DE LA AUTOAREA DE BESTSELLERE USA *TODAY*

CALLIE HART

Scanat cu
CamScanner

NU UNA- - MONŞTRII O DUC

*<

Scanat cu CamScanner

CEL MAI BINE PE ÎNTUNERIC. \

• – >

i .«.y. •

• V. ; .^ •

« V A.Í .

TINE BINE MINTE TOT CE A! CITIT AICI.

- 7 '-A

PREGATEŞTE-TE DE RĂ2B0IH

\y

*• X

Scanat cu CamScanner

GHID DE PRONUNŢIE

t

FIINŢE

>

Saeris – Sa-e-ris
Rusarius – Ru-sa-ri-us
Omnamshacry – Om-nam-şa-cri
Iseabail – I-şa-bal
Belikon – Be-Ii-con
Oshellith – O-şci-lit
Taladaius – Ta-la-de-ias
Daianthus – De-ien-das
Lorrcth – Lo-rut
Clanul Balquhidder – Bal-chi-dăr (clan) Te Lena -Tai Lc-na

Scanat cu
CamScanner

Danya – Da-ni-a

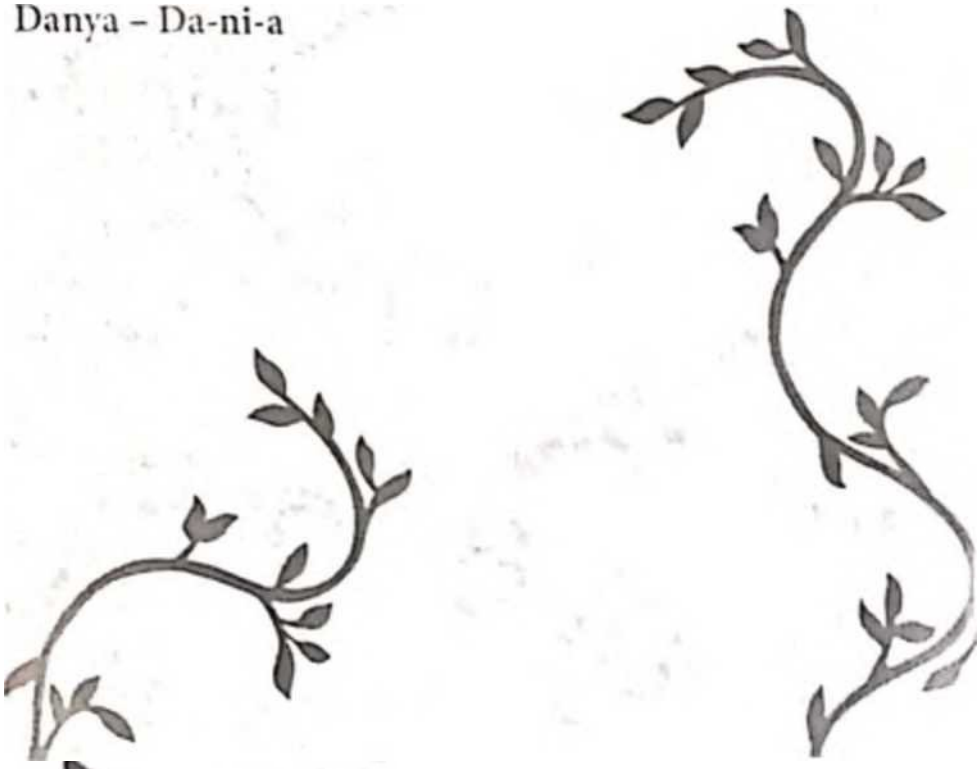

Zilvarcn – Zil-va-ren
Yvclia – I-ve-li-a
Cahlish – Ca-liş
Sanasroth – Sa-naz-rot
Gilarian – Gi-k-ri-cn
Lissian – Li-şi-en
Ammontraieth – A-mon-trci-et Omnainerrin – Om-na-me-rin

Scanat cu CamScanner

1.

URCUŞUL

— Auzi, chiar nu-i nevoie de atâta *violenţă.*

Se ştia prea bine că, în oraşul Zilvaren, să minţi un gardian însemna să mori. Eu una aflasem asta pe pielea mea, într-un mod dureros, spre deosebire de cei mai mulţi dintre zilvareni. Cu aproape un an în urmă, văzusem cum unul dintre oamenii reginei, îmbrăcat în armură bătută în aur, îşi înfipsese sabia în vecinul meu, pentru că minţise în legătură cu vârsta lui. Iar înainte de asta, o nenorocire mult mai mare: stătusem în stradă fără să scot niciun cuvânt în timp ce gâtul mamei mele fusese spintecat, împrăştiind jeturi de sânge fierbinte de ţărancă în nisipul ars de soare.

în timp ce mâna chipeşului gardian îmi strângea acum gâtul, cu mănuşa lui frumos gravată ce reflecta strălucirea celor doi sori de deasupra ca o oglindă aurită, a fost un miracol că n-am plesnit, dezvăluindu-mi secretele ca un fruct prea copt. Degetele mânuşii lui cu vârfuri metalice se înfigeau tot mai adânc în scobitura gâtului meu.

— Nume. Vârstă. Sector. Bagă! Cetăţenii de rang inferior nu au permisiunea să fie în Centru, a mârâit el.

Ca majoritatea oraşelor, Zilvaren, Marele şi Strălucitorul Stindard al Nordului, era construit circular, sub forma unei roţi. în jurul limitelor exterioare ale oraşului, diferitele spiţe – ziduri proiectate să ţină oamenii în sectoarele lor – se înălţau la cincizeci de metri deasupra mahalalelor şi a canalelor care se revărsau.

Scanat cu
CamScanner

Gardianul m-a scuturat nerăbdător.

— Răspunde repede, fato, sau te trimit direct prin a cincea poartă a iadului.

Am pipăit slab mănuşa lui de metal, ncavând nici pe departe puterea necesară să-i opresc strânsoarea, şi am zâmbit ironic, dandu-mi ochii peste cap spre cerul alb ca osul.

Cum să-ţi... spun... ceva dacă... nu pot... să respir... la naiba?

Ochii întunecaţi ai gardianului clocoteau de furie. Deşi nu părea posibil, presiunea pe care o aplica pe traheea mea a crescut.

Ai idee cât de cald e jos, în celulele palatului, în timpul Judecăţii, hoaţo? Fără apă? Fără aer curat? Duhoarea cadavrelor putrezite e suficientă să-l facă pe marele călău să vomite. Vei fi moartă în trei ore, ţine minte ce-ţi spun!

Celulele palatului erau *intr-adevăr* o idee care te trezea la realitate. Fusesem prinsă furând o dată, mai demult, şi fusesem trimisă acolo pentru un total impresionant de opt minute. Opt minute fuseseră de-ajuns. în timpul Judecăţii, când cei doi sori, Balea şi Min, erau ce! mai aproape unul de altul şi aerul după-amiezii tremura din pricina căldurii, n-avea să fie deloc distractiv să fiu prinsă în subteran, sub palatul reginei ne-muritoare, în rana purulentă care trecea drept închisoare. Şi, în plus, era mare nevoie de mine *deasupra.* Dacă nu ajungeam înapoi la fierărie înainte de apus, înţelegerea pentru care mă tocmisem ore în şir aseară avea să pice. Fără înţelegere însemna fără apă. Fără apă însemna că oamenii la care ţineam aveau să sufere.

Oricât de tare m-a iritat, m-am supus.

— Lissa Fossîck. Douăzeci şi patru de ani. *Necăsătorită.*

I-am făcut cu ochiul, iar nemernicul a strâns şi mai tare. Părul închis la culoare şi ochii albaştri nu erau ceva obişnuit în Oraşul de Argint; avea să-şi amintească de mine. Vârsta pe care i-o spusesem era reală, la fel şi statutul meu romantic jalnic, dar numele pe care i-l dădusem nu era. Numele meu *adevărat?* Nici gând să i-l dau fără luptă. Nemernicul ăsta s-ar fi căcat pe el dacă şi-ar fi dat seama că o avea pe *însăşi* Saeris Fane în

Scanat cu CamScanner

strânsoarea lui.

— Sectorul? s-a răstit gardianul.

Zeilor atotputernici! Ce insistent! Avea să regrete că a întrebat.

— Al Treilea.

— Al Trei...

Gardianul m-a împins în nisipul arzător, iar particulele supraîncălzite mi-au pârjolit gâtul când le-am inhalat. Am tras următoarea gură de aer prin mânecă, dar filtrarea nisipului în acest fel nu reuşea mare lucru; câteva granule îşi găseau întotdeauna drumul prin ţesătură. Gardianul s-a clătinat şi s-a dat înapoi.

— Rezidenţii din Sectorul Trei sunt în carantină. Pedeapsa pentru părăsirea sectorului este... este...

Nu exista nicio pedeapsă pentru părăsirea Sectorului Trei; nimeni nu mai reuşise asta până atunci. Cei suficient de ghinionişti să se pomenească trăind de pe o zi pe alta pe aleile murdare şi străzile împuţite ale cartierului meu mureau, de obicei, înainte să se poată *gândi* măcar la evadare.

Furia gardianului care stătea deasupra mea s-a transformat mai degrabă în frică. Atunci am observat mica pungă de protecţie împotriva ciumei atârnată de centura lui şi mi-am dat seama că şi el, la fel ca alţi mii de locuitori ai Zilvarenului, era un Credincios. Cu un salt panicat, şi-a ridicat piciorul şi şi-a izbit talpa cizmei în coastele mele. Durerea mi-a tăiat răsuflarea, în timp ce el şi-a ridicat cizma să mă lovească din nou. Nu era nici pe departe prima bătaie pe care o încasam. Puteam suporta o bătaie zdravănă la fel de bine ca oricare alt escroc năpăstuit, dar n-aveam timp să le fac pe plac adepţilor fanatici ai Madrei în această după-amiază. Trebuia să ajung undeva şi timpul se scurgea.

Cu o răsucire rapidă şi un salt înainte, l-am apucat pe gardian chiar de sub genunchi – unul dintre puţinele locuri neprotejate de armura lui grea de aur. Lacrimile mi-au venit repede, fierbinţi, credibile. Am dat o reprezentaţie de zile mari, dar, din nou, avusesem parte de mult exerciţiu.

— Te rog, Frate! Nu mă trimite înapoi acolo. O să mor dacă faci asta. Toată familia mea e bolnavă.

Am tuşit ca să confirm cele spuse – o tuse seacă ce nu suna

Scanat cu CamScanner

deloc ca tuşea plină, horcăiloare, a celor aproape morţi. Probabil că gardianul nu a văzut niciodată pe cineva bolnav. Se holba în jos, la locul unde mâna mea se prinsese de materialul pantalonilor lui, cu gura căscată de groază.

O secundă mai târziu, vârful săbiei lui mi-a străpuns cămaşa, chiar între sâni. Puţina presiune pe mânerul armei lui şi aş fi fost doar încă o hoaţă moartă, sângerând pe străzile din Zilvaren. Credeam că o va face – dar apoi l-am privit cum procesează situaţia şi realizează ce ar trebui să facă după aceea, dacă m-ar ucide. Morţii erau lăsaţi să

Scanat cu CamScanner

putrezească pe străzile celorlalte sectoare, dar lucrurile erau diferite pe aleile umbrite de copaci din Centru. Poate că elita bogată a Zilvarenului nu se putea feri de nisipurile purtate dc vânturile fierbinţi dinspre apus, dar nu ar fi tolerat un şobolan ciumat care putrezea nepoliticos pe una din străzile lor. Dacă acest gardian m-ar fi ucis, ar fi trebuit să se descotorosească dc corpul meu imediat. Şi după expresia de pe faţa lui, această sarcină periculoasă era una pe care nu dorea să şi-o asume. Vedeţi voi, dacă eram din Sectorul Trei, atunci eram mult mai periculoasă decât orice hoţ de buzunare ordinar, de duzină. Pentru că eram *contagioasă.*

Gardianul şi-a smuls mănuşa şi apărătoarea de pe mână – mâna pe care o folosise să mă sugrume pe jumătate – şi le-a dat drumul în nisip. Metalul lustruit a scos un zumzet lung când a lovit pământul. Mi-a fredonat în urechi şi, exact în acel moment, toate planurile mele s-au făcut scrum. Fusesem prinsă furând un rest de fier răsucit de la o tarabă din piaţă. Cântărisem şansele şi considerasem că riscul merita, ştiind că micul lingou mi-ar fi adus un profit frumos. Dar ce aveam aici? Atât de mult metal preţios, aruncat pe jos de parcă nu însemna nimic? Nu puteam să refuz asta.

M-am mişcat cu o viteză la care gardianul nu se aştepta. Cu o manevră flexibilă şi mişcări bruşte, m-am întins şi am înşfăcat apărătoarea, ţintind cea mai mare dintre cele două bucăţi de metal. Mănuşa era uluitoare, făcută cu măiestrie de un adevărat artist. Micile inele de aur se împleteau, formând o ţesătură de zale despre care se ştia că nu putea fi străpunsă nici de lamă, nici de magie. Greutatea apărătorii, cantitatea considerabilă de aur care alcătuia piesa de armură – era de necrezut că aş mai fi ajuns vreodată să ţin în mâini atât de mult aur.

— Stai!

Gardianul s-a repezit spre mine, dar era prea târziu. Deja înhăţasem apărătoarea. Deja mi-o îndesasem pe mână şi o fixasem pe încheietură. Deja fugeam spre zidul Centrului cât mă ţineau picioarele.

— Opriţi fata aia!

Răcnetul gardianului a răsunat prin curtea pavată, comanda lui reverberând puternic, dar nimeni nu s-a supus. Mulţimea de

Scanat cu CamScanner

gură-cască adunată să privească spectacolul, când mă capturase prima dală, se dispersase în momentul în care rostisem cuvântul „Trei”.

16

— E destul de grav că a trebuit să-i spun lui Jarris Wade că nu eşti aici, acum o oră. Era furios. Zicea că ai încălcat o înţelegere cu el. Dar apoi apari aici cu chestia asta. Ce naiba ai avut în cap?

Disperarea din vocea lui Elroy m a făcut să regret că i am arătat-o.

— De ce ai luat-o, în primul rând? O să vină viperele Madrei să scotocească locul ăsta, în căutarea ei. Şi când o să te găsească, o să-ţi jupoaie pielea de pe oase în piaţă, ca să te vadă toată lumea. Hayden o să fie chiar lângă tine. Şi eu? Eu? Chiar dacă ar crede că n-am avut nimic de-a face cu asta, o să-mi taie mâinile pentru că am permis ca obiectul ăla să ajungă sub acoperişul meu. Cum să-mi câştig existenţa fără mâini, copilă proastă ce eşti?

Elroy se ocupa cu sticla. Cum era nisip din abundenţă şi la îndemână, şi-a făcut un scop în viaţă din a deveni cel mai bun sticlar şi geamgiu din tot Zilvarenul. Totuşi, doar cei care trăiau în Centru erau destul de bogaţi să-şi permită ferestre. Şi existau oameni care trăiau în Sectorul Trei şi care aveau nevoie de alte obiecte ce puteau fi făurite într-o vatră. Cândva, Elroy făcea arme ilegale pentru bandele rebele care luptau să o detroneze pe Madra. Săbii neşlefuite făcute din resturi de fier, dar mai ales cuţite. Lamele erau mai scurte şi necesitau mai puţin oţel. Chiar dacă fierul brut era de cea mai proastă calitate, tot putea fi ascuţit ca să aibă o margine suficient de tăioasă încât să trimită un om pe lumea cealaltă. însă pe măsură ce anii au trecut, viaţa de rebel a devenit imposibilă.

Nu se mai găsea mâncare proaspătă. Pe străzi, copiii îşi scoteau ochii unii altora pentru un colţ de pâine mucegăită. Singura cale de a supravieţui în Sectorul Trei era să faci troc şi comerţ sau să şopteşti secrete despre vecinii tăi Ia urechea unui gardian. Ca locuitor al Sectorului Trei, dacă nu erai mort sau pe moarte, atunci erai flămând, iar unei persoane înfometate nu-i lua mult să toarne tot pentru a potoli ghiorăielile dureroase ale unui stomac gol. După ce trecuse prin prea multe situaţii-limită ca să le mai poată număra, Elroy declarase că n-avea de gând să mai facă

Scanat cu CamScanner

niciun nenorocit de cuţit, spunându-mi că nici eu nu mai sunt binevenită să făuresc vreunul în focurile lui. Urma să fim sticlari şi nimic mai mult.

Bătrânul a clătinat din cap neîncrezător.

— Sunt şocat. Şocat. Pur şi simplu… Nici nu pot înţelege… Nici măcar nu pot să pricep la ce te gândeai. Ai idee ce fel de blestem ne-ai adus pe cap?

Scanat cu CamScanner

(and ci am mică, Elroy era un colos. 0 legendă chiar şi printre cei mai periculoşi criminali care conduceau Sectorul Trei. Mai înalt decât majoritatea, lat în umeri, cu muşchii spatelui incordându-se sub cămaşa pătată de sudoare. Era o forţă a naturii. Un pilon de piatră cioplit dintr-un munte. De neclintit. Indestructibil. Abia recent am început să înţeleg că fusese îndrăgostit de mama mea. După ce ea a fost ucisă, l-am privit otilindu-se din ce în ce mai tare, bucată cu bucată, devenind mai puţin el însuşi. Devenind o umbră. Omul care stătea în faţa mea acum era greu de recunoscut.

Mana lui bătătorită tremura în timp ce arăta spre metalul lustruit, care strălucea ca un păcat pe masa dintre noi.

— O s-o duci înapoi, asta ai să faci, Saeris.

Mi-a scăpat un hohot de râs.

— Zeii uitaţi şi toate cele patru vânturi afurisite ştiu că n-o să fac asta. Nu după tot ce-am suferit ca să pun mâna pe ea. Mai-mai să-mi rup gâtul, la dracu'.

— O să-ţi rup *eu* gâtul dacă chestia aia nu dispare de-aici în următoarele cincisprezece minute.

— Crezi că o să mă duc pur şi simplu la postul de pază şi o s-o predau...

— Nu fi ridicolă. O, zei, de ce trebuie să fii aşa de ridicolă? Caţără-te iar pe zid şi arunc-o înapoi în Centru după ce apun Gemenele. O s-o găsească vreunul dintre ticăloşii ăia nenorociţi şi o s-o returneze gardienilor fără să se gândească de două ori. Nici măcar n-o să-şi dea seama cât valorează mizeria asta.

Scrâşnind din dinţi, mi-am încrucişat braţele la piept, încercând să ignor cât de proeminente mi se simţeau coastele sub materialul cămăşii. Pielea îmi furnica de sudoare. Pierdeam umezeală pe care nu-mi permiteam s-o pierd. îmi lăsasem raţia de apă ascunsă într-un perete din podul de la Mirage – nu-mi permisesem riscul ca cineva să încerce să mă jefuiască pentru ea în timp ce furam din buzunare – şi atelierul era infernal de fierbinte, ca de obicei.

Nici nu mai ştiam de câte ori leşinasem aici. Habar n-aveam cum supravieţuia Elroy. Pentru o clipă, i-am arătat omului respectul pe care-l merita şi i-am luat în considerare cererea. Şi apoi mi-am imaginat cum s-ar simţi o briză răcoroasă dinspre sud,

Scanat cu
CamScanner

şi greutatea delirantă a unui stomac plin, şi cât de fericită aş fi dormind pe o saltea umplută cu fulgi,

Scanat cu
CamScanner

şi cum ar arăta un viitor pentru I laydcn, iar afecţiunea mea pentru bărbatul care odată o iubise pe mama mea s-a diminuat până la dispariţie.

— Nu pot face ce-mi ceri.

— Saeris!

— Nu pot. Pur şi simplu nu pot. Ştii că nu putem continua aşa...

— Ce ştiu sigur este că a te lupta să-ţi câştigi existenţa aici e mai bine decât să sângerezi în căcatul ăla de nisip! Asta vrei? Să mori pe stradă în faţa lui Hayden? Să-ţi putrezească trupul în şanţ ca al mamei tale, împuţit şi ciugulit de ciori?

— DA! Da, desigur că asta vreau!

Mi-am trântit pumnul în masă, iar mănuşa a săltat, o cascadă de cur- cubeie ţâşnind pe pereţi.

— Da, vreau să mor şi să-i distrug viaţa lui Hayden. Viaţa ta. Vreau să se uite oamenii la mine ca la circ. Vreau ca toată lumea din sector să mă ştie drept ucenica sticlarului care a fost destul de proastă să fure de la gardienii Madrei şi s-a lăsat ucisă pentru asta. Exact asta vreau!

Nu-i vorbisem niciodată lui Elroy aşa. Niciodată. Dar suferise pierdere după pierdere din cauza gardienilor oraşului. Oameni pe care-i iubise, târâţi din paturi şi executaţi fără proces. Propriul lui frate murise chiar înainte să mă nasc eu, mort de foame într-un an deosebit de greu, pentru că Madra nu voise să trimită niciun fel de hrană din Centru spre celelalte părţi ale oraşului. Cei mai bogaţi dintre oamenii reginei continuaseră să dea petreceri luxoase, cinaseră cu mâncăruri exotice de import, aduse din păşuni ce treceau cu mult de Haeland, băuseră pe săturate vinuri şi whiskyuri rare şi scumpe, şi, în tot timpul ăsta, oamenii din Zilvaren se stingeau de foame pe străzi sau se căcau pe ei până mureau. Elroy fusese martor la toate astea. Chiar şi acum, abia supravieţuia de la o săptămână la alta. Dacă gardienii nu-i băteau la uşă să se asigure că nu face arme, atunci o spărgeau, vânând vrăjitori mitici care nici măcar nu existau. Şi el permitea ca toate astea să se întâmple. Stătea pur şi simplu şi nu făcea nimic.

Renunţase. Iar eu nu puteam cu niciun chip să accept asta.

Elroy şi-a încruntat sprâncenele groase, străbătute de fire cenuşii, iar ochii i s-au întunecat. Era pe punctul de-a începe o altă tiradă despre cum să ne ferim din calea gardienilor, să evităm să

Scanat cu
CamScanner

atragem atenţia asupra noastră, despre cum păcălirea morţii aici era un miracol zilnic

Scanat cu
CamScanner

penii ii care le mulţumea creatorilor în fiecare noapte, înainte să leşine în patul lui de rahat. Dar a văzut focul mocnind înăuntrul meu, gata să scape de sub control şi, pentru prima data, asta l-a făcut să ezite.

— Ştii că am luptat. Am făcut tot ce-am putut, am luptat în acelaşi fel în care vrei tu să lupţi acum. A m dat tot ce am avut, am sacrificat fiecare lucruşor care-mi era drag, dar oraşul ăsta e o bestie care se hrăneşte cu nenorociri, şi durere, şi moarte, şi nu e niciodată sătul. Ne putem arunca să-l muşcăm de gât până nu mai rămâne niciunul dintre noi, şi tot n-am face nici cea mai mică diferenţă, Saeris. Oamenii tot vor suferi. Oamenii tot vor muri. Madra domneşte peste oraşul ăsta de o mie de ani. Va trăi aşa cum a trăit mereu, şi bestia tot se va hrăni şi va cere mai mult. Ciclul va continua la nesfârşit până când nisipul va înghiţi acest loc blestemat şi nu va mai rămâne nimic din noi decât fantome şi praf. Şi atunci ce?

— Şi atunci vor fi existat oamenii care au luptat pentru ceva mai bun şi oamenii care s-au culcat şi au acceptat, am scuipat eu vorbele.

înşfăcând mănuşa, am dat să ies în fugă din atelier, dar Elroy încă mai avea puţină viteză în el. M-a apucat de braţ, ţinându-mă suficient timp cât să mă privească în ochi.

— Dar dacă te găsesc şi-şi dau seama ce poţi face? Felul în care poţi influenţa metalul... m-a implorat el.

— E doar un truc, Elroy. Nimic mai mult. Nu *înseamnă* nimic.

Ştiam că mint chiar în timp ce vorbeam. însemna ceva. Uneori obiectele tremurau în jurul meu. Obiecte făcute din fier, cositor sau aur. O dată, reuşisem să mişc unul dintre pumnalele lui Elroy fără să-l ating şi să-l fac să se rotească pe masa mamei, balansându-se pe plăsele. Şi ce dacă? I-am întâlnit privirea exasperată.

— Dacă mă găsesc, au o mulţime de alte motive pentru care să mă omoare înainte de ăsta.

A pufnit.

— Nu-ţi cer asta pentru tine. Nu-ţi cer nici pentru mine. Ţi-o cer pentru Hayden. Băiatul ăsta încă nu e ca noi. încă râde. Vreau doar să-şi păstreze inocenţa asta încă puţin. Şi cum o să facă asta dacă-şi vede sora spânzurată?

Scanat cu CamScanner

Mi-am smuls braţul, cu maxilarul încordat, cu o mie de insulte reci şi tăioase înghesuindu-se să-mi iasă din gură. Dar furia m-a părăsit până să vorbesc.

— Are douăzeci de ani, El. Trebuie să înfrunte realitatea la un moment dat. Şi fac asta pentru el. Tot ce fac e pentru el.

Elroy n-a mai încercat să mă oprească.

Eu şi Hayden aveam câteva aspecte în comun. înălţimea, de exemplu. Eram amândoi creaturi înalte, slăbănoage. împărtăşeam acelaşi simţ al umorului şi eram amândoi campioni la ţinut ranchiună. Ne plăcea amândurora gustul sărat şi acru al peştişorilor marinaţi, pe care negustorii cu bărci îi aduceau ocazional de pe coastă. Dar, în afară de trăsăturile comune de personalitate şi de faptul că amândoi ne înălţăm deasupra majorităţii oamenilor într-o cameră aglomerată, nu erau multe asemănări între noi. Eu aveam părul închis la culoare, al lui era blond. Părul lui era haotic de creţ şi era atât de des! Ochii lui erau de un căprui intens, fluid, luminaţi de o blândeţe pe care ochii mei albaştri nu o aveau. Gropiţa din bărbia lui era moştenită de la tatăl nostru, care murise, nasul drept şi mândru de la mama noastră moartă. Ea obişnuia să-l numească copilul ei de vară. Nu văzuse niciodată zăpadă, dar asta fusesem eu: furtuna ei de gheaţă. Distantă. Rece. Tăioasă.

Nu mi-a luat mult să-l găsesc pe Hayden. Necazurile aveau prostul obicei să se ţină după el, iar eu eram expertă în a le căuta, aşa că nu a fost deloc o surpriză când aproape m-am împiedicat de el, întins pe jos şi sângerând în nisip, în faţa Casei lui Kala. Kala’s, cum era cunoscută de cei mai mulţi, era unul dintre puţinele locuri din sector care făcea troc de mâncare şi băutură pe bunuri. Un norocos cu buzunarele goale şi stomacul gol putea, de asemenea, să joace pe bunuri cu unele dintre personajele mai puţin onorabile care frecventau taverna, dacă era suficient de curajos sau de prost. Şi, din moment ce noi n-aveam niciodată bani sau obiecte de schimb, iar Hayden era un trişor extraordinar de priceput la cărţi (al doilea doar după mine în Zilvaren, poate), atunci avea o noimă să se afle aici, încercând să stoarcă o cană de bere de la cineva.

Rafale arzătoare de nisip suflau peste Hayden; se adunau în grămăjoare în materialul boţit al cămăşii lui, care încă purta

Scanat cu CamScanner

amprentele celui care-l apucase şi-l aruncase afară din Kala’s. Un grup gălăgios de petrecăreţi a trecut pe lângă el, cu eşarfele trase peste feţe ca să se ferească de Gemene şi de nisip, păşind peste el fără să-i arunce măcar o privire. Un tânăr cu buza spat ta şi un ochi care începe să se învineţească, zăcând în şanţ, nu era nimic neobişnuit în această parte a lumii.

Am stat la picioarele fratelui meu, încrucişându-mi braţele la piept, având grijă să ţin geanta în care era mănuşa lipită de şold. Hoţii de buzunare şi tâlharii erau la ordinea zilei şi aici. O gaşcă de lichele flămânde nu s-ar gândi de două ori înainte să încerce s-o înşface, dacă ar bănui că valorează ceva. Am tras un şut în cizma prăfuită a lui Hayden.

— Iar Carrion?

A întredeschis o pleoapă şi a gemut când m-a văzut.

— Iar! Ai crede că... nemernicul ăsta are... lucruri mai bune de făcut decât să mă bată măr.

Felul precaut în care se ţinea de coaste sugera că, probabil, câteva dintre ele erau rupte.

L-am împuns cu vârful cizmei, considerabil mai tare de data asta.

— Ai crede că poate ţi-oi fi învăţat lecţia de-acum şi te ţii departe de el.

— Of! Saeris! Ce naiba? Unde ţi-e empatia?

— în buzunarul din spate al lui Carrion, chiar lângă banii pe care ţi i-am dat să cumperi apă.

M-am gândit să-i învineţesc şi cealaltă parte a coastelor, dar zâmbetul ruşinat pe care mi l-a aruncat mi-a stins furia. Aşa era el. Deseori nechibzuit şi nepăsător, dar era imposibil să rămân supărată pe el prea mult timp. întinzându-i mâna, l-am ajutat să se ridice în picioare. După multe mormăieli şi smiorcăieli, Hayden şi-a scuturat cămaşa şi pantalonii şi a adoptat un rânjet de lup care sugera că îşi alungase durerea din coaste şi se simţea nou-nouţ.

— Ştii, dacă ai un galben, pariez că aş putea câştiga înapoi banii de apă şi eşarfa roşie pe care mi-a dat-o Elroy.

— Ha! în visele tale!

L-am ocolit şi am alergat pe scări spre tavernă. Ca întotdeauna, Kala s era ticsită până la grinzi şi puţea a sudoare stătută şi a carne de capră la proţap. O duzină de capete s-a întors în direcţia

Scanat cu CamScanner

mea când am intrat, o duzină de perechi de ochi făcându-se cât cepele când au observat cine intrase. Hayden era un vizitator zilnic aici, dar eu treceam pragul tavernei doar când aveam o zi proastă. Veneam aici doar ca să mă eliberez de presiune. Să mi-o trag cu careva. Să mă bat. O gamă largă de cuvinte scandaloase se şopteau despre mine în spatele mâinilor arse de soare: că un bărbat putea tic să aibă noroc, fie să fie bătut până la inconştienţă, în funcţie de dispoziţia mea când îmi aşezam fundul pe scaunul de la bar.

Nu m am aşezat la bar astăzi. Privind peste gloata beată din faţa mea, mi-am întins gâtul, căutând o licărire de culoare printre toate nuanţele murdare de alb, gri şi maro. Şi iat o. Adică iată I pe *el,* stând la o masă în capătul tavernei cu trei dintre prietenii lui tâmpiţi, cu spatele spre colţ ca sa poată urmări vigilent mulţimea. Carrion Swift: cel mai cunoscut amator de jocuri de noroc, trişor şi contrabandist din întregul oraş. Era, de asemenea, neobişnuit de bun la pat – singurul bărbat din Zilvaren care mă făcuse vreodată să-i strig numele de plăcere, nu din frustrare. Părul lui roşcat strălucitor era ca o rachetă de semnalizare în taverna slab luminată.

M-am îndreptat direct spre el, dar calea mi-a fost rapid blocată de o femeie de vreo patruzeci de ani, cu o faţă obosită, care flutura un polonic uriaş de lemn.

— *Nu...* a început ea.

— Scuze, Brynn, dar a jurat că o să-i dea pace. Ce să fac, să-l las să scape basma curată?

Brynn avea şi un nume de familie, dar nu-l ştia nimeni. Când era întrebată, spunea că-l pierduse când era mică şi nu se mai obosise să-l găsească. Spunea că numele de familie te făceau mai uşor de găsit, şi avea dreptate. Pentru că era proprietăreasă a Casei lui Kala, oamenii care n-o cunoşteau îi spuneau *ei* Kala, presupunând că numise locul după ea însăşi, dar ea se încrunta la ei şi-şi arăta dinţii. în locul de unde venea ea, Kala însemna *înmormântare,* iar lui Brynn nu-i plăcea să fie asemănată cu moartea.

— Nu-mi pasă dacă scapă basma curată sau nu.

A aruncat o privire piezişă şi sumbră spre Hayden, care se strecurase înapoi în tavernă pe urmele mele, cu o mutră destul de ruşinată.

Scanat cu
CamScanner

— Ştie că Carrion trişează, şi mă pot lipsi de încă o bătaie în toată regula aici. Nu în seara asta. A trebuit deja să arunc două scaune la reparat în spate, mulţumită porcului ăluia şi idiotului de frate-tău...

— Nu sunt idiot! a protestat Hayden.

— Eşti un *mare* idiot, a insistat Brynn. Să nu te văd pe-aici pentru douăzeci şi patru de ore. Afară cu tine! Dacă soră-ta plăteşte, o să pun pe cineva să-ţi aducă o cană cu bere pe scări.

— Nu plătesc nimic.

Havden a avut tupeul să pară dezamăgit.

— Ei bine, nu plec fără eşarfa aia, a spus el. Plămânii mei o să fie carne f riptă până ajung acasă.

— Atunci să faci bine să-ţi ţii respiraţia. Hai. Valea!

Brynn a fluturat ameninţător polonicul în direcţia lui Hayden, iar fratele meu a pălit. S-a uitat la lingura supradimensionată de parcă făcuse deja cunoştinţă cu ea o dată azi şi era foarte conştient de ce putea face. Nu m-ar fi surprins dacă Brynn ar fi fost cea care îi învineţise ochiul, nu Carrion.

— Iau eu eşarfa. Du-te şi aşteaptă-mă afară, i-am spus.

— N-ai s-o iei cu forţa, a avertizat Brynn.

A îndreptat polonicul spre mine, dar nu a avut acelaşi efect asupra mea, iar ea ştia asta. O armă trebuia să fie considerabil mai strălucitoare şi mult mai ascuţită ca să mă facă să clipesc. A coborât polonicul, optând pentru o abordare mai blândă.

— Vorbesc serios, Saeris. Te rog. Fii calmă, măcar de dragul meu. Sunt deja la capătul răbdării şi nu e nici măcar ora opt.

— Ai cuvântul meu. Nu mai sparg mobilă. Iau ce-am venit să iau şi plec, nici n-o să mă simţi aici.

— Ai promis.

în mod clar, Brynn nu credea că mă voi ţine de cuvânt, însă a oftat, dându-se laoparte oricum. Hayden mi-a aruncat o privire care mă implora să garantez pentru el – întotdeauna trebuia să forţeze nota – dar ştiam că nu e cazul să cedez acelor ochi rugători.

— Afară! *Acum).* Ţine asta! N-o scăpa din ochi!

I-am împins geanta în piept şi am fost cuprinsă de un fior de panică atunci când a luat-o. Una era să te plimbi prin sector cu o bucată uriaşă de aur stând pur şi simplu în fundul unei genţi. Era cu totul altceva să stai în faţa lui Carrion Swift cu un obiect de

Scanat cu CamScanner

contrabandă de o asemenea valoare asupra ta. Omul era capabil de orice. Degetele lui erau mai uşoare decât briza din zori. Mă convinsese să-mi scot lenjeria intimă — poate cel mai mare jaf dat vreodată în Zilvaren – şi oamenii nu încetaseră să vorbească despre asta luni întregi. Nu eram dispusă să-mi asum riscul să fi mirosit că e ceva interesant în geantă şi să fi încercat să mă uşureze de ea.

Scanat cu CamScanner

— Zece minute, i-am spus lui Hayden, iar el a făcut o grimasă în timp ce părăsea taverna

(lientii <le la Kala* şi au întrerupt jocurile de arşice, conversaţiile lor gălăgioase pot icn indii se în timp ce mă priveau îndreptandu mă spre Canion. Toţi mă urmăreau cu coada ochiului, printre gene. Ochii al baştri ai lui Carrion au scânteiat amuzaţi când mi-a întâlnit privirea. Părul lui era arămiu şi auriu, din chihlimbar ars, de parcă fiecare fir ar fi fost tras din metalele atât de preţioase pentru Regina Madra. Era cu aproape jumătate de metru mai înalt decât toată lumea, indiferent în ce încăpere ar fi intrat, era lat în umeri, iar ţinuta lui emana o încredere care le facea pe fetele din tot Zilvarenul să leşine. Nu-mi plăcea să recunosc, dar acea aroganţă mă ademenise în patul lui. Am vrut să o dezmint, să-i arăt că încrederea lui în sine nu era nimic altceva decât o faţadă. Plănuisem să-i zdrobesc acel ego odată ce terminam cu el, dar apoi a făcut ceva de neimaginat şi a dovedit că aroganţa lui era binemeritată. Mai mult decât binemeritată. îmi fierbea sângele doar gândindu-mă la asta. Omul era un hoţ şi un mincinos, şi se iubea mult prea mult. Adică ce om întreg la minte ar fi purtat asemenea haine fine? într-o tavernă plină de sălbatici care ţi-ar tăia gâtul şi ţi-ar fura cizmele murdare din picioare dintr-o privire? Era nebun.

— Nemernicule, am spus aspru în loc de salut.

A zâmbit, iar stomacul mi s-a răsucit atât de uşor, că am înjurat printre dinţi.

— Târfă. Mă bucur să te văd. Nu credeam că o să mai... *petrecem timp împreună,* a răspuns el.

Prietenii lui au râs ca nişte imbecili, dându-şi coate. Chiar şi ei ştiau că asta era o înţepătură din partea lui Carrion. O provocare. Ultima dată când îl văzusem, mă strecurasem afară din patul lui, strângându-mi grămada de haine, jurând pe toţi zeii uitaţi şi pe toate cele patru vânturi că mai bine mueram decât să mai văd o dată spectacolul pe care tocmai mi-l oferise. Ştia că deja câştigase. înfumuratul ăsta nenorocit nu avusese reţineri în privinţa asta. îmi spusese că o să mă întorc să-mi mai dea, iar eu îi spusesem, într-un limbaj foarte colorat, că aveam să-i smulg scula dacă mai încerca vreodată să şi-o apropie de mine. Sau ceva de genul ăsta, oricum.

Am trecut direct la subiect, ignorându-i prietenii fi remarca

Scanat cu CamScanner

sugestivă. — Ai promis că n-o să mai joci pe bani cu Hayden.

(arrion a înclinai capul ţi a privit în sus, prefăcându-se că se gândeşte la spusele inele.

— Am zis aşa ceva? a întrebat neîncrezător. Nu prea sună a ceva ce- aş «pune cu.

— *Carrion.*

Nemernicul a tras aer brusc, atenţia lui întorcându-se deodată la miru»

— Mi-a rostit numele.

S-a prefăcut că leşină.

— Aţi auzit cu toţii? Mi-a rostit numele.

0 nouă rundă de chicoteli din partea complicilor lui infantili.

— Nu doar că ţi-ai încălcat cuvântul, dar l-ai bătut măr, **Carrion.**

— Ei, haide. Nu fi aşa acră.

Şi-a întins mâinile, cu palmele în sus, cu degetele răsfirate.

— M-a implorat să joc cu el. Cine sunt eu să spun MU? Şi **dacă l-aş fi** bătut aşa rău, nu l-aş fi văzut pe frăţiorul tău bosumflându-se pe **lângă bar** chiar acum, nu-i aşa? Ar fi fost încă pe stradă, scuipând sânge în **nisip.** L-am lovit...

S-a gândit puţin, apoi a continuat:

— O dată. Poate de două ori. Asta înseamnă doar o scatoalcă. Şi **ce-i** o scatoalcă între prieteni?

— Hayden nu e prietenul tău. E fratele meu. Să te legi de **el e împo**triva regulilor.

Carrion s-a aplecat în faţă, sprijinindu-şi coatele de masă. Şi-a **arcuit** sprâncenele în cel mai enervant mod.

— N-am întâlnit niciodată o regulă pe care să nu vreau **s-o încalc,** iubire.

— Aveam o înţelegere. îmi amintesc foarte clar că am spus **că nu mă** amestec în liniile tale de aprovizionare spre şi dinspre Centru, şi **tu ai** spus că nu te mai legi de Hayden.

S-a încruntat.

— Da, presupun că-mi sună cunoscut.

Tupeul. Neruşinarea. îndrăzneala fără margini.

Scanat cu CamScanner

— Atunci de ce joci pe bani cu el?

— Poate memoria mea e înceţoşată zilele astea, a meditat **Carrion.**

— Eşti lovit în cap destul de des, într-adevăr.

Mi-a răspuns învârtind berea în pahar:

Scanat cu CamScanner

— Sau poate ştiam că, dacă mă leg de Hayden, o să ajung să te văd. Şi poate că a fost o ocazie prea bună ca s o ratez.

— 1 ai rupt coastele fratelui meu doar ca să ajungi să ma vezi?

N-avea cum să fi spus asta. Nu avea cum să fie suficient de nebun să-l rănească pe Hayden dintr-un motiv atât de ridicol.

Tonul lui Carnon a devenit brusc tăios când a ripostat:

— Nu, Saeris. I le-am rupt pentru că a încercat să mă înjunghie cu unul dintre cuţitele tale când n-am vrut să mai joc o rundă. Nici măcar fratele *tău* nu scapă după chestia asta.

Am simţit şocul ca pe un bolovan rece şi greu în stomac.

— N-ar fi...

— Ba da.

Carrion şi-a terminat berea. Când a pus pe masă paharul gol, zâmbetul lui fermecător a revenit.

— Acum că tot eşti aici, ai putea la fel de bine să bei ceva cu mine. Fără resentimente şi toate alea.

Era uimitor cât de repede putea Carrion să treacă de la o emoţie la alta. Şi la fel de impresionantă era abilitatea lui de a se autoiluziona ori de câte ori îi convenea.

— Nu beau cu tine. Nu mă interesează dacă Hayden a meritat ce i-ai făcut. Probabil că a scos cuţitul la tine pentru că încerca să-şi ia masca înapoi. N-ar fi trebuit să facă asta dacă nu l-ai fi încurajat să joace!

— îţi place whiskyul, nu? Ce zici de un dublu?

S-a ridicat deja în picioare.

— Carrion! Nu beau cu tine!

Jivina asta chipeşă a încercat să-şi strecoare un braţ în jurul taliei mele, dar avusesem de-a face cu prădători mult mai rapizi decât el. M-am ferit şi m-am tras înapoi, am pus un metru de spaţiu între noi, simţind cum mă mănâncă palmele să se lipească de cuţite – cele pe care Hayden nu le „împrumutase” – dar îi dădusem cuvântul lui Brynn că nu avea să fie nicio bătaie. Carrion m-a măsurat cu privirea, zâmbetul lui lărgindu-se odată ajuns la şoldurile mele, iar amintirea limbii lui alunecând peste ele m-a izbit din senin, aducându-mi un val de căldură în obraji.

— Eşti drăguţă când roşeşti, ştii?

Hoţul ăsta afurisit de zei nu rata nimic.

Scanat cu CamScanner

— Hai să facem aşa. Stai jos şi bea cu mine, şi-ţi dau masca lui Hayden.

Scanat cu CamScanner

— Nici vorbă.

— Nici vorbă?

Părea cu adevărat surprins.

— Să îndur cincisprezece minute la masă cu tine valorează mai mult decât o mască ponosită, vultur hoitar ce eşti.

— Cine a zis că vom sta cincisprezece minute? Ştii că nu-mi place să mă grăbesc atunci când mă bucur de ceva.

Sfinţi martiri! Mi-am dat toată silinţa să opresc celelalte amintiri care dădeau din coate să apară în prim-plan. Carrion voia ca remarca lui aruncată în treacăt să-mi amintească de timpul pe care şi-l petrecuse folosindu-şi limba între coapsele mele. Voia să-mi amintesc exact cât timp îşi amânase propria plăcere – de parcă n-avea nimic mai bun de făcut – în timp ce mi-o provoca pe a mea. N-aveam de gând să-i dau satisfacţie.

— O băutură. Cincisprezece minute. Şi vreau şi galbenii pe care i i-ai luat, şi încă cinci pentru povara de a respira acelaşi aer cu tine.

Carrion a arcuit o sprânceană, studiindu-mă. Ştiam deja că n-avea să-mi placă ce urma să-i iasă pe gură.

— Saeris, dacă aş fi ştiut că-ţi pot cumpăra timpul, aş fi fost falit deja, iar tu ai fi fost o femeie foarte bogată. Ţi-ai fi petrecut ultimele trei luni pe spate, implorându-mă să te călăresc mai tare, şi...

— încă un cuvânt şi te las fără nenorocitele alea de ouă, escrocule, am mârâit.

Carrion Swift compensa lipsa manierelor cu bunul simţ. Ştia când era pe cale să treacă de o linie care, odată încălcată, presupunea pierderi de sânge. Părul i-a scânteiat roşiatic, apoi auriu, apoi cel mai intens şi mai bogat castaniu, în timp ce-şi ridica mâinile în aer, plecându-şi capul în semn de predare.

— Bine, bine. Eşarfa, banii, şi încă cinci galbeni pentru că eşti lacomă. Stai jos. Te rog. îţi aduc eu băutura.

A făcut semn spre masa lui de parcă intenţiona să mă pună să mă strecor între el şi acoliţii lui, însă existau lucruri pe care le-aş fî făcut pentru fratele meu şi pentru un pahar cu apă curată şi lucruri pe care nu le-aş fi făcut. Am ales o boxă goală, la trei mese distanţă, şi m-am dus să stau acolo, în schimb.

Scanat cu
CamScanner

Aveam să-l omor pe Hayden. Să-l omor de tot. La ce se gândise? încercase să-l înjunghie pe Carrion? Băiatul ăsta era doar cu trei ani şi

Scanat cu
CamScanner

jumătate mai mic decât mine, dar se comporta de parcă încă aştepta să-i crească părul la subraţ. La un moment dat, trebuia să înceteze să se comporte atât de nechibzuit şi să înceapă să se gândească la consecinţele acţiunilor lui. Chiar în timp ce mi spuneam asta, cuvintele lui Elroy îmi răsunau în minte, şocant de asemănătoare cu ale mele.

„Nici măcar nu pot să pricep la ce te gândeai. Ai idee ce fel de blestem ne-ai adus pe cap?"

— Poftim.

Carrion a pus un pahar cu lichid de culoarea chihlimbarului în faţa mea; afurisitul era aproape plin până la gură.

— Asta nu e *o* băutură.

— E într-un singur pahar, a contrat el. Prin urmare, e *o* băutură.

M-aş fi întors pe trei cărări la Mirage dacă l-aş fi băut pe tot. Mi-aş fi rupt gâtul căzând de pe acoperiş încercând să ajung înapoi în pod. Totuşi, am ridicat paharul şi am luat o gură zdravănă. N-aş fi supravieţuit acestei seri dacă n-aş fi fost puţin ameţită. Whiskyul m-a ars pe dinăuntru şi mi-a aprins un foc în stomac, dar am refuzat să reacţionez. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să se apuce Carrion Swift să spună oricui l-ar fi ascultat că nu ţin la băutură.

— Ei bine? m-am răstit. Ce vrei?

— Cum adică ce vreau? Compania ta, desigur.

Recunoşteam un mincinos când vedeam unul, iar bărbatul din faţa mea era un profesionist.

— Hai odată, Carrion, dă-i bătaie! Nu m-ai fi şantajat să stau dacă n-ai fi încercat să mă lucrezi cumva.

— Nu pot să fiu pur şi simplu fermecat de frumuseţea ta? Nu pot doar să stau şi să ascult tonul angelic al vocii tale?

— Nu sunt frumoasă. Sunt murdară, şi sunt obosită, şi vocea mea e plină de sarcasm şi nervi, aşa că hai să terminăm cu asta, ce zici?

Carrion a pufnit într-un râs tăcut. A ridicat propriul pahar (considerabil mai mic) de whisky la buze şi a luat o înghiţitură.

— Erai mai distractivă acum trei luni, ştii? Eşti atât de crudă. M-am tot gândit la tine de-atunci.

— Oh, te rog. Cu câte femei te-ai culcat de atunci?

A mijit ochii, părând confuz.

Scanat cu CamScanner

— Ce legătură are asta?

Scanat cu
CamScanner

Mă plictiseam deja. împingând paharul spre el, am dat să mă ridic.

— Bine, în regulă! Pe sfinţii martiri, numai la afaceri îţi stă capul.

A luat o gură de aer, să se liniştească.

— Presupun că, acum că veni vorba, voiam să vorbesc cu tine despre ceva.

— *Sunt şocată.*

Ignorându-mi tonul, Carrion a continuat netulburat.

— Am auzit ceva foarte interesant mai devreme. Am auzit că o rebelă cu păr negru ca pana corbului din Sectorul Trei a atacat violent un gardian şi i-a furat o bucată din armură. O mănuşă. Poţi să crezi una ca asta?

Ha! Nenorocitului chiar îi plăcea să se joace. Fiecare linie a expresiei Iui şi relaxarea muşchilor îmi ofereau toată informaţia de care aveam nevoie. Sigur că ştia că eu luasem mănuşa. Totuşi, n-aveam să recunosc. Nu eram atât de proastă.

— À? Serios? Dar… cum? E imposibil pentru un rezident al Sectorului Trei să treacă de ziduri.

Am mai luat o gură de whisky.

Pentru un moment, Carrion n-a făcut nimic altceva decât să se uite la mine. Mă citea. Fireşte, nu înghiţise ignoranţa mea prefăcută nici măcar o secundă, dar nu avea de gând să înceapă să arunce acuzaţii în mijlocul salonului de la Kala’s.

— Ştiu, nu? a spus el cu lejeritate. O nebunie. Şi mai nebunesc e să te gândeşti la biata fată de-acum încolo, încercând să găsească un loc în care să ascundă o asemenea bucată masivă de aur. Ştii, se spune că a adus-o înapoi aici, în sector. Dar desigur… n-ar fi făcut asta. Ar fi fost mult prea periculos, a spus râzând încet.

— Absolut. Incredibil de periculos, am aprobat eu.

— Ar fi avut grijă s-o pună undeva în siguranţă. Undeva unde gardienii nu s-ar gândi să caute.

— Fără îndoială.

— Crezi că o fată suficient de proastă să atace şi să fure de la un gardian ar avea destulă minte să-şi ascundă premiul undeva?

Am fost cuprinsă de dorinţa copleşitoare de a-i face ţăndări

Scanat cu
CamScanner

mutra aia frumoasă; doar cu un efort monumental de voinţă m-am abţinut.

Scanat cu
CamScanner

— Nu cred că fata e proastă. Dacă e să fie cumva, cred că e curajoasă, ani spus printre dinţi. Cred că, cel mai probabil, gardianul a încercat să o aresteze şi şi-a scăpat blestemata de armură în nisip. Cred...

— Dar a pus o undeva în siguranţă? a şuierat Carrion. Putem dezbate acţiunile fetei ăsteia până la sfârşitul zilelor, dar dacă există o problemă în sector...

M-am lăsat pe spate pe scaun.

— Ce-ţi pasă ţie de Sectorul Trei? Nici măcar nu mai locuieşti aici, Carrion. Toată lumea ştie că ţi-ai făcut rost de un apartament călduţ, mai jos de a doua spiţă.

— Am un depozit în afara sectorului, a spus el cu voce joasă. E cea mai sigură cale pentru mine să-mi duc marfa dintr-un sector în altul. Locuiesc aici, ca să am grijă de bunica mea. Ştii asta. Gracia, ţi-amin- teşti? Ai întâlnit-o. Păr cărunt? Caracter malefic?

— Da, o ştiu pe Gracia, Carrion.

S-a aplecat mai aproape, cu privirea tăioasă.

— Ticăloşii ăia îmbrăcaţi în aur vor face să plouă cu foc şi pucioasă peste locul ăsta dacă cred că avem ceva ce le aparţine, Saeris. Ştii că o vor face. Va curge un râu de sânge pe străzi până dimineaţă dacă fata asta a adus armura aici.

Avea dreptate. Gardienii erau atotputernici. Nu aveau multe de care să se teamă, dar erau îngroziţi de regină. Dreptatea ei ar fi fost rapidă şi brutală dacă ar fi avut vreo idee că mănuşa era aici. Mănuşa pe care *eu* o adusesem aici. Spaima lui Elroy nu mai părea o reacţie exagerată acum. Dacă până şi Carrion era atât de panicat de toată treaba asta, atunci poate ar fi trebuit să-mi petrec ceva timp regândindu-mi planul. Sau elaborând un plan, poate.

— Te gândeşti. Văd că te gândeşti. Asta e bine, a spus Carrion.

A afişat un zâmbet arogant, dar era de faţadă. Voia ca ceilalţi clienţi din Kala’s, împreună cu prietenii lui din colţ, să creadă că încerca fără ruşine să mă enerveze ca să ajung iar în pat cu el, dar scânteia de îngrijorare pe care am văzut-o în ochii lui era reală.

— Depozitul ăla, a spus el. Nu e departe de zid. Ar dura doar o jumătate de oră să muţi un obiect de aici acolo.

O, zei, chiar era nebun.

— Chiar crezi că ţi-aş da-o ţie?

Scanat cu CamScanner

Prea târziu, mi-am dat seama că mă dădusem de gol. Dar ce conta? Jocul ăsta în care mergeam pe vârfuri în jurul adevărului nu făcea decât să ne irosească timpul.

— N-ai nici măcar pe-aproape suma de bani care m-ar putea convinge să-ţi dau mănuşa aia ţie, Carrion Swift.

— N-o vreau pentru mine, toanto. Vreau doar să iasă din Sectorul Trei.

A murmurat de parcă mi-ar fi şoptit dulcegării la ureche, dar cuvintele lui erau îmbibate cu venin.

— Oamenii noştri suferă destul şi fără o sută de gardieni care să ia sectorul cu asalt, făcând locul bucăţi şi omorând pe oricine le stă în cale. Du-o la depozit! Du-o oriunde! Nu contează unde o duci, atâta vreme cât e departe de aici! M-auzi?

Era ceva foarte enervant în a fi trasă la răspundere de unul de teapa lui Carrion. Era unul dintre cei mai egoişti şi mai aroganţi bărbaţi în viaţă, îi plăcea ca lumea să creadă că nu-i pasă de nimeni şi nimic. Dar se părea că îi păsa, şi eu făcusem ceva atât de egoist încât el acum nu putea sta deoparte, privind ce se întâmplă? Zeilor!

Am dat pe gât încă o înghiţitură bărbătească de whisky şi am renunţat la ce a rămas, împingând paharul.

— Trebuie să plec.

— O să rezolvi?

Ochii albastru-pal ai lui Carrion m-au străpuns când m-am ridicat de la masă.

— O să rezolv, am mârâit înapoi.

— Bine. A, şi, Saeris?

Tipul pur şi simplu nu ştia când să se oprească. M-am întors brusc, încruntându-mă la el.

-Ce?

— Chiar şi murdară şi obosită, tot frumoasă eşti.

— Zei şi martiri, am şoptit.

Era neobosit. Linguşeala lui Carrion Swift nu m-a preocupat prea mult timp, totuşi. Aveam lucruri mai importante de care să-mi fac griji. Când am păşit afară în seara strălucitoare, Hayden dispăruse. Şi la fel şi mănuşa.

Scanat cu
CamScanner

3.

CELE MAI BUNE INTENŢII

Băiatul ăsta nu asculta niciodată. Sigur, se prefăcea că ascultă. Repeta cuvintele pe care i le spuneai. Dădea din cap. Dar când venea vorba de fapte, Hayden refuza să facă ce i se cerea, nu era niciodată atent şi, de obicei, facea exact lucrul de care-l rugai să se ferească.

în mod normal, consecinţele purtării lui nu erau prea grave, dar astăzi miza era mai mult decât mare. Era astronomică. Era catastrofală.

Am încercat să merg cât mai calm posibil spre Mirage – exista şansa ca Hayden să se fi plictisit să mă aştepte şi să fi decis să se întoarcă cu geanta la cealaltă tavernă. Dar cu cât îmi imaginam mai multe scenarii posibile şi mă gândeam care era mai probabil, cu atât panica începea să-şi strângă mai tare colţii în jurul gâtului meu.

Dacă se uitase în geantă...

Dacă umblase prin ea, doar sfinţii martiri ştiau unde era acum şi ce naiba punea la cale. Gemenele ardeau nemiloase, căldura lor chinuitoare făcându-mi gândurile să plutească. Când băusem ultima dată apă? De dimineaţă?

Nu, îmi păstrasem raţia pentru când mă voi întoarce la forjă, dar după cearta cu Elroy, uitasem să o iau. N-ar fi trebuit să beau whiskyul ăla.

Odată ajunsă la o distanţă respectabilă de Casa lui Kala, am început să alerg uşor, apoi să fug. Am încercat să par relaxată, dar nu exista alergare relaxată în Zilvaren. Aici, oamenii îşi conservau energia cât de mult puteau. Exista un singur motiv pentru care alergai aici – dacă erai urmărit.

Priviri suspicioase mă urmăreau în timp ce mă strccuram pe străzi, trecând pe lângă case din gresie care se f ărâmiţau şi tarabe acoperite unde se vindeau bucăţi fibroase de carne prăjită, suluri de pânză şi remedii din plante cu miros înţepător

Scanat cu
CamScanner

din nord. Afişe familiare, decolorate, tapetau aleile, promiţând recompense substanţiale pentru orice informaţie care ar fi dus la capturarea suspecţilor de folosire a magiei. Cunoşteam străduţele din cartierul meu ca-n palmă. Strada din stânga ducea spre casa Rojanei Breen – mama obişnuia să mă trimită pe acolo când auzea că negustorii se întorceau cu fructe. Spre deosebire de restul contrabandiştilor din Sectorul Trei, Rojana facea comerţ doar cu mâncare şi apă. Activitatea ei tot ar fi făcut-o să-şi piardă mâinile, dar măcar nu ar fi omorât-o.

înainte şi la dreapta însă, îşi deschisese prăvălia un alt negustor. Vorath Shah vindea ulei de şarpe: bucăţele minuscule de metal despre care pretindea că ar conţine urme de magie obscură; labe împăiate, puturoase ale iepurilor de nisip despre care se spunea că alungă bolile; fiole de sticlă pline cu lichide tulburi care, chipurile, îţi ofereau daruri magice dacă le beai. Daruri pe care le pierduserăm cu mult timp în urmă. Oamenii nu mai erau capabili să citească gândurile celorlalţi, să facă sângele să fiarbă în venele duşmanilor lor sau să-şi asigure norocul pentru totdeauna. Toată lumea ştia că fuseserăm deposedaţi de aceste puteri eretice cu sute de ani în urmă, dar Shah încă făcea bani frumoşi vânzându-le nimicuri inutile celor plini de speranţă şi disperaţi. Avea explicaţii fanteziste pentru întrebarea permanentă pe care toţi cei din Zilvaren o şopteau în spatele uşilor închise: Cum de mai trăia regina şi acum, după mai bine de o mie de ani? Madra era om, deci de ce nu murea? El pretindea că are acces la fântâna tinereţii eterne şi că asta vindea şi el în sticle.

Shah era cunoscut şi pentru că achiziţiona artefacte. Dacă un hoţ se trezea în posesia unui obiect foarte special, Shah putea, teoretic, să îl pună în legătură cu un potenţial cumpărător. însă exista şi riscul să-l înjunghie şi să-i jefuiască cadavrul înainte de a-l lăsa pradă crabilor. Puteai să dai de el într-o zi proastă, iar până a doua zi dimineaţă, nu mai rămâneau din tine decât oase albite de soare.

Am murmurat în barbă, luând-o la dreapta.

— Spune-mi că n-ai făcut aşa ceva. Hayden Fane, spune-mi că n-ai încercat să duci aurul la Sh...

Scanat cu CamScanner

Un ţipăt pătrunzător a sfâşiat aerul uscat. Era departe. înăbuşit. Dar venea dinspre est şi mi a făcut dinţii să scrâşnească. Mirage era spre est. Şi singurul moment când cineva ţipa aşa în Sectorul Trei era când un gardian işi lua libertăţi pe care nu le avea sau vărsa sânge. Am ştiut instinctiv. Am simţit-o în măduva oaselor: ţipătul avea legătură cu Hayden. Fratele meu era în pericol.

Am început să alerg înainte să apuc să gândesc. Străzile se estompau la periferia vederii mele. Inima îmi bătea într-un ritm haotic. Frica mi se aduna ca acidul în stomac.

în spatele meu, de nicăieri, s-a auzit zgomot de metal zăngănind.

— Opriţi-o! Opriţi fata aia!

Strigătul venea din spate. Gardieni. Cinci? Zece? Am riscat o privire peste umăr, dar tot ce-am văzut a fost un zid de aur strălucitor, orbitor. Tunetul cizmelor lovind pământul îmi inunda urechile.

Zei, *Saeris, mişcă-te! Mişcă-te, ce dracul*

M-am îndemnat să continui. *Trebuia* să alerg mai repede. Dacă mă prindeau, eram terminată. Hayden era terminat.

Un alt ţipăt înfiorător, agonizant mi-a oprit inima pentru o clipă, dar am forţat-o să pompeze din nou, având nevoie de ea ca să mă împingă înainte. Nu aveam să mă las doborâtă pe străzi de ticăloşii ăia. Refuzam categoric.

Locuitorii Sectorului Trei strigau, sărind din calea mea în timp ce treceam în viteză pe lângă ei. Gardienii urlau ordine, cerând din nou cuiva să mă oprească, dar nimeni n-a făcut-o. Mă cunoşteau aici. Oamenii pe lângă care treceam în fugă mă iubeau pentru că o iubiseră pe mama. Mă şi urau, pentru că le aduceam mereu probleme pe cap şi le eram un ghimpe în coastă. Dar chiar şi aşa, îi urau mai mult pe gardieni.

îmi ardeau plămânii. Muşchii mă înjunghiau, implorând milă, dar am alergat mai repede, împingându-mă în picioare până la limita epuizării. Gemenele pulsau pe cer, scăldând străzile într-o lumină aurie palidă. Cel mai mare dintre cei doi sori era încercuit de o coroană albastră, ciudată, în timp ce mă îndreptam ca un bolid spre Mirage şi mansardă, sperând că nu şi spre fratele meu.

Dacă ar fi avut un dram de minte, ar fi văzut gardienii sau ar fi

Scanat cu CamScanner

auzit vorbindu-se despre garda Madrei care se revărsa în Sectorul Trei. Era o speranţă deşartă. Hayden nu era foarte atent nici în momentele lui

dc glorie, iar Carrion îl bătuse de-i sunase apa în cap pentru că încercase să-l înjunghie. Probabil era încă pierdut în lumea lui mică, plângând cu amărăciune după banii pe care îi pierduse şi după eşarfa lui futută.

Mi-am smuls propria eşarfă de pe faţă, gâfâind, doar ca să iau o gură de particule arzătoare de nisip în timp ce treceam în viteză pe lângă standul de colţunaşi de la colţul străzii Lark.

— Stai! Opreşte-te!

Teroarea m-a făcut să mă opresc brusc. S-a strâns în jurul meu ca un pumn de fier, strivindu-mi coastele până la punctul de rupere, în timp ce priveam scena care se desfăşura în faţa tavernei. Nu mai văzusem niciodată atât de mult aur într-un singur loc. O mulţime de sori strălucitori se reflectau în apărătoarele de braţ, platoşe şi mănuşi, formând globuri aurii şi albe suficient de strălucitoare încât să-ţi ardă retina. Pete şi străfulgerări mi se mişcau prin faţa ochilor în timp ce priveam de la un gardian la altul, încercând să-i număr în minte. La ce bun să-i număr, totuşi? Un gardian, puteam să scap de el alergând. Aveam o şansă destul de bună să scap de doi. Dar trei gardieni? Nici vorbă. Şi erau mult mai mult de trei dintre gardienii Madrei adunaţi în formaţie de tip falangă, în faţa mea. Trebuie să fi fost cel puţin treizeci, şi veniseră echipaţi pentru luptă. Săbiile din mâinile lor erau pregătite, un zid de scuturi aurii lustruite se îmbinau în faţa lor, construind un zid impenetrabil. Fiecare dintre ei purta zale strălucitoare peste braţe şi picioare. Gurile le erau acoperite cu pânză albă de iută. Ochii, vizibili pe deasupra măştilor, erau îngustaţi, plini de o ură arzătoare pe care fiecare dintre ei o îndrepta spre fratele meu.

Nu. Nu, nu, nu... Asta *nu trebuia* să se întâmple. Trebuia să prelucrez aurul în forjă şi să-l ascund bine. Hayden nu trebuia să ştie niciodată că mănuşa existase, darămite să intre în contact cu ea, prostul naibii.

Dacă n-ar fi jucat cu Carrion...

Dacă ar fi ascultat şi ar fi stat pe loc...

Scanat cu CamScanner

Dacă nu s-ar fi uitat în blestemata aia de geantă...

Chiar şi în timp ce găseam scuze şi îl învinovăţeam, vina mă sufoca. Eu furasem mănuşa. Eu fusesem prinsă furând. Eu decisesem că sustragerea metalului merita riscul. Şi acum Hayden urma să fie ucis de o întreagă unitate de gardieni, şi totul era din vina mea.

Hayden s-a clătinat pe picioare, îndepărtându-se de bărbaţii cu lame ascuţite. S-ar fi retras mai mult, dar spatele i s-a lovit de perete după trei paşi.

în mână, ţinea uşor mănuşa de încheietură, armura condamnându-l de la o poştă. Teroarea îi strălucea pe faţă ca un far.

— Rămâi unde eşti, şobolanule! a răcnit gardianul din fruntea falangei.

Ca unul, bărbaţii şi-au târşâit picioarele centimetru cu centimetru, cizmele lor lustruite alunecând înainte prin nisip. Pe deasupra măştilor, îl priveau pe Hayden cu o convingere de neclintit, toţi călăuziţi de aceeaşi ură. îl dispreţuiau pentru hainele lui decolorate de sori, pielea lui murdară şi pungile adânci de sub ochi. Dar mai ales îl dispreţuiau pentru că oricare dintre ei ar fi putut fi în locul lui. Numai norocul dicta unde ajungeai în acest oraş. O lovitură norocoasă le alocase bunicilor lor locuinţe într-unul din cartierele bune, cel mai aproape de Centru. N-ar fi avut altfel oportunitatea să devină gardieni. Ghinionul aruncase zarurile împotriva bunicilor noştri, motiv pentru care ne aflam în carantină într-un cartier al ciumei – un colţ murdar al oraşului pe care Madra spera să-l înfometeze până la dispariţie sau să-l lase pradă bolii, până când am fi avut cu toţii bunul simţ să murim.

Totul ţinea de noroc. Sau de ghinion. Iar norocul se putea schimba în orice moment.

— Armura din mâna ta este în proprietatea reginei! a strigat căpitanul. Arunc-o sau te vom ucide pe loc!

Cu ochii mari, Hayden s-a uitat în jos la mănuşă, privind-o de parcă abia atunci a realizat că o avea în mână. A întors metalul, încercând din greu să înghită.

Dacă le dădea armura, l-ar fi pus în lanţuri şi l-ar fi târât înapoi la palat. N-ar mai fi fost văzut niciodată. Dacă nu, s-ar fi năpustit asupra lui. Tot acel metal ascuţit, şlefuit, i-ar fi găurit pielea,

Scanat cu CamScanner

nisipul s-ar fi înroşit, iar eu aş fi stat din nou deasupra corpului muribund al cuiva pe care-l iubeam. Niciuna dintre opţiuni nu avea ca rezultat posibilitatea ca Hayden să plece de aici... şi asta nu puteam suporta.

Se confrunta cu o întreagă unitate de gardieni, şi nu puteam face nimic ca să-l ajut.

— Aruncă-mi armura! a ordonat căpitanul cu voce răsunătoare.

De pe o alee îngustă, un grup dezordonat de copii a ţâşnit în stradă şi a luat-o la fugă, ţipând din toţi rărunchii, dar zidul de gardieni nici măcar n-a tresărit. Atenţia lor era fixată pe Hayden şi bucata de aur aflată în mâna lui. Palid ca un os uitat în soare, fratele meu mi-a aruncat o privire lungă,

spăşită, şi am văzut în ochii lui ce plănuia să facă în continuare: idiotul avea de gând să *fugă.*

— Nici să nu îndrăzneşti, băiete, a mârâit căpitanul.

Evident, văzuse şi el privirea lui Hayden şi ştia ce plănuia. Dacă Hayden o lua la fugă, gardienii l-ar fi doborât imediat. Madra n-ar fi fost fericită dacă oamenii ei s-ar fi întors la palat cu un cadavru după ei. Probabil le spusese să-i aducă înapoi un hoţ viu – unul pe care să-l poată tortura şi interoga ore în şir. Un cadavru ar fi fost un spectacol foarte plictisitor.

— Saeris! a gemut Hayden, căci frica îi pusese un nod în gât.

— Rămâi exact acolo!

Căpitanul era aproape la distanţă de atac acum. Trupa lui era înfiorătoare cu oţelul ascuţit, săbiile pregătite. Totul s-ar fi terminat în câteva secunde.

Ochii lui Hayden erau plini de lacrimi.

— Saeris! îmi pare rău!

— Aşteptaţi!

Cuvântul mi s-a blocat dureros în gât.

— Aşa, băiete. Aşa.

Gardienii s-au apropiat.

— Aşteptaţi! STOP!

De data asta, strigătul meu a răsunat printre clădirile de pe ambele părţi ale străzii. Gardienii m-au auzit, dar doar căpitanul s-a învrednicit să arunce o privire în direcţia mea. Atenţia i s-a mutat pentru o secundă, ochii trecând peste mine; apoi s-a întors rapid la

Scanat cu
CamScanner

Hayden.

— Asta nu te priveşte, fato. întoarce-te înăuntru şi lasă-ne să ne facem treaba, a spus el rece.

M-am apropiat, muşcându-mi interiorul obrazului ca să mă liniştesc. Cu gura plină de gustul metalic al sângelui, mi-am întins braţele larg.

— Ba mă priveşte. El n-a făcut nimic greşit. L-am rugat să-mi ţină geanta. Bucata de armură pe care o ţine este a mea...

Ochii tăioşi ai căpitanului s-au întors brusc spre mine.

— Nu este a ta. Doar un membru al gărzii poate deţine această armură. Purtarea ei este o onoare care se câştigă, şi nu de către cei ca tine.

Masca de iută s-a umflat datorită forţei cuvintelor lui; l-a scuipat pe fiecare dintre ele, furia arzând strălucitor în tonul său. Ăsta nu era gardianul de la care luasem mănuşa. Nu, ăsta era mai rece. Mai dur.

44

Mai crud. Nu avea riduri în jurul ochilor, dar irisurile lui căprui-închis ascundeau un abis care a făcut ca un fior să-mi străbată şira spinării.

— Eu sunt cea care a luat mănuşa, am spus încet. Eu sunt cea care a escaladat zidul şi a fugit cu ea. Nu el.

Mi-am îndreptat bărbia spre Hayden.

— El n-avea idee ce căra în geantă.

— Minte, a spus Hayden cu o voce tremurândă. Eu am fost. Eu am luat-o.

Dintre toate ideile prosteşti, gândite doar pe jumătate, pe care le avusese vreodată fratele meu, asta era cea mai tâmpită. Voia să mă protejeze. Ştiam asta. îi era teamă – mai teamă ca niciodată – dar dincolo de frica lui, se îmbărbăta, adunându-şi curajul ca să înfrunte ce urma să vină. Ca să mă *salveze.*

Mănuşa era însă responsabilitatea mea. Elroy avusese dreptate la atelier; luarea armurii fusese cel mai nechibzuit lucru pe care-l făcusem vreodată. N-ar fi trebuit să o fur niciodată. Lăsasem ca lăcomia şi propria mea speranţă să mă copleşească, şi blestemată să fiu dacă aveam să-l las pe Hayden să plătească preţul pentru ceva atât de prostesc.

— Nu-l ascultaţi, am spus privindu-l sfidător.

Scanat cu CamScanner

— Eu am luat-o, a insistat el, întorcându-mi privirea.

— întrebaţi-l atunci de unde a luat-o, am cerut, întorcându-mă spre căpitan.

— Ajunge! Imobilizaţi-o, s-a răstit căpitanul.

O fluturare iritată a încheieturii lui a separat trei oameni din falangă. Au păşit ameninţător înainte, cu umerii ridicaţi până la urechi, săbiile pregătite. Şi atunci, focul care mocnea în mine de când eram copil a dat în sfârşit în clocot.

N-aveam să fiu imobilizată. N-aveam să fiu intimidată sau ţinută la pământ, şi cu siguranţă ticăloşii ăştia n-aveau să-mi spună să tac. Gata cu asta.

Ce am făcut în continuare a fost pură nebunie. Am întins mâna spre cizmă şi am scos lama pe care o ţineam acolo. Nu mai era cale de întoarcere. Scosesem o armă împotriva gărzii Reginei Nemuritoare. Pe scurt, eram moartă. Corpul meu doar nu aflase încă.

— Măi să fie! Avem de-a face cu o focoasă, băieţi, a mârâit gardianul din dreapta.

— Hai să-i dăm o lecţie atunci, a rânjit cel din mijloc.

45

M-am concentrat pe cel din stânga. Cel tăcut. Cel care se mişca precum un prădător. Cel cu moartea în ochi. El era cel de care trebuia să-mi fac griji.

L-a lăsat pe gardianul gură-spartă să atace primul. M-am ferit din calea lui, folosind capătul scurt al pumnalului pentru a-i devia sabia când a lovit cu sălbăticie. Cel din mijloc a înjurat, năpustindu-se înainte, încercând să-mi străpungă pieptul cu arma lui, dar m-am dat într-o parte, evitând complet atacul. Asta m-a pus direct în calea gardianului tăcut – lucru pe care eram sigură că-l plănuise de la început.

Mi-a făcut cu ochiul pe deasupra măştii. Şi apoi a venit spre mine.

Rebelii pe care mama îi ajutase înainte să moară făcuseră mai mult decât să se ascundă în podul nostru. Mă antrenaseră. Mă învăţaseră cum să fur. Cum să supravieţuiesc. Cum să lupt.

Şi acum luptam ca şi cum toată furia iadului s-ar fi întrupat în mine.

Mi-a aplicat lovitură după lovitură cu lama lui, toate calculate şi

Scanat cu CamScanner

măsurate. Fiecare dintre mişcările lui era o întrebare la care aveam un răspuns. I-am văzut enervarea crescând în timp ce i-am dovedit sabia pentru a patra oară, folosind doar pumnalul meu scurt pentru a-i devia loviturile mortale.

Gardianul din mijloc, cel mai scund dintre cei trei, s-a năpustit spre mine, scoţând un răget puternic de furie. Am făcut un salt sprinten înapoi, evitând pentru moment atacul luptătorului mai priceput, astfel încât să mă pot răsuci şi să-mi aduc pumnalul de sus în jos, tăind prin aer. Unghiul loviturii era stângaci, dar era unul pe care-l exersasem de mai multe ori decât puteam număra. Era unghiul la care trebuia adusă o lamă pentru a găsi acea crăpătură îngustă în armura unui gardian. Spaţiul subţire dintre apărătoarea de umăr şi protecţia gâtului, unde o fâşie de metal ar fi putut găsi jugulara. Nu fusesem niciodată nevoită să folosesc manevra asta în viaţa reală. Am făcut-o fără să stau pe gânduri. Nici măcar nu m-am oprit să reflectez la arcul de sânge roşu strălucitor care a ţâşnit când gardianul a căzut în genunchi, apucându-şi gâtul.

Fără vină.

Fără milă.

Fără timp.

Am înşfăcat sabia gardianului şi l-am lăsat să moară în nisip.

Gardianul tăcut şi-a mijit ochii spre mine, ca şi cum ar fi reevaluat situaţia. Celălalt gardian nu era la fel de inteligent. A urlat, furia a pus

Scanat cu
CamScanner

stăpânire pe el în timp ce alerga spre mine, smulgându-şi masca doar ca să dezvăluie o gură plină de dinţi sparţi.

— Târfă proastă! O să plăt...

M-am retras, am pivotat, am fluturat sabia. Era mai grea decât săbiile de lemn cu care mă antrenasem întotdeauna, dar eram obişnuită cu lungimea. Ştiam exact unde vârful ascuţit al oţelului avea să întâlnească pielea: chiar sub încheietura dreaptă. Am cronometrat perfect. Cu doar o ajustare a mâinii, am lovit, iar mâna gardianului, încă ţinând sabia, a lovit nisipul cu un zgomot înfundat.

— Mâna mea! Mi-a tăiat... Mi-a tăiat mâna!

— Urmează capul ăla nenorocit, am şuierat.

Furia mi-a pătat vederea în roşu.

îmi omorâseră mama. Prietenii.

întreaga familie a lui Elroy.

Cauzaseră moartea a mii de oameni şi acum îl ameninţau pe Hayden. Toată furia acumulată în pieptul meu a ieşit năvalnic într-un torent de neoprit. M-am apropiat ameninţător de gardian, cu pumnalul într-o mână, sabia în cealaltă, gata să pun capăt existenţei sale mizerabile... dar m-am trezit faţă în faţă cu gardianul tăcut în schimb.

Din nou, n-a spus nimic. O scânteie de amuzament i-a licărit în ochi. A dat din cap încet, sensul fiind clar ca lumina zilei. *Dacă ai de gând să te lupţi cu noi, o să ai de-a face cu mine.*

Aerul a prins viaţă odată cu oţelul care se ciocnea. Era ca un vârtej, mişcările lui erau agile şi graţioase. De fiecare dată când lama lui tăia spre capul meu, mă aşteptam ca lumea să se întunece. Dar, cumva, nu s-a întâmplat. Cumva, am reuşit să ridic sabia pe care o luasem la timp. Cumva, am rezistat.

Şi exact când începea să se simtă confortabil, când acest prădător credea că, în sfârşit, înţelesese capacităţile mele de luptătoare... am încetat să mă mai reţin.

A căscat ochii atunci când a văzut ce se întâmpla. Când m-am relaxat în poziţie şi am ridicat lama să-mi protejez faţa. Secunda în care mi-am dezvelit dinţii şi am venit spre el.

A vorbit atunci, în sfârşit. Doar un cuvânt.

— Rahat.

Scanat cu CamScanner

Nu s-a retras niciun centimetru. Şi-a menţinut poziţia. Dar ştia că asta nu avea să fie genul de luptă la care se aştepta. Armele noastre s-au întâlnit, lamă pe lamă, şi am pornit la atac, fiecare ştiind ce l-ar costa să piardă această luptă.

Era bun. Foarte bun. Picioarele mele răscoleau nisipul în timp ce mă învârteam, asigurându-mă constant că nu-mi străpunge garda.

S-a repezit, încercând să mă lovească în coşul pieptului, dar am ridicat brusc mânerul pumnalului spre antebraţul lui, sfărâmându-i osul. Fără măcar să tresară, nenorocitul a apucat mânerul săbiei cu cealaltă mână şi a dat o serie de lovituri care aproape m-au îngenuncheat. O durere arzătoare mi-a străfulgerat pieptul în clipa în care lama mi-a sfâşiat pielea ce-mi acoperea clavicula.

I-am văzut zâmbetul în ochi. Credea că a pus mâna pe mine. Şi aproape că aşa a fost. Sabia lui a spintecat aerul – o lovitură pe la spate care m-a luat prin surprindere – dar mă antrenasem pentru asta. Nu era singurul care gândea rapid. Şi cu siguranţă nu era singurul care se mişca rapid.

M-am lăsat jos şi m-am rostogolit, tăind în sus cu pumnalul. Lama şi-a găsit ţinta, şi dus a fost. Aşa, pur şi simplu.

Nu şi-a dat seama la început. învârtindu-se, s-a întors să mă întâlnească din nou. Doar când a încercat să facă un pas înainte şi picioarele nu l-au ascultat, şi-a dat seama că ceva nu era în regulă.

Mă gândisem să las pumnalul înfipt în piciorul lui. Asta i-ar fi dat câteva momente în plus să-şi conştientizeze moartea. Dar până la urmă, tăietura adâncă pe care i-o făcusem în coapsă a fost mai blândă. Mai rapidă. Sânge rubiniu închis pompa în valuri mari din rana pe care i-o provocasem, curgându-i pe picior. S-a uitat în jos, pufnind surprins. Şi apoi s-a prăbuşit în faţă pe nisip, mort.

Răsuflăm greu. Mă străduiam să respir, încercând să-mi liniştesc vuietul înnebunitor din urechi. Şi...

— Fată prostuţă, a intonat o voce rece.

Era căpitanul care ordonase să fiu imobilizată. Se întorsese de la Hayden, atenţia lui fiind acum complet asupra mea.

— Recunosc, nu credeam că ai fost în stare să furi o mănuşă de la un gardian. Văd acum că m-am înşelat.

Strada a revenit în atenţia mea. Falanga de gardieni, toţi privindu-mă sfidător, cu săbiile ridicate. Şi Hayden. Fratele meu.

Scanat cu CamScanner

curgeau pe faţă în timp cc sc uita la mine, mut de uimire în faţa a ceea ce făcusem.

— Saeris, fugi! a şuierat el. Du-te!

Dar căpitanul a râs.

— Nici toate cele patru vânturi la un loc n-ar putea-o duce suficient de departe de mine acum, băiete. Tocmai a ucis doi dintre gardienii reginei şi a mutilat un altul. Sentinţa ei e deja semnată.

— Nu! Stop! Luaţi-mă pe mine! Eu sunt cel care a furat...

Hayden s-a repezit înainte, încercând să blocheze calea căpitanului, dar bărbatul l-a împins brutal în nisip.

— De bine, de rău, tocmai ţi-a salvat viaţa, amărâtule. Nu ţi-o irosi punând şi tu mâna pe gardieni.

Formaţia mărşăluia spre mine. Căpitanul avea dreptate. Nu mai puteam scăpa alergând. Aveau să mă ia. Aveau să mă omoare pentru ce făcusem. Dar încă mai era o şansă pentru fratele meu.

— Totul o să fie bine, Hayden, i-am strigat. Du-te la Elroy! O să te lase să stai cu el acum. Haide, du-te! Mă întorc până la cină, promit.

Era o minciună sfruntată, dar orice speranţă falsă i-aş fi putut da era mai bună decât nimic. Aveam nevoie să creadă că totul se putea rezolva. Dacă nu, n-ar fi făcut niciodată ce-i spuneam. Ne-ar fi urmat tot drumul până la porţi, ţipând şi strigând, cerând să fiu eliberată.

— M-ai auzit? Găseşte-l pe Elroy, Hayden! E important. Du-te la el! Spune-i ce s-a întâmplat! Trebuie să ştie.

Faţa lui Hayden era brăzdată de lacrimi.

— Nu te părăsesc.

— Fă ce ţi se spune măcar o dată în viaţa ta! Du-te naibii unde te-am trimis! N-am nevoie de ajutorul tău. Nu vreau să vii după mine, plângând ca un plod amărât care are nevoie să fie ţinut de mână tot timpul.

Erau vorbe aspre, dar, uneori, în spatele durităţii stăteau cele mai bune intenţii.

Furia a licărit în ochii lui Hayden, exact cum sperasem că se va întâmpla. Şi-a încleştat maxilarul, braţele căzându-i pe lângă corp, iar geanta mea a căzut în nisip.

Scanat cu CamScanner

— Nu mi-am dat seama că sunt o asemenea povară, a şoptit el.

— Ei bine, eşti, Hayden. Toată viaţa ta nenorocită, asta ai fost! Acum lasă-mă în pace! Nu veni după mine! Nu veni să mă cauţi! *PLEACĂ!*

Scanat cu CamScanner

PREŢUL

Obişnuiam să visez că vizitam palatul când eram copil. îmi imaginam că eram aleasă cumva, oprită pe stradă şi înştiinţată că regina Madra mă observase *pe mine,* un şobolan din Sectorul Trei, şi decisese că mă voia pe post de servitoare personală. în acele fantezii, îmi dădea rochii frumoase şi flori exotice de pus în păr, şi aveam sute de sticle de parfum din care să aleg. Luam masa cu regina în fiecare zi şi bucătari din nord ne serveau festinuri, farfuriile noastre dând pe dinafară de mâncare care-ţi lăsa gura apă. Nu eram niciodată nevoite să mâncăm aceleaşi mâncăruri de două ori. Ne răsfăţăm doar cu cel mai bun vin din rezervele Madrei, pentru că eram favorita reginei, fireşte, iar ea avea doar cele mai fine şi mai frumoase lucruri pentru slujnica ei favorită.

Pe măsură ce crescusem, visatul cu ochii deschişi evoluase. Tot eram aleasă să fiu servitoarea personală a Madrei, dar îmi păsa mai puţin de rochii şi mâncare. Voiam funcţia, aveam *nevoie* să fiu favorita Madrei, dar nu voiam să fiu ridicată din sărăcie pentru a fi ţinută ca un animal de companie exotic. Deja suferisem prea mult. Cunoscusem prea multă nedreptate. Văzusem acte de violenţă inimaginabile, aşa încât toată inocenţa fusese nimicită. Aveam nevoie să fiu aleasă de regină ca să pot ajunge suficient de aproape încât să o *ucid.* îmi petreceam fiecare noapte imaginându-mi moartea ei. Când mama mea a fost masacrată pe străzi şi lăsată să putrezească acolo, am reuşit să rămân sănătoasă la cap numai cu

Scanat cu
CamScanner

ajutorul acelor fantezii.

Plănuiscm un milion de modalităţi diferite de a mi asigura o audienţă la fecioara eternă, doamna noastră din Zilvaren, cea mai venerată Regină din înalturi. De la a încerca să obţin un loc de muncă în bucătării, până la a învăţa cum să joc în teatrul ambulant care vizita oraşul în timpul luminii de Seară, până la a escalada zidurile şi a da o spargere la palat, plănuisem fiecare posibilitate şi eventualitate minusculă şi decisesem că era ceva ce *putea fi* făcut, şi *va fi* făcut. De *mine.*

Nu m-am gândit niciodată că mă voi afla în incinta palatului în aceste circumstanţe, cu mâinile legate strâns la spate, plină de vânătăi, cu coastele fisurate şi o pată violet răsărind ca o floare a morţii sub ochiul meu drept. Nu era în plan să caut aer cu disperare într-o cutie minusculă, fără ferestre, cu un râu de sudoare curgându-mi pe spate timp de şase ore încontinuu. Nu era absolut *deloc* în plan.

Căpitanul Harron – aflasem că acesta era numele ticălosului – mă aruncase în celula minusculă ca s-o aştept pe regină, iar de atunci mergeam de colo-colo în celula lungă de doi metri, numărând minutele care treceau, transformându-se în ore. Număram de dragul număratului acum, pur şi simplu, ca să-mi pot scoate din cap gândurile întunecate care mă asaltau încontinuu de la sosirea mea. N-aş fi fost de folos nimănui dacă aş fi lăsat frica să prindă rădăcini şi panica să se instaleze.

Clopotele oraşului băteau, anunţând sfârşitul zilei, când căpitanul Harron a venit, în sfârşit, după mine. îmi simţeam gura plină cu nisip şi aproape deliram din cauza căldurii, dar mi-am ţinut spatele drept şi bărbia ridicată când a intrat în celulă. Armura lui strălucitoare, frumoasă, dispăruse, fiind înlocuită de o platoşă din piele bine unsă. Sabia ameninţătoare, cu mânerul înfăşurat în pânză, îi stătea încă la şold, iar lama scurtă era în teacă pe cealaltă parte. Adoptând o poziţie relaxată, sprijinit de perete, şi-a băgat degetele mari pe sub centură şi m-a măsurat din cap până în picioare; nu părea prea impresionat de ce vedea.

— Unde ai învăţat să lupţi aşa? a întrebat el.

— Spânzură-mă odată şi termină cu asta, am pufnit. Dacă nu te grăbeşti să termini, o să pierzi ocazia.

El a ridicat o sprânceană.

— Nici să nu te oboseşti să încerci să scapi.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Voiam să spun că mor de plictiseală aici.

Căpitanul Harron a scos un hohot de râs fără veselie.

— Scuze pentru întârziere. Nu-ţi face griji. Regina are o mulţime

Scanat cu
CamScanner

de modalităţi de a-şi distra oaspeţii. Doar că a avut nişte treburi de rezolvat şi a vrut să se asigure că-ţi poate acorda toată atenţia.

— Oooh, ce norocoasă sunt! Mă simt onorată.

Căpitanul s-a strâmbat, dând din cap.

— Ar trebui. Ştii câţi oameni se îndură Regina Madra să vadă în persoană, în ultimul timp?

— Nu mulţi? îmi imaginez că n-are aşa mulţi prieteni.

Harron şi-a frecat buricul degetului mare de mânerul săbiei.

— Lasă limba ascuţită la uşă când ieşim din celula asta! Nu-ţi va fi de folos acolo unde te duc.

— S-ar putea să fii surprins, căpitane. Majoritatea oamenilor crede că sunt destul de amuzantă.

— Umorul Madrei e puţin mai întunecat decât *eşti tu* obişnuită, Saeris Fane. Nu vrei s-o provoci să te folosească pentru distracţie. Dar te rog, fă cum doreşti! Astea sunt ultimele tale ore în Oraşul de Argint. Eşti pregătită să-ţi întâlneşti Regina? a întrebat ridicând din umeri.

— Pe cât de pregătită aş putea fi.

Era o uşurare să aud că vocea nu-mi tremura. Dar sufletul meu era copleşit, fremăta în timp ce Harron m-a luat de braţ şi m-a ghidat spre nivelurile inferioare ale palatului. Inspiram pe nas şi expiram pe gură, trăgând şi împingând aerul în eforturi egale şi prelungite, dar tehnica de calmare normală nu făcea nimic să-mi liniştească nervii.

Douăzeci şi patru de ani.

Atât timp avusesem la dispoziţie pentru această existenţă blestemată, în ciuda a cât de grea, şi nenorocită, şi fierbinte, şi frustrantă se dovedise a fi toată viaţa mea, în mod bizar, sperasem să fie mai lungă.

Am urcat scări fără sfârşit, Harron împungându-mă în partea de jos a spatelui când mă împiedicam sau mă poticneam de câte o treaptă. Odată ce am ajuns la suprafaţă, am văzut cum palatul propriu-zis se întindea în faţa noastră, cu tavane boltite, alcovuri arcuite şi picturi tulburător de realiste înfăţişând feţele posomorâte ale bărbaţilor şi femeilor pe care îi presupuneam a fi predecesorii Madrei. Nu mai văzusem niciodată ceva atât de grandios. Am ameţit, pete negre îmi dansau în faţa ochilor şi nu-mi puteam aduna energia să apreciez nimic din ce vedeam.

Eram condusă spre moarte. Amuzant, nu? Cum propria moarte iminentă nu-mi dădea voie să admir peisajul.

Scanat cu CamScanner

Drumul nostru prin palat a părut să dureze o eternitate, dar în realitate mă mişcăm atât de încet, încât Harron mă ameninţase de vreo trei ori că mă aruncă peste umăr şi mă cară aşa. Când m-am clătinat, iar holul cavernos a început să se învârtă în jurul meu într-o pată de lumină şi culoare, Harron m-a tras brutal în picioare, dar apoi m-a surprins, împingându-mi o ploscă cu apă.

Am luat-o, deşurubând capacul cât de repede au putut degetele mele tremurătoare.

— Sunt şocată. Iroseşti apa pe morţi?

— Ai dreptate. Dă-o înapoi, a mârâit el.

Dar eu beam deja. îmi era atât de sete, atât de înfiorător de sete, încât simţeam apa ca pe un foc lichid când cobora, dar n-am dat atenţie arsurii. Am înghiţit şi am tot înghiţit, pufnind pe nas pentru că mă străduiam să respir şi să înghit în acelaşi timp.

— Bine, bine. Ajunge! O să te îneci, m-a avertizat Harron.

Când nu i-am înapoiat plosca, a încercat să mi-o smulgă din mâini, dar am făcut un pas înapoi, în afara razei lui de acţiune.

— O s-o bei pe toată, fir-ar să fie! s-a plâns el.

Acest comentariu a fost lucrul care m-a făcut, în sfârşit, să cobor plosca.

— Ei, serios? Ia să vedem. Va trebui să mergi tot drumul până la un robinet să o reumpli acum, nu-i aşa, Harron? Mi se rupe sufletul pentru tine. Spune-mi, ai încercat vreodată să supravieţuieşti o zi cu cantitatea de apă pe care o dă Madra?

— Raţiile de apă pe care le oferă *Regina* Madra sunt mai mult decât generoase...

— Nu vorbesc despre Centru sau despre vreunul dintre sofisticatele cartiere dimprejur. Ştii măcar cât ne dă să bem în fiecare zi? în Sectorul Trei?

— Sunt sigur că e suficient...

— Două sute de mililitri.

I-am împins plosca de apă în stomac atât de tare, încât respiraţia lui a făcut un sunet – *ooof*- când i-a ieşit din corp.

— Două. Sute. Şi apa noastră nu vine de la robinet. Vine dintr-un rezervor stătut care se umple din scurgerile voastre. înţelegi ce înseamnă asta?

— Există un proces de filtrare...

Scanat cu
CamScanner

— Există un *grătar,* am mârâit. De care nu trec *solidele.*

Trăsăturile lui Harron au rămas impasibile, dar am crezut că am prins o licărire de ceva apropiat de dezgust în ochii lui. Şi-a rotit umerii, apoi a scuturat din cap, trecându-şi cureaua ploştii peste piept.

— Dacă consilierii reginei cred că sistemul funcţionează pentru Sectorul Trei, atunci sunt sigur că aşa e. Şi uită-te la tine. îmi pari destul de sănătoasă.

Mărturisirea era chiar acolo, pe vârful limbii.

Dacă îţi par sănătoasă, asta e pentru că am furat toată viaţa mea din rezervoarele de apă ale Centrului.

Mi-am înghiţit cuvintele. Eram deja în rahat până la gât, nu aveam nevoie să adaug furtul de apă la colecţia de acuzaţii. Şi mai trebuia să mă gândesc şi la Hayden şi la Elroy. încă aveau nevoie să sustragă apă ca să supravieţuiască şi n-ar mai fi putut face asta dacă gardienii ar fi suspectat măcar pentru o secundă că o asemenea crimă era posibilă.

Harron m-a împins din nou, dar de data asta am simţit podeaua mai stabilă sub tălpi.

— Voi umblaţi cu săculeţii contra ciumei agăţaţi la centură, am spus. Spuneţi că sectorul nostru e închis pentru că suntem în carantină. Spuneţi că suntem afectaţi de o boală. Că suntem contagioşi. Dar nu suntem, căpitane. Suntem otrăviţi încet şi metodic pentru că nu contăm. Pentru că punem întrebări. Pentru că spunem *nu.* Pentru că Madra ne vede ca pe o povară pentru oraş. Ne dă apă murdară, infectată, şi murim pe capete din cauza ei. în timp ce tu şi ai tăi întoarceţi robinetul şi vă curge apă proaspătă, curată. Nu-i nimeni deasupra voastră, uitându-se peste umărul vostru, lovindu-vă şi spunându-vă că aţi băut destul. Te-ai întrebat vreodată de ce...

— Nu sunt plătit să întreb *nimic,* m-a întrerupt Harron pe un ton tăios.

— Nu, desigur că nu. Cum am spus. Pui o întrebare şi eşti trimis în Sectorul Trei. Nu boala e contagioasă în cartierul meu, căpitane. Ci *dizidenţa.* Anarhia şi rebeliunea se răspândesc ca un incendiu devastator. Şi ce faci când vezi un foc? îl astupi. îl ţii în spatele unui zid. Nu-i dai voie să ajungă în niciun alt loc până nu arde complet, până nu se stinge. Asta face Madra cu oamenii mei. Doar că focul nostru nu s-a stins, aşa cum sperase ea. Am fost reduşi la jar, da, dar cărbunii care zac sub cenuşa cartierului meu sunt încă destul de fierbinţi ca să ardă. Ştii ceva

Scanat cu CamScanner

despre prelucrarea metalelor, căpitane? Eu ştiu. în cele mai insuportabile condiţii sunt forjate cele mai ascuţite şi mai periculoase arme. Iar noi *suntem* periculoşi, căpitane. Ne-a transformat *pe toţi* în arme. De-asta nu va accepta ca poporul meu să trăiască.

Harron a tăcut mult timp. Apoi a spus:

— Vezi-ţi de drum!

Aerul dansa din cauza căldurii, în timp ce traversam o curte interioară. Am oftat uşurată când am intrat din nou în clădire printr-o arcadă crenelată, bucuroasă să fiu înapoi la umbră. Harron a refuzat să mai vorbească cât timp m-a condus spre destinaţia noastră. Am trecut pe lângă nenumărate alcovuri şi coridoare, dar a continuat să-şi împingă mânerul săbiei în spatele meu până am ajuns la nişte uşi din lemn închis la culoare, de trei ori mai înalte decât mine şi de cel puţin opt ori mai late. Căpitanul a scos din buzunar o cheie grea, ruginită, şi a băgat-o în broască.

De ce ar avea nevoie o cameră din interiorul fortăreţei Madrei de o asemenea uşă impunătoare, şi de ce ar trebui încuiată? Voiam să ştiu, dar n-am întrebat. Era puţin probabil ca Harron să-mi dea un răspuns, şi oricum aveam să aflu curând. Probabil urma să devin mâncare pentru o haită de pisici diabolice. O furnicătură neliniştită mi-a cuprins vârfurile urechilor în timp ce Harron mă împingea prin uşi. Aerul din marea încăpere boltită de dincolo nu era mai rece decât în palat, dar era ciudat, ca şi cum ar fi fost mai dens decât în mod normal şi nu fusese deranjat de foarte mult timp. Aveam senzaţia că păşesc pe nisip mişcător în timp ce înaintam prin întuneric spre o torţă solitară care ardea pe un perete.

Şiruri de coloane uriaşe de gresie umpleau spaţiul cavernos, cel puţin treizeci dintre ele sprijinind tavanul susţinut de contraforturi în partea cea mai de sus. Paşii noştri răsunau prin sală, Harron mă ghida acum cu o mână pe umăr. Mi-am spus că sala trebuie să fie complet goală, dar pe măsură ce ne-am apropiat de flacăra pâlpâitoare ce arunca umbre pe perete, am văzut că o serie de trepte de piatră ducea spre un podium înalt, prăfuit.

Ceva lung şi îngust ieşea din el. De la distanţă, arăta ca un fel de pârghie. Nu-mi puteam desprinde ochii de la ea. Eram fascinată de forma întunecată şi, oricât de mult încercam, nu-mi puteam lua ochii de la ea.

Scanat cu CamScanner

Cu cât ne apropiam mai mult, cu atât deveneam mai concentrată. Era ca şi cum podiumul mă atrăgea spre el, chemându-mă înainte...

— N-aş face-o dacă aş fî în locul tău.

Harron m-a tras înapoi spre torţa strălucitoare; nici măcar nu-mi dădusem seama că-mi schimbasem direcţia şi mergeam direct spre treptele de piatră. Mă pierdusem pentru un moment, dar sunetul vocii joase, liniştite a căpitanului m-a trezit.

Brusc m-am simţit destul de rău. Apa pe care o băusem din plosca lui Harron mi se rostogolea în stomac, gura umezindu-mi-se neplăcut, dar am înghiţit senzaţia, hotărâtă să nu-i dau nenorocitului satisfacţia de a şti că avusese dreptate când îmi spusese să nu beau aşa repede.

— Ce e locul ăsta? am şoptit.

— Odată era o Sală a Oglinzilor, a răspuns căpitanul. Dar asta a fost acum mult timp. Stai nemişcată! Şi nu te gândi să încerci să scapi! Locul ăsta e plin de gardieni. Nu vei ajunge nici la doi metri dincolo de uşa aia.

S-a mutat în spatele meu şi mi-a apucat încheieturile, legându-le strâns cu mâini aspre.

— Gata. Nu te mişca, a zis.

A luat torţa de pe perete şi mi-a aruncat o privire severă, jumătate din trăsăturile lui mândre fiind aruncate în întuneric de lumina flăcării.

S-a apucat apoi să aprindă alte torţe de-a lungul peretelui. Curând, cel puţin zece dintre ele aruncau cercuri de lumină aurie care dezvăluiau feţele posomorâte ale zeilor demult uitaţi, cioplite în piatra pereţilor. Dintre ei, singurele pe care le-am recunoscut au fost Balea şi Min, întruchiparea sorilor din Zilvaren – surori gemene, identice, frumoase şi crude. Surorile m-au privit de sus cu o indiferenţă regală cât timp Harron a terminat ce avea de făcut. Chiar şi cu torţele suplimentare aprinse, sala era atât de mare, încât întunericul încă se prelingea pe pereţi şi aproape că se ţâra peste pietre, ca şi cum ar fî testat graniţele luminii, încercând să o împingă înapoi.

Am făcut tot posibilul să nu mă uit la scară, la podium sau la pârghie. Am urmărit forma fără margini, difuză, pe care o căpătase Harron, dar, chiar şi aşa, privirea mea continua să alunece, atrasă înapoi spre trepte.

Liniştea îmi vibra în urechi – un sentiment straniu, tulburător, ca momentele de după un ţipăt, când sunetul teribil sfâşie aerul în două,

Scanat cu
CamScanner

iar, în secunda de după, amintirea lui atârnă acolo, hotărâtă să se facă încă auzită. M-am trezit opintindu-mă, concentrându-mă cât de tare puteam să *ascult,* căutând o voce care nu era acolo.

Harron stătea în faţa mea, cu părul castaniu-închis pictat în dungi arămii sub lumina torţelor. A deschis gura să vorbească, şi...

— Am auzit zvonuri, a spus o voce rece.

Era somptuoasă şi joasă, deşi în mod evident feminină. Am tresărit, căutând să văd de unde venea. Nu auzisem uşa deschizându-se din nou şi nu fusese niciun ecou de paşi pe piatră, totuşi, acum altcineva era în sală cu noi. Regina Madra a ieşit din întuneric de parcă ar fi fost făcută din el. Oamenii spuneau că e tânără. Frumoasă. Magnifică. O văzusem de la distanţă, dar niciodată atât de aproape. Era greu de înţeles cum cineva care domnise atât de mult putea arăta aşa.

Pielea ei era palidă şi impecabilă, obrajii rozalii, îmbujoraţi. Părul ei avea culoarea aurului tors, era gros şi împletit în noduri complexe. Ochii albaştri, strălucitori, ageri, inteligenţi m-au măsurat în timp ce s-a apropiat. Era cu siguranţă frumoasă. Mai frumoasă decât orice femeie văzusem vreodată. Rochia ei avea culoarea unui safir albastru închis, bogat, şi era făcută dintr-o ţesătură de mătase uimitoare, pe care n-o mai văzusem niciodată. Era o făptură delicată, graţioasă, dar, exact ca totul din această sală ciudată, avea ceva straniu.

Mi-a zâmbit cochet când s-a apropiat, răsucind absent o brăţară de aur în jurul încheieturii. Harron şi-a ferit privirea, plecându-şi capul când regina s-a uitat la el. Supunerea lui părea să-i facă plăcere. A pus o mână familiară pe umărul lui, trebuind să se întindă pentru a face asta, apoi s-a întors şi s-a uitat direct la mine.

— Zvonurile sunt înşelătoare, a spus ea.

Cu o clipă în urmă, vocea ei sunase mai joasă, plină de reverberaţii, dar se schimbase cumva, şi era acum înaltă şi strălucitoare, la fel de clară şi plăcută ca sunetul unuia dintre clopoţeii de sticlă ai lui Elroy. Nu era nicio urmă de furie pe faţa Madrei. Expresia ei era mai degrabă una de curiozitate amestecată cu un uşor amuzament. Colţurile gurii i s-au ridicat din nou, ochii strălucindu-i aproape binevoitor.

— Nu-mi plac zvonurile, Saeris Fane. Zvonurile sunt rude cu bârfa, şi bârfa e întotdeauna prietenă la cataramă cu minciuna. Aşa au stat lucrurile dintotdeauna.

Scanat cu
CamScanner

A mers în cerc în jurul meu, acei ochi albaştri, ageri, absorbind tot ce priveau.

— îţi cer iertare pentru cătuşe, dar nu-mi plac prea mult nici şobolanii de cea mai joasă speţă din Sectorul Trei. Nu ştii niciodată pe unde le-au umblat mâinile. La urma urmei, sunt întotdeauna murdari, şi e atât de greu să scoţi petele de pe satin.

Şobolani de cea mai joasă speţă.

Zâmbetul ei era primitor, la fel ca blândeţea privirii, însă cuvintele ei spuneau de fapt adevărul. Şi-a dat capul pe spate, expunându-şi gâtul în timp ce se uita mai bine la mine. La urechile ei străluceau diamante, iar colierul care-i încercuia gâtul era încrustat cu pietre preţioase de care nu auzisem niciodată. Nu purta coroană, ceea ce părea ciudat având în vedere celelalte bijuterii cu care era împodobită.

— Harron, aici de faţă, îmi spune că ai furat de la mine azi. Că mi-ai *ucis* doi dintre gardieni.

N-am răspuns nimic. Nu fusesem invitată să vorbesc încă, şi ştiam cum merg lucrurile astea. Primisem destule lovituri pe la spate de la gardieni ca să ştiu că n-ar trebui să scot un sunet până când nu mi se spune direct să deschid gura. Madra a pufnit, arcuindu-şi o sprânceană, în timp ce zâmbetul i se lărgea. Am avut impresia că era dezamăgită, că îşi dorise să încalc protocolul.

— Furtul din proprietatea coroanei e o acuzaţie serioasă, Saeris, dar vom ajunge la armura pe care ai luat-o imediat. Mai întâi, îmi vei spune cum ai reuşit să-i învingi pe doi dintre oamenii mei. îmi vei spune cine te-a învăţat să mânuieşti o sabie. îmi vei da detalii. Nume. Locuri de întâlnire. Tot ce ştii. Şi când termini, dacă simt că ai fost onestă, mă voi gândi la schimbarea sentinţei tale. Dă-i drumul, a poruncit ea.

întorcându-mi spatele, a început să se plimbe pe lângă perete, privind la pietrele din zid, la torţe, la tavan, aşteptând să vorbesc.

— Dă-i drumul odată! N-o să te ajute la nimic dacă pierzi timpul, te asigur, a şuierat Harron printre dinţi.

— E în regulă, Harron. Las-o să-şi pună minciunile în ordine. Nu contează. îi voi descâlci pânza chiar în timp ce o ţese.

O picătură de sudoare mi s-a prelins peste tâmplă, rostogolindu-se pe obraz, dar m-am trezit tremurând, în ciuda căldurii sufocante. Voiam să mă uit la podium. Cu fiecare fibră a fiinţei mele, eram disperată să mă uit.

58

Scanat cu
CamScanner

A fost nevoie să-mi adun fiecare strop de putere pe care-l aveam, dar am reuşit să-mi ţin ochii fixaţi pe Madra.

— Am învăţat singură. Mi-am făcut o sabie de lemn şi m-am antrenat singură, am spus.

Regina Madra a pufnit.

Am aşteptat să văd dacă avea vreun răspuns – evident că avea mai multe în minte – dar şi-a ridicat sprâncenele într-un semnal tăcut să continui.

— Asta-i tot, am spus. Nu m-a antrenat nimeni.

— Mincinoaso, a tors regina. Gardienii mei sunt luptători experimentaţi. Nimeni nu-i întrece la mânuirea săbiei. Cineva te-a învăţat să foloseşti o armă şi vreau să ştiu cine.

— Ţi-am spus deja...

Mâna reginei a ţâşnit, rapidă ca fulgerul. Mi-a lovit obrazul cât de tare a putut, iar pocnitura a răsunat prin sala goală când palma ei mi-a întâlnit pielea. Durerea mi-a explodat în maxilar, urcând până în tâmplă. Rahat, chiar a durut.

— Au fost Fae, nu-i aşa? a şuierat ea. Au găsit o cale să treacă. Au venit în cele din urmă după mine?

Mă lovise tare, dar nu chiar *atât* de tare. N-ar fi trebuit să mai aud. Probabil că auzeam totuşi, pentru că, jur pe viaţa mea, mi s-a părut că tocmai spusese *Fae.*

— Nu ştiu la ce te referi.

M-am uitat la Harron, încercând să descifrez din expresia lui dacă se juca cumva cu mine, dar expresia lui era goală. Indescifrabilă.

— Ce nu ţi-e clar?

Din cuvintele tăioase ale reginei picura gheaţă.

— Am auzit poveşti. Dar...

Nu eram sigură ce ar fi trebuit să spun. Era nebună? Credea şi în unicorni? Tărâmuri pierdute care existaseră cu milenii în urmă, înghiţite de deşert? Fantome şi zeii uitaţi? Nimic din toate astea nu era real.

Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, regina a adoptat un rânjet relaxat.

— Fae erau războinici. Canibali. Bestii nemăsurate, fără simţul moralităţii sau vreo urmă de milă. Cei mai bătrâni Nemuritori şi-au revărsat mânia asupra ţinutului cu pumnul lor de fier, lăsând o dâră de haos şi distrugere în urma lor. Cele şapte oraşe s-au bucurat când i-am alungat. Şi acum te-au trimis pe tine să încerci să mă ucizi?

Scanat cu CamScanner

— Te asigur că nimeni nu m-a trimis să fac aşa ceva.

Madra mi-a respins vorbele, plescăind plictisită.

— Vor aceste pământuri, presupun. Spune-mi, ce vor face dacă nu le returnez aceste dune de nisip aride, lipsite de valoare, sterpe? a întrebat ea sceptic.

— Ţi-am spus deja...

— ÎNCETEAZĂ... *să mă mai minţi,* s-a răstit regina. Răspunde doar la întrebare. Fae vor să vină şi să-mi ia aceste pământuri. Ce crezi că vor trebui să facă pentru a-mi lua tronul?

Asta părea să fie o întrebare capcană. Una la care ştiam că era mai bine să nu răspund. Dar trebuia să-i spun ceva. Era clar dusă cu capul, iar să aleg să-mi susţin nevinovăţia pe acest front nu m-ar fi dus, în mod evident, nicăieri.

— Să te ucidă, am spus.

— Şi cum plănuiesc ei să facă asta?

Părea cu adevărat interesată de cum aveam să răspund la această întrebare.

— Eu... nu ştiu. Nu sunt sigură.

— Hmm.

Madra a dat din cap aprobator, încă plimbându-se, părând să gândească foarte profund.

— Mi se pare că Fae nu s-au gândit cu adevărat cum ar putea distruge o nemuritoare, Saeris. Se pare că Fae sunt nechibzuiţi şi nepregătiţi să se confrunte cu cineva ca mine.

Fustele ei foşneau în timp ce se apropia.

— Aş putea spune că zarva pe care ai provocat-o azi a fost cel puţin interesantă. Am simţit un fior de...

S-a uitat în sus la arcadele crenelate, încruntându-se. Ca şi cum ar fi căutat un cuvânt care-i scăpa. A ridicat din umeri, coborându-şi privirea.

— Presupun că sunt doar *plictisită,* a spus. De-atâta vreme ia putere... Nicio ameninţare reală la tron. Nimic altceva de făcut decât să beau vin şi să măcelăresc ţărani, ca să mă distrez şi eu puţin. Pentru o secundă, m-ai făcut să mă întreb...

Nici rânjetul larg, rece, pe care-l afişa nu-i strica frumuseţea. Poate dacă femeile din Sectorul Trei ar fi avut parte de acelaşi lux de care se

bucurase Madra, ar fi arătat la fel de frumoase ca ea, dar, aşa cum

Scanat cu CamScanner

stăteau lucrurile, chiar şi răutăcioasă şi rece, tot era cea mai frumoasă creatură pe carc o văzusem vreodată.

S-a întors brusc, deschizându-şi braţele şi râzând sec în timp ce a început să gesticuleze spre cameră.

— De asta ne-am întâlnit aici, desigur. Trebuia să văd cu ochii mei dacă acest loc a rămas neatins. Vezi tu, Fae nu se pot întoarce atât timp cât totul rămâne la fel aici. Ştiam că era imposibil să se fi schimbat ceva, dar am neplăcutul obicei de a lăsa paranoia să pună stăpânire pe mine.

S-a potolit. O tânără frumoasă într-o rochie elegantă, răsfăţată şi prea indulgentă cu sine – dar ceva antic şi maliţios pândea în spatele ochilor ei albaştri strălucitori.

— Ar trebui să ştiu că nu e bine să mă încurc cu scursurile societăţii, Harron.

I s-a adresat căpitanului, dar ochii ei mă străpungeau pe mine.

— într-adevăr scursuri, Majestate, a spus Harron rigid. E datoria unei regine să-şi protejeze poporul, totuşi. E firesc să investigaţi ameninţările la adresa Zilvarenului.

Lingău, linguşitor, slugă care se gudură. Harron cel pe care l-am întâlnit pe străzile din Sectorul Trei nu se vedea nicăieri, nici bărbatul care m-a târât afară din temniţe, cu zbierete şi ţipete. Această versiune a căpitanului era mică şi blândă. înfricoşat din motive pe care nu le puteam înţelege.

Madra nu părea nici ea prea impresionată de linguşeala lui. Gura i s-a mişcat la ambele colţuri, ridicându-se doar o fracţiune de secundă.

— Ocupă-te de ea, Harron! Când termini, întoarce-te acolo unde ai găsit-o şi scoate la iveală restul oamenilor ei.

Oamenii mei.

Nu voia să spună...

M-a cuprins un val de panică.

— Nu. Fratele meu... ţi-am spus. N-a avut nimic de-a face cu mănuşa. Jur...

Faţa reginei era lipsită de orice expresie când a întins mâna şi şi-a trecut un deget pe obrazul meu. Eram udă de transpiraţie. Aerul duhnea a frică, şi totuşi femeia din faţa mea era impasibilă. Pielea ei perfectă şi atât de palidă nu avea nici urmă de transpiraţie.

61

— Eşti un şobolan, a spus ea simplu. Şobolanii sunt o pacoste eternă pentru oraş, e adevărat. Poţi ucide unul, dar va fi deja prea

Scanat cu CamScanner

târziu. Va fi dat naştere la încă zece înainte să-l prinzi. încă zece şobolani groteşti, graşi, rozând din grâul care nu le aparţine, contaminând apa pe care n-au niciun drept s-o bea. Singura modalitate de a te ocupa de un cuib de şobolani e să-i vânezi şi să-i afumi pe toţi. Chiar dacă nu-i niciun Fae în Oraşul de Argint, cineva te-a antrenat. Cineva te-a învăţat cum să-mi răneşti şi să-mi ucizi oamenii. Crezi că am lăsa o formă de rebeliune atât de perfidă să supureze? Nu, nici vorbă.

Şi-a dezvelit dinţii, apucându-mă de maxilar, unghiile ei, brusc prea ascuţite, prea lungi, înfigându-se în pielea mea.

— Ai luat ceva ce-mi aparţine, fato, şi nu-mi stă în fire să las furtul să treacă neobservat. Aşa că voi lua şi eu ceva de la tine. Mai întâi, viaţa. Apoi voi face o coloană de fum unsuros din cei care contează pentru tine, şi, când vor dispărea, voi face Sectorul Trei una cu pământul. Pentru următorii o sută de ani, oricine va fi suficient de nebun să se gândească să fure de la mine îşi va aminti ziua neagră când Saeris Fane a insultat coroana Zilvarenului şi o sută de mii de oameni au plătit preţul.

Scanat cu
CamScanner

5.

EREZIE

Un sector întreg trecut prin foc din cauza mea. O sută de mii de oameni preschimbaţi în cenuşă şi oase. N-avea cum să vorbească serios. Elroy mi-a povestit cum sacrificau vacile pe timpuri. Le loveau în frunte cu un piron ascuţit, luându-le prin surprindere. Aşa a venit şi vestea asta: de nicăieri. Drept între ochi.

Regina Madra s-a răsucit pe călcâie, rochia ei a foşnit, culoarea schimbându-se ca luciul la suprafaţa unei pete de ulei, şi a început să traverseze vasta sală cu paşi tăcuţi.

— Fă-o să cânte, Harron! Vreau s-o aud din temniţe până în turnuri. De prea multă vreme n-am mai auzit nişte muzică bună.

Bolnavă. Smintită. Aşa era. Faţa frumoasă a Madrei îi păcălise pe mulţi, dar o groapă întunecată, urâtă clocotea în spatele măştii pe care o purta. Am văzut-o. Am simţit-o în cuvintele ei. Nenumăratele orori pe care această femeie le poruncise cu acea voce dulce, melodioasă...

Ochii lui Harron erau sticloşi când şi-a întins mâna spre sabie. Sunetul lamei zgâriind teaca a umplut aerul în timp ce scotea arma. Nu se vedea nicio urmă de remuşcare. Niciun regret. Oricâtă simpatie ar fi simţit pentru mine în timp ce mă ţâra din celule, aici, sus, dispăruse acum, înlocuită cu... *nimic.*

Când a venit după mine, a venit rapid şi tăcut.

Se va termina în acelaşi fel, deci. Viaţa mea, dispărută într-o clipită, strigătul meu, retezat înainte să poată întâlni aerul. Dar Madra voia ca ţipetele mele să inunde palatul. O spusese, şi Harron era al ei până la capăt.

Scanat cu
CamScanner

Scanat cu
CamScanner

N-ani avut putere să-l opresc când m-a apucat. Cu încheieturile încă legate, nu aveam cum sa mă apăr. Am ţintit un picior spre abdomenul lui, aruncându-mi greutatea în lovitură, dar s-a ferit printr-o răsucire, cu o expresie de plictis dispreţuitor pe faţă.

— Asta-i o nimica toată pentru tine, nu-i aşa? Să iei o viaţă nevinovată. Peste chip i-a trecut o licărire. Nu empatie. Mai degrabă... epuizare.

— Nu eşti nevinovată. Eşti o hoaţă, a răspuns el sec.

Mâna i s-a încleştat în jurul braţului meu, strânsoarea lui era ca o menghină. Am încercat să-mi înfig călcâiele în podea pentru a-i încetini înaintarea, în timp ce mă ţâra prin sală, dar piatra de sub picioare era prea alunecoasă.

— Sectorul Trei e plin de hoţi. E singura opţiune pe care o avem. Ori luăm mai mult decât ni se dă, ori murim. E o decizie uşoară. Şi tu ai face la fel dacă ar face diferenţa dintre viaţă şi moarte, am scuipat eu vorbele.

— Să n-ai impresia că ştii ce direcţie indică busola mea morală, fato.

M-a smucit, am mârâit, am încercat să mă eliberez. Mă durea umărul, ameninţând să se disloce dacă forţam articulaţia mai mult, dar era o mulţime de lucruri pe care le-aş fi făcut pentru a supravieţui şi furtul era cel mai puţin grav dintre ele. Dacă să-mi smulg umărul din articulaţie îmi dădea o şansă să fug, atunci aş fi îndurat.

— Uşor să judeci... dintr-o poziţie privilegiată, am mormăit. Dar când familia ta... moare...

— Moartea e o uşă deschisă de care trebuie să se treacă. De cealaltă parte se află pacea. Consideră-te norocoasă că ajungi să faci călătoria.

împingându-mă înainte, m-a aruncat la pământ. Am aterizat pe o parte, m-am lovit cu capul de piatră şi mi-au explodat scântei în ochi. Pentru un moment, tot ce am putut face a fost să gâfâi din cauza durerii care-mi despica craniul. Vederea mi s-a limpezit exact la timp să-l văd pe Harron ridicându-şi sabia.

— Dacă mai contează, *îmi pare rău,* a spus el.

Şi apoi a lovit.

Un fulger mi-a sfâşiat tot trupul până sus, în creier. Albă şi

Scanat cu CamScanner

fierbinte, senzaţia depăşea durerea. Era mult mai mult. Agonia pură, de-un fel pe care nu-l simţisem niciodată, îmi sfărâma mintea, în timp ce oroarea creştea. Nici măcar nu ştiam că exista o durere ca asta. O revărsare de căldură umedă s-a răspândit peste abdomenul meu. Am privit în jos şi ani regretat imediat. Lama lui Harron era înfipta în stomacul meu, metalul îngropat adânc. Sprâncenele căpitanului s-au strâns pentru o secundă – cea mai mică licărire de ceva căruia refuza să-i dea curs – şi apoi trăsăturile i s-au netezit.

— Eşti gata, Saeris?

A prins mânerul săbiei cu ambele mâini.

— Asta e partea în care ţipi.

Şi apoi a răsucit...

Panica şi zgomotul m-au copleşit, frica şi arsura îngrozitoare din stomac amorţindu-mi simţurile. Ca un animal sălbatic prins într-o capcană, m-am zbătut şi m-am zvârcolit, disperată să scap, dar legăturile care-mi ţineau mâinile la spate deveneau mai strânse cu cât trăgeam mai mult, iar Harron nu făcuse decât să răsucească lama strălucitoare de argint. Nu o scosese. Eram ţintuită pe piatră şi niciun efort nu putea schimba asta.

I-am oferit Madrei muzica pe care o ceruse. Am ţipat până am simţit gust de sânge şi de gât ars. Doar când am început să mă înec am înţeles că tuşeam. Sângele mi se revărsa din gură într-un şuvoi fierbinte care nu se mai oprea.

— Ştiu că doare, murmură Harron. Dar nu mai durează mult. O să se termine în curând.

S-a aplecat peste mine, luând un pumnal frumos gravat dintr-o teacă de la coapsă, iar eu m-am agăţat de aceste cuvinte. Curând, avea să se termine. Aveam să alunec în uitare. Nu credeam într-o viaţă de apoi, dar neantul era suficient. Eu...

Focul mi-a erupt sub claviculă. Nu puteam respira. Am crezut pentru un moment că m-a lovit cu pumnul, dar nu. Pumnalul lui ieşea din umărul meu. Un urlet sfâşietor a răsunat prin sală, devenind mai zgomotos cu fiecare repetiţie. Era un sunet inuman, înfiorător, jalnic.

Scapă.

Scapă,

Scapă.

Nu era timp de stat pe gânduri.

Nu puteam...

Scanat cu CamScanner

Trebuia să...

Eu...

SCAPĂ!

— Eşti norocoasă. O să fie mai rapid decât cu ceilalţi, a spus Harron încet.

Era o urmă de bunătate în tonul lui; a scos un alt pumnal şi s-a uitat la el, contemplându-i tăişul.

— Ei vor arde sau se vor sufoca până la moarte. Rănile în stomac sunt dureroase, da, dar pe asta am făcut-o aşa ca să scapi mai repede. Acum...

A dat din cap, răsucind lama în mână.

— Un ultim ţipăt foarte bun pentru regină, şi apoi mă ocup de tine, în regulă?

Pumnalul a strălucit rapid ca fulgerul. Harron a lovit, ţintindu-mi celălalt umăr dar... s-a întâmplat ceva. Vârful de metal a încremenit la câţiva centimetri de cămaşa mea murdară, sfâşiată, plutind deasupra mea. îşi... oprise mâna?

M-am înecat din nou cu sângele, luptându-mă să-l înghit înapoi, să respir pe lângă el. Când m-am uitat în sus la Harron, ochii lui erau larg deschişi, mai alarmaţi decât fuseseră cu un moment în urmă. Se uita la mine, uimirea lui era clară ca lumina zilei. Tremurând de efort, îşi folosea acum ambele mâini, luptându-se să înfigă cuţitul.

— Cum... faci asta? a mormăit el. Asta... nu-i... posibil.

Nu-i puteam răspunde. Eram un fitil aprins, consumată de durere, dar era ceva înăuntrul meu, ceva rece şi calm, ceva făcut din fier, care s-a ridicat şi a *revendicat* cuţitul lui Harron.

Lama a rămas nemişcată. De parcă aş fi avut o a treia mână invizibilă, m-am întins spre pumnal şi mi-am înfăşurat voinţa în jurul lui. Arma tremura, vârful îi vibra.

— Opreşte-te, a şoptit el. Asta-i *ereziei*

Nu puteam să mă opresc. Nu aveam niciun control asupra a ceea ce se întâmpla. Voiam cu disperare ca pumnalul să fie departe de mine şi astfel l-am împins în mintea mea, poruncindu-i să...

Harron a răsuflat greu când pumnalul a strălucit într-un alb incandescent. Metalul a ţipat în urechile mele – un sunet îngrozitor, oribil care mi-a spintecat sufletul. Sunetul nebuniei.

Scanat cu
CamScanner

Scrâşnind din dinţi, am răspuns vocii din mine, care-mi poruncea să desfac pumnalul, de parca aşa ceva ar fi fost posibil. Era. Aproape la fel de uimită ca Harron, am privit cum cuţitul s-a lichefiat în mâna protejată de armură şi i-a curs printre degete în şiroaie de argint.

— Magie... *eretică!* a gâfâit Harron.

A încercat s-o ia la fugă, dar şi-a pierdut echilibrul, căzând pe spate, cizmele lui lovind piatra în timp ce se străduia să se îndepărteze.

— De unde ai învăţat cum să... Nu. *Nu!*

Teroarea l-a cuprins pe căpitan. S-a uitat în jur cu ochi sălbatici, respirând greu, în timp ce firele subţiri de lichid metalic, care fuseseră odată arma lui, se rostogoleau spre el, adunându-se şi despărţindu-se, de parcă l-ar fi căutat. De parcă ar fi fost *vii.*

— Opreşte-te! Chiar dacă mă omori pe mine, nu vei scăpa din palat. Sângerezi oricum prea tare. Eşti deja moartă! îmi striga Harron cu respiraţia tăiată.

O greutate ciudată mi s-a unduit în stomac. Abia o simţeam printre valurile de durere, dar ştiam că acel ceva calm, necunoscut din mine, îşi întorcea atenţia înapoi asupra mea. Era o întrebare. Voiam să opresc ce începusem cu ceea ce fusese un pumnal? Ar fi fost uşor. Să-l chem înapoi. Să-l readuc la ordine. Pentru că *era* periculos. Erau anumite lucruri pe care le putea face. Nu ştiam ce, dar...

Aveam să aflu.

Harron avea dreptate. *Eram* deja moartă. Nimeni nu putea supravieţui rănilor pe care mi le provocase. Dar Hayden era încă în viaţă. Elroy. Poate chiar şi Vorath, deşi strigătul care venise din magazinul lui când fugisem mai devreme sugera altceva. Atât timp cât prietenii mei încă trăiau, aveam toate motivele să-l rănesc pe Harron. Şi dacă metalul curgător pe care-l creasem din pumnalul cu care plănuise să mă înjunghie ar fi putut să-I împiedice să le facă rău oamenilor la care ţineam, atunci l-aş fi folosit ca să-l rănesc pe el primul.

Nu mai puteam vorbi. Nu mă puteam mişca. Eram atât de ameţită, încât vasta sală se legăna în sus şi-n jos de parcă aş fi fost beată... dar nu terminasem încă. Mai aveam destulă putere să duc chestiunea până la capăt.

Madra trebuia să găsească pe altcineva să-mi omoare oamenii. Avea

Scanat cu
CamScanner

o rezervă nesfârşită de gardieni care erau mai mult decât dornici să-i facă pe plac, dar acest bărbat nu va fi printre ei. Harron nu va fi cel care va vărsa sângele lui Hayden sau al lui Elroy aşa cum îl vărsase pe al meu. Ştiam că-l puteam termina cu acest metal straniu şi flămând, dacă voiam. Şi de ce n-aş fi făcut-o? Viaţa nu era dreaptă. Nu mă aşteptasem niciodată să fie, dar eram ferm convinsă că în acest oraş culegi ce semeni, iar asta

Scanat cu
CamScanner

însemna că Harron, căpitanul gărzii Madrei, avea o datorie de plătit înainte să mor.

— Saeris? Saeris! Opreşte-o! Nu... nu *înţelegi...*

— O, ba da, înţeleg. Te aştepţi să mor de mâna ta, dar...

Mi-am ţinut stomacul în timp ce am tuşit, împroşcând cu încă o gură de sânge.

— Nu vrei să vii cu mine prin uşa aia pe care ai menţionat-o, nu-i aşa, căpitane? am întrebat eu răguşit.

— Nu pot să plec. Nu mă va *lăsal*

Harron avea destul spaţiu să fugă, dar era încremenit, cu muşchii încleştaţi, prea împietrit ca să se mişte măcar un centimetru. A scâncit când firele zumzăitoare de argint s-au ramificat ca afluenţii râurilor pe care le admirasem în cărţile din bibliotecă şi au început să se târască pe vârful cizmei lui de piele.

Ce i s-ar întâmpla?

Nu prea conta. Avea să sufere la fel cum suferisem eu. Deveneam mai slabă cu fiecare secundă, pierdeam sânge prin răni într-un ritm fenomenal. Timpul se scurgea. Aveam să mă duc în curând, dar... partea încăpăţânată din mine voia ca el să moară primul. Şi voiam să fiu în picioare când avea să se întâmple. Aşa că m-am pus pe treabă.

Saeris Fane avea douăzeci şi patru de ani când a murit. Ar fi trebuit să moară mult mai devreme, dar fata asta n-a ştiut niciodată când să renunţe.

Epitaful meu avea să fie scurt şi simpatic. Elroy s-ar fi ocupat să-mi pună ceva la căpătâi, presupunând că ar fi supravieţuit. între timp, aveam să-mi târăsc posteriorul însângerat de pe această podea tare şi să privesc ce urma să se întâmple.

Deşi transpiram, îmi venea să vărs şi nu mă ţineam bine pe picioare, am reuşit să mă ridic. Răsuflând greu, am făcut un pas şovăitor spre căpitan şi am realizat cât de greu avea să-mi fie să rămân conştientă. Eram o pernuţă de ace (momentan) vie, care respira. Sabia lui Harron şi celălalt pumnal al lui îmi erau încă înfipte în trup. Era un miracol că sabia nu căzuse încă. Greutatea ei răsucindu-se înăuntrul meu era chinuitoare, dar mi-am înăbuşit ţipetele în timp ce picioarele reci ca gheaţa mi s-au împleticit spre Harron.

Scanat cu
CamScanner

înnebunit de spaimă, şi-a plesnit pantalonii, scuturând ţesătura, deşi foarte era atent să nu atingă argintul topit.

— Monstrule, a şuierat. Vei sfârşi lumea cu asta! N-nu-l lăsa să mă omoare. T-te rog!

La ce se aşteptase? Mă ascultase el când implorasem pentru viaţa mea? Avusese milă de mine chiar înainte să-mi înfigă sabia în vintre? Nu. Nu înţelegeam nimic din ceea ce făceam, dar dacă ăsta era un dar care sfârşea lumea, atunci era cu atât mai bine. La naiba cu acest oraş şi la naiba cu această lume. Familia mea era deja condamnată, ce-mi păsa mie de restul? Dacă Harron spunea adevărul, atunci le-aş fi făcut un favor oamenilor din Sectorul Trei.

Torţele din sfeşnice au izbucnit, mugind în timp ce flăcările lor dansau şi săreau, aruncând o strălucire portocalie ciudată pe pereţi. Pe jos, firele de argint continuau să se caţăre iscoditoare pe picioarele lui Harron, mişcându-se mereu în sus, cu misiunea de a-i găsi pielea.

Nu puteam înţelege de unde ştiam asta, dar eram sigură că Madra va auzi muzica lui Harron de-ndată ce îşi vor atinge scopul.

— Te rog, a şoptit Harron.

— *Nu.*

Cuvântul era tare ca granitul.

M-am uitat în jos la sabia jigodiei ieşind din abdomenul meu, dorindu-mi să pot s-o scot. Ce ironie întunecată şi frumoasă ar fi fost să-l omor cu propria lui sabie, dar aş fi murit în secunda în care aş fi scos-o, şi voiam să stau prin preajmă suficient de mult să văd...

Aveam nevoie de altceva. Una dintre torţe, poate. Dacă mi-aş fi putut aduna forţele să mă târăsc prin sală şi să ajung la una, aş fi putut s-o folosesc să-i dau foc, aşa cum plănuise el să ardă Sectorul Trei. Am făcut trei paşi sfâşietori şi am observat cealaltă sabie din stânga mea. O văzusem când Harron mă târâse aici, deşi atunci nu-mi dădusem seama ce era. Crezusem că era un fel de pârghie. Dar, de aproape, puteam vedea că era de fapt o sabie îngropată până la jumătatea plăselei.

Numai zeii ştiau dacă eram destul de puternică s-o eliberez, dar aveam să încerc.

Câteva trepte urcau spre podiumul unde fusese îngropată arma îm-

Scanat cu CamScanner

podobită. Când m-am târât pe prima dintre acele trepte, fremătând de durere, Harron şi-a revenit din isteria lui. S-a ridicat în picioare, vocea i-a răsunat tare şi plină de teamă.

— Saeris, nu! *Nu* atinge sabia. *Nu...* întoarce cheia! gâfâia el. *Nu* deschide poarta! N-ai idee ce iad vei dezlănţui asupra acestui Ioc!

Avea impresia că-mi *păsa?*

Nuanţe de roşu mi-au licărit în ochi, o viaţă de furie şi nedreptate cerând, în sfârşit, răzbunare. Iadul fusese deja dezlănţuit asupra acestui loc cu secole în urmă. Ce mai conta nişte suferinţă în plus?

A doua treaptă a fost puţin mai uşor de urcat, dar doar pentru că eram cu un pas mai aproape de moarte. M-a cuprins un sentiment rece de amorţeală, care mi-a anesteziat simţurile şi mi-a înceţoşat gândurile. Am lăsat o baltă de sânge pe podea şi o dâră lată când m-am ridicat şi am şchiopătat până aici, dar acum inima mi-a obosit, rămasă aproape fără sânge de pompat.

Am ajuns pe ultima treaptă, ameţită şi epuizată, apoi am căzut în genunchi, chinuită de spasme. Voiam atât de tare să vomit, dar corpul meu începuse să se stingă. Nu-şi mai amintea cum, sau poate stomacul nu se putea contracta corect în timp ce avea o lamă de sabie înfiptă în el, aşa că am scuipat în schimb bulgări de sânge închegat pe pământul neted.

Sabia era veche. îi simţeam cumva vârsta în aer – o furnicătură de energie care vorbea despre locuri ascunse, străvechi.

— *Nu* atinge sabia aia! a repetat Harron.

S-a grăbit spre mine, terifiat, aproape lovind treptele. Renunţase să mai dea laoparte filamentele de argint care se răspândeau peste pieptul lui, urcându-i încet spre gât.

Dacă ajungea în capătul treptelor, eram terminată. Ignorând durerea şi vederea care mi se întuneca, m-am lăsat înapoi pe călcâie şi m-am întors cu spatele spre lamă, apăsându-mi încheieturile pe marginea străvechii arme. Mă aşteptam să fie tocită – ştiam cumva că nu fusese atinsă de ni- cio altă fiinţă de secole – dar am şuierat surprinsă când m-am ridicat, şi lama a tăiat legătura de Ia încheieturile mele ca un cuţit fierbinte prin

Scanat cu CamScanner

unt.

— Saeris, *nul*

Harron aproape m-a prins. M-am răsucit, scoţând un ţipăt nefiresc, în timp ce sabia lui s-a înclinat înainte şi a alunecat din pântecul meu, zăngănind pe podea. Am simţit-o atunci: slăbiciunea, ca şi cum ceva fundamental se desfăcuse. Nu mai era cale de întoarcere de-acum.

Hai să terminăm cu asta, a şoptit o voce stinsă în adâncul minţii mele care se liniştea.

70

Am apucat sabia vcchc de mâner, un şoc de energie urcându-mi în ambele braţe în timp ce am tras-o din piatră şi am întors-o spre Harron.

Am şuierat şapte cuvinte, ştiind că vor fi ultimele, bucurându-mă de cât de stupide erau.

— Asta e partea în care... ţipi... căpitane.

Şi apoi am lovit cu toată puterea mea.

Sabia i-a tăiat umărul lui Harron, trecând prin platoşa lui de piele unsă de parcă nici n-ar fi fost acolo, lăsând o dâră strălucitoare de sânge în urmă. Urletul lui Harron s-a lovit de tavanul boltit. Tăietura nu era suficient de gravă să-l ucidă, dar cu siguranţă îl rănisem. A venit spre mine, apăsându-şi o mână pe piept ca să-şi oprească sângerarea. Am presupus că avea să mă apuce din nou, dar, de data asta, s-a repezit spre lamă, cu ochii căscaţi de groază.

— Pune-o la loc! Trebuie s-o pui la loc!

Era prea târziu pentru asta. Sabia era liberă, şi fiecare parte din mine ştia că nu se va întoarce în...

în...

Mă scufundam.

Nu mai aveam piatră sub tălpi. Lama lui Harron se topise într-o cantitate considerabilă de metal lichid, dar podeaua de la picioarele mele... *balta* de la picioarele mele... era făcută din mai mult argint decât văzusem vreodată în viaţa mea şi sâsâia, şi scuipa ca o pisică furioasă. Nu fusese aşa în urmă cu o clipă. Fusese solid. Acum se înmuia cu fiecare secundă. Lichidul clocotitor îmi ajunsese deja până la glezne.

Nu-mi puteam elibera cizmele. Suprafaţa bălţii de argint strălucea în lumina slabă a holului, emanând propria ei lumină. Cu picioarele blo-

Scanat cu CamScanner

cate, Harron ar fi putut să termine cu mine o dată pentru totdeauna, dar firele subţiri de metal, din care fusese făcut pumnalul său, ajunseseră acum la gulerul platoşei şi se căţărau lacom pe gâtul lui.

Pielea lui era cenuşie.

— O, zei, a şoptit. E atât de...

Dar nu şi-a terminat propoziţia. Ochii i s-au dat peste cap şi a început să tremure.

Balta de argint în care stăteam creştea într-un ritm alarmant. Sau se adâncea? Nu-mi puteam da seama. Gândurile îmi erau împrăştiate,

niciunul nu avea sens. Era din cauză că pierdusem atât de mult sânge, fireşte. Aveam să mor în curând şi totul avea să se termine.

Hayden. Hayden ar fi...

Regina ar uita.

Ar fi în siguranţă. Toţi ar fi...

Pleoapele îmi erau prea grele. La zece paşi de mine, Ia baza treptelor, Harron blestema, zbătându-se şi luptându-se cu un duşman invizibil. Aveam să-l las cu propriul său război. Era timpul să dorm. Eu...

Metalul lichid a erupt sub mine, argintul vărsându-se peste marginile a ceea ce era acum în mod clar un bazin circular. Eliberată din strânsoarea lui şi fără nimic care să mă mai ţină în picioare, m-am prăbuşit pe o parte, pe treptele de piatră, cu un trosnet şi un zgâlţâit, deşi, din fericire, nu mai simţeam nicio durere.

Vederea îmi dispărea în sfârşit. întunericul se ţâra, rostogolindu-se prin faţa ochilor mei ca o ceaţă în miez de noapte. Doar că nu era o ceaţă. Era altceva. Era...

Moartea.

Ticăloasa venise personal să mă revendice.

Ridicându-se din argint, figura uriaşă s-a înălţat din bazin ca şi cum ar fi urcat din adâncurile iadului. Umeri lăţi. Păr negru, ud, până la umeri. înalt. Mai înalt decât orice alt bărbat pe care-l văzusem vreodată. Ochii lui verzi străluceau incandescent, sclipitor, pupila dreaptă fiindu-i împrejmuită de acelaşi argint strălucitor care curgea în şiroaie de pe armura de piele neagră ce-i acoperea pieptul şi braţele.

Scanat cu CamScanner

Se înălţa deasupra mea, cu buzele trase într-un rânjet, dezvăluind dinţi albi strălucitori şi canini ascuţiţi. în mână ţinea o sabie monstruoasă, făurită dintr-un metal negru, care vibra cu o energie furtunoasă pe care o simţeam până în măduva oaselor. A ridicat sabia, gata să o coboare şi să mă taie în două, dar ochii lui ageri au căzut pe sabia antică pe care o ţineam încă în mână şi a îngheţat cu braţul ridicat deasupra capului.

— Zei fără har, a şuierat. Ce-i asta? O afurisită de glumă?

— Mori! a urlat Harron. Eu *n-am* de gând! la-ţi minciunile şi limba de şarpe! îneacă-te cu ele! Mori!

Moartea şi-a întors brusc capul spre Harron, uitând că venise să-mi pună capăt suferinţei. Părul îi atârna în valuri umede în jurul feţei, deşi argintul din care se ridicase nu-i acoperea părul, hainele sau pielea aşa

cum îl acoperea pe Harron. Lichidul metalic i se scurgea de pe cizme şi sfida legile naturii, în timp ce se aduna la loc, rostogolindu-se trepte şi vărsându-se înapoi în baltă.

Nu mai aveam energie să-mi ridic capul şi să privesc cum Moartea cobora treptele spre Harron. Ochii îmi pâlpâiau acum. Clipeau. Urechile încă îmi funcţionau totuşi.

— Obsidian. Ob-obsidian! a exclamat Harron. Rupt. Peste tot, peste tot, peste tot. Jos în pământ. în pasaje. în pereţi. Se mişcă. în pământ. Nu pot... nu vrea *să moară* Trebuie! a ţipat el.

— Păcat.

Cunoscusem vocea Morţii ca pe un vânt fierbinte care urla peste deşertul uscat. O tuse umedă, tăioasă în noapte. Un strigăt disperat de bebeluş flămând. Nu-mi imaginasem niciodată, nici măcar pentru o clipă, că vocea lui ar fi putut fi şi mângâierea catifelată în întunericul care ne învăluia neîncetat.

— Unde-i Madra? a întrebat el.

Harron n-a răspuns. Un foşnet, un scrâşnet au fost singurele sunete care au ajuns la mine, pe treptele pe care zăceam.

— Nu pot să-l scot din tine, a spus Moartea cu oboseală în voce. Soarta ta e pecetluită, căpitane. Meriţi ceva mult mai rău, lua-te-ar dracu.

Pământul. Pasajele. Se mi... se mişcă. în pământ. Obsidian.

Scanat cu CamScanner

Ob...ob- sid... obsidian...

Un târşâit. Un scrâşnet. O bufnitură joasă, tare. Harron a scos un ţipăt îngrozit, dar a fost întrerupt rapid.

Când Moartea a urcat din nou treptele, i-am putut cuprinde doar cizmele în raza mea vizuală care se îngusta. Inima mea ar fi vrut să bată frenetic când s-a ghemuit lângă mine şi l-am zărit, dar n-a putut decât să se strângă puţin de frică.

Sigur că era chipeş. Cum altfel ar fi ales cineva să meargă cu el fără să se împotrivească? Chiar dacă mă privea încruntat, sprâncenele lui întunecate unindu-se şi formând o linie tristă, avea totuşi cea mai sălbatică frumuseţe pe care o văzusem vreodată.

— Jalnic, a murmurat el. Absolut...

Părea că nu-şi putea găsi cuvintele. Dând dezaprobator din cap, a întins mâna în partea din faţă a platoşei sale, căutând ceva. Un moment

mai târziu, şi-a retras mâna, cu un lanţ lung de argint agăţat de degetul său arătător. L-a desfăcut.

— Dacă mori înainte să mi-l dai înapoi, n-o să fiu prea bucuros, a spus el.

Lanţul era cald pe pielea mea, când mi l-a înfăşurat în jurul gâtului. De când căzusem pe trepte, corpul meu fusese, din fericire, amorţit, dar pauza s-a dovedit a fi scurtă când străinul în negru m-a smucit ca să mă ia în braţe.

Durerea m-a sfâşiat de data asta, până când n-a mai rămas nimic din mine.

Ţipătul firav mi s-a stins pe buze în timp ce Moartea mă căra spre bazin.

întunericul m-a cuprins înainte ca argintul să mă înghită.

Scanat cu CamScanner

6.

EVERLAYNE

Odată, când aveam opt ani, în Oraşul de Argint a început să plouă. S-au deschis cerurile şi un potop a căzut peste noi o zi întreagă. Străzile s-au inundat şi clădiri care stătuseră în picioare generaţii întregi au fost rase de pe faţa pământului. Nimeni nu mai văzuse vreodată asemenea pătură de nori acoperind sorii. Şi pentru prima şi singura dată în viaţa mea, am simţit ce înseamnă să-ţi fie frig.

Dar acum nu mi-era frig. Sentimentul ăsta era cu totul altceva şi era insuportabil. Oasele îmi erau făcute din gheaţă. Promiteau să se sfărâme dacă îndrăzneam să mă mişc, dar, oricât de mult aş fi încercat, n-am reuşit să mă opresc din tremurat. închisă în întuneric, nu puteam vedea nimic. Erau sunete în această închisoare îngheţată, totuşi. Voci. Uneori multe. Uneori doar una. Am început să le recunosc pe măsură ce trecea timpul. Auzeam vocea feminină cel mai mult. îmi vorbea încet, spunân- du-mi secrete. îmi şi cânta. Vocea era blândă şi dulce şi mă făcea să-mi fie dor de mama într-un fel care mă sfâşia. Nu puteam înţelege despre ce cânta. Cuvintele ei erau un mister, limba pe care o vorbea era nefamiliară şi ciudată.

Zăceam pe întuneric şi tremuram, dorindu-mi să se care naibii. Nu voiam să fiu bântuită de aceste fantome. Voiam să alunec în neant, până când frigul avea să mă îngheţe complet, şi liniştea avea să-mi astupe urechile, şi aveam să mă transform în praf, uitând că am trăit vreodată.

Scanat cu CamScanner

în schimb, mi-am revenit în simţiri începând cu vârfurile degetelor. Apoi cu degetele de la picioare. Braţele şi picioarele. Treptat, pe parcursul

unei perioade care ar fi putut fi o oră, dar la fel de bine şi o săptămână, corpul meu s-a întors, bucată cu bucată, la viaţă. Durerea m-a făcut să-mi doresc să fi fost mai bună. Asta trebuia să fie o pedeapsă. Coastele ameninţau să-mi pocnească la fiecare inspiraţie – dar cumva respiram. Mă simţeam de parcă mi-ar fi smuls cineva vintrele şi apoi mi le-ar fi îndesat înapoi, de parcă mi-ar fi sfâşiat corpul în bucăţi. Toate mă dureau, în fiecare secundă din fiecare minut, din fiecare oră...

M-am rugat pentru o uitare care refuza să mai vină. Şi apoi, din senin, am deschis ochii, iar întunericul a dispărut.

Patul în care zăceam nu-mi aparţinea. Singura saltea de puf pe care dormisem vreodată în toată viaţa mea fusese cea a lui Carrion Swift, iar patul ăsta nu-i aparţinea nici pe departe nenorocitului ăluia. Acest pat era mult mai mare, pentru început, şi nu mirosea a şobolan de apă. Un set de cearşafuri de un alb imaculat şi pătură groasă de lână îmi acopereau corpul. Sus, tavanul nu avea culoarea aurie şi palidă a gresiei. Era în mare parte alb, dar... nu. Nu era alb. Era un albastru spălăcit şi erau dungi şi pete de un cenuşiu alburiu, presărate sporadic ici şi colo, formând nori. Era frumos. Pereţii camerei erau vopsiţi într-o nuanţă mai închisă de albastru, aproape violet.

Imediat ce am remarcat culoarea, împreună cu nu unul, ci cinci tablouri diferite, expuse în rame aurite, grele, montate pe pereţi, canapeaua care părea pluşată, din colţul camerei, şi raftul de pe peretele opus patului, încărcat cu mai multe cărţi decât văzusem vreodată într-un singur loc, o groază copleşitoare şi-a înfipt ghearele în mine.

Eram încă în palat. Unde altundeva aş fi putut fi? Nimeni din Sectorul Trei nu ar fi putut strânge averea necesară ca să creeze vopseaua pentru culoarea violet. Ca să nu mai menţionez că singurele opere de artă pe care le văzusem vreodată fuseseră poze spălăcite în cărţi, dar astea erau reale. Vopsea în ulei pe pânză, cu rame adevărate din lemn.

Scanat cu CamScanner

Am răsuflat, cuprinsă de panică, şi m-am alarmat şi mai tare când am văzut norul de ceaţă format de respiraţia mea. Unde eram, şi ce naiba se întâmpla? De ce puteam să-mi *văd* respiraţia?

Am încercat să mă mişc, dar corpul meu refuza să se supună. Nici măcar cel mai mic tremur. La fel de bine aş fi putut fi paralizată. Dacă aş putea să-mi arunc picioarele afară din – a, nu, nu. Nu, nu. Nu. Imposibil, nu avea să meargă. Eu...

Scanat cu
CamScanner

Când uşa camerei opulente s-a deschis, am îngheţat. Ochii mei erau deja deschişi. Era inutil să i închid acum, când fusesem prinsă deja. Eram prea anxioasă să mă uit la persoana care intrase în cameră, aşa că am rămas perfect nemişcată, privind în sus, la norii pictaţi pe tavan, ţinându-mi respiraţia.

— Maestrul Eskin ştia că te vei trezi azi, a spus o voce feminină.

Aceeaşi voce care-mi cântase. Care ajunsese la mine în întuneric. Şi eu, care m-am îndoit de el. Ar trebui să ştiu ce-i poate pielea.

Femeia, oricine ar fi fost, a râs încet.

Era una dintre servitoarele personale ale Madrei? Avea să mă înjunghie în momentul în care începeam să mă prefac moartă şi mă uitam la ea? Logica respingea ambele posibilităţi. O servitoare n-ar fi fost atât de vorbăreaţă. Şi de ce şi-ar fi dat osteneala să mă ţină în viaţă dacă plănuia să mă omoare?

Mi-am mişcat încet capul, întorcându-mă s-o examinez pe nou-venită.

Se sprijinea de peretele de lângă uşă, ţinând o grămadă de cărţi prăfuite. Părul ei avea cea mai deschisă nuanţă de blond, era atât de lung încât îi ajungea mult sub talie, şi era ţinut în frâu în două cozi împletite, fiecare la fel de groasă ca încheietura mea. Avea vreo douăzeci şi patru, douăzeci şi cinci de ani? De-o vârstă cu mine, deci. Pielea ei era palidă, ochii aveau o nuanţă vie de verde.

Rochia verde-oliv pe care o purta era o operă de artă. Din brocart, cu corsajul împodobit cu fir de aur care sclipea în lumină. Fusta amplă era decorată cu frunze brodate.

Străina mi-a zâmbit, încă ţinându-şi cărţile la piept.

— Cum te simţi? a întrebat ea.

Nevoia de a tuşi m-a lovit din senin. Am făcut tot posibilul să-i răspund la întrebare, dar nu m-am putut abţine. Am început să bolborosesc, o pânză de durere răspândindu-mi-se în cutia toracică în timp ce corpul meu se zguduia.

— Of, nu. Stai, lasă-mă să te ajut, a spus fata.

A intrat grăbită în cameră, şi-a pus grămada de cărţi pe o măsuţă de lângă fereastră, apoi a luat o cană şi a adus-o la pat. Mi-a întins-o, cu un zâmbet strălucitor.

— Poftim. Tot dintr-o dată. Eskin a spus că vei fi însetată când îţi

Scanat cu CamScanner

vei reveni.

Scanat cu
CamScanner

M-am cufundat în pat, strângandu-mi braţele pe lângă corp şi privind-o cu precauţie.

— Ce e asta?

— Nimic. Doar apă, promit.

Nimic? Am luat cana şi m-am uitat peste marginea ei, simţindu-mă ameţită. Nu minţea. Era plină cu apă. Raţia pentru patru zile. în Sectorul Trei, mi-ar fi luat o lună să scap de datoria pe care această cantitate de apă mi-ar fi pus-o pe umeri. Şi ea pur şi simplu... mi-o dădea?

A zâmbit şovăitor.

— Hai, bea! Ţi-o voi umple din nou când termini.

îşi bătea joc de mine. Ei bine, toanta era ea. Am dus cana la buze şi am început să beau, înghiţind cât de repede puteam. Apa era rece – atât de rece încât îmi înţepa gâtul. Mă durea sufletul să o beau aşa repede, dar nu-i puteam da niciun moment să se răzgândească. Până să-şi dea seama că nu aveam dreptul la o raţie atât de mare, apa avea să fie dispărută, şi n-avea să mai fie nicio cale să o ia înapoi.

O, zei, era curată. Apă curată. Aproape că avea gust dulce.

— Hopa, stai, a spus fata. încetişor, cu grijă. O să şi se facă rău dacă . nu eşti... atentă.

Terminasem deja, oricum. I-am dat înapoi cana, aşteptând să întindă o mână pentru plată, acum că o golisem. Dar ea doar a zâmbit şi s-a întors la masa de lângă fereastră, unde a umplut-o dintr-o carafă înaltă de aramă. Am privit-o cu suspiciune când s-a întors şi mi-a dat din nou cana plină, întrebându-mă dacă nu cumva era nebună.

— Eu sunt Everlayne. Te-am vizitat, a spus ea.

— Ştiu.

S-a uitat în jos la cană, dând din cap spre ea.

— E în regulă. Poţi să o bei şi pe asta, dacă ţi-e sete.

Am sorbit apa de data asta, privind în jur, aşteptând să scoată un pumnal din fustele ei voluminoase şi să sară.

— Dacă tot ţi-am spus numele meu, poate mi-l spui şi tu pe al tău.

Şi-a înclinat capul într-o parte.

— O, zei, de fapt, te superi dacă îmi trag un scaun? Am urcat şi

Scanat cu CamScanner

coborât scările toată ziua, am şi uitat să mănânc de dimineaţă.

— Sigur...

Scanat cu
CamScanner

Ea – *Everlayne* – a zâmbit şi apoi a apucat un scaun simplu de lemn, pe care l-a tras lângă pat. Imediat ce i-a convenit poziţia scaunului, s-a lăsat greu pe el, dându-şi şuviţele rebele de păr după urechi.

— Bine. Gata. Sunt pregătită. Cine eşti tu, deci? Vreo Marika? Vreo Angelica?

Ochii ei strălucitori ca jadul scânteiau în timp ce vorbea.

— Nu sunt o persoană foarte răbdătoare. Te-am numit Liss în ultimele zece zile. Părea un nume la fel de bun ca oricare altul, dar...

S-a oprit, iar lumina din ochii ei s-a estompat când mi-a observat expresia de pe faţă.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— *Urechile* tale, am şoptit.

Mă holbasem încă de când îşi dăduse şuviţele de păr după ele. Erau...

Am înghiţit în sec. Am inspirat adânc. Erau *ascuţite.*

Everlayne şi-a atins vârful urechilor cu degetul, încruntându-se uşor. Expresia ei a devenit goală când şi-a dat seama la ce mă refeream.

— Ahh, da. Nu sunt la fel ca ale tale, într-adevăr.

Fae erau războinici. Canibali. Bestii nemăsurate, fără simţul moralităţii sau vreo urmă de milă. Cei mai bătrâni Nemuritori şi-au revărsat mânia asupra ţinutului cu pumnul lor de fier, lăsând o dâră de haos şi distrugere în urma lor. Cele şapte oraşe s-au bucurat când...

— Te deranjează. Aspectul meu, a spus Everlayne încet.

Şi-a pus mâinile în poală, toată efervescenţa ei stingându-se dintr-o dată.

— Ai auzit de neamul meu? a întrebat ea.

— Da.

Chiar se întâmpla asta, sau era un fel de glumă proastă? Era modul lui Hayden de-a mă tachina? Se răzbuna pentru că fusesem atât de crudă cu el ultima dată când îl văzusem? Ar fi fost o răzbunare bună, să mă facă să mă îndoiesc de sănătatea mea mintală, dar...

îl lăsasem pe fratele meu în stradă, în faţă la Mirage. Mersesem cu căpitanul Harron. O întâlnisem pe regină şi ea ordonase execuţia

Scanat cu CamScanner

mea, împreună cu execuţia prietenilor mei, a familiei şi a fiecărui suflet din Sectorul Trei.

Moartea venise după mine, cu părul negru ondulat şi ochii verzi răutăcioşi.

Mă luase din acel loc. Mă adusese *aici.*

M-a cuprins un val de căldură, făcându-mi gura să se umezească Când am murit, n-am fost prea atentă la ce se petrecea înjur, dar când străinul cu păi întunecat mă ridicase, văzusem că vârfurile urechilor lui aveau şi ele o formă ciudată. Şi caninii lui...

— Arată-mi dinţii!

Vorbele mi-au ieşit pe gură înainte să le pot opri.

Femeia în rochie verde şi-a pus o mână peste gură, făcând ochii mari.

— Ce? Nu! a exclamat ea în spatele palmei. Absolut nu! Asta e... atât de nepoliticos!

— îmi pare rău. Dar... eşti *Fae?*

întrebarea suna ca poanta unei glume proaste, dar Everlayne nu râdea.

— Sunt, a răspuns ea, încă ascunzându-şi gura.

— Dar... nu sunteţi reali.

— îmi pare rău, dar trebuie să te contrazic, a ripostat ea.

— Mituri. Poveşti. Fae sunt folclor. Nu *există* în realitate.

— Ţi se pare că n-aş fi reală?

— Presupun că eşti. Dar... Fae aveau aripi.

Everlayne a pufnit.

— Nu mai avem aşa ceva de mii de ani.

Şi-a lăsat mâna jos, a oftat uşor şi a arătat spre cana cu apă pe care încă o ţineam.

— Uite. Te-ai lovit la cap. Termină asta şi vezi dacă te simţi mai bine. Lucrurile s-ar putea să ţi se pară puţin pe dos pentru o vreme.

Neîncrederea mea n-avea nimic de-a face cu umflătura pe care o simţeam la ceafă. Nu uitai pur şi simplu despre o întreagă rasă de oameni doar pentru că te-ai lovit prea tare Ia cap. Fae *nu erau* reali. M-am foit, încercând să mă sprijin puţin mai bine, încă privind cu atenţie la urechile lui Everlayne.

— Mama îmi spunea poveşti despre Fae când eram mică, am

Scanat cu CamScanner

spus. Fae vizitau ţărmurile pământurilor noastre, aducând cu ei război, boli şi moarte...

O expresie de indignare s-a aşternut peste trăsăturile frumoase ale lui Everlayne.

Scanat cu
CamScanner

— Pardon? Fac nu se îmbolnăvesc. N-am fost afectaţi de nicio molimă de un mileniu. Oamenii, pe de altă parte, sunt plini de tot felul de germeni. Vă îmbolnăviţi şi muriţi cât ai clipi.

O jignisem. Din nou. A doua oară într-un minut. Nu prea mă pricepeam să fac impresie bună la prima întâlnire, după câte se părea. Am inspirat ca să mă calmez, apoi am încercat să formulez o întrebare care să nu pară nepoliticoasă, dar Everlayne a pufnit, vorbind înaintea mea.

— Vrei să spui că Fae au devenit o poveste de speriat copiii din Zilvaren?

— Da!

— Ce altceva mai spun despre noi?

— Nu... ştiu. Nu-mi amintesc.

îmi aminteam prea bine, dar niciun amănunt nu era măgulitor. Nu voiam s-o jignesc mai rău spunându-i că mamele din Zilvaren îşi avertizau copiii că o să vină Fae şi o să-i mănânce noaptea dacă nu se purtau frumos.

Everlayne s-a încruntat, privindu-mi tâmpla.

— Hm. Cum stai cu memoria pe termen scurt? Care e ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti?

— Ăăă. Eram în palat. Căpitanul Madrei încerca să mă omoare. Eu... i-am oprit cumva pumnalul şi am apucat o sabie. Apoi podeaua s-a transformat în argint topit. O baltă mare cu argint topit. Şi... ceva a ieşit din el.

— Ceva? Sau *cineva*[7].

— Un bărbat, am şoptit.

Dar Everlayne a dat din cap.

— Un *mascul.* A venit pentru că sabia l-a chemat...

S-a oprit, aruncându-şi mâinile în aer.

— O, zei, încă nu-ţi ştiu numele. Sau poate nici n-ai nume.

— Sigur că am un nume, am spus. Mă cheamă Saeris.

Puteam număra pe degetele de la o mână de câte ori îmi spusesem numele real când fusesem întrebată. Dar, dintr-un oarecare motiv, mi se părea greşit s-o mint. N-aveam idee cât timp fusesem inconştientă, dar Everlayne mă vizitase. Vorbise cu mine. Mă veghease şi-mi cântase, îmi ţinuse companie. O fiinţă care ar fi vrut să-mi facă rău nu s-ar fi purtat aşa.

Scanat cu
CamScanner

Everlayne şi-a arcuit o sprânceană, de parcă ştia despre ce era vorba.

— Ah. Saeris. Un nume frumos. Un nume *Fae.* Cum te simţi? Sunt sigură că te doare, dar ar trebui să te simţi mult mai bine decât atunci când ai ajuns aici.

— Mă simt...

Cum mă simţeam? Ultima dată când am verificat, aveam o gaură monstruoasă în stomac şi un pumnal care-mi ieşea din umăr, ca să nu mai menţionez că pierdusem aproape fiecare picătură de sânge din corp. Am ridicat încet pătura care mă acoperea şi am evaluat situaţia. Nu era mare lucru de văzut. Purtam un soi de tunică – verde pal, făcută dintr-un material moale ca untul. Mi-am pipăit abdomenul, căutând rana căscată prin material, dar n-am găsit nimic. Abdomenul meu era neted. Nu mă durea absolut deloc.

— Tămăduitorii noştri sunt extrem de talentaţi, chiar dacă a trecut ceva timp de când au avut de-a face cu o fiinţă umană cu răni atât de grave. Au decis să te ţină sedată în timp ce organele tale se vindecau. Am hotărât să te trezim imediat ce ai fost întreagă din nou, dar Eskin a spus că ai nevoie de câteva zile în plus pentru ca mintea să ţi se calmeze, după trauma prin care ai trecut.

— Stai. Adică n-o să mor?

Everlayne a chicotit, dând din cap.

— Nu. Rata de succes a lui Eskin e mândria lui în ultimul timp. N-a pierdut niciun pacient în aproape două secole.

Două *secole?* Cântecele pe care ni le cânta mama mie şi lui Hayden, când eram mici, vorbeau mereu despre durata de viaţă nenaturală pe care o aveau Fae. Mintea mea tot nu putea să înţeleagă faptul că Everlayne era Fae, totuşi. O credeam? Era mintea mea măcar capabilă să accepte acest adevăr? Pur şi simplu nu era posibil.

— Presupun... că nu suntem în Oraşul de Argint, atunci, am spus încet.

— Nu suntem, a zâmbit ea.

Mi s-a răsucit stomacul.

— Atunci unde suntem?

— Yvelia.

Scanat cu CamScanner

S-a luminat, de parcă răspunsul ei, format dintr-un singur cuvânt mi-ar fi explicat întreaga situaţie.

— Şi... unde e asta?

— *Yvelia!* Mai specific, Palatul de Iarnă. Nu ţi-au spus poveştile & speriat copiii ale mamei tale nim...

Scanat cu CamScanner

Uşa s a izbit de perete.

O lumină rece s-a revărsat din hol şi un monstru îmbrăcat în armură de piele s-a furişat în cameră, smulgând un suspin din partea lui Everlayne. Ochii lui aveau cea mai închisă nuanţă de căprui, pielea palidă îi era stropită cu ceva ce părea a fi noroi. Părul şaten îi atârna peste umeri, partea de sus fiind legată la spate într-o împletitură de război. Era înfricoşător de înalt, antebraţele lui goale, musculoase, acoperite cu tatuaje complicate, întrepătrunse, care se înceţoşau când ochii mei încercau să se concentreze asupra lor. Privirea ucigaşă de pe faţa lui s-a înmuiat oarecum când a văzut-o pe Everlayne.

Everlayne, totuşi, se învineţise la faţă.

— Renfis! Pe cele cinci iaduri, ce te-a apucat? Aproape mi-a stat inima în loc.

Ruşinat, şi-a plecat capul. Şi uite-le din nou: încă o pereche de urechi ascuţite. De data asta, aveau vârful înroşit de jenă.

— Layne, a spus el.

Vorbea cu un accent uşor, cadenţat, deşi vocea lui groasă asprea sunetele.

— îmi pare rău. N-am ştiut că eşti aici.

— Evident. Aproape ai smuls afurisita aia de uşă din balamale. E politicos să *baţi* înainte să te năpusteşti într-o cameră.

Masculul – Renfis – mi-a aruncat o privire, înainte să-şi întoarcă atenţia spre Everlayne.

— Corect. Scuze. Manierele n-au fost niciodată punctul meu forte. Irrin a distrus şi puţina conduită pe care o respectam la început.

Gura lui Everlayne a tresărit. încerca să nu zâmbească?

— De ce dai buzna aici, oricum? a întrebat ea.

— Am venit să găsesc fiinţa umană.

Ochii lui Renfis au trecut din nou la mine.

— îşi vrea lanţul înapoi.

— Lanţul? Oh!

încruntarea lui Everlayne o oglindea pe a mea, însă fruntea ei s-a descreţit imediat. Evident că înţelesese la ce se referea Renfis, în timp ce eu încă eram în ceaţă. întorcându-se spre mine, s-a uitat la gâtul meu, buzele strângându-i-se într-o mică grimasă.

— S-ar putea să aibă încă nevoie de el, a spus ea.

Scanat cu
CamScanner

Mi-am dus mâna spre gât. în secunda în care degetele mele au găsit metalul rece odihnindu-se pe piele, mi-am amintit. Moartea, îmbrăcată în culoarea miezului nopţii, luând un lanţ de la gâtul lui şi punându-l în jurul meu. Moartea, luându-mă în braţe. Dezamăgirea din ochii lui. Moartea...

— Crede-mă, are mai multă nevoie de el decât ea acum, a spus Renfis sumbru.

Dintr-odată, am simţit lanţul ca pe un laţ în jurul gâtului. Ce naiba era? Şi de ce mi-l pusese bărbatul care mă luase din palatul Madrei?

Everlayne s-a ridicat în picioare.

— Au trecut doar zece zile. N-ar trebui să fie afectat încă, nu?

— Se *chinuie,* a spus războinicul stânjenit. N-ar fi trebuit să stea deloc fără el. E tot mai rău de fiecare dată când şi-I scoate. Dacă tatăl tău află că e aici...

— Ştiu, ştiu. Doamne! Vreau să-l *văd,* Ren. Deja devine ridicol.

Renfis şi-a privit cizmele.

— Nu era în stare. Şi încă nu este. Cel mai bun lucru pe care îl poţi face pentru el acum este să mă ajuţi să-i ducem pandantivul înapoi.

Umerii lui Everlayne erau încordaţi. Cei doi au schimbat o privire tensionată, dar ea şi-a plecat capul şi a oftat. Apoi s-a întors spre mine.

— în regulă. Bine. Saeris, nu-mi face plăcere că trebuie să-ţi cer asta, dar lanţul pe care-l porţi la gât...

Deja mă chinuiam cu închizătoarea, încercând să scot blestemăţia aia. Dacă sălbaticul care deţinea colierul îl voia înapoi, n-aveam de gând să-i dau motive să vină să-l ia el însuşi. Un fior rece m-a străbătut când, în sfârşit, am reuşit să desfac lanţul şi i l-am oferit lui Everlayne.

Nu observasem până atunci, dar de colier atârna ceva — un disc mic de argint. O stemă de familie, poate? Discul era gravat cu semne minuscule, dar a naibii să fiu dacă aveam de gând să-l studiez de aproape. Acum că nu-mi mai atârna la gât, lanţul parcă zumzăia. O energie ciudată îmi urca şi cobora pe braţ; nu era dureroasă, însă, cu siguranţă, nu era o senzaţie plăcută. Şi era rece. Foarte rece.

în momentul în care Renfis a traversat camera şi s-a oprit lângă

Scanat cu CamScanner

pat, intinzând o punguţă de catifea neagră, am simţit lanţul îngheţat.

— Aruncă-l înăuntru, a spus Renfis.

A ţinut gura pungii deschisă, foarte atent ca lanţul să nu-i atingă pielea, în timp ce eu făceam cum îmi spusese. Imediat ce lanţul a dispăru:

Scanat cu CamScanner

înăuntru, războinicul a tras legăturile de-o parte şi de alta a pungii, închizând-o. Fără vreun alt cuvânt, s-a îndepărtat şi s a îndreptat spre uşă.

— Vreau să 1 văd măcar înainte să plece. Am câteva lucruri pe care trebuie să i le cer, i a spus Everlayne lui Renfis.

Renfis a făcut o pauză, silueta lui masivă umplând cadrul uşii.

— Trebuie să plece, Layne. L-am ţinut ascuns atât de mult timp doar printr-un mare noroc. Gărzile încep să aibă suspiciuni. Dacă află că e aici...

Everlayne a privit în jos, la picioarele ei.

— Da, ai dreptate.

— Oricum, încă e nevoie de el în Cahlish. Scrie-i dacă trebuie. Vizitează-l într-o lună sau două. Dar să stea aici o clipă mai mult decât e necesar ar fi *nerecomandat,* a spus după ce şi-a ales cu grijă cuvintele.

Everlayne devenise palidă, dar nu s-a împotrivit.

— Bine, o să-i scriu. Spune-i că ar fi bine să răspundă la scrisoare, altfel o să vadă el.

Renfis şi-a înclinat capul.

— Mi-a făcut plăcere să te văd, a murmurat el.

Apoi a dispărut. Odată cu el, a luat şi tensiunea care inundase camera când am scos colierul, iar pentru asta i-am fost recunoscătoare. Cu toate astea, Everlayne nu s-a relaxat. în ochii ei străluceau lacrimi, dar s-a întors cu spatele la uşă şi a spus cu o voce veselă şi energică:

— Bine, atunci. Mă aştept să vrei să faci o baie.

— O *baie*[7]

— Da. Au trecut cel puţin zece zile de când nu te-ai mai spălat cum trebuie. Haide. O să-ţi aduc nişte apă fierbinte. Te va face să te simţi de un milion de ori mai bine, îţi promit.

Apă caldă? O întreagă cadă plină. Ca să mă spăl în ea. Risipirea unei cantităţi atât de mari de apă m-ar fi lăsat mută în orice altă zi, dar astăzi erau lucruri mult mai ciudate de care să mă îngrijorez. Zece zile. Atât am zăcut inconştientă în acest pat, recuperându-mă în pace, în timp ce fratele meu era în Zilvaren, luptându-se ca să-şi salveze viaţa.

— Nu am nevoie de o baie, am spus. Am nevoie să merg acasă.

Scanat cu
CamScanner

Fratele meu mai mic are nevoie de mine.

Orice ar fi vrut Everlayne să spună, i-a murit pe buze. încet, în trepte, zâmbetul i s-a stins.

— îmi pare rău, Saeris, dar asta nu se va întâmpla.

Scanat cu
CamScanner

— Ce vrei să spui? Trebuie să mă întorc. N-am de ales. Madra plănuieşte să-mi radă sectorul de pe faţa pământului. Am o familie acolo. Prieteni.

Am ignorat vocea stinsă din subconştient, care îmi şoptea că probabil era deja prea târziu. Madra trebuie să fi fost furioasă când a aflat ce s-a întâmplat în acea sală. De fapt, nu. Furioasă nu era nici pe departe termenul corect. Nu numai că nu murisem, dar lichefiasem cumva pumnalul lui Harron, care îl atacase, iar eu... eu... la naiba, nici măcar nu ştiam ce făcusem cu sabia aia. O scosesem de undeva de unde n-ar fi trebuit şi invocasem diavolul în persoană. Harron era probabil mort. Madra nu era o regină milostivă. Răzbunarea ei trebuie să fi fost rapidă şi îngrozitoare. Exista o mare şansă ca Sectorul Trei să fi fost deja redus la un crater în nisip, dar tot trebuia să mă întorc acolo. Dacă exista chiar şi cea mai mică speranţă ca ea să-şi fi oprit temporar planul, trebuia să încerc s-o opresc definitiv. Măcar atât puteam face.

Everlayne s-a îndreptat încet spre uşă, cu un aer compătimitor. Dar părea în acelaşi timp şi resemnată.

— N-am de gând să te mint. Unele dintre poveştile pe care mama ta obişnuia să ţi le spună sunt adevărate. Poporul meu poate fi nemilos şi crud uneori. Unii dintre noi se străduiesc să fie diferiţi, dar... uneori, pur şi simplu, nu există altă opţiune. Am aşteptat multă vreme să recuperăm sabia pe care ai tras-o. Dar să te găsim şi pe tine împreună cu ea...

A clătinat din cap.

— N-ai idee cât de importantă eşti, Saeris. Mă tem că tatăl meu nu e dispus să renunţe la tine prea curând. Şi vrea să te vadă peste o oră, aşa că, din păcate, baia nu se discută.

— Nu mă puteţi ţine prinsă aici. Asta e răpire. Este un comportament inuman!

Everlayne a avut măcar decenţa să pară contrariată.

— Este un comportament *inuman.* Dar noi nu suntem oameni, Saeris. Suntem Fae. Noi nu ne comportăm ca tine. Nu gândim ca tine. Nici nu funcţionăm după aceleaşi reguli morale ca unii dintre semenii tăi. Cu cât reţii mai repede asta, cu atât îţi va fi mai uşor. Acum, te rog. Fă baie înainte să se răcească apa. Când vei vorbi cu tatăl meu, îl poţi întreba despre întoarcerea în Oraşul de Argint.

— Şi cine naiba e tatăl tău să-mi spună dacă pot să mă întorc acasă sau nu?

fcx

I

Scanat cu CamScanner

Furia mea a răsunat de-a lungul holului. Ambii gardieni, care aşteptau într-o tăcere severă, au tresărit, părând profund stânjeniţi.

— Este Belikon De Barra. Regele Fae din Yvelia, a spus Everlayne pe un ton măsurat.

Plângeam în timp ce eram cufundată în cada de cupru. Aveam la dispoziţie bogăţii inimaginabile şi nicio modalitate de a le împărtăşi cu cei pe care îi iubeam. Dacă Hayden şi Elroy ar fi fost în viaţă, ar fi fost cu siguranţă năuciţi de sete, la fel cum fuseseră în fiecare zi a vieţii lor. între timp, eu mă desfătam într-o cantitate atât de mare de apă, încât m-aş fi putut îneca în ea. Era neagră de murdărie, iar la suprafaţă plutea un strat subţire de jeg, când am terminat de frecat pielea până a devenit roz – probabil că nu mai fusesem niciodată aşa de curată în viaţa mea. Nu-mi spălasem niciodată părul cum trebuie şi nici nu avusesem vreodată şampon, astfel că am folosit mult prea mult, neaşteptându-mă ca puţina cantitate pe care o luasem în palmă să producă atâta spumă. A durat o veşnicie să-mi trec mâinile prin tot părul, printre ghemotoace şi noduri, şi apoi încă o veşnicie să clătesc tot săpunul. Everlayne a măsurat cu pasul înainte şi înapoi coridorul din faţa camerei ca o felină sălbatică aflată în captivitate, până când i-am spus că am terminat.

Părea agitată când a năvălit înapoi în cameră.

— Nu avem timp acum să ne gândim cu ce să te îmbrac. Va trebui să te îndes în prima ţinută care ţi se potriveşte şi să ne facem griji pentru stil altădată.

— Să mă *îndeşi?* La ce te referi?

— La rochia ta!

Everlayne s-a dus ţintă la şifonierul mare din lemn de culoare închisă, deschizând larg uşile.

— Cu părul ăsta negru şi ochii ăştia de un albastru minunat, ar trebui să rămânem la albastru regal, sau poate...

Jumătatea de sus a corpului i-a dispărut în garderobă. Când a ieşit din nou, ţinea în braţe o cantitate copleşitoare de ţesătură cobalt. Am făcut un pas înapoi imediat ce am văzut-o.

— Nu. Nu, eu nu – eu nu port rochii, Everlayne.

— Ce vrei să spui?

Părea de-a dreptul confuză.

Scanat cu
CamScanner

— Port pantaloni. Cămăşi. Lucruri în care mă pot mişca uşor. Ca să pot să fug, să mă caţăr şi... să omor.

— N-ai să-l întâlneşti pe rege în cămaşă şi pantaloni, Saeris. O va lua ca pe o jignire. Te va arunca în temniţă dacă nu eşti îmbrăcată corespunzător.

Ha! O altă zi, un alt monarh care mă bagă la răcoare. Ce-i drept, intr-o celulă trebuia să fiu. După ce furasem mănuşa şi adusesem atâtea necazuri asupra întregului meu cartier, nu meritam să mai văd lumina zilei vreodată. Am rămas nemişcată în timp ce Everlayne a tras rochia pe mine. De fapt, *rochie* era prea puţin spus.

— Arăţi de vis, a anunţat Everlayne când a terminat de adunat şi de îndesat, trăgând de bretelele corsetului atât de tare, încât am crezut că o să leşin.

— Şi totuşi mă simt ca într-un coşmar, am adăugat sec.

Ea a murmurat dezaprobator.

— întoarce-te şi stai pe scaunul ăla. Trebuie să-ţi aranjez părul.

— Ce-i în neregulă cu părul meu?

— Ei bine, hm. Cum să spun asta frumos? Pare că o familie întreagă de şoareci de câmp a locuit în el vreo câţiva ani. Şi pariez că n-a mai văzut o perie de multă vreme. Deci...

— N-are nevoie să fie pieptănat, dacă îl prind doar într-o coadă împletită.

Nu mă deranjase critica. Serios, nu mă deranjase.

Everlayne a râs înfundat – credea că nu o aud chicotind? M-am lăsat pe scaunul pe care îmi spusese să stau, pufnind nemulţumită, în timp ce se lupta cu nodurile din părul meu. Eram sigură că se distra de minune. Avea şi ea o mică prizonieră. O păpuşă cu care să se joace de-a îmbrăcatul. Dar eu nu eram o jucărie sau un animal de companie. Avea să afle asta pe pielea ei dacă mă trata ca atare.

— Ai un păr frumos, a spus ea, trecând pieptănul cu dinţi mari prin şuviţele mele.

Am strâmbat din nas când mi l-a dat pe spate.

— O să crească frumos aici. Părul lung este un semn de statut înalt pentru femelele Fae. Alţii ar fi geloşi şi pe culoarea ta închisă. Părul negru e o trăsătură regală printre Fae din Yvelia.

Nu dădeam doi bani pe modelele sau tendinţele Fae. Nu mă interesa dacă eram invidiată sau eram considerată un monstru

Scanat cu CamScanner

odios. Cu patru

ore în urmă, nici măcar nu şti un că Fae există. Am stat liniştită în timp ce Everlayne mi-a împletit părul cu degete îndemânatice, muşcându-mi limba ca să nu zic nimic. Când a terminat, m a dus în faţa unei oglinzi înalte de un stat de om, încadrată într-o ramă răsucită şi aurită, strălucind de mândrie când mi-a arătat rezultatul.

Făcusem destule oglinzi în atelier cu Elroy, dar, personal, nu mă prea interesaseră. îmi cunoşteam destul de bine înfăţişarea. Da, aveam o faţă frumoasă, dar feţele frumoase serveau drept monedă de schimb în Sectorul Trei, când fetele rămâneau fără bani sau apă de tranzacţional, iar ăsta era mai degrabă un blestem decât o binecuvântare. Măştile şi eşarfele îmi fuseseră prietene. Nimeni nu vedea cum arătai în spatele unei fâşii de sac şi, prin urmare, nimeni nu avea vreun motiv să-ţi ia bunurile.

Aici nu mai existau măşti sau eşarfe în spatele cărora să mă ascund.

Cu toate astea, frumuseţea mea pălea în comparaţie cu a lui Everlayne – femeia era strălucitoare, perfectă oricum ai fi luat-o – culoarea rochiei ridicole pe care o alesese chiar îmi complimenta nuanţa pielii, după cum spusese ea. îmi scotea în evidenţă ochii şi îi facea să pară şi mai profunzi. Iar magia pe care o făcuse cu părul meu? Coroana împletită pe care o crease era de-a dreptul uimitoare. Părul meu nu arătase niciodată atât de sănătos.

— Nu ai nevoie de farduri, a spus reflecţia lui Everlayne din oglindă. Eşti deja îmbujorată. Deşi... uite.

A dispărut şi s-a întors ţinând un mic recipient. A ridicat capacul şi mi l-a oferit.

— Buzele tale erau foarte crăpate când ai sosit. Ţi le-am uns din când în când în ultimele câteva ore, dar, acum că eşti trează, poţi s-o faci singură. Uite, aşa.

Şi-a trecut vârful degetului prin răşina groasă şi vâscoasă din recipient şi şi-a întins-o pe buze.

Mi-am vârât degetul în recipient şi am făcut la fel, doar ca s-o fac să tacă. Părea extrem de mulţumită de rezultat.

— Minunat. Ei bine, am terminat. Pregăteşte-te! A sosit momentul să-l întâlneşti pe rege.

Scanat cu CamScanner

CÂINELE

Dormitorul fusese de un lux pe care nu-l mai văzusem niciodată, dar nu-mi dăduse niciun indiciu cu privire la lumea de dincolo de uşa lui. Am rămas cu gura căscată când m-a ghidat pe holurile Palatului de Iarnă; locul ăsta făcea ca palatul Madrei din Zilvaren să pară un adăpost dărăpănat şi uitat de lume.

Pereţii erau din marmură albă opalescentă, îmbrăcaţi în secţiuni strălucitoare de albastru şi verde metalic, la fel ca şi podeaua. Nu aveam piatră de genul acesta în Zilvaren, dar Everlayne mi-a explicat că era un tip rar de labradoril de culoare pală. Arcade înalte brăzdau coridoarele pe care le străbăteam, deschizându-se spre scări şi spre alte coridoare de la alte niveluri. Tapiserii pufoase şi tablouri înrămate atârnau pe pereţi, iar uriaşe buchete de flori naturale se revărsau din vaze peste tot pe unde priveam. Lumina soarelui inunda încăperile prin ferestre late, deşi lumina însăşi părea lipsită de orice căldură – complet diferită de strălucirea nimicitoare a Gemenelor. Everlayne m-a îndemnat să trec repede pe lângă aceste ferestre, lumea din spatele lor fiind doar o pată ştearsă de alb şi cenuşiu.

Aplecându-se, şi-a atins cu două degete fruntea, apoi şi-a plecat capul în semn de reverenţă când am trecut pe lângă o serie de statui. Pe alt coridor, a repetat gestul când am trecut pe lângă o altă serie de figuri sculptate în piatră, amplasate în nişte nişe.

— Cine sunt? am întrebat, privind spre femeile şi spre bărbaţii înalţi, cu priviri ameninţătoare şi cu coroane pe capete.

Scanat cu
CamScanner

Ea şi a dus degetele între sprâncene.

— Zeii, desigur.

Părea puţin surprinsă.

— Nu i mai veneraţi pe Corcorani în Oraşul de Argint?

Am dat din cap, fixându-mi privirea în sus, pe faţa rece, dar frumoasă a unuia dintre zei.

— Mama mi-a spus cândva că oamenii obişnuiau să se roage la zei în Zilvaren, dar numele şi templele lor au fost înghiţite de deşert acum multă vreme. Spunem „O, zei!” ca să ne blestemăm norocul sau să ne accentuăm trăirile. în afară de asta, Madra e cea mai apropiată fiinţă de ideea de zeitate în Zilvaren. Cel puţin aşa se prezintă ea. Vestitoarea Nemuritoare a Stindardului din Nord. Credincioşii poartă şuviţe din părul ei în săculeţi de piele, atârnaţi de centuri. Scurmă şi iau din cenuşa de pe rugurile funerare ale sacrificiilor umane arse în onoarea ei şi o pun şi pe aceea în săculeţi. Se spune că ar funcţiona precum un talisman care ne păzeşte de ciumă. Ei cred că, făcând asta, vor primi viaţă veşnică, dacă sunt suficient de vrednici.

Everlayne a pufnit dispreţuitor.

— Superstiţie şi sacrilegiu. Regina ta este un om. Şi chiar dacă nisipul şi vântul au măturat numele zeilor, îţi garantez că Madra le ştie. Faptul că a ales să le lase să se piardă în istoria poporului ei spune mult despre cât e de coruptă.

Everlayne a arătat în sus, spre zeul la care mă uitam în continuare.

— Styx, zeul umbrelor.

S-a deplasat de-a lungul şirului, plecându-şi capul şi atingându-şi fruntea în faţa fiecăruia dintre zeii ei înainte să-i numească.

— Kurin, zeul secretelor. Nicinnai, zeiţa măştilor. Maleus, zeul zorilor şi al noilor începuturi. Acestea două sunt adesea socotite ca fiind o singură zeiţă, a spus Everlayne, gesticulând către cele două femei frumoase care stăteau cu braţele încolăcite pe acelaşi soclu de marmură. Balmithin. Surori gemene. Zeiţe ale cerului. Legenda spune că odată au fost o singură zeitate, dar a venit o furtună puternică, iar Balmithin a refuzat să se adăpostească în timp ce aceasta se năpustea peste ţinut. Spiritul puternic din interiorul

Scanat cu CamScanner

furtunii era furios că Balmithin nu s-a înspăimântat în faţa lui şi astfel a lovit-o cu săgeţi din fulgere. Din nou şi din nou, fulgerele au lovit-o pe Balmithin, dar ea nu a murit. în schimb, s-a frânt şi s-a despicat în două, devenind Bal şi Mithin. Bal este zeiţa soarelui, dar şi zeiţa zilei, într-un sens mai larg. Mithin este zeiţa lunii, dar ca domneşte şi peste noapte.

Bal. Mithin. Balea. Min. Gemenele.

Studiindu-le mai îndeaproape feţele, mi-am dat seama că aceste două femei semănau izbitor cu nişte chipuri pe care le văzusem sculptate în pereţii Sălii Oglinzilor. Era o legătură imposibil de negat între acest loc şi ce văzusem acasă. Una care mă făcea să mă simt ciudat.

Aş fi putut să-i povestesc lui Everlayne despre asemănarea dintre numele acestor zeiţe şi numele sorilor care ardeau continuu deasupra Zilvarenului, dar, din nu ştiu ce motiv, cuvintele mi s-au blocat în gât. Aveam prea multe întrebări, principala fiind cum de ştiau Fae de Madra? Everlayne vorbise de parcă regina Oraşului de Argint i-ar fi fost familiară. Spusese cu o certitudine de nezdruncinat că Madra este o fiinţă umană. De asemenea, nu aveam nici cea mai vagă idee ce era luna, dar am lăsat totul deoparte deocamdată.

Ultima statuie era ascunsă mult mai adânc în nişa sa decât celelalte. Spre deosebire de celelalte, fusese aranjată astfel încât să fie cu spatele spre hol, iar faţa să privească spre perete. Am dat din cap spre zeul cu umerii masivi şi am întrebat:

— Dar el? Al cui zeu este?

Everlayne s-a uitat la statuie cu o oarecare reticenţă, apoi mi-a aruncat un zâmbet jenat.

— Acela este Zareth, zeul haosului şi al schimbării.

S-a apropiat de el şi s-a închinat, punându-şi degetele pe frunte aşa cum făcuse şi la ceilalţi, dar apoi şi-a întins mâna şi a atins piciorul statuii. Am observat că piatra de acolo, de pe cizma dreaptă a lui Zareth, era tocită, de parcă mii de mâini atinseseră piciorul zeului.

— Şi noi, Fae, putem fi uneori puţin superstiţioşi, a recunoscut Everlayne. A-l privi în faţă pe Zareth înseamnă a-i atrage atenţia. Şi foarte puţini oameni se bucură să fie în centrul atenţiei lui Zareth. îl respectăm şi-l venerăm, dar am prefera ca el să fie

Scanat cu CamScanner

ocupat cu ce fac alţii, nu cu noi. îl atingem pe picior ca să-l trimitem departe de noi. I-a atins iar cizmele, dându-se un pas înapoi. Ne rugăm ca fiecare membru al Corcoranilor să se întoarcă cândva în Yvelia. Dar, în secret, mulţi dintre noi ne rugăm ca Zareth să se rătăcească puţin în drumul său spre casă.

Everlayne a pornit din nou, dar eu m am oprit lângă spatele înaltului zeu. studiindu-1. Nu ştiu de ce am făcut-o. Dar mi s-a părut că e alegerea cea mai bună. întinzându-mă, am pus mâna pe cizma statuii, apoi m-am grăbit să plec şi eu.

Am mers mai departe, trecând pe lângă prea multe uşi deschise ca să le pot număra. Dormitoare şi camere de studiu. Camere pline de hărţi. Camere pline de cărţi. Camere cu bănci şi vase de sticlă în care lichide ciudate clocoteau deasupra focului. Ar fi trebuit să fiu înspăimântată de aceste noi şi ciudate privelişti, dar curiozitatea mi-a întrecut frica.

Şi fiinţele pe lângă care treceam erau interesante. Zeci şi zeci de Fae, ale căror haine şi chipuri erau atât de ciudate, încât trebuia să-mi reamintesc să nu mă holbez la ei. Urechile lor erau ascuţite, dar acolo se opreau asemănările. Părul lor era un adevărat curcubeu de culori, iar ochii lor aveau toate nuanţele, de la cele naturale, până la cele mai neobişnuite cu putinţă. Unii erau înalţi şi subţiri, alţii scunzi şi graşi. Fae care ocupau palatul formau, cu siguranţă, o adunătură fascinantă. Mă priveau vădit ostil în timp ce încercam să mă ţin după mersul graţios şi pasul lung al lui Everlayne.

Frigul era omniprezent. Everlayne îmi aruncase o privire ciudată când îi mai cerusem nişte haine, dar tot ce îmi adusese era un şal de mătase. Care nu mă ajuta prea mult. Frigul din aer îmi pătrundea în oase şi se aşeza acolo, turnându-mi gheaţă în articulaţii. Dinţii îmi clănţăneau zgomotos în timp ce ne grăbeam spre destinaţie.

— Nu mai juca teatru, mi-a aruncat Everlayne o privire tăioasă. E făcut focul în fiecare şemineu. Şi chiar dacă n-ar fi, palatul este menţinut în permanenţă la o temperatură constantă şi plăcută.

— Cum?

Nu că nu aş fi crezut-o. Dar, ei bine... nu prea o credeam. încă îmi puteam vedea respiraţia formând norişori în aer.

— Prin magie, desigur, a răspuns Everlayne. Sunt vrăji aruncate peste întreaga Yvelia ca să ţină la distanţă frigul.

Mintea mea s-a poticnit în faţa acestei afirmaţii. Magie. Ea o spu-

Scanat cu
CamScanner

sese cu atâta uşurinţă, de parcă existenţa unui astfel de lucru ar fi fost un fapt evident şi nu ceva de-a dreptul imposibil. Dar se părea că trebuia să-mi revizuiesc definiţia imposibilului. Dacă Everlayne exista, atunci putea exista şi magia, şi eram destul de sigură că Everlayne era reală.

Exista posibilitatea să hahicinez, dar şansele ca asta să fie adevărat scădeau cu fiecare moment în care mă conducea prin Curtea Yveliei. Gata cu halucinaţiile. Acest coşmar afurisit pur şi simplu nu mai voia să se termine.

în cele din urmă, am cotit pe un alt coridor, luând-o la stânga. Un hol lung şi drept se întindea în faţa noastră. La capătul lui se înălţau nişte uşi masive din lemn, înalte de vreo şase metri, impunătoare şi spectaculoase. Gărzi înarmate, pregătite de luptă, stăteau de-o parte şi de alta. Cum mergeam noi grăbite pe hol, păsări mici cu pene strălucitoare şi colorate zburau şi ciripeau deasupra noastră, făcând adevărate acrobaţii aeriene. Erau minunate. în alte circumstanţe, m-aş fi oprit să le privesc jocul impresionant de-a prinselea, dar inima îmi bătea cu putere, palmele îmi transpirau, iar atenţia mi-era îndreptată către uşile ameninţătoare şi de ceea ce se afla dincolo de ele.

De aproape, gărzile păreau mult mai impunătoare decât cele de la uşa camerei mele. Everlayne nici măcar nu le-a băgat în seamă. Cu pasul ei sigur, s-a îndreptat direct spre uşi. Fără să spună un cuvânt, bărbaţii au sărit în poziţie de drepţi şi, mişcându-se într-un sincron perfect, au apucat mânerele sculptate şi au deschis uşile pentru noi.

— Lady Everlayne De Barra, a anunţat o voce puternică în momentul în care am intrat în sală.

Pe mine nu m-a anunţat nimeni. Ca un câine care aleargă printre picioarele stăpânului, m-am strecurat în urma lui Lady Everlayne, simţin- du-mă cu adevărat idioată pentru că îmi trecuse prin minte că ar fi vreun soi de servitoare.

Dacă mi se păruse că Sala Oglinzilor din Zilvaren era mare, atunci Sala Mare a Curţii Yveliene era pur şi simplu ridicolă. Construcţia acelui spaţiu abisal trebuia să fi durat ani buni. La stânga şi la dreapta, cincizeci de rânduri de scaune se întindeau în spate. Sute de Fae stăteau acolo, urmărindu-ne cu priviri care ne judecau tăcut pe măsură ce înaintam.

Tavanul cu cornişe, aflat la treisprezece metri deasupra

Scanat cu
CamScanner

noastră, era ornamentat cu sculpturi, iar lucrătura din piatră era gravată cu figuri şi detalii prea mici ca să le pot distinge. Tapiserii luxoase şi steaguri brodate atârnau de pereţi. în faţă, un foc ardea într-un vas mare amplasat la baza unei platforme făcute din labradorit, şi, *oh! Fir-arsă fie!* Craniul unei fiare uriaşe plutea deasupra platformei de labradorit, albul oaselor strălucind fantomatic. Orbitele sale aveau doi metri lăţime. Fruntea cu coarne ieşea din umbră precum catargul unei corăbii de nisip. Iar dinţii... Sfinţi şi martiri, dinţii! Erau murdari şi înfricoşători, ascuţiţi precum o lamă şi lungi de cel puţin patru metri.

— Ce-i asta? am şoptit.

Everlayne a răspuns rapid, tot în şoaptă:

— Un dragon. *Ultimul* dragon, a spus ea subliniind cuvintele. Numele lui era Omnamshacry. O legendă pentru poporul meu.

— Trebuie să fi avut treizeci de metri înălţime!

Apropiindu-ne, mi-am dat capul pe spate şi tot n-am putut să-mi imaginez dimensiunile fiarei.

— Cum a murit?

— Mai târziu, a mârâit Everlayne.

Eram atât de fascinată de craniul îngrozitor, încât abia am observat cele şase scaune grandioase amplasate deasupra platformei, atunci când am ajuns în faţa vasului în care trosnea focul.

— Fiica mea, a răsunat o voce rece şi aspră.

Regele era un bărbat impresionant. Părul îi era negru ca abanosul, având câte o şuviţă cenuşie la tâmple. Ochii erau de un căprui întunecat, adânc, tulbure, tăioşi şi cu totul lipsiţi de căldură. Deşi nu era slab, cu siguranţă nu era nici genul care să ducă o viaţă de excese. Stătea în faţa noastră, având o prezenţă impunătoare şi purtând o mantie grea de catifea verde, cu capetele unor fiare cu colţi, acoperite de solzi, pe fiecare umăr. O mână îi stătea rezemată de braţul tronului ornamentat. Cealaltă, îmbrăcată într-o mănuşă de piele, strângea mânerul unei săbii al cărei vârf era înfipt în pământ, la picioarele sale. Era acea sabie. Sabia pe care o trăsesem în Sala Oglinzilor. Metalul sclipea, reflectând lumina focului, în timp ce regele o rotea absent.

Everlayne s-a aplecat într-o reverenţă adâncă în faţa regelui. Tatăl ei.

Scanat cu CamScanner

— Măria Ta.

Ochii lui Belikon, cenuşii ca un cer de furtună, s-au oprit asupra mea cu forţa unui baros. Am încercat să-i susţin privirea, dar intensitatea ei era ca o armă greu de înfruntat. Un bărbat aşezat în stânga lui a vorbit, cu o voce răguşită:

— Nu te pleci în faţa unui rege, creatură?

Era slăbănog. Arăta bolnăvicios, avea pielea palidă şi subţire precum pergamentul. O reţea de vene albastre i se întindea pe obraji ca nişte

Scanat cu
CamScanner

crăpături de fulger. Nişte ochi de culoarea cositorului mă măsurau, scânteind de dezgust. Spre deosebire de rege, îmbrăcămintea lui era simplă – o robă neagră, lipsită de podoabe, care-i înghiţea trupul subţire.

— Nu e regele meu, am răspuns tăios.

Everlayne a tresărit, deşi reacţia ei a fost fugară.

— Iart-o, Măria Ta! Musafira noastră e obosită şi dezorientată din cauza noilor împrejurimi.

Evident că nu eram obişnuită cu noile împrejurimi. Ar fi trebuit să primesc în dar câte o minune de la fiecare dintre zeii pe care Everlayne mi-i prezentase, doar pentru a mă acomoda cu tot ce mi se întâmplase, şi, după cum vorbise ea, zeii lui Everlayne nici măcar nu mai existau.

— Ignoranţa nu este o scuză pentru lipsa de respect, a scuipat bărbatul vorbele.

— Taci, Orious, a rostit cu o voce gravă regele Belikon. De mult nu am mai văzut o astfel de sfidare. E reconfortant. O voi tolera până când va deveni plictisitoare. înaintează, fată!

Doar trei dintre cele şase scaune de pe platformă erau ocupate. O femeie în vârstă, cu păr des cenuşiu şi mâini noduroase, îmbrăcată în alb, mă privea cu nişte ochi ca două abisuri gemene, în timp ce mi-am ridicat bărbia ostentativ şi am făcut exact ce mi-a poruncit regele.

— Stai în faţa mea ca un oaspete al acestei curţi, fato. Ca atare, beneficiezi de o anumită îngăduinţă politică, a spus Belikon. Când vei ieşi din această sală a tronului, nu vei mai fi oaspetele meu. Vei fi supusa mea şi, prin urmare, nu vei mai beneficia de îngăduinţă.

Mi-am deschis gura, gata să contest această declaraţie, dar o lovitură rapidă în gleznă din partea lui Everlayne m-a avertizat să-mi ţin gura.

— Există reguli în acest regat. Reguli care vor fi respectate. Urmează să petreci mult timp în biblioteci, învăţând despre felul nostru de a trăi. Orice încălcare intenţionată a legilor noastre va fi aspru pedepsită. Bun. Ai fost adusă aici pentru o sarcină precisă. O vei îndeplini rapid şi eficient...

Nu m-am mai putut abţine.

— îmi cer scuze, dar... ce vrei să spui prin *sarcină?*

Un strigăt s-a ridicat printre Fae care stăteau în galerie. Nu aveam nevoie să mi se spună că întreruperea unui rege putea duce la execuţia mea, dar întrebarea îmi scăpase înainte să o pot opri. Şi, oricum, dacă voia să mă decapiteze, ei bine, putea s-o facă. Harron mă făcuse zob.

Scanat cu
CamScanner

Fusesem la un pas de moarte şi, da, fusese groaznic, dar nu-mi mai era teamă de ea. Eram furioasă şi voiam răspunsuri.

Regele şi-a înclinat puţin capul spre stânga, privindu-mă cu nemiloasa curiozitate a unui vânător care îşi studiază prada.

— Ce vreau să spun? a repetat el.

Lângă mine, Everlayne şoptea ceva în barbă. Oare chiar se ruga? Mi-am ridicat bărbia şi am spus cu voce tare şi clară:

— Nimeni nu mi-a spus nimic despre vreo sarcină. Am fost adusă aici împotriva voinţei mele...

— Dacă te-am fi lăsat acolo unde te-am găsit, ţi-ai fi pierdut viaţa, a tunat Belikon în sală, atât de tare încât pereţii păreau să tremure. Ai fi preferat să fii abandonată acolo, să pieri?

— Trebuie să mă întorc în Zilvaren. Fratele meu...

— E deja mort.

Ultimele lui cuvinte m-au dat cu totul peste cap.

— Regina Ticăloasă ţi-a distrus casa şi pe toţi cei care locuiau acolo.

— N-ai de unde să ştii asta.

Gura regelui s-a strâmbat cu amărăciune.

— Ea a declarat că va face asta. Cel puţin asta mi s-a spus. Iţi cunoaştem regina. Un despot însetat de putere, cu inima neagră şi uscată. Violenţa este crezul ei. Dacă a jurat că-i va omorî, atunci toţi cei pe care i-ai cunoscut cândva sunt deja morţi, împreună cu alte mii. Tu, pe de altă parte, eşti încă în viaţă şi, din punctul meu de vedere, datorezi recunoştinţă faţă de Fae din Yvelia. Sarcina pe care o vei primi ne va asigura că îţi plăteşti această datorie. Tocmai am aflat detaliile modului în care ai ajuns în Yvelia. Individul care te-a adus la curtea mea – Belikon şi-a trecut limba peste dinţi ca şi cum ar fi încercat să îndepărteze un gust neplăcut – le-a spus gărzilor mele că tu ai fost cea care a redeschis portalul. Pare puţin probabil ca un om să fi trezit quicksilver-ul.

A mormăit ceva, dezamăgit.

— Dar după o mie de ani de aşteptare, nu ne putem permite să considerăm asta o erezie fără să verificăm mai întâi. Crede-mă când îţi spun că toţi ne rugăm ca o poziţie atât de sfântă să nu fi căzut în mâinile unei făpturi cu sânge atât de necurat.

A inspirat scurt.

— Dar soarta e ciudată. Şi într-un fel sau altul, voi readuce portalurile.

Scanat cu
CamScanner

Scanat cu
CamScanner

— Eu...

Regele şi-a ridicat sabia şi a coborât-o rapid. Vârful armei a lovit plat- forma, iar o explozie de scântei de un albastru strălucitor a ţâşnit în aer,

— Să nu mă mai întrerupi a doua oară! a fulgerat el.

într-o clipită, expresia lui trecuse de la consternare la furie amară.

— Eşti acuzată de trezirea quicksilver-ului şi redeschiderea căilor între această lume şi altele. Cooperarea ta în cadrul acestei chestiuni va dicta cum îţi vei petrece timpul în Yvelia. Dacă te vei opune, viaţa în interiorul zidurilor acestui palat va deveni infinit mai incomodă pentru tine. Am zis.

Am aşteptat să mi se *dea voie* să vorbesc; o litanie de obiecţii şi blesteme arzătoare îmi gâdila vârful limbii, dar Belikon nu mi-a dat ocazia să le spun. Cu un gest plictisit din încheietură, m-a dat laoparte, de parcă nu mai prezentam niciun interes pentru el. Furia îmi frământa stomacul. Refuzând să fiu îndepărtată atât de nepoliticos, mi-am ancorat picioarele în podea, dar Everlayne m-a apucat de braţ, împingându-mă spre dreapta. Se părea că audienţa mea cu regele se terminase.

— Du-te, m-a împins Everlayne şi mai tare, forţându-mă să mă mişc.

Am pornit mecanic, lăsând-o să mă conducă de la platformă spre banca neocupată din faţa galeriei, în stânga noastră. Odată ce m-am aşezat, ea a şuierat cu dispreţ:

— Viaţa ta valorează atât de puţin pentru tine?

— Dacă Hayden chiar a murit... atunci da, am şoptit. Nu valo- rează nimic.

Everlayne m-a privit gânditoare, dar eu nu m-am uitat la ea. Eram concentrată asupra nemernicului de pe platformă. Regele părea deja că mă uitase. Trăsăturile lui crude redeveniseră impasibile.

— Am alte probleme de rezolvat, a strigat el. Aduceţi câinele şi să terminăm cu asta.

Câinele?

Un murmur de şoapte s-a răspândit printre Fae adunaţi în sală. De cealaltă parte a platformei, un Fae înalt, cu păr lung şi roşu, a lovit în jos cu capătul unui toiag greu şi aurit, iar sunetul *bum, bum, bum,* a făcut mulţimea să tacă. Uşile din capătul sălii tronului au

Scanat cu CamScanner

gemut zgomotos, iar haosul a izbucnit odată cu intrarea unui grup de războinici îmbrăcaţi în armură completă. Erau şase sau şapte, poate. între ei, zvârcolindu-se

Scanat cu
CamScanner

ca un animal turbat, cia un mascul pe care îl trăgeau pe culoar către platformă.

Masculul lovea şi urla, (»ărzile încercau să-l ţină nemişcat, dar, în ciuda eforturilor lor, a doborât doi dintre ei, făcându-i să se prăbuşească pe podea. în cele din urmă, gărzile au reuşit să imobilizeze silueta care se zbatea în faţa sălii tronului, forţându-l să cadă în genunchi.

Valuri întunecate de păr îi atârnau pe faţă.

îmbrăcat complet în negru, umerii îi erau strânşi în jurul urechilor ascuţite. Pieptul i se ridica şi cobora în respiraţii gâfâite. Tatuaje care tremurau şi se deplasau ca fumul acopereau fiecare bucată de piele vizibilă, urcând pe spatele gâtului şi răsucindu-se pe dosul palmelor.

Era Moartea.

într-o astfel de stare sălbatică, semăna foarte puţin cu bărbatul care mă ridicase de pe jos în Sala Oglinzilor. Abia când şi-a dat capul pe spate, descoperindu-şi dinţii, mi-am permis să cred că era el.

Lângă mine, Everlayne a icnit scurt, înclinându-se spre marginea scaunului.

— Rahat.

Când restul mulţimii a reuşit să vadă mai bine faţa masculului, au început să se audă blesteme.

— Blestemul viu.

— Blestemul din Gillethrye.

— Cavalerul negru.

— Kingfisher.

— Kingfisher.

— Kingfisher.

Numele *Kingfisher* răsuna în sală, rostit cu un amestec de idolatrie şi teamă.

— Trăieşte!

— S-a întors!

Lângă mine, Everlayne îl privea cu atenţie pe acest Kingfisher, în timp ce acesta scrâşnea şi urla, încercând să se smulgă din strânsoarea gărzilor.

— E şi mai rău, a şoptit ea. Mult mai rău.

— Ce e în neregulă cu el? am şoptit.

Everlayne n-a scos niciun cuvânt. S-a uitat fix la masculul aflat în

Scanat cu CamScanner

genunchi în faţa lui Belikon, cu degetele tremurânde lipite de buze.

— Priviţi!

Belikon s-a ridicat în picioare.

înaintând către Kingfisher, a tras sabia după el în loc să o bage în teacă, iar vârful lamei arunca scântei în urma sa. Un ţipăt îngrozitor, stratificat, a izbucnit în capul meu în momentul în care metalul a zgâriat platforma. Sunetul era asurzitor. Mi-a răscolit stomacul, făcându-mi bila să-mi urce în gât. Mi-am acoperit urechile încercând să blochez zgomotul, dar frecvenţa lui dezgustătoare s-a intensificat pe măsură ce Belikon se apropia cu arma.

— Ăsta... este preţul prostiei! a izbucnit Belikon. Nebunie. Nebunie şi moarte!

Kingfisher a încercat să se smulgă din strânsoare, disperat să ajungă la rege, dar gărzile l-au doborât, imobilizându-l la podea. Unul dintre ei i-a pus un genunchi pe ceafă, dar Kingfisher se zbătea să scape. Regele Belikon şi-a supt dinţii, clătinând din cap cu dispreţ.

A deschis larg braţele, într-un gest teatral, şi a strigat:

— Nenorocirea Yveliei! Masculul care bântuie coşmarurile copiilor voştri. Masculul care a incendiat un întreg oraş din cauza propriului capriciu. Masculul care v-ar tăia gâtul la fel de uşor cum s-ar uita la voi. Mai este această creatură jalnică o figură impunătoare acum?

Un murmur a traversat sala, dar era imposibil de descifrat care era adevăratul consens între Fae. Cei care îl considerau pe Kingfisher un monstru înspăimântător se îmbulzeau unii peste alţii să-l ţină departe de familiile lor. Alţii aveau expresii împietrite, cu fălcile strânse, nările dilatate. Era evident că nu se bucurau deloc de spectacol.

— Exilul său nu s-a terminat, şi totuşi s-a întors. A trecut puţin peste un secol de la Gillethrye. Pierderile noastre s-au tocit. Durerea nu mai e atât de arzătoare. Dar asta înseamnă că ar trebui să iertăm?

Un urlet s-a ridicat în jurul nostru, un val de sunete care mă izbea atât de tare în timpane, încât părea că vor exploda.

— Milă!

— Ucideţi-1!

Scanat cu CamScanner

— Exilaţi-1!

— Protejaţi Yvelia de nenorocire!

— Kingfisher!

100

— Kingfisher!

— Kingfisher!

— Trimiteţi 4 în mormânt!

Anxietltea radia dinspre Everlayne în timp ce-i privea peste umăr pc supuşii tatălui ei. Tremurând, îşi frângea neliniştită mâinile.

— O să-l omoare, a şoptit. O să-i aducă într-o stare de frenezie, până când vor cere moartea lui.

A părut că stă o clipă pe gânduri, apoi s-a întors brusc să se uite înapoi spre platformă – nu la Belikon, care domina deasupra lui Kingfisher, ci la femela în vârstă, cu mâinile crăpate şi ochii albi ca laptele.

— Malwae.

Everlayne a rostit numele doar puţin mai tare decât o şoaptă, dar femela în vârstă şi-a întors încet privirea de la Belikon, care gesticula obraznic deasupra lui Kingfisher, îndreptând-o spre frumoasa făptură de lângă mine.

— Fă ceva! Te rog! a implorat-o.

Malwae a rămas rigidă în scaun. Stând puţin mai drept, i-a aruncat lui Everlayne o privire care părea să spună: „Ce te aşteptţi să fac?”. Everlayne a gemut, lăsând să-i scape un strigăt şi mai puternic de teamă, când regele Belikon a ridicat sabia pe care o târâse lângă Kingfisher şi a ţinut-o ridicată deasupra pieptului masculului cu părul negru.

— Ce spuneţi, Fae din Yvelia? Ar trebui să-l înjunghiem pe acest ticălos în spate, exact cum şi-a înfipt el lama în spatele nostru?

— Milă! Te rugăm! Milă!

— Terminaţi-1!

— Protejaţi Yvelia!

Se părea că acest Kingfisher omorâse mulţi locuitori. Regele sugera că o făcuse de capul lui, din răutate. Dacă era adevărat, s-ar fi putut argumenta că bărbatul merita pedepsit. Dar spectacolul ăsta mi se părea ciudat. Comportamentul lui Belikon era prea teatral şi prea războinic, iar reacţia lui Everlayne mă afecta şi pe

Scanat cu
CamScanner

mine. Abia o cunoşteam, dar părea, ei bine... *bună.* S-ar fi arătat atât de îngrijorată dacă tatăl ei ar fi ameninţat să execute un criminal fără inimă? Nu ar fi cerut şi ea dreptate odată cu restul mulţimii?

Nervii mei au luat-o razna.

— Chiar nu o să-l omoare, nu-i aşa?

Scanat cu
CamScanner

întrebarea a rămas fără răspuns. Privind fix spre platformă, Everlayne s-a concentrat asupra femeii cu păr cenuşiu, ochii ei arzând-o feroce.

— Mahvae, acum! Dacă i-ai purtat vreodată vreun pic de dragoste mamei mele, vei face ceva să-l salvezi, a şuierat ea.

O expresie de resemnare a cuprins trăsăturile zbârcite ale lui Malwae. A gemut în timp ce, şovăitoare, s-a ridicat în picioare. Strigătele mulţimii au devenit din ce în ce mai frenetice pe măsură ce regele Belikon a observat că bătrâna se apropria.

— Ce-i asta? Susţinere pentru trădător?

Belikon a râs batjocoritor.

— Stai jos, Malwae! Odihneşte-ţi oasele bătrâne. Vom termina curând, şi te vei putea întoarce la prezicerile tale.

— Din păcate, aş vreau eu, Măria Ta, a croncănit Malwae. Dar sabia mă strigă. O simt. în ultimele rămăşiţe ale puterii armei răsună o profeţie. Sunt pe jumătate surdă din cauza zdrăngănelii ei.

— O profeţie?

— Sabia mai păstrează încă putere?

întrebările se ridicau în jurul nostru. Prea multe ca să le numeri. Fae de pe bănci păreau tulburaţi de declaraţia bătrânei.

— Ca să aud profeţia în întregime, trebuie să ţin sabia, Măria Ta, a spus Malwae.

Şi-a întins mâna, aşteptând.

— Oracolul vede! a strigat o tânără cu câteva rânduri mai în spate.

— O binecuvântare! E o binecuvântare!

Belikon a măsurat mulţimea printre gene. întorcându-se spre Malwae, a spus:

— O audienţă privată, cred. Profeţiile unui Oracol sunt menite să le descifreze doar un rege. Dar nu te nelinişti, vei ţine sabia odată ce treaba mea aici va fi gata.

Mâna lui Malwae s-a întins fulgerător şi a cuprins încheietura lui Belikon. într-o clipă, ochii ei înceţoşaţi s-au aprins într-un alb strălucitor, lumina revărsându-se şi inundând platforma.

— Zeii trebuie ascultaţi!

Vocea ei, care fusese răguşită cu puţin timp în urmă, era acum ca un tunet de judecată. Cuvintele au răsunat peste sala

Scanat cu
CamScanner

mare.

— Zeii trebuie ascultaţi, altfel Casa De Barra va cădea!

Gura lui Bclikon a rămas deschisă, dar înainte să poată vorbi, Malwae a apucat sabia şi şi-a strâns mâna osoasă pe muchia ei. Un râu de sânge – de un albastru strălucitor – s-a scurs pe oţel.

0 tăcere uluită a cuprins mulţimea. Doar cel în negru, Kingfisher, a întrerupt-o. A scos un urlet, zvârcolindu-se, încă încercând să scape.

— Acest Kingfisher nu moare de mâna ta. Nu astăzi, a mormăit Malwae. Kingfisher nu va muri de mâna ta.

— Ce naiba se întâmplă? am şoptit.

— Stai! Evcrlayne mi-a strâns mâna. Ai... răbdare.

— Ce ar trebui să facă un rege care-şi iubeşte poporul? a rostit Belikon printre dinţi. Să lase criminali nebuni să umble prin lume?

Lumina care picura din ochii lui Malwae s-a estompat, apoi a izbucnit din nou.

— Dă-i înapoi ce i-ai luat, a rostit ea monoton.

— Sabia este a mea...

— Pandantivul, l-a întrerupt Malwae. Trebuie să se întoarcă la el.

— Acel pandantiv conţine o magie puternică. Nu-i locul lui la gâtul unui câine trădător. îmi aparţine mie. Mai bine mort şi îngropat decât să i-l dau înapoi acestui... acestui...

— Zeii trebuie ascultaţi, altfel Casa De Barra va cădea! a strigat Malwae. Zeii trebuie ascultaţi, altfel Palatul de Iarnă va cădea!

Regele s-a străduit să-şi stăpânească furia evidentă.

— Şi cine sunt eu să mă cert cu zeii?

A rânjit către Malwae – un fulger rapid i-a dezvăluit dinţii albi, ascu- ţiţi ca pumnalele – apoi s-a întors cu o expresie de regret către mulţime. Fae din galerie se ridicaseră în picioare, certându-se între ei asupra sorţii lui Kingfisher.

— Linişte! Linişte, prieteni! Malwae mi-a reamintit că astfel de probleme trebuie tratate corect. Nemernicul o să-şi recapete minţile pentru o vreme.

— Închideţi-I! a ţipat o femeie isteric.

— în temniţă cu el!

— Eliberaţi-1!

— TRIMITEŢI-L ÎNAPOI PE FRONT! a bubuit o voce gravă. Puneţi-l să lupte! Puneţi-l să termine ce a început!

Scanat cu
CamScanner

De la un perete la altul, de la podea la tavanul înalt, vocea tunătoare le-a poruncit tăcerea celorlalţi Fae, care şi-au oprit strigătele.

Mă uitasem până acum la masculul care încă era imobilizat la podea, urmărindu-l cum se zbate. Mi-am ridicat privirea, uitându-mă peste umăr, încercând să identific sursa comenzii răsunătoare. Şi Everlayne a făcut la fel; puteam să-i văd pulsul zvâcnind febril în scobitura gâtului.

Belikon a zâmbit sec în timp ce şi el căuta sursa perturbării printre supuşii săi.

— Ar fi lipsit de înţelepciune să eliberezi o ameninţare periculoasă pe front. Vino în faţă şi explică-ţi propunerea, tu, care ai vorbit. Să auzim.

O undă de tensiune a traversat sala. Malwae şi Everlayne au schimbat o privire precaută, dar amândouă şi-au ţinut gura în timp ce Fae s-au dat laoparte şi a apărut masculul înalt care îmi vizitase camera mai devreme.

înalt de peste doi metri şi acoperit de tatuaje, Renfis a ieşit din mulţime, făcându-şi simţită prezenţa. Părul de un castaniu nisipos îi cădea peste umeri. De când îl văzusem ultima oară, se pricopsise cu un ochi vânăt şi o buză spartă. Şchiopăta uşor atunci când mergea, ceea ce m-a dus cu gândul că ultimele câteva ore nu fuseseră deloc plăcute pentru el. Şoaptele îi urmăreau paşii în timp ce se îndrepta spre Belikon şi Kingfisher.

— Generale Renfis? Belikon se uita în jur, încruntându-se de parcă n-ar fi înţeles ce se petrecea. Ar trebui să fii pe front. Nu te-am însărcinat să-mi câştigi războiul? Şi iată-te intrând în palatul meu. Şi înarmat până-n dinţi pe deasupra? Trebuie să recunosc, asta e foarte ciudat.

O, zei, javra asta trăia să facă spectacol.

— Da, Măria Ta, a răspuns Renfis. Eram pe front, dar când am auzit că el s-a întors, am venit imediat.

El.

Kingfisher.

Nici măcar generalul nu-i rostea numele.

— împotriva ordinelor mele?

Zâmbetul proaspăt al lui Belikon avea o arcuire periculoasă.

— îţi urmam ordinele direct, Măria Ta.

— Cum aşa? Nu-mi amintesc să-ţi fi spus să-ţi abandonezi postul.

Scanat cu CamScanner

Pe când alţii se fereau de mânia lui Belikon, generalul rămânea stoic, cu mâinile lăsate uşor pe lângă corp.

— Situaţia de la Cahlish este gravă. Oamenii noştri mor pe capete în fiecare zi. Fiarele care patrulează la graniţele cu inamicul acoperă zone tot mai mari, capturând santinelele şi punctele noastre de observaţie. Rutele de aprovizionare sunt blocate. Supravieţuim doar cu ce putem vâna şi culege. în şase luni, războiul va lua sfârşit, iar Yvelia se va trezi fără victorie. Deci da, Măria Ta. Fac exact ce mi-ai poruncit. Mi-ai spus să câştig războiul cu orice preţ, aşa că am venit să preiau singura unealtă care ne va readuce avantajul. Am venit pentru el.

Belikon a izbucnit într-un râs scurt de uimire. A arătat cu degetul în jos spre trupul care se zvârcolea.

— Ăsta? Ai venit pentru *ăsta?* îmi spui că acest câine trădător, mincinos şi turbat este singura piedică între noi şi anihilarea totală? Eşti la fel de nebun ca el, generale.

Râsete nervoase au izbucnit ici-colo printre Fae. Din nou, Generalul Renfis şi-a păstrat calmul.

— Precum a sugerat Malwae, Măria Ta, nu are nevoie decât de pandantiv, şi va fi bine. Oricum, aş prefera să lupte de partea noastră, aşa dezechilibrat şi imprevizibil, decât deloc.

— Dacă lucrurile stau atât de rău cum spui, va fi ucis în câteva zile, a spus Belikon cu dezinteres.

— Probabil că da, Măria Ta. Dar, cu tot respectul, nu ar scuti asta începerea procesului pentru ceea ce s-a întâmplat la Gillethrye?

Regele a ezitat, pe punctul de a spune ceva, dar apoi s-a răzgândit. Cu tot fastul său, nu era un actor prea bun.

— Acum că zici, da. Poate ai dreptate, Renfis. Poate întoarcerea pe front ar fi o pedeapsă potrivită. De ce să nu ajute efortul de război?

Cu doar câteva secunde în urmă, Belikon fusese gata să-l pedepsească pe Renfis pentru că apăruse la Palatul de Iarnă, dar zâmbetul luminos pe care i l-a adresat acum părea o formă de iertare.

— O săptămână, a anunţat Belikon, cu decizia deja luată. Poţi să-l iei înapoi cu tine peste o săptămână. Cum el ştie atât de multe despre quicksilver, va rămâne aici şi îl va ajuta pe Rusarius să se ocupe de fată mai întâi. De îndată ce va fi capabilă să trezească bazinul de una singură, Kingfisher va fi din nou exilat din această curte.

Scanat cu
CamScanner

Renfis s-a aplecat într-o reverenţă profundă. Uşurarea sa era vizibilă.

Regele şi-a strecurat mâna în interiorul robei brodate şi a scos exact ace laşi pandantiv pe care Kingfisher mi-l pusese în jurul gâtului în Zilvaren. Nici măcar nu s-a uitat la el când l-a aruncat la picioarele lui Renfis.

— Scapă-mă de el, generale! înainte ca bunătatea să mă părăsească,

Renfis s-a aplecat să ridice pandantivul de pe podea; lanţul de argint strălucitor părea fragil în mâinile sale uriaşe. S-a încruntat când l-a dus rapid la Kingfisher, bombănind către gărzile care încă încercau să-l ţină la podea. Oamenii lui Belikon păreau uşuraţi să-l elibereze. Kingfisher a scrâşnit din dinţi către Renfis, un urlet animalic urcându-i în spatele gâtlejului. Părea gata să atace, dar în spatele nebuniei care sălăşluia în ochii săi de un verde strălucitor, a apărut cea mai slabă sclipire de recunoaştere.

— Te rog. Te rog. O, zei, doar... a şoptit Everlayne.

Şi-a muşcat buza de jos, cu ochii fixaţi asupra celor doi masculi de la baza platformei. Nu aveam nicio idee pentru ce se ruga, dar era încordată ca un arc, gata să sară în picioare. Un suspin sfâşietor i-a scăpat când Kingfisher s-a liniştit, plecându-şi capul, pletele sale negre ascunzându-i faţa.

Renfis a acţionat rapid, trecând lanţul în jurul gâtului celuilalt mascul. L-a fixat într-o clipă şi s-a dat un pas înapoi, aşteptând. A durat un moment, dar... da. Acolo. în patru labe, Kingfisher a început să tremure. Mai întâi doar puţin, dar curând tot corpul îi era cuprins de tremurături. Renfis l-a prins atunci când braţele i-au cedat.

— Ai cinci secunde, l-a avertizat Belikon.

— Hai, hai, hai, l-a îndemnat Everlayne în şoaptă.

Renfis l-a apucat pe Kingfisher şi l-a ridicat în picioare. I-a trecut braţul peste umărul său şi a început să meargă. Capul lui Kingfisher se clătina puţin, dar nu s-a mai luptat. Cu ajutorul lui Renfis, a reuşit să facă un pas şi apoi încă unul, până au ajuns la uşile de la capătul sălii.

Everlayne i-a urmărit cu ochii mari pe cei doi, care s-au oprit la uşă. Şi-a acoperit gura cu mâinile, mistuită de frică.

— Du-te! a şoptit în palme.

Renfis i-a vorbit lui Kingfisher, apropiindu-şi gura de urechea lui,

Scanat cu CamScanner

şi, pentru prima dată, Kingfisher părea să înţeleagă cu adevărat ce i se întâmpla. A dat din cap, apoi s-a întors încet să privească mulţimea adunată.

Totul era nemişcat. Totul era tăcut.

106

Inima mea îmi batea cu putere în gât când am văzut expresia lui Kingfisher.

O, zei, părea atât de tânăr! Cu mult mai tânăr decât în Sala Oglinzilor, când lăsase impresia că era făcut din umbră şi fum.

Expresia sa chinuită promitea durere, sânge şi moarte.

Şi privea direct către rege. Sau poate craniul dragonului mort i-a stârnit ura. Nu eram sigură.

— Hai să plecăm de aici, a spus Everlayne.

M-a apucat de încheietură şi m-a tras de pe bancă. O secundă mai târziu, stăteam în faţa platformei, iar ea mă trăgea într-o reverenţă adâncă lângă ea.

— Vă cerem voie să plecăm, Măria Ta, a spus Everlayne cu voce tare. Saeris e nerăbdătoare să se apuce de treabă.

Singura mea nerăbdare era să evadez, dar mi-am ţinut gura. Cu cât ieşeam mai repede din sală, cu atât era mai bine.

— Puteţi pleca, a spus Belikon.

Când eram la jumătatea drumului spre uşă, regele a strigat-o din nou pe Everlayne.

— Ţine-o sub observaţie, Everlayne! Este responsabilitatea ta acum.

Pasul lui Everlayne nu s-a clătinat. A ieşit în grabă din Sala Tronului, târându-mă după ea. L-am găsit pe Renfis în holul de dincolo de uşi, cu faţa cenuşie. La doi metri distanţă, Kingfisher stătea cu mâinile sprijinite de perete, aplecat în faţă, scuipând pe podea. Avea o baltă de vomă la picioare.

Everlayne s-a uitat în ochii lui Renfis.

— Eşti complet nebun!

— Ce puteam să fac? Urma să-l spânzure, pentru numele zeilor!

— Ar fi trebuit să-i pui pandantivul înapoi şi să-l scoţi de aici de ore bune!

Vânătaia de sub ochiul drept al lui Renfis se întuneca chiar în faţa noastră. Despicătura de pe buză începuse să sângereze. A indicat explicit spre rănile sale.

Scanat cu CamScanner

— Opt dobitoci m-au atacat chiar înainte să intru în camera lui. Cu siguranţă m-au urmărit. M-au lovit până m-au lăsat lat. Când mi-am revenit în simţiri...

— Da, bine. Bine. S-a terminat acum. Zarurile au fost aruncate. Va trebui să ne asumăm consecinţele...

Scanat cu
CamScanner

— *Terminaţi cu cearta!*

Un val de energie mi-a ţâşnit de-a lungul coloanei vertebrale odată cu aceste trei cuvinte. Vocea lui Kingfisher era aspră şi plină de durere, dar pur şi simplu electrică. Mi-a făcut pielea de găină.

Renfis şi Everlayne s-au întors spre el, primul plecându-şi capul, a doua aproape să izbucnească în lacrimi.

— Ai trecut prin bazin? Din toate lucrurile stupide şi nechibzuite pe care le-ai fi putut face…

Vocea lui Everlayne s-a frânt când a vorbit. Kingfisher şi-a frecat chipul cu mâna, apoi şi-a ferit părul de pe faţă.

Fusese întuneric în Sala Oglinzilor, fără să mai vorbim că eu sângeram de moarte. Se zbătuse atât de tare, încât nu reuşisem să-l văd prea bine în Sala Tronului. Acum îl vedeam cu adevărat pentru prima dată, iar un val de şoc mi-a străbătut sufletul.

Maxilarul său era sculptat, conturat de barba întunecată, pometii în- alţi, nasul perfect drept şi mândru. Un pistrui fix sub ochiul drept. Şi… ochii aceia. *Zeilor!* Nu existau ochi de acea culoare. N-am mai văzut niciodată o nuanţă de verde atât de intensă – un verde de jad atât de strălucitor şi vibrant, încât nu părea real. Observasem filamentele de argint prinse în irisul său drept în palatul Madrei, dar credeam că mi s-a părut, fiind atât de aproape de moarte. Argintiul era însă acolo, cu adevărat real, formând o coroană metalică strălucitoare în jurul pupilei negre. Vederea lui mă făcea să mă simt ciudat, ca şi cum mi-aş fi pierdut echilibrul.

Kingfisher mi-a aruncat cea mai scurtă privire posibilă şi i s-a adresat femelei.

— Bună, Layne.

Everlayne a scos un oftat înăbuşit, lacrimile curgându-i pe obraji, dar a şi strâmbat din nas către războinicul îmbrăcat în negru.

— Nu-mi zice „bună, Layne” după o sută zece ani. Răspunde la întrebare. De ce naiba ai intrat în bazinul ăla?

El a suspinat obosit.

— Am avut două secunde să decid. Calea se închidea deja. Ce ar fi trebuit să fac?

Scanat cu
CamScanner

— Ar fi trebuit pur şi simplu să laşi calea să se închidă!

Vocea ei era dură ca piatra. Kingfisher a gemut, şi-a dat capul înainte şi a mai scuipat o dată.

Scanat cu CamScanner

— Ceartă-mă mâine, te rog. Acum am nevoie de doua lucruri. De whisky şi de un pat.

Everlayne nu părea dispusă să-i îndeplinească dorinţele. A pufnit, încrucişându-şi braţele la piept. Renfis a păşit între ei, dând din cap.

— Ce-ar fi să ne odihnim toţi? Vom lămuri lucrurile dimineaţă.

— Veţi dormi în camera mea. Amândoi, a poruncit Everlayne. Veţi fi ccl mai în siguranţă acolo. Mergeţi acum, înainte să trimită acasă întreaga curte. Voi veni şi eu curând.

Eram invizibilă. Nesemnificativă. Nici Renfis, nici Kingfisher nu mi-au adresat vreun cuvânt când au plecat. Kingfisher s-a poticnit puţin, respingând mâna lui Renfis când a încercat să-l ajute.

— Hai să te duc înapoi în cameră şi pe tine, a spus Everlayne.

A încercat să mă apuce de încheietură, dar m-am tras înapoi înainte să mă poată prinde.

— Dacă vrei să merg undeva, atunci pur şi simplu cere-mi să te însoţesc, am ripostat. M-am săturat să fiu târâtă ca un animal în lesă.

— Nu eşti în siguranţă aici, Saeris.

— Ai dreptate. Nu prea pare să fiu. Nu crezi că ar fi trebuit să-mi spui că poporul tău este în război?

S-a încruntat.

-N-am menţionat asta?

-Nu!

— A, păi suntem în război cu Sanasroth de mai mult timp decât am trăit eu pe lumea asta. Trebuie să-mi fi scăpat, a spus ea impacientată. Vrei să vii cu mine în camera ta, Saeris? îţi voi răspunde la toate întrebările la momentul potrivit, dar nu aici şi nu acum.

Elroy spunea întotdeauna că sunt încăpăţânată ca un catâr. Aş fi vrut să mă împotrivesc şi să refuz să mă mişc, dar aveam senzaţia că mi-aş fi pus singură beţe-n roate. Iar promisiunea răspunsurilor era ispititoare. Aveam prea multe întrebări ca să le pot număra, atât de multe încât mi se părea că o să-mi crape capul, şi nimeni altcineva nu părea dispus să-mi ofere vreo informaţie despre situaţia în care mă aflam.

M-am încruntat şi am pornit la drum.

Everlayne mi-a aruncat un zâmbet recunoscător.

— E un singur lucru pe care pot să ţi-l spun chiar acum, a spus

Scanat cu
CamScanner

ea, ieşind în faţa mea ca să mă ghideze. Chiar şi în timpuri de pace, Fae sunt

mereu în război. Există unii în rândurile noastre care s-ar preface că sunt prietenii tăi, dar, de multe ori, ascund cuţite în spatele zâmbetelor, gata să ţi le înfigă în spate. Ai face bine să ţii minte asta.

Pe măsură ce o urmam, grăbindu-mă să ţin pasul cu ea, nu m-am putut abţine să nu mă întreb dacă nu se număra şi ea printre aceia.

Scanat cu CamScanner

8.

ALCHIMISTA

Dimineaţa a venit cu o serie de revelaţii. Era întuneric când Everlayne a venit să mă ia, ceea ce nu era ieşit din comun. Chiar şi casa cea mai săracă din Zilvaren trăgea storuri negre peste ferestre atunci când era vremea să se doarmă. Dar mi-am dat seama că nu existau deloc storuri la ferestrele camerei mele, pe măsură ce Everlayne mă convingea să mă îmbrac cu o altă rochie opulentă. *Lumea* era neagră dincolo de fereastră.

— Sorii sunt mereu pe cer, nu? Şi sunt doi? a întrebat Everlayne, trăgând atât de tare de bretelele corsetului, încât abia mai puteam să respir.

— Da.

— Ei bine, lucrurile sunt puţin diferite pe aici.

A fost nevoie de o forţă monumentală ca să înţeleg *cât* de diferite sunt. Yvelia avea doar un soare. Şi acesta apunea noaptea, dispărând dincolo de linia orizontului. Perspectiva mă făcea să simt că halucinez din nou – o teamă care s-a intensificat atunci când peisajul de dincolo de ferestrele palatului a început să se lumineze în drumul nostru spre bibliotecă şi am văzut ce era acolo.

— Cum adică *ce este?* E zăpadă! a spus Everlayne râzând.

Am stat în faţa ferestrei uriaşe din hol, cu limba lipită de cerul gurii, paralizată. Priveliştea de dincolo de geam nu putea fi reală. Nu putea. Existau munţi în depărtare, nişte uriaşe monstruozităţi cu vârfuri colţuroase care îmi făceau picioarele să tremure doar

Scanat cu
CamScanner

privindu-i. Şi erau copaci. Atât de mulţi copaci. Văzusem până acum doar nişte copaci subţiri cu frunze galbene care mărgineau aleile Centrului. Aceştia erau înalţi şi verzi, strânşi unii în alţii formând o boltă care se întindea cât vedeai cu ochii. Chiar sub fereastră, un oraş întins, construit din piatră întunecată, cobora către o panglică albastru-cenuşie, de care mi-am dat scama că era un râu abia când am văzut că suprafaţa i se mişca.

Totul era acoperit de un strat gros şi alb. Tot, în afară de râu. Atâta apă, curgând, revărsându-se şi vălurind. M-am uitat fix la ea, incapabilă să înţeleg cum putea exista atâta apă la un loc.

— Acesta este Palatul *de Iarnă,* mi-a reamintit Everlayne, încercând să mă determine să mă îndepărtez de fereastră. Aici ninge tot anul. Cel puţin o dată pe zi. Hai, o să întârziem.

M-am mişcat prin palat ca prin vis. Culorile erau strident de luminoase, iar priveliştile şi sunetele locului prea suprarealiste pentru a fi descrise.

Yvelia.

încă nu mi se fixase în minte. Oriunde mă uitam, frumoasele Fae mă priveau cu desconsiderare. Masculii mă urmăreau trecând, cu dispreţ pe buze şi ochi scânteind de ură. *Nu* eram binevenită aici, asta era evident, şi totuşi aveau nevoie de mine pentru ceva. Trebuia să repet ceea ce făcusem în Sala Oglinzilor cu bazinul de quicksilver. în timp ce încercam să descopăr cum s-o fac, beneficiam de protecţia regelui. Dar protecţie nu însemna bunătate, şi cu siguranţă nu însemna respect.

Biblioteca era într-un colţ îndepărtat al palatului, cu şiruri de scări care păreau că nu se mai terminau niciodată. Gâfâiam şi începusem să transpir când am ajuns, cu toate că temperatura părea să scadă cu cât urcam mai sus. Prin uriaşul şir de uşi negre, gravate, s-a deschis un spaţiu imens cu tavane boltite şi ferestre înalte de şase metri, din sticlă colorată, care l-ar fi făcut pe Elroy să plângă.

înainte să moară, mama lucrase în biblioteca din Sectorul Trei pentru o vreme. Acel labirint subteran de tuneluri şi peşteri goale semăna cu un mormânt şi mirosea mai rău decât moartea. Puţinele cărţi pe care le aveau fuseseră pe jumătate distruse de mucegai, dar măcar era răcoare acolo. Cu cincisprezece-douăzeci

Scanat cu CamScanner

de grade mai puţin într-o zi bună. Locuitorii Sectorului Trei trebuiau să ceară voie să treacă pe la rafturi; aveau nevoie de un simbol *şi* o recomandare de la angajator înainte să li se permită intrarea. Poziţia de funcţionar a mamei însemna că putea intra şi ieşi când dorea, iar acest privilegiu mi-a fost acordat şi mie. Nu apreciasem iniţial accesul nelimitat la bibliotecă. Dar când Elroy mă luase ca ucenică, cercetasem informaţiile clin bibliotecă nu despre prelucrarea sticlei, aşa cum credea el că ar fi trebuit, ci despre prelucrarea metalelor. Mirosind a fum de forjă şi acoperită de unsoare, studiam nopţi întregi operele vechi ale meşterilor din Zilvaren, visând cu ochii deschişi la cum ar fi fost să am acces la atâtea metale.

Biblioteca din Yvelia era copleşitoare prin comparaţie. Atâtea cărţi într-un singur loc. Stive după stive după stive. Obişnuită să stau ghemuită, cercetând pergamente şubrede, acoperite de mucegai, la lumina lumânării, nu eram pregătită pentru impactul pe care atâtea cărţi legate, compacte, aveau să-l aibă asupra mea. Acesta era un tezaur care întrecea hoardele de aur ale Madrei. Mai preţios decât rubinele şi diamantele. Informaţiile dintr-un loc ca acesta erau prea vaste pentru a fi cuprinse. Şi lumina!

La zece metri deasupra capetelor noastre, un plafon din sticlă dezvăluia un cer cristalin, de un albastru strălucitor. Dâre de nori, brăzdate cu roz, se întindeau de la un capăt al cupolei la celălalt, de parcă ar fi fost desenate cu pensula unui artist. Lumina dimineţii era uşor înţepătoare, cuprinzând pereţii bibliotecii în nuanţe de albastru, verde şi alb, în loc de galbenul cald, portocaliul şi auriul cu care eram obişnuită.

Era frumos. Atât de frumos.

— O să ameţeşti privind cerul aşa, a spus o voce veselă.

Ieşind în grabă din spatele uneia dintre stivele îndepărtate, a apărut un mascul robust îmbrăcat într-o robă albastră, cu păr cărunt şi aspru şi cu pielea într-o nuanţă caldă de maro închis. Nişte ochi de culoarea alunelor, strălucitori şi plini de voie bună, mi-au susţinut privirea în timp ce se deplasa prin holul principal al bibliotecii spre noi, strângând la piept un volum jerpelit şi şchiopătând uşor. Era bătrân, deşi era greu de ghicit exact cât de bătrân. Părul îi era subţire în partea de sus şi părea că nu a mai văzut o perie de vreo

Scanat cu
CamScanner

lună.

— Rusarius, a zis Everlayne cu un zâmbet care îi lumina ochii.

Mi-am dat seama cât de prefăcută fusese în interacţiunile ei cu ceilalţi membri ai curţii. I-a zâmbit strălucitor bătrânului, apoi a ţipat când acesta a strâns-o într-o îmbrăţişare cu un singur braţ, ridicând-o de la pământ.

— Lasă-mă jos! O să te doară iar spatele! a strigat ea.

— Prostii, a răspuns Rusarius.

Totuşi, a lăsat-o jos. A ţinut-o la distanţă de un braţ, privind-o de SIB în jos cu o dragoste de netăgăduit.

— Prea mult timp. Mult prea mult timp. Nu-ţi pot spune cât de surprins am fost când m-am trezit noaptea cu nişte netrebnici care mă trăgeau din pat. Am crezut că vin să mă omoare. L-am şi înjunghiat pe unul în fund înainte ca ei să-mi spună că sunt chemat înapoi la curte.

Everlayne a râs.

— în fund? Nici pe departe o rană fatală. Mai bine că ai fost adus înapoi la cărţile tale. Se pare că ai nevoie să te mai documentezi la capitolul anatomie.

Rusarius a certat-o cu un deget ridicat.

— Dacă aş fi vrut să-l omor pe nesuferit, deja ar fi fost în pământ. Voiam doar să-l pedepsesc pentru lipsa sa de maniere. Data viitoare o să bată la uşă înainte să intre cu forţa în dormitorul cuiva. Acum...

Şi-a îndreptat iar atenţia către mine.

— *Aceasta* este o întorsătură de situaţie foarte interesantă. Da, *foarte* interesantă. O fiinţă umană umblând prin sălile sfinte ale Palatului de Iarnă pentru prima dată după ani întregi. Nu credeam că voi apuca să văd ziua asta. Eu sunt Rusarius, bibliotecar, recent reinstaurat maestru al acestui domeniu. Cine eşti tu şi ce nume porţi? Nu mi s-au spus prea multe înainte să fiu trimis înapoi la muncă.

De când îmi revenisem, fusesem privită la fiecare pas, bârfită pe la spate, ameninţată şi tratată ca o maimuţă de la circ. Toată atenţia începuse să mă irite puţin. Curiozitatea lui Rusarius însă, nu părea să ascundă nicio răutate. O curiozitate copilărească radia din el în timp ce facea înconjurul mesei şi

Scanat cu
CamScanner

venea să stea de cealaltă parte, privirea sa măsurându-mă cu ceea ce părea a fi un interes pur academic.

Hotărând că nu mă deranjează întrebările lui, am făcut o plecăciune adâncă şi i-am făcut pe plac.

— Sunt Saeris Fane, ucenică a meşterului sticlar al Reginei Nemuritoare. Vin din a treia spiţă a roţii binecuvântate a sfântului Oraş de Argint.

Colţurile gurii lui Rusarius s-au lăsat în jos pe măsură ce dădea din cap.

— Oraşul de Argint? Zilvaren, deci. Chiar *aşa?*

— *E* adevărat, a spus Everlayne încet.

Lumina din ochii jucăuşi ai lui Rusarius s-a stins.

— Dar... quicksilver-ul s-a trezit? Nu e...

Părea lovit de o revelaţie, iar capul i s-a întors brusc către mine.

— O! Deci... deci e Alchimista, nu?

-Şşşt!

Everlayne a tresărit.

— Nu ştim încă *ce* este. Kingfisher a simţit chemarea lui Solace şi a răspuns. A găsit-o în mâinile lui Saeris.

Buzele i s-au deschis uşor.

— Ea *ţinea* Solace?

-Da.

— Scuzaţi-mă că întrerup, dar ce este un Alchimist? Şi ce este Solace?

Nu eram obişnuită să fiu în afara unor astfel de conversaţii. Era total neplăcut. Niciunul nu s-a deranjat însă să-mi răspundă.

— Atunci cred că e sigur să presupunem că ea *este* o Alchimistă, nu-i aşa? a spus Rusarius ridicând din sprâncene către Everlayne.

— E... nu! Ei bine, nu-i chiar atât de simplu. Alchimiştii erau toţi *Fae...*

— Trebuie să aibă o picătură de sânge Fae, a murmurat o voce joasă. Suficient cât să oprească Solace din a-i arde mâinile. Dar nu suficient cât să conteze.

Posesorul vocii era undeva departe, în spatele rafturilor. îl auzisem vorbind scurt ieri, dar era el, fără îndoială. Kingfisher.

Everlayne a dat ochii peste cap, ridicându-şi mâinile în aer.

— Trebuia să aştepţi ca Ren să termine la baie. Ai urcat singur?

Scanat cu
CamScanner

Prin cupola de sticlă de deasupra, cerul era încă strălucitor şi de un albastru cristalin, dar biblioteca părea cumva mai întunecată pe măsură ce silueta înaltă a lui Kingfisher ieşea din mijlocul rafturilor. Ieri purta o cămaşă simplă neagră şi pantaloni negri. Fără armură. Fără arme. Astăzi, era îmbrăcat exact cum fusese când venise după mine în Sala Oglinzilor. O platoşă din piele care îi acoperea doar jumătate din piept şi un umăr, o curea fixată sub braţul drept şi în jurul coastelor. Protecţii negre din piele pe coapse. Altele peste antebraţe. Un guler lustruit din argint îi sclipea Ia gât. Părul îi era ud, vârfurile pletelor sale ondulate, negre ca cerneala, picurând apă pe paginile cărţii deschise pe care o citea.

înspăimântat, Rusarius a sărit, smulgând cartea din mâinile lui Kingfisher.

— Dă-mi-o! Ce-i *în neregulă* cu tine? Cartea asta este o ediţie princeps!

Scanat cu
CamScanner

Kingfisher i .1 aruncat o privire goală lui Rusarius. Era cu mult mai ¡nalt dcc.it bibliotecarul, dar asta nu părea să conteze pentru bătrânul bac. Nu părea să conteze nici pentru Kingfisher, pentru că războinicul şi-a plecat capul şi şi-a îndreptat ochii bizari pentru o clipă către podea

— îţi cer scuze, Rusarius. Voi fi mai atent pe viitor.

— Unde e Ren? a întrebat Everlayne.

Expresia lui Kingfisher s-a înăsprit.

— Presupun că încă şi-o freacă, a spus sec.

— Dacă încerci să mă şochezi menţionând părţi aleatorii ale anatomiei masculine, atunci nu ţi-ai găsit persoana potrivită, a ripostat femela blondă. I-am văzut bilele lui Ren. Ţi le-am văzut şi pe ale tale. Le-am văzut *pe toate,* a spus ea, privindu-l ameninţător pe Kingfisher fix în zona intimă – aşa că ştiu exact unde să-mi îndrept genunchiul dacă mă mai enervezi. Nu pare că estimezi nivelul de pericol în care te afli acum, Fisher.

Masculul uriaş a privit în jos, apoi iar la Everlayne pe sub sprâncenele întunecate.

— Stratul de armură pe care l-am pus în această dimineaţă pe mine ar sugera altceva, a spus el cu vocea lui joasă moale ca mătasea.

— Asasinii lui Belikon ar putea fi oriunde...

— Mi se pare că ar trebui să fiu atent la *tine,* draga mea Layne. Tu eşti cea care tocmai m-a ameninţat că-mi va da cu genunchiul în...

O umbră de zâmbet i-a apărut în colţul gurii, dar care nu s-a materializat niciodată. A fost cât se putea de serios când a spus:

— Niciun om al lui Belikon nu ar fi suficient de prost să încerce să mă atace în această curte. Nu când am o sabie legată la spate şi mintea întreagă.

O, zei, chiar *avea* o sabie legată la spate. Nu observasem imediat. Doar mânerul negru şi subţire era vizibil peste umărul lui Kingfisher. Din senin, ochii i-au săgetat către mine – prima dată când mă recunoscuse cu adevărat – şi, din nou, biblioteca a devenit şi mai întunecată. Oare *el* făcea asta?

— E necuviincios să te holbezi la echipamentul unui mascul, a spus el rigid.

Scanat cu CamScanner

Cum mă numise el în Sala Oglinzilor? Jalnică? O glumă proastă? Mă simţeam exact aşa sub greutatea rece a privirii sale. Dar nu aveam de gând să dau înapoi. N-aveam să mă las intimidată de un tip ca el. El era

motivul pentru care mă aflam în Yvelia, ţinută aici împotriva voinţei mele. Dacă m-ar fi lăsat acolo unde mă găsise…

Dacă te-arfi lăsat acolo, ai fi fost moartă.

O, zei, chiar şi vocişoara din adâncul minţii se întorsese împotriva mea. Fi bine, nu aveam de gând să-i mulţumesc. Nu când afişa atât de multă ostilitate.

— Nu-ţi face griji. Nu intenţionam să ţi-l fur. Oricum nu pare prea impresionant. Arată mai degrabă ca o *scobitoare.*

Everlayne şi-a acoperit râsul cu dosul palmei.

— Uf! Asta chiar c-a durut!

Renfis stătea în uşa deschisă a bibliotecii, scuturându-şi părul ca un câine ud. Cămaşa îi era complet udă. Părea că abia dacă se uscase înainte să se îmbrace. Ducea o platoşă din piele sub un braţ şi o sabie în teacă, înfăşurată într-o bucată de material negru, sub celălalt. în ciuda rânjetului viclean (stârnit de limba mea ascuţită, se părea), generalul era destul de supărat; nemulţumirea i se citea în ochi în timp ce şi-a lăsat echipamentul să zăngănească pe masa lungă.

Kingfisher n-a dat doi bani pe ce a zis. Continua să privească fix spre *mine.*

— Sabia asta a ucis mii de oameni, a şuierat el.

— Nu mi s-ar părea ceva *cu care* să te lauzi, i-am răspuns. Ar trebui s-o trimiţi la doctor.

-Ha!

Renfis şi-a vârât pumnul în gură, muşcându-şi încheieturile în timp ce încerca să-şi înghită râsul. Rusarius se uita la fiecare dintre noi, ochii lui de culoarea alunei alunecând de la mine la Kingfisher, la Ren şi apoi la Everlayne, care se înroşise ca un rac şi făcea pe dracu-n patru să se uite prin nişte cărţi de pe masă.

— Nu înţeleg, a spus bibliotecarul. Nimerelle *este* o sabie formidabilă. Făurită de Alchimişti. O armă mult lăudată a anticilor. E o onoare doar să te uiţi la ea…

Scanat cu CamScanner

— Să începem, l-a întrerupt Everlayne. Pierdem timp şi avem multă informaţie de acoperit. Fisher, stai jos şi nu te mai încrunta aşa! Nu-ţi stă bine. Ren, du-te acolo şi asigură-te că stă la locul lui! Saeris, tu vino şi stai aici!

Scanat cu
CamScanner

A arătat către scaunul de la capătul mesei lungi – cel mai îndepărtat de locul unde i-a spus lui Kingfisher să şadă.

Rusarius s-a strâmbat, încă nedumerit, dar Everlayne i-a vârât o carte în mână, iar faţa i s-a luminat.

— Aha, da, minunat! *Geneza Dimineţii din Yvelia.* Una dintre preferatele mele.

Mă aşezasem, doar ca să pun capăt concursului tăcut de privit fix la care mă provoca Kingfisher, dar eram gata să sar în picioare protestând când am auzit titlul.

— O carte de *istorie*[7]*.*

— Una dintre cele mai bune, a spus Rusarius radiind. Nu doar istorie, însă. Sunt şi câteva capitole despre eticheta şi politica Fae pe care le consider foarte utile în situaţia asta.

— Nu mă interesează istoria Yveliei. Nu-mi pasă nici de etichetă.

— Se vede! a izbucnit Rusarius.

— Politica şi curtea voastră sunt treaba *voastră,* am insistat. Vreau să aflu cum să redeschid aceste portaluri ale quicksilver-ului, să fac treaba asta şi să plec naibii de aici. Voi toţi insistaţi că fratele meu şi prietenii mei sunt morţi?

Mi-era greu şi să rostesc cuvintele cu voce tare. M-am forţat să continui în ciuda durerii din gât.

— Dacă *sunt* morţi, vreau să le văd trupurile cu ochii mei. Vreau să înmormântez ce a mai rămas din ei. Nu merită să fie lăsaţi sub căldura arzătoare, să fie mâncaţi de şobolani şi vulturi.

Biblioteca a rămas tăcută. Ren nu se aşezase încă. A început rapid să se îmbrace cu armura pe care o adusese cu el, de parc-ar fi putut avea nevoie de ea în orice moment.

— Saeris, a trecut deja peste o săptămână. Sunt sigură că e prea târziu pentru asta, a spus Everlayne blând. Oricât de greu ţi-ar fi, e mai bine pentru tine să accepţi că…

—Tu ai un frate, Everlayne? am izbucnit.

A clipit rapid, stânjenită. Ochii i-au alunecat din nu ştiu ce motiv către Kingfisher, care şi-a ţinut privirea fixată într-un punct din cealaltă parte a bibliotecii, calm şi imparţial.

— Eu… Da, am.

Scanat cu CamScanner

— Şi îl iubeşti?

— Desigur.

— Şi nu ai vrea să ştii cu certitudine, intr-un fel sau altul, dacă e mort sau viu?

S-a ţinut foarte dreaptă, dar părea că ceva i se ofileşte în interior. S-a uitat în jos, la mâinile strânse în poală, spunând cu o voce stinsă:

— îmi pare rău, Saeris, dar lucrurile sunt mai complicate de-atât.

— Chiar? a întrerupt Kingfisher brusc.

Nu mai privea în gol. Ochii lui o fixau pe Everlayne atât de intens, încât m-am trezit mulţumindu-le zeilor că nu mă privea pe mine astfel.

— Oamenii sunt de obicei nişte creaturi slabe, nestatornice, dar recunosc că admir loialitatea celei de faţă. Ea preţuieşte familia mai presus de orice. Şi asta înseamnă ceva.

— *Fisher,* a zis Ren.

Am tresărit când Fisher şi-a mutat atenţia de la Everlayne către mine.

— Ei nu-ţi vor spune asta pentru că vor să fii cuminte. Dar *există* o şansă ca oamenii tăi să mai fie în viaţă, fiinţă umană. Una destul de consistentă.

Un firicel de speranţă arzătoare a prins viaţă în pieptul meu.

— Cum? Ce ştii?

— Fisher! a strigat Everlayne.

— Zei blestemaţi!

»

Ren s-a întors şi a plecat de la masă, trecându-şi mâinile prin şuviţele ude de păr, frustrat. Doar Rusarius a rămas calm.

— Madra a folosit Solace pentru a sigila căile în urmă cu mult timp, dar acum că sabia ne-a fost returnată şi avem o Alchimistă în mijlocul nostru, ea ştie că va avea un război la uşă în curând... a început Rusarius.

— Ea *nu* ştie că avem o Alchimistă, l-a întrerupt Everlayne.

— Calea nu s-ar fi putut deschide fără una, a ripostat Kingfisher.

Fără să se oprească, m-a întrebat:

— Câţi soldaţi antrenează şi păstrează Madra zilele astea?

— Nu ştiu. Unu, poate două mii.

Scanat cu
CamScanner

— Două mii? Kingfisher a pufnit. Fără o armată nouă la îndemână, ea ştie că va fi măturată de un val de războinici Fae, de treizeci de mii de suflete, odată ce Belikon va forţa uşa în lumea ei. L-a minţit. L-a păcălit. I-a tăiat liniile comerciale către celelalte tărâmuri. Să nu mai vorbim de faptul că mai circulă zvonuri cum că moştenitorul Daianthus este undeva în Zilvaren. Regele *va dori* un fltboi, şi încă unul sângeros. îl va folosi drept scuză să se asigure că nu mai rămâne nimeni în Oraşul de Argint < an i-ar putea contesta tronul. Madra nu şi-ar fi ars zece la sută din oa meni ca să se răzbune pentru o amărâtă. J-a mobilizat în armată.

Mobilizaţi?

Kingfisher credea că Madra l-ar fi pus pe Hayden să folosească o sabie în loc să-l omoare? Putea fi asta adevărat? Nu mai fusese niciun fel de r .¿boi în Zilvaren de secole. Deşertul făcea multe victime atunci când o forţă armată încerca să-l traverseze. Până să ajungă o armată în Zilvaren, se înjumătăţea şi era extrem de deshidratată. N-ar fi putut câştiga niciodată fără acces la o sursă de apă, aşa că, în cele din urmă, au încetat să mai vină. Madra nu mai ţinea o armată cum făcuse cu secole în urmă. Nu mai avea nevoie. Dar dacă Kingfisher avea dreptate şi ea se temea de o armată care se ridică din quicksilver, poate că mobiliza oamenii din sectoare. Deşi nu mă bucuram de perspectiva unui război între acest tărâm şi al meu, posibilitatea îmi oferea măcar puţin timp. Mă agăţam de un fir de păr, dar măcar era ceva.

— Deci doar unul din aceşti Alchimişti poate deschide aceste căi între Yvelia şi Zilvaren, corect? am întrebat.

Everlayne s-a albit la faţă.

— E un proces periculos, Saeris. Şi nici măcar nu ştim dacă tu ai fost cea care a activat quicksilver-ul ultima dată.

— Ea ţinea Solace în mână, a spus Kingfisher sec. Nu mai era nimeni altcineva în acea sală. Harron nu a trezit quicksilver-ul, şi *eu* cu siguranţă nu am făcut-o. Dacă *aş fi fost* capabil să-l activez, aş fi făcut acel oraş infernal una cu pământul cu mult, mult timp în urmă.

Scanat cu CamScanner

A spus-o fără nicio emoţie. Era doar un fapt clar. El ar şterge un milion de vieţi într-o clipită, pur şi simplu. Puteam să văd asta în el acum. N-ar simţi absolut nimic.

— Nu ar fi trebuit să-i dai pandantivul când ai trecut, a şoptit Everlayne.

Kingfisher şi-a ridicat mâna stângă, strânsă într-un pumn.

— Aveam inelul.

într-adevăr, un inel simplu de argint sclipea pe degetul mijlociu, captând lumina. Everlayne a dat din cap, cu ochii strălucind de lacrimi.

— Nu a fost de-ajuns. Ai înghiţit mai mult, nu-i aşa?

Scanat cu
CamScanner

Kingfisher şi-a îndreptat privirea în sus, către cer şi către norii întunecaţi care se adunau deasupra.

— Ce mai contează? Am luat sabia. Ţi-am adus chiar şi un animă- luţ de companie de care să ai grijă. Unul capabil să facă trucuri magice care ne vor îmbunătăţi tuturor viaţa. Deci hai să trecem la treabă, bine?

Nu puteam să nu mă uit fix la placa de argint pe care o purta la gât. Era frumos gravată cu linii elaborate, dar capul de lup care dădea să muşte mi-a captat atenţia. însemnul era feroce şi menit să atragă privirile. Prudent din partea lui că îl purtase la bibliotecă în dimineaţa asta, mai ales că Everlayne părea că ar fi vrut să-i ia gâtul.

— O să reparăm asta, a murmurat ea.

Argintiul din ochiul lui Kingfisher a părut să tresalte la promisiu- nea ei.

— Dar nu-i nimic de reparat, a spus el. Doar o fiinţă umană de instruit şi o regină de pus la pământ. Odată ce asta se întâmplă, putem să ne vedem toţi de viaţa noastră. Fata se poate întoarce în oraşul ei şi la ce a mai rămas din poporul ei, iar Belikon poate să muşte din alt tărâm; mie nu-mi pasă, totul e perfect. O să-mi termin treaba şi gata.

— Nu spune asta. Te rog.

— Uiţi că suntem deja într-un război, a spus Ren rezemat de spatele unuia dintre scaunele de lemn, cu încheieturile degetelor albite. Adevăratul război cu Sanasroth ucide membri ai curţii noastre, ai curţii *tale,* în fiecare zi.

— Ultima dată când am luptat în războiul ăsta, un oraş a ars în întregime. Cred că am vărsat destul sânge pentru Yvelia, Frate.

— Atunci varsă-l pentru prietenii tăi! Pune toată treaba asta cu Madra deoparte. Lasă-l pe Belikon să se ocupe de ea şi ajută-mă!

Părea că există o coardă în sufletul lui Kingfisher, şi puteam vedea cum îl trage înapoi, tot mai departe de oamenii care, cu siguranţă, ţineau la el. Nu puteau ajunge la el, asta era clar. Nimic nu l-ar mai fi readus la ei. A clipit, lăsând rugămintea lui Ren fără răspuns.

— Am două întrebări pentru tine, fiinţă umană.

Eram singura fiinţă umană din încăpere. Era evident că vorbea

Scanat cu
CamScanner

cu mine.

— Bine, am spus.

— Ai mai comunicat vreodată cu energia unui metal?

M-am uitat la el cu ochii mijiţi, simţind cum mi s-a strâns stomacul.

— Ce vrei să spui?

— Dacă ai mai ti făcut-o, nu ai mai fi întrebat. Ai şti deja, a spus el sec.

M-am gândit la asta. La toate momentele când făcusem uneltele lui F.lroy să vibreze. La lama rotativă de pe masa mamei mele decedate. La mănuşa de luptă a gardianului, când o trântisem pe zid – cum vibraţiile ci făcuseră cristalele de cuarţ din nisip să danseze. Cum transformasem pumnalul lui Harron într-un râu de argint şi oţel topit.

— Bine, i-am răspuns, întâlnindu-i privirea de fier.

Nu am clipit.

— Da. Am făcut-o.

— Bun. Iar a doua mea întrebare. Ai experienţă cu lucrul la forjă?

Am izbucnit într-un hohot de râs.

— La forjă? Da. Aş putea spune că ştiu cum stă treaba pe la forjă.

Scanat cu CamScanner

9.

SCOPUL DREPTĂŢII

— N-o să te lase înăuntru. Nu există nicio şansă. Nenorociţii păzesc uşa aia de când e lumea şi pământul.

Renfis se grăbea după Kingfisher, dar şchiopătatul lui se dovedea a fi o piedică.

— N-au de ales, a răspuns Kingfisher.

Nu-şi încetinea pasul pentru nimeni. Nici pentru prietenul său rănit. Nici pentru fiica regelui. Şi cu siguranţă nici pentru mine, singura fiinţă umană din grup, ale cărei picioare erau considerabil mai scurte decât ale tuturor celorlalţi. Eram pe punctul de a o lua la fugă doar ca să-i păstrez pe cei trei în raza vizuală.

Ar fi fost momentul perfect să evadez. Căutasem momentul potrivit să o iau la fugă, dar Kingfisher spusese cuvântul magic. *Forjă.* Nu mă puteam abţine. Cum arăta o forjă în ţinutul Fae? Funcţiona la fel ca forjele noastre? Era implicată *magia?* O, zei, speram să fie implicată magia. Şi oricum, să scap de Everlayne şi de cei doi războinici în acest moment ar fi fost o nebunie.

Nu aveam unde să merg. Fusesem inconştientă când Kingfisher mă adusese înapoi prin acel bazin de argint. N-aveam idee unde se afla. Sau dacă era măcar în palat. Probabilitatea să-l găsesc singură era mică, şi chiar dacă aş fi făcut-o, ce făceam pe urmă? Scosesem sabia aia din bazinul Madrei data trecută. Belikon o avea acum. Aveam nevoie de ea să activez bazinul? Puteam să o fac din nou? Şi cum? N-aveam idee cum trezisem quicksilver-ul data

Scanat cu CamScanner

trecută, şi după cum stăteau lucrurile,

Scanat cu
CamScanner

nici Fac nu ştiau cum să o facă. Plus, tot spuneau căi. La *plural.* Cum naiba să-mi croiesc drum înapoi spre Zilvaren, dacă exista mai mult de o cale?

Anxietatea mea în legătură cu Hayden era copleşitoare. Aveam să mă întorc la fratele meu cu orice preţ, dar nu puteam să mă grăbesc în privinţa asta. Să mă grăbesc în privinţa a ceva atât de periculos, despre care nu ştiam nimic, ar fi însemnat cu siguranţă moartea sau, în cel mai bun caz, probleme serioase.

Aşa că, pentru moment, am rămas. Cu hotărârea luată, în sfârşit am luat-o la fugă şi am prins grupul din urmă. Cei trei Fae treceau pe lângă unul dintre multele seturi de nişe ocupate de statui ale zeilor. Everlayne s-a înclinat şi şi-a atins capul de ele în timp ce trecea grăbită. Ren a mormăit, făcându-le un semn superficial din cap. Kingfisher a întins o mână şi le-a arătat degetul mijlociu celor şapte statui în timp ce trecea vijelios pe lângă ele.

Everlayne a ţipat, îngrozită, dar Kingfisher doar şi-a dat ochii peste cap, continuând să vorbească.

— .. .apoi vorbeşte cu Belikon. L-ai auzit. El e cel care mi-a spus să-l ajut pe Rusarius cu fiinţa umană.

— Ăsta nu e ajutor. Asta înseamnă să te arunci cu capul înainte în ceva fără să te gândeşti la consecinţe!

Frustrarea lui Everlayne devenise o prezenţă permanentă de când Renfis îi prinsese pandantivul ăla în jurul gâtului lui Kingfisher.

— Trebuie să înveţe mai întâi teoria.

Kingfisher a pufnit dispreţuitor.

— *Ce* teorie?

— Are dreptate măcar în privinţa asta, a intervenit Ren. Nu *exista* izvoare scrise ale proceselor Alchimistului. Dacă ar fi existat, bătrânii ar fi avut, poate, ceva noroc în înţelegerea abilităţilor lor. Cum putem începe de la un bun început, dacă nu *există* un început?

Părul lăsat pe spate al Iui Everlayne i-a fluturat ca un steag auriu când s-a repezit înainte şi l-a împuns pe Kingfisher în spate. Tare.

— începem uşurel, atunci. Cu lucrurile importante pe care

Scanat cu
CamScanner

trebuie să le ştie despre Yvelia. Nu va supravieţui aici fără...

Kingfisher s-a oprit brusc şi s-a întors pe călcâie. Everlayne s-a izbit direct în pieptul lui, dar războinicul cu păr negru nici n-a tresărit. A păşit în jurul ei şi s-a îndreptat spre mine ca o pisică din iad târându-se spre

Scanat cu
CamScanner

cina ci. Eram o luptătoare experimentată. Ştiam cum să pun un gardian la pământ în trei secunde. Puteam să escaladez ziduri de doisprezece metri şi sa alerg pe acoperişuri putrezite, dar vederea lui Kingfisher îndrep tându-se spre mine mi-a înnodat măruntaiele.

împlcticindu-mă înapoi, aproape că m-ain împiedicat de propriile picioare în încercarea de a pune o oarecare distanţă între noi, dar nenorocitul continua să vină spre mine.

— Bine, *Oshcllith.* Layne n-o să renunţe până nu primeşti toate datele. aşa că ascultă cu atenţie. Sunt pe cale să te înzestrez cu singura informaţie pe care chiar trebuie s-o ştii. *Ai* plăcerea unică de a fi singura fiinţă umană în viaţă din toată Yvelia. *Nu* eşti în siguranţă aici. Şi-a dezvelit dinţii, arătând canini lungi, ascuţiţi care s-au lungit chiar sub ochii mei. A fost o vreme când locul ăsta forfotea de cei ca tine...

— Fisher, opreşte-te!

Ren a încercat să-l prindă de umăr, dar războinicul în negru s-a smucit şi a continuat să vină.

— Strămoşii noştri au fost blestemaţi cu milenii în urmă. Aşa ne-am procopsit cu ăştia, a spus el, gesticulând spre caninii proprii. I-am folosit să vă bem sângele până la ultima picătură. V-am secat cu milioanele înainte ca blestemul sângelui să fie ridicat. Asta a fost cu mult înainte de timpul *nostru,* desigur, dar linia descendenţilor Fae încă poartă semnele trecutului său. S-ar putea să nu mai avem nevoie de sânge pentru a ne menţine nemurirea, dar, pe toţi zeii, încă avem dinţii pentru asta. Micul nostru secret murdar. Ruşinea noastră îngrozitoare, oribilă...

— Fisher!

Everlayne ajunsese la limită. Lacrimile îi curgeau pe faţă, lăsând urme umede pe obraji. S-a dus chiar în faţa lui Kingfisher şi şi-a trântit mâinile pe pieptul lui.

— De ce te porţi aşa? a strigat ea.

Kingfisher a ridicat din umeri.

— îi spun doar adevărul.

— Te porţi ca un nemernic!

Asta a stârnit un hohot de râs dispreţuitor din partea războinicului.

— Ar trebui să fii obişnuită cu asta de-acum, Layne. Sau ai

Scanat cu
CamScanner

petrecut ultimul secol uitând ce de rahat sunt? Sunt Blestemul din Gillethrye, ţi-aminteşti? Cavalerul Negru?

— *Eşti fratele* meu, a şuierat Everlayne. Deşi uneori aş vrea să nu fiii

Kingfisher s-a smucit înapoi de parcă Everlayne l-ar fi lovit. Chiar şi Renfis a făcut un pas înapoi, faţa căzându-i puţin, dar generalul şi-a revenit rapid, privind în sus şi-n jos pe hol. Am avut senzaţia că verifica să vadă dacă ar fi putut auzi cineva mica izbucnire a lui Everlayne. Holul lung, deschis, se întindea în ambele direcţii, totuşi, complet pustiu în afară de grupul nostru.

— Ai grijă, surioară, a mormăit Kingfisher. Nu vrem să ne vărsăm *toate* secretele dintr-odată acum.

Suspinul lui Everlayne a umplut holul.

— O, mai du-te dracului, Fisher!

A ţâşnit în pas alergător înapoi pe drumul pe care venisem, cât de repede o ţineau picioarele.

Ei bine. Se părea că până şi nemuritorii Fae erau susceptibili la drame de familie. M-am uitat peste umăr, privind biata femelă cum fuge.

— Eu... ar trebui să merg să mă asigur că e bine...

— Vin şi eu, a mârâit Renfis, aruncându-i lui Kingfisher o privire de dezgust inconfundabil. Nu poţi rătăci pe la curte fără ca unul dintre noi să te supravegheze. Iar tu? Everlayne are dreptate. Chiar te porţi ca un nemernic. Kingfisher pe care-l ştiam noi ţinea la familia şi prietenii lui.

Chiar şi cu rânjetul crud jucându-i pe buze, Kingfisher era de o frumuseţe sălbatică.

— Ce să spun? a murmurat el. Să fii complet izolat de civilizaţie şi uitat fără nicio remuşcare te schimbă după un timp.

Renfis mergea deja înapoi.

— Nu te-am uitat. N-ai idee prin ce-am trecut încercând să te aducem înapoi.

O, da. Sunt sigur că suferinţa mea e o *nimica toată* în comparaţie cu a voastră.

O privire îndurerată a trecut pe faţa lui Ren, dar nu i-a mai spus nimic masculului din spatele meu.

— Hai, Saeris. O găsim pe Layne şi mergem înapoi la

Scanat cu CamScanner

bibliotecă.

— Ei, hai. Nu merge cu voi, a zis tărăgănat Kingfisher. Vine cu mine, nu-i aşa, Oshellith? Vrea să afle secrete, şi eu sunt singurul dispus să i le spun.

— De ce-mi spui aşa? Oshellith? am izbucnit eu. Ce înseamnă?

Se întorsese. Mergea mai departe. Am ascultat bocancii lui lovind piatra rece de sub picioare, fiecare pas răsunându-mi în urechi.

— Oshellith e un tip de fluture, a strigat el în timp ce mergea. Osha pe scurt. Se nasc, trăiesc şi mor într-o singură zi. Frigul îi omoară *foarte* repede. Nu-i aşa, Renfis?

Ren s-a încruntat la spatele lui Kingfisher, dar nu i-a răspuns.

— Ignoră-1. Vii, Saeris?

Eram prinsă între ei doi, şi mi se cerea să iau o decizie pentru care nu eram în niciun fel pregătită. Everlayne fusese amabilă cu mine. Avusese grijă de mine. Se asigurase că mă simt confortabil aici. Renfis era plin de voioşie şi părea un tip puternic şi bun. Kingfisher era un nenorocit mizerabil şi morocănos care nu avea o vorbă bună pentru nimeni. Felul în care îmi spunea – *Oshellith* – de parcă ar fi fost un cuvânt murdar, mă făcea să vreau să-mi înfig pumnul direct în mutra lui frumoasă. Dar *se oferea* să-mi spună adevărul, chiar dacă era înfricoşător. Cea mai rapidă cale de ieşire din acest coşmar era prin Kingfisher.

M-am strâmbat spre Ren.

— îmi pare rău. Putem merge la bibliotecă mai târziu? Eu.. .eu doar...

— Ţi-am spus eu! a strigat Kingfisher cu voce cântată.

Renfis doar a dat din cap, gura lui strângându-se într-o linie dreaptă.

— Desigur. înţeleg. Vin să te iau peste câteva ore.

Spre deosebire de toate celelalte uşi din palat, aceasta era de înălţime normală. Simplă. Fără ornamente sau înfloriturі. Era doar o uşă de lemn. Şi era încuiată.

Am riscat o privire piezişă spre Kingfisher cu coada ochiului.

— Ar trebui să, ăăă... batem?

Un zâmbet arogant i s-a ridicat în colţul gurii.

— *Sigur,* a spus el, de parcă aceasta era o sugestie fermecătoare

Scanat cu CamScanner

făcută de un idiot cu un singur neuron.

O secundă mai târziu, şi-a trântit talpa cizmei în uşa de lemn, trântind-o la pământ.

— Cioc-cioc.

A făcut un pas într-o parte, ţinându-şi mâna întinsă ca o batjocură a manierelor elegante şi făcându-mi semn să trec înaintea lui.

— Nu cred că-i nimeni acasă.

Scanat cu CamScanner

— Nu intru prima. Dacă c protejată de, nu ştiu... de *magie,* sau ceva? Kingfisher şi-a fluturat degetele, căscând ochii.

— O, nu, nu *magie!*

— Măgarule.

— Laşo, a ripostat el. Ştiam că nu e protejată.

— De unde?

— Pentru că *eu sunt* magic.

— Ce anume e magic *la tine?.*

— Totul, a spus el, intrând în cameră. Aspectul meu. Cum mânuiesc sabia. Personalitatea mea...

— Personalitatea ta e de tot căcatul.

Replica mi-a ieşit înainte să apuc să-mi muşc limba. De când eram mică, deveneam obraznică atunci când eram nervoasă, şi eram foarte nervoasă acum. Literalmente, nimic la acest mascul nu striga „Provoacă-mâ şi vezi ce se întâmplă". Mi-am încleştat maxilarul, blestemându-mâ pentru propria prostie în timp ce-l urmam pe Kingfisher şi studiam cu atenţie podeaua.

Kingfisher n-a spus nimic. M-am uitat în sus şi...

Sfinte drace!

Poate că locul ăsta fusese cândva o forjă, dar acum nu mai era nimic de genul ăsta. Pereţii de piatră brută erau acoperiţi cu chiciură. Bancurile de lucru erau acoperite cu viţă sălbatică de un verde atât de închis, încât era aproape neagră. Flori albastru pal, mov şi roz răsăreau pe tulpinile lor ca nişte pumnale minuscule întoarse în sus, cu forma lor ciudată şi neobişnuită. O varietate de alte flori, viţe căţărătoare şi vegetaţie explodau în sus pe peretele din partea îndepărtată a spaţiului cavernos, adunate în jurul unei ferestre mari şi avide de lumină.

Cele mai groase dintre viţe chiar se căţărau *afară* pe fereastră, sticla fiind spartă. Restul podelei neuniforme de piatră era acoperită cu cioburi de sticlă. Fiole, pahare de laborator, baloane şi eprubete. Echipamente sfărâmate zăceau împrăştiate prin cameră, de parcă cineva îşi ieşise din fire şi distrusese locul.

Rugina fusese ocupată să mănânce din toţi cleştii, patentele şi ciocanele. În mod clar, nu-şi satisfăcuse apetitul vorace pentru că nicovala de lângă baia de apă crăpată era atât de ciupită, încât fierul se desprindea în fulgi mari portocalii. Şi forja în sine.

Scanat cu CamScanner

O, zei, forja! Vatra cu laturile deschise

Scanat cu
CamScanner

era marc şi frumoasa, nu puteam contesta asta. Destul de mare pentru ca o familie întreagă de animale blănoase să şi fi făcut vizuină în ea, după cum arătau lucrurile, deşi ocupanţii ci fie erau plecaţi cu treburile lor, fie o şterscscră când Kingfishcr dărâmase uşa. Era şi ventilată, mulţumită găurii căscate în acoperiş, direct deasupra ei.

Kingfisher a răscolit printr-o grămadă de lemne putrezite cu botul cizmei. încruntându-se cu o privire întunecată.

— Văd acum de ce a păzit Clements locul ăsta cu atâta ferocitate.

— Cine e Clements?

— Arhivistul regal. Primeşte o subvenţie regală de vreo două sute de ani încoace, fiind însărcinat să descopere cum activau Alchimiştii quick- silver-ul. O subvenţie frumoasă, dacă-mi amintesc bine. Mi se pare că s-a dus pe apa sâmbetei totuşi, căci locul ăsta e un dezastru nenorocit.

Avea dreptate. Asta nu era o forjă funcţională. Vatra nu mai fusese aprinsă aici de mult timp. Locul mirosea a praf, a vechi şi a duhoare de animal.

— O să-mi înfig dinţii în gâtul lui, a anunţat Kingfisher.

— Ce-ar fi să mă ajuţi în loc să ameninţi cu violenţa? l-am contrat eu. Buza i s-a curbat a dezgust când m-am aplecat şi am început să sti-

vuiesc câteva dintre bucăţile sparte de lemn lângă cadrul uşii, acum gol.

— O să cureţi toate astea cu mâinile?

— Dacă nu cumva poţi rosti tu vreo vrajă şi să cureţi totul ca prin farmec?

— Nu fac *vrăji.* Nu sunt vrăjitor. Magia Fae nu e vreun truc ieftin de iluzionism, fiinţă umană. Abilităţile noastre sunt daruri sacre care trebuie folosite cu discernământ, în scopul dreptăţii.

Obrajii mi s-au înfierbântat auzind asta. Desigur că nu avea să pocnească din degete şi să facă totul să dispară. Avea un talent real de a mă face să mă simt ca o proastă, totuşi. Nu era nevoit s-o facă. Nu, o făcea pentru că *voia.*

Ticălos arogant.

în mod evident credea că valoram mai puţin decât ţărâna de sub

Scanat cu
CamScanner

picioarele lui. Nu-i plăceau oamenii. Mă îndoiam că, dacă situaţia ar fi fost diferită, s-ar fi deranjat să mă salveze dacă luam foc. Dar aşa cum stăteau lucrurile, avea nevoie de mine, ceea ce însemna că puteam să scap punând câteva întrebări. Nu?

Scanat cu CamScanner

Am apucat o veche găleată ruginită de margine şi am început «ă caut printre resturile de pe *jos,* încercând să găsesc unelte care ar putea ii recuperate.

— Dacă există un Palat de Iarnă, atunci există şi alte reşedinţe regale nu? Un Palat de Toamnă? De Primăvară? De Vară?

Kingfisher şi-a tras sabia.

— O! O, o, o! Scuze. Pe zeii vii! N-am... Nu sunt...

Nările i s-au dilatat în timp ce şi-a desfăcut cureaua de piele de la piept şi şi-a scos teaca de la spate, băgând arma la loc şi sprijinind-o de perete. Trecându-şi mâna prin păr, s-a uitat pieziş în direcţia mea, degetele lui mişcându-se îndemânatic peste mai multe curele şi catarame, în timp ce începea să-şi scoată bucăţi din armură.

— Ai emoţii? a întrebat el pe un ton de conversaţie.

— Nu! Doar că... Păi, am crezut...

— Poţi învăţa despre celelalte curţi în sesiunile tale de la bibliotecă cu Layne şi Rusarius. Ţi-am oferit adevăruri mai devreme. Nu irosi şansa de a pune întrebări mai *interesante.*

Şi-a întins o mână în jurul gâtului şi a desfăcut placa de argint cu capul de lup urlând gravat pe ea, lăsând-o să alunece de la gât. A aruncat-o pe grămada de piele pe care o făcuse – platoşa, apărătorile de umeri, apă- rătorile de încheieturi –, apoi şi-a desfăcut nasturii de sus ai cămăşii Cândva, nu cu mult timp în urmă, m-aş fi repezit să înşfac placa aceea de argint şi aş fi luat-o la fugă. Nu mai aveam nevoie de argint totuşi. Aveam destulă mâncare şi apă să-mi ajungă pentru o viaţă aici, şi nu mi se ceruse să plătesc pentru nimic din toate astea. Nu încă, oricum.

Aşa că am ignorat placa şi am arătat în schimb spre lanţul atârnat în jurul gâtului său.

— Bine. Ce e ăla? Ce face? Şi de ce eşti nebun de legat fără el?

Kingfisher a zâmbit rece, apăsându-şi cu vârful limbii unul dintre caninii săi ascuţiţi.

— Direct la jugulară, mică Osha? Nemiloasă. îmi place.

— Mi-ai zis să pun o întrebare interesantă. Vreau să ştiu despre lanţ.

Scanat cu CamScanner

Kingfisher a râs ca pentru el. S-a aplecat, scoţând o grămadă de frunze şi lemn putrezit din vatră. O, zei, chiar avea de gând să ajute? De asta îşi scosese toată armura, atunci. Crezusem că şi-o scoate ca să se poată aşeza şi să se facă comod în timp ce se uită la mine cum muncesc.

130

— Ca să explic ce e cu pandantivul, sunt alte lucruri pe care trebuie să le ştii mai întâi. Lucruri pe care Layne probabil nu ţi le a spus.

— Nu mi-a spus mare lucru până acum.

— Ei bine, bai să începem cu începutul atunci. Bazinele de quicksilver sunt căi care conectează diferite tărâmuri. Sunt sigur că ţi-ai dat seama de asta.

-Da.

— Quicksilver-ul în sine e volatil. Unii dintre bătrânii noştri cred că posedă un nivel scăzut de conştienţă. Dacă asta e adevărat sau nu, nici măcar nu contează. Chestia e periculoasă. Dacă quicksilver-ul intră în contact cu pielea goală…

Kingfisher s-a oprit.

— Era în pumnalul lui Harron, nu? am întrebat.

Kingfisher a aprobat din cap.

— Era o lamă antică. Alchimiştii obişnuiau să forjeze quicksilver în armele pe care le făceau pentru războinicii Fae. Harron n-avea de ce să atingă arma aia, darămite să şi-o revendice.

— Cred că l-a făcut să vadă lucruri. Când i-a atins pielea, a început să ţipe.

Sunetul urletelor îngrozite ale căpitanului încă mă bântuia când închideam ochii. Era un lucru înfiorător să auzi un luptător atât de tare şi de puternic implorând pentru viaţa lui.

— Oh, chiar a văzut lucruri. Quicksilver-ul va împinge orice creatură vie dincolo de graniţele raţiunii.

Eu îi făcusem asta lui Harron. Intrasem în panică şi, fără să ştiu, lovisem, iar lama lui Harron răspunsese şi pornise în misiunea sa de a-l distruge. Dar Harron mă străpunsese primul cu sabia lui. încercase să mă ucidă la ordinele Madrei. Şi ar fi reuşit, dacă Kingfisher nu m-ar fi adus înapoi aici. N-aveam să mă simt vinovată pentru că mă apărasem.

Dacă ar fi fost la fel de uşor să şi pun în practică ce gândeam…

Scanat cu
CamScanner

Am schimbat subiectul.

— Deci, aceşti Alchimişti. Şi-au moştenit abilităţile? E vorba despre sânge?

— *Totul e* despre sânge, fiinţă umană. Acum, vrei să afli despre pandantiv sau vrei să mă hărţuieşti întrerupându-mă continuu?

M-am prefăcut că închid un fermoar în dreptul buzelor.

Scanat cu
CamScanner

Mama mi-a dat acest pandantiv, această *relicvă,* când aveam unsprezece ani. în noaptea de dinainte să plecăm spre Palatul de Iarnă. Ştia că voi avea nevoie de el. Mai târziu, când am ajuns la vârsta majoratului şi m-am alăturat armatei lui Belikon, am fost chemat să călătoresc între Yvelia şi celelalte tărâmuri pentru că pandantivul meu era unul dintre cele mai puternice. Ca să scurtez o poveste foarte lungă şi plictisitoare, odată, am fost forţat să călătoresc pe o cale fără el. Quicksilver-ul m-a furat, aşa cum îi fură pe toţi. Un tămăduitor a reuşit să tragă cea mai mare parte de metal din mine, odată ce am ajuns înapoi la Palatul de Iarnă, dar am rămas cu câteva... amintiri *mai persistente.* Majoritatea Fae îşi purta relicvele doar când călătorea dintr-un tărâm în altul. Dar pentru mine, pandantivul e singurul lucru care calmează zgomotul din capul meu. Fără el, linia dintre ce e real şi ce nu e se estompează foarte repede.

Ochiul lui. Asta era amintirea lui mai persistentă? Trebuia să fie. Filamentele care îi marcau irisul de jad erau, de fapt, rămăşiţe de quick- silver. O, zei! Era înăuntrul lui, mereu acolo, mereu şoptindu-i în ureche, împingându-l spre nebunie. Relicva chiar *era* singurul lucru care-l ţinea întreg la minte.

Greaţa mi-a cuprins golul unde fusese odată stomacul meu. Am făcut tot posibilul să înghit în timp ce adunam încă un set de cleşti ciupiţi de rugină şi i-am aruncat în găleată. Fierul a zdrăngănit zgomotos, ridicând un nor de rugină în aer.

— Atunci... de ce mi-ai dat *mie* pandantivul? în Zilvaren?

EI şi-a ridicat mâna. Inelul gros cu pecete i-a strălucit pe deget.

— A, da. Corect. Ai şi tu un inel, am spus.

— Dacă nu ţi l-aş fi dat, ai fi murit.

— Şi de ce nu m-ai lăsat să mor? Puteai să mă laşi acolo.

Kingfisher a aruncat pe bancul de lucru braţul de hârtii decolorate, cu colţuri îndoite pe care le căra, cu expresia lui neutră.

— N-ai fost atentă, fiinţă umană. Yvelia e în război, şi armatele sunt nişte bestii flămânde. Necesită hrănire constantă. Mâncare. Haine. Aur. Materiale de construcţie, Armament. înainte ca Madra să înfigă sabia aia în bazinul ei, oprind *fiecare* bazin din

Scanat cu
CamScanner

fiecare tărâm, Belikon folosea căile pentru provizii. Era singura cale de a face comerţ cu multe obiecte

Scanat cu
CamScanner

magice. Când căile s-au închis, uşa spre locurile noastre de aprovizionare s a închis şi ca. N-ar fi trebuit nici măcar să poţi atinge sabia aia, darămite s-o scoţi. Şi quicksilver-ul ţi-a răspuns. L-ai activat. Ai făcut ceea ce doar un Alchimist poate face. Aşa că, nu. Fiinţă umană sau nu, *nu* te-aş fi putut lăsa acolo să mori.

— Grozav. Deci, m-ai adus înapoi ca să-ţi poţi salva poporul şi să câştigi războiul.

Kingfisher şi-a trecut din nou o mână prin valurile negre ca cerneala ale părului, cu ochii reci ca nişte aşchii de gheaţă.

— Ai o părere foarte bună despre mine, fiinţă umană. într-un fel, presupun că ce spui e adevărat. Dar nu mă considera vreun sfânt sau ceva. Nu-mi pasă deloc de Yvelia, şi nu-mi pasă deloc de războiul lui Belikon. Eşti o monedă de schimb. Mi-am văzut singura cale spre libertate şi am folosit-o. întreabă-mă ce aş fi făcut dacă te-aş fi găsit în halul ăla în orice alte condiţii.

M-am uitat fix la el, la încordarea neprietenoasă a maxilarului său, la tensiunea din umeri şi grimasa crudă a gurii sale, şi un fior mi-a străbătut tot corpul, lăsând în urmă panica.

— Nu cred că vreau să ştiu, am şoptit.

încercarea de zâmbet a lui Kingfisher a căpătat aripi şi şi-a luat zborul.

— Deşteaptă fată.

Ne-a luat ore întregi să terminăm de curăţat forja, şi am făcut-o în tăcere. N-am mai pus întrebări, prea speriată să aud răspunsurile, iar Kingfisher şi-a ţinut gândurile pentru sine.

Din când în când, mă surprindeam uitându-mă la el. Cu mânecile suflecate până la coate şi obrazul pătat cu funingine, arăta atât de normal. Dar apoi mârâia în barbă sau îmi întâlnea privirea cu ochii ăia brăzdaţi cu argint, şi-mi aminteam că acest mascul nu era o fiinţă umană. Nu era nici o mişcare sigură, nici una inteligentă să-mi las privirea să zăbovească asupra lui. Cel mai înţelept lucru pe care-l puteam face era să-mi dau seama cum am activat accidental bazinul ăla şi s-o şterg înapoi în Zilvaren cât mai repede posibil.

Cerul se întuneca dincolo de fereastră – o privelişte *atât* de bizară – când Renfis a venit să mă caute. Părea obosit, deşi vânătaia de sub ochi şi buza spartă i se vindecaseră în mod

Scanat cu
CamScanner

miraculos în ultimele câteva ore. Stând în uşă, a cercetat podeaua aproape curăţată şi găleata de

unelte ruginite pe care le adunasem şi i-a aruncat lui Kingfisher o privire confuză.

— Ce-i asta? Nici măcar n-aţi început să lucraţi.

— Locul era un dezastru! am strigat eu.

Ce uşor era pentru el să vină şi să critice! Forja arăta mult mai bine acum. Şi n-o văzuse înainte.

Kingfisher a oftat. Aerul aproape a îngheţat în timp ce umbrele au sărit pe pereţi, chemate din neant. S-au revărsat ca vopseaua lichidă peste podea, ţâşnind în sus pe picioarele bancului de lucru, înflorind în aer până când totul s-a făcut negru. *Totul.* Forja însăşi a devenit o groapă de cerneală. Mă simţeam de parcă umbrele mi-ar fi alunecat pe gât şi în plămâni când am tras aer în piept. Ăsta era cu-adevărat întuneric. Chiar şi în adâncimile tunelurilor subterane care formau o reţea sub Oraşul de Argint, întunericul nu era atât de absolut.

— O, zei. Ce se întâmplă?

— Fisher, l-a certat Renfis. Potoleşte-te!

întunericul s-a retras ca un elastic. Ce mai rămăsese din lumina zilei s-a revărsat înapoi în forjă, care arăta impecabil. Fereastra era reparată, un geam nou strălucind în ramă. Fiolele şi paharele sparte, pe care le măturasem în grămezi peste tot, dispăruseră. Vatra era curăţată, cărămizile roşii strălucitoare şi nou-nouţe. Rafturile erau pline cu tot felul de echipamente bizare pe care nu le mai văzusem niciodată. Vegetaţia care revendicase fierăria era încă acolo, deşi îmblânzită în ghivece şi într-o jardinieră mică ce stătea sub fereastră. Şi era cald. Toată ziua îngheţasem, dinţii clănţănindu-mi în timp ce curăţasem şi adunasem cu degete amorţite, şi *acum era cald*[7]*.*

M-am răsucit, căutând ceva de aruncat în Kingfisher. Cel mai apropiat lucru la îndemână era un set frumos, strălucitor de cleşti. L-am înşfăcat şi l-am îndreptat spre războinicul cu păr negru.

— Tu! Ne-am rupt spatele curăţând locul ăsta! Ce e în *neregulă* cu tine? Ce s-a întâmplat cu „abilităţile noastre sunt

Scanat cu CamScanner

daruri sacre care trebuie folosite în scopul dreptăţii”, sau ce naiba ai spus?

— El? Scopul dreptăţii? Renfis şi-a înăbuşit un acces de tuse care suna mai mult a râs, Masculul care stă în faţa ta nu e deloc timid în a-şi folosi darurile pentru a îndeplini sarcini obişnuite.

M-am încruntat la Kingfisher.

134

— *Monstrule.*

Nu era nicio urmă de remuşcarc pe faţa războinicului. Şi-a adunat armura şi sabia, apoi s-a oprit lângă mine, în drumul său spre uşa nou-nouţă care apăruse acum în cadrul uşii.

— Am vrut doar să văd dacă ştii ce înseamnă munca grea. *Ţi-am spus* că sunt magic, a şoptit el.

Şi apoi a dispărut.

Scanat cu CamScanner

10.

FIRIMITURI

în dimineaţa următoare, Everlayne a adus un mic-dejun format din fructe proaspete şi iaurt – delicatese străine pe care nu le gustasem niciodată înainte. A stat cu mine şi a mâncat în camera mea, reţinută şi tăcută. Voiam s-o întreb despre ce vorbise cu o zi în urmă pe hol. îl numise pe Kingfisher fratele ei, şi nu cu acelaşi sens în care Kingfisher şi Renfis îşi spuneau *Frate,* ca războinicii care luptaseră unul lângă altul. O spusese într-un sens mai literal, de parcă ea şi nemernicul aveau acelaşi sânge.

N-am adus vorba totuşi. Făcusem o alegere când hotărâsem să merg cu Kingfisher la forjă în loc să alerg după ea să văd dacă e bine, şi, judecând după felul în care Everlayne continua să pufnească indignată în timp ce-şi îndesa iaurtul în gură cu lingura, îi rănisem sentimentele.

M-a forţat să îmbrac încă o rochie cu fuste voluminoase – violet strălucitor de data asta – şi mi-a aranjat părul, înfăşurând împletiturile groase pe care le făcuse astfel încât să-mi cadă pe mijlocul spatelui.

Când a venit timpul să părăsim camera, şi-a netezit cu palmele rochia frumoasă de culoarea fildeşului pe care o purta, apoi s-a jucat cu manşetele de dantelă de la încheieturi, refuzând să se uite la mine.

- Dacă vrei să vii la bibliotecă cu mine, eu şi Rusarius am strâns şi am organizat ieri toate informaţiile pe care le *avem*

Scanat cu
CamScanner

despre Alchimişti şi procesele lor, Nu e mult, dar cred că merită să citim...

— Chiar vreau să vin cu tine, am spus. îmi pare rău că n-am venit ieri. Ştiu cât de mult încerci să mă ajuţi, şi chiar vreau să învăţ.

Cum să ies dracului de-aici. Cum să-mi găsesc drumul spre casă.

136

Când i-am întins braţul, ch pul i s a luminat de zâmbet şi fi-a strecurat braţul printr-al meu. Cam de atât timp avea nevoie Everlayne De Barra ca să ierte o jignire,

în bibliotecă, Rusarius făcea o criză.

— Renfis, te rog! Asta *nu* c o sală de mese! Sunt opere de artă preţioase depozitate aici, şi... şi... *uite ce-ai făcutl* Uită-te la *toată grăsimea* aia!

Am înţeles care era problema lui Rusarius înainte s-o văd. O aromă de carne afumată plutea în aer, mirosul atât de îmbietor încât stomacul meu a scos un ghiorţăit pe care l-a auzit cu siguranţă toată lumea. Ce *era* asta? Mirosea divin.

— O, zei, Fisher, a mormăit Everlayne când a văzut ce făcea.

Stătea la capul mesei lungi, cu o farfurie pusă pe lemnul lustruit din faţa lui. A înfipt o bucată de carne în furculiţă, apoi a băgat-o în gură.

Renfis era sprijinit de perete lângă fereastra din spate, cu braţele încrucişate pe piept, privind la ceea ce se întâmpla cu un aer de resemnare.

— Scuzele mele, Rusarius. Nu ştiu ce crezi că pot face în privinţa asta. Ziua în care reuşesc să-l determin pe Kingfisher să facă ceva o să fie ziua în care se întorc Corcoranii.

— Ei bine, nu-i nevoie şi de blasfemie! a ţipat bătrânul bibliotecar.

— Unde *v-au plecat* zeii de fapt? am şoptit către Everlayne.

Fusesem prea copleşită să întreb înainte.

— Au pornit într-un pelerinaj acum mii de – îh! Altă dată. Mai bine confisc mâncarea aia înainte să-i explodeze capul lui Rusarius.

Kingfisher a rămas concentrat pe micul-dejun. N-a spus niciun

Scanat cu CamScanner

cuvânt când Everlayne s-a apropiat şi s-a aşezat lângă el, la capul mesei. Doar *a mârâit.*

— Şi te mai miri că Belikon te numeşte câine, a spus ea.

Asta i-a atras atenţia lui Kingfisher. încet, şi-a ridicat capul, argintul strălucind puternic în ochiul drept în timp ce-şi întorcea privirea sumbră spre femelă.

— Nu mă mir. *Ştiu* de ce-mi spune aşa.

— Datorită loialităţii lui profunde faţă de coroană, a spus Renfis reţinându-şi un zâmbet.

Ochii lui Kingfisher au strălucit, quicksilver-ul zvârcolindu-i-se printre razele verzi. A clănţănit din dinţi spre sora lui.

— *Epentru că muşc.*

Scanat cu
CamScanner

Expresia lui dură ar fi putut face bărbaţi în toată *firea* să o ia la fugă, speriaţi în noapte, dar Everlayne a arcuit o sprânceană *spre el* şi a aştepta»

Masculul era din nou îmbrăcat în negru. Era înarmat până-n dinţi în dimineaţa asta; pieptarul gravat pe care-l purta azi era din piele neagra în loc de maro-închis, şi purta o stemă formată din două săbii încrucişate înfăşurate într-un nod de viţă, cu silueta unui armăsar cabrat în fundal Purta acelaşi colan la gât, totuşi – argint strălucitor lustruit cu un lup urlând gravat. Părul lui des şi negru era foarte ondulat, aproape cârlionţat, şi ajungea până la vârfurile umerilor săi lăţi. Când mi-am dat seama cât de intens studiam vârfurile urechilor ascuţite ieşind prin părul lui, m-am uitat repede în sus, la cupola de sticlă a tavanului, dregându-mi glasul prefăcându-mă că inspectez cerul.

— Dă-mi farfuria!

Tonul lui Everlayne nu accepta niciun fel de refuz.

— Sigur.

Kingfisher şi-a pus jos furculiţa, a ridicat farfuria şi i-a întins-o lui Everlayne. Ea a luat-o.

— Te rog, a spus el. Pune-mi mâncarea pe pământ, la dracu, lângă grajduri. Mă duc să mănânc cu ceilalţi câini imediat.

Umerii lui Everlayne s-au lăsat.

— *Fisher.*

— Lasă.

Picioarele scaunului său au scrâşnit zgomotos când s-a ridicat. Smulgându-i farfuria din mână, s-a îndepărtat de Everlayne şi s-a îndreptat spre uşă... şi direct spre *mine.*

— 0 să te scutesc de efort şi o s-o duc eu acolo, a spus.

Ochii i-au strălucit când a trecut pe lângă mine.

— Bucură-te de cărţile tale prăfuite, fiinţă umană. Te aştept la forjă după-amiază. Nu mă face să vin să te caut.

— Fisher, te porţi ridicol. întoarce-te! a strigat Everlayne după el.

El a ignorat-o, cu spinarea dreaptă ca o vergea, cu sabia prinsă la brâu lăsând în urmă o dâră de umbre vaporoase

Scanat cu
CamScanner

când a ieşit vijelios din bibliotecă.

- Ei bine, n-am vrut *să plece* iar, a mormăit Rusarius. Dar am spus-o de o mie de ori, şi o voi spune din nou. Fără mâncare gătită în bibliotecă.

Scanat cu CamScanner

Eu însumi mănânc doar biscuiţi uscaţi când lucrez aici. Şi sunt aici zile întregi uneori. Şi md *aplec* pe fereastră ca să nu fac firimituri!

— E în regulă, Rusarius, a spus Everlayne încet. Nu e în firea lui momentan. S-ar putea să dureze puţin până încetează să se comporte ca un nenorocit răsfăţat.

— Mă duc să mă antrenez cu el. Să-l las să-şi descarce frustrarea, a spus Renfis, îndepărtându-se de perete.

S-a oprit lângă scaunul în care stătuse Kingfisher cu un moment în urmă şi şi-a odihnit mâna pe spătarul său sculptat în lemn, încruntându-se.

— Merită *puţină* îngăduinţă, totuşi. N-are camera lui aici. Nici un loc unde să mănânce. Nici un loc unde să doarmă. Nici provizii. Şi o sută zece ani, Layne. îţi poţi imagina cum ar fi fost să stai o sută zece ani în locul ăla? Singur?

Tristeţea îi picura din fiecare cuvânt. Prinţesa şi soldatul s-au privit îndelung. în cele din urmă, tensiunea din muşchiul încordat al maxilarului lui Everlayne s-a mai calmat.

— De fapt, pot. Am petrecut primele trei decenii imaginându-mi în detaliu în fiecare zi. După asta, am făcut tot posibilul să nu mă gândesc deloc la locul ăla – sau la *el.* Inima mea nu putea suporta. Şi acum s-a întors, şi nu mai trebuie să mă întreb ce fel de iad îndură. Acum pot să-l *privesc.*

Vocea ei era răguşită de emoţie, dar n-a plâns. A luat o carte de pe masă şi a pus-o deasupra unei stive, apoi s-a apucat să se agite şi să îşi facă de treabă cu un teanc de foi volante.

Era greu s-o văd suferind astfel. Şi *suferea.* Ar fi trebuit să fii orb să nu vezi că suferea. Eu nu făceam parte pe de-a întregul din acest grup, ceea ce îmi oferea o vedere excelentă asupra dinamicii dintre ei toţi. Era atât de multă durere între ei. Atât de mult timp petrecut împreună, şi istorie, şi atâtea secrete. Privind din exterior, era imposibil să descâlceşti toate firele care îi conectau.

Renfis a oftat.

— Există o cale să-l ajutăm. Doar că n-am găsit-o încă. între timp, n-am de gând să renunţ la el. Tu ce părere ai?

O pauză lungă a umplut tăcerea. Rusarius a tuşit stânjenit; a adunat un set de pene de scris, punându-le pe rafturile bibliotecii şi dispărând spre locuri ştiute doar de zei. Eu nu aveam o grămadă de

Scanat cu
CamScanner

de dus nicăieri, iar asta nu era biblioteca mea, în care să-mi pot băga nasul, aşa că n-aveam de ales decât să mă vântur pe la capătul mesei lungi şi să mă holbez la propriile picioare. Sau la locul unde ar fi trebuit să fie picioarele mele. Nu le puteam vedea sub poalele blestemate ale rochiei.

— Deci asta e, atunci? *Ai renunţat* Ia el? a insistat Renfis.

— Nu! Nu, n-am renunţat. Doar că... mă simt *fără speranţă.*

— Dacă am eu destulă speranţă pentru el, atunci am destulă şi pentru tine.

Renfis a oftat lung, constant, bătând uşor pe masă cu vârfurile degetelor.

— Ne vedem mai târziu. Succes. Şi succes şi ţie, Saeris.

Mi-a zâmbit cald când a trecut pe lângă mine, ceea ce m-a făcut să nu mă mai simt ca şi cum aş fi tras cu urechea la o conversaţie privată.

După ce a plecat, Everlayne a început să se agite în jurul mesei, răsfoind prin mai multe bucăţi de pergament, organizându-le, şi apoi reorganizându-Ie.

— Bine.

A inspirat.

— De unde să începem? Hm. Cred că, poate, dacă începi prin a ne spune ce ştii despre practicile alchimice şi cum ar putea fi folosite...

— Ăăă, nici măcar nu ştiu ce *înseamnă* alchimic.

Nu voiam s-o întrerup, dar am considerat că e mai bine să lămurim asta înainte să meargă mai departe.

— A, da! Corect!

A zâmbit larg, dar am văzut şi o urmă de isterie pe chipul ei.

— Ei bine, e în regulă. Presupun că ar putea fi chiar mai bine aşa. Fără obiceiuri proaste în felul ăsta. Vom începe de la bun început, imediat ce Rusarius...

S-a oprit, uitându-se peste umăr.

— Rusarius? Unde, în numele celor cinci iaduri, *s-a dus* omul ăsta?

— Everlayne? Te simţi, ăăă, bine? Pari puţin...

— Nu, mă simt bine. Bine. Chiar sunt bine.

Scanat cu CamScanner

Şi-a apăsat degetele pe frunte, închizând ochii pentru un moment, fiindu-i, evident, rău.

— Eu…

Şi-a lăsat mâna să cadă, lăsând tot teatrul laoparte.

140

— F,ra cel mai bun lucru din toată viaţa mea, a spus ea. *Singurul* lucru bun. Şi a dispărut. Ştiam că va fi aşa, dar e greu… să vezi, şi… să accepţi, şi…

— Vorbind de biscuiţi, ştiam că am pe undeva pe aici. Am găsit o tavă întreagă pe un raft în secţiunea înregistrări Funciare din Era a Şaptea. Trebuie să-i fi lăsat acolo zilele trecute.

Rusarius a reapărut dintre rafturi, cărând o tavă mică de argint cu ceea ce păreau într-adevăr a fi nişte biscuiţi foarte uscaţi. Fără să aibă habar de faptul că Everlayne îşi ştergea lacrimile cu dosul mâinii, a pus tava jos pe masă cu un gest teatral.

— Serviţi, dragile mele. Dar, ăăă… da, vă rog. Asiguraţi-vă că faceţi cât mai puţine firimituri.

Alchimia s-a dovedit a fi o formă de magie. Magie veche, uitată, moartă de mult, care era la fel de mitică pentru Fae din Yvelia precum erau *ei* pentru oamenii din Zilvaren. Existaseră cândva trei ramuri de Alchimişti – Fae care căutau să descopere calea spre nemurire, Fae care căutau să creeze şi să inventeze prin transmutarea diferitelor metale şi minereuri şi, în cele din urmă, Fae care căutau să vindece boli şi maladii.

Everlayne şi Rusarius credeau că eram cumva ca al doilea tip de Alchimist – care transmuta metale. La începutul primei noastre lecţii, habar n-aveam ce însemna cuvântul „transmuta”, şi, până la sfârşit, tot nu eram sigură că înţeleg.

Cu mii de ani în urmă, Alchimiştii îşi foloseau darurile magice pentru a altera starea compuşilor şi a-i transforma în metale preţioase. Nu exista nicio înregistrare despre ce compuşi erau folosiţi sau ce li se făcea, dar Alchimiştii avuseseră succes. Găsiseră o cale să transforme anumite elemente în cantităţi mari de aur şi argint, despre care se spune că erau folosite pentru a umple vistieriile regale. La un moment dat, fusese descoperit quicksilver-ul împreună cu celelalte tărâmuri pe care căile sale le conectau. Un

Scanat cu
CamScanner

haos general urmase după aceea.

— Nimic din toate astea nu indică totuşi cum pot eu să refac obiceiurile Alchimiştilor originali, am spus, închizând brusc cartea pe care o citeam pe sărite. Cum controlau ei, de fapt, quicksilver-ul?

Everlayne a ridicat din umeri.

Se presupune că îl activau şi dezactivau – sau deschideau şi închideau căile – folosindu-şi magia.

— E o dezbatere aprinsă dacă îl controlau în vreun *fel, a* spus Rusarius. Conform celor mai multe documente din perioada aceea, membrii celui de-al doilea ordin al Alchimiştilor aveau vieţi foarte scurte. Adesea înnebuneau şi se sinucideau.

— O, ei bine, asta e *minunat.*

Voiam să ştiu ce naiba făcuseră Alchimiştii *de* demult să merite acea soartă, ca să pot face exact opusul. Dar... la naiba. Să-mi bag capul în nisip nu m-ar ajuta să activez quicksilver-ul din nou, şi trebuia să-mi dau seama cum să fac asta dacă voiam să ştiu ce i se întâmplase lui Hayden. Ideea că Hayden ar fi putut fi înrolat cu forţa în armata Madrei era preferabilă morţii, dar trebuia *să ştiu.* Dacă Hayden era mort, trebuia să fie înmormântat şi trebuia să ţin priveghiul obişnuit de şaptezeci şi două de ore la mormântul lui. Dacă era nou recrut în armata Madrei, atunci trebuia să-l salvez şi să-l scot de acolo.

Oricum ar fi fost, trebuia să-mi dau seama de cum să fac asta, *indiferent* de riscuri.

Mi-am frecat tâmplele, încercând să previn durerea de cap pe care parcă începeam să o simt. Cu toate furturile şi tranzacţiile de pe piaţa neagră doar pentru a supravieţui, viaţa în Oraşul de Argint nu lăsase mult loc pentru citit. Ochii mei nu erau obişnuiţi. M-am uitat în jos la cartea pe care...

Hm. Stai.

Am ridicat cartea, înclinându-mi capul, cu ochii mijiţi spre

Rusarius.

— Cum de pot citi asta?

— Ce vrei să spui? a întrebat el.

— Păi, sunt din alt loc. Un tărâm complet diferit. Care sunt şansele ca noi să vorbim măcar aceeaşi limbă? Să împărtăşim o

Scanat cu CamScanner

limbă scrisă? E doar... e imposibil. j

Era o nebunie că nu-mi trecuse asta prin minte până acum.

— Hm, nu. Nu imposibil. Nici măcar improbabil, de fapt, a spus Rusarius. Explică-i tu asta, dulceaţă, i-a spus lui Everlayne. Mai e o carte pe care vreau s-o găsesc înainte să pleci.

Everlayne părea bucuroasă că i se dăduse sarcina.

— Păi, a spus ea.

Scanat cu CamScanner

S-a aplecat peste masă să-mi ia cartea din mână.

— Chiar acum, vorbeşti limba Fac comună. Cartea asta a fost scrisă în aceeaşi limbă. Există şi alte limbi în Yvelia. Alte dialecte. Dar Fae comună e voibită de toate curţile ca o limbă, ei bine, *comun* împărtăşită. Când primii Fae au călătorit în tărâmul tău, oamenii de acolo vorbeau o limbă complet diferită. De-a lungul anilor, limba noastră şi cuvântul nostru scris au fost adoptate de oameni. Chiar dacă am fost separaţi de celelalte tărâmuri, se pare că a prosperat. în Zilvaren, cel puţin. Zilvarenul o avea pe Madra, şi regina voastră a vorbit întotdeauna ca noi. Ea a servit ca o ancoră pentru limba noastră. Poate că în alte tărâmuri, limbile şi alfabetele s-au schimbat.

Madra.

La fel de bătrână precum sălile de piatră din centrul universului.

Trebuia să întreb. Trebuia *să ştiu.*

— Pari să ştii destul de multe despre ea, am spus.

— Madra?

Everlayne şi-a strâns buzele.

— Presupun că ştiu la fel de multe ca oricine de aici. Era tânără când a urcat pe tronul Zilvarenului. însetată de sânge şi flămândă după putere.

— Dar cum poate fi atât de bătrână dacă e fiinţă umană? Cum a reuşit să domnească peste o mie de ani? Şi cum putea să închidă toate căile cu sabia aia dacă ea însăşi nu era Alchimistă?

— Nu ştim cum a făcut-o, dar da, Madra ar fi trebuit să moară cu secole în urmă. Trebuie să fie vreo formă de magie, dar n-avem nicio idee cine a făcut-o pentru ea sau de ce. Nu ştim nici cum a descoperit că quicksilver-ul putea fi oprit cu o sabie Alchimerană. Acea informaţie a fost păzită bine de neamul nostru generaţii la rând. Dar nu trebuie să fii Fae sau să ai vreun dar special pentru *a închide* porţile dintre tărâmurile noastre. Sabia o face în locul tău. Din câte ştim, când un bazin e activat, tot quicksilver-ul de pretutindeni e activat. E unit printr-un fel de...

S-a încruntat, căutând o cale să explice.

— Un fir de energie, presupun. Dacă iei o sabie ca Solace şi o înfigi în quicksilver, taie acea energie într-un fel care o paralizează. Până nu a fost scoasă Solace, fiecare intrare în cale a rămas îngheţată. Erau membri ai acestei curţi în patrule de cercetare,

Scanat cu
CamScanner

explorând noi căi care se

Scanat cu
CamScanner

deschiseseră recent când Madra a tăiat legătura. Prieteni. Membri ai familiei. Au rămas prinşi oriunde se aflau. N-au mai fost văzuţi de atunci.

— Este... adică, există vreo şansă ca vreunul dintre ei să fie încă în viaţă? Ştiu foarte puţine lucruri despre speranţa de viaţă a speciei Fae. Cât de mult trăiţi? Ce vârstă ai în?

Everlayne s-a înecat cu un hohot de râs, acoperindu-şi gura cu o mână. Era doar impresia mea, sau părea puţin jenată?

— Asta... nu e ceva despre care să vorbim. Ai fi ştiut asta, dar n-am acoperit încă eticheta curţii.

— Scuze. O, zei, ar trebui să-mi văd de treaba mea. Eu...

— Nu, nu, nu, e în regulă. A dat din cap. Ştiu că ne cunoaştem doar de câteva zile, dar am stat cu tine mult timp cât te recuperai. îmi place să cred că suntem prietene.

— Şi mie.

Era adevărul gol-goluţ. începeam să mă gândesc la ea ca la o prietenă şi mă bucuram că gândea la fel despre mine. Să ai o prietenă într-un palat plin de duşmani nu putea fi niciodată un lucru rău.

— Bun. Ei bine, acum că am stabilit asta, a spus ea rânjind. Dă-mi voie să încep prin a te întreba ce vârstă *crezi* că am?

— Dacă ai fi o fiinţă umană, aş spune că eşti puţin mai mare decât mine. Douăzeci şi şapte? Douăzeci şi opt de ani, poate?

— O, zei. Ochii i s-au mărit. O să fii şocată. A tras adânc aer în piept M-am născut la începutul celei de-a zecea ere. Sunt în viaţă de o mie patru sute optzeci şi şase de ani.

— O mie...?

Aproape că mi-am înghiţit limba. Everlayne avea aproape o mie cinci sute de ani. Nu-mi puteam forţa mintea să priceapă asta. Arăta atât de tânără. îndrăzneam să pun următoarea întrebare? Cea care-mi stătea pe vârful limbii? Nici măcar n-ar trebui să vreau să ştiu, dar nu mă puteam abţine.

— Şi Kingfisher? Ce vârstă are e/?

Scanat cu
CamScanner

Everlayne m-a privit, un mic zâmbet jucându-i pe buze. I-a luat o secundă să răspundă, timp în care m-am certat în gând pentru că am cedat curiozităţii mele infernale, dar apoi a spus:

— Aş spune că ar trebui să-l întrebi pe el. Nu e cu adevărat treaba mea să împărtăşesc informaţii de genul ăsta. Adesea, nici măcar nu ştim

Scanat cu
CamScanner

cc vârstă au alţi membri ai curţii noastre. Dar ştiu ce vârstă are Kingfisher şi să-ţi spun să-l întrebi direct ar fi o cruzime din partea mea. Nu ţi-ar spune niciodată şi, pe deasupra, tc-ar mai lua şi în râs pentru că ai întrebat. Kingfisher s-a născut la sfârşitul celei de-a noua ere. Te ajută asta să-ţi formezi vreo presupunere?

— Nu ştiu. Nu sunt sigură. Arată de vreo treizeci de ani. Deci, poate aş spune că are...

O. zei, să conving cuvintele să-mi iasă din gură era imposibil. Asta era nebunie.

— Continuă, m-a îndemnat Everlayne.

— Nu ştiu, o mie opt sute de ani?

— Nu-i rău. Are o mie şapte sute treizeci de ani.

— O mie şapte sute treizeci şi *trei,* s-a auzit o voce groasă.

Adrenalina a explodat prin venele mele, şocându-mă atât de tare, încât aproape am căzut de pe scaun. M-am răsucit şi iată-l pe Kingfisher într-o nişă de citit adâncită, scăldat în umbre. Jumătate din corpul lui era ascuns de o baltă de întuneric care arăta foarte ciudat în biblioteca bine luminată. îşi studia unghiile, iar colanul de metal cu cap de lup îi strălucea la gât.

— Ce sunt trei ani într-o familie, totuşi? a spus el, păşind de la perete în lumină. Sunt sigur că e greu să ţii evidenţa timpului când eşti atât de distrasă de intrările şi ieşirile oamenilor din viaţa de curte.

I-a zâmbit cu buzele strânse.

— Mă bucur să văd că în sfârşit împărtăşeşti nişte adevăruri cu noul tău animăluţ de companie, Layne. Trebuie să spun că sunt puţin scandalizat să descopăr că sunt adevăruri despre *mine,* totuşi.

— N-ai fi descoperit nimic dacă nu trăgeai cu urechea.

— lartă-mă. M-am plictisit. Am decis să vin s-o iau pe fiinţa umană până la urmă, şi voi două păreaţi să aveţi o conversaţie *atât de* interesantă.

Everlayne şi-a dat ochii peste cap. Şi-a pus mâna pe antebraţul meu.

— Nu-l băga în seamă. Ca răspuns la cealaltă întrebare a ta, practic, Fae care s-au trezit prinşi când quicksilver-ul a fost oprit ar putea fi încă în viaţă, da. Dar tărâmul pe care-l vizitau era un loc precar şi periculos. E puţin probabil ca vreunii dintre ei să fi murit

Scanat cu
CamScanner

de bătrâneţe. Mai degrabă de mâna clanurilor locale.

Scanat cu
CamScanner

Data viitoare când mai ai curiozităţi despre mine, nu ezita să *mâ* întrebi, a spus Kingfisher în timp ce-şi punea mâna pe uşa cea nou-nouă a forjei.

Era prima dată când vorbea de când plecasem din bibliotecă, preferând să meargă cu pas apăsat prin Palatul de Iarnă, într-o tăcere mormântală.

Uşa s-a deschis larg, iar el a intrat.

Am rămas în prag, încercând să decid dacă voiam să intru după el sau dacă voiam să fug în direcţia opusă, înapoi în camera mea, unde n-ar fi putut să-mi facă necazuri. Palatul era un coşmar şerpuit de holuri, scări şi coridoare, dar credeam că-mi pot găsi drumul dacă îmi pun mintea.

Picioarele îmi erau grele ca piatra cioplită, în timp ce l-am urmat în forjă.

— Dacă te-aş fi întrebat, nu mi-ai fi răspuns. Şi dacă ai fi făcut-o. n-ar fi fost adevărul.

— Greşit. Dacă m-ai fi întrebat ceva demn de un răspuns, atunci aş fi răspuns. Dacă aş fi răspuns, atunci ar fi fost adevărul.

La fel ca în ziua precedentă, a început să se dezbrace de armură, scoţându-şi mai întâi sabia. De data asta, eram pregătită şi n-am tresărit când a tras arma.

— Da. *Sigur.*

Oamenii şi Fae erau diferiţi în multe feluri, dar sarcasmul era universal.

Mâinile lui lucrau îndemânatic la cureaua care-i trecea pe lângă talie, desfăcându-şi protecţia de la piept.

— încearcă-mă, fiinţă umană.

— Bine. în regulă.

Mulţumită micii vrăji de curăţenie a lui Kingfisher, forja era impecabilă. Pe bancul de lucru nu mai erau resturi, iar podeaua lucea. Toate uneltele erau ca noi, atârnând în cârlige pe peretele opus vetrei. în timp ce el continua să-şi scoată armura, am dat roată bancului de lucru, punând cel mai mare şi mai greu obstacol pe care l-am găsit între noi, pentru eventualitatea în care nu i-ar fi plăcut întrebările mele şi ar fi venit după mine. Pentru că plănuiam să-l provoc. Să-l enervez. Să-l momesc în acelaşi tel în care mă momea el pe mine, cu porecla *Osha* şi dispreţul lui ostentativ.

Să-l ia dracu’l

Scanat cu CamScanner

Kingfisher şi-a lăsat platoşa să cadă pe podea.

146

M-am sprijinit de bancul de lucru şi am spus:

— Elroy jură că un bărbat va minţi despre mărimea sculei lui de fiecare dată când îl întreabă o femeie.

KingCisher s-a oprit.

— Mă întrebi cât de mare e scula mea, Osha?

— Nu-mi pasă cât e de mare. îmi pasă de felul în care răspunzi.

Un zâmbet lent, înfricoşător, i s-a întins pe faţă.

— E destul de mare să *te* facă să ţipi şi încă ceva pe deasupra.

— *Vezi.* Am îndreptat un deget spre el. N-o să fii onest.

S-a uitat în jur prin forjă, prefăcându-se confuz.

— îmi pare rău, nu sunt sigur că înţeleg ce vrei să zici.

— întreabă un bărbat cât de mare îi e scula, şi-ţi va arăta că minte de îngheaţă apele.

— Poate. Dar eu nu sunt bărbat. Sunt un *mascul* Fae.

A făcut o pauză.

— Şi poate sunt doar bine dotat.

— Sau poate doar îmi iroseşti timpul, şi ar trebui să trecem la ce încerci să mă înveţi aici, m-am răstit eu.

Mâinile lui Kingfisher s-au mutat la ceafă. I-a luat doar patru secunde să-şi desfacă colanul de argint de la gât.

— Poate problema e că mi-ai pus o întrebare despre scula mea ca o târfuliţă în călduri şi nu m-ai întrebat ceva ce contează.

O, zei, dar continua să mă surprindă. De fiecare dată când credeam că am atins limita a cât de mult putea o fiinţă vie să o deteste pe alta, îmi dovedea că sunt capabilă de mult mai mult.

— Bine. în regulă. Te voi întreba ceva care contează. Ai fost alungat de la Curtea Yveliei pentru că ai făcut ceva rău. Belikon a spus că ai ras un oraş întreg de pe faţa pământului.

Şi-a arcuit o sprânceană întunecată spre mine.

— Asta a fost o întrebare?

— Aşa ai făcut? am întrebat.

— De ce te interesează?

— Pentru că împart un spaţiu foarte mic cu tine în acest moment. Pentru că suntem singuri. Pentru că vreau să ştiu dacă respir acelaşi aer cu un criminal în masă. Şi nu ocoli o întrebare punându-rni o altă întrebare. Aja *ai făcut?*

Scanat cu
CamScanner

Scanat cu
CamScanner

M-a studiat intens. Chiar şi de la distanţă, puteam vedea quicksilver-ul prins zvârcoli ndu-se prin acea mare de verde strălucitor.

-Da.

Cuvântul a ieşit brusc. Sfidător. Aşa am făcut.

— De ce?

— Pentru că n-am avut de ales.

Mi-am trântit mâinile pe bancul de lucru, simţind furia ca pe un pumn de fier în piept.

— De ce?

— Nu eşti pregătită pentru informaţia asta. Nu vei fi niciodată pregătită.

— De ce?

— Pentru că eşti om, şi oamenii sunt slabi, a mârâit el. Pentru că nu e treaba ta. Pentru că nu contează *de ce* am făcut-o. Pentru că indiferent ce motiv ţi-aş da, nu va fi suficient de bun. Acum întreabă-mă altceva.

Vocea îmi tremura când am vorbit.

— Renfis a spus că ai suferit în ultimul secol pentru că ai fost alungat după ce ai distrus oraşul ăla. Unde te-au trimis?

Kingfisher s-a îndreptat cu pas uşor spre bancul de lucru. Toată armura dispăruse acum. Era din nou îmbrăcat într-o cămaşă neagră, simplă şi largă, şi pantaloni negri. La gâtul lui, lanţul de argint – cel pe care mi-l împrumutase când eram pe moarte – strălucea, atrăgându-mi atenţia. Am încercat să nu mă retrag când s-a apropiat, dar era uriaş. Se înălţa deasupra mea, ocupând atât de mult spaţiu, invadându-mi spaţiul, întunecând nenorocita aia de lumină. Era tot ce puteam vedea. Tot ce puteam mirosi. Era aer rece de dimineaţă, şi fum, şi pământ proaspăt întors, şi o mie de alte mirosuri complexe pentru care nici măcar nu aveam nume.

Cu caninii dezveliţi, s-a aplecat atât de aproape, încât abia un centimetru separa vârfurile nasurilor noastre. Şi a mârâit:

— *În iad.*

Nu puteam respira. Nu puteam gândi. Era atât de aproape. Atât de furios. Părea pe punctul de a izbucni şi era ţinut în frâu doar de cel mai subţire fir posibil.

Din senin, şi-a recăpătat stăpânirea de sine, caninii lui

Scanat cu CamScanner

dispărând intr-o clipă,

- Roagâ-te să nu trebuiască să-l vezi, fiinţă umană, a şoptit el. întinde mâna!

— Să-mi întind…?

— Da, întinde mâna!

Era atât de aproape, încât putea să-mi ia mâna cu tot cu braţ, dacă voia. M-ar fi putut sfâşia mădular cu mădular şi n-aş fi fost în stare să fac nimic în privinţa asta. Amorţită şi tremurând, mi-am întins palma, rugându-mă din toată inima să nu înceapă să-mi rupă degetele pentru că l-am supărat. Ceva rece şi neted îmi apăsa în centrul palmei. Kingfisher mi-a strâns mâna în jurul lui, apoi mi-a cuprins pumnul strâns cu mâinile lui uriaşe, tatuate. La început, n-am simţit nimic. Eram prea conştientă de apropierea lui şi de varietatea sălbatică de mirosuri care continua să se rostogolească de pe el şi să se izbească în mine.

Lemn, şi piele, şi condimente, şi ceva verde, şi mosc slab, şi…

-Au!

Kingfisher şi-a mijit ochii.

— Ce e?

— Au! Doare!

Am încercat să-mi eliberez mâna, dar strânsoarea lui Kingfisher s-a întărit. N-a slăbit-o deloc, prinzându-mi mâna tot mai strâns şi mai strâns într-a lui, şi senzaţia de arsură din centrul palmei mele a început cu adevărat să se transforme în usturime.

— Kingfisher, l-am avertizat.

Nu m-a eliberat, doar a stat acolo, privindu-mă, cu firele metalice de argint mişcându-se sălbatic în ochiul lui drept.

— Fisher, ce faci?

— Spune-mi ce e, a cerut el.

— Mă *doare,* asta e! am strigat, trăgându-mi cu adevărat mâna.

Am smucit şi am tras, punându-mi toată greutatea corpului în mişcare, disperată să mă eliberez, dar Kingfisher s-a ţinut tare.

— E fierbinte? Rece? Ascuţit? Moale?

— Rece! E rece! *Arde,* atât e de rece!

N-avea niciun sens, dar era adevărat. Gheaţa se ţâra înăuntrul meu, infiltrându-mi-se în oase.

— Doare! Dă-mi drumul, Fisher! Te rog! Fă-l să se oprească!

— Fă-l tu să se oprească, a poruncit el.

Scanat cu
CamScanner

— Nu pot! Nu pot!

Hotărârea i-a licărit în ochi.

Scanat cu CamScanner

— Poţi.

— Dă-mi drumul!

— Vrei să-mi dovedeşti că am dreptate, asta e? Eşti slabă? Eşti om, deci eşti slabă şi inutilă şi jalnică? Asta e?

— FISHER!

M-a răsucit cu spatele lipit de bancul de lucru. Simţeam marginea lemnului înfigându-se în partea de jos a spinării, dar presiunea nu era nimic în comparaţie cu bila îngrozitoare de durere pe care o avea prinsă între mâinile noastre.

— *Ascultă-l,* a poruncit.

— *Ce?*

Nu avea niciun sens.

Kingfisher şi-a îndepărtat o mână, însă nu s-a schimbat nimic – nu avea nevoie de ambele ca să mă ţină. Cu cea pe care o avea acum liberă, m-a apucat ferm de bărbie, forţându-mă să stau nemişcată. Să mă uit la el.

— *Ascultă,* a repetat. Ce spune?

— Spune că eşti un… nenorocit… de… rahat, am scrâşnit.

N-a reacţionat.

— Cu cât faci mai repede ce-ţi spun, cu atât se termină mai repede totuL Maxilarul mă durea, îmi strângeam dinţii atât de tare.

— Du-te-n…

— Iar începi. Târfuliţă în călduri, flămândă şi disperată, implorând să i-o tragă cineva… m-a tachinat.

— Dă-mi. Drumul!

— ASCUUULTĂĂĂĂ!!

Răgetul lui Kingfisher mi-a tăiat respiraţia. Şi lumina. Toată forja s-a făcut neagră ca smoala într-o clipă, şi durerea din mâna mea, călătorind în sus pe braţ, s-a transformat într-o funie de foc.

— Exişti tu şi există durerea. Nimic altceva, a şoptit el. Treci dincolo de ea. Treci prin ea. Las-o să se rostogolească peste tine.

Asta era cruzime. Asta era tortură. Ardeam de vie. Avea să mă omoare.

— Nu pot, am suspinat.

— Poţi. Arată-mi că greşesc. Arată-mi că eşti mai tare decât cred eu că eşti.

Scanat cu CamScanner

Dintre toate lucrurile pe care mi le spusese, ăsta a fost cel care cumva m-a atins. Am tras aer gâfâind şi am încercat să-mi calmez mintea.

150

Partea din mine care vibra, pulsa, cuprinsă de panică şi disperată, s-a calmat pentru o clipă. O fracţiune de secundă. A făcut durerea sa pâlpâie pentru un moment – nu destul de mult încât să ofere vreo uşurare reală – dar a fost suficient.

Era o voce. Un milion de voci.

Annorath mor!

Annorath mor!

Annorath mor!

Annorath mor!

Sunetul era asurzitor. Am ţipat în jurul lui, clătinând din cap, încercând să-l scot, dar a izbucnit prin fiecare parte a minţii mele, consumându-mă, ştergând fiecare amintire, fiecare gând, fiecare sentiment...

— Annorath... MOK! am ţipat.

Durerea s-a stins într-o clipită.

Lumina s-a năpustit înapoi.

Vocile au tăcut, şi liniştea pe care au lăsat-o în urmă era asurzitoare. Kingfisher stătea încremenit, încă mult prea aproape pentru confortul meu, ţinându-mi uşor mâna într-a lui. Pentru prima dată, acea aroganţă rece pe care o afişa mereu dispăruse. Cu ochii mari, s-a uitat în jos la mâinile noastre unite, gâfâind uşor.

M-am încordat când am văzut mica bilă de lichid argintiu rostogo- lindu-se în căuşul palmei mele. Quicksilver. Nu mult. Bila era puţin mai mare decât unghia degetului mic. Dar tot quicksilver era. Şi era în stare *lichidă.*

Am intrat în panică, încercând să-l arunc, dar Fisher m-a prins de încheietură, clătinând din cap.

— Atât timp cât te ating, eşti în siguranţă. Port pandantivul. Nu ne va răni.

— Despre ce vorbeşti? Cu siguranţă ne va răni! Aproape m-a îngheţat din interior adineauri!

— Asta n-a fost nimic. Un test. S-a terminat acum. Ai trecut.

Nevenindu-mi să cred, m-am holbat la el.

Scanat cu CamScanner

— *Ce s-ar fi întâmplat dacă n-aş fi trecut?*

— E o întrebare fără sens. Ai trecut.

— *la-l* de pe mine, Fisher!

— Fă-l să stea nemişcat, a spus el.

151

— Cum naiba – nu ştiu *cum!*

închide ochii. Simte-l în

mintea ta. încearcă să-l

prinzi,,.

Am făcut cum a spus, închizând ochii, încercând să-mi amintesc cur* să respir, acum că ştiam că această bucăţică minusculă de quicksilver adunată în mâna mea era suficientă cât să-mi sfâşie mintea. Văzusem ce-i făcuse lui Harron. Eram pe cale să-l înjur iar pe Kingfisher, să-i spun că nu puteam simţi blestematul de argint, dar apoi... *l-am simţit.*

Era o greutate solidă, rămasă acolo, chiar în centrul minţii mele. Nu era nimic. Nici fierbinte. Nici rece. Nici ascuţit. Nici moale. Pur şi simplu era. Şi aştepta.

— îl simt, am şoptit.

— Bine. Acum spune-i ce vrei. Spune-i să doarmă.

I-am spus exact asta. în mintea mea, am vrut să stea nemişcat, să meargă la culcare. Mica greutate părea să se rostogolească neliniştită.

— *Nu, nu somn. Nu acum. Am dormit prea mult,* a şuierat o infinitate de voci în cor.

— *Dormi,* am ordonat mai ferm.

De data asta, a ascultat.

Greutatea s-a ridicat din mintea mea, dispărând până m-am simţit din nou aproape normal. *Aproape,* pentru că Fisher încă îmi ţinea mâinile. Când am deschis ochii, se uita la bila solidă de metal mat, inert, din mâinile mele, cu o expresie amuzată şi ironică. Era enervant de chipeş.

— Trebuie să recunosc, mă aşteptam să decurgă diferit,

a meditat el. Şi apoi l-am pocnit direct în faţă.

Scanat cu
CamScanner

11.

ÎNGHITE!

— Prea strâns! Prea strâns! Nu pot să respir!

A spune că Everlayne era furioasă ar fi fost mult prea puţin. Trăgea de panglicile corsetului cu o forţă pe care nu ştiam că o posedă.

— Dacă continui să tragi aşa, o să-mi rupi coastele, m-am plâns eu.

— Bine! Poate atunci o să... încetezi... să te plângi!

— Coastele rupte nu mă vor opri să mă plâng, am mormăit posomorâtă, trăgând de şireturile corsetului.

Se înfigeau în pielea mea, ciupindu-mă în locuri în care hainele mele de acasă nu mă ciupiseră niciodată înainte. Era groaznic.

— încetează!

Everlayne mi-a dat peste mână, ţâţâind dezaprobator. S-a agitat cu fustele mele, învârtindu-se în jurul meu, curăţând scame imaginare pe care doar ea le putea vedea. Ca şi celelalte rochii pe care mi le dăduse Everlayne, aceasta era absolut uluitoare. O creaţie roşie strălucitoare, făcută din mătase naturală. Era genul de rochie care ar fi pus cei mai mulţi bărbaţi în genunchi. O uram al naibii de tare.

— La ce naiba *te-ai gândit!* a mârâit Everlayne, netezind faldurile fustei ca să cadă cum trebuie. E un războinic Fae, Saeris. Nu poţi să loveşti războinici Fae.

— Pot să port, *te rog,* nişte pantaloni?

M-am privit posomorâtă în oglinda mare.

Scanat cu CamScanner

— Şi nu-mi spune că pantalonii sunt doar pentru masculi. Am văzut multe femele plimbându-se prin palat, purtând pantaloni.

Scanat cu
CamScanner

— Am trecut prin asta. Eşti prea *frumoasă* ca să porţi pantaloni. Mă asculţi? Despre Kingfisher?

I-am aruncat o privire dură.

— *Nu.*

— Ai putea măcar să-mi spui ce-a făcut de l-ai lovit aşa.

— Crede-mă. A meritat-o.

— Ei bine, nu mă îndoiesc de *asta.*

Mă rugase să-i explic ce se întâmplase de şapte ori în ultima oră, dar implorările ei nu mă făcuseră să cedez. Nu i-aş fi făcut niciun bine dacă i-aş fi spus lui Everlayne despre figura pe care o făcuse cu quicksilver-ul. Nu voiam să fac lucrurile şi mai tensionate între ei. Dacă Everlayne ar fi ştiut că mă pusese într-o situaţie care m-ar fi putut ucide, atunci lucrurile s-ar fi înrăutăţit mult mai rău. Ar fi devenit catastrofale, şi *eram* prietene. Nu voiam s-o fac să sufere mai mult decât suferea deja. Era o povară suficient de mare că Kingfisher era fratele ei, eram sigură.

— Ai noroc că n-a reacţionat mai rău decât a facut-o, a spus ea.

— Ce? am pufnit eu. Am crezut că reacţia lui a fost un pic exagerată.

Everlayne era deja în camera mea în ziua precedentă, când m-am întors. Nu se aşteptase ca Kingfisher să spargă uşa dormitorului meu, cu mine aruncată peste umărul Iui ca un sac de cartofi şi ţipând ca din gură de şarpe. Nu se aşteptase nici la dispoziţia lui ultra-posomorâtă, la buza lui spartă, sau la linia subţire de sânge prelingându-se pe bărbia lui. Ţipase când el m-a aruncat brusc pe pat şi mârâise, „*Om* rău".

— Ar fi putut fi mult mai rău, m-a asigurat ea. Războinicilor ca Fisher nu Ie plac reacţiile violente.

— Spui că e atât de sălbatic încât un mic croşeu de dreapta e suficient să-l trimită într-o criză explozivă în care e în stare să ucidă?

S-a gândit la asta în timp ce împăturea o pătură. I-a luat ceva timp să se hotărască.

— Da, a decis ea.

— Atunci fratele tău nu e un războinic, Everlayne. E un sălbatic tara minte, cu un temperament de căcat. Dar cred că amândouă ştiam asta deja.

- Te rog, spune-mi doar Layne. Şi *nu* spune asta cu voce tare!

Scanat cu
CamScanner

— Nu-i niciun secret. Cred că toată lumea ştie că Fisher e un sălbatic...

— Nu asta. Partea cu *fratele,* a murmurat.

— Nu ştie toata lumea?

— Ei bine, da. Şi nu. Pur şi simplu nu sc vorbeşte despre asta. Şi e foarte, *foarte* complicat.

— Lasă-mă să ghicesc. Mama ta a avut o aventură, pentru că regele e un monstru respingător, şi a rămas însărcinată cu altcineva?

Everlayne – *Layne* – a oftat.

— Nu. Mama mea a fost căsătorită cu un lord din sud înainte să se căsătorească cu tatăl meu. L-a avut pe Fisher cu primul ei soţ. Când Fisher avea zece ani, regele l-a trimis pe tatăl lui într-o misiune în Zilvaren. Nu s-a mai întors niciodată. Atunci au fost oprite căile. Regele a spus că Finran, tatăl lui Fisher, era responsabil pentru oprirea quicksilver-ului şi l-a declarat trădător al Fae...

— Stai. Kingfisher a spus că Madra era responsabilă pentru oprirea quicksilver-ului.

Expresia lui Everlayne s-a tulburat.

— Şi asta ar putea fi adevărat. Fisher cu siguranţă n-a crezut niciodată că tatăl lui era responsabil. Dar fără nicio dovadă că n-ar fi aşa, Belikon a anunţat că Finran era de vină. După, la mai puţin de un an, Belikon şi-a anunţat logodna cu mama mea. După toate relatările, ea a fost surprinsă, dat fiind că nu-l *întâlnise* niciodată pe rege, dar Belikon i-a spus clar că singura cale prin care putea să arate că nu era o trădătoare a coroanei era să se căsătorească cu el. în plus, Finran fusese foarte bogat, şi Belikon avea nevoie de bani pentru conflictul care izbucnea cu Sanasroth. Belikon a informat-o pe mama mea printr-un crainic regal că trebuia să se prezinte la Palatul de Iarnă, şi trebuia să-şi aducă toate bunurile şi banii cu ea. Rusarius încă vorbeşte despre cât de furios a fost regele când ea a sosit cu Kingfisher după ea.

— Nu considera un fiu dintr-o căsătorie anterioară un bun?

Râsul lui Layne a sunat sec.

— Nici pe departe. Voia un fiu al lui, cât mai repede posibil. Nu-l voia pe Kingfisher ca moştenitor prin căsătorie, dar mamei mele i-a

Scanat cu
CamScanner

luat mult timp să rămână însărcinată din nou. Copiii Fae sunt un dar rar. Cele mai multe cupluri sunt norocoase dacă au măcar un copil. Belikon credea că Finran o „folosise pe mama mea până la epuizare”. Chiar a spus asta o dată. A insistat că, atunci când mama noastră a rămas însărcinată cu mine, mult mai târziu, a fost vina lui Fisher, pentru că nu a fost suficient de puternică să aducă pe lume un alt moştenitor de sex masculin.

Şi il învinovăţea, de asemenea, că nu a foit suficient d'* puternică u supravieţuiască naşterii. Sarcina ci cu mine a fost dificilă Niciunul dintre tămăduitorii ei nu a fost surprins când s-a dus, la scurt timp după ce am venit pe lume, dar Belikon...

Everlayne a clătinat din cap cu tristeţe.

— Conform regelui, totul e întotdeauna din vina lui Fisher. Dar moartea mamei noastre n-a fost din cauza lui. A fost din cauza mea,

— N-a fost vina nimănui, am spus eu. Femeile au murit la naştere de când lumea. Om sau Fae, nu e nicio diferenţă. Copilul nu poate fi mcr odată tras la răspundere.

Layne probabil auzise toate astea înainte. Doar a dat din cap, trecându-şi mâinile peste pătura pe care o pusese pe spatele scaunului meu de citit.

— De unde ai ştiut că Fisher e fiul nelegitim al lui Belikon? a întrebat ea. A avut destule aventuri de-a lungul anilor.

Asta era uşor.

— Pentru că, legitim sau nu, niciun tată nu şi-ar urî propria odraslă în felul în care îl urăşte Belikon pe Fisher.

— Da, ei bine...

Maxilarul lui Layne se mişca în timp ce privea în gol, totuşi urmă-rind cu interes pătura.

— Ai dreptate. Oricum!

A inspirat, îndreptându-se în timp ce-şi revenea în fire, lepădând subiectul greoi, de parcă ar fi fost o mantie apăsătoare. Mă duc să aduc ceva pentru micul-dejun. Când terminăm de mâncat, mergem sus la bibliotecă.

A plecat, şi m-am aşezat pe marginea patului meu, uşurată că eram în sfârşit singură.

Annorath mor.

Annorath mor.

Scanat cu
CamScanner

Annorath mor.

Kingfisher îmi spusese să ascult quicksilver-ul, iar eu îl ascultasem. Nu puteam *să încetez* să-l aud. Vocile din capul meu dispăruseră. Se evaporaseră imediat ce se liniştise qu icksil ver-ul, dar acea *frază.* Continuam să mi-o repet mie însămi, din nou şi din nou, de parcă ar fi fost răspunsul la o întrebare pe care nu ştiam cum să o pun.

Scanat cu
CamScanner

Annorath mor.

Annorath mor.

Annorath mor.

Kingfisher reacţionase când rostisem vorbele cu voce tare. Avea ochii mari. Fusese şocat, chiar. Dar nu mi-a explicat ce înseamnă, şi această necunoaştere mă înnebunea.

Mi-am înfipt unghiile în palmă, aplicând presiune în ritmul acelor cuvinte care mi se tot roteau prin minte. Părea că aproape mi-au înlocuit bătăile inimii. Transa mea s-a încheiat doar atunci când o bătaie puternică în uşă a sfâşiat tăcerea.

Cândva, Layne avea să accepte că pur şi simplu nu mănânc atât de mult şi va înceta să-mi umple farfuria cu atâta mâncare. îmi va strecura un măr sau ceva de genul ăsta în buzunar. Astfel, chiar dacă farfuria ei de la micul-dejun ar fi plină, tot ar avea o mână liberă ca să deschidă uşa. Am mormăit ceva în timp ce traversam camera, apoi am răsucit mânerul şi am deschis uşa fără să mă uit, m-am întors la pat şi m-am lăsat în genunchi, căutând sub pat încălţările pe care le aruncasem noaptea trecută.

— Recunosc, îmi place atunci când o femeie îngenunchează în faţa mea, dar în cazul *ăsta...*

Tocmai întindeam mâna, iar degetele îmi prindeau tocul pantofului de sub pat, dar în momentul în care am auzit acea voce, am înţepenit ca o scândură. Sângele mi-a năvălit în obraji şi m-am tras înapoi, apoi m-am ridicat în şezut pe călcâie, privind urât în sus spre Kingfisher.

— Nu eşti binevenit aici, l-am anunţat.

Buzele lui păreau mai iritate şi mai roşii decât fuseseră ieri după-amiază. în mâini ducea o tavă mare din lemn încărcată cu tot felul de mezeluri, brânzeturi, fructe şi cel puţin trei feluri de pâine. Purta o cantitate ieşită din comun de armură – de două ori mai multă decât de obicei. Tibiile îi erau acoperite de jambiere negre, împodobite cu sori aurii, ale căror raze se îndreptau în sus spre genunchi. Platoşe pentru antebraţ cu acelaşi model îi acopereau încheieturile. S-a privit, buzele arcuindu-i-se într-un zâmbet rece, când m-a prins uitându-mă la armura lui elaborată.

— îţi place? a mormăit el. Mi-am zis că nişte protecţie suplimentară ar fi potrivită în dimineaţa asta, de vreme ce acum ai

Scanat cu CamScanner

tendinţa să te arunci asupra mea ca o pisică turbată.

- Pisicile zgârie, am spus sec. Am *fost foarte* aproape să te trânte« pe jos.
- în visele tale, fiinţă umană.

A tras uşa, a intrat în dormitor, a pus grămada de mâncare pe masa mică, apoi s-a dus la toate cele trei ferestre înalte din cameră, trăgând draperiile.

M-am ridicat şi l-am urmat, trăgând la loc toate draperiile.

— Ce *faci?*

— Sunt mahmur, a anunţat. Soarele încearcă să-mi spargă ţeasta, ceea ce mă face *foarte* nesuferit. Dar te rog. Nu te sfii să le tragi înapoi.

Cum naiba puteai să omori un războinic Fae? Aveai nevoie de vreo armă specială? Puteau fi otrăviţi? Mi-am notat în minte să-l întreb pe Rusarius – bătrânul bibliotecar cu siguranţă avea să ştie. Strâmbând din buze, m-am întors şi am făcut din nou lumină.

— Am vrut să spun, ce cauţi aici? în camera mea?

— Nu am voie să mănânc în bibliotecă, se pare. Şi, spre deosebire de Layne, nu am aripa mea proprie repartizată la curte. După ce am văzut ieri cât de frumoasă e camera *ta,* m-am gândit să vin şi să iau micul-dejun aici Nu-ţi face griji. Ţi-am adus şi ţie nişte brânză.

A luat una dintre farfuriile mici pe care le pusese în echilibru pe tava supraîncărcată şi a pus jos o bucată uriaşă de brânză. Spre norocul lui, arăta a brânză bună, dar felul în care mi-a împins farfuria peste masă m-a făcut să iau foc.

Ticălosul a început să mănânce de parcă viaţa i-ar fi depins de asta.

— Rusarius a spus că nu se mănâncă mâncare gătită în biblic ecă. Toate astea sunt reci. la-le şi du-te să-l deranjezi pe el.

Kingfisher nici nu m-a băgat în seamă.

— Fisher!

A tresărit, ghemuindu-se în scaun.

- Ziua de azi are tot felul de reguli, fiinţă umană, a spus.

A început să le numere pe degete, câte un deget pentru fiecare.

- Să nu ţipi. Să nu dai cu pumnul. Să nu mă pui să fac vreun

Scanat cu CamScanner

exerciţiu fizic, Să nu...

~ îţi curge sânge din buză iar, i-am spus.

tiinba lui a ieşit rapid printre buze, sângele pătându-i vârful. Şi m-am trezit privind nişte canini surprinzător de ascuţiţi. Vâzându-i,

Scanat cu CamScanner

ni-a trecut un fior de teamă şi curiozitate prin corp. Căldura mi s-a ridicat din stomac, sângele năvălindu-mi în obraji.

Privirea lui Kingfisher s-a fixat brusc asupra mea.

— Fii atentă, fiinţă umană. Noi, Fae, avem un simţ al mirosului excelent. Ai fi uimită ce putem mirosi plutind în aer.

— Eu... eu nu făceam nimic. N-am...

O, zei. Aveam să mor de ruşine. Momentul fusese trecător. Nici măcar nu intenţionasem să mă gândesc la asta. îl dispreţuiam pe Kingfisher. NM eram atrasă de el. Nu mă gândeam la limba lui sau la dinţii lui...

A pus jos bucăţile de pâine şi de carne pe care le ţinea şi s-a lăsat înapoi pe spătarul scaunului/oarte lent. Expresia lui devenise brusc serioasă, ochii alerţi, vocea coborându-i şi devenind suavă, ca de catifea.

— *Faci lucrurile şi mai rele.*

înghiţindu-mi impulsul de a ţipa, m-am aşezat la masă şi m-am forţat să-i susţin privirea insuportabil de arogantă. *Schimbă subiectul. Schimbă subiectul. Schimbă subiectul.*

— De ce nu ţi-ai tratat rana de la buză, oricum? Se poate vindeca. O tăietură mică ca asta? S-ar vindeca instantaneu cu o singură atingere...

Kingfisher a mijit ochii, fixându-mă în continuare.

— Urma să mă ocup de asta după, dar acum am decis altfel.

— Ha! Sigur.

Am smuls o bucată de brânză din grămada pe care mi-o trântise pe farfurie şi am vârât-o în gură.

— Da. Chiar acum, de fapt. O voi păstra ca amintire.

— O amintire a momentului când o fiinţă umană pricăjită te-a lovit şi ţi-a dat sângele? Vrei ca prietenii tăi să afle?

La dracu, brânza asta era lipicioasă. Am continuat să mestec, dar gura îmi era atât de uscată, încât mâncarea se transformase într-o pastă groasă.

— îmi place să fiu surprins, a spus Fisher, răsucind furculiţa în mână. Sunt şi un fan al sexului agresiv. Va fi o amintire distractivă.

Am inspirat brusc, înghiţind brânza. Am tuşit şi m-am înecat, am încercat disperată să scap de ea, dar nu aluneca nicăieri.

Kingfisher s-a aplecat înainte, limba trecându-i din nou peste dinţi.

Scanat cu
CamScanner

A zâmbit sugestiv şi a spus:

— *Înghite!*

— Ce naiba se întâmplă aici? încerci s-o omori pe săraca fată?

Scanat cu CamScanner

Layne a apărut de nicăieri, un nor de parfum dulce şi mătăsuri de culoarea şofranului. A pus jos farfuriile aduse de la bucătărie, apoi a început să-mi frece uşor spatele.

— Ce i-ai făcut? a zis ea, privindu-l furioasă pe Fisher.

— Pe toţi zeii care au fost vreodată sau vor fi vreodată, te rog nu mai ţipa, a gemut el.

— Se sufocă, Fisher. Ai otrăvit-o? Respiră, Saeris. Aşa. încet, inspiră, încet, expiră.

Mi-a demonstrat cum să respir pe nas.

— Şi... de ce miroase a *bordel* aici? Dacă ai de gând să petreci noaptea curvind şi bând, măcar spală mirosul sexului de pe tine înainte să apari la micul-dejun.

Kingfisher părea gata să izbucnească în râs. Netrebnicul se distra de minune. M-am pregătit pentru atacul crunt – avea să-i spună surorii lui că mirosul era din vina mea şi nu a lui. Dar când a vorbit, m-a luat prin surprindere.

— Ai dreptate. îmi cer scuze, Layne. A fost lipsit de consideraţie. îmi iau micul-dejun de aici şi vă las în pace. Dacă apare Ren, spune-i că sunt Ia baie, spălându-mi păcatele. *Ne* vedem după-amiază, Osha. Fii pregătită să exersăm ce am învăţat ieri.

Stai aşa...

L-am privit plecând.

A luat vina asupra sa. De ce ar face asta?

Layne avea să afle că eu eram sursa mirosului de excitare din aer în clipa în care el pleca? Nu cred. Nu mă mai gândeam la limba lui Fisher alunecând pe gâtul meu. Mă gândeam la el care mă forţa să ţin quicksilver-ul în palmă şi cât de mult avea să mă doară.

Annorath mor!

Annorath mor!

Annorath mor!

Amintirea vocilor din capul meu răsuna ca un cântec de război.

Hsher mă scutise de ruşine, dar nu însemna mare lucru. Nu atunci când aveam în faţă promisiunea după-amiezii de lucru cu quicksilver-ul. Chiar era nebun dacă credea că mă voi supune de bunăvoie din nou acelui experiment.

Scanat cu
CamScanner

Temperatura din bibliotecă era insuportabilă. Mai rece decât de-obi- cei, condensul se scurgea pe interiorul ferestrelor, iar nori groşi de vapori se formau în aer de fiecare dată când cineva vorbea.

— O să ningă în seara asta, a anunţat Rusarius, privind încruntat pânza mohorâtă de nori care umplea vederea de sub cupola de sticlă.

Zăpadă.

Perspectiva de a o vedea căzând din cer cu propriii ochi era palpitantă, dar existau lucruri mai importante de făcut. îmi luasem decizia şi mă ţineam de ea.

— Vreau să aflu mai multe despre quicksilver astăzi, am spus. Ştiu că plănuiai să vorbim mai mult despre Sanasroth şi curţi, dar regele ne-a dat doar o săptămână înainte ca Kingfisher să plece. Au trecut deja trei zile şi nu am învăţat prea multe despre căi.

— Cunoaşterea curţilor va fi vitală atunci când vei începe să călătoreşti în afara Yveliei. Cred că merită să discutăm despre asta, a spus Layne, punând mâna pe teancul impresionant de cărţi pe care-l pregătise pentru lecţia zilei.

— Nu ştiu. Poate Saeris are dreptate, a spus Rusarius. Părul lui alb era mai pufos ca niciodată, ridicându-se în toate direcţiile. Dacă nu putem demonstra că Saeris e capabilă să activeze quicksilver-ul, Kingfisher va avea probleme, cred. El e cel care a adus-o aici. Regele i-a dat o săptămână să o înveţe cum să se descurce cu toată povestea asta. Dacă ea eşuează...

— îl va pedepsi pe Fisher, a spus Layne.

— Şi pe Saeris, poate? a sugerat Rusarius pe un ton întrebător.

Layne şi-a dat laoparte cu ezitare teancul de cărţi.

— Bine. Quicksilver-ul atunci. Poate dacă acoperim cât de cât fundamentele, Fisher va putea să te introducă în nişte compuşi alchimici mai puţin importanţi la forjă în această după-amiază.

O, Fisher nu se juca deloc cu compuşi alchimici mai puţin importanţi. Mă aruncase direct în gura lupului, punându-mi quicksilver-ul pur în mână fără să stea prea mult pe gânduri. Din nou, am hotărât să nu menţionez acest amănunt.

— Mă întrebam dacă exista vreo referinţă legată de modul în care Alchimiştii foloseau căile pentru a călători dintr-un loc în altul, în special. Adică cum se asigurau că vor ajunge exact unde doreau, mi-am clarificat gândul. Era vreun panou, sau vreun descântec, sau...

Scanat cu
CamScanner

Am dat din umeri,

Scanat cu
CamScanner

încercând să par cât mai degajată posibil. Trebuiau să rostească numele unui loc cu voce tare sau ceva de genul ăsta?

Rusarius şi-a şters nasul de mâneca robei, apoi a suflat în ceaiul fierbinte pe care şi-l pregătise undeva în spatele bibliotecii.

— A, nu, mă îndoiesc că avem vreo carte sau vreun pergament care să acopere *asta,* a spus.

-Of!

Eram măcinată de dezamăgire.

— Nu, acea parte era uşoară. Era un lucru cunoscut cum ajungeau dintr-un punct în altul, a spus Rusarius.

A sorbit din ceai şi a ţipat, suflând ca să-şi răcească gura.

— O, zei, răbdarea n-a fost niciodată punctul meu forte. Ai zice că am învăţat să aştept până acum...

— Cum o făceau, atunci? Dacă era un lucru cunoscut?

— Aha, da. Ei bine, pur şi simplu îşi fixau intenţia asupra locului Se concentrau foarte tare, se pare. Dacă voiau să exploreze ceva nou, se gândeau la *tipul* de loc în care voiau să meargă. Dacă voiau să descopere un loc bogat în minereu de fier, de exemplu, se gândeau la minereul de fier şi lăsau quicksilver-ul să îi ducă într-un Ioc cu mult minereu de fier. Era un sistem foarte simplu. Evident, imperfect. De mai multe ori, un Alchimist s-a gândit la tipul de loc unde voia să meargă şi a intrat într-un bazin, dispărând pentru totdeauna. Un grup a plecat în căutarea hidrogenului odată. Arhivarul-şef Clements a postulat că quicksilver-ul i-a dus direct în centrul unei stele, undeva. Totală prostie, dacă mă întrebi pe mine...

Am încetat să mai ascult. Nu încercam să ajung într-un loc nou. Voiam să merg acasă. Şi tot ce trebuia să fac era să mă gândesc la Zilvaren înainte să intru în bazin? Părea prea uşor, cu siguranţă. Dar Rusarius părea destul de sigur pe el.

— Şi unde e bazinul ăsta aici, în Palatul de Iarnă? Belikon are unul, nu-i aşa? l-am întrerupt pe bătrân, care încă povestea despre grupuri de Alchimişti care dispăruseră în timp ce explorau destinaţii necunoscute.

— Oh, desigur! Bazinul nostru este cel mai mare documentat vreodată! a declarat bibliotecarul strălucind de emoţie, de parcă ar fi fost personal responsabil de existenţa sa. Belikon l-a făcut astfel încât să poată transporta armate întregi dacă era nevoie. E

Scanat cu
CamScanner

situat sub noi, foarte adânc,

Scanat cu
CamScanner

în subsolurile palatului. Aproape fiecare tunel pe care îl întâlneşti te va duce acolo. Deşi odată am petrecut cinci zile încercând să înţeleg…

Chiar dacă mă laud singură, pot să spun că am făcut o treabă remarcabilă prefăcându-mă interesată de ce povestea Rusarius. Planurile care se formau rapid în mintea mea îmi ocupau toată atenţia, dar am dat din cap şi am râs la povestea bibliotecarului, implicându-mă în discuţie doar atât cât să o conving pe Layne că îl ascult şi pe el.

Următoarele trei ore au trecut cu greu, şi am încercat din răsputeri să nu mă agit.

Am luat notiţe despre bazinul Sanasrothian, situat în centrul sălilor consiliului curţii lor rivale. Am reţinut locul exact al altor două bazine din alte două curţi. Gilarienii, Fae din munţi, la est, aveau bazinul într-o sală situată pe cel mai înalt vârf al domeniului lor. Rapoartele spuneau că bazinul Lissienilor, Fae de pe mare, care trăiau pe o insulă sudică, era localizat adânc, într-o peşteră, şi era aproape la fel de mare ca bazinul yvelian, deşi asta nu fusese niciodată confirmat, Lissienii privind locul acela ca pe cel mai sacru loc.

Am absorbit toate astea, mintea mea zvâcnind tot timpul.

Tot ce trebuia să fac era să mă gândesc intens la Oraşul de Argint. Trebuia să ajung la quicksilver, să-l conving să se trezească, şi apoi aveam să ajung acasă. Ar fi fost *atât* de simplu.

Dar mai era ceva ce trebuia să fac mai întâi.

Scanat cu
CamScanner

12.

VULPEA

Armura de piele de pe Kingfisher dispăruse, şi înţelegeam de ce. Vatra ardea, un foc alb-strălucitor mângâind zidăria atunci când am intrat Pentru prima dată în aproape o săptămână, o căldură plăcută mi s-a strecurat în oase, şi era un lucru cu adevărat frumos.

Fratele lui Layne a rânjit răutăcios când şi-a dat seama că intrasem în atelierul fierbinte, deşi nu şi-a întors privirea de la treaba cu care se îndeletnicea. Sudoarea îi curgea pe faţă în timp ce introducea un cleşte strălucitor în foc; s-a aplecat, încruntându-se concentrat pentru un moment, apoi a tras înapoi cleştele, de data asta cele două braţe metalice strângând un mic vas metalic.

Abia am observat vasul – *creuzetul* – pe care Kingfisher l-a pus pe nicovala de lângă bancul de lucru. Privirea mi-era fixată pe picătura de sudoare care atârna de bărbia lui Fisher; jur pe viaţa mea, nu puteam vedea nimic altceva! A strălucit acolo o secundă şi apoi a căzut, sfârâind când a lovit creuzetul de fier şi s-a transformat în abur.

Cămaşa neagră a lui Fisher, de obicei lejeră, îi era lipită de piept. A inspirat adânc, umerii ridicându-i-se, şi…

M-am trezit când a pocnit din degete în faţa mea.

— Ai putea măcar să mă avertizezi înainte să mă dezbraci din priviri.

— Nu te dezbrăcăm din priviri. încercam *să văd* prin

Scanat cu CamScanner

tot... aburul ăsta.

Mi-am fluturat mâna demonstrativ, dar aerul era curat, nu era niciun abur, iar Kingfisher nu părea convins.

Scanat cu CamScanner

— întotdeauna m-a nedumerit ceva. Oamenii nu sunt restricţionaţi de aceleaşi legi ca Fae legaţi de Jurământ. Voi, creaturile astea, puteţi minţi ori de câte ori doriţi. O faceţi tot timpul. Şi totuşi nu vă pricepeţi *deloc.*

Era îmbujorat de căldură, lucea de transpiraţie. Niciun fir de păr din cap nu îi era uscat. De la rădăcină până la vârf, pletele îi erau ude, unele şuviţe lipindu-i-se de faţă. Ca şi cum şi-ar fi dat brusc seama, şi-a scuturat capul ca un câine, stropind cu sudoare peste tot.

Mi-am ridicat mâna în dreptul feţei, ca să blochez umezeala.

— Scârbos.

Fisher a râs înfundat în timp ce privea în creuzet, dezlipindu-şi cămaşa de piept ca să inspecteze ce era înăuntru.

— Uite-te puţin la tine, minţi de-ngheaţă apele, iubire. îţi place sudoarea mea, *nu-i aşa,* fiinţă umană?

Din prima clipă în care ne-am întâlnit, ticălosul ăsta îşi făcuse un scop din a mă scoate din sărite. N-am reacţionat niciodată când m-a numit „fiinţă umană” sau „Osha”, aşa că nu aveam habar cum de ştia că mă enervează atât de tare, mă scotea din sărite.

— Am un *nume.* Foloseşte-1!

L-am împins laoparte, îndreptându-mă spre bancul de lucru. Mi-am aruncat geanta pe care o adusesem cu mine pe masă şi am smuls unul din şorţurile de piele atârnate de perete, lângă fereastră.

M-am întors, gata să-i ţin o predică despre bune maniere şi cum e politicos să le spui oamenilor pe numele lor şi nu vreo poreclă stupidă *inventată,* dar... Inima mi-a sărit din piept.

— *Zei şi martiri!*

La mai puţin de un deget de mine, Kingfisher îmi zâmbea. Cum naiba ajunsese atât de aproape? Ochii îi jucau de veselie. Era uimitor că nişte ochi atât de splendizi aparţineau unui asemenea netrebnic. Nu semănau cu nimic din ce mai văzusem vreodată. Atât de strălucitori, de un verde unic şi surprinzător. Şi, deşi quicksilver-ul prins în irisul lui drept mă speria groaznic, nu puteam nega că îl făcea să arate remarcabil.

— Tu eşti *temporară,* a spus el, dominându-mă, uriaşa lui siluetă fiind pur şi simplu... pretutindeni.

— Iar tu eşti *nesimţit,* i-am zis înapoi.

A ridicat din umeri, apoi s-a răsucit. De îndată ce şi-a întors spatele, am tras adânc aer în piept, încercând să-mi revin cât timp nu

Scanat cu
CamScanner

mă privea.

Scanat cu
CamScanner

— N-are rost să înveţi numele fiinţelor umane, a spus. Voi apăreţi 7i dispăreţi atât de repede. Mă obosesc doar să învăţ numele creaturilor care trăiesc mai mult decât o bătaie a inimii.

Mâinile îmi tremurau când mi-am trecut cordonul şorţului pe după talie şi l-am legat peste abdomen.

— E Saeris. Numele meu. Spune-mi pe nume sau nu mâ mai striga deloc.

Mi-a aruncat o privire amuzată peste umăr, buzele uşor deschise expunând o scurtă strălucire a dinţilor.

— *Nu mă mai striga deloc?* îmi place cum sună. Vino şi uită-te la asta, Nu Mă Mai Striga Deloc.

Ei bine, m-am băgat singură în gura lupului. Oftând, m-am dus să văd ce-mi arăta în creuzet.

— Mai sunt şi alte cuvinte, totuşi. *Te rog şi mulţumesc?* Nu te-am auzit folosindu-le încă, dar sunt sigură că fac parte din vocabularul tău...

— Nu fac, a spus el vesel.

O cantitate mică de pulbere gri-închis, fină ca cenuşa, stătea pe fundul creuzetului.

— La ce mă uit?

— Os, a spus Fisher.

— Uman?

A dat din cap că nu.

— N-am avut. Deşi, dacă ai fi fost dispusă să contribui...

— *încetează*[1].

Fisher s-a ridicat drept, închizând pe jumătate un ochi în timp ce mă studia.

— Oare specia voastră ar trebui să tragă un pui de somn după-amiaza? Eşti foarte morocănoasă. *Eu sunt* cel mahmur, ştii?

— Ce-ai făcut, de altfel, seara trecută?

— Ai vrea să ştii?

— De fapt, lasă. M-am răzgândit. Nu vreau să ştiu.

— Ren şi cu mine am mers la The Blind Pig. Am pariat jumătate din economiile lui şi am secat barul. Data viitoare te invit şi pe tine.

M-am strâmbat.

— Te rog, nu.

Scanat cu CamScanner

Kingfisher m-a apucat, mâna lui strângânuu-mi încheietura. Eram gata să ating praful din creuzet cu vârful degetului, dar...

— Acolo de unde vii, fierarul pune degetul într-un creuzet care tocmai a ieşit dintr-un cuptor încins, Osha? m-a întrebat Fisher.

Mi-am încleştat fălcile, simţindu-mă absolut, complet şi devastator de proastă. Dacă aş fi făcut asta în atelierul lui Elroy, ar fi ţipat la mine până şi-ar fi pierdut vocea şi apoi m-ar fi alungat din atelier pentru o săptămână întreagă. Nici măcar nu mi-ar fi permis să mă apropii de creuzet tară mănuşi rezistente la căldură. Aici nu gândeam limpede. Eram distrasă. Şi motivul distragerilor mele tocmai mă salvase de la pierderea întregii mâini. Obrajii îmi ardeau mai tare decât focul din vatră.

— Nu. *Nu* face aşa ceva.

Kingfisher m-a eliberat. N-a mai zis nimic, dar privirea lui dură şi iritată spunea totul. *Fii mai atentă, Osha.*

— Osul era de Fae, a spus după un moment. Timp de secole, neamul nostru a încercat să înţeleagă cum au fost create relicvele care ne permit să călătorim prin quicksilver. De-a lungul anilor au existat multe teorii. Dar au rămas doar teorii. Cu quicksilver-ul adormit, nu am putut experimenta sau pune vreuna dintre ele la încercare. Dar acum că eşti aici...

— Vrei să trezesc quicksilver-ul ca să poţi încerca să legi lucruri de el şi să vezi dacă poţi crea o relicvă.

— Exact.

A zâmbit. Era primul zâmbet sincer şi larg pe care îl văzusem vreodată pe faţa lui şi era înfricoşător. Nu pentru că îl făcea să arate răutăcios. Deloc. Arăta mult mai tânăr decât atunci când se încrunta. Părea *fericit,* şi asta era ceea ce mă deruta cu adevărat. Era uşor să-l urăsc pe Kingfisher când era un netrebnic, dar în momentul ăsta părea foarte puţin netrebnic, şi lucrul ăsta era... derutant.

Nu aveam timpul sau dispoziţia să despic firul în patru în legătură cu situaţia confuză de acum. Nu conta. Aveam lucruri mai importante de care să-mi fac griji.

— Foloseşti oase ca să vezi dacă fuzionarea quicksilver-ului cu material biologic va face bazinul să creadă că fiinţa vie care trece prin el face parte din sistem? am întrebat.

Kingfisher s-a dat înapoi pe călcâie, sprâncenele ridicându-i-se.

Scanat cu
CamScanner

— Da, chiar aşa. Asta vreau să fac.

— Ei bine, atunci hai să o facem.

— Serios? După ziua de ieri, mă aşteptam să nu vrei să mai activezi quicksilver-ul din nou.

— Nu sunt mulţumită de asta, deloc. Dar dacă înseamnă că putem... O, *pe toţi sfinţii zei!*

Nu eram singuri.

Din proprie iniţiativă, mâna mea a apucat o pereche de cleşti. Am strâns-o ca pe un pumnal, sărind înainte, adoptând o poziţie defensiva. Pulsul îmi bubuia în degete, în degetele de la picioare şi oriunde altundeva era posibil. într-o clipă, eram gata să lupt, dar Kingfisher s-a mişcat mai repede decât mine. A devenit o dâră de fum negru. Un vânt rece mi-a trecut brutal prin păr, apoi a dispărut. S-a materializat de cealaltă parte a atelierului, cu moartea în ochi, sabia neagră şi letală strânsă în ambele mâini, picurând fum.

— Ce *e* asta? am arătat cu degetul spre ciudăţenia ghemuită lângă vatră, care a şuierat la mine, descoperindu-şi colţii, arătându-mi albul ochilor.

Kingfisher a aruncat o privire spre creatură şi şi-a relaxat poziţia defensivă, înjurând într-o limbă pe care nu o înţelegeam.

— Ce-i cu tine? E o vulpe! O, zei, am crezut că o să-ţi fie smulsă faţa.

— Vulpe? Ce-i *aia**

Kingfisher a mormăit nervos când s-a oprit deasupra animalului ciudat. Avea o blană groasă, albă ca zăpada de afară, şi ochi sticloşi, negri ca abanosul. S-a ghemuit, lipită de podeaua de piatră, cu urechile mici şi negre la vârf, plecate pe craniul ei mic, în timp ce. urmărea cum Kingfisher îşi ridică sabia deasupra capului său.

— Să ştii, a şuierat războinicul, transportarea asta dintr-un loc în altul când ai dureri de cap este de groază. A adus lama în jos.

— NU! OPREŞTE-TE! Ce faci?

A îndepărtat arma exact la timp.

- Zei netrebnici, fiinţă umană! încetează să mai ţipi!
- Nu vreau să o omori! M-a luat prin surprindere, atâta tot!

~ E o vulpe! O pacoste! Probabil asta locuia în vatră înainte să-i distrugem vizuina. Fură mâncare din bucătării.

Creatura nu era deloc atât de hidoasă pe cât o

Scanat cu CamScanner

considerasem la început. M am repezit înainte, aplecându-mă, acoperind micuţa fiinţă cu trupul meu, cuprinsă de o remuşcare subită.

Scanat cu
CamScanner

— Cu siguranţă nu poţi s-o omori, dacă i-am distrus deja casa.

— O să te muşte, a spus Kingfisher.

— Nu, n-o să...

M-a muşcat.

Colţii ei erau ascuţiţi ca acele. Cu fălcile strânse în jurul antebraţului meu, micuţa vulpe clipea şi ţipa, scoţând tot felul de sunete ciudate. Părea că vrea să fugă şi să se ascundă, dar nu putea să-şi dea seama cum să *înceteze să* mă muşte.

Kingfisher şi-a pus vârful săbiei pe piatră şi s-a rezemat uşor, urmărind scena fără vreun sentiment vizibil.

— Poartă tot felul de boli. Putregai pulmonar, a spus. Şi ceva care face pielea să se descuameze? Un fel de infecţie fungică, cred.

— Au! Aproape m-a muşcat până la os, Fisher. *Ajută-mă!*

Kingfisher s-a îndepărtat de sabie, stând drept acum. S-a uitat înspre tavanul cu grinzi deasupra, mijind ochii.

— Asta... e o lecţie, cred. întotdeauna există consecinţe pentru acţiunile noastre. Noua ta brăţară de blană este o consecinţă a slăbiciunii umane. Poart-o cu mândrie.

Micuţa vulpe a strănutat, cu ochii ei negri fixaţi într-ai mei. Dacă o vulpe ar fi putut avea o expresie facială, a ei ar fi fost una de panică. Credea că vreau s-o ajut, m-am gândit, dar cum ar trebui s-o fac când, dacă era ceva, ea muşca şi mai tare?

— Lasă-mă, lasă-mă, lasă-mă, am implorat-o. *Te rog,* dă-mi drumul. Nu vreau să te rănesc. îmi pare rău că ţi-am distrus casa. Promit că îţi vom construi una şi mai bună.

— Nu face promisiuni în numele *meu,* a intervenit Kingfisher. Cred că s-ar face o pălărie grozavă din ea.

Am mârâit la Kingfisher. Vulpea a mârâit şi ea.

Ca şi cum am fi găsit un numitor comun, micuţa vulpe şi-a relaxat încet strânsoarea de pe antebraţul meu, fălcile tremurându-i ca şi cum ar fi fost împotriva legilor firii să mă elibereze. M-am ridicat, apăsând mâna peste urmele de muşcătură din piele, încercând să opresc sângerarea. Vulpea i-a aruncat lui Kingfisher o privire bănuitoare şi s-a strecurat sub fusta mea, ascunzându-se sub straturile de material.

Scanat cu
CamScanner

— Uite, a observat Kingfisher. în sfârşit. O utilizare corectă pentru tot materialul ăla ridicol. O mică păpuşă drăguţă intr-o rochie drăguţă, nu-i aşa?

— Hei! Nu *vreau* să port asta, i-am tăiat-o, trăgând de rochie. Ce purtam atunci când m-ai găsit?

— Mult sânge, a cugetat Fisher.

S-a încruntat.

— Stai. Parcă îmi amintesc că *intestinele* tale făceau parte din ţinută.

— Pantaloni şi o cămaşă, am spus sec. Şi o pereche de cizme cu tălpi foarte bune. Ai idee cât au costat cizmele alea?

— Lasă-mă să ghicesc. Virginitatea ta.

— Să te fut, Fisher.

— Cu plăcere, a zâmbit el. Dar mă tem că n-am cizme noi să-ţi dau la schimb.

M-am repezit la el, gata să-l *omor,* dar am răsuflat când am simţit atingerea blănii pe gambe şi mi-am amintit de micuţa vulpe pe care o ascundeam. Ghearele ei m-au zgâriat. Am încercat să nu reacţionez, dar Fisher m-a văzut tresărind.

— Zei din ceruri, a gemut. Lasă-mă s-o omor şi gata.

— Nu! Nici vorbă!

— Bine. Foarte bine. Fie cum vrei tu.

S-a întors la creuzet, fluturând din mână. în acelaşi moment, am simţit o adiere răcoroasă sub fusta mea, însoţită de un ţipăt speriat, şi o colivie mare de răchită a apărut la celălalt capăt al bancului de lucru, înăuntrul cuştii se găseau o cupă plină cu apă, o mică grămadă care arăta a oase de pui şi, desigur, vulpea.

— Va trebui s-o eliberezi în afara palatului. Nu va supravieţui nici cinci secunde aici. Nici măcar ca jucărie a ta. Deocamdată, poate sta acolo şi *să tacă,* a spus el aruncând o privire plină de înţeles cuştii. Iar în ce te priveşte...

A fluturat din nou din încheietură, şi rochia strâmtă de culoare stacojie cu care Layne mă îmbrăcase dimineaţă a dispărut. Am tras pentru prima dată aer în piept cu adevărat în ultimele şase ore, şi aproape am plâns de uşurarea valului de oxigen care îmi inunda plămânii.

Purtam haine normale. Hainele *mele...* nu, stai. Nu erau hainele mele. Semănau, da, dar existau diferenţe uşor de remarcat între hainele

Scanat cu CamScanner

cu care mă găsise Kingfisher şi această ţinută. Pantalonii erau mai groşi. Negri, nu alb murdar. Materialul era rezistent, dar suplu. *Strâmţi.* Ei bine, nu puteam să mă plâng prea mult după ce fusesem atât de agitată din cauza volănaşelor pe care Layne mă pusese să le port. Cămaşa era mai mult o tunică. Neagră. Puţin mai lungă decât eram obişnuită. Mai potrivită modei Fae. Avea *atât* de multe buzunare. La brâu atârna o curea din piele cu numeroase găici pentru unelte şi... arme? Avea chiar un *cuţit* prins de coapsă. M-am uitat în jos la mânerul de onix negru, încercând să-mi dau seama ce văd.

— Ai nevoie să-ţi explic cum funcţionează?

Mi-am ridicat capul brusc. Kingfisher era cu spatele la mine. O, pe toţi zeii, îşi trăgea cămaşa peste cap! Când s-a întors, avea pieptul gol şi o mare de cerneală neagră care-i marca muşchii lucioşi, dar chipul lui era lipsit de expresie. Chiar în mijlocul pieptului, cu colţii ascuţiţi şi feroce, avea un alt cap de lup, tatuat. Multe tatuaje mai mici îl înconjurau sau porneau de la el, dar nu puteam să le descifrez fără să-l inspectez mult mai îndeaproape, şi nu aveam de gând să fac asta. Mă aşteptam la un comentariu sarcastic din partea lui Kingfisher în timp ce mă străduiam să nu mă holbez, însă a părut sincer când şi-a mişcat bărbia către cuţitul pe care-l materializase în dreptul coapsei mele.

— în mâinile potrivite, o lamă ca asta poate face mult rău. Renfis e un profesor bun. Te poate învăţa să o foloseşti dacă ai nevoie.

în colivie, Ia capătul bancului de lucru, vulpea a început să bea însetată din bol.

— Ştiu să folosesc cuţitele, am spus privind în jos.

— Mai devreme ai spus că te descurci cu forja. Şi apoi ai încercat să-ţi bagi degetul într-un creuzet incandescent.

— Mă descurc la forjă. Doar că... nu m-am gândit.

Şi-a şters mâinile de cămaşă şi a aruncat-o pe bancul de lucru.

— Ai putea să-ţi tai gâtul cu un cuţit ca ăsta dacă uiţi să gândeşti, Osha.

— Dă-mi odată quicksilver-ul. Să vedem dacă reuşim să legăm osul ăsta de el şi să-l transformăm în ceva util.

Scanat cu CamScanner

N-am reuşit.

Mi-au trebuit trei ore să descopăr cum să trezesc quicksilver-ul din nou. Când, în cele din urmă, am reuşit să transform argintul mat şi solid

în starea lui lichidă, eram epuizată, corpul îmi zvâcnea de durere şi eram oarecum traumatizată.

Particulele de os au explodat în flăcări imediat ce Kingfisher a turnat praful în vasul cu quicksilver, evaporându-se înainte să atingă suprafaţa vălurită de lichid, şi metalul nici măcar nu era fierbinte. Murmura ritmic şi îmi arunca bolboroseli într-un fel care părea batjocoritor, şi am făcut tot posibilul să nu ţip de frustrare.

Transpiram în căldura forjei, obosită şi tot mai furioasă cu fiecare secundă. Kingfisher nu observa, sau poate observa, dar nu dădea ni- ciun semn că i-ar fi păsat. S-a aplecat peste bancul de lucru, sudoarea curgându-i râuri pe scobitura de pe spate, muşchii bine definiţi şi puternici etalându-se de-o parte şi de alta a coloanei vertebrale, în timp ce lua notiţe dintr-o carte pe care o invocase de nicăieri.

Atâta piele. Atâta *cerneală.* Tatuajele de *pe* spatele lui se înlănţuiau – linii îndrăzneţe care păreau să formeze căi şi să spună poveşti. Nu aveam să mă mint – voiam să ştiu despre fiecare în parte – ce însemnau şi când le făcuse. Dar n-aveam să-i dau satisfacţia de a-l întreba. Aveam lucruri de rezolvat.

Un junghi de nerăbdare s-a ridicat în interiorul meu, dându-mi curajul de care aveam nevoie să acţionez. Am tras adânc aer în piept şi m-am pregătit.

— Ştii... poate dacă m-aş uita la pandantiv? Să-l ţin în mâini? Dacă ar fi existat un alt element legat de el când a fost turnat, poate aş putea simţi ce este.

Era un joc periculos. Dacă funcţiona, aş fi putut să merg acasă. Dacă nu, aş fi avut parte de un Kingfisher furios şi probabil că aş fi fost închisă în camera mea până la adânci bătrâneţi. Fisher s-a uitat la mine, studiindu-mă printre gene. O, zei, era o privelişte de neuitat. Fiecare linie din care era format era artă pură. Cu buzele lui pline, umbra uşoară de

Scanat cu CamScanner

barbă care îi scotea în evidenţă maxilarul, ochii lui fascinanţi şi toată acea masă neagră de păr, era greu să nu te uiţi la el fără *să nu simţi o durere ascuţită.* Crescusem într-o groapă mizerabilă, unde oamenii mureau mai des decât supravieţuiau. Nu văzusem prea multe lucruri frumoase în scurta mea viaţă. Dar, din toate lucrurile frumoase pe care ţe *văzusem,* Fisher era cel mai frumos.

Scanat cu
CamScanner

Ar fi fost greşit să mă gândesc la bărbaţii pe care îi întâlnisem în Zilvaren în felul ăsta. Unii fuseseră atrăgători. Unii fuseseră chiar destul de sexy încât să-mi facă degetele de la picioare să se strângă. Dar Fisher era superlativul a tot ce însemna ager, masculin şi puternic. Era cu mult *mai mult* decât orice experimentasem înainte. *Era* frumos. Mi se tăia răsuflarea când îl priveam.

— Dacă îl vrei, vino şi atinge-l, a tunat el.

Pe toţi sfinţii zeii!

Sângele mi-a năvălit în obraji, pătându-i cu roşu aprins, de nevoie şi de ruşine. Pupilele lui Kingfisher s-au redus la dimensiunea unui ac. De data asta nu avea niciun cuvânt zeflemitor. Buzele i s-au deschis, privirea înfiptă într-a mea de parcă m-ar fi urmărit, aşteptând să vadă ce voi face.

— Sau pur şi simplu l-ai putea scoate? am sugerat, râzând nervos. M-ai lăsat să-l port zece zile în timp ce mă făceam bine, nu-i aşa? Ce sunt câteva minute?

— Ren mă ţinea într-o cameră cu ziduri groase de un metru, încuiat în spatele unei uşi de fier în tot acel timp, a spus simplu.

-Of.

— Da. *Of.* Nu e prea drăguţ să stai în preajma mea fără el. Nici măcar pentru câteva minute.

Nu îmi dădusem seama cât suferise în timp ce purtasem pandantivul. Ştiam că avea mare nevoie de el când l-a recuperat, dar credeam că a doua sa relicvă – inelul pe care îl purta – îl ajutase în absenţa lanţului.

Am dat din cap, făcând un pas şovăitor înainte.

— Bine, atunci.

Am încercat să par oficială, dar nu mă simţeam deloc aşa.

— îl voi atinge în timp ce îl porţi.

Expresia lui Kingfisher nu trăda nimic. Pe măsură ce mă apropiam, s-a ridicat drept. Am crezut pentru o clipă că se îndepărtează de mine, dar nu. A luat un scăunel de sub bancul de lucru şi s-a aşezat, poziţionându-se astfel încât să mă privească.

Era atât de puţin spaţiu între noi.

Şi-a desfăcut picioarele, lumina dură şi interesată din ochii lui provocându-mă să păşesc între ele pentru a putea reduce distanţa. Inima mea a făcut un salt şi s-a dat peste cap când am

Scanat cu
CamScanner

făcut pasul, acceptându-i provocarea tăcută. Era al naibii de *mare.* Corpul lui zumzăia de energie; cu cât mă apropiam mai mult, cu atât o simţeam cum se revarsă din el. Ca o căldură. Ca un fuior de fum. Ca puterea însăşi. Fisher işi odihnea mâinile tatuate pe coapse, ochii lui de un verde strălucitor urmărindu-mi fiecare mişcare în timp ce eu ridicam mâna şi atingeam lanţul fin de argint.

Stătea inuman de nemişcat. Nu respira. Nici măcar n-a tresărit. Căldura pielii lui mi-a ars vârfurile degetelor, trimiţând un fulger de electricitate prin mine când am prins lanţul lung cu degetele mele şi le-am lăsat să alunece pe pieptul lui, peste tatuajul cu capul de lup urlând, până când am ajuns la greutatea solidă a pandantivului.

Avea o formă dreptunghiulară, o lungime de aproximativ doi centimetri şi jumătate, fiind mai uşor decât îmi aminteam. Când mi l-a pus prima dată în jurul gâtului în Sala Oglinzilor, l-am simţit ca pe o nicovală atârnată de gât. Stema de pe partea din faţă era aproape netedă, dar încă mai puteam desluşi desenul: două săbii încrucişate, înfăşurate în liane subţiri. Am învârtit-o în mână, muşcându-mi buza de jos, încercând să nu mă gândesc la faptul că metalul strălucitor nu era ud de Ia apă, d de la transpiraţia lui Kingfisher.

îl puteam mirosi.

Mirosul uşor al transpiraţiei lui era inofensiv. De fapt, mirosea dulce şi ameţitor, şi a aprins un *foc* în golul stomacului meu pe care nu-l înţelegeam. Am vrut să mă aplec spre el şi să inspir adânc. Nevoia de a face asta era atât de copleşitoare, încât aproape că i-am cedat. Doamne, eu...

— Simţi ceva?

Vocea lui Kingfisher era aspră ca fumul.

Aproape că mi-a stat inima.

— Âăă! Of, nu. Nu... nu încă. Eu, ăăă... lasă-mă să mă gândesc.

— Ce ştii tu despre anatomia Fae, Osha? a şoptit el.

M-am concentrat atât de tare asupra pandantivului, încât vederea a început să mi se înceţoşeze. Totuşi, nu am îndrăznit să clipesc. Cu siguranţă nu eram destul de curajoasă să mă uit în sus la el şi să-i întâlnesc ochii. Ştiam că se holba la mine, desigur. Aş *fi* putut simţi acea privire feroce

Scanat cu
CamScanner

printr-un perete de gresie.

— Nu prea multe, am spus pironind pandantivul. Specia voastră sea- inânâ mult cu oamenii. Presupun că mare parte dintre voi funcţionează la iei.

Scanat cu
CamScanner

Aşteptam să primesc o înţepătură. O replică tăioasă, ironică. Reacţia lui Kingfishcr la faptul că a fost comparat cu un om nu avea să fie bună. Surprinzător, nu a fost atât de dispreţuitoare pe cât m-aş fi aşteptat.

— La un nivel superficial, da, a spus el încet. Avem organe similare, deşi rtve/n câteva pe care oamenii nu le au.

Organe suplimentare? Asta era interesant.

— Suntem mai mari. Mai înalţi, desigur, a continuat el.

Am ridicat o sprânceană auzind asta.

— Desigur.

— Ca atare, inimile noastre sunt mai mari.

Nu m-am putut abţine. M-am uitat în sus.

— Serios?

El a dat din cap.

— Mhm.

— Uau. Ciudat.

— Vederea noastră este cu mult superioară. Simţul nostru... olfactiv, a spus el coborându-şi privirea în jos, de-a lungul trupului meu.

Un val de căldură mi-a cuprins pieptul. Felul în care se uita la mine... nu era nimic prietenos acolo. Kingfisher şi cu mine nu eram prieteni, în cel mai bun caz, eram un soi de aliaţi care se enervau la culme unul pe celălalt. Şi atunci, de ce se uita la mine de parcă eram un aliat cu care ar fi vrut să şi-o tragă?

Ochii lui s-au întors la ai mei.

— Simţul gustului este superior faţă de al vostru. Tactilul. Auzul nostru este foarte ascuţit. Putem auzi cel mai mic sunet la o distanţă mare.

Argintul din ochiul lui drept s-a aprins când a expirat, răsuflarea lui trecând pe obrazul meu.

— Ne putem auzi unul altuia bătăile inimii.

Din senin, m-a apucat de încheietura mâinii.

M-am încordat, tresărind, dar nu m-a rănit. A ridicat pandantivul, punând metalul între dinţi şi ţinându-l la distanţă în timp ce îmi muta mâna spre centrul pieptului său.

— Simţi asta? m-a întrebat, buza de jos apăsând pe pandantiv în timp ce vorbea cu el încă prins între dinţi.

Vârfurile caninilor lui au apăsat, de asemenea, în umflătura buzei

Scanat cu
CamScanner

de jos. Nu-mi puteam lua ochii de la ei.

— *Bum, bum, bum.*

Kingfishei îmi batea cu un deget pe dosul palmei, în ritmul inimii *hi* Pauza dintre fiecare bătaie era atât de lungă, încât am crezut că o să din cauza tensiunii care se acumula.

— încet. Constant, a murmurat el. Inimile noastre de Fae ne tră dează rar. Suntem creaturi calme. Dar tu, Osha? Eşti un ghem de haor Inima ta *te trădează* la fiecare pas.

Cu un gest scurt, şi-a pus mâna pe pieptul meu, chiar între sâni Nu am avut timp să reacţionez; el a început să-mi bată ritmul inimi; pe stern.

— Tic-tac, tic-tac, tic-tac. Rapid. Dezordonat, ca al unei păsări co â- bri. O aud bătând peste tot când te uiţi la mine. Ştiai asta?

— Nu. Nu ştiam.

Am înghiţit, un val de greaţă făcându-migura să se umezească în timp ce mă îndepărtam de el. în timp ce *încercam* să mă îndepărtez de el. încă mă ţinea de încheietura mâinii. *Nu* mi-a dat drumul. A lăsat pandantivul să-i cadă dintre dinţi, colţul gurii ridicându-se în timp ce mi trăgea mai aproape de el. Cealaltă mână s-a mutat de pe pieptul meu, alunecând în jos, în jurul taliei, aşezându-se în jos, pe spate. Coapsele lui s-au apropiat, prinzându-mi şoldurile între ele.

Panică.

Panică, panică, panică!

Pe dinafară, eram calmă când vorbeam, dar pe dinăuntru urlam.

— Dă-mi drumul, Fisher.

Mi-a dat drumul imediat. Picioarele i s-au desfăcut larg şi m-a lăsat. A renunţat şi la strânsoarea încheieturii mele. Mâna de pe spatele meu nu s-a dus nicăieri, totuşi. N-o folosea pentru a mă ţine pe loc. Era doar un punct de contact, iar căldura acelui contact dintre noi părea că nu arde prin cămaşă.

Alunecând un centimetru înainte pe scaun, Fisher şi-a aplecat capul astfel încât gura lui să fie nejustificat de aproape de a mea.

' Mi am tras-o cu o mulţime de oameni, a şoptit el. Te surprinde? ba. Având în vedere că tu... pari să ne *urăşti...* atât de mult.

Scanat cu CamScanner

(juralui,

(| Mrnne’ Kura lin afurisită. Trebuia să mă uit în altă parte. Trebuia

— Nu-i urăsc pc semenii tăi. Sunt doar dezamăgit de cât de *fragili* sunteţi. Dacă tc-aş ţine la pământ şi ţi-aş trage-o în felul în care îmi imaginez că ţi-o trag acum, mă îndoiesc că ai supravieţui.

Ardeam de vie. Eram o torţă care ardea fără control.

— Nu m-aş culca cu tine – nici dacă ai fi ultima vietate...

— Nu te obosi.

Cuvintele arătau iritare.

— Minciuna e inutilă când inima ta te trădează atât de tare.

— Bate repede pentru că mi-e frică, am răbufnit.

— De mine?

Kingfisher a pufnit pe nas cu un hohot de râs.

— Nu, nu ţi-e frică. *Ar trebui* să-ţi fie, dar nu-ţi este. Ăsta e unul dintre lucrurile care îmi place cel mai mult la tine.

— Mă ţii împotriva voinţei mele.

— Serios?

El s-a uitat în jos la trupurile noastre: picioarele lui încă de o parte şi de alta a corpului meu, dar ţinute departe de mine. Cealaltă mână, sprijinită din nou pe coapsa lui. Mi-am strâns pumnii pe lângă corp.

— Te poţi retrage oricând. Mie mi se pare că ai ales să rămâi. De asemenea, se pare că trebuie să te opreşti din a mă atinge. Vrei să mă atingi aşa cum te ating eu, nu-i aşa? Să simţi greutatea mea sub palmele tale. Căldura mea... Şi-a înclinat puţin capul, ceva malefic dansându-i în ochi. Doar ca să vezi ce s-ar întâmpla.

— Te înşeli.

El a clătinat din cap.

-Nu.

— Ba da! *Te înşelil*

Mi-a aruncat o privire plină de reproş.

— Ai de gând să mă faci să o spun?

— Să spui ce?

S-a aplecat şi mai aproape. Respiraţia mi-a îngheţat în piept, căile aeriene mi s-au blocat, dar nu m-am putut mişca. Şi-a trecut nasul de-a lungul liniei maxilarului meu, o atingere *atât* de uşoară, până la marginea urechii.

Scanat cu CamScanner

— Că trupul tău te trădează în alte moduri. Că pot să te miros, micuţă Osha, şi-mi imaginez că beau nectarul dulce pe care mi-l pregăteşti direct din cupa aia afurisită.

M-am mişcat înainte să-mi dau seama ce se întâmpla. Kingfisher învăţase însă de data trecută şi îmi văzuse pumnul venind; m-a apucat de încheietură şi apoi de cealaltă când am încercat să-l lovesc cu pumnul stâng, Un râs aspru şi dur a izbucnit din ei, transformându-mă în scrum şi cenuşi

— Nu eşti curioasă? Nu vrei să ştii ce gust am?

— Lasă-mă naibii în pace!

Pentru a doua oară, mi-a dat drumul, eliberându-mi mâinile.

— Dacă mai încerci să mă loveşti o dată, îţi leg mâinile la spate, a promis el.

încă rânjea, dar vorbea serios. Puteam să văd asta în ochii lui. încă mai stai aici, a spus el pe un ton batjocoritor.

La dracu'! încă *stăteam* între picioarele lui. Ce naiba era în neregulă cu mine? Am vrut să fac un pas înapoi, dar Kingfisher şi-a pus mâinile pe şoldurile mele. Uşor, la fel cum îşi pusese mâinile pe spatele meu.

— Continuă. Trage-te înapoi. Nu te voi opri, a spus el. Sau ai putea să mă săruţi. Ai putea să mă săruţi *tu pe mine.* Eu voi sta aici. Nu voi mişca un deget.

— De ce aş face asta?

— Pentru că eşti curioasă. Pentru că eşti plictisită. Pentru că eşti al naibii de excitată şi vrei să-ţi urmezi fanteziile.

— Da. Da. Eu doar... o să te sărut. Iar tu doar o să stai acolo. Nu vei mişca un deget. Nici măcar nu ai de gând să mă săruţi înapoi?

Zei din ceruri, când am spus-o cu voce tare a sunat şi mai ridicol.

Kingfisher doar se uita la mine.

— *Ia vezi.*

A fost o nebunie temporară? O pierdere completă a minţilor? Orice ar fi fost, m-a cuprins trup şi suflet. M-am năpustit asupra lui, lipindu-mă de el, strivindu-mi pieptul de al lui, înfigându-mi degetele în păru lui. într o secundă, stăteam acolo, dorind din tot sufletul să las puţin spa ţiu intre noi, iar în următoarea mă ridicam pe vârfuri, încă mai trebuia să mă întind ca să ajung la el, chiar dacă el stătea Jos, şi îmi lipisem gura de a lui,,,

Scanat cu CamScanner

1 orja a dispărut, lotul a dispărut, fotul în afară de el.
(mra lui a întâlnit-o pe a mea şi un zid desúnete a erupt în capul meu.
1 rd mea voce, Indemnându-mă, rugându-mă, implorându-ma
1 ‘-m mai mă gândesc bine, însă nu voiam să ascult.

178

Buzele lui erau incredibile. S-au depărtat pentru mine şi i-am simţit zâmbetul când limba lui a întâlnit-o pe a mea. M-a sărutat şi el. Mâinile lui au rămas acolo unde erau, unde promisese că le va ţine, dar strânsoa- rca lui a devenit mai puternică, degetele lui săpând în şoldurile mele în timp ce îşi băga limba în gura mea, gustând, explorând cu fiecare mişcare.

Parfumul lui mi-a invadat simţurile, copleşindu-mă, descătuşându-mă. Mentă. Fum. Aerul dimineţii de iarnă cu care începeam să mă obişnuiesc, petrecând din ce în ce mai mult timp în acest loc ciudat.

Respiraţia lui mă atingea în rafale scurte şi ascuţite, împrăştiindu-se pe faţa mea în timp ce el devenea tot mai insistent. îi simţeam barba aspră pe obraji. Mă ţinea atât de strâns acum, încât, cu siguranţă, avea să-mi lase vânătăi. Le voiam. Voiam să-mi amintesc asta. în anii următori, când aveam să mă uit înapoi la acest moment, aveam să fiu bucuroasă că nu am ratat şansa. Acesta era sărutul care să pună capăt tuturor săruturilor. Exigent, nerăbdător şi carnal.

îl uram. îl uram cu fiecare fibră a fiinţei mele. Dar, blestemată să fiu, îl doream la fel de mult. L-am apucat de păr şi i l-am înfăşurat strâns în jurul degetelor mele, strângându-mi pumnul. Capul lui Kingfisher s-a clătinat pe spate, scoţând un geamăt scăzut şi răsunător. L-am muşcat şi i-am tras buza de jos, oftând în gura lui, iar masculul uriaş a rămas complet nemişcat sub mine.

— Ai grijă, a oftat el. Am jurat că voi sta liniştit în timp ce mă săruţi, în niciun moment nu am promis să mă abţin dacă te urci în poala mea şi începi să te freci de mine.

Nu făcusem... nu făceam...

La dracu’! *Ba exact asta făceam.* Fără să-mi dau seama, îl încălecasem. Picioarele mele erau înfăşurate în jurul taliei lui. Scula lui era tare ca piatra, prinsă între trupurile noastre. îl simţeam acolo, frecându-se de mine, aplicând cea mai plăcută presiune ori de câte ori îmi mutam greutatea.

Scanat cu CamScanner

Nu era posibil, fir-ar să fie!

Două secunde mai târziu, eram de cealaltă parte a forjei, trecându-mi mâinile prin păr în loc să le trec prin părul lui. La ce naiba *mă gândeam?*

Fisher a râs încet, ridicându-se de pe scaun şi luându-şi cămaşa de pe banc. Scuturând-o, şi-a tras-o pe braţe, dar nu a ridicat-o deasupra capului. Nu încă. Stătea acolo, cu ochii pironiţi asupra mea, cu un zâmbet nesăbuit de larg şi frumos pe faţă.

— Nu am spus că *mă deranjează.* Dar pentru data viitoare, aici *e* limita. Dacă vrei s-o treci, te voi însoţi cu plăcere *pe* partea cealaltă. Doar să nu spui că nu te-am avertizat.

M-am luptat să înăbuş căldura plină de ruşine care îmi urca înspre gât.

— Nu va mai exista o dată viitoare.

Fisher a rânjit atât de tare, încât i-a apărut o mică gropiţă, formând o adâncitură în obraz. O blestemată *de gropiţă.* Cum de nu observasem asta până atunci? Şi-a dat în sfârşit cămaşa peste cap, acoperindu-şi pieptul tatuat.

— Dacă spui tu, micuţă Osha.

— O, Doamne, poţi să pleci odată? Nu vreau să fiu în preajma ta dacă o să fii atât de insuportabil.

— Trebuie să te conduc înapoi ia camera ta.

— Nu vreau, am răbufnit.

— Ghinion. Layne mă va spânzura de boaşe dacă te las să te duci undeva singură.

— Atunci, trimite-l pe Ren să meargă cu mine.

Kingfisher a traversat atelierul şi s-a oprit în faţa mea, cu ochii vii de dorinţă. Nu-l mai văzusem aşa. Era deopotrivă incitant şi terifiant.

— Dacă îl trimit pe Ren, îl vei aştepta aici?

-Da.

— în regulă, atunci. Fă cum vrei. Mă duc.

— *Mulţumesc!*

Gândurile mi-au îngheţat când *el* s-a aplecat şi şi-a apropiat din nou gura de urechea mea.

— Haide. A fost chiar atât de rău?

— *Da!*

Scanat cu CamScanner

A râs din nou, rece şi crud, în timp şi-a pus din nou mâna pe y Xul meu şi a început să bată.

— Tic-tac, tic-tac, tic-tac. Atât de repede. Ca o pasăre colibri. Du-te Să vadă cineva ce e cu muşcătura de vulpe, micuţă Osha. Nu vrei să-ţi cadă braţul.

Chiar sub ochii mei, Fisher s-a dematerializat intr-o ceaţă de nisip negru ţi f_{um}.

Scanat cu
CamScanner

13.

CONSTRÂNGERE

îmi petrecusem jumătate din viaţă fugind prin Zilvaren. Fugind de Gardieni. De comercianţii pe care îi păcălisem. De oamenii pe care îi je- fuisem. Nu doar că eram rapidă ca fulgerul, dar aveam şi rezistenţă, ceea ce era o binecuvântare pentru că nu aveam habar cât trebuia să alerg acum. Tot ce ştiam era că trebuia să ajung repede. Nu avea să dureze mult până când Kingfîsher avea să observe ce făcusem şi să vină după mine.

Geanta pe care o pregătisem mai devreme îmi lovea spatele, fiind cu aproximativ cinci kilograme mai grea decât atunci când o luasem la forjă. Iniţial, îmi pusesem doar câteva haine şi puţină mâncare. Cea mai mare parte din greutatea genţii venea de la marele bidon cu apă pe care îl vârâsem în ea, sacul de piele moale umplut până la refuz. Acum era şi o vulpe în geantă, şi, după sunetele pe care le scotea, mizeria blănoasă nu era deloc mulţumită de tot zgâlţâitul.

Lătra în timp ce alergam pe coridoare, coborând, coborând mereu. Masculi şi femele Fae strigau iritaţi în timp ce mă năpusteam pe lângă ei, fără să le dau timp să mă recunoască. Oricare dintre ei mă putea opri, şi nu ajunsesem atât de departe ca să fiu prinsă de cineva care voia să afle de ce trofeul lui Belikon – fiinţa umană – nu era în bibliotecă, învăţând despre portaluri ca să-i ajute să-şi câştige războiul de căcat.

Vulpea a scheunat când m-am cotit şi m-am aruncat pe o scară, picioarele abia atingând podeaua de marmură lucioasă.

— Taci! am şuierat. Voiai să te las acolo în forjă? L-ai auzit. Voia să te transforme într-o *pălărie.*

Scanat cu
CamScanner

Scheunatul s-a oprit, înlocuit de un mormăit nemulţumit Mar nr/lf mai liniştit). La următorul etaj, am fugit prin săli de lectura şi «ere în terioare pline cu plante şi flori exotice. M-am repezit pe lângă ceva care semăna a teren de joacă, unde opt sau mai multe femele Fae, cu membre lungi, loveau graţios o minge înainte şi înapoi peste o plasă. Săli de antrenament, studiouri de artă, tot felul de ateliere diferite şi săli mari treceau pe lângă mine în viteză.

De fiecare dată când dădeam de o scară, coboram. După ceva zvârcoliri şi ronţăieli serioase, vulpea a reuşit să-şi scoată capul afară din geantă şi a început să-mi lingă nervos ceafa.

— E în regulă. Nu-l voi lăsa să te rănească. Şşşt, totul e în regulă.

Ar fi trebuit să-i las pe Rusarius şi Layne să mă ducă Ia quicksilver şi să-mi arate exact unde era. Ei ar fi vrut să aşteptăm până mâine, însă nu-mi puteam permite încă o zi. Nu după ce aşteptasem deja atât de mult.

Şase etaje. Şapte etaje. Opt.

Douăsprezece.

Cincisprezece.

Am încetat să mai număr după aceea. Coapsele îmi ardeau când, în cele din urmă, am ajuns la un nivel fără ferestre. încăperile au devenit mai mici, tavanele mai joase. Pe cât puteam să constat, astea erau toate semne că ajunsesem la etajele subterane. în cele din urmă, singurii Fae pe care i-am mai întâlnit erau soldaţii lui Belikon.

La naiba. Evident că aveau să fie soldaţi aici jos. Quicksilver-ul putea fi adormit de o mie de ani, dar era unul dintre cele mai valoroase resurse ale Yveliei. Iar eu reuşisem să-l trezesc. Acum că Belikon urma să afle că lucrurile astea puteau fi făcute, cu siguranţă nu avea să lase bazinul nesupravegheat, dacă exista vreo şansă să se deschidă din nou şi să poată năvăli vreo primejdie prin el.

Blestemat să fie! Pierdeam minute preţioase. Puteam simţi quicksilver-ul trăgându-mă spre el. După ce dormise atât de mult, voia să se trezească. Voia să mă facă să-l găsesc. Acum ştiam în ce

Scanat cu CamScanner

direcţie trebuia să merg. Drept înainte, o deschizătură cioplită neîngrijit în zidul de piatră, dând spre ceea ce părea a fi unul dintre tunelele lui Rusarius. Dacă o luam prin acel tunel, ştiam că aveam să găsesc bazinul. Singura problemă erau cei trei garaieni care stăteau la intrarea tunelului, ochii lor fixaţi drept înainte, mâinile înmănuşate odihnindu-se pe mânerele săbiilor. Nu aveam decât micul cuţit pe care mi-l dăduse Kingfisher şi o vulpe obraznică cu care să mă apăr. Ceea ce nu era chiar o problemă. *Puteam* să-i omor, dar angajarea într-o luptă acum ar fi fost doar o pierdere de timp pe care nu mi-o permiteam.

— Ce mă fac? am mormăit pentru mine. Ce mă fac? Cum o să ies din beleaua asta?

E o altă cale. Altă cale. Vino. Vino!

Şoaptele quicksilver-ului mă făceau cel puţin confuză. Părea că vrea să ştiu că există o altă cale către el şi era dispus să-mi arate drumul. Dar aveam o alegere în faţă – mai *era* timp. Puteam să mă întorc în camera mea şi să mă prefac că nu alergasem câtuşi de puţin cuprinsă de panică prin palat. Puteam să-mi petrec zilele în bibliotecă cu Layne şi Rusarius, citind cărţi prăfuite despre obiceiurile Fae şi Alchimişti care trăiseră cu mii de ani în urmă. Kingfisher primise învoire să rămână între zidurile palatului doar o săptămână. Avea să plece peste câteva zile. Altcineva avea să-i ia locul în forjă, experimentând cu mine. Poate lucrurile nu aveau să fie chiar atât de rele dacă nu trebuia să dau ochii cu el în fiecare zi…

A fost o surpriză să îmi dau seama ca ideea plecării lui Fisher nu mă făcea de fapt fericită. Mă enervase de moarte, dar era o fiinţă cunoscută. Gândul de a împărţi forja cu altcineva îmi strângea coastele ca într-o menghină. Cu cine aveau să-l înlocuiască, oricum? O, zei, ce importanţă avea?

Nu aveam de gând să rămân.

M-am pregătit să mă mişc, dar un grup mare de gardieni a cotit, şi am fost nevoită să mă ascund într-o nişă şi să mă lipesc de perete, făcând tot posibilul să dispar în umbre în timp ce ei mărşăluiau. Vulpea s-a uitat la mine, urechile ei cu vârfuri negre rotindu-se în timp ce asculta sunetele din jur. Trupuşorul ei, mult mai subţire decât ar fi sugerat blana, tremura ca o frunză în geantă.

De-ndată ce războinicii lui Belikon s-au dus pe hol, m-am repezit

Scanat cu CamScanner

din ascunzătoare şi am mers uşor pe marginea holului, rugându-mă ca soldaţi! care stăteau lângă intrarea tunelului să nu mă observe. Din fericire, unul întorsese capul să vorbească cu ceilalţi, iar atenţia lor fusese distrasă. M-am strecurat după colţ cât de repede am putut, paşii mei ne- scoţând niciun sunet.

înainte, înainte...

183

Nu mai aveam nevoie ca vocile sâ-mi spună încotro să merg acum.

Ştiam instinctiv. Asta nu a oprit quicksilver-ul să-mi şoptească, însă. *înainte. Da, vino. Vino!*

Vulpea a scâncit, zgâriind în interiorul genţii, dar, cu marginea strânsă în jurul gâtului, nu putea ieşi.

— Stai! E pentru binele tău! Jur că o să găsesc o cale să te scot de aici şi să te duc într-un loc sigur, dar te rog nu te mai zvârcoli.

Nu s-a oprit. Era o vulpe şi nu avea habar ce-i ceream să facă, dar măcar nu m-a mai muşcat.

Pe-aici. Pe-aici.

Deja coteam stânga la intersecţia din hol.

înainte. Da. înăuntru. Intră...

Uşa de la capătul holului părea destul de nevinovată. N-am stat să analizez ce s-ar fi putut afla de cealaltă parte. Am răsucit mânerul, am deschis-o şi am trecut pragul. M-a întâmpinat piatra rece şi goală. Un tunel, mult mai mic decât cel păzit de soldaţi, cu un tavan atât de jos, încât a trebuit să mă ghemuiesc în timp ce am înaintat în întuneric.

N-aveam nicio torţă, dar eram obişnuită să călătoresc prin tuneluri subterane în întuneric. Aveam destulă experienţă cu asta în Zilvaren, când obişnuiam să mă strecor în depozitele subterane ale Madrei ca să fur apă. Rusarius spusese că toate tunelurile duceau direct la quicksilver, aşa că ştiam că îl voi găsi în cele din urmă.

Da, vino. Vino. Pe-aici...

Doar câteva minute. Atât mi-a luat.

Ultima cotitură şi m-am trezit stând într-o peşteră imensă cu tavan înalt. în suporturi ardeau torţe, fixate *pe* pereţii de pe care picura apă, aruncând lumină în toate direcţiile, ceea ce era o binecuvântare. Statui înalte de şase metri ale unor Fae antici şi ale altor creaturi ciudate stăteau în jurul unui bazin imens chiar în

Scanat cu CamScanner

centrul peşterii. Aerul era greu aici, prea dens ca să-l pot inspira în timp ce m-am oprit să-mi trag sufletul. Exista şi un sunet – un ţiuit constant, pe o frecvenţă atât de înaltă, încât nu-l puteam auzi cu adevărat. Era ca şi cum l-aş fi simţit zguduindu-mi timpanele. Micuţa vulpe din spatele meu a început să scheaune, încercând să-şi bage capul înapoi în geantă – se pare că auzea ţiuitul şi nu-i plăcea deloc.

— Şşşt. Ebine. O să fie bine, nu te speria.

Vino, mă chema bazinul. *Hai cu noi. Nu-ţi vom face rău.*

Scanat cu
CamScanner

Transpiraţie rece mi s-a prelins pe frunte când am văzut întregul bazin. Nu era mare, era imens, de peste doisprezece metri lungime şi cinci lăţime. întinderea de argint strălucitor făcea bazinul Madrei să pară o baltă, prin comparaţie. Suprafaţa sa era netedă ca cea a unei oglinzi. Dar menirea unei oglinzi era să-ţi spună adevărul. Nu făcea diferenţa între bine şi rău. O oglindă nu avea dorinţa de a-ţi linişti necazurile sau de a te înşela. Era doar sticlă şi nimic mai mult. Acest bazin de argint strălucitor era treaz şi plin de minciuni.

Picioarele mele s-au mişcat către el, purtându-mă înainte. Abia parcursesem jumătate de pod din piatră netedă înainte să-mi dau seama ce se întâmpla.

— O, zei...

îmi puteam vedea răsuflarea aici jos. Enormele coloane care susţineau tavanul de piatră neagră, la douăzeci de metri înălţime, erau alunecoase de la gheaţă. Frigul pe care îl simţeam nu era provocat, însă, de temperatură. Era ceva mai mult – o prezenţă tăioasă, care mă furnica, încercând să se strecoare înăuntru.

Aici. Da, vino aici. Vino cu noi...

M-am îndreptat, preluând controlul asupra propriilor picioare. Dacă urma să mă apropii de uriaşa întindere de argint, aveam s-o fac după regulile mele, la naiba. în geantă, vulpea scheuna, ochii i se roteau în cap, gâfâia înfricoşată. Blestematul ăla de animal nu înceta să se zvârcolească. Până să ajung la bazin, era deja în transă, disperată să se elibereze.

— Bine! Bine! Zeilor!

La marginea lată şi ridicată a bazinului, am pus geanta jos şi am dezlegat şnurul care o ţinea prinsă. De îndată ce am deschis geanta, vulpea a sărit şi a fugit, o dâră albă pierzându-se în umbre.

— La revedere, atunci, am strigat după ea.

Măcar avea o şansă bună să găsească ieşirea din palat pe aici, fără să dea nas în nas cu Iama lui Kingfisher. Vedea în întuneric mai bine decât mine şi putea simţi mirosul aerului proaspăt de la o poştă. Avea să ajungă în zăpadă, acolo unde îi era locul, în câteva clipe. Nu era făcută pentru Zilvaren. Căldura. Nisipul. Nu mă gândisem cu adevărat la cum aveam s-o hrănesc sau să-i găsesc destulă apă. Yvelia era casa ei. Era mai bine să rămână. Totuşi, tristeţea mi s-a adunat în piept în timp ce mă uitam în urma ei.

Scanat cu
CamScanner

Vino. Vino. Vino...

Vocile insistau. Forţa pe care quicksilvcr-ul o exercita asupra rr^ s-a intensificat, de parcă nişte mâini adevărate mă împingeau, trâ geau de mine, îndemnându-mă să intru în bazin. Şi voiam s-o iac Aveam să-i dau ceea ce-şi dorea. Dar mai era un lucru pe care trebuia să-l fac întâi...

Ieri, când Kingfisher mă forţase să activez quicksilver-ul, îmi spusese că era un test. Unul pe care-l trecusem. Nu aveam habar dacă el mi-l pregătise sau dacă fusese quicksilver-ul însuşi cel care mi-a testat capacităţile, dar nu simţisem nicio durere când activasem argintul mai devreme. Doar... o cheie întorcându-se în minte. Un lacăt deschizându-se. Un flux de energie, invitat să curgă.

Avea să fie la fel şi aici, cu acest quicksilver? Sau acest bazin avea să se dovedească a fi un alt test? Durerea pe care o suportasem cu acea fărâmă de metal în forjă fusese zdrobitoare. Durerea pe care mi-ar fi provocat-o această cantitate de quicksilver m-ar fi frânt cu totul.

Nu exista decât o singură modalitate de-a afla.

Simţisem argintul din forjă ca pe o greutate mică în centrul minţii mele. Doar o uşoară presiune. Când am închis ochii şi am întins mâna aici, metalul era o mare fără fund, imensă, iar *eu* eram mica greutate plutind deasupra. Nu mă înecam în ea, însă. Mă simţeam în siguranţă, plutind la suprafaţa ei. Puteam să cobor în ea dacă voiam. Să o las să se ridice peste mine şi să mă izoleze de lume.

Am tras aer adânc în piept şi am întins mâna, atingând cu vârfurile degetelor suprafaţa rece şi tare a argintului, vorbindu-i.

Trezeşte-te.

S-a întâmplat repede. într-o secundă, bazinul a devenit o banderolă strălucitoare de argint lichid, sclipind în timp ce se ondula în lumina torţelor. Un zumzet puternic mi-a umplut urechile, artificial şi tulburător. Un sunet neplăcut, însă m-am trezit fascinată de el, mintea îndepărtându-se de sine...

Vino. Vino cu noi, Saeris. Vino...

Da. Aveam să plec. Aveam să intru în bazin *şi* totul avea să fie bine. Aveam să merg înapoi la... înapoi... *Unde* voiam să merg?

Piciorul mi-a rămas suspendat deasupra suprafe|ei bazinului. Doar un deget. Asta ar fi fost de ajuns, şi aş *ii* plecat...

Scanat cu CamScanner

Un vânt groaznic a urlat prin peşteră. Vârful piciorului meu a atins quicksilvcr-ul, dar înainte să pol înainta, un zid de nisip negru şi strălucitor m-a izbit, trântindu-mă înapoi.

Am căzut zdravăn şi am aterizat pe o parte, şoldul explodându-mi de durere. Aerul mi-a năvălit în plămâni, rece ca gheaţa, atât de rece încât am scos un strigăt de şoc. Eram.. .Eu...

O, zei.

Kingfisher.

A apărut din norul de fum negru ca un coşmar care trece prin porţile întunecate ale iadului. Purta aceeaşi cămaşă pe care o purtase la forjă. Aceiaşi pantaloni, de altfel. Dar acum purta şi platoşa şi colanul, iar în mână o ţinea ridicată pe Nimerelle, sabia neagră care pârâia de o putere nemaivăzută ce atrăgea întunericul ca pe un giulgiu.

Kingfisher s-a oprit ferm, cizmele sale aflându-se pe marginea bazinului. A rămas acolo, blocând drumul între mine şi fratele meu. Ochii îi ardeau.

— Mă răneşti. Pleci fără să-ţi iei la revedere?

M-am sprijinit într-un cot, apoi am reuşit să mă ridic în şezut, strâmbându-mă de durerea ascuţită care îmi traversa şoldul.

— Nu-ţi datorez niciun cuvânt de despărţire. Nu-ţi datorez nimic!

— ÎMI DATOREZI *VIAŢA!*

Furia lui a răsunat prin peşteră, făcând quicksilver-ul să se agite. Coborând de pe marginea bazinului, a înaintat ca un prădător la pândă, gata să-şi doboare victima, şi, pentru prima dată în viaţa mea, am ştiut ce înseamnă *adevărata* teamă.

Fisher era însăşi moartea, şi venea drept spre mine. Orice durere pe care o riscam trezind atât de mult quicksilver păiea în comparaţie cu ororile promise de expresia rece a lui Kingfisher. M-a apucat de gleznă şi m-a tras cu violenţă către el, târându-mă pe podea. în mai puţin de o secundă, eram imobilizată sub trupul lui uriaş, iar Nimerelle era la gâtul meu.

— Regula numărul trei. Să nu mă pui să fac vreo activitate fizică, a mârâit el. Care parte din „sunt mahmur" n-ai înţeles-o?

Ochii mei ardeau intens, aproape în lacrimi.

— Merg acasă, Fisher. Nu mă poţi opri.

M-a înţepat cu sabia, punându-mi vârful ei viclean la gât.

— Se pare că *pot.*

Scanat cu
CamScanner

— Eşti un nenorocit, ani şuierat.

Şi-a dezvelit dinţii.

— Şi tu eşti o mică hoaţă mincinoasă.

— Nu sunt!

Ochii lui erau mai verzi ca niciodată. Quicksilver-ul din ei zvâcnea, vibrând sălbatic. Fisher s-a uitat urât la mâna mea. Mai exact la degetul mare şi la inelul simplu de argint pe care îl purtam.

— Chiar? Pentru că am impresia că porţi inelul meu, şi nu-mi amintesc să ţi-l fi dat.

— Bine, da, ţi-am luat rahatul de inel, dar nu te-am minţit!

Am încercat s-o dau laoparte pe Nimerelle, dar, de îndată ce mâna mi-a atins lama înnegrită, o durere de nedescris m-a sfâşiat. Am ţipat, trăgân- du-mi mâna înapoi, iar carnea unde palma atinsese metalul era arsă de toL

— Doar persoana căreia îi este dedicată poate atinge o sabie Alchimerană activă. Ţi-aş fi spus să nu faci asta, dar tu oricum nu mă asculţi niciodată, aşa-i, fiinţă umană? Am hotărât să nu-mi mai bat gura, a scuipat el vorbele.

Lacrimile mi-au inundat ochii, erau fierbinţi, provocate mai degrabă de furie decât de durere. Am sughiţat uşor.

— Nemernicule.

— îţi place să mă numeşti aşa, nu? Continuă. Pentru că tu *chiar* m-ai minţit. M-ai minţit cu trupul. Cu gura. Te-ai urcat în poala mea, m-ai sărutat şi te-ai frecat de mine, folosind ocazia să-mi *iei* ceva.

0 mie de emoţii s-au ciocnit în mine, luptând pentru supremaţie. Au explodat toate deodată.

— Aveam nevoie de el ca să merg acasă! Nu-mi pare rău. Nici ţie nu ţi-ar părea, dacă ai fi fost în locul meu!

— N-aş fi fost destul de prost să fac asta de la bun început.

— A trebuit. Ar fi trebuit să trec prin argint...

— Ai fi *murit* dacă ai *fi pus* piciorul în bazinul ăla.

M-am uitat sfidător la el.

— Nu cu inelul.

— Inelul ăsta nu e o relicvă, E doar un mărunţiş şi nimic mai mult. Nu le-ar fi protejat.

— le-a protejat când m-ai adus prin bazin!

— Nu. *Nu a făcut aşa ceva,* a spus el rece. Nici vorbă.

Scanat cu
CamScanner

— l-ai spus lui Laync...

— I-am spus lui I.aync că *îl purtam.* Atât. Orice a dedus ea e problema ci.

Şocul mi-a vibrat prin tălpi, zguduindu-mi oasele

— Deci, ai trecut prin bazin fără pandantiv? Ca să mă salvezi?

-Ha!

S-a dat înapoi, respirând greu, Nimerelle coborându-i pe lângă corp. A zâmbit batjocoritor, expresia lui frumoasă fiind înlocuită de milă.

— Ca să-mi salvez prietenii. Să-mi închei exilul. Să trăiesc sau să mor, în definitiv, într-un fel sau altul. N-avea nicio legătură cu tine.

— Atunci... aş fi fost bine şi fără el. Dacă poţi trece prin căi fără ceva care să te apere...

— Sunt mai puternic decât tine, *toanto!* Am petrecut sute de ani construind bariere şi vrăji în jurul minţii mele, pe care nici nu le-ai putea înţelege. Mintea mea e un seif impenetrabil şi tot am plătit un preţ imens pentru greşeala mea. Mintea ta e la fel de fragilă ca o ceşcuţă de ceai. S-ar fi spart într-o mie de bucăţi dacă ai fi intrat în bazinul ăla.

— Eu...

Nu mai ştiam ce să spun. Nu era nimic de spus. Am închis ochii şi toată speranţa de care mă agăţasem m-a părăsit într-un oftat lung. Acum lacrimile îmi curgeau din cauza epuizării. Şi a sentimentului de înfrângere.

— N-o să încetez niciodată să încerc. Nu e în firea mea să mă opresc, am şoptit.

— Trebuie să te opreşti.

— Nu pot. Ei sunt familia mea.

El înţelegea. îşi asumase şi el un mare risc pentru că credea că avea să-i ajute pe cei dragi. Atunci de ce nu putea să mă înţeleagă? De ce nu mă lăsa pur şi simplu să plec?

Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, Kingfisher s-a ghemuit în faţa mea, în echilibru pe vârfuri, tot corpul lui încă iradiind furie. Şi-a îndreptat degetul către mine.

— O să rămâi aici şi o să descoperi cum să creezi relicve pentru noi. O să descoperi cum să manipulezi quicksilver-ul, chiar dacă asta va fi ultima ta ocupaţie.

Eram atât de obosită. Mă durea fiecare oscior. Pur şi simplu mă

Scanat cu
CamScanner

durea de tristeţe. M-am tras singură într-o poziţie şezândă, şuierând când

mi-am lăsat greutatea pe mâna proaspăt arsă. Sprijinindu-mi coatelepe genunchi, mi-am plecat capul şi am oftat,

— îţi jur că n-o s-o fac. Prefer să mă torturezi. Nu-i voi ajuta pe fae. Nu până când nu aflu ce s-a întâmplat în Zilvaren. Nu pot.

Kingfisher mi-a ridicat bărbia uşor cu degetul îndoit, astfel încât pn virile noastre să se întâlnească.

— Nu eu o să-ţi fac rău, a spus încet. Ci Belikon. Şi nici măcar eu nu pot să rezist în faţa lui.

— Atunci presupun că voi muri.

— Fată proastă.

A dat încet din cap.

— Habar n-ai despre ce vorbeşti.

— Uită-te în ochii mei. Nu, stai. De ce nu-mi asculţi bătăile inimii, Kingfisher, să-mi spui dacă mint?

Ne-am privit fix, şi l-am lăsat să-mi vadă adevărul. Am refuzat să privesc în altă parte. Părul îi cădea peste ochi, valurile întunecate încadrându-i faţa, muşchiul maxilarului mişcându-se şi tot mişcându-se, în timp ce aştepta să descopere ceva în mine care să sugereze că aş putea ceda. Tăcerea ne-a înghiţit.

Kingfisher s-a ridicat în picioare şi a plecat, înjurând cu voce tare, înainte de-a ajunge la bazinul de quicksilver, s-a întors şi m-a privit, ridicând un deget.

— Bine. Fie. Primeşti *unul.*

— Ce vrei să spui?

— Mă duc eu.

A pufnit, suflând furios pe nas.

— Mă duc şi *voi încerca* să aduc înapoi unul dintre oamenii ăştia care îţi sunt atât de dragi. *Voi încerca* să-l aduc pe acel om aici, şi tu vei pune capăt acestei nebunii. în schimb, vei fi de acord să faci tot ce-ţi cer pentru a mă ajuta să creez noi relicve şi orice alte instrumente mi se par potrivite.

— Ai face asta? Te-ai duce?

Fisher părea că vrea să ţipe.

— Fără tragere de inimă, da. Constrâns, da.

Ar merge înapoi în Zilvaren pentru mine ca să încheie o

Scanat cu CamScanner

înţelegere. Atât de tare avea nevoie de mine ca să-l ajut. Şi dacă asta era adevărat, însemna şi că...

— Vreau doi.

Şi-a dat capul pe spate şi a scos un scurt hohot de râs.

-Ce?

— Pe fratele meu, Hayden, *şi* pe Elroy.

La un pas de o criză, şi-a deschis braţele larg, Nimerelle aruncând fuioare negre de fum.

— Cine *mama dracii* e Elroy?

— E prietenul meu. E important pentru mine. Şi e un maestru fierar, am zis repede. Probabil mă poate ajuta să creez relicvele pentru tine. Va fi util.

Fisher a mijit ochii.

— Poate să canalizeze energia metalului în felul în care o faci tu?

— Nu ştiu. Nu cred, am recunoscut.

— Atunci e inutil pentru mine. Primeşti unul. Alege.

— Nu pot alege! Cum să... să aleg pe care îl las *să trăiască* şi pe care îl las *să moară?*

— Ai acelaşi sânge cu unul dintre ei. Răspunsul e simplu.

Chiar era atât de uşor pentru el. Avea să ia această decizie uşor şi să plece fără urmă de vină. *Ăsta* era Kingfisher.

— *Nu pot...*

— Să-ţi explic altfel. Am o relicvă. Pot aduce o singură persoană înapoi cu mine. Nu am de gând – nu pot – să trec prin quicksilver de două ori într-o singură zi fără nimic care să mă protejeze de coşmar. M-ar ucide o dată pentru totdeauna. Deci *îmi vei spune* să merg şi să-l aduc pe Hayden, şi terminăm cu tâmpenia asta.

O parte din mine ar fi vrut să se lupte cu el, dar ştiam că spunea adevărul. Chiar ar pierde totul dacă ar călători de două ori fără pandantiv. Mi s-a făcut greaţă brusc, dar am aprobat scurt din cap.

— Bine. Fie. Am tras adânc aer în piept. Hayden.

Kingfisher a luat-o pe Nimerelle, strângând din dinţi în timp ce-şi strângea pumnul în jurul metalului negru şi şi-a tras palma de-a lungul lamei. Sângele a ţâşnit şi i-a picurat printre degetele lui, stropind piatra. A îndreptat-o pe Nimerelle către mine.

— Sânge, micuţă Osha. E singura modalitate să pecetluim asta între noi.

Scanat cu CamScanner

M-am dat înapoi, depărtându-mă de sabie.

Scanat cu
CamScanner

— Nu mai ating chestia aia din nou. Nu poţi doar să accepţi cuvân tul meu?

A pufnit amuzat.

— Drăguţ. Dar *nu.* Foloseşte pumnalul pe care ţi l-am dat dacă vrei, dar îmi vei da sângele tău. Nu-mi trebuie mult.

M-am uitat bănuitoare la el, apoi am scos pumnalul din teaca de la coapsă pe care mi-o dăduse mai devreme, şuierând în timp ce am tras tăişul peste palmă. O tăietură mică. Cea mai mică pe care am putut-o face, dar sângera. Kingfisher mi-a întins mâna şi m-a tras în picioare, scoţând un sunet dispreţuitor când a văzut tăietura pe care mi-o făcusem.

— Bebeluş.

M-am strâmbat la el.

— Fă odată ce ai de făcut!

— Mă duc şi încerc să-ţi aduc fratele. Mă ajuţi în orice fel îţi cer şi faci ce ţi se spune. Eşti de acord cu această înţelegere?

Am dat din cap.

-Da.

— înţelegi că ăsta e un jurământ de *sânge?* Şi vei fi legată de acest jurământ până la moarte?

— Da! O, zei, înţeleg! Sunt de acord. Doar fă...

Kingfisher şi-a izbit palma de-a mea şi a strâns-o cu putere.

Gheaţa mi-a traversat venele. Un nor negru mi-a acoperit vederea, furându-mi simţurile, încolăcindu-se pe nas, strecurându-se în gât. S-a limpezit aproape imediat şi... nimic nu se schimbase. Palma îmi sângera în continuare. încă mă durea groaznic. Orice făcuse Kingfisher, părea mulţumit.

— Dă-mi ceva de-al lui, a cerut:

-Ce?

— Dă-mi ceva de-al lui Hayden. Ce, crezi că pot să apar în oraşul tău blestemat şi să găsesc imediat pe cineva pe care nu l-am mai întâlnit? Am nevoie de ceva de-al fratelui tău ca să-l localizez.

- Oh. Da.

Asta avea sens.

" Dar... la naiba. N-am nimic de-al lui Hayden cu mine,

kingfisher a clipit.

bineînţeles că nu. E fratele tău adevărat? Aveţi aceiaşi

Scanat cu
CamScanner

părinţi?

Scanat cu
CamScanner

-Da.

— Atunci sângele tău ar trebui să fie suficient. Şi-a ridicat mâna. Deja îl am. Stai aici. Să nu te mişti!

— Pleci chiar acum?

Şi-a ridicat sprâncenele.

— Vrei să aştept? După tot ce s-a întâmplat?

— Nu! Nu, cu siguranţă nu. Ar trebui să pleci.

— închide portalul imediat ce trec. Aşteaptă o oră, apoi activează-l din nou.

Am dat din cap.

— Ar trebui să-l las deschis. Dar dacă...

— Dar dacă o haită de mâncători se aruncă prin ea la cinci minute după plecarea mea? Uiţi că, dacă acest bazin e deschis, atunci toate bazinele sunt deschise. *Peste tot.*

— Ce e ăla *mâncător*[7].

Kingfisher a oftat. Şi-a ridicat-o pe Nimerelle pe umăr, iar teaca săbiei s-a materializat din senin, curelele şi bretele ei apărând pe pieptul lui Fisher exact la timp pentru ca el să-şi lase lama pe spate. Au urmat apărătoarele de gambe, de antebraţe şi de umeri, formându-i-se din fum. în mai puţin de o secundă, Kingfisher era înarmat şi gata de luptă.

— Crede-mă. Nu vrei să ştii. O oră, Osha. Asigură-te că acest portal e gata să se deschidă când ajung la el. Dacă mă blochezi de cealaltă parte, voi distruge tot ce a mai rămas din strălucitorul tău Oraş de Argint.

S-a întors şi a intrat în bazin fără să stea pe gânduri. Am tremurat văzându-l cum coboară în quicksilver, inima mi s-a făcut cât un purice. Mi-am încleştat mai tare pumnii. Am paralizat de frică când creştetul lui cu plete întunecate a dispărut sub suprafaţa oscilantă a bazinului.

Quicksilver-ul nu voia să mă asculte când i-am poruncit să se liniştească. Era mult prea mult. Cu mult mai mult decât reuşisem să supun vreodată, şi avea o minte proprie. *Nu voia* să adoarmă, şi mi-au trebuit patru încercări să-l forţez să se supună.

Odată ce uriaşul bazin a devenit iar o placă solidă şi omogenă, m-am rezemat de cel mai apropiat stâlp, tremurând în frigul pătrunzător... şi îndoiala a început să se instaleze.

Nu exista nimic care să-l oprească pe Kingfisher să-l găsească pe

Scanat cu
CamScanner

Hayden şi să-l omoare. Pe Elroy, la fel. Lucrurile ar fi fost mult mai simple

pentru Kingfisher dacă pur şi simplu i-ar fi ucis *pe* oamenii la care ţineam în Zilvaren. N-ar mai *fi* trebuit să se întoarcă prin poartă fără pandantiv. N-ar mai fi trebuit să se ocupe de o altă fiinţă umană care rătăcea prin curtea lui. Ce garanţie aveam că mersese măcar în Zilvaren? Ar fi putut să alunece într-un cu totul alt tărâm. Unul nelocuit. Ar fi putut sta pe o piatră chiar acum, privind un cer necunoscut, aşteptând să treacă vremea, moment în care s-ar întoarce şi mi-ar spune că familia şi prietenii mei sunt deja morţi, că nu mai poate face nimic şi că e momentul să-mi respect partea din înţelegere. Cum aş fi putut şti că avea să spună adevărul?

Nu aveam nici măcar un mijloc de a măsura timpul aici jos. Nici ceas şi nici ferestre prin care să urmăresc cum trece soarele Yveliei pe cer. Trebuia să mă bazez pe propriul meu raţionament, ceea ce era o problemă pentru că...

Poc.

Mi-am ridicat brusc capul, întorcându-mă către stânga, spre sursa sunetului.

Poc, poc, poc.

Poc.

Nu m-am mişcat. Ce *era* asta? M-am aplecat înainte, mijindu-mi ochii în întuneric, sângele pompându-mi, inima bătându-mi năvalnic, speriată de ce s-ar putea ivi din umbrele de smoală. Ce trăia în locurile întunecate şi lipsite de lumină ale acestei curţi? Ar fi fost o prostie din partea mea să presupun că aceste tuneluri sunt păzite doar de oamenii lui Belikon şi de nimic altceva. Un clănţănit a răsunat prin peşteră, şi fiecare fir de păr de pe corpul meu s-a zbârlit.

Pumnalul pe care mi-l dăduse Kingfisher era ascuţit, dar ar fi fost inutil împotriva mai multor duşmani, mai ales dacă m-ar fi atacat de la distanţă. M-am ridicat uşor, dar...

O dâră albă s-a repezit din întuneric, îndreptându-se direct spre mine. Blană albă, o coadă stufoasă şi urechi cu vârfuri negre, plecate.

Scanat cu CamScanner

Vulpea.

Vulpea mea.

Se întorsese după mine.

Micuţa creatură lovea cu ghearele – *poc, poc, poc* – pe piatră în timp ce alerga. A încercat să încetinească atunci când a ajuns la mine, dar piatra era prea netedă, şi labele n-au avut de ce să se prindă, alunecând

ultimii patru paşi. A scâncit, aruncându-se în poala mea, vârându-şi botul sub cot ca să-şi ascundă faţa în laterala mea şi să se ascundă.

Cutia toracică mică a vulpiţei se ridica şi cobora nebuneşte în timp ce se încolăcea în jurul trupului meu, gâfâind de parcă ar fi alergat zece kilometri.

— Ţi-ai schimbat părerea, deci? am şoptit, conştientă de sunetul vocii mele acum, când eram singură aici jos şi quicksilver-ul nu mai murmura.

Micuţa vulpe a ţipat în loc de răspuns, mormăind sub subţioara mea.

— Bine. Bine. Nu te agita. Toţi avem dreptul să ne schimbăm părerea, i-am spus. Presupun că nu te pricepi să măsori timpul, nu-i?

Micuţa vulpe a strănutat.

— Nu, nici eu.

Nu fusesem mai recunoscătoare pentru companie în toată viaţa mea. Am mângâiat-o, uşurată că o altă fiinţă vie era dispusă să stea de veghe împreună cu mine. Era speriată. Foarte speriată, dar nu m-a părăsit

— Ce nume să-ţi pun? Dacă ai să tot stai pe-aici, ai nevoie de un nume.

S-a uitat în sus la mine, cu ochişorii ei de onix ca două fante, cu pleoapele clipind încet, astfel încât puteam să-i observ toate genele albe şi mici.

— Ce părere ai de Onyx? am întrebat-o.

A închis ochii şi nu i-a mai deschis mult timp, ceea ce am interpretat ca fiind un semn de aprobare. S-a culcat curând. Am început să număr secundele, însemnând minutele pe mâini, până când am considerat că a trecut o oră.

Onyx n-a fost mulţumită când am lăsat-o jos pe geantă. M-a

Scanat cu CamScanner

privit cu ochi plini de ură în timp ce stăteam la marginea bazinului şi întin- deam cu grijă mâna, poruncind mării de argint să se trezească.

Suprafaţa abia se transformase pe jumătate, tot solidă pe margini, când o explozie de fum negru a izbucnit din centrul bazinului. Kingfisher era acolo, trecând prin argint, cu faţa contorsionată ca o mască. în mâna dreaptă, din Nimerelle picura ceva roşu. în stânga, din trupul pe care-l ţâra în spinare picura argint. A tras forma inertă peste marginea bazinului şi a aruncat-o pe podea, apoi s-a prăbuşit lângă ea, gâfâind.

— Repede. înainte să...

S-a oprit, cu capul dat pe spate, urlând de teroare şi durere.

— Repede. Pan... pandantivul, a scrâşnit el printre dinţi. *Acum!*

Scanat cu
CamScanner

Quicksilver-ul s-a agitat, un milion de voci spărgându-se în acelaşi timp. Sunetul era înfiorător, dar l-am înăbuşit, alergând la trupul pe care Kingfisher îl aruncase pe piatră. Mâinile mi-au fost rapide şi sigure când am ridicat pandantivul, l-am recuperat şi m-am grăbit să ajung la Kingfisher. Se zbătea şi gemea, strângând din dinţi, tendoanele gâtului încordându-i-se îngrozitor în timp ce i-am trecut lanţul peste cap şi m-am luptat să-i strecor pandantivul dreptunghiular sub platoşă.

— Fisher? Fisher!

N-a răspuns. A mârâit, cu spatele arcuindu-i-se, călcâiele cizmelor de piele lăsând urme negre pe piatră în timp ce se zvârcolea.

— Fisher! O, zei. Ce naiba? Ce... ce ar trebui să *fac?*

Am intrat cu adevărat în panică atunci când masculul s-a încordat brusc, ochii i s-au deschis şi a tras o răsuflare sfâşietoare, umedă.

— Lua-m-ar dracii, a zis el răguşit. A fost... rău.

— Eşti bine?

Am vrut să-l ating pe pieptar, fără să ştiu exact unde să-l verific, dar m-am gândit mai bine.

— închi... de poarta! a şuierat el.

Rahat. Rahat. Rahat! Poarta. De data asta nu i-am mai dat bazinului de quicksilver ocazia să reziste. Am bătut din palme în minte, închizând şa ermetic, şi, cu un pocnet, a răspuns comenzii mele, solidificându-se atât de repede, încât a spart chenarul de piatră care-l înconjura.

— Sper că eşti mulţumită, fiinţă umană. Pentru că niciodată...

Kingfisher s-a rostogolit pe o parte, strângându-şi stomacul.

— Nu mai fac asta.

Trecuse. O făcuse. El...

Oh, zeii mei! *Hayden!* Fisher chiar îl adusese pe Hayden înapoi! L-am lăsat pe Kingfisher care se lupta să se ridice. Genunchii îmi ţipau de durere în timp ce m-am lăsat jos lângă trupul inconştient, dar nu conta. Nu-mi păsa. Hayden trăia. Era aici. El...

O, nu. O, nu.

M-am dat înapoi pe călcâie, încruntându-mă la silueta întinsă pe pământ, Speranţa care îmi umpluse sufletul s-a risipit în

Scanat cu CamScanner

jurul meu. Era cumva o glumă? Nu. Fisher nu avea simţul umorului, şi asta... asta nu era *deloc* amuzant.

Scanat cu
CamScanner

— O să dureze ceva timp până să… se trezească. Fiinţele umane sunt atât de…, a gemut Kingfisher. Voi toţi sunteţi atât de *fragili.*

M am întors spre războinic, vuietul surd din urechi crescând tot mai tare, tot mai tare, tot mai tare…

— Ăsta nu-i fratele meu, Fisher. Ăsta e *afurisitul* de Carrion Swift!

Scanat cu CamScanner

14.

PRINTRE RÂNDURI

Păr de culoare arămie.

Gură enervant de perfectă.

Semn din naştere, în formă de inimă, pe bărbie.

Era cu siguranţă Carrion.

Kingfisher i-a aruncat o privire şi a ridicat din umeri.

— Ţi-am urmărit linia sângelui. M-a condus direct Ia el. L-am întrebat cine e. A spus că e Hayden Fane. Deci, ţi l-am adus pe Hayden Fane.

— îi ţineai sabia la gât când l-ai întrebat?

— Nu. îl ţineam strâns de după gât. Nici măcar nu-mi scosesem sabia. Nu atunci, oricum.

— Nici nu-i de mirare că a minţit! Probabil a crezut că erai vreunul dintre oamenii Madrei sau că-l cauţi, ca să-şi plătească datoriile!

— Să-şi plătească *datoriile?* a pufnit Fisher. Stai. Dă-mi voie să te întreb ceva. îţi aminteşti unde e poarta în Zilvaren?

— în palatul Madrei.

— Corect. Şi ce crezi că mă aştepta atunci când am ieşit din bazin?

— Nu ştiu.

— Cincizeci de gardieni antrenaţi şi o companie de arcaşi înarmaţi cu săgeţi cu vârfuri din fier, A trebuit să mă lupt ca să scap de acolo, sâ traversez văgăuna aia arsă

Scanat cu
CamScanner

şi bântuită de boli, în care eşti atât de dispersă să te întorci, să-ţi găsesc fratele, apoi *să mă întorc* prin oraş, înapoi [1,1] Madrei, în acea afurisită de sală şi înapoi la quicksilver, în mai

Scanat cu
CamScanner

puţin dc o oră. N-am avut timp să-l iau la întrebări pe ticălos! Acum, eşti mulţumită cu ăsta sau nu?

— Nu! N o să meargă! înţelegerea noastră...

— înţelegerea noastră rămâne în picioare, mi-a tăiat vorba Kingfisher, aplccându-se să-l ridice pe Carrion.

L-a aruncat pe umăr ca şi cum n-ar fi cântărit nimic. Fisher m-a privit cu intensitatea a o mie de sori.

— Urăsc locul ăla afurisit, dar m-am dus acolo pentru tine. Am fost înjunghiat de şapte ori în diferite părţi ale corpului. Pentru *tine.* Ticălosul ăsta a spus că e Hayden. Sângele lui a spus că e Hayden. Am făcut ce am zis că voi face. Acum mişcă-te! Să ieşim de aici.

— Nu mă întorc în camera mea...

— Nu ne întoarcem în camera ta. Mai întâi, găsesc un tămăduitor. Apoi o să-l găsesc pe Ren şi ne cărăm dracului de-aici.

Fisher îşi petrecuse cea mai mare parte a tinereţii în Palatul de Iarnă. Cunoştea locul ca-n palmă. A deschis uşi ascunse şi a mers cu pas apăsat pe culoare secrete, urcând un număr ridicol de trepte, ignorându-mă când îl rugam să o ia mai încet. Aş fi vrut să mă opresc şi să refuz să mă mai mişc, dar corpul nu mă asculta. Mi-a spus să-l urmez şi l-am ascultat, deşi inima îmi bătea puternic, asemenea unui piston, şi simţeam că urma să leşin în orice moment. N-aveam de ales. Onyx scâncea, făcând tumbe în geantă tot timpul, neajutorat.

în cele din urmă, Fisher s-a oprit după ce am urcat vreo douăzeci şi trei de etaje şi La trântit pe Carrion pe piatra rece, fix la picioarele mele.

— Stai aici! Aşteaptă-mă până mă întorc! Să nu scoţi niciun sunet!

Am izbucnit. Un val de înjurături murdare mi-a năvălit în minte, toate pentru el, doar că nu mi-au ieşit pe gură. După cum îmi poruncise, nu am scos niciun sunet. Ce naiba îmi făcuse? De ce nu mai deţineam controlul asupra propriului corp?

Mocneam de furie în timp ce aşteptam. în mintea mea, ţipam la Carrion să se trezească şi să facă ceva, dar s-a dovedit la fel de enervant şi când era inconştient, cum era şi treaz. Idiotul nici măcar nu s-a clintit.

Scanat cu
CamScanner

A trecut o oră, iar Onyx s-a plictisit şi a adormit. Când Fisher a reapărut în pasajul ascuns, găurile din cămaşă îi dispăruseră, la fel şi sângele

Scanat cu
CamScanner

cu care fusese mânjit. Era pus pe picioare, ca nou, şi purta ceva /ung şi subţire sub braţ, învelit într-un fel de perdea.

— Nu l-am găsit pe Ren. I-am lăsat un bilet, m-a anunţat, ridicându I pe Carrion.

Fără alte fineţuri, a pornit din nou pe scări.

N-am spus nimic.

N-am mişcat un deget.

Şi-a dat seama că nu-l urmam abia după ce a cotit şi a dispărut din raza vizuală.

— Hai, micuţă Osha! a strigat. Ţine pasul! Poţi vorbi din nou, dar fără să te plângi.

Am coborât scările, mocnind de furie şi aruncând priviri ucigaşe către creştetul lui Fisher.

Am coborât la nesfârşit. Ameţisem şi coapsele îmi ardeau când am ieşit din palat, traversând o curte acoperită şi intrând într-o clădire întunecată prin care batea vântul, cu uşi late deschise la ambele capete. De-o parte şi de alta, se întindeau şiruri de boxe. Peste uşile unor boxe, se vedeau capete de cai uriaşi, care nechezau speriaţi de apariţia noastră bruscă.

— *Sub nicio formă,* am spus.

Kingfisher l-a trântit pe Carrion pe podeaua umedă a grajdului şi a trecut peste trupul lui, îndreptându-se către o uşă deschisă din dreapta noastră, care ducea nu într-o boxă, ci într-un depozit de hrană şi echipamente.

— Să ghicesc. Nu-ţi plac caii? a spus.

— Nu, nu-mi plac caii. Nici caii nu mă plac pe mine. E un sentiment reciproc.

Fisher a ridicat o şa de pe un suport de pe perete şi a trecut pe lângă mine, ducând-o afară din încăpere.

- Va trebui să treci peste asta.

L-am urmat, păşind peste Carrion în timp ce Kingfisher intra într-una dintre boxe,

— Nu merge aşa! Nu pot să trec *pur şi simplu* peste asta!

- Sigur că poţi. Ţine-ţi fundul în şa. Şi gura închisă. E uşor.

— Fisher!

Masculul a aşezat cu grijă şaua pe spatele unui cal negru

Scanat cu
CamScanner

uriaş, prinzând rapid curelele.

— Nu negociem aici. Ai făcut un jurământ de sânge, fiinţă umană. Eşti legată de el, ceea ce înseamnă că vii cu mine.

— Am jurat că îi voi ajuta pe Fac din Yvelia să descopere cum să folosească quicksilvcr-ul...

A ridicat un deget acuzator către mine.

— Ia mai gândeşte-te! Ce ţi-am spus când te-am întrebat dacă eşti de acord cu pactul?

— Ai spus că mergi să-mi iei fratele, iar în schimb eu o să ajut la crearea relicvelor pentru Yvelia!

Kingfîsher a trecut pe lângă mine, ieşind din boxă, îndreptându-se înapoi către camera cu echipamente.

— Am spus, cuvânt cu cuvânt: „Mă duc şi încerc să-ţi aduc fratele. Mă ajuţi în orice fel îţi cer şi faci ce ţi se spune. Eşti de acord cu această înţelegere?", la care tu ai răspuns: „Da! O, zei, înţeleg! Sunt de acord."

— Dar amândoi ştim ce am vrut să spun! N-am vrut să spun că voi pleca orbeşte cu tine în toiul nopţii!

— Dacă nu eşti foarte atentă, ceea ce vrei să accepţi şi ceea ce accepţi cu adevărat într-o înţelegere sunt *deseori* lucruri foarte diferite la Fae, micuţă Osha. Ai fost de acord să mă ajuţi şi să mă sprijini în orice fel îţi cer, dar şi să faci ce ţi se spune. Ai pecetluit pactul cu sânge. Acum, îţi spun să găseşti un cal şi să pui o şa pe el cât mai repede, înainte ca psihopatul de taică-miu să afle ce plănuim şi să ne omoare pe loc.

— *M-ai păcălit!*

— Nu, a spus el sec. Te-am învăţat o lecţie preţioasă, care îţi va servi bine pentru tot restul scurtei tale vieţi umane în acest tărâm. Să citeşti întotdeauna printre rânduri. Diavolul stă în detalii. Acum, du-te!

De când mă trezisem în Yvelia, văzusem lumea de afară doar prin ferestre. Bănuisem oarecum că oraşul de sub palat şi pădurea care se întindea spre munţi erau iluzii.

Nu erau.

Mintea mi-a stat puţin în loc atunci când Kingfisher mi-a poruncit să ies din grajd. La început, în timp ce mergeam cu calul pe

Scanat cu
CamScanner

care mi-l pregătise, am fost preocupată mai ales de dinţii lui mari şi pă- traţi, dar apoi m-am uitat în sus, ridicând capul ca să privesc întunericul vast, şi am simţit pentru prima dată sărutul zăpezii pe obraz.

Scanat cu
CamScanner

Chiar l-am simţit. S-o văd din spatele ferestrelor fusese foarte spea.il dar să fiu afară…

Toată viaţa mea fusesem mistuită de sete. Văzusem oameni luptând pentru o gură de apă. Murind din lipsa ei. Sfâşiindu-se între ei, însân geraţi, minţindu-se, trădându-se, furând pentru ea. O sete cumplită cuprindea întregul Zilvaren. Acea sete era inima oraşului. Indiferent cine erai sau unde mergeai, simţeai bătaia acelei inimi ca o lovitură de ciocan pe nicovală. O aveam în sânge. Soarele ardea atât de tare, încât pământul de sub picioarele tale devenea sticlă lichidă, iar trupul tău slăbea cu fiecare respiraţie.

Din momentul în care te trezeai până în secunda în care adormeai, erai ghidat de un ceas, iar acel ceas ticăia.

Apă.

Apă.

Apă.

Apă.

Trebuia să fii gata să mori pentru ea ca să supravieţuieşti.

în Yvelia, apa cădea pur şi simplu din cer.

îmi venea să urlu.

Pentru scurt timp, stratul gros de nori de deasupra s-a risipit şi am zărit cerul nopţii de dincolo: câteva lumini albe strălucitoare clipeau în abisul negru. Nu voiam să întreb, dar priveliştea mi-a tăiat răsuflarea. Aveam nevoie să ştiu.

— Ce sunt? am şoptit.

Fisher s-a mişcat în jurul calului său, uitându-se şi el spre cer.

— Stele, a răspuns rigid. Sunt miliarde. Mai mult decât poate să cuprindă vreun gând. Sori, ca cei doi care atârnă pe cerul Zilvarenului.

— Sunt atât de departe însă, am rostit cu voce uimită.

— Quicksilver-ul reduce distanţa. Cu el, putem călători către tărâmurile care gravitează în jurul acelor stele.

A spus-o atât de simplu. De parcă nu mi-ar fi spus că Zilvarenul nu era ascuns în spatele vreunei uşi mistice. Casa mea era acolo sus. Printre stele. M-am uitat fix la punctele strălucitoare de lumină, întrebându-mă dacă vreunele dintre ele erau sorii *mei.* Norii s-au adunat din nou, acoperind cerul, şi

Scanat cu CamScanner

sufletul mi-a fost cuprins de o durere amară, de jale.

— Urcă, a poruncit Kingfisher, dând din cap către calul meu.

Scanat cu
CamScanner

Era o năluca cu părul negru, făcut din umbre, fulgerarea palidă a mâinilor şi feţei lui fiind singurele elemente pe care le puteam distinge când s-a apucat să prindă două genţi mari de şaua calului său.

— Nu putem pleca, am zis. Trebuie să-l aşteptăm pe Ren.

Cuvintele mi s-au pierdut într-un nor de ceaţă. Kingfisher a mers pe lângă calul său, iar fiara şi-a schimbat greutatea, ridicându-şi piciorul din spate să lovească. Era imens, blana lui neagră ca dracu', cu o scânteie de nebunie în ochi care aproape putea rivaliza cu a lui Kingfisher, Când Fisher a mârâit iritat, calul a bufnit şi a suflat, dând din cap, părând că renunţă la lovitură.

— O să ne ajungă din urmă pe drum. Avem un loc de întâlnire pentru situaţii de genul ăsta. Acum, urci pe cal sau te urc eu?

— Ninge. Am să mor îngheţată.

Nu văzusem bucata groasă de material din mâinile lui acoperite de mănuşi. Ochii lui Kingfisher au strălucit când mi-a întins pachetul negru, nările umflându-i-se.

— E grea, să ştii. E mai uşor de pus când eşti deja sus, dar, fiindcă văd că eşti atât de capricioasă şi refuzi să asculţi ordinele…

— Soldaţii ascultă ordine. *Eu* nu sunt soldat.

— Crede-mă, sunt perfect conştient de asta. Poftim. Lasă-mă să te ajut.

Nu voiam ajutorul lui, dar mâinile îmi îngheţaseră deja, iar bucata imensă de material pe care mi-o întinsese părea să nu aibă nici început, nici capăt. Fisher a descurcat-o în câteva clipe şi mi-a aruncat-o pe umeri. Era o pelerină rigidă, lustruită cu ceară pe exterior şi căptuşită cu o blană mătăsoasă. Interiorul era călduros şi atât de moale, încât îmi venea să plâng. Frigul năprasnic din aer a dispărut instantaneu, lăsându-mi doar mâinile şi faţa să sufere.

Am ţipat când mâinile lui Kingfisher mi-au prins mijlocul şi m-au ridicat în şa. Fiara era mai mică, de culoare castanie, şi şi-a întors capul să încerce să mă muşte în timp ce mă aşezam.

— Adu-ţi piciorul înainte, a poruncit Fisher.

Nu mi-ar fi adus niciun folos să încerc să mă cert cu el. Hotărârea era luată – plecam din palat în seara asta şi nu era nimic de făcut. Din nou, aş fi vrut să-i refuz ordinul doar ca să-l contrazic, dar tot corpul meu tânjea să se supună. *Voiam* să-mi

Scanat cu
CamScanner

aduc piciorul înainte pentru el. Nu mă puteam abţine.

Scanat cu
CamScanner

Fisher a ridicat scăriţa şeii şi a strâns curelele. Apoi a legat în partea laterală a acesteia acel obiect lung şi subţire pe care-l adusese de la tămăduitor, trăgând de el înainte şi înapoi să se asigure că nu se mişcă.

— Să nu atingi asta! Ai auzit?

-Da.

— Bine. Piciorul înapoi, a ordonat.

Mi-am tras piciorul. Zăpada se aşternea peste plete lui dese, aşezân- du-i-se pe gene şi presărându-i umerii cu alb.

— Stai bine?

— Nu.

— Excelent. Să nu tragi de hăţuri. Aida e o fată cuminte. Va merge fără să-i spui nimic, deci las-o în pace.

Aida probabil că nu era o fată cuminte. Probabil că era o nenorocită demonică gata să mă trântească la pământ cu prima ocazie, dar am ţinut hăţurile lejer, ascultându-l pe Fisher fără nicio obiecţie.

— Stai! Unde mi-e geanta?

M-am răsucit în şa, căutând-o.

— Am destulă mâncare şi apă pentru amândoi. N-ai nevoie de ea.

— Nu-mi pasă de mâncare şi apă. îmi pasă de Onyx!

— Ce-i un Onyx?

— Adu-mi geanta, Fisher!

Dacă s-ar fi certat cu mine, o, zei, aş fi făcut un scandal cât casa. Din fericire, nemernicul doar a oftat şi s-a întors la grajd. A revenit după un moment cu geanta mea.

— De îndată ce rozătoarea asta devine o problemă, o jupoi de vie, a spus, aruncându-mi geanta.

— Nu-i o rozătoare. Mai degrabă e ca un câine.

Am deschis geanta, asigurându-mă că Kingfisher nu îl înlocuise pe Onyx cu o piatră sau vreo pâine mai grea, dar micuţa vulpe şi-a vârât capul prin gaură, urechile rotindu-i-se în timp ce privea curioasă în jur, cu limba roz pe-afară.

— Ar trebui să alerge pe lângă noi, a mormăit Fisher, urcând pe cal. N-are nevoie să fie dusă în braţe.

Scanat cu CamScanner

— E şi *el* o fiinţă, am zis. Şi nu, nu poate alerga pe lângă noi. O să-i fie frig.

204

— *Bl,* a zis Kingfisher, umplând cuvântul de dispreţ, e un animal sălbatic, şi ăsta este habitatul lui natural. De ce crezi că are blana aia albă şi groasă?

Avea dreptate. Onyx era o creatură a Yveliei şi, evident, era adaptat acestui tărâm. Dar atunci când m-am uitat în jos la el, s-a ascuns înapoi în geantă, astfel încât doar botul mic şi umed i-a rămas la vedere, şi am avut impresia că era perfect mulţumit unde era.

— Mai bine ai avea grijă de încărcătura ta, i-am aruncat lui Fisher. Pasagerul tău o să-ţi cauzeze tot felul de probleme când se trezeşte.

Carrion era legat de spatele calului lui Fisher, tot inconştient. Braţele îi atârnau deasupra capului, părul roşu ca focul era deja plin de zăpadă. Nu exista nicio modalitate de a face poziţia aceea confortabilă. Avea să aibă tot felul de dureri când se trezea, şi ştiam din proprie experienţă cât de morocănos putea fi Carrion Swift când nu avea parte de un somn bun peste noapte.

Kingfisher i-a aruncat o privire goală.

— Eşti sigură că nu e fratele tău?

— Cred că îmi cunosc fratele, nu?

Privirea lui Fisher mi-a sugerat că nu era sigur cum să reacţioneze la acea întrebare.

— Atunci, riscând să repet pentru a mia oară, ar trebui să-l lăsăm aici. Dacă nu e fratele tău, atunci...

— *Nu-l* lăsăm aici. Belikon l-ar ucide imediat ce şi-ar da seama că m-ai răpit.

— Nu e răpire dacă vii de bunăvoie, a spus Kingfisher pe un ton calculat.

— Eu nu fac nimic de bunăvoie! Vreau să merg acasă!

A ridicat din umeri în timp ce urca în şa.

— Şi totuşi, vii să mă ajuţi să pun capăt unui război, nu-i aşa? Ce cauză mai nobilă ar putea exista? Felicitări pentru că te-ai făcut o afurisită de sfântă.

Scanat cu
CamScanner

15.

SARRUSH

Nu am trecut prin oraşul de la poalele Palatului de Iarnă. Speram să o facem – ar fi existat mai multe şanse să fim observaţi şi opriţi de oamenii lui Belikon înainte de a ajunge prea departe – dar Kingfisher era inteligent. Putea fi un ticălos furios, arogant, pe jumătate nebun şi incredibil de chipeş, dar şi un strateg desăvârşit. S-a dovedit că cele două nu se excludeau reciproc. Blestemam ziua în care am crezut că eram în stare să jefuiesc un gardian, în timp ce Fisher ne conducea pe la marginile oraşului, pe nişte poteci stâncoase, abrupte, denivelate, îngropate într-un strat gros de zăpadă. Era o adevărată minune că ştia încotro merge. Şi mai uimitor era faptul că nu se împiedicau caii şi nu-şi rupeau picioarele pe calea periculoasă pe care o alesese Fisher. Un singur pas greşit şi am fi dat de belea, dar caii mergeau mai departe, siguri pe ei, netulburaţi de aventura noastră periculoasă de seară.

Am urmărit capul lui Carrion clătinându-se pe spatele calului, înfuriată pe netrebnicul inconştient. Mă încerca un sentiment de dreptate brutală când vedeam cum i se loveşte capul de crengile joase pe măsură ce intram în pădurea întunecată. Ticălosul merita fiecare rană pentru ceea ce făcuse. îl minţise pe Fisher. De ce naiba ar fi spus că e Hayden?

Oare Fisher întrebase „Cum te cheamă, javră umană mizerabilă?" Sau „Sunt aici să-l transport pe Hayden Fane pe tărâmul Fae, unde va avea acces la câtă mâncare şi apă doreşte şi la un pat confortabil în care să doarmă?" Pentru că mi l-aş fi putut imagina pe Carrion minţind cu privire la propria identitate în cazul ultimei variante.

Scanat cu
CamScanner

Lumina şi sunetele de la Palatul de Iarnă au dispărut curând. Kingfisher nu părea deranjat de întunericul desăvârşit din jurul nostru, şi nici caii. Mergeau mai departe, suflând pe nas, de parcă nu ar fi fost frig şi înspăimântător afară. Ţipete lugubre răsunau prin pădure, sunete atât de umane, încât mi s-a făcut pielea de găină pentru o bună bucată de drum. în geanta pe care o ţineam în faţă, lipită de abdomen, pe jumătate învelită în pelerină, Onyx scheuna, făcându-se cât mai mic cu putinţă, dar, în acelaşi timp, făcând destul zgomot încât nemulţumirea lui Kingfisher să se vadă de la o poştă. N-a menţionat nimic despre vulpea isterică. Fierbea în tăcere, ceea ce era infinit mai rău.

Ţipetele care răsunau prin pădure se apropiau şi se îndepărtau la intervale aleatorii, făcându-mă să respir scurt şi superficial. în cele din urmă, un ţipăt s-a apropiat atât de mult, încât părea că o creatură înfometată pândeşte chiar sub picioarele Aidei. Am ţipat şi am sărit în şa, trăgându-mi picioarele în sus, cu inima bubuindu-mi în piept.

Kingfisher şi-a oprit calul şi s-a uitat la mine obosit.

— Ce mai e şi acum?

— Sunt... sunt... îh, o să *murim* aici, nenorocitule! Nu auzi ţipetele?

S-a uitat la mine de parcă aş fi fost cea mai obositoare chestie pe care o întâlnise vreodată.

— Sunt *umbre,* fiinţă umană.

— Cum adică umbre?

— Ştii tu. Ecouri. Ce rămâne din creaturi după ce mor în chinuri. Am intrat în panică.

— *Fantome?*

Gura lui Kingfisher s-a strâmbat, încă gândindu-se.

— Nu cunosc termenul. Aceste fiinţe sunt imateriale. N-au substanţă fizică. Nu te pot răni. Nici măcar nu ştiu că eşti aici.

O, zei, nu puteam să înghit.

— Atunci de ce *ţipă?*

— Retrăiesc ultimele lor momente. Ai ţipa şi tu la fel dacă ai fi suferit aceeaşi moarte ca ele.

— Au murit aici? în această pădure?

Scanat cu CamScanner

Nu face asta. Nu-l întreba. Nu-l întreba dracului nimic. Trebuia să ştiu totuşi.

— Cum au murit?

Scanat cu CamScanner

Kingfisher şi-a aruncat ochii pătaţi cu argint înjur, în întuneric,

— Uită-te şi o să vezi singură.

— E întuneric beznă aici! Nu văd nimic. Nu-mi pot vedea nici măcar mâinile!

în acel moment, un alt ţipăt sfâşietor a spart tăcerea, atât de aproape, încât Onyx a ţipat şi a încercat să-şi sape un tunel prin fundul genţii.

— Uit mereu cât de tragic de inferioară este vederea unei fiinţe umane, a remarcat Kingfisher.

— O, şi presupun că tu poţi vedea fiecare mic detaliu al acestui loc? am îndreptat eu un deget acuzator spre pădure.

Intenţionasem ca întrebarea să fie ironică, de vreme ce eram înconjuraţi de un zid negru, dar Kingfisher a ridicat din umeri, făcând o grimasă.

— Vreau să spun, nu văd foarte dar. Aş fi putut distinge mult mai multe detalii la lumină. Dar da. Pot vedea perfect. Adu-o pe Aida lângă mine şi pot să-ţi ofer şi ţie vedere temporară.

-Nu.

-Nu?

-Nu!

— Cum adică nu?

— Aş vrea să mai pot dormi în viitor. Nu am nevoie să văd suflete chinuite retrăindu-şi moartea, mulţumesc frumos. Nu-mi trebuie.

Kingfisher a pufnit.

— Cum vrei. Dar când le auzi ţipând, să nu-ţi fie prea milă de ele, fiinţă umană. Locul ăsta e o închisoare. Doar cei vinovaţi de cele mai oribile crime sunt trimişi în Pădurea de Răchită. Copacii sunt morminte pentru cei mai răi monştri.

Minutele s-au transformat într-o oră, care s-a transformat în trei ore. Poate mai mult. Era greu să măsori timpul stând pe spinarea denivelată şi inconfortabilă a acestui animal. Cutia toracică a Aidei era prea lată, şi, de fiecare dată când mă balansam în faţă spre capătul şeii, şoldurile mele protestau amarnic. Fundul meu, precum şi alte părţi mult mai sensibile ale anatomiei mele, păreau că sunt jupuite prin frecare, şi *nu* într-un mod plăcut.

Ţipetele deveniseră înnebunitoare. Aida a rămas aproape de calul lui Kingfisher, dând din cap neliniştită. O dată sau de două ori, s-a repezit către Carrion, clănţănind din dinţi spre el,

Scanat cu CamScanner

nemulţumită că ciudata creatură inconştientă se apropiase prea mult. Era un noroc chior că

Scanat cu CamScanner

reuşisem să o ţin în frâu, să nu-l muşte pe Carrion de faţă până acum; dacă ajungeam la destinaţie, oriunde ar fi fost aceasta, fără ca roşcatul să se aleagă cu răni pe faţă, avea să-mi datoreze enorm.

Mi-am muşcat limba cât am putut, dar, în cele din urmă, întunericul, umbrele care ţipau şi frigul nesfârşit şi pătrunzător şi-au spus cuvântul.

— Cât mai avem de mers?

Planul meu fusese să strig cuvintele, astfel încât Kingfisher să mă audă peste vântul care foşnea printre ramurile copacilor şi zgomotul metalic făcut de caii care mestecau nervos zăbala, dar nervii mi-au jucat festa; întrebarea s-a auzit mai degrabă ca o şoaptă spartă. Am fost scutită să mai repet, datorită auzului de Fae al lui Fisher.

Capul lui s-a înclinat cu un deget spre dreapta – singura indicaţie că mă auzise. Dar apoi a spus:

— Suntem aproape. Doar jumătate de oră. Vom ajunge şi mai repede dacă vom merge la trap.

Trap? Am râs batjocoritor.

— Nimic din ce-ai putea spune sau face nu mă va convinge să-mi izbesc organele genitale de şa mai tare sau mai repede decât o fac deja.

— Te ustură puţin, fiinţă umană?

— Asta nu se mai cheamă usturime, nici pe departe, am mormăit.

— O să-ţi sărut cu plăcere toate locurile care te dor sau care te ustură odată ce vom face popas. Mi s-a spus că gura mea are proprietăţi vindecătoare. Mai ales când lucrează între picioare.

Aluzia din vocea lui Kingfisher era o promisiune făcută din mătase neagră. Seducătoare. Un pic provocatoare, trebuie să recunosc. Dar nu eram în dispoziţia de a fi sinceră. Eram morocănoasă şi mă săturasem să tresar de fiecare dată când o crenguţă îmi atingea braţul. Voiam ca această escapadă de la miezul nopţii să se termine odată.

— Sunt surprinsă, am pufnit.

— De ce?

— Că te oferi să-ţi petreci timpul între picioarele mele. Dat fiind că am fost capabilă să-ţi fur ceva atât de preţios ultima dată când

Scanat cu CamScanner

te-am păcălit să mă laşi să mă apropii.

Abia puteam distinge conturul umerilor lui Fisher mişcându-se în timp ce râdea.

— Chiar crezi că nu am observat că mi-ai luat inelul?

Scanat cu CamScanner

— Ştiu că nu ai observat.

— O, *mai lasâ-măl* Ani ştiut ce plănuieşli din momentul în care te-ai urcat în poala mea.

Preferam tăcerea densă, întreruptă de ţipetele de moarte, în locul aroganţei lui Kingfisher.

— O, zei, te enervează la culme, aşa-i? Să fii întrecut de o fiinţă umană. De ce nu poţi recunoaşte pur şi simplu că te-am păcălit?

— O să îngheţe Sanasrothul înainte să mă las eu păcălit de tine.

A spus asta atât de sec, de parcă ar fi fost un lucru cert.

— Am ştiut din momentul în care ai intrat în forjă că plănuieşti ceva. Recunosc, eram uşor curios să văd ce vei vrea să faci.

— Uau! Preferi să continui să minţi şi să te adânceşti şi mai mult în groapă decât să recunoşti adevărul. Ai un ego impresionant, Fisher.

— Nu mint.

— *Serios?*

— Serios.

— Bine. Fie. Spune-mi cum m-am dat de gol, dacă era atât de evident că puneam ceva la cale?

— Ai adus o geantă cu tine în forjă. O geantă plină cu mâncare şi haine. Adică *provizii.*

— Cum ai ştiut că e plină cu mâncare şi haine?

— Pentru că am aruncat o privire pe furiş când nu te uitai.

Mi-am deschis gura.

— Nemernicule! Nu poţi să scormoneşti prin lucrurile oamenilor!

— Zice hoaţa care mi-a furat o bijuterie preţioasă direct de pe mână, în timp ce se freca de mine ca să-mi distragă atenţia.

Aici m-a prins. Făcusem multe lucruri de neiertat în trecut ca să obţin ce aveam nevoie. Doar că nu mai trebuise să sărut pe cineva cum îl sărutasem pe Kingfisher. De altfel, nici nu intenţionasem să-l sărut aşa. Fusese un accident. Unul pe care nu mă simţeam dispusă să-l cercetez prea îndeaproape în acel moment.

— Deci, spui că ţi-am distras atenţia, atunci, l-am provocat eu.

A râs.

— Şi eu care credeam că va fi o povară să târăsc o fiinţă umană neputincioasă şi inutilă. Dar se dovedeşte că ai simţul umorului!

Scanat cu CamScanner

Măcar pot conta pe tine pentru ceva distracţie.

Scanat cu
CamScanner

Sincer. Era o figură. De unde şi până unde îndrăznea să mă trateze aşa? Fusesem acolo în forjă. îi simţisem mâinile pe trup. în păr. Cu câtă nerăbdare mi-a explorat gura cu limba. Fusese distras, cu siguranţă.

— Vorbeşti tâmpenii. Am simţit cât de tare era...

Am închis gura brusc. Căldura mi-a cuprins obrajii, foarte aproape să se transforme în jenă.

Kingfisher şi-a oprit calul, obligând-o şi pe Aida să se oprească. Carrion s-a clătinat pe crupa calului, aproape să cadă, deşi Kingfisher nu părea să observe sau să-i pese. S-a răsucit în şa, un rânjet dezarmant jucându-i la colţurile gurii.

— Cât de tare era ce, fiinţă umană?

— Nimic! am răspuns prea repede ca să mă creadă că nu-mi păsa. Vreau să spun că... că... erai distrat, bine? Erai peste mine. Mâinile tale...

— Mâinile mele au o minte proprie. Mintea *mea* era fixată pe ce făceau ale tale, şi lasă-mă să-ţi spun, fiinţă umană. N-ai deloc mâna atât de uşoară precum crezi. Aproape că mi-ai dislocat degetul, trăgând de blestematul ăla de inel...

— Cum *îndrăzneşti!*

Aida se apropiase de calul lui Fisher, mergând lateral, dorind să plece iar, ceea ce mă adusese prea aproape de războinicul Fae. Am folosit proximitatea ca să-l lovesc cu piciorul, dar el şi-a îndepărtat armăsarul din cale, ocolind lovitura.

— Uşurel, fiinţă umană. Dacă îl loveşti pe Bill, o s-o rupă la fugă. Vrei să te trezeşti singură în pădure? în întuneric?

Nu i-aş fi dat satisfacţia să-i răspund. în schimb, am făcut o mutră copilărească în timp ce mi-am tras piciorul înapoi şi mi-am vârât vârful bocancului înapoi în scăriţă.

— Bill? Cine-şi numeşte calul *Bill?*

— Eu. Acum. Vrei să fii tu avangarda?

A făcut un gest cu mâna către un drum despre care trebuia să presupun că exista, de vreme ce nu-l puteam vedea.

-Nu.

— Nici nu mă aşteptam.

La puţin timp după aceea, am dat peste un drum. Deşi părea pustiu, pe cât puteam să observ, era evident că fusese folosit de

Scanat cu
CamScanner

suficient de multă lume pentru că zăpada nu se depusese aici. Urme adânci tăiau no roiul frământat, alături de urmele de copite, labe, dar şi cele de tălpi atât de masive, încât mă cutremuram gândindu-mă ce le-ar fi putut crea Copitele cailor noştri se afundau în pământul negru şi urât mirositor în timp ce înaintau.

Destinaţia noastră era o clădire dărăpănată de piatră cu două etaje, situată chiar pe malul unui râu mare, îngheţat. Acoperişul era făcut dintr-un strat de paie gros de aproape un metru, deasupra căruia era presărată puţină zăpadă. Lumina se revărsa pe ferestrele mici. Când uşa din faţă a clădirii s-a deschis, râsete, conversaţii şi jumătate de strofă cântată fals au răbufnit în noapte, odată cu o siluetă înaltă şi lată care a făcut cinci paşi şovăielnici şi s-a prăbuşit cu faţa în nămeţi.

Kingfisher încetinise pasul calului când se ivise clădirea. S-a oprit să o privească pentru o clipă, cu buzele întredeschise, cu o expresie ciudată şi nostalgică. M-am încruntat spre clădire, încercând să văd ce vedea el. Te-ai fi gândit că admira una dintre minunile arhitecturale ale Yveliei, dar, de unde stăteam eu, arăta mai degrabă ca un bar.

— Vom dormi acolo? am întrebat, dând din cap către bar.

Figura care ieşise şovăielnic din bar era acum în patru labe, vărsându-şi maţele în zăpadă.

— Poate. Poate nu, a spus Kingfisher, dând pinteni calului şi facându-mi semn să-l urmez. O să vedem cât durează până ne prinde din urmă Ren.

Un grăjdar zdrenţăros ne-a luat caii când am descălecat. Am încercat să nu mă holbez la coarnele de berbec care ieşeau prin găurile din pălăria lui de lână, dar n-am reuşit. Nu mă puteam abţine să nu mă întreb cum i se prindeau de craniu. îngrijitorul nu părea deranjat. Zâmbea cu toţi dinţii până când mi-am deschis geanta şi am răsturnat un Onyx adormit în zăpada de la picioarele mele.

— Oooh, asta-i tare! O chestie rară. Nu se mai văd în zilele astea vârfurile negre la urechi şi la coadă. îţi dau două crona pe ea.

-Ce?

Onyx s-a ascuns în spatele meu, cu blana zburlită, de parcă ar fi înţeles ce spunea grăjdarul şi ar fi fost gata să-i muşte un deget

Scanat cu
CamScanner

dacă încerca ceva ciudat.

îngrijitorul m-a privit şiret.

Scanat cu CamScanner

— Bine. Patru crona. Asta-i tot ce pot face. Nevastă-mea m-ar omorî dacă...

Mâna mi-a ajuns la mânerul pumnalului de la coapsă.

— Nu e de vânzare.

— Fiinţa asta umană şi-a băgat în cap că patrupedul ăla plin de purici c un animal de companie, a spus Fisher, ridicând una dintre genţile de la şa.

S-a mişcat repede, recuperând obiectul lung, învelit, pe care-l ascunsese sub laterala şeii.

Onyx mi-a sărit în braţe, cuibărindu-se în scobitura cotului meu şi ascunzându-şi faţa.

— Nu are purici.

— Nu ştii tu, a spus Kingfisher.

— Dar ăsta? E de vânzare?

îngrijitorul a arătat cu degetul spre Carrion.

— Cât dai pe el? a întrebat Fisher.

— *Nu!*

Kingfisher a avut tupeul să pară plictisit când l-am lovit peste braţ.

— Nu, fiinţa asta umană nu e de vânzare, a spus pe un ton enervat şi monoton. Pune-l într-o boxă cu puţin fân şi acoperă-l cu o pătură. Dacă aflu că i s-a întâmplat ceva...

Mâna lui Kingfisher s-a lăsat sugestiv pe mânerul lui Nimerelle, atrăgând atenţia îngrijitorului asupra săbiei negre şi ameninţătoare, îngrijitorul a pălit sub barba roşcată. Recunoştea gestul – promisiunea a ceva dureros – şi a acţionat în consecinţă.

— Desigur, domnule. Nu vă faceţi griji. N-o să păţească nimic sub privirea mea ageră. O să doarmă ca un bebeluş, o să vedeţi.

Un val de căldură şi sunete m-a lovit când am intrat în cârciumă. A urmat o porţie zdravănă de nervi, de asemenea. Asta nu era Casa lui Kala. Acolo eram cunoscută. în siguranţă. în fine, pe cât de în siguranţă putea fi cineva într-un bordel unde se făceau afaceri dubioase pe la colţuri întunecate. Această cârciumă era un mediu complet nou pentru mine. Eram o străină aici. Nu aveam habar la ce să mă aştept. S-a dovedit că era la fel ca oricare altă cârciumă în care intrasem.

Fiecare scaun şubred era ocupat, fiecare masă acoperită cu o varietate de halbe ciobite şi desperecheate, care erau, în mare

Scanat cu CamScanner

parte, goale.

Masculi şi femele Fac stăteau în grupuri, angajaţi în conversaţii liniştite. Văzusem multe alte fiinţe neobişnuite la Palatul de Iarnă, dar varietatea imensă de creaturi de aici m-a lăsat aproape fără suflare.

Fiinţe înalte, subţiri, cu membre lungi, piele scorţoasă şi smocuri de păr alb, subţire şi lăsat pe spate.

Fiinţe mici, fără păr, cu piele de culoarea cărbunelui şi ochi de chihlimbar, cu dinţi ascuţiţi ca nişte ace.

Doi masculi cu picioare păroase şi copite despicate stăteau la bar, cu coarnele lungi şi zimţate ieşind din frunte şi coborând pe spate.

Creaturi cu nasuri borcănate şi piele verde, şi creaturi cu păr des şi roşcat, care le flutura în jurul capetelor, mişcat de o adiere invizibilă.

Oriunde mă uitam, vedeam o adunătură de creaturi atât de sălbatice, şi minunate, şi ciudate, şi înspăimântătoare, încât mi se tăia respiraţia.

Kingfisher şi-a tras gluga şi şi-a plecat capul, lăsându-şi faţa în umbră, în timp ce ne apropiam de bar. Un roi de zâne mici, cu aripi de mătase, s-a tot rotit în jurul capetelor noastre, smulgându-mi părul, apucând şuviţele care se dezlipiseră din împletitură şi trăgând tare şi brusc de ele.

-Au!

Am încercat să le alung, dar Kingfisher m-a prins de încheietură.

— N-aş face asta. Sunt bete. Devin răutăcioase când sunt bete.

— Sunt de o mie de ori mai mare decât ele. Aş putea să le... *Ahh!* am şuierat, trăgându-mi mâna dinspre norii de vietăţi ameninţătoare.

Acolo, chiar în podul palmei, era o umflătură ovală perfectă. O picătură de sânge s-a scurs din mica rană, strălucind ca un rubin. O muşcătură? E o urmă de *muşcătură?*

I-am întins mâna lui Fisher, dar el nici măcar nu s-a uitat.

— Nu doar că se enervează când încerci să le zdrobeşti din zbor, dar vorbesc Fae comună şi se simt jignite când sugerezi că o să le omori. Bere, te rog. Două. Şi un pahar din cel mai tare alcool

Scanat cu CamScanner

pe care-l ai.

Barmanul era un mascul scund şi rotofei, cu păr sur şi zbârlit, nas coroiat şi cele mai stufoase sprâncene pe care le văzusem vreodată. A mormăit ceva la cererea lui Fisher, fără să ne acorde vreo urmă de at dţit, în timp ce mergea să ne ia băuturile.

Când s a Întors, a trântit două halbe, vărsând o cantitate bună de bere pe bar, şi apoi ¡.a lmpin5 |uj Kingfisher un

Scanat cu
CamScanner

verde, care arăta toxic. Kingfisher a plătit fără să scoată o vorbă, a luat halbele şi paharul, apoi s-a strecurat prin mulţime ca să ne găsească un loc la o masă.

Am avut noroc. Două femele Fae, îmbrăcate cu rochii de un albastru strălucitor şi pelerine groase de călătorie, se ridicau de la o masă din colţul de lângă foc exact când am trecut noi pe acolo. Kingfisher şi-a plecat capul, cu ochii la cizme, în timp ce le aştepta să plece; apoi şi-a mişcat bărbia, indicându-mi să mă aşez prima. Onyx, care se lipise de mine ca o umbră de când intrasem în cârciumă, s-a strecurat sub masă.

Am ţipat când fundul mi-a atins scaunul de lemn. O, zei, cât de tare mă durea. Nu aveam să mai pot sta jos niciodată fără să trag adânc aer în piept. Rânjetul exasperant al lui Fisher era singura parte a feţei sale vizibilă de sub gluga întunecată.

— Mă bucur că ţi se pare amuzant, am mormăit, acceptând berea pe care mi-a întins-o.

— Mi se pare *hilar,* a replicat el. Mi-ai fost ca un ghimpe în cur de când ne-am întâlnit. Acum, universul a găsit de cuviinţă să-ţi plătească cu aceeaşi monedă. Aş numi asta dreptate.

— Eu aş numi-o extrem de enervantă. Stai, *ce faci?*

Se întinsese peste masă şi îmi prinsese încheietura. Am încercat să mi-o smulg înapoi, dar strânsoarea lui era ca o menghină. Şuierând printre dinţi, Fisher nu mi-a tras braţul cu prea multă blândeţe.

— Ascultă! în ultimele douăsprezece ore, ai fost muşcată de vulpea aia sfrijită, arsă de o sabie pe care n-aveai niciun drept s-o atingi, şi acum muşcată de o zână. Nu eşti de pe-aici. Probabil că în aer plutesc o mulţime de germeni şi boli care te-ar putea omorî. Corpul tău e slab şi vindecarea, lentă. Trebuie să dezinfectez toate tăieturile şi zgârieturile astea, înainte să faci febră şi să mori.

Am încetat să mă mai zbat în strânsoarea lui.

— Ai grijă, Kingfisher. O să încep să cred că îţi pasă cu adevărat de starea mea dacă continui să – aaa! Au, au, au! *Mă doare!*

Nu m-a avertizat nicicum. A turnat lichidul verde strălucitor din pahar direct pe mâna mea şi mi-a ţinut încheietura şi mai strâns, în timp ce degetele mi se zvârcoleau. Sub masă, Onyx a scos un scâncet nervos, zgâriindu-mă pe picioare.

Scanat cu
CamScanner

— Respiră, a poruncit Fisher. O să treacă în câteva secunde.

Scanat cu
CamScanner

Durerea a început, într-adevăr, să scadă după o clipă, dar furia mea… asta era cu totul altceva.

— Eşti bolnav, am şuierat. Ţi-a făcut plăcere. Ce fel de mascul eşti, să-ţi facă plăcere să le provoci durere altora?

Faţa lui era lipsită de orice expresie când m-a eliberat.

— Nu-mi place să provoc durere nimănui. Chiar deloc. Dar asta nu înseamnă că nu e necesar. Pentru a evita dureri mult mai grave, uneori trebuie să suportăm o mică usturime. Uneori, unii dintre noi trebuie s-o şi provoace. O spui batjocoritor, dar *îmi pasă* de starea ta. Eşti importantă. Fără tine, nu pot pune capăt acestui război şi nu-mi pot proteja oamenii. Trebuie să te ţin în siguranţă ca să-mi îndeplinesc scopurile. Deci da, o să-ţi provoc durere dacă asta înseamnă să te păstrez în siguranţă. Te voi forţa să mă urmezi până la capătul acestui tărâm, pentru că asta e singura modalitate în care pot să mă asigur că rămâi în viaţă. Acum bea-ţi berea!

Făcea totul să pară atât de rezonabil. îmi arăta că face ceea ce-i drept şi just pentru binele comun, dar existau şi alte modalităţi. Modalităţi mai blânde, mai îngăduitoare. Evident că nu ştia nimic despre asta. Lumea fusese crudă cu el, deci şi el era la fel. Nu aveam nevoie să fiu răsfăţată. Eram obişnuită să mă descurc în faţa greutăţilor. Uitasem de câte ori fusesem bruscată sau bătută, dar asta nu însemna că Fisher trebuia să fie atât de nesimţit în toată treaba asta.

Am luat o înghiţitură de bere, ştiind deja că o singură băutură nu va fi de ajuns să-mi îmbunătăţească starea de spirit. Mă aşteptasem să fie proastă, dar berea avea un gust bogat de nucă şi era destul de plăcută. *Foarte* plăcută.

— Ia-o uşor, m-a avertizat Fisher când am tras o altă duşcă.

E tare.

Idiotul chiar credea că sunt slabă. Nu ştia nimic despre jocurile de băut pe care le câştigasem în Zilvaren. Şi asta, bând whisky, nu bere, fir-ar să fie! Totuşi, nu eram atât de proastă încât să-mi torn toată halba pe gât doar ca să-i demonstrez ceva.

Astea erau ţinuturi necunoscute, unde mie îmi lipsea harta, şi la propriu, şi la figurat.

Mi-am mijit ochii către Kingfisher.

Scanat cu CamScanner

—- Când se va trezi Carrion?
— De unde naiba să ştiu?

Scanat cu
CamScanner

Fisher a băut din berea lui, ochii verzi sclipind pe deasupra halbei, pin umbrele întunecate ale glugii, păreau să strălucească într-un mod remarcabil.

— Eu am fost inconştientă zece zile. Ai de gând să-l cari pe spatele calului zi după zi?

— Nu, a spus simplu.

— Nu, ce?

— Vreau să spun că n-am de gând să-l car. Tu ai fost pe punctul de a muri. De asta ai dormit atât de mult. Şi nu mai avem mult până la locul unde mergem, deci cariera de desagă a prietenului tău s-a încheiat deja.

— Unde mă duci?

— Acasă.

— Şi *unde* e acasă? am insistat, nivelul meu de frustrare crescând.

A tras o duşcă zdravănă de bere, muşchii de sub pielea tatuată a gâtului mişcându-i-se.

— Locul unde m-am născut.

— îh! Chiar trebuie să fii atât de dificil?

Luminiţele din ochii lui dansau.

— Nu-i obligatoriu, dar îmi face mare plăcere.

— Kingfisher!

— Te duc în ţinuturile de graniţă, Osha. Un mic stat de la marginea teritoriului Yveliei. Un loc numit Cahlish.

Cahlish? Auzisem numele menţionat de mai multe ori. Everlayne dorise ca Ren să-l ducă înapoi pe Fisher acolo, înainte să fie descoperit la Palatul de Iarnă. Belikon spusese că Fisher poate sta în palat o săptămână, înainte de a fi nevoit să se întoarcă acolo.

— E înţelept? Regele oricum urma să te trimită acolo. Nu o să apară şi el să ne caute?

Fisher a scuturat din cap.

— Tatăl meu şi Belikon au o istorie lungă. El a înţeles ce plănuia Belikon cu mult înainte ca el să ucidă familia regală şi să fure coroana pentru sine. A luat măsuri de precauţie şi şi-a protejat pământurile, astfel încât nici Belikon, nici vreunul din susţinătorii lui să nu poată trece. Era puternic, iar vrăjile lui erau rezistente. Rămân la fel de puternice ca întotdeauna. Belikon

Scanat cu
CamScanner

poate călători până la graniţele Cahlishului,

Scanat cu
CamScanner

dar nu poate intia. Cât trăiesc eu şi duc moştenirea tatălui meu mai de parte, nu va intra niciodată.

Ei bine, asta era o veste grozavă. Dar *existau şi* alte lucruri care mă preocupau.

— Iartă-mă dacă greşesc, dar aveam impresia că Cahlish e un front de luptă, am spus.

— Chiar este.

— Nu. Dar. Un adevărat câmp de bătălie,

Fisher a pescuit ceva murdar care îi plutea în bere.

— Exact.

— Deci rosteşti un mare discurs despre cum mă ţii în siguranţă ca să-ţi salvezi prietenii, am spus încet, şi *apoi* îmi spui că mă târăşti chiar în mijlocul unui conflict deschis?

— Nu sună distractiv?

— Cum naiba ar trebui să rămân în viaţă *pe* un front, Fisher?

De data asta, râsul lui a sunat gol.

— Stând aproape de mine, Osha. *Foarte* aproape.

Am băut trei beri şi i-am dat lui Onyx cea mai mare parte din mâncarea pe care Fisher a comandat-o pentru noi, *pe* sub masă. Tocana cu carne afumată îmi lăsa gura apă, dar abia puteam s-o înghit. Carrion Swift era în grajdul de afară. Ticălosul de Carrion Swift, când eu îl voiam pe Hayden. Eram legată de un jurământ de sânge şi nu obţinusem absolut nimic din ce negociasem. Cel mai bun scenariu – fratele meu era încă blocat în Zilvaren, flămând, însetat şi uitându-se tot timpul peste umăr după gardieni. Cel mai rău scenariu – era deja mort din cauza mea şi nu puteam face nimic să repar lucrurile. Deci da. Nu prea aveam poftă de mâncare.

Ren a apărut la două ore după ce ni s-au luat farfuriile cu tocană. L-am văzut intrând, silueta lui înaltă umplând uşa cârciumei, cu părul lung şi nisipiu, ud din cauza zăpezii. M-a cuprins un val de uşurare, în sfârşit, o voce a raţiunii.

Generalul lui Belikon m-a observat pe mine prima, tot ascunsă în colţul de lângă foc, şi tensiunea i s-a risipit imediat. Când l-a văzut pe Kingfisher cu spatele, gluga hainei încă ascunzându-i trăsăturile, a zâmbit larg şi atât de uşurat, încât mi s-a strâns inima. Expresia mea trebuie

Scanat cu CamScanner

Scanat cu
CamScanner

să fi semănat cu cea a lui Ren atunci când crezusem pentru câteva momente că Fisher îl adusese pe Hayden înapoi cu el. Acele câteva momente fericite, când crezusem că fratele meu era în viaţă şi în siguranţă...

O, zei...

Kingfisher s-a întors să-l întâmpine pe prietenul său chiar în momentul în care a ajuns la masa noastră, cu un zâmbet larg şi sincer pe faţă. S-a ridicat, iar Ren l-a tras într-o îmbrăţişare strânsă, bătându-l pe spate. Când generalul l-a eliberat, ţinându-l la distanţă de un braţ, a pufnit tăios pe nas şi i-a atins obrazul lui Fisher.

— Tu, prietene, *ai belit-o în mod oficial,*

— Everlayne e înnebunită de furie. N-o să-ţi mai vorbească niciodată. La ce te-ai gândit?

Ren avea acum propria sa bere, ceea ce însemna că aveam şi eu un al patrulea pahar în faţă. Nu mă simţeam deloc beată. Eram obosită, mă dureau toate, eram enervată peste măsură şi voiam să fiu în patul meu din Oraşul de Argint. Dar nimănui nu-i păsa de ce voiam eu, aşa că m-am adunat şi m-am aplecat să ascult cearta şoptită care se desfăşura între cei doi.

— Aveam un plan, a şuierat Ren.

— Nu te uita Ia mine. Mica noastră prietenă mi-a forţat mâna. A încercat să se sinucidă.

— Mincinosule! N-am făcut aşa ceva!

— Când am găsit-o, era la două secunde distanţă să intre în bazin fără relicvă, a spus Fisher.

— Aveam inelul tău, deşteptule. Am crezut că *am* o relicvă.

S-a uitat la mine pe deasupra halbei, argintiul din jurul irisului strălucind, în timp ce-mi zâmbea cu gura până la urechi.

— Ei, zău? Aveai inelul meu, zici? Vrei să povesteşti cum a ajuns ăla în posesia ta, fiinţă umană?

— E irelevant, am zis şi m-am uitat urât la el.

— Mie nu-mi pasă ce a luat Saeris, a spus Ren îngrijorat. *Tu* i-ai luat Alchimista lui Belikon. Şi nu doar atât. Ai luat şi *sabia.*

Mâna lui Kingfisher s-a strâns în jurul halbei atât de tare, încât degetele i s-au albit.

Scanat cu
CamScanner

— Data trecută când a pus mâinile pe o sabie atât de importanta, a fost ca să-l ucidă pe adevăratul rege şi întreaga familie Daianthus. Dacă Rurik Daianthus…

— Cum ai spus chiar tu, Rurik Daianthus s-a dus. N-are rost să ne jucăm de-a „ce-ar fi dacă" în privinţa lui. Belikon *este* regele. Şi, îţi convine sau nu, ca rege, poate revendica orice. Săbiile zeilor sunt moarte. Sunt doar nişte bibelouri. Belikon nu ar putea face mai mult rău cu ea decât ar putea face cu o sabie obişnuită. Ar *fi* trebuit să-l laşi să o adauge la colecţie. Ce rău ar fi făcut?

— *Rău?* a izbucnit Fisher. Glumeşti, nu-i aşa? Ce rău Ha!

A dat din cap.

— Sabia asta e o relicvă sfântă, Renfis, Netrebnicul ăla nici nu merită s-o privească, darămite s-o mânuiască. Mai bine mor înainte să-l las pe Belikon s-o poarte la şold. Şi ai greşit. Nu toate săbiile sunt inactive. Nimerelle…

— Deci, faptul că ai luat-o nu avea nimic de-a face cu faptul că Solace a fost sabia tatălui tău? Nu. Nu, uită că am întrebat asta. Deja ştiu că ăsta-i adevărul. Cât despre sabia *ta,* Nimerelle a fost coruptă acum ani de zile, a şuierat Ren.

Kingfisher şi-a trântit palmele de masă, gluga căzându-i de pe cap.

— Nimerelle este singura care a stat între Yvelia şi întunericul etern timp de patru sute de ani!

Vorbea prea tare. Era prea furios. Mânia lui a izbucnit, iar mesele din jurul nostru au amuţit. Conversaţiile s-au oprit, băuturile au fost lăsate deoparte, şi o sută de perechi de ochi s-au întors către noi.

Fisher tremura în timp ce-l privea pe Ren. Nu a observat când au început să se răspândească prin încăpere şoaptele: „Renfis Orithian, Renfis Jurământ de Sânge, Renfis al Lacului de Argint." Nu a observat nici când şoaptele s-au îndreptat către el. Nu până n-a fost deja prea târziu.

Kingfisher.

Nu. Nu se poate.

E adevărat!

S-a întors.

E aici.

Kingfisher.

Scanat cu CamScanner

Kingfisher.
Kingfisher.

220

Furia lui Fisher s-a risipit ca fumul. Şi-a plecat capul, obrajii deve- nindu-i albi ca varul, în ciuda căldurii focului care ardea. A murmurat „Futu-i”, dar era mai degrabă o mişcare mută a buzelor. Fără sunet.

— E timpul să plecăm, a scos Ren printre dinţi.

— Ce? Care-i problema?

M-am uitat în jur, încercând să descifrez emoţiile de pe feţele care ne înconjurau, dar tot ce puteam vedea era uimire. Cu reticenţă, Fisher petrecuse ceva timp explicându-mi ce fel de creaturi sunt. De unde veneau. Şi acum Fae, şi micuţele zâne care pluteau în aer, şi satirii de la bar, şi goblinii, şi selkie, şi toţi ceilalţi – toţi rămăseseră fără glas. Oriunde mă uitam, găseam ochi cât cepele şi guri căscate. Chiar şi barmanul, care nu ne acordase mai mult de o privire fugară când am comandat băuturile, era încremenit, la jumătatea mişcării de a şterge un pahar gr...

Nu mai contează.

Paharul i-a scăpat din mână, izbindu-se zgomotos de podea.

Renfis s-a ridicat de pe scaun, cu capul plecat. Mi-a întins mâna şi m-a ajutat să mă ridic. încet, Kingfisher ne-a urmat. Şi-a rotit umerii, cu o privire opacă în ochii lui verzi strălucitori, pe care îi ţinea fixaţi în podea.

Ne-am îndreptat spre uşă, cu Kingfisher în faţa noastră. Eu urmam după el, strângându-l pe Onyx în braţe, iar Renfis venea în spatele meu. Eram la jumătatea drumului spre uşă când un războinic Fae masiv, cu păr blond lung şi împletit, ras în părţi, s-a oprit în faţa lui Kingfisher, blocându-i drumul. Era uriaş. La fel de înalt ca Kingfisher sau Ren. Trăsăturile îi erau plăcute, deşi nimic nu era blând la el. Privirea dură din ochii de culoarea plumbului spunea poveşti sângeroase. Am scos un ţipăt când s-a lăsat în genunchi la picioarele lui Kingfisher.

— Este o onoare să îngenunchez la picioarele Ucigaşului de Dragoni. Te rog. O binecuvântare, Comandante? Doar... doar dacă consideri potrivit, desigur, a bâiguit.

— îmi pare rău, a spus Kingfisher, punând mâna pe umărul războinicului. Mă confunzi cu altcineva.

Scanat cu CamScanner

Războinicul blond a zâmbit cu tristeţe.

— Verişorul meu a luptat cu tine şi cu lupii tăi la Cerul Ajun. După cum mi te-a descris…

A dat din cap cu jenă.

— Eşti Regele Fisher. Nu poţi fi altcineva.

Fisher a înghiţit greu, mărul lui Adam mişcându-i-se în sus şi-n jos. L-am văzut străduindu-se să-şi găsească cuvintele, silindu-se să le scoată din gură.

— Poate că semăn cu descrierea verişorului tău… Sunt onorat că ţi-a vorbit despre mine. Dar… nu mai sunt masculul alături de care a luptat la Ajun. îmi pare rău, Frate. Eu…

— Ai salvat steagul unduitor al mândrei Annach-reich de apus, l-a întrerupt războinicul cel blond. în zorii celei de-a cincea zile, ai scos un strigăt în lumina soarelui care răsărea şi le-ai ridicat moralul oamenilor noştri, astfel încât chiar şi cei gata să treacă prin uşa neagră s-au întors din morţi şi şi-au găsit puterea să-şi recapete curajul. Şi arcurile. Şi săbiile. Şi prietenii. Ai condus atacul pe muntele însângerat…

Vocea războinicului s-a poticnit.

O femelă Fae înaltă a păşit lângă el, îmbrăcată într-o armură de vânător, din piele. Avea pe faţă o cicatrice zimţată care-i crestase buza de jos.

— La Sinder s Reach ai învins hoarda care ameninţa să ardă tot ce construiserăm acolo. Cincizeci de mii de suflete. Cincizeci de mii de *vieţi.* Temple. Biblioteci. Şcoli. Case. Toate există şi astăzi. Datorită ţie.

Un muşchi i-a zvâcnit lângă maxilar. Nu putea s-o privească în ochi.

La bar, unul dintre satirii cu coarne impresionante şi blană pe picioare a păşit înainte. Ochii îi străluceau, reflectând flăcările focului care ardea în şemineu, în timp ce şi-a ridicat paharul către Kingfisher.

— Innishtar, a declarat el cu o voce profundă şi aspră. Nu era un loc la fel de măreţ ca cele de pe-aici. Doar un orăşel mic. Nu am fost prea buni cu tine când ai venit. Fae şi grupul meu nu eram aliaţii care suntem acum. Dar cinci dintre voi v-aţi împotrivit întunericului în acea noapte. Aţi salvat patru sute. Erai

Scanat cu CamScanner

şi *tu* acolo, Renfis din Orithian.

Ren şi-a plecat capul, cu tristeţe în ochii lui întunecaţi.

— îmi amintesc, a spus încet.

Satirul şi-a ridicat paharul puţin mai sus, întâi către Ren, apoi către Kingfisher.

— Suntem recunoscători pe viaţă pentru ceea ce aţi făcut. Deşi nu va fi niciodată de ajuns. *Sarrush.*

A dus paharul la buze şi a dat pe gât lichidul de culoarea chihlimbarului din interior.

222

— *Sarrush!*

— *Sarrush!*

în jurul barului, câte un pahar sau o cupă s-a ridicat în mâna fiecărui client. Toţi au strigat cuvântul. Toţi au băut.

— Ai salvat podul de la Lothbrock.

— Ai ţinut Trecătoarea Turrordan până au venit zăpezile.

— Te-ai luptat cu Malcolm pe malurile râului Darn până când apa s-a înnegrit de sânge.

Unul după altul, clienţii cârciumii s-au ridicat şi au vorbit. Părea că toţi aveau o poveste.

Kingfisher a rămas mut, înghiţind în sec. în cele din urmă, n-a mai putut păstra tăcerea.

— Nu sunt... eu doar...

Privirea din ochii lui era distantă. Asta a fost *acum mult timp.* Acea persoană nu mai există.

A trecut valvârtej pe lângă războinicul Fae care încă stătea în genunchi la picioarele lui, a deschis uşa şi a dispărut în noapte.

M-am uitat după el, incapabilă să pricep la ce fusesem martoră. Totul, pentru Kingfisher. Kingfisher *şi* Ren. Atâtea poveşti de vitejie din bătălii şi şanse minime de izbândă. După cum reacţionaseră cei doi masculi când şi-au dat seama că au fost recunoscuţi, mă gândisem că eram pe punctul de a fi atacaţi. însă nu mă puteam înşela mai tare.

Pentru mine, Kingfisher era un netrebnic morocănos şi urâcios căruia nu i-aş fi sărit în ajutor dacă ar fi fost mistuit de flăcări.

Pentru toată lumea din această cârciumă, el era un afurisit de

Scanat cu CamScanner

zeu în carne şi oase.

Scanat cu
CamScanner

16.

POARTA DE UMBRE

O poartă către iad ne aştepta în luminişul de afară.

Vârtejul de umbră şi fum era mic. Suficient de mare cât să înghită un cal, poate. Convenabil, de vreme ce Kingfisher stătea în faţa lui cu Bill, Aida şi calul roib al lui Ren. Trupul moale al lui Carrion era deja aruncat peste Bill. îşi pierduse o cizmă undeva între grajd şi luminiş, iar Fisher evident că nu considerase pierderea destul de importantă ca să facă ceva în privinţa asta. Nici mie nu-mi păsa prea mult de cizma lui Swift; eram prea ocupată să privesc vârtejul negru care şerpuia în spatele lui Fisher ca să observ orice altceva.

Felul în care atrăgea lumina, absorbind strălucirea portocalie de la ferestrele cârciumii către el, răsucind-o în fire subţiri pe care le absorbea în centrul lui care se învârtea continuu, mă facea să vreau să mă dau înapoi foarte, foarte încet. *îl* pusesem pe Onyx înapoi în geantă înainte de a ieşi din cârciumă, dar *îl* simţeam tremurând de-a lungul şirei spinării, de parcă ar fi putut simţi forţa ciudată prin sac şi nu-i plăcea deloc.

Pale de vânt bateau în *pletele* întunecate ale lui Kingfisher şi i le aruncau în jurul feţei. Colanul *de* argint era din nou la gât. Sclipea, capul de lup gravat părând mai feroce ca niciodată. După cum se purtase în cârciumă, mă aşteptam să văd un Fisher turbat de furie, dar expresia lui era goală, umerii relaxaţi, în timp ce mi-a întins hăţurile Aidei şi s-a

Scanat cu
CamScanner

întors să privească zidul de fuioare răsucite de fum.

— Să terminăm cu asta, a spus încet. îl vei urma pe Ren. Voi fi chiar în spatele tău.

224

Părul mi s-a zbârlit pe braţe.

— Eu... eu nu intru în chestia asta. Ce e?

— E o poartă de umbre. Un mijloc prin care atingem un scop. Poţi folosi asta sau poţi petrece următoarele două luni călare, dormind în şanţuri înzăpezite şi vânându-ţi cina. Ce să fie?

— Aleg a doua variantă.

Nici nu trebuia să mă gândesc. Posteriorul mi s-ar fi obişnuit în cele din urmă cu şaua, iar pelerina pe care mi-o dăduse Kingfisher era excelentă ca să ţină frigul la distanţă. Jumătate din viaţă mi-o petrecusem vânându-mi cina printre dunele din Zilvaren. Şi oricum, nu aveam ni- ciun interes să aterizez în mijlocul unui front deschis. întârzierea sosirii noastre la Cahlish părea o variantă fantastică.

Fisher şi-a strâns buzele.

— Să reformulez. Vei trece prin poartă, fiinţă umană.

Am făcut un pas înapoi, lăsând jos hăţurile Aidei.

— Nici gând.

Kingfisher m-a măsurat cu privirea, o sprânceană ridicându-i-se interesată.

— Te gândeşti să fugi? O, zei, sper să fugi. îţi dau un avans dacă vrei. A trecut o veşnicie de când n-am mai *vânat* nimic.

— Hai, Fisher, a spus Ren obosit, trăgându-şi nişte mănuşi de piele. E speriată. Dă-i un moment să se obişnuiască cu ideea.

— Nu sunt speriată, am minţit. Pur şi simplu nu trec prin chestia asta. Probabil nici n-aş mai ieşi pe cealaltă parte.

Kingfisher era gata să mă ia peste picior, fără îndoială, dar uşa cârciumii s-a deschis şi au început să iasă nişte figuri-întunecate. Ochii lui Fisher s-au înăsprit, şi ce urma să spună i-a rămas pe buze, nerostit.

— N-avem timp pentru asta. Ren va trece prin poartă. Tu îl *vei* urma. Jurământul tău faţă de mine nu-ţi lasă nicio altă alegere.

Ren a rămas nemişcat. Ochii i s-au fixat pe Kingfisher. Trebuia

Scanat cu CamScanner

să fi simţit intensitatea arzătoare a privirii generalului, dar Fisher nici măcar nu s-a uitat în direcţia prietenului său.

— Spune-mi că am auzit greşit, a spus Ren. Spune-mi că nu ai legat-o pe fată cu un jurământ.

— Treci prin poartă, Ren, a poruncit Fisher.

— Un *jurământ!* a şoptit el.

— A primit ceva în schimb, a rostit Fisher printre dinţi. Acum, te rog. Treci prin poartă. Putem discuta asta pe cealaltă parte.

Ren a dat din cap, o combinaţie de consternare şi dezamăgire văzân- du-i-se acum pe faţă. Părea că nu ştie ce să spună. Luând hăţurile A idei mi le-a dat înapoi şi a spus:

— Nu te îngrijora. E chiar simplu. Vei fi dezorientată pentru o clipă, dar continuă să mergi. Va trece în câteva secunde, îţi promit.

Era un semn de bunătate, această asigurare din partea lui Ren. Fără ea frica m-ar fi înghiţit de vie, în timp ce generalul a păşit înainte şi şi-a condus calul spre întuneric.

Nu aveam să-l urmez. Nu aveam să o fac.

Nu degeaba spusese Elroy că sunt mai încăpăţânată decât un catâr. Forţa voinţei mele *trebuia* să fie mai puternică decât jurământul pe care i-l făcusem lui Fisher. Trebuia să fie. Mi-am încleştat maxilarul, hotărâtă să mă bucur de privirea iritată de pe faţa lui Kingfisher când nu aveam să-l urmez pe Ren. Dar Kingfisher mi-a aruncat doar un zâmbet înţepat, în timp ce trupul meu se mişca de la sine, urmându-i comanda fără permisiunea mea.

Pulsul mi-a ţâşnit în timp ce mă apropiam de poarta de umbre şerpuitoare, respiraţia oprindu-mi-se în gât. Cum putea să facă asta? Folosind jurământul împotriva mea, forţându-mă să mă supun voinţei lui, mi-a răpit propriul control. Nici măcar în Sala Oglinzilor a Madrei, când mă luptasem pentru viaţa mea şi Harron era pe cale să mă omoare, nu mă simţisem atât de neputincioasă.

Mintea mi-a intrat în panică în timp ce vârful cizmei mi-a dispărut în poarta de umbre. Aş fi implorat îndurare din partea

Scanat cu CamScanner

lui Fisher, dar expresia lui de piatră îmi spunea că ar fi fost în zadar.

— O să te urăsc pentru totdeauna pentru asta, i-am spus printre dinţi.

Şi apoi am păşit prin poartă.

Vântul negru care urla m-a întors pe dos.

M-am contopit cu el.

S-a contopit cu mine.

Mintea mi s-a risipit într-o mie de direcţii diferite, smulsă din mine într-o clipă.

Nu mai rămăsese nimic din mine.

Scanat cu CamScanner

Eram oarbă. Eram surdă. Eram un şopot fără suflet, tremurând prin întuneric.

Şi apoi n-am mai fost decât durere.

M-a sfâşiat, explodându-mi în genunchi, în încheieturi şi în palme. Mi-a înflorit în spatele ochilor, lumini strălucitoare pâlpâind, arzându-mi retinele. Roşu. Portocaliu. Alb. Verde.

Am deschis ochii cu un oftat şi am avut timp doar pentru o singură gură de aer, înainte ca stomacul să mi se dea peste cap şi să verse puţinele îmbucături de tocană pe care le mâncasem în cârciumă, direct pe o podea de piatră aspră.

— Domnia ta, a spus o voce uimită. Eu... O, zei! îmi pare foarte rău, eu... nimic nu e pregătit. Nu am avut habar!

— E în regulă, Orris, a spus Ren, părând să fie undeva departe. Mulţumesc. Ia caii şi asigură-te că sunt bine adăpostiţi în această noapte. Va fi mult mai frig înainte de răsărit.

— Dar...

— Da, ştiu. Fisher s-a întors. Va vorbi cu noi toţi mâine, sunt sigur. Deocamdată, cred că e mai bine să-i dăm puţin timp să-şi vină în fire. Dacă ai putea să nu spui nimănui despre asta până dimineaţă...

— Desigur, domnule. Desigur.

Totul era bine. Tâmpla îmi era rece. Rece ca gheaţa. Mi-a luat mult timp să îmi sau seama că zăceam pe pământ şi că aveam capul rezemat direct pe piatra dură. L-am privit pe Kingfisher plecând pe un hol lung – singur, tăcut, cu capul plecat – şi mi-am jurat pe tot ce aveam mai sfânt că îl voi face să plătească.

Am încercat să mă ridic, dar, când m-am sprijnit într-un cot, tavanul arcuit a devenit una cu podeaua, care s-a întors în sus, apoi din nou jos, şi un nou val de vomă mi-a năvălit în gât. Am mai vărsat o dată, tuşind în timp ce încercam să-mi recapăt răsuflarea.

— Of, Saeris. îmi pare rău. Uite, dă-mi mâna.

Lasă-mă în pace! Du-te dracului! Nu mă atinge! M-am gândit să ţip astea către Renfis, dar din vocea lui răzbătea empatie sinceră. Şi nu era vina lui. Nu el îmi furase liberul arbitru. Nu el mă adusese în locul ăsta mizerabil, nici nu mă păcălise să accept un pact de sânge care mă transformase în păpuşa lui blestemată.

Scanat cu
CamScanner

I-am dat mâna, scâncind, în timp ce picioarele îmi tremurau.

— Din fericire, n-o să mai simţi asta data viitoare. Din nu ştiu ce motiv, porţile ne afectează doar prima dată când Ic folosim. Pentru majoritatea, e doar o uşoară ameţeală. Poate o durere de cap. Pentru o fiinţă umană, se pare că e ceva mai mult dc-atât. Nimeni n-a mai văzut o fiinţă umană de mult timp. Sunt multe lucruri pe care le-am uitat. îmi pare rău.

— Nu trebuie să-mi ceri scuze. Nu în *numele lui,* am şoptit.

Ren a scos un oftat tensionat.

— El nu e... ceea ce crezi tu.

— Un netrebnic? E cu siguranţă un netrebnic.

Generalul a tresărit puţin, în timp ce încercam să mă îndrept.

— Poţi merge? Of. Nu. Rahat. Nici măcar nu poţi sta în picioare. Ăăă... bine. E în regulă. Te ţin eu.

Nu există nimic mai puţin demn decât să te prăbuşeşti în braţele unui mascul pe care abia îl cunoşti. Nu prea aveam de ales. Capul mi se învârtea continuu şi, cu siguranţă, urma să mai vomit. Nu aş fi putut să mă eliberez din braţele lui nici dacă aş fi încercat. N-am scos niciun sunet în timp ce mă ridica.

Capul ameninţa să mi se spargă în mii de bucăţi.

— Stai. Onyx. Unde-i... Onyx?

— Nu te speria. Am luat-o. Va fi cu tine când te trezeşti.

— Mulţumesc.

Am închis ochii, încercând să respir în ciuda întregului disconfort, când Ren a început să meargă cu mine în braţe.

— Obişnuia să fie mai blând, a şoptit Ren. Dar quicksilver-ul din el... îi e greu să gândească limpede. îl epuizează. E istovitor pentru el să ţină la distanţă vocile. L-a făcut mai dur.

Era atâta tristeţe în vocea lui în timp ce vorbea. Mă făcea să vreau să-mi deschid ochii, să văd ce expresie are, dar îmi era imposibil.

— Nu ar trebui... să-i mai găseşti... scuze.

— Nu sunt scuze, Saeris. îl cunosc dintotdeauna. Suntem născuţi din părinţi diferiţi, dar suntem fraţi în toate modurile care contează. îl *cunosc* mai bine decât mă cunosc pe mine însumi. Prima dată când Belikon l-a forţat să călătorească fără

Scanat cu CamScanner

relicvă, quicksilver-ul l-a afectat atât de rău, încât am crezut că l-am pierdut cu totul. Mintea lui era sfărâmată. Să spunem doar că i-a luat mult timp să se refacă. Tămăduitorii au făcut tot ce le-a stat în putinţă, dar bucata de quicksilver care i-a rămas în ochi

Scanat cu CamScanner

îl chinuic zi şi noapte. Relicva mamei lui nu mai pare să fie la fel de puternică. Şi acum a fost expus *de două ori* fără ea. Eu... pur şi simplu nu mai ştiu la ce să mă aştept din partea lui.

Am tras adânc aer în piept.

— Unde... a fost?

— Hm?

Sunetul întrebător al lui Ren a vibrat lângă urechea mea.

— Ai spus... că nu l-ai mai văzut de... o sută... zece ani. Unde *a fost?*

S-a lăsat o tăcere apăsătoare. Mult timp, sunetul paşilor lui Ren a fost singurul care a tulburat-o. Dar apoi a oftat adânc, de parcă ar fi luat o hotărâre, şi a spus:

— Nu pot să-ţi spun asta. N-ar fi corect. O să-ţi povestească el la un moment dat, poate. Dar până atunci...

N-am mai insistat. Mi-era prea greaţă ca să vorbesc. Şi cui îi păsa unde fusese Kingfisher? Ar fi putut petrece ultimul secol întemniţat în vreunul dintre copacii din Pădurea de Răchită, ce-mi păsa mie? Nu exista ni- cio scuză pentru felul în care mă trata. Niciuna pe care aş fi acceptat-o.

Nu ştiam unde mă ducea Renfis din Orithian. Deja îmi pierdusem cunoştinţa înainte să ajungem acolo.

— Ar fi mare păcat să te ciupesc, dar mă plictisesc, şi animalul ăsta turbat tot îmi arată colţii.

Am gemut. M-am răsucit.

Pluteam pe un nor. Eram în rai. Cel mai confortabil nor pe care...

M-am ridicat brusc, apucându-mă de coaste.

— *Futu-i!* Pielea de deasupra şoldului îmi zvâcnea de durere.

Ce naiba...

Mi-am întrerupt vorba când l-am văzut pe tâlharul cu păr roşcat stând la picioarele patului meu. Nu, nu al meu. Al unui pat. Cald. Confortabil. Imens. Dar nu al meu. Onyx stătea la capătul lui, dezvelindu-şi colţii către Carrion Swift, care arăta foarte răvăşit, cu mâinile ridicate în semn că se predă.

— Uite! Uite! Şşşt, e în regulă. S-a trezit. Nu am omorât-o. Nu mai exagera.

— Dacă atingi vulpea asta, te jupoi, am mârâit.

Scanat cu CamScanner

Ochii de un albastru-pal ai lui Carrion i-au întâlnit cu ai mei, plini de o suferinţă falsă pe care o cunoşteam prea bine.

Scanat cu
CamScanner

— O, salutare şi ţie! Aşa dăm bună ziua acum? Şi după ce am fost despărţiţi atât de crunt timp de săptămâni întregi.

Am dat laoparte păturile şi am sărit din pat. L-am împins pe Carrion cu spatele într-un perete şi i-am împuns un deget furios în faţă în doar câteva secunde.

— Ai noroc că nu-ţi scot dinţii, i-am tăiat eu vorba. Ce naiba ai făcut, i-ai spus lui Fisher că eşti Hayden?

Mâinile lui erau tot sus. S-a uitat în jos la degetul pe care i-l înfipse- sem în faţă, rânjind de parcă se întreba ce plănuiam să fac cu el. Fără să clipească, a spus:

— Ar trebui să-mi mulţumeşti. Monstrul ăla psihopat părea că vrea să-l omoare pe fratele tău. I-am făcut o favoare. Dacă nu eram eu...

— Taci naibii şi spune-mi, e în *viaţă,* Carrion? Am nevoie... trebuie să ştiu.

îmi simţeam bătăile inimii în gât. întreaga mea existenţă depindea de ce urma să iasă din gura lui Carrion. Am aşteptat ca expresia lui să se întunece sau măcar să devină puţin mai sobră, dar micul lui zâmbet enervant rămăsese fix la locul lui.

— Evident că e în viaţă. De ce n-ar fi?

— Pentru că Madra... Madra a jurat că o să-l găsească şi o să-l omoare. A spus că o să distrugă tot sectorul.

S-a încruntat.

—- Şi de ce naiba ar face *asta?*

— Ştii tu de ce! Pentru că am luat mănuşa aia blestemată!

— Aha, da, asta aşa-i.

S-a dat înapoi de la perete, ochii albaştri jucându-i de amuzament.

— Mănuşa. Cea pe care ţi-am sugerat s-o scoţi din Sectorul Trei, înainte ca oamenii noştri să înceapă să sufere? Mănuşa *aia?*

Aveam să-l *rănesc.* Grav.

— Gata, Carrion! Ştiu că am dat-o în bară, bine? Mă simt destul de vinovată deja. Spune-mi doar ce s-a întâmplat. E Hayden cu adevărat în viaţă?

— Da, da, e în viaţă. O, zei, n-ai fost niciodată prea răbdătoare.

Scanat cu CamScanner

Şi-a dat ochii peste cap.

— Hayden e în Sectorul Şapte. I am făcut acte şi l-am mutat în prima noapte când le-au dus la palat- Acum administrează un magazin. Nu e o muncă prea interesantă, dar e mai bine decât sa nu ai slujbă deloc. Are raţie triplă de apă şi o cameră deasupra magazinului. N-am mai trecut pe la el de câteva zile. N-am vrut să atrag prea multă atenţie, fiind o faţă nouă, dar e în regulă. Nu pot spune că e fericit. Se gândeşte la tot felul de modalităţi să te scoată din palat, dar...

— Stai! Stai, stai, stai! Aşteaptă!

Mi-am acoperit faţa cu mâinile.

— Rahat. *Plângi?* Credeam că o să te bucuri.

Hayden era în viaţă.

Hayden era *în viaţă.*

Era în siguranţă.

Era în Sectorul Şapte. Avea o slujbă, acoperiş deasupra capului, mâncare şi apă? Tot corpul mi-a tremurat de uşurare. Mi-am lăsat mâinile să-mi cadă pe lângă corp, adunându-mă, încercând să gândesc pragmatic.

— Madra pur şi simplu nu l-a găsit încă.

Mi-am tras nasul, apoi am tuşit ca să-mi curăţ gâtul.

— Madra nu-l caută.

— Dar gardienii...

— Sunt toţi pregătiţi pentru Evenlight. E peste o lună. Tot oraşul vorbeşte despre ce dar o să ne ofere regina în acest an. I-a pus pe gardieni să construiască o scenă în centrul pieţei.

— Eşti sigur că nu-s nişte spânzurători noi? am întrebat bănuitoare.

— Mai mult ca sigur nu-s spânzurători. Sunt flori peste tot.

— *Flori?*

— Da, flori.

— Spune-mi tot ce s-a întâmplat după ce m-au dus gardienii la palat, i-am cerut.

Trebuia să fie ceva. Vreun fel de act groaznic de violenţă care să zguduie fundaţiile sectorului nostru. Madra era multe lucruri, dar nu binevoitoare. însă Carrion doar a râs sec.

— Totul e bine. Cu Elroy, desigur, a fost un adevărat chin. Se duce în fiecare zi la porţi şi cere să te vadă, dar îl trimit mereu

Scanat cu
CamScanner

înapoi. Se întoarce la forjă şi merge la treabă, mormăind despre problemele pe care i le-ai lăsat. Hayden face faţă vinei cât poate de bine. Se consideră vinovat pentru că ai fost luată. în rest, Sectorul Trei îşi continuă viaţa fără tine, exact cum a fost. Imaginează-ţi! Ce obrăznicie pe lume să meargă mai departe fără Saeris Fane!

— Vorbesc serios, Carrion. N-ai auzit-o. Ajurat că toată lumea din Sectorul Trei *va muri.*

— Şi totuşi n-a murit nimeni, a spus el, ridicând din umeri. Acum, cred că am fost destul de răbdător tot pălăvrăgind despre povestea asta cu mănuşa. Cred că e rândul meu să mi se explice câte ceva chestii. Principalele lucruri: unde naiba suntem, de ce suntem aici, oamenii care au intrat aici acum vreo jumătate de oră şi te-au atins peste tot chiar sunt Fae_t sau am halucinat partea asta, şi în fine...

A arătat către picior.

— Unde naiba mi-e cealaltă cizmă?

— Cineva a intrat aici şi *m-a atins?*

Carrion şi-a dat capul pe spate, gemând.

— Din toate întrebările astea, tu îmi răspunzi cu o altă întrebare. O, zei, da, au venit şi ţi-au atins mâinile de mai multe ori. Au spus că te vindecă.

într-adevăr, când m-am uitat în jos la mâini, muşcătura pe care mi-o lăsase Onyx când era speriat dispăruse, la fel şi umflătura mică de la zână. Semnul de piele arsă de la Nimerelle tot mai exista, dar abia se vedea. Pielea de pe palmă era sensibilă la atingere, dar devenise roz şi nu mai părea gata să se sfâşie şi să înceapă să supureze.

Kingfisher. Trimisese tămăduitori. Chiar era serios în privinţa prevenirii febrei. Dar aşa şi era normal, nu-i aşa? Nu eram decât o unealtă pentru el, şi cum ar fi putut să mă folosească dacă eram moartă?

Pentru prima dată de când mă trezisem, am trecut în revistă situaţia. Hayden era în viaţă şi o ducea bine. La fel şi Elroy. Deocamdată, cel puţin. Dar acum eram blocată în ţinuturile de graniţă ale Yveliei, în mijlocul unui război între facţiuni de nemuritori, iar Carrion Swift mă tot împungea să-i explic ce şi

Scanat cu
CamScanner

cum.

I-am explicat tot ce ştiam, mişcându-mă prin cameră şi inspectând împrejurimile. Camera nu avea ferestre, ceea ce a fost prima mea dezamăgire. Nicio modalitate de a evalua peisajul din jur şi nicio modalitate de a fugi. Dormitorul – pentru că era un dormitor – era de două ori mai mare decât camera mea de la Palatul de Iarnă. Patru paturi duble mari, câte două de fiecare parte a camerei, pe care se aflau cuverturi groase şi frumoase în nuanţe strălucitoare de albastru şi verde, fiecare ornate cu grămezi de perne şi pernuţe. Un covor pufos acoperea cea mai mare parte a podelei de piatră. Tapiserii ţesute atârnau pe pereţi. Un şemineu mare pâlpâia la celălalt capăt al camerei, lângă masa latră, încărcată cu boluri de fructe, pâine, carne afumată şi brânzeturi, fără să mai pun la socoteală patru ulcioare de cupru umplute cu apă şi două căzi separate pentru spălat.

Nimic nu fusese atins.

După aspectul cearşafurilor şifonate şi pernelor răvăşite, Carrion trebuie să fi dormit în patul cel mai apropiat de masă, ceea ce însemna că mâncarea ar fi fost primul lucru pe care l-ar fi văzut la trezire, dar nici măcar nu-şi turnase un pahar cu apă.

Stătea cu braţele încrucişate la piept, sprâncenele încruntate şi capul înclinat într-o parte, în timp ce mă asculta, absorbind detaliile întâmplărilor, fără niciun semn că ar fi crezut ce-i spuneam. Când am terminat, a suflat şi s-a lăsat greu pe unul dintre scaunele de lângă foc, trecându-şi mâinile prin păr.

— Deci l-ai sărutat pe tipul ăla cu sabia ciudată şi atitudinea de rahat?

M-am uitat la el fix, neînţelegând întrebarea pentru moment. în cele din urmă, am spus:

— Ce treabă are asta?

Carrion a dat din cap.

— Ai dreptate. Ignoră-mă. Deci, tu ai capacitatea să trezeşti quick- silver-ul. Bazinul în care noul tău iubit m-a târât...

— *Nu* e iubitul meu.

— ...şi nimeni altcineva n-a mai putut face asta de o mie de ani. Şi acum ai făcut o promisiune de nedezlegat unui războinic Fae, rău şi legendar, care ar putea fi complet nebun. Nu ştii ce vrea de la tine...

— Vrea să-i fac relicve. Ca mai mulţi Fae să poată călători fără să-şi piardă minţile.

Scanat cu
CamScanner

— Dar cum o să faci asta?

— *O să afle în curând.*

Instinctiv, am întins mâna după pumnalul care ar fi trebuit să-mi fie la coapsă, dar mi-am strâns degetele în gol. Kingfisher stătea în uşă, mâna odihnindu-i-se lejer pe mânerul lui Nimerelle. Sprâncenele i se strânseseră, formând o punte deasupra ochilor. Un nor greu părea să-l urmărească întotdeauna, dar astăzi era ceva mai întunecat şi mai furtunos în atitudinea lui Kingfisher. Nu purta nicio armură peste cămaşa şi pantalonii negri, doar colanul de argint, ca întotdeauna.

Carrion s-a zbârlit când Fisher a intrat în cameră, punându-se între mine şi războinicul cu păr negru, ceea ce i-a smuls lui Kingfisher un zâmbet amuzat în timp ce privea în jur.

— Doar ca să aveţi informaţia completă, a spus pe un ton măsurat, sunt doar *pe jumătate* nebun. Şi da, prietena ta e legată de mine prin- tr-un jurământ. Ţi-a spus că ea e motivul pentru care eşti încă în viaţă? Fisher a luat un măr din bolul de pe masă, răsucindu-l în mână. Voiam să te las la Palatul de Iarnă, dar ea a insistat ca tu să vii cu noi în călătorie.

Carrion mi-a aruncat un zâmbet dulceag.

— Şi eu care credeam că nu mai ai sentimente pentru mine. Trebuie să recunosc, aş fi preferat să rămân în Zilvaren, oricum. Eram pe punctul de a încheia o afacere spectaculoasă care m-ar fi îmbogăţit spectaculos.

Kingfisher s-a oprit, degetele strângându-i-se şi mai tare în jurul mânerului lui Nimerelle. Ochii i-au alunecat de la Carrion la mine şi înapoi; apoi s-a uitat spre cealaltă parte a camerei, unde, aparent, nu era nimic. încet, a pus mărul înapoi în bol.

— Am nevoie să vii cu mine, fiinţă umană, a spus.

— Minunat. O altă zi în care mă forţezi să fac ce vrei tu. Ce noroc pe mine!

S-a uitat la mine sobru.

— Nu te voi forţa să faci nimic.

— A, da?

N-am putut să-mi ascund tonul sarcastic. Deci dacă decid să rămân chiar aici şi să-ţi spun să te duci dracului, nu vei reacţiona urât şi *nu-mi vei porunci* să vin cu tine?

Scanat cu
CamScanner

— Aş fi puţin enervat că mi-ai spus să mă duc dracului, a spus el. Dar acum că suntem aici, lista urgentă de lucruri pe care trebuie să le rezolv e destul de copleşitoare. De exemplu, să te rog să descoperi adâncimile abilităţilor tale şi să le aplici pentru a salva nenumărate vieţi, astfel încât voi să puteţi să vă întoarceţi, la rândul vostru, în oraşul vostru prăfuit, ocupă un loc mai jos pe lista mea decât ai crede.

Carrion şi-a ridicat mâna.

— Când o spune el aşa, votez să mergi şi să-l ajuţi să rezolve problema relicvelor.

Scanat cu CamScanner

l-am apucat încheietura şi i am tras mâna în jos.

— *Tu* nu ai drept de vot. Şi *tu,* m-am întors către Fisher. M-ai păcălit deja o dală să fac ce doreşti. Nu o să fac ce vrei tu doar pentru că mi-ai dat de înţeles vag că ne vei lăsa să ne întoarcem în Zilvaren odată ce termin de făcut relicve pentru tine.

Fisher a zâmbit cu toţi dinţii. Argintiul din ochi i-a strălucit ca o lamă.

— N-aş avea nevoie să te păcălesc să faci ceva pentru mine. După cum ai înţeles deja, m-aş putea mulţumi să te oblig să faci ceea ce-ţi cer.

— Atunci de ce nu o faci?

— Pentru că fratele meu este supărat pe mine, a recunoscut. Şi pentru că lucrurile vor merge mult mai lin dacă mă ajuţi de bunăvoie.

Deci îmi reda autonomia ca să-l mulţumească pe Ren. Deloc surprinzător. Nu era deloc surprinzător că Fisher nu aprecia bombănelile mele. Ei bine, urma să aibă o surpriză neplăcută. Urma să descopere că îl pot ajuta de bunăvoie şi să continui să-i creez probleme în acelaşi timp.

— Voi veni cu tine, atunci. Cu o condiţie.

Expresia de indiferenţă a lui Fisher a cedat, lăsând să se strecoare o scânteie de iritare.

— Care?

— Să-mi faci exact această promisiune. Cuvânt cu cuvânt. Jur *că te voi elibera şi vă voi permite ţie şi lui Carrion să vă întoarceţi în Zilvaren în momentul în care veţi fi făcut suficiente relicve pentru poporul meu.*

Gura lui Kingfisher a tresărit imperceptibil.

— Cum doreşti. Cuvânt cu cuvânt. Jur că te voi elibera şi vă voi permite ţie şi lui Carrion să vă întoarceţi în Zilvaren în momentul în care veţi fi făcut suficiente relicve pentru poporul meu. Gata. Eşti mulţumită?

— Eşti *legat* de această promisiune? l-am întrebat.

Fisher şi-a plecat capul într-o plecăciune prefăcută.

— Sunt.

— Bine. Atunci sunt mulţumită. Să mergem.

— Lasă vulpea. O să ne împiedicăm de ea.

Scanat cu
CamScanner

Am fost gata să protestez, dar Onyx adormise deja printre pernele unuia dintre paturile pe care nu dormise nimeni şi părea prea liniştit ca să-l trezesc.

— Cu mme ce se întâmplă? a întrebat Carrion. O să mă ţineţi încuiat aici pentru totdeauna?

Fisher a pufnit.

— N-ai fost deloc încuiat.

L-am privit urât peste umăr.

— N-ai verificat uşa?

— Am presupus doar...

— *Vai de mine!*

Kingfisher s-a întors şi a ieşit cu pas apăsat din cameră.

— Eşti liber să intri şi să ieşi când vrei, băiete. Fă ce naiba vrei! Deşi mă îndoiesc că vei ajunge prea departe cu o singură cizmă.

Scanat cu CamScanner

17.

CAHLISH

— Ce fel de loc e ăsta?

în mintea mea, Cahlish arăta ca o tabără militară. O mare de corturi întinse prin zăpadă. Focuri mari din care se ridicau fuioare de fum spre cer cât vedeai cu ochii. Nimic din toate astea. Locul ăsta era o casă impresionantă. Frumoasă. Dincolo de dormitorul în care ne treziserăm eu şi Carrion, era o casă întinsă, plină de ferestre cu arcade deschise, holuri luminoase şi spaţioase şi camere frumoase care păreau că nu se mai termine. Pe pereţi atârnau portrete de femele şi masculi Fae bruneţi, mulţi semănând izbitor de tare cu Fisher. Mobila era frumoasă, scaunele şi canapelele tapiţate având urme de întrebuinţare, fapt ce sugera că locul fusese locuit. Iubit. Afară cântau păsări. Soarele strălucea, cu razele reflectate în zăpada groasă care acoperea curtea casei, atât de strălucitoare încât părea presărată cu un milion de diamante.

— Străbunicul meu l-a construit acum mult timp, a răspuns Fisher brusc. Tocurile cizmelor sale răsunau în timp ce mergea cu paşi apăsaţi pe hol. A fost casa mea înainte ca Belikon să-i poruncească mamei să meargă la Palatul de Iarnă să se mărite cu el.

Când Everlayne îmi povestise cum mama ei ajunsese la Palatul de Iarnă, nu mă gândisem prea mult la viaţa ei de dinainte. Nici nu mă gândisem ce ar fi însemnat pentru Fisher. Câţi ani avea când se dusese la curtea Iui Belikon? Doar zece? Unsprezece? Nu-mi

Scanat cu CamScanner

mai aminteam. Diferenţele dintre Cahlish şi Palatul de Iarnă erau izbitoare. Trebuie să fi urât faptul că fusese nevoit să plece de aici.

O linişte paşnică plutea în aer. Aveam o senzaţiede siguranţă. Calm. Camerele şi holurile erau toate abandonate. Abia după ce am coborât o scară spiralată, treptele de piatră tocite şi înfundate la mijloc de la atâtea tălpi care le călcaseră, am întâlnit altă fiinţă vie: o mică creatură, înaltă de doar un metru, cu un abdomen rotund şi ieşit în faţă, cu ochi sticloşi de chihlimbar şi cea mai ciudată piele. Părea făcută din ultimele bucăţi de jăratic ale unui foc – aspră şi asemănătoare cărbunelui, cu mici crăpături care îi brăzdau tot corpul, marginile acestuia străluceau, pâlpâiau şi se stingeau, de parcă o flacără s-ar fi putut aprinde în orice moment.

Creatura purta o tipsie de argint cu un ceainic şi două ceşti din care ieşeau aburi. Când l-a văzut pe Fisher, a ţipat şi a scăpat tava, spărgând vasul şi ceştile.

— Aoleu! Nu, nu. Of, nu, nu, nu!

Vocea creaturii era ascuţită, cu toate că era vădit masculină. Nu purta haine, dar asta nu conta. Nu părea să aibă vreo parte a corpului care ar fi trebuit să *fie* acoperită. Cu ochii cât cepele, s-a dat înapoi de la dezastrul pe care-l făcuse – cioburile de porţelan de la picioarele lui mici şi fumegânde nu păreau să fie sursa panicii sale.

Am rămas fără cuvinte când Kingfisher s-a lăsat în genunchi şi a început să adune cioburile unei ceşti sparte.

— E în regulă, Archer. Linişteşte-te, e în regulă.

Gura lui Archer rămăsese căscată. Privirea i s-a întâlnit cu a mea, şi am fost uimită să descopăr că în jurul pupilelor lui negre ca cerneala era un mic inel de flăcări care pâlpâia. A arătat către Fisher.

— îl vezi? a ţipat el.

M-am uitat la Fisher.

— Din nefericire, da.

— El este…

Archer a înghiţit greu.

— Chiar e aici?

Kingfisher s-a oprit din ce făcea, cu capul plecat, şi, pentru o se-

Scanat cu CamScanner

cundă, m-am trezit fascinată de ceea ce vedeam. Colanul îi proteja doar gâtul. Ceafa îi era descoperită, pletele întunecate nefiind destul de lungi să o acopere. Pielea ii era palidă, cu excepţia unei singure rune negre şi distincte, vizibilă între baza craniului şi gulerul cămăşii. Era complexă,

Scanat cu CamScanner

formată din linii fine care se înlânţuiau, bucle şi curbe. Cele mai multe rime pe care Ic văzusem la Fac arătau urât, dar asta...

Kingfisher s a uitat în sus la Archer. Runa a dispărut.

— încetează să te mai agiţi, Arch. N-ai vedenii. M-am întors acasă noaptea trecută.

Archer şi-a dat capul pe spate şi a ţipat. A păşit peste serviciul spart de ceai ca să ajungă la Fisher. Aruncându-şi braţele subţiri şi arzătoare în jurul gâtului lui Kingfisher, a început să suspine isteric.

— Eşti aici. Eşti *aici!*

— Hopa, stai liniştit.

M-am aşteptat ca Fisher s-o dea laoparte pe micuţa creatură, dar, în schimb, şi-a încolăcit braţele în jurul lui, îmbrăţişându-l strâns.

— O să creadă toată lumea că suntem atacaţi, a continuat el.

Archer s-a dat înapoi, apăsându-şi mâinile mici pe faţa lui Fisher, atingându-l peste tot, de parcă ar fi vrut să se asigure că *era* cu adevărat real, lăsând urme negre peste obrajii şi fruntea lui.

— *Mi-a fost dor de tine.* Atât, atât de mult. Am visat, şi am sperat, şi...

Archer a sughiţat.

— Am visat şi am sperat. *în fiecare* zi.

— Ştiu. Şi mie mi-a fost dor de tine, prietene.

— Of, nu, *aoleul*

Archer a sărit înapoi, bătând speriat cu palmele pe pieptul lui Fisher.

— Cămaşa, domnia ta. Am ars-o!

Kingfisher a râs încet. Nici urmă de răutate în râsul lui. Nici urmă de mândrie, de răceală sau cruzime. Pur şi simplu... a râs.

— Se repară uşor. Nu te mai agita. Uite.

Deodată, cămaşa lui Fisher nu mai era făcută din ţesătură. Era doar fum. I s-a răsucit în jurul pieptului pentru o clipă, apoi a redevenit cămaşă, fără urme de arsură şi perfectă. Un vălătuc de fum s-a strâns în jurul cizmelor lui Fisher, rostogolindu-se pe podea, ascunzând vasul şi ceştile sparte. Când s-a risipit, vasul şi

Scanat cu CamScanner

ceştile erau întregi din nou, stând pe tava de argint.

— Vezi? Sunt ca noi.

— Eşti prea bun, domnia ta. Prea bun. Dar nu ar trebui să-mi repari greşelile. Ar trebui să fiu mai atent. Şi...

Scanat cu
CamScanner

Archer, te rog. Totul e bine. Du-te acum, repede. Te caut eu înainte de cină. Vreau sa aud tot ce s-a întâmplat pe aici cât timp am lipsit Ochii lui Archer erau umezi. Părea imposibil ca cineva sâ verse la crimi de fericire pentru Kingfisher; dacă n-aş fi fost martoră la asta, nu aş fi crezut niciodată, dar se întâmpla cu adevărat. De fiecare dată când o lacrimă îi cădea pe obraji, sfârâia şi se transforma în abur.

— Da, domnia ta. Desigur. Va fi o plăcere.

Am privit nedumerită cum pleca Archer. Kingfisher a pornit iar, fără să spună nimic. Am alergat după el ca să-l ajung din urmă.

— Ce fel de zână era *el?*

— Nu e zână. E un spiriduş de foc.

— Bine. Şi de ce părea că-i place de *tine* atât de mult?

Fisher nu s-a sinchisit să răspundă.

— Sunt mulţi spiriduşi de foc aici. Spiriduşi de apă. Spiriduşi de aer. Nu prea sunt spiriduşi de pământ. Ai face bine să înveţi numele tuturor creaturilor Fae mai mici. Până la urmă, vei jigni pe cineva dacă le spui tuturor zâne.

în timp ce vorbea, am trecut pe lângă o nişă în perete, unde şapte busturi de marmură erau montate pe suporturi, unul dintre ele cu faţa spre perete. Kingfisher le-a făcut semne porcoase zeilor în timp ce trecea pe lângă ei, fără se oprească din mers.

Am scos un oftat frustrat.

— Uite ce e, nu voi sta aici destul de mult încât să învăţ numele fiecărei creaturi din Yvelia. Vei vedea că sunt foarte motivată să termin cu aceste relicve şi să plec de aici.

— Mm, desigur. Eşti *atât* de nerăbdătoare să te întorci în acel oraş groaznic.

Kingfisher a cotit şi s-a oprit brusc, deschizând o uşă pe stânga.

— înapoi la toată acea opresiune şi înfometare. Chiar înţeleg care e farmecul locului ăluia.

— Din toată lumea, tu ar trebui să înţelegi cel mai bine de ce

Scanat cu CamScanner

vreau să mă întorc. Eşti disperat să faci tot ce îţi stă în putinţă ca să-ţi ajuţi prietenii de aici. Şi eu am prieteni şi familie care au nevoie de ajutor. Sunt prea obosiţi să lupte singuri cu Madra. Au renunţat. Dacă nu mă întorc acasă, cine ii va ajuta?

Mirosul Iui de dimineaţă rece şi de zăpadă mi-a invadat toate simţurile şi mi-a tăiat respiraţia. Am ignorat reacţia, forţându-mă să mă gândesc la toată lumea care suferea în Sectorul Trei. Mi-era greu să mă concentrez la asta, când el stătea atât de aproape. Vârfurile urechilor îi ieşeau printre şuviţele de păr, cea mai mică urmă a colţilor ascuţiţi arătân- du-se între buzele lui uşor deschise. Zâmbetul lui strâmb şi sfidător mă făcea să uit de tot de sectorul meu. Mă făcea să-mi amintesc cum m-am urcat în poala lui, şi când mâinile lui puternice mi-au găsit mijlocul, şi...

Nu.

Nu aveam să mă pierd în asta. Nu după ce mi-a făcut aseară, forţân- du-mă să mă supun voinţei lui.

— Nu m-am trezit în această situaţie de bunăvoie. Nu *aş alege* să fiu aici dacă n-ar trebui. E datoria mea, moştenirea mea. A devenit a mea în momentul în care am tras prima dată aer în piept. Tu eşti doar una dintre sutele de mii de persoane care trăiesc în oraşul tău. De ce să preiei responsabilitatea salvării lor, când refuză să se salveze singuri?

El cunoştea deja răspunsul la întrebarea sa. Nu era prost. I-am spus-o cu voce tare oricum, pentru că era evident că avea nevoie să o audă.

— *Pentru că aşa e corect, Fisher.*

N-a spus nimic. Doar m-a privit de jos în sus, într-un mod care mă făcea să mă simt mică şi proastă.

— După tine, micuţă Osha.

Această forjă nu semăna deloc cu cea de la Palatul de Iarnă. Era imensă şi plină de atât de multe echipamente, încât nici nu ştiam unde să mă uit mai întâi. Vatra era atât de mare, încât aş fi putut sta în picioare în interiorul ei, dacă aş fi vrut – o idee proastă, dat fiind focul puternic care ardea deja. De-a lungul unui perete se întindeau rânduri întregi de creuzete de toate formele şi mărimile. Pahare, beţe de amestecat şi baloane stăteau pe rafturi.

Scanat cu
CamScanner

Piuliţe, râşniţe şi vase mari de sticlă conţinând pulberi, ierburi uscate, flori şi tot felul de lichide diferite.

De-a lungul altui perete, forja era complet deschisă spre exterior, dând într-o grădină mică, zidită, înzăpezită, în centrul căreia erau o bancă şi un copac înalt, lipsit de frunze. Dincolo de zidul înalt de cărămidă, am zărit vârfurile altor copaci – de data asta brazi veşnic verzi – şi pantele stâncoase de la poalele unui lanţ maiestuos, aflat nu foarte departe.

Scanat cu
CamScanner

Sunt frumoşi, am spus înainte să mă pot opri. Munţii. I-am văzut în poze, în cărţi, dar nu am ştiut niciodată că pot fi atât de... măreţi.

Fisher privea munţii îndepărtaţi, cu o expresie complicată.

— Omnamerrin. Ăsta e numele vârfului cel mai înalt. Cel cu faţa abruptă. înseamnă „uriaşul adormit” în limba Fae veche.

— încearcă cineva să-l escaladeze?

— Doar dacă vrea să moară, a răspuns Fisher.

Stai puţin. M-am uitat peste umăr, încercând să-mi dau seama ce văd.

— De ce te strâmbi aşa? a întrebat Fisher.

— Pentru că...

M-am uitat înapoi spre uşa din spatele meu şi spre holul cald şi primitor de dincolo de ea.

— Dimensiunile sunt complet greşite. Eram la etajul trei doar cu câteva momente în urmă. Şi celelalte camere pe care le-am traversat erau mult mai mici. Această forjă e la parter, şi tavanul e prea înalt, şi...

— Magie, a ridicat Kingfisher din umeri. A mers la un banc şi a început procesul deja familiar de a-şi desprinde sabia de Ia brâu.

— Uşa e fermecată. Legată de intrarea în forjă, care este situată în afara casei. Mult mai sigur decât să ai compuşi cu risc extrem de explozie şi substanţe chimice chiar în casă. Când trecem pragul din casă, ne transportă aici. Simplu.

Simplu? *Era* simplu. Ceea ce mă făcea să vreau să ţip. Aveam să-l sugrum.

— Dacă poţi face asta, atunci de ce *naiba* nu ai legat pur şi simplu nişte uşi la cârciumă, în loc să mă faci să trec prin poarta aia de umbre?

— Pentru că eu nu pot face asta, a răspuns Fisher, punând-o pe Nimerelle pe bancul de lucru. Asta e lucrarea lui Ren. Eu nu am acest dar.

— Atunci *Ren* ar fi putut...

— Funcţionează doar pe distanţe scurte, fiinţă umană, deci inspiră adânc. N-aş fi putut. Nici Ren n-ar fi putut. Trebuia să călătorim în jur de patru mii de kilometri, şi poarta de umbre era singura modalitate să o facem.

Scanat cu CamScanner

— Bine, am mormăit. Dar, dacă ştiai cum o să ajungem aici, de ce nu ai invocat poarta chiar în Palatul de Iarnă? De ce m-ai făcut să merg călare toată noaptea prin acea pădure înspăimântătoare?

Mi-a aruncat o privire uşor provocatoare.

Scanat cu
CamScanner

— Credeam că nu ţi-era frică de pădure?

— Nu mi-a fost! Haide… răspunde-mi!

Kingfisher şi-a pus coatele pe bancul de lucru, aplecându-se spre mine, părul ascunzându-i jumătate din faţă.

— Pentru că, micuţă Osha, poarta de umbre foloseşte multă magie. Noi, Fae, suntem sensibili la astfel de lucruri. Dacă Belikon ar fi simţit că atrag atâta magie în catacombele de sub palatul său, s-ar fi transportat acolo înainte să apucăm să clipim măcar, cu atât mai puţin să călătorim. Acea cârciumă e la două sute cincizeci de kilometri de Palatul de Iarnă, ceea ce, întâmplător, este exact distanţa necesară pentru a face magie puternică, fără ca persoana respectivă să afle. Deci? Mai ai şi alte întrebări enervante?

— Am una, de fapt. De ce nu puteţi folosi direct porţile de umbre pentru a merge între tărâmuri? Nu aveţi nevoie de relicve pentru porţile de umbră. Nu vă fac să înnebuniţi, se pare. Atunci de ce să mai complicaţi lucrurile cu quicksilver-ul?

— Sfinţi martiri, aveţi milă, a mormăit Fisher.

Vorbea de parcă ar fi explicat cea mai elementară şi evidentă informaţie unui copil de cinci ani.

— Porţile de umbre fac parte din acest tărâm. Pot fi folosite doar în interiorul acestui tărâm. Quicksilver-ul nu este din acest tărâm. Prin urmare, poate fi folosit aici, dar şi în alte tărâmuri sau către ele. Gata, nici măcar o întrebare în plus. Avem treabă.

Şi cu asta, basta. A traversat forja către un cufăr uriaş de lemn, situat lângă unul dintre cele mai mari creuzete, l-a apucat de mâner şi l-a tras către bancul de lucru. Nici măcar nu a transpirat, deşi chestia aia blestemată părea să cântărească mai mult decât Bill şi Aida la un loc. Ochii aproape mi-au ieşit din orbite când a dat capacul deoparte.

înăuntru era un munte de inele de argint, de forme şi mărimi diferite. Unele purtau o emblemă sau stemă de familie. Altele aveau diamante, rubine sau safire. Unele erau delicate şi elegante. Multe erau grele, cu benzi groase şi gravate. Nu mai văzusem niciodată atâta metal preţios în acelaşi loc, în acelaşi timp.

— Ei bine. E un lucru bun că nu e Carrion aici. Ar fi furat deja

Scanat cu CamScanner

opt din astea fără ca vreunul dintre noi să observe.

— Cred că deja am stabilit că observ atunci când cineva încearcă să-mi fure lucrurile.

Pc toţi zeii, nu avea să treacă niciodată peste asta. I-am aruncat o privire ucigătoare, în timp ce m-am aplecat şi am ridicat unul dintre inele. Era foarte feminin, cu trandafiri gravaţi de o parte şi de alta a unei frumoase pietre de acvamarin.

— Trebuie să fie vreo mie, am spus, cu răsuflarea tăiată.

— O mie opt sute, a spus Kingfisher. Şi astea sunt doar în acest cufăr. Mai sunt opt cufere de cealaltă parte a bancului de acolo.

într-adevăr, m-am uitat în direcţia spre care arăta şi am văzut cel puţin două cufere de lemn împinse lângă perete. Celelalte trebuiau să fie ascunse.

Am aruncat inelul înapoi în cufăr.

— Facem săbii din astea?

Argintul era prea maleabil pentru a fauri arme în Zilvaren, dar poate că fierarii Fae descoperiseră tehnici de călire pentru a-l face mai tare. Poate că îl infuzaseră cu magie. Poate...

Mintea mi s-a oprit brusc, logica murindu-mi în chinuri când mi-am dat seama că Kingfisher iar mă privea rânjind dispreţuitor. Zâmbetul ăla nu însemna nimic bun.

— Oricine poate folosi o relicvă oarecare la nevoie, dar relicvele sunt cele mai puternice atunci când sunt făurite din ceva important pentru posesor. Astea sunt inelele de familie ale războinicilor care luptă pentru mine. Fiecare are o mare semnificaţie pentru masculul sau femela căreia îi aparţine. Tu vei lua fiecare dintre aceste inele şi le vei transforma în relicve.

— Fisher, *nu!* Sunt aproape...

Eram bună la aritmetică, dar eram prea uimită ca să gândesc limpede, darămite să fac înmulţiri. Până la urmă, am reuşit. Sunt aproape *cincisprezece mii* de inele! Ai habar cât de mult ar dura să topeşti fiecare inel şi să-l torni din nou?

— Ani, sunt sigur. Dar nu te speria. Nu vrem o bijuterie frumoasă. Vei topi inelul, vei transmuta proprietăţile sale astfel încât să-l protejeze pe purtător de quicksilver, apoi îl vei turna

Scanat cu CamScanner

într-o formă simplă ca asta. A prins lanţul cu degetul şi a scos pandantivul pe care îl purta la gât. Dacă există o piatră sau vreo gravură pe inel, vei găsi o modalitate să o încorporezi în medalia pe care o vei face. în rest, ar trebui să fie destul de simplu.

Scanat cu CamScanner

Mi s-a înceţoşat vederea. Nu putea fi serios.

— Am spus ca te voi ajuta să faci... suficiente relicve...

Am pierdut şirul, un sentiment de groază zdrobindu-mi pieptul. O făcusem latră din nou. Nu fusesem atentă la detalii, nu-i aşa? Şi era şi mai rău de data asta, pentru că mi-am imaginat că am făcut o treabă bună.

— *Jur că te voi elibera şi vă voi permite fie şi lui Carrion să vă întoarceţi în Zilvaren în momentul în care veţi fi făcut suficiente relicve pentru poporul meu.* Nu asta a fost promisiunea?

— Da, dar...

— Am cincisprezece mii de războinici, micuţă Osha. Ca să am suficiente relicve pentru poporul meu, am nevoie de cincisprezece mii de relicve. Când vei termina cu toate aceste inele, te voi elibera de jurământ şi te voi duce la cel mai apropiat bazin de quicksilver ca să poţi pleca. Până atunci...

S-a uitat la cufărul plin de inele.

— Dar eu nici măcar nu ştiu *cum* să transform astea în relicve! Doar asta mi-ar putea lua săptămâni. Mi-ar putea lua *lunii*

Nici măcar o licărire de empatie nu se ascundea în ochii pătaţi cu argint ai lui Fisher.

— Atunci ar fi bine să te apuci de treabă.

Scanat cu
CamScanner

18.

CREUZETUL

Kingfisher avea cărţi scrise de Alchimişti înainte ca aceştia să dispară. Teancuri şi teancuri de cărţi. Erau vechi de secole, cu pergamentul sfarâmicios. Multe dintre ele erau scrise în vechea limbă Fae. Abia înte-
> legeam
vreun cuvânt din text, ceea ce însemna că erau aproape inutile. Când l-am întrebat cum ar trebui să extrag vreo informaţie folositoare din ele, când niciunul din neamul lui nu reuşise asta, a mormăit ceva despre folosirea iniţiativei şi a părăsit *forja* într-un nor de fum negru.

La prânz, o farfurie cu mâncare a apărut din senin pe banc. Un fel de plăcintă cu carne, cu *cel* mai delicios sos, alături de nişte bucăţi de brânză şi un măr tăiat *felii. N-am observat* că Onyx îşi făcuse apariţia odată cu mâncarea decât atunci când l-am auzit scâncind sub bancă. Avea o privire rugătoare, ochii lui negri fixându-mi intens farfuria, pregătit pentru momentul în care cea mai mică bucăţică ar fi căzut pe podea. Nu ştiam cât de sănătoasă era mâncarea pentru oameni, sau mai degrabă mâncarea *Fae,* pentru el, dar foitajul uşor sfarâmicios era atât de plin de unt, umplutura atât de aromată şi de bună, încât nu m-am putut abţine şi am împărţit jumătate din plăcintă cu el. S-a mulţumit s-o ia la fugă afară prin zăpadă, după ce a terminat, alergând după păsările care aterizau. Am petrecut vreo cincisprezece minute râzând, văzându-l cum se răsucea pe picioarele din spate, îşi legăna funduleţul pufos şi apoi sărea în aer, cu labele din faţă împleticindu-se în zăpadă, când se năpustea. M-am oprit din râs când mi-am dat seama că vâna şi, de cele mai multe ori, când se năpustea aşa, ieşea din zăpada afânată cu un rozător mic în gură. Măcar se distra.

Scanat cu
CamScanner

Scanat cu
CamScanner

Pupă cc am mai pierdut o oră studiind cărţile şi neavansând absolut deloc, am decis să le las baltă şi să mă concentrez pe chestiuni mai practice. Primul meu gând a fost să topesc unul dintre inele şi să încep pur şi simplu să experimentez, dar apoi mi-a trecut prin minte că, dacă nu aş fi avut succes (lucru foarte probabil), aş fi stricat unul dintre inelele războinicilor lui Fisher, şi asta nu ar fi fost deloc bine. Am găsit nişte resturi de metal într-o găleată lângă una dintre bănci şi m-am hotărât să le folosesc pentru teste.

Prima problemă pe care am întâmpinat-o a fost că, literalmente, *nu* aveam idee de unde să încep. Ţinând o bucată din resturile răsucite şi concentrându-mă, puteam simţi ce fel de metal era, după vibraţiile pe care le emitea. Când mi-am dat seama prima dată de existenţa acestor vibraţii în Zilvaren, m-au speriat atât de tare, încât m-am antrenat să le ignor. Acum foloseam acea senzaţie străină pentru a face diferenţa între metalele placate, argint şi o multitudine de variante de aliaje de fier pe care nu le aveam acasă. Fiecare avea propria frecvenţă.

Nu mi-a luat mult să separ frecvenţa argintului Yvelian. Pur şi simplu am luat un pumn de inele şi am închis ochii, învăţând cum se simţea acea energie când trecea în sus pe braţele mele, şi am memorat-o. Apoi am căutat prin găleată şi am separat resturile care aveau aceeaşi frecvenţă. După doar o jumătate de oră, aveam o cantitate considerabilă din metalul strălucitor, gata de topit.

Pentru primul experiment, am topit aproximativ cantitatea necesară pentru un inel de argint şi am turnat-o într-un creuzet. De acolo, am adăugat o varietate de ingrediente din borcanele de sticlă de pe rafturi în argintul topit, fără să simt *că obţin ceva* însă. Majoritatea se ardeau în momentul în care intrau în contact cu metalul fierbinte. Sarea părea să se combine bine, totuşi. Am lăsat argintul să se răcească şi l-am bătut până a devenit o suprafaţă plată, apoi am început să caut quicksilver-ul pentru a testa cumva medalionul brut pe care îl creasem.

Dar nu era nici urmă de quicksilver. Nimic în niciunul dintre borcane sau creuzete. Cum naiba se aştepta Fisher să rezolv această problemă pentru el, dacă nu avea încredere în mine să-mi dea quicksilver? Credea că aş fi încercat să fug cu el? îmi învăţasem lecţia. Nu aveam încă o relicvă a mea...

Aici.

Aici.

Scanat cu CamScanner

Sunt aici...

Doar o şoaptă. Atât de mică.

Când auzisem quicksilver-ul în palat, sunetul fusese un cor de şoapte. Dar asta era subtilă. Liniştită. A trebuit să închid ochii şi să-mi concentrez toată atenţia doar pentru a o auzi. Era în acea încăpere. Şi aproape. Am mers în jurul bancului Ia care lucrasem până am simţit că mă trăgea ceva, cu blândeţe, o senzaţie atât de slabă, încât abia era prezentă, şi apoi m-am îndreptat spre acel loc.

O cutie de argint stătea pe un raft, deasupra unui mic lighean, ascunsă în colţ, lângă perete, după un ghiveci în care era o plantă. Am dus-o înapoi la banc şi am deschis capacul, râzând când am văzut cât de puţin quicksilver era înăuntru. Era solid, firește, dar, în starea sa lichidă, ar fi fost cel mult vreo două linguri. Asta era ce-mi lăsase să lucrez? Am pufnit, luând metalul din cutie cu un cleşte şi punându-l pe fundul celui mai mic creuzet pe care l-am putut găsi.

îmi era din ce în ce mai uşor să schimb quicksilver-ul din stare solidă în cea lichidă. O mână întinsă în întuneric. O mişcare a degetelor. Era atât de puţin de data asta, încât abia dacă a trebuit să-l influenţez, într-un moment era o bucată de metal zgâriat, şi în următorul era o băltoacă de argint strălucitor rostogolind-se pe fundul vasului de fontă. Am lăsat să cadă medalionul în creuzet, strâmbându-mă când am observat că quicksilver-ul de-abia era de ajuns pentru a-l acoperi.

Şi nu s-a întâmplat nimic.

Am aşteptat.

Tot nimic.

Aici. Aici, Sunt aici, şoptea quicksilver-ul.

Singură. Singură. Vino la mine! Găseşte-mă! Fii cu mine!

Medalionul nu schimbase nimic.

Am încercat a doua oară, de data asta adăugând ce părea a fi nisip şi apă sărată în argintul topit. Din nou, nu s-a întâmplat nimic. La al treilea experiment, am încercat combinarea unei pudre de un roşu pal cu argintul, dar a izbucnit în flăcări înainte să atingă măcar suprafaţa vă- lurită, producând un nor de fum roşu toxic care mi-a făcut faţa să mă furnice şi să amorţească. Onyx n-a mai vrut să intre în forjă după asta, aşa că am stat cu el afară, pe

Scanat cu
CamScanner

bancă, în lumina rece a după-amiezii,

Scanat cu CamScanner

mângâindu-i blana, tremurând în timp ce fulgii de zăpadă mi se aşter- neau pe pantaloni.

Al patrulea şi ultimul meu experiment din ziua aceea – adăugând un dram de cărbune şi o rămurică dintr-o plantă etichetată drept *omag otrăvitor* – nu a avut niciun rezultat, moment în care, oficial, mi s-a luat. Am fluierat după Onyx să vină la mine – a făcut-o cu reţinere – şi am ieşit tropăind din forjă, lăsând în urmă dezordinea pe care o făcusem cu experimentele mele eşuate.

înapoi pe coridoarele din Cahlish, Onyx se agita şi chiţăia, ţopăind printre gleznele mele, cu limba atârnând, în timp ce sărea pe picioarele mele. Se pare că era foarte fericit să se afle cât mai departe de forjă. Nu fusesem foarte atentă în dimineaţa asta, când Fisher m-a condus la forjă, dar eram destul de pricepută în a mă orienta în locuri noi. Putea să dureze puţin, dar, până la urmă, aş fi găsit drumul înapoi spre camera în care mă trezisem.

N-a fost cazul, totuşi. Abia făcusem câţiva paşi de la uşă când a apărut Ren de după colţul din faţă, îmbrăcat cu o cămaşă roşu-închis şi cu pantaloni de piele maro spălăcit. Era acoperit de noroi şi avea o tăietură lungă pe obraz, care sângera. Părul lui părea ud de transpiraţie, iar umbrele întunecate de sub ochi îl făceau să pară epuizat. A reuşit totuşi să zâmbească când m-a văzut, ştergându-şi mâinile murdare cu prosopul pe care-l purta cu el, în timp ce se apropia de mine.

— M-am gândit să vin să văd ce mai faci, a spus el zâmbind. Am auzit că ţi s-a dat o sarcină destul de dificilă.

— O sarcină imposibilă, am zis şi m-am încruntat. Am făcut doar patru experimente, dar sunt epuizată. *Tu* ce ai păţit?

— Ei, ştii tu, câteva ciocniri sus pe trecătoare. Când norii sunt aşa încărcaţi cu zăpadă şi zilele sunt atât de întunecate ca acum, poţi fi sigur că urmează un atac. Am fost depăşiţi numeric, dar n-am pierdut pe nimeni. Am doborât vreo treizeci dintre inamici.

— Felicitări?

Părea ciudat să felicit pe cineva pentru că a ucis atât de multe suflete, chiar dacă erau duşmani ai Fae din Yvelia.

Ren a observat nesiguranţa din vocea mea şi a râs încet.

— Mulţumesc. Crede-mă, uciderea celor treizeci a salvat deja câteva sute de vieţi nevinovate. Dacă ar fi ajuns dincolo de

Scanat cu
CamScanner

trecătoare, ar fi făcut prăpăd pe partea noastră de graniţă. N-ar fi fost frumos.

— Va trebui să te cred pe cuvânt, i-am spus.

Ren şi-a frecat prosopul de degetele murdare, privindu-mă *fix.*

— Ai face asta? M-ai crede pe cuvânt? Dacă ţi-aş spune ceva?

Onyx a sărit printre picioarele Iui Ren, învârtindu-se în cercuri Generalul s-a aplecat distrat s-o scarpine pe cap – toată atenţia lui era îndreptată spre mine.

— Nu ştiu, am spus. Presupun că depinde.

A oftat.

— E corect. Ei bine, sunt pe cale să-ţi spun că i-am făcut zile fripte Jui Fisher azi după-amiază pentru jurământul pe care te-a pus să-l faci. Şi i-am spus că singura modalitate prin care ar putea să se revanşeze ar fi să înceapă să te cunoască puţin mai bine.

M-am luptat cu instinctul de a face un pas înapoi.

— Cine te-a pus?

— Fisher e foarte rigid uneori. Pentru el nu există zone de gri. Doar alb şi negru. Mă tem că această parte a lui s-a înrăutăţit cât timp a fost plecat. Trebuie să aibă lucrurile foarte limpezi în minte, altfel graniţele devin neclare. în acest moment, eşti un instrument pe care simte că trebuie să-l folosească pentru a repara vieţile tuturor. îngrijorarea mea este că un instrument exploatat Ia maximum este un instrument care probabil se va frânge. Şi, ca să-ţi spun pe şleau, Saeris, eşti un instrument pe care niciunul dintre noi nu ne permitem să-I epuizăm. Trebuie să te vadă ca pe o persoană. Trebuie să ştie că eşti mai mult decât modalitatea noastră de a ieşi dintr-o situaţie dificilă. Şi singura cale de a realiza *asta* este să afle mai multe despre tine.

De ce nu-mi plăcea cum sună asta?

— Biiine.

— I-am spus că trebuie să ia cina cu tine în seara asta.

-Of.

— Şi cred că a fost de acord.

— *Crezi* că a fost?

A zâmbit stânjenit.

— Doar îl cunoşti. Poate fi greu să-ţi dai seama cu ce e şi cu ce nu e de acord uneori.

Scanat cu CamScanner

— E cel mai mare ticălos din lume, am mormăit.

250

— Aşa e. Dar... te rog. Du-tc. Ia cina cu cl. Povcsteşte-i despre tine. Se va termina repede, jur.

Dacă trebuia sd *mi se jure că se va termina repede* ca să fiu convinsă să particip la un eveniment, nu era un eveniment la care voiam sâ merg. Nu-mi puteam imagina ceva mai puţin distractiv decât să iau cina cu Fisher. Dar Ren mă privea atât de rugător. Chiar voia să merg. Şi ce altceva aş fi putut face? Să stau cu Carrion în camera pe care o *împărţeam*[7]. Dacă mă gândeam mai bine, poate cina cu Fisher ar fi fost mai puţin dureroasă.

— Bine. Mă duc. Dar doar pentru că m-ai rugat tu. Şi doar dacă juri că va fi alcool.

Masa părea lungă, de parcă ar fi avut cinci kilometri.

Bine, bine, avea poate doar vreo zece metri lungime, dar era mult prea mare pentru ca două persoane să stea şi să ia masa. *Singure.* Fisher stătea la un capăt. Eu stăteam la celălalt. între noi, un munte de mâncare fusese adus de o armată de spiriduşi de foc conduşi de Archer. Un aranjament masiv cu flori mov şi roz era aşezat fix în centrul mesei şi era frumos, chiar era, dar nici măcar nu-l puteam *vedea* pe Fisher din cauza lui.

Poate că ăsta era şi scopul.

Carrion plecase când m-am întors în cameră, ceea ce a fost o bine-cuvântare, pentru că voiam totuşi să fac o baie şi să mă spăl de transpiraţia de la forjă. Nici măcar nu m-am deranjat să mă uit la rochia care apăruse ca prin farmec la capătul patului meu, în timp ce eram în cadă. Tot ce ştiam era că era neagră. Găsisem haine curate pe măsura mea (evident destinate mie), o pereche de pantaloni şi o cămaşă, într-unul dintre sertare, aşa că le-am purtat pe acelea.

Mă simţeam destul de confortabil în pantaloni, dar am avut senza-ţia din privirile piezişe ale lui Archer că eram îmbrăcată prea lejer pen-tru a cina cu stăpânul său şi că dezaproba acest lucru. înfigând furculiţa într-o bucată de peşte, am luat paharul de vin gol care stătea în dreapta farfuriei mele şi l-am ridicat.

— Nu cumva s-ar putea să mi se toarne ceva în ăsta? am strigat spre capătul mesei.

Scanat cu
CamScanner

Am văzut o mişcare a părului ondulat al lui Fisher pe lângă flori, dar nu mai mult. Când a vorbit, suna aproape, de parcă ar fi stat chiar în spatele meu, nu la celălalt capăt al mesei.

— Spune-mi cum te ai descurcat azi şi mă mai gândesc.

Proximitatea vocii lui şi felul în care vorbea părea,., intim. Ca şi cum buzele lui erau atât de aproape de urechea mea, încât respiraţia lui ar fi trebuit să-mi mişte părul.

— Cum fiici asta? am şoptit.

— Magia curge prin acest loc la fel cum îţi curge ţie sângele prin vene. Pluteşte prin aer. Lucrurile pe care le-ai văzut deja aici sunt cu siguranţă suficiente ca să te convingă... şi totuşi eşti şocată de ceva atât de minor precum faptul că-mi proiectez vocea?

Amuzamentul răsuna în fiecare cuvânt. Cu toate astea, n-aveam nicio replică pentru el. Văzusem atâtea lucruri remarcabile. Prin comparaţie, asta nu era atât de impresionant. Felul în care mă făcea *să mă simt,* vocea lui atât de aproape, mă puneau în defensivă.

Mi-am dres glasul.

— După cum te-ai putea aştepta, m-am descurcat foarte prost. Am făcut patru experimente, toate eşuate. Am irosit aproape tot metalul uzat pe care l-am găsit. Voi avea nevoie de mai mult, dacă vreau să fac mai multe experimente mâine.

— Poate fi rafinat? Argintul pe care l-ai folosit azi? a întrebat el.

— Da, dar asta va dura şi mai mult. Voi irosi o zi între experimente...

Am pufnit.

— Dar, hai să ghicesc. Nu-ţi pasă că irosesc o zi pentru purificare între experimente, nu-i aşa?

— Nu-mi pasă, a confirmat.

— Ştii ceva...

Mi-am lăsat furculiţa să cadă; a lovit farfuria cu zgomot.

— Pur şi simplu te contrazici. într-un moment, mă răpeşti pentru că e urgent să fac aceste relicve pentru tine. Şi, în următorul, creezi obstacole şi îţi dai toată silinţa în a face procesul cât mai lung şi dificil posibil. Chiar trebuie să te hotărăşti. Ce e mai important? Relicvele pentru poporul tău sau plăcerea bolnavă pe

Scanat cu CamScanner

care pare c-o obţii ţinându-mă la cheremul tău?

De la celălalt capăt al mesei, am auzit zgârietura unui cuţit pe o farfurie. Cel puţin nu lăsa ca enervarea mea să-i strice cina.

Nemernicul.

— Te asigur că nevoia noastră de a avea acele relicve depăşeşte cu mult nivelul de amuzament pe care mi-l provoacă joaca asta cu tine.

Scanat cu CamScanner

Dar nu refuz să-ţi dau mai mult argint ca să mă joc cu tine. Resursele sunt limitate la Cahlish. Argintul obişnuit nu poate fi risipit.

— Despre ce vorbeşti? Acest loc e înţesat de lucruri preţioase. E aur... M-am uitat în jur, gesticulând spre sfeşnicele de pe pereţi, care ţineau lumânările ce ne învăluiau cina în lumină, şi tăvile de servit de pe bufet, şi ramele tablourilor. Chiar şi tacâmurile de pe masă.

— E aur efectiv peste tot. Jumătate din nimicurile din acest loc sunt placate, şi-mi spui că resursele sunt *limitate*[7].

— Dacă de aur ai avea nevoie pentru experimentele tale, n-am avea această conversaţie.

Am văzut fundul paharului de vin al lui Fisher, pe lângă blestematul de aranjament floral, şi mi-a sărit ţandăra. M-am aplecat într-o parte, uitându-mă pe lângă flori, şi m-am încruntat în timp ce-l priveam sorbind din pahar.

— Dacă *tu* ai vin, ar trebui să am şi eu, am mârâit.

— Aşa zici?

Mi s-a făcut pielea de găină, firele mici de păr de pe ceafă mi s-au ridicat. Vocea lui era şi mai aproape de data asta. îi simţeam cuvintele ca pe o mângâiere pe pielea gâtului. Am făcut tot posibilul să ignor fiorul care mi-a urcat pe şira spinării.

— Ren mi-a promis...

— Renfis ştie că nu-i o idee bună să facă promisiuni în numele meu. Dar... dacă eşti aşa disperată după o băutură, te rog să vii să-ţi torni singură.

îşi turnase singur vinul? Mă îndoiam foarte tare de asta. Probabil că Archer o făcuse. Dar nu eram vreo nemernică încrezută de rang înalt ca el. Nu aveam probleme să-mi torn singură vin. M-am ridicat, mi-am luat paharul şi eram pe cale să mă îndrept furioasă spre celălalt capăt al mesei, dar apoi m-am oprit şi mi-am luat şi farfuria şi furculiţa cu mine. Jocul ăsta, să mă aşeze atât de departe de el, blocându-ne vederea unul spre celălalt, iar apoi folosind magia pentru a-mi vorbi la ureche de parcă îmi şoptea dulcegării? Da, gata cu jocul ăsta.

Colţurile gurii lui Fisher au tresărit când mi-am trântit farfuria şi furculiţa pe masă, în dreapta lui. L-am provocat să spună ceva în

Scanat cu
CamScanner

timp ce mă aşezam lângă el. Şi-a trecut vârfurile degetelor peste marginea paharului de vin, mişcându-se în scaun pentru a se întoarce spre mine, în timp cc mă privea turnându-mi în pahar o cantitate jignitoare de vin din carafa pe care o acaparase.

Vinul era negru ca păcura. Am luat o înghiţitură sfidătoare, cu ochii fixaţi într-ai lui, peste marginea paharului meu.

Kingfisher a arătat vag spre paharul meu când l-am pus jos.

— îţi place?

Vorbea normal acum. Fără magie de data asta.

— Da. E... interesant.

S-a bosumflat, dând din cap ca pentru sine. Ceva îmi spunea că se lupta din răsputeri să nu zâmbească.

— Te rog. Toarnă-ţi mai mult. Nu trebuie să vorbesc cu oamenii mei câteva ore de-acum încolo. Am timp să împart sticla cu tine.

M-am uitat la el cu atenţie. Chiar l-am studiat. Era ceva diferit la el, dar nu puteam să-mi dau seama ce e. Nu la început. Dar apoi mi-am dat seama: hainele lui. Nu-l văzusem niciodată pe Fisher îmbrăcat în altceva decât negru, dar, în seara asta, cămaşa pe care o purta era verde închis. Foarte închis, dar verde. Era simplă, dar croită perfect dintr-un material fin. Felul în care îi cădea pe corp scotea în evidenţă cât de lat era în umeri şi cât de bine definite îi erau braţele. Culoarea îi evidenţia pletele negre ca pana corbului. îi scotea în evidenţă pielea palidă şi... şi...

O, zei, controlează-te, Saeris Fane!

Mi-am forţat privirea înapoi la peştele pe jumătate mâncat.

— De ce e argintul atât de limitat aici, dacă aveţi tot aurul ăsta?

— Pentru că argintul serveşte unui scop foarte specific aici. Avem nevoie de cât de mult se poate.

— Atunci de ce nu vindeţi tot aurul şi nu cumpăraţi argint? Aurul valorează mai mult.

Fisher a dat încet din cap, zâmbind parcă pentru sine. De ce mi-era aşa *greu* să mă uit la el uneori? Nu mai avusesem niciodată problema asta înainte.

— Poate de unde vii *tu,* a spus el.

Scanat cu
CamScanner

Mă studia, jucându-se cu paharul de vin care stătea pe masă, rotin- du-l leneş de picior. Cu buzele întredeschise, abia puteam să-i văd vârfurile dinţilor. Era nepoliticos să mă holbez, dar nu mă puteam abţine. Inima îmi făcea tumbe de fiecare dată când îi vedeam caninii. Ca şi cum ştia prea bine la ce mă uitam atât de intens, Fisher şi-a deschis gura puţin mai mult, buza de sus ridicându-i se uşor, astfel încât a lăsat mai mulţi dinţi la vedere. Era o diferenţă subtilă. Poate doar un milimetru în plus din acei canini ascuţiţi şi albi erau vizibili acum, dar căldura mi a explodat între picioare, şi, dintr odată... Zei. aveam nevoie de încă o băutură.

Mi-am îngropat faţa în paharul cu vin. Eisher şi a trecut limba peste buza de jos. privind şi el în altă parte. Tendoanele din gâtul lui erau pro eminente, maxilarul încordându-i-se uşor în timp ce se încrunta la ceva de lângă fereastră.

— Nu putem cumpăra mai mult argint. Tot tărâmul a fost ras. Belikon are şi un embargo asupra lui. Orice bucăţică de argint găsit între graniţele Yveliei trebuie predat coroanei. Ăsta e parţial motivul pentru care avem atâta nevoie să folosim quicksilver-ul. Alte tărâmuri au argint din abundenţă. Am putea face schimb şi să obţinem mai mult decât am avea nevoie, dacă am putea să trecem între tărâmuri.

— Dacă Belikon are tot argintul Yveliei, atunci sigur vi l-ar da, nu? Dacă e atât de vital pentru a câştiga războiul?

Kingfisher a pufnit.

— Aşa s-ar zice, nu? Dar nu. Belikon nu ne va da argintul. Nu ne va da niciun ajutor. Nu ne va da mâncare, sau haine, sau arme. Nu-i pasă deloc de acest război.

— Dar asta e pur şi simplu... N-are niciun sens.

Am mai luat o duşcă zdravănă de vin. Gustul unic s-a transformat în arome florale în gura mea. Era fin, bogat şi complex în acelaşi timp. Aroma mă surprinsese Ia început, dar începea să-mi placă cu adevărat.

Kingfisher mă privea fără emoţie. Quicksilver-ul care-i înconjura irisul drept pulsa şi prindea lumina lumânării, mişcându-se şi răsucindu-se prin marea de verde. Părea să fie mai activ decât de obicei. Ca şi cum ar fi confirmat acest lucru, mâna

Scanat cu
CamScanner

lui Kingfisher s-a strâns în jurul paharului de vin. Umerii i s-au încordat, nările dilatându-i-se, apoi a răsuflat adânc şi s-a relaxat din nou. Totul s-a întâmplat foarte rapid. Poate nici n-aş fi observat dacă mi-aş fi luat privirea de la el măcar o secundă.

Ochii lui Kingfisher mă sfredeleau. Ştia că-l văzusem tresărind şi, după felul în care se uita la mine, cu una dintre sprâncene arcuită ca şi cum mi-ar fi pus o întrebare, aştepta să vadă dacă aveam să menţionez ceva despre asta. Voiam s-o fac, dar ştiam deja că m-ar fi făcut să mă simt frustrată şi furioasă. Cumva, mi-ar fi folosit interesul împotriva mea.

Scanat cu CamScanner

Ar fi găsit o cale să fie crud – era pur şi simplu în firea lui – aşa că am evitat subiectul. Eram pe cale să-l întreb ce experimente încercase pentru a face o relicvă, însă trupa de spiriduşi de foc s-a năpustit în cameră, corpu rile lor ca de cărbune aruncând scântei şi fire de fum în timp ce se apropiau de masă. Cei doi spiriduşi din fruntea grupului cărau farfurii mari, pline cu mâncare. Două feluri diferite de desert, după cum arătau. Aproape că au scăpat farfuriile când m-au văzut stând la capătul mesei lângă Fisher.

— Stăpâne! a ţipat o femeie. *Domnia ta!*

S-a învârtit într-un cerc, cu gura deschisă. Restul spiriduşilor de foc şi-au dat seama că îndrăznisem să mă mut lângă preţiosul lor stăpân şi şi-au ieşit şi ei din minţi.

— *Ea e...*

— *Fiinţa umană!*

— *Stăpâne Kingfisher!*

Archer a fost ultimul spiriduş care a intrat în sala de mese. în secunda în care m-a văzut, s-a prăbuşit pe spate, chiar acolo unde era, aşe- zându-se greu pe covorul pluşat, şi a început să gâfâie.

— Iertaţi-mă.. .Stăpâne. Nu.. .mă.. .aşteptam...

— E în regulă, Archer. Toată lumea să se calmeze.

Fisher nu-şi schimbase poziţia. Era încă tolănit în scaunul lui, într-o manieră foarte relaxată, dar îşi acoperise gura cu mâna, încercând să-şi ascundă zâmbetul. S-a uitat în jos şi a tuşit, părând că încearcă să se adune.

— Puteţi lăsa farfuriile deocamdată. Şi desertul. Doar puneţi-le pe masă şi puteţi pleca toţi. Mulţumesc.

Toţi spiriduşii de foc eliberau fum negru. Crăpăturile şi crestăturile de pe corpurile lor compacte străluceau şi ardeau ca jarul aţâţat. Când unul dintre prietenii lui a încercat să-l ajute pe Archer să se ridice, o mică flacără i s-a format pe braţ. A scos un strigăt speriat, şi toţi spiriduşii au început să-l plesnească, încercând să-l stingă.

— îmi pare rău, stăpâne! îmi pare atât de rău! *Sunt atât de jenat!* s-a văitat Archer.

Scanat cu CamScanner

Kingfisher s-a ridicat în cele din urmă şi s-a dus la grupul de spiriduşi panicaţi. I-a condus afară din sala de mese, liniştindu-l pe Archer tot timpul, râsul lui răsunând în toată sala. încă zâmbea când s-a aşezat înapoi în scaunul său.

256

— Sfinţi martiri! Credeau că o să încerc să te înjunghii cu furculiţa mea de peşte?

Fisher s-a frecat la ceafă, zâmbetul dispărându-i.

— Spiriduşii de foc sunt doar copleşiţi de emoţie. Le place să exagereze, asta-i tot.

Până să termine de vorbit, faţa i s-a golit de expresie din nou.

— Vor fi uitat totul până mâine.

— Mâine o să cinez la forjă, am spus. N-o să mai fie nevoiţi sa aibă de-a face cu o fiinţă umană murdară şi nepoliticoasă, care încalcă eticheta din Cahlish.

— Vei mânca aici, m-a corectat Fisher.

— Nu am şi eu un cuvânt de spus în privinţa asta?

— Te vei otrăvi dacă mănânci la forjă.

— în camera mea, atunci.

— Vei mânca *aici,* a repetat Fisher.

A continuat înainte să pot sugera oricare dintre celelalte un milion de locuri unde aş prefera să-mi iau mesele.

— Cât despre spiriduşii de foc, le plac oamenii. Mult mai mult decât le plac Fae.

— Da, sigur. Te tratează de parcă tu ai fi agăţat luna pe cer.

— Eu sunt diferit, a spus el de parcă ar fi fost evident. Archer m-a crescut. După părinţii mei, a fost primul dintre Fae inferioare care m-a ţinut în braţe. Are o slăbiciune pentru mine, presupun.

O slăbiciune? Era mai mult de atât. Spiriduşul îl iubea pe Fisher. Pe mine, pe de altă parte?

— Mă priveşte de parcă n-aş fi demnă să respir acelaşi aer ca tine.

Fisher a clătinat din cap.

— Nu, nici vorbă. E *interesat de* tine. Se întreabă dacă vei rămâne.

Am luat cu degetele un morcov copt de pe farfuria mea,

Scanat cu CamScanner

muşcând din capătul său.

— Se va bucura să audă că nu voi rămâne.

Niciun cuvânt nu a ieşit de pe buzele lui Fisher. Stătea nemişcat ca o statuie, privindu-mă cum mănânc morcovul, ochii lui de jad studiin- du-mi trăsăturile. Ochii mai întâi, apoi puntea nasului. Peste pometi şi, apoi, în jos spre gură. Privirea lui a zăbovit acolo mai mult decât părea

potrivit. Cum nu părea să vrea să se uite în altă parte, am spus primul lucru care mi-a venit în minte pentru a rupe tăcerea.

— Ar trebui să-l trimiţi pe Carrion acasă, chiar dacă refuzi să mă laşi să plec deocamdată.

A părut surprins de asta.

— Ar trebui?

— Are familie în Zilvaren. Bunica Iui. Va fi îngrijorată pentru el. Şi le poate spune lui Hayden şi lui Elroy că sunt bine dacă se întoarce. Asta probabil i-ar opri să facă ceva regretabil, momentan.

— Hm. Vom vedea ce are de spus băiatul.

— Are douăzeci şi şase de ani. Nu mai e deloc un băiat, am mormăit.

— E un prunc cu o gură mare. Dar... îl aperi, a meditat Fisher. Presupun că era de aşteptat. Sunt sincer surprins că vrei să plece.

A luat o înghiţitură de vin.

— îl aperi?

Fisher emana o tensiune nefamiliară. Părea că se străduieşte foarte tare să pară nonşalant.

— Hm. N-aş fi zis că e genul tău, dar explică multe.

Genul meu? O senzaţie de moleşeală m-a făcut să mă las pe spate în scaun. Brusc, mă simţeam atât de ameţită.

— Despre ce vorbeşti?

— A menţionat că eşti îndrăgostită de el. Când eraţi în camera voastră.

— Ei bine, a minţit! am bolborosit. Carrion e un spin în coaste. E cunoscut pentru că inventează poveşti pe loc.

— Când am mers în Zilvaren să-l aduc...

Scanat cu CamScanner

— Când ai mers în Zilvaren, trebuia să-l aduci pe *Hayden.*

Stomacul meu a încetat să se mai zvârcolească, înlocuit de o înţepătură de furie. Mi-am pus vinul jos.

— Ceea ce-mi aminteşte de faptul că nu ţi-ai respectat partea ta din înţelegere. Nu cum trebuie. Cum se face că eu încă trebuie să-mi respect partea mea din jurământ, dar tu eşti liber să te retragi?

Era atât de uşor pentru el să mă ignore. O mişcare a încheieturii şi o rotire a ochilor, şi orice spuneam devenea nesemnificativ. Era exasperant.

— Nu mă retrag din nimic. Am jurat că voi încerca să-ţi aduc fratele înapoi. Am încercat să-ţi aduc fratele înapoi, a spus el. Jurământ îndeplinit.

— Nu că te-ai fi străduit prea tare.

— N-am spus că mă voi strădui *foarte tare,* nu? Şi, oricum, vei descoperi că am făcut tot ce sc putea, având în vedere circumstanţele.

— Ai spus că îl poţi găsi pe fratele meu pentru că aveam aceiaşi părinţi. Că ar fi un lucru *uşor* de vreme ce aveai sângele meu.

Fisher a făcut o pauză. Petrecusem destul timp în preajma lui pentru a şti când era pe cale să spună ceva ce nu-mi va plăcea. încântarea nelegiuită din ochii lui promitea că aveam *să urăsc* ce urma să aud.

— Aşa e. Dar nu eram doar acoperit cu sângele tău, nu-i aşa? Purtam şi un alt... *parfum* de-al tău.

Parfum. A cântărit cuvântul. S-a desfătat cu el. Felul întunecat, sugestiv în care l-a rostit, nu lăsa loc pentru imaginaţie. Nu avea milă, aşa că era puţin probabil să-l implor pentru ea, dar trebuia să încerc.

— Nu. *Nu* face asta, Fisher. Te rog. Doar...

— Când te frecai peste tot în poala mea, m-ai marcat foarte eficient, a tors el.

Un foc mi-a ars gâtul, făcându-mi vocea să se frângă.

— Te *urăsc.*

— Tot spui asta. încă nu sunt convins că e adevărat. Oricum,

Scanat cu CamScanner

fratele tău nu era unde ai spus că ar fi. Şi când am ajuns la protejatul tău, ţi-am detectat mirosul de la o poştă...

— Mai taci, Fisher.

— . ..împrăştiat peste *băiatul* ăla.

Mi-a aruncat un rânjet crud.

— Feromonii sunt ca rachetele de semnalizare pentru nasurile noastre, micuţă Osha. Mă grăbeam, aşa că n-am făcut diferenţa între sânge şi sex atunci. Dar când am intrat în camera aia mai devreme, şi prietenul tău Carrion a menţionat mica ta obsesie pentru el...

— Taci. Naibii. Din. Gură.

— A devenit foarte clar ce se întâmplase. încă miroase a tine chiar şi acum.

— M-am culcat cu el acum luni de zile. *Luni.* A fost o singură dată, şi eram beată, şi nu m-a lăsat să uit de atunci. Nu ai cum să mă mai miroşi pe el.

— Ba da, am, a mârâit Fisher, ochii întunecându-i-se. Ţi-aş recunoaşte mirosul oriunde. Pe oricine. L-aş recunoaşte dacă aş fi orb şi pe întuneric. Peste o mare întreagă. Aş putea să *te* adulmec...

259

BUM!

Ferestrele de pe zidul estic al sălii de mese au explodat înăuntru.

S-a întâmplat rapid şi cu o forţă uimitoare,

într-un moment, mă holbam la Kingfisher, privindu-i gura cu oroare, ofilindu-mă puţin mai mult cu fiecare cuvânt al lui. în următorul, o ex plozie strălucitoare de sticlă ploua peste noi. Cioburi de mărimea mâimj mele tăiau aerul ca nişte pumnale, lovind masa, sfâşiind florile, tăindu-mi pielea. Mi-am ridicat mâinile instinctiv, protejându-mi faţa şi capul.

— *Futu-i!*

Kingfisher a devenit moartea însăşi.

Expresia lui s-a transformat într-una de furie, buzele dezvelind caninii care i s-au alungit. Era o umbră în mişcare, deja ajuns de cealaltă parte a mesei cu Nimerelle în mâini, înainte ca siluetele întunecate să fi căzut cu totul de la ferestre.

Erau patru monştri înalţi cu păr rar, încâlcit şi piele albă, ca de

Scanat cu CamScanner

ceară. Obraji scofâlciţi, brăzdaţi de vene negre. Degete strâmbe la capătul cărora aveau gheare. Ochi roşii. Nu doar irisurile, ci şi albul ochilor, de parcă fiecare capilar explodase şi sângera. Aveau la vedere un şir de colţi gălbui, alungiţi, din care picurau fire de salivă vâscoasă. Purtau haine, dar erau zdrenţuite, abia agăţându-se de corpurile lor sfrijite.

Cel mai mare dintre cei patru, un mascul cu rune negre şi groase tatuate pe frunte, a scos un răget înfricoşător şi s-a năpustit spre Fisher. Fisher se mişca precum apa. Nimerelle strălucea în jurul lui, lama neagră, pătată şfichiuind prin aer, lăsând în urmă fum. Sabia era o extensie a lui Fisher însuşi. Pentru un moment, tot ce am putut face a fost să stau şi să mă holbez Ia el, privindu-l uimită cum se năpustea asupra monstrului. Era puternic şi rapid, corpul lui răsucindu-se fără efort când monstrul a încercat să-l sfâşie. Mâna care încercase să-l lovească pe Fisher a căzut pe podea cu un zgomot surd, rostogolind-se sub masă. Sânge negru, fumegând, a ţâşnit din ciotul pe care Nimerelle îl lăsase în urmă, duhoarea pătrunzătoare de sulf inundând sala de mese.

Fisher mi-a aruncat o privire peste umăr şi a strigat:

- MIŞCÂ-TE!

Am revenit la realitate. Am sărit în picioare, sângele bubuindu-mi în tâmple. Două dintre creaturile bolnăvicioase se apropiau, scrâşnind din colţii lor îngrozitori în timp ce veneau spre mine.

Scanat cu
CamScanner

Ani întins mâna şi am găsit pumnalul legat de coapsă, strângându-I cu putere, ochii mei sărind de la unul dintre monştri la celălalt. Cel din dreapta, o femeie cu păr argintiu şi buze sfâşiate, a sărit pe masă, aterizând în patru labe. Se mişca sacadat, capul înclinându-i-se dintr-o parte în alta în timp ce-şi întindea gâtul spre mine, adulmecând aerul ca un animal. Cel din stânga era mai mic decât femeia. Undeva între adult şi copil. A mârâit, scoţând un sunet care-ţi făcea părul măciucă, şi a răsturnat scaunul lui Fisher când a venit spre mine, facându-l să se prăbuşească pe podea. Ochii lui erau goi. Ai *amândurora* erau. Nu exista nicio urmă de inteligenţă acolo. Niciun gând real. Doar dorinţa de a sfâşia, de a rupe şi de a ucide. Ura radia din ei, intoxicând aerul, atât de densă încât aproape că mă sufoca.

Femeia a ajuns prima. Nu avea arme, dar nici n-avea nevoie de ele. Ghearele ei erau de-ajuns. A atacat, încercând să mă lovească în piept cu ghearele. Am sărit înapoi, abia evitând vârfurile lor înnegrite, dezgustătoare, dar ea venea deja din nou, dând din braţe spre mine. Am lovit cu pumnalul, tăind cu lama în acelaşi timp, şi metalul şi-a făcut treaba, lăsând o tăietură adâncă peste tendoanele din antebraţul ei. Sânge împuţit, gros ca uleiul, a ţâşnit pe cămaşa mea.

Un ţipăt sfâşietor, oribil, a venit din cealaltă parte a sălii de mese. Sunetul mi-a făcut dinţii să scrâşnească. O serie de bubuituri şi zăngăni- turi a urmat, dar nu-mi permiteam să mă uit. Momentul în care-mi pierdeam concentrarea avea să-mi aducă moartea.

Femela a răcnit, scuturându-şi braţul de parcă nu putea înţelege de ce o durea. Am rotit pumnalul, tăind-o din nou, de data asta peste umăr. Cămaşa pe care o purta s-a despicat, pielea subţire, brăzdată de venele negre de dedesubt, crăpând ca un fruct putred.

Mici bucăţi albe s-au împrăştiat din rană. Au lovit covorul şi au început să se mişte.

Viermi.

Cel din stânga mea s-a repezit înainte, cu dinţii scrâşnind. Am scos repede lama, ţintind spre gâtul lui, răsucindu-mă în acelaşi timp şi încercând să-i evit ghearele, dar nu am fost destul de

Scanat cu
CamScanner

rapidă. Se mişca prea repede, într-un mod nefiresc. Aerul mi-a ieşit din plămâni într-un pufnet când s-a izbit în mine. Sufrageria s-a înclinat. Am căzut, coastele explodându-mi de durere când am lovit podeaua. Am strigat panicată în timp ce femela şi băiatul s-au năpustit peste mine.

Scanat cu CamScanner

Zei şi martiri, aveam să mor.

Aveau să mă *mănânce.*

N-aveam nicio îndoială în privinţa asta. Dinţii aceia erau făcuţi pentru un singur scop: să sfâşie carnea. Am gâfâit, durerea străfulgerându-mi piciorul. Ghearele lor îmi sfâşiau hainele. îmi tăiau pielea. Nu puteam vedea. Nu puteam respira. Femela s-a ridicat, fire umede de salivă picurându-mi pe piept. Şi-a deschis gura, cu maxilarul deschis mult mai larg decât ar fi trebuit să poată, dezvăluind un ciot înnegrit, mutilat şi pulsând unde ar fi trebuit să fie limba. A pufnit, apoi s-a năpustit.

M-am pregătit, aşteptând acei dinţi oribili să mi se înfigă în carne, dar nu s-a întâmplat. O dâră de fum negru i s-a înfăşurat în jurul gâtului. Fumul a devenit metal, apoi capul femeii s-a despărţit de gât şi *a dispărut.* Corpul ei a zburat de pe mine zvâcnind, zvârcolindu-se şi crăpând, oasele trosnind în timp ce se rostogolea pe covor.

Kingfisher se înălţa deasupra mea ca însuşi zeul morţii.

Pieptul i se ridica şi cobora violent, ochii strălucindu-i de verde, şi de argint, şi de crimă.

— Eşti bine? a zis el gâfâind.

încă strângeam pumnalul, lama lui scurtă acoperită de sânge negru şi lipicios. Am înghiţit, dând din cap, chiar dacă eram destul de sigură că nu eram bine. Deloc bine.

— Băiatul... am gâfâit.

Expresia lui Kingfisher s-a întunecat. S-a întors, şi amândoi am văzut adolescentul în acelaşi timp. La opt paşi distanţă, în patru labe, gemea în timp ce lingea o pată de sânge de pe covor. La fel ca a femelei, limba lui era un ciot crud de carne. Fără să ezite, Kingfisher a coborât Nimerelle pe gâtul creaturii, decapitându-l şi pe el. Corpul băiatului s-a prăbuşit instantaneu, mâinile Iui deformate relaxându-se, ghearele descleştându-se pe covorul distrus.

M-am rostogolit şi am vomitat.

Probabil că Kingfisher urma să-şi bată joc de mine pentru că mi-am pierdut controlul asupra propriului stomac, dar nu-mi păsa. Tremuram prea tare ca să mă pot ridica măcar în genunchi.

Scanat cu
CamScanner

Ce...

...naiba...

...s-a întâmplat?

262

Nişte mâini puternice mi-au găsit coastele. Am gâfâit, înţepătura arzătoare a durerii dansând din nou în sus pe picior. Kingfisher şi-a re- poziţionat felul în care mă ţinea, mormăind nemulţumit pentru sine, în timp ce mă ridica în braţe.

— Ai fost zgâriată. Rana trebuie purificată, a spus el.

— *Purificată*[7]

— Altfel, otrava te va ucide. Te-a muşcat vreunul dintre ei?

— N-nu. Nu cred...

Capul îmi plutea, un alt val de greaţă lovindu-mă cu putere. Puncte albe mi-au izbucnit în ochi, făcând să pară că părul lui Fisher era plin de stele. Se întindeau peste tavan, mai întâi o stea căzătoare, apoi alta, apoi un milion, gonind prin faţa ochilor mei. Era... chiar frumos, de fapt. Şi Kingfisher la fel. Gâtul îi era pătat cu sânge negru, şi părul îi era ciufulit. Ochii îi erau sălbatici, dar arăta superb. îi puteam simţi inima bătând ca o tobă datorită apropierii noastre. *Dum-dum, dum-dum.*

Nu-mi puteam simţi degetele.

De ce... nu puteam... să le simt?

De ce *alerga* Kingfisher?

— Ce... *erau* chestiile alea? am şoptit răguşit.

Stelele goneau deasupra capului frumos al lui Kingfisher. Şi-a încleştat maxilarul, muşchii gâtului încordându-i-se când a lovit o uşă cu piciorul, deschizând-o şi trecând prin ea cu mine în braţe.

— Soldaţi de infanterie Sanasrothieni, a răspuns încordat. Mâncători. *Ei* sunt motivul pentru care avem atâta nevoie de argint. E singurul lucru care îi poate ucide. *ACUM POATE CINEVA SĂ MĂ AJUTE, FIR-AR SĂ FIE!*

Scanat cu CamScanner

19.

CU OASE CU TOT

Un vis despre moarte şi foc lichid.

Nu.

Un coşmar.

Eram prinsă înăuntru fără nicio cale de ieşire. Coridoare întunecate se întindeau la infinit, uşi pe toate părţile. De fiecare dată când deschideam una, cu inima bubuindu-mi în piept, eram întâmpinată de duhoarea putrefacţiei şi de colţi gălbui, ascuţiţi, care scrâşneau. Erau o mulţime. Mâncători. Aşa îi numise Kingfisher. Le mai spusese şi soldaţi de infanterie, dar nu păreau a fi soldaţi. Un soldat trebuia să poată urma ordine. Să îndeplinească voinţa altuia. Chestiile din spatele acestor uşi erau monştri, capabili să se supună doar setei lor de sânge. Femei, şi copii, şi bătrâni, toţi nebuni şi înfometaţi. Mă sfâşiau cu ghearele lor. Işi înfigeau dinţii putreziţi în pielea mea. Ţipam şi mă zbăteam, smulgându-mă de lângă ei, abia scăpând cu viaţă, doar pentru a deschide altă uşă şi a dezlănţui un nou val.

Nu puteai să fugi de ei. Nu puteai să te lupţi cu ei. Alergau după mine, sfidând gravitaţia în timp ce-şi înfigeau ghearele în zidărie şi mişunau pe pereţi, năpustindu-se în patru labe pe tavan. Demoni cumpliţi, malefici, hotărâţi să-mi bea sângele până la ultima picătură şi să-mi stoarcă sufletul în acelaşi timp.

Am fugit cât am putut de tare, dar degeaba. Erau prea mulţi. Plămânii îmi ardeau, rana din coastă era în flăcări. Sângele mi

Scanat cu CamScanner

se scurgea pe picioare, acoperindu-mi tălpile goale într-un strat cleios care ni-a făcut să alunec şi să cad...

N-am încetat să cad.

Aveam să cad pentru totdeauna, arzând mereu, până când sângele avea să mi se transforme în abur stacojiu şi carnea avea să mi se desprindă de pe oasele fragile.

Şi tot cădeam.

Cădeam şi tot cădeam la nesfârşit.

Eu...

M-am trezit brusc, trăgând în piept o respiraţie greoaie, gâfâită, când m-am ridicat drept în capul oaselor. Unde... Unde *eram*[7]

Aveam în gură gust de bilă şi de cenuşă. Totul mă durea al naibii de tare. îmi simţeam membrele de parcă ar fi fost legate de patru cai, iar nemernicii o luaseră la galop în patru direcţii diferite. Mă durea să respir. Să înghit. Să clipesc, la naiba. Pentru un minut, mi-am sprijinit mâinile de salteaua de sub mine, încercând să-mi adun simţurile, aşteptând să treacă durerea.

A durat ceva, dar în cele din urmă, am putut să gândesc suficient cât să observ împrejurimile, în ciuda durerii. Lumina se revărsa prin ferestrele înalte de patru metri din stânga mea. Draperii grele de catifea atârnau la ele, pe jumătate trase într-o parte. Pe pereţi atârnau tablouri în rame aurite, deşi picturile din interiorul ramelor erau sfâşiate. Deasupra, tavanul era vopsit în negru, puncte albe împrăştiate pe el fără vreun sens sau ordine aparentă. O comodă făcută dintr-un lemn bogat, întunecat, era aşezată lângă uşă. Un dulap făcut din acelaşi lemn era pus în colţ, uşile lui larg deschise etalând o colecţie de haine de culoare închisă.

Eram într-un pat. Un pat cu baldachin, cu păsări, lupi şi dragoni sculptaţi pe stâlpi. Cearşafurile erau negre. Pernele de la picioarele patului erau tot negre. împreună cu hainele predominant negre atârnate în dulap...

Teama m-a bătut pe umăr. în momentul în care am inspirat şi am simţit mirosul de mentă din aer, am ştiut că eram într-o mare belea.

— Ei, ia te uită. Trăieşte, s-a auzit o voce şoptită.

Scanat cu
CamScanner

Nu observasem fotoliul cu spătar înalt în marea de umbre creată de draperia trasă. Nici nu observasem masculul Fae tolănit în el, cu picioarele lungite şi încrucişate, mâinile împreunate pe abdomen. Acum că ştiam că e acolo, era imposibil de ratat. Părul lui Fisher era răvăşit, valuri şi bucle revărsându-se în toate direcţiile. Faţa îi era albă ca varul pe lângă hainele întunecate; ca întotdeauna, era o creatură a contrastelor.

Chiar şi de la cinci metri distanţă, puteam vedea urmele de sânge negru care-i pătau obrajii. Părea relaxat. Postura lui era una de plictiseală, dar energia pe care o emana m-a lovit ca o palmă. Cu ochi de foc verde, se uita la mine atât de intens, încât aproape am cedat şi m-am retras sub greutatea privirii lui.

Mi-am încleştat dinţii, pregătindu-mă pentru furtuna pe care o simţeam adunându-se la orizont.

— N-a fost vina mea, am spus.

Kingfisher a clipit.

— N-am spus niciodată că ar fi fost.

— Te *uiţi* la mine de parcă ar fi fost, am ripostat, strângând cearşafurile la piept, ţinându-mă de ele de parcă aş fi putut să le folosesc drept scut împotriva lui.

— Mie mi se pare că te lupţi cu o conştiinţă vinovată, a mârâit el.

— Nu am o conştiinţă vinovată. Am o gaură în coastă *şi* în picior, pentru că ai ales să ne muţi într-un loc unde nebuni turbaţi se aruncă prin ferestre şi ne atacă.

— Nu eşti rănită, a spus el nepăsător.

-Ce?

— Avem tămăduitori excelenti aici. Mai buni chiar decât la Palatul

>

de Iarnă. Un avantaj al vieţii Ia marginea unei zone de război. Nu trebuie să-ţi înlocuieşti războinicii dacă poţi să-i smulgi din fălcile morţii la timp.

I-am aruncat o privire întunecată.

— Să stau foarte aproape de tine, ai zis. Ei bine, am stat cât de aproape am putut fără să stau în poala ta, şi uite ce s-a întâmplat. Am fost atacaţi chiar în *casa* ta.

— *Fleoşc.*

A scos un sunet dispreţuitor, jucându-se cu un nasture de la

Scanat cu
CamScanner

cămaşă.

— Asta n-a fost nimic. Patru cercetaşi rebeli care au crezut că au o şansă pe care nu aveau cum s-o fructifice niciodată. Nu se va mai întâmpla.

— Nu poţi garanta asta.

— Ba da, pot. Casa a fost neprotejată de când am sosit. Ren a vrut să aducă o unitate aici ca să patruleze curtea şi să se asigure că nu avem musafiri nedoriţi, dar l-am refuzat. Nu mi-am dat seama că mâncătorii au devenit atât de...

— Obraznici?

— *Flămânzi.* Şi-a apăsat vârful limbii de colţul unui canin ascuţit, studiindu-mă. I-ai dat lovitura de graţie unuia dintre ei, a spus.

— Două lovituri.

Dacă tot era să mă laude, măcar s-o facă corect.

— Impresionant.

Asta ar fi trebuit să fie un compliment, dar tonul său l-a făcut să sune ironic.

— Pentru o fată? am întrebat amărâtă.

Şi-a ridicat o sprânceană întunecată.

— Pentru *o fiinţă umană.*

— O, mai du-te-n mă-ta, prinţişorule, am izbucnit. Ce ai tu împotriva oamenilor? Eşti atât de hotărât să ne urăşti, dar suntem mai asemănători decât ţi se pare.

A pufnit dispreţuitor. S-a ridicat de pe scaun şi s-a apropiat de pat. Stând lângă mine, şi-a întins mâna şi şi-a înfăşurat o şuviţă din părul meu în jurul arătătorului, privind gânditor.

— Nu suntem deloc asemănători, a spus încet. Tu aproape că ai murit de la o zgârietură care pentru mine ar fi fost doar o iritaţie uşoară. Eşti slabă. Eşti fragilă. Eşti vulnerabilă. Eşti un pui de căprioară care bâjbâie prin întuneric, înconjurată de prădători cu dinţi foarte ascuţiţi. Eu sunt ceea ce există dincolo de întuneric. Sunt ceea ce bagă spaima în monştrii care te-ar ronţăi cu oase cu tot.

De ce se uita la mine în felul ăsta? Privirea îi era dură, dar expresia lui era în mod deliberat neutră. Nu reuşeam să înţeleg. Nu reuşeam. Degetele i s-au mişcat uşor, cu vârfurile foarte aproape de obrazul meu. încă mai eram ameţită de la otravă. Asta

Scanat cu CamScanner

trebuia să fie, pentru că aveam senzaţia că voia să-mi mângâie obrazul şi se abţinea cu greu.

— Asta e camera ta, am şoptit.

Fisher şi-a tras mâna înapoi, fulgerător. A rămas pe loc, cu ochii mari, cu buzele întredeschise, de parcă nu ar fi înţeles cum de ajunsese să-mi atingă părul, l-am urmărit expresia care îi devenea din ce în ce mai severă, simţind cum mi se strânge ceva în stomac. De ce era aşa? Care *era,* de fapt, problema lui? îl întrebasem direct care îi era problema cu oamenii, dar nu puteam scăpa de senzaţia că era ceva mai mult decât atât. Că avea ceva personal cu *mine.*

Chiar este, a spus. Era locul cel mai apropriat unde puteam să te aşez pe un pat.

— De ce sunt toate tablourile sfâşiate? l-am provocat.

Tensiunea care trosnea între noi s-a rupt ca o coardă întinsă prea tare

— Pentru că le-am distrus eu, a spus sec.

— De ce?

A expirat adânc, întorcându-se şi pornind cu paşi mari şi hotărâri spre uşă. Şi, exact ca la cină, înainte ca totul să scape de sub control, şi-a proiectat vocea astfel încât să pară că şopteşte chiar lângă urechea mea. Asprimea vocii lui, atât de aproape, m-a făcut să tresalt.

— Pentru că, uneori, pandantivul meu nu poate ţine la distanţă întunericul care se strecoară.

Strângând din dinţi, am strigat după el:

— Serios? Atât? Şi acum pleci? Dacă aşa stau lucrurile, pot merge înapoi în camera mea!

Fisher s-a oprit, mâna lui fiind sprijinită de tocul uşii.

— Dacă nu ai nevoie să te uşurezi, nu ieşi din patul ăsta, Osha. Şi nici atunci, te duci la baie şi te întorci imediat în pat. Mai sunt urme de otravă în venele tale. Ai nevoie să te odihneşti ca să te vindeci cum trebuie.

— Mă pot vindeca în patul meu.

Dar chiar în momentul în care am rostit asta, mi-a trecut prin minte o întrebare. Oare *aveam* măcar un pat aici? Un spaţiu care să-mi aparţină? Camera în care mă trezisem era un lux dincolo

Scanat cu
CamScanner

de orice speranţă pe care o avusesem vreodată în Oraşul de Argint, dar perspectiva de a împărţi dormitorul cu Carrion nu suna deloc atrăgător, mai ales când mă simţeam atât de rău.

— Stai în patul ăsta, micuţă Osha.

Ordinul era blând, aproape grijuliu, dar avea o rezonanţă care nu lăsa loc de replică.

Mi-am strâns degetele în jurul cearşafurilor de mătase neagră.

— Atunci *tu* unde o să dormi?

Dacă credea măcar pentru o secundă că voi împărţi patul cu el, se înşela amarnic.

Părea că mi-a citit gândurile, pentru că a zâmbit răutăcios.

— Plec la Inmr pentru o săptămână, a zis. Am nişte lucruri de rezolvat acolo.

— Innir?

— Tabăra militară. De cealaltă parte a munţilor. A făcut semn din cap spre fereastră. Ei acţionează ca o barieră între locul ăsta şi haosul de dincolo.

— Aha.

Deci avusesem dreptate. Tabăra pe care mi-o imaginasem atunci când auzisem de Cahlish chiar exista. Peste o mie de metri de stânci dure şi colţuroase se ridicau între ea şi casa asta, dar *era* acolo.

— Ca să fiu sincer, n-aş folosi niciodată o rană drept scuză să mă strecor în vreun pat, a spus Fisher.

Vocea lui era şi mai aproape acum. Aproape că îi puteam simţi atingerea buzelor pe marginea urechii.

— N-am avut niciodată probleme să fac rost de o invitaţie.

Era mult prea sigur de el. Aroganţa lui depăşea orice limită.

— Ei bine, să nu te aştepţi la vreo invitaţie din partea *mea,* am pufnit, trăgând cearşafurile şi mai sus, până mi-au ajuns sub bărbie.

Doamne, zâmbetul ăla. Buzele lui uşor deschise, lăsând să se vadă un mic colt al unui dinte ascutit. Trebuia să fiu extrem de atentă în preajma acestui zâmbet. Era în stare să mă distrugă dacă îl lăsam.

— Hm. Ai dreptate. Nu cred că mă vei invita. Când va veni momentul, cred că mă vei implora...

Scanat cu CamScanner

Am scos un ţipăt înfuriat. Apucând primul lucru pe care am putut pune mâna, am aruncat o pernă spre capul lui. Era prea grea, şi a căzut cu un sunet înfundat pe podea, departe de ţintă.

Râsul lui Kingfisher a răsunat pe hol pe măsură ce dispărea, uşa dormitorului trântindu-se în urma lui. M-am dezvelit, hotărâtă să arunc ceva *mult* mai ascuţit după el, dar atunci când am încercat să mă dau jos din pat, picioarele mele... nu nimic s-a întâmplat. Muşchii mei nici măcar nu au tresărit. Nici măcar un deget.

O, zei, eram paralizată. Ceva nu era în regulă. Tămăduitorii... ei... nu-mi puteam mişca... O, zei. Nu, nu, *nu...*

De-ndată ce am renunţat la ideea de a coborî din pat şi m-am concentrat doar să-mi mişc picioarele, corpul m-a ascultat. O uşurare atât de mare m-a cuprins, încât am izbucnit în plâns, apăsându-mi dosul palmei peste gură. *îmi puteam* mişca picioarele. Pur şi simplu nu mă puteam ridica.

Eu...

Stai.

Nu.

Doar nu făcuse...

Dacă nu ai nevoie să te uşurezi, nu ieşi din patul ăsta, Osha. Şi nici atunci, te duci la baie şi te întorci imediat în pat.

Am înţeles totul cu o apăsare grea în capul pieptului.

Ăsta era motivul pentru care vocea lui Fisher sunase atât de fermă atunci când mi-a spus să stau în pat şi să mă odihnesc – pentru că fusese o poruncă pe care mi-o dăduse prin jurământul care mă lega de el.

Eram *obligată* să rămân în patul Iui.

Nu aveam de ales.

Cinci zile.

Cinci blestemate de zile lungi. Am mâncat în patul Iui Fisher. Am dormit în patul lui Fisher. De fiecare dată când aveam nevoie *să mă uşurez,* după cum spusese Fisher cu atâta eleganţă, corpul îmi permitea să mă ridic, dar picioarele mă purtau către uşa discretă de lângă dulap şi mă lăsau să intru în superba baie de marmură albă. Puteam să fac ce aveam nevoie, să-mi spăl mâinile, dar imediat ce terminam, picioarele mă

Scanat cu CamScanner

purtau înapoi în confortabila închisoare care era patul lui.

Habar n-aveam ce fel de magie păstra cearşafurile perfect reci şi curate, dar nu mi-a luat mult să ajung la concluzia că era vicleană şi diabolică la rândul ei. Mirosul lui Fisher nu dispărea niciodată din mătasea neagră, îl puteam simţi – aroma complexă a unei păduri în plină iarnă – în fiecare secundă, în fiecare oră, în fiecare zi, până când el era singurul meu gând.

îmi venea să-l *omor.*

Şi eram atât de plictisită, încât puteam să jur că aveam să-mi pierd minţile. Prezenţa lui Onyx era singurul lucru care mă salvase. Vulpea sosise puţin după plecarea lui Kingfisher şi rămăsese cu mine cea mai mare parte a timpului. Se ghemuia lângă mine şi dormea. Scotea nişte sunete ciudate care semănau a râs ori de câte ori îl mângâiam sau îl scărpinam pe gât. De trei-patru ori pe zi, cobora din pat şi se strecura afară din cameră, deschizând uşa cu botul – presupuneam că merge afară să-şi facă nevoile sau să vâneze. Dar se întorcea întotdeauna.

Scanat cu CamScanner

De fiecare dată când spiriduşii de foc îmi aduceau masa, îi rugam să-l cheme pe Fishcr, dar ei ridicau stânjeniţi din umeri şi îmi spuneau că nu s-a întors. După prânz, fără nicio excepţie, venea să mă verifice Te Léna, o tămăduitoare Fae cu pielea bronzată şi ochi de chihlimbar absolut magnifici. îşi punea mâinile pe abdomenul meu şi „îmi citea" sângele. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce însemna asta, dar funcţiona. O senzaţie uşor răcoritoare, dar nu total neplăcută, mi se strecura prin vene, făcându-mi corpul să zvâcnească puţin. Zâmbea în loc de scuze şi spunea „Nu încă", apoi îmi dădea o carte nouă de citit. în cea de-a patra zi însă, zâmbetul ei a fost mai strălucitor. Mai optimist.

— încă o zi, a spus.

— Dar mă simt perfect!

Mă simţisem suficient de bine să alerg prin jumătate de Zilvaren fără să transpir de când plecase Fisher la tabără, dar nu reuşisem să conving pe nimeni, cu atât mai puţin pe Te Léna.

— Chiar şi dacă aş vrea să te eliberez de porunca lui, n-aş putea. *Jurământul* ştie că nu eşti complet vindecată, aşa că nu te lasă să ieşi din cameră. Mi-a strâns umărul încurajator. Dar nu mai e mult. Mai e atât de puţină otravă în corpul tău, că abia o mai pot detecta. Doar douăzeci şi patru de ore.

în ultima zi a prizonieratului meu, Carrion mi-a adus micul-dejun, nu spiriduşii de foc. Mai venise şi înainte, dar mă deranjase atât de tare cu plimbatul lui în sus şi-n jos şi cu întrebările, încât ţipasem la el şi-l făcusem să plece. Nu se mai întorsese de atunci. Până acum. Mi-a zâmbit peste marginea tăvii pe care mi-a pus-o în poală, cu o sclipire jucăuşă în ochi.

— Pari furioasă, a spus.

Evident.

— *Sunt* furioasă.

Carrion s-a aruncat pe pat, întinzându-se lângă mine. Zgomotul l-a trezit pe Onyx; a scos un ţipăt, descoperindu-şi colţii spre cel mai căutat om din Zilvaren, cu urechile date pe spate, dar Carrion pur şi simplu l-a ignorat. A pufnit, răvăşind pernele lui Fisher, ca să-şi găsească o poziţie comodă.

— Ştii ce l-ar înfuria cu adevărat?

Ştiam că nu vorbeşte despre Onyx.

— Nici măcar să nu te gândeşti, Carrion.

Scanat cu
CamScanner

— Să te răzbuni făcând sex în patul lui.

Am băgat o bucată de măr în gură.

— Da, sigur. Sună *grozav.* Idiotulc. Ce crezi că ar face el dacă *aijaa sex în patul lui?*

Carrion şi-a mişcat sprâncenele sugestiv.

— Cred că n-ar afla niciodată.

Aproape că m-am înecat cu mărul.

— Oho, ba da, ar afla.

Comentariul sarcastic al lui Fisher din sala de mese mi-a venit în minte, de parcă el ar fi fost chiar aici, râzând ca şi cum mi l-ar fi repetat personal. *Ţi-am detectat mirosul de la o poştă, împrăştiat peste băiatul ăla. Feromonii sunt ca rachetele de semnalizare pentru nasurile noastre, micuţă Osha.*

— Aş fi dispus să risc să-i stârnesc mânia, a spus Carrion. Oricare ar fi pedeapsa lui, ar merita.

Ha. Carrion nu-l văzuse pe Fisher decapitând acel mâncător cu o singură mişcare nemiloasă a încheieturii. Dacă ar fi văzut asta, şi-ar fi regândit afirmaţia. I-am aruncat o privire tăioasă.

— *Nu.*

Carrion a furat o felie de pâine prăjită de pe tava mea. A muşcat din ea, răspândind o ploaie de firimituri care dispăreau ca prin farmec înainte să atingă cearşafurile.

— Doar ca să fiu sigur că am înţeles bine, a spus mestecând, *nu* pentru sex în patul răpitorului tău? Sau *nu* pentru sex în general?

— *Tu ce* crezi?

Mi-a făcut un semn cu colţul feliei de pâine prăjită.

— Ai putea despica un bărbat cu expresia asta. E unul dintre lucrurile care-mi place cel mai mult la tine.

I-am smuls pâinea prăjită din mână şi am aruncat-o pe farfurie.

— Mie nu-mi place nimic la tine.

— Mincinoase. Sunt *atâtea* lucruri care îţi plac la mine.

A clipii ştrengăreşte, încercând să-mi fure iar pâinea prăjită, dar l-am plesnit peste mână.

— la-ţi propriul tău mic-dejun, fir-ar să fie! Asta e al meu.

— Pârul meu. Ochii mei. Simţul umorului. Farmecul meu…

A început să enumere pe degete, făcând o listă.

Scanat cu CamScanner

— Tu nu ai absolut *niciun* farmec.

— Sunt cu mult mai fermecător decât *Kingfisher,* a izbucnit el.

— Sunteţi amândoi la fel de insuportabili. Acum, te rog frumos, ia-ţi ghetele murdare şi pline de noroi de pe pat.

— Ce contează? Oricum murdăria dispare imediat.

A făcut o demonstraţie, ştergându-şi tălpile murdare ale cizmelor de cearşafuri, şi arătând foarte mulţumit când mizeria pe care o făcuse a dispărut prompt.

— *Vezi?*

— Ce naiba ai făcut? l-am provocat. De ce eşti atât de murdar? Şi... stai, de unde ai luat cizmele astea? Ultima dată când te-am văzut, um- blai desculţ.

Am râs batjocoritor.

— Arătai *stupid.*

— Păi, nu puteam să umblu doar cu o singură cizmă, nu? în timp ce tu *erai închisă* aici, cu ochii în tavan, m-am antrenat cu noii gardieni. Au un sistem de antrenament fascinant.

A fost un atac lejer. O răzbunare pentru că spusesem că arăta stupid. Dacă era ceva ce Carrion Swift nu putea tolera, era să fie luat peste picior.

— Cât despre cizme, prietenul tău Fisher mi le-a dat.

Am pus furculiţa jos.

— *Chiar?*

Carrion a dat din cap.

— în noaptea aceea, înainte să iei cina cu el, de fapt. Tu deja plecaseşi spre sufragerie. A apărut cu astea în mână şi a spus că mi le dă cu o singură condiţie.

— Care anume?

Carrion a luat o boabă de strugure din tavă şi a vârât-o în gură.

— Să fac o baie.

— O baie?

— Da, o baie.

— E o cerinţă ciudată.

— Ştiu. Chiar şi după ce am fost răpit, târât într-un alt tărâm şi plimbat kilometri întregi pe spatele unui cal, tot miroseam bine. Dar el era foarte agitat de felul în care miroseam, aşa că mi-am zis, la naiba. Mă rog. O baie pentru o pereche nouă de cizme era un

Scanat cu CamScanner

schimb corect.

Şi a fost minunat să mă scald în toată apa aia caldă. Ciudat, nu-i aşa? Toată apa aia? încă nu pot să cred cum e posibil să fie atâta...

El a continuat să povestească, dar bucata de pâine prăjită pe care tocmai o luasem se transformase într-un aluat lipicios, ca un clei.

— A spus că nu-i place cum miroşi?

— Da, şi a fost *foarte* obraznic. A chemat nişte spiriduşi care m-au frecat cu nişte perii aspre până mi s-a înroşit pielea peste tot. Jur că mi-au dat jos patru straturi de piele. Apoi mi-au uns tot corpul cu nişte lut gros, alb şi m-au lăsat aşa până s-a întărit, şi au trebuit să-l spargă ca să mă cureţe.

— O, *zei!*

— Şi *apoi,* a spus luând alt strugure, m-au frecat cu un fel de muşchi, şi acolo lucrurile au devenit interesante. Au acordat o atenţie deosebită...

Ochii i-au alunecat în jos pe corp până s-au oprit la nivelul zonei intime. Mi-am ridicat sprâncenele.

— Ai lăsat un spiriduş de foc să te masturbeze cu nişte muşchi din tărâmul Fae?

— Nu era un spiriduş de foc, a spus el defensiv. Erau spiriduşe de apă. Trei. Sunt mai mici decât femeile Fae şi foarte plăcute ochiului. Nu m-am supărat deloc că mi-au acordat atâta atenţie.

— Eşti în Yvelia de cinci secunde şi deja ai avut o partidă în patru cu o altă specie de făpturi magice?

Nu ştiam de ce eram surprinsă. Era ceva absolut normal pentru Carrion.

— Eşti geloasă? a întrebat, clipind din nou.

— Nu! Sunt... sunt dezgustată! Şi dacă iei vreo boală de la Fae?

L-am privit insistent în zona intimă.

Alt strugure băgat în gură.

— Păi, nu mă îngrijorez de asta. Au fost *foarte* atente cu acel muşchi.

— Scârbos!

— Hai, mai repede! Mănâncă! Frumoasa tămăduitoare mi-a spus să te anunţ că poţi ieşi de aici imediat ce termini tot ce e pe tavă.

Am rămas cu gura căscată.

Scanat cu CamScanner

— Carrion Swift, eşti un mare idiot! Asta ar fi trebuit să fie primul lucru pe care să mi-l spui când ai intrat.

Scanat cu
CamScanner

Nu terminasem de mâncat o farfurie plină cu mâncare atât de repede niciodată în viaţa mea. Nici măcar atunci când eram lihnită de foame în Sectorul Trei.

Argintul sfârâia în creuzet, fierbând furios. Combinaţia de pilitură de fier şi pulbere galbenă, pe care o amestecasem iniţial într-o soluţie salină şi apoi o adăugasem în argintul topit, nu se terminase cu bine. Nici experimentul în care încercasem să adaug o mică bucată de aur şi nişte păr uman (al meu). De fiecare dată când puneam medalionul pe care-l forjasem cu materialele respective în quicksilver, acesta fierbea, iar vocea din interior ţipa furioasă într-o limbă străină. De data asta, arsesem nişte lemn, mărunţisem cărbunii rămaşi şi-i presărasem în argint. Cele două nu voiau să se combine, dar am turnat conţinutul creuzetului în matriţa pregătită şi am scufundat totul în cadă, strâmbându-mă în timp ce apa răcea metalul şi crea un nor de fum urât mirositor.

Imediat ce am lăsat medalionul în creuzet, am ştiut că şi acest experiment se terminase tot cu un eşec. Quicksilver-ul *râdea.*

Şi atât. Puteam face doar trei experimente pe zi. Cu atât de puţin argint, aveam nevoie să petrec restul zilei rafinându-l pentru a-l putea testa din nou a doua zi. înjurând furioasă, am adunat resturile şi le-am aruncat într-o cupă de ardere, nervii încingându-mi-se odată cu temperatura din cuptor. Chiar şi cu una dintre laturile atelierului deschisă către exterior, era la fel de cald ca în subsolurile palatului Madrei când am terminat pentru ziua respectivă.

Când nu gonea păsări sau nu vâna şoareci, Onyx obişnuia să stea întins sub un stejar imens, urmărindu-mă de la distanţă, răcorindu-şi burta în zăpadă.

Trecuseră opt zile de când fugisem din camera lui Fisher, ceea ce însemna douăzeci şi patru de încercări eşuate de a crea o relicvă. Cufărul plin cu inele de argint stătea lângă bancul unde îl lăsase Fisher, prezenţa sa fiind un memento zilnic că, până nu aveam să transform fiecare inel într-un scut care să permită războinicilor lui Fisher să treacă prin quick- sdver fără să fie vătămaţi, eram practic compromisă. Şi apoi, vedeam celelalte cufere pline cu inele, ascunse în colţ, şi trebuia să mă lupt cu

Scanat cu
CamScanner

impulsul de a ţipa.

Scanat cu CamScanner

Nu voiam să-mi imaginez ce avea să se întâmple dacă nu reuneam să fac progrese în curând. De fiecare dată când rafinam resturile de argint, pierdeam puţin din el. Cantitatea cu care puteam lucra se micşora în fiecare zi, iar odată cu ea, şi şansele mele de a-i mai vedea vreodată pe Hayden şi pe Elroy.

Pe măsură ce lucram, Onyx ţipa şi lătra, entuziasmat de ceva de cealaltă parte a zidului grădinii. Făcea asta des. Existau animale care rătăceau pe domeniile de la Cahlish şi gărzi care patrulau acum de cealaltă parte a zidului. Nu le vedeam prea des, dar le auzeam din când în când. Am ignorat sunetele de indignare ale lui Onyx, în timp ce puneam cu grijă argintul într-un vas cu acid. Uitându-mă la cele trei mici medalioane, urmărind cum se dizolvă încet, nu am văzut intrusul urcând peste zid decât atunci când a fost prea târziu.

Mi-am întors capul brusc când Onyx a scos un lătrat foarte asemănător celui al unui câine. Şi l-am văzut. O siluetă întunecată, înaintând spre mine prin grădină.

Mâncător.

Inima mi-a sărit din piept, mâna mi s-a întins spre pumnal, un ţipăt de panică mi s-a format în gât…

…dar nu era un mâncător.

Era Ren,

M-a salutat cu un zâmbet cald când a intrat în atelier.

— Bună ziua, Saeris.

— Serios? Urci zidul şi mă sperii de moarte, în loc să intri pe uşă?

— Era mai rapid, a spus. îmi pare rău. N-am vrut să te sperii.

Ar fi trebuit să mă sperii de general, dar nici măcar după ce a sărit peste zid şi m-a luat prin surprindere, nu mi-a fost teamă. Avea o căldură care mă făcea să mă simt relaxată, indiferent cât de impunător era. Jumătatea de sus a părului său lung, castaniu-nisipiu, era legată în două împletituri de război. Acestea i se adunau într-o coadă la ceafă. Restul atârna mult peste umeri, aproape la fel de lung ca al meu. Ochii lui – de un căprui intens – mă priveau puţin bănuitor în timp ce inspecta atelierul.

— Eşti bine? am întrebat. E… *sânge?*

Scanat cu CamScanner

Mâinile lui erau pătate cu negru, la fel şi pantalonii. Pieptarul său auriu, gravat cu un sigiliu al unui cap de lup care urla, foarte asemănător cu cel de pe colanul lui Fisher, era şi el stropit cu un lichid negru.

Ar Ci putut fi noroi foarte închis la culoare, dar... nu. Era destul de aproape acum ca să-l pot mirosi, şi, o, zei, generalul mirosea exact la fel de urât ca mâncătorii care ne atacaseră. Era cu siguranţă sânge. S-a uitat în jos, sprâncenele ridicându-i-se de parcă abia acum ar fi observat cât de murdar era.

— Ah. Rahat. Da, păi... n-am avut acces la o baie publică în tabără. E un râu, dar e îngheţat. Eu... eu ar trebui să mă duc să mă curăţ. îmi cer scuze, Saeris. Eram atât de hotărât să vin să te salut, încât...

A încercat fără succes să-şi şteargă mâinile de pantaloni.

— Da, am uitat de *asta.* Mă duc să mă spăl. Dar înainte de asta, am primit o misiune. Am plăcerea să te anunţ că Fisher te invită din nou la cină în seara asta.

— O, s-a întors, nu-i aşa?

Mi-am încrucişat braţele la piept.

— Şi *mă invitai* Eşti sigur că nu vrei să spui că îmi ordonă să mă duc? Renfîs a strâmbat din nas, şi am ştiut că am pus punctul pe i. Ren era de o mie de ori mai amabil decât Kingfisher şi reformulase mesajul pe care trebuia să mi-l transmită.

— Nu are intenţia să fie atât de brutal, a spus. A luptat în acest război atât de mult timp, încât a uitat cum e să interacţionezi politicos cu oamenii.

M-am întors în atelier şi mi-am aruncat mănuşile rezistente la căldură pe bancul de lucru.

— *Ar trebui* să încetezi să-i mai găseşti scuze. Nu îl ajută nici pe el, nici pe mine, nici pe oricine altcineva. E un nemernic şi-atât.

Ren a zâmbit uşor.

— Este şi cel mai bun prieten al meu. Trebuie să cred că mai e ceva din el acolo. Persoana pe care o cunoşteam cândva. Nu această versiune rece, închisă.

Vedeam bine că-l apasă tristeţea.

— Dar oricum. Nu te mai reţin. Trebuie să te pregăteşti pentru cină şi...

Scanat cu CamScanner

— O să fii şi tu acolo, de data asta?

Ren şi-a privit unghiile murdare, un zâmbet mic jucându-i pe buze. — Nu. De obicei mănânc cu Fisher, dar în seara asta nu am fost invitat. Am mijit ochii.

— Şi de ce crezi că s-a întâmplat asta?

— Nu-mi place să ghicesc.

Laşul! Amândoi ştiam că Fisher mă invitase doar pe mine pentru a mă tortura spre propriul său amuzament, fără ca cineva să-l poată opri Pe data asta, nu aveam de gând să accept,

— O să vii la cină, i-am spus lui Ren.

— Nu, nu cred, a răspuns el încet,

— Ba da. *Te invit eu.*

— Sunt onorat, şi îţi mulţumesc, dar...

— Stai, vrei ca Fisher să trebuiască să mă caute pentru că am refuzat să vin la cină? Vrei să mă forţeze să vin? Crezi că ar face asta?

— Nu, desigur că nu! N-ar face asta.

Am aşteptat.

— Bine, probabil că ar face-o, a recunoscut el.

— Perfect. Deci vii.

— *Saeris.*

— Pentru că n-ai vrea ca el să mă oblige să fac ceva ce nu vreau. Pentru că eşti un războinic drăguţ al Fae, spre deosebire de Fisher, care e întruchiparea diavolului.

Ren a şovăit, dar în cele din urmă a cedat.

— Bine. Da, în regulă. O să vin. Dar n-o să fie mulţumit de asta.

— Când e Fisher vreodată mulţumit de ceva? am zis printre dinţi. Unde e, oricum? De ce nu a venit el să mă chinuie cu vestea despre cina?

Ren s-a uitat spre uşă, mai alertat decât cu câteva clipe înainte. Am avut impresia că simţurile lui superioare de Fae detectaseră o mişcare în holul casei principale, dar, dacă a auzit ceva, nu a menţionat.

_ Este cu Te Léna, a spus el distrat.

— Oh. Adică a fost rănit sau ceva?

Scanat cu CamScanner

— Hmm? A, nu, e bine. Nimic de îngrijorat. A fost o încăierare scurtă în pădurea estică de dincolo de tabără, dar s-a terminat repede. A ieşit fără nicio zgârietură.

A dat din cap de parcă ar fi încercat să se convingă singur că ăsta era adevărul.

— Ne vedem la cină, Saeris.

— Stai. Un ultim lucru înainte să pleci. M-am gândit mult în timp ce am stat blocată aici, încercând să fac aceste relicve, şi... sabia lui Fisher, Nimerelle, mai are încă nişte magie, nu-i aşa? Fumul şi acea energie întunecată care pâlpâie de-a lungul lamei?

278

Ren părea mai sceptic acum.

-Da.

— Cum... cum e posibil?

Şi-a frecat falca, gândindu-se o clipă.

— Nu sunt sigur, a spus. Niciunul dintre noi nu ştie sigur. Tot ce ştim e că atunci când săbiile zeilor au amuţit şi şi-au abandonat purtătorii Fae, Nimerelle a rămas. Cu un preţ. Lama obişnuia să strălucească argintiu. Pe măsură ce veacurile au trecut, s-a înnegrit şi s-a pătat. Dar a rămas. Spiritul săbiei sau magia din ea, indiferent în ce crezi, *a rămas.* Oricum ar fi, nu l-a părăsit niciodată.

— Nu înţeleg de ce trebuie să vin.

Carrion şi-a tras gulerul, bombănind în timp ce mergea grăbit în urma mea pe hol.

— Eram în mijlocul unei sesiuni de antrenament grozave. Sunt murdar. M-aş fi schimbat dacă aş fi ştiut că voi sta la masă cu cel care m-a răpit pentru o cină plăcută. Apropo, ar fi trebuit să te schimbi şi *tu* după ce ai plecat de la forjă.

— M-am schimbat, am spus.

Carrion a strâmbat din nas.

— Serios? Parcă îmi amintesc că era o rochie neagră, foarte decoltată şi transparentă la capătul patului când m-am întors în cameră mai devreme, şi nu pot să nu văd că porţi o cămaşă decolorată şi uzată şi nişte pantaloni foarte ponosiţi.

— Şi ce? Sunt curaţi.

Scanat cu CamScanner

— Ăsta e singurul lucru bun care se poate spune despre ei. Nasul lui Carrion s-a strâmbat dezgustat. Aveam un interes personal să te văd în rochia aia.

— De ce?

Am deschis uşa sălii de mese.

— Sânii tăi sunt fenomenali, de-aia. Ar fi arătat grozav în rochia aia. Şi fundul tău. Materialul era transparent de-a dreptul. N-ar fi lăsat prea mult loc pentru imaginaţie. Nu că aş avea nevoie să-mi folosesc imaginaţia atunci când vine vorba de trupul tău, dar…

Un mârâit sinistru a răsunat în sala de mese.

Carrion a avut destulă minte să se oprească din vorbit.

279

Ferestrele fuseseră reparate după atac. De data asta nu mai era niciun aranjament floral uriaş în mijlocul mesei. Fisher stătea în capul mesei, îmbrăcat în negru. O cămaşă croită pe trup îi îmbrăca pieptul şi umerii într-un mod extrem de atrăgător. Părul îi era ud, cu vârfurile buclate, de parcă abia ieşise de la baie. Gura sa forma o linie tensionată, sugerând că ar fi vrut să-şi strângă mâinile în jurul gâtului lui Carrion şi să i-l rupă. Ren, acum curat, stătea la stânga lui Fisher, ţinând un pahar de whisky, cu o expresie chinuită.

— Ai întârziat, a spus Fisher pe un ton glacial. Şi, te rog, luminează-mă. De ce ai adus jumătate din casă la o întâlnire care ar fi trebuit să fie doar pentru noi doi?

— întâlnire? Eu credeam că e vorba de o cină. Şi n-ar *fi* corect să mă bucur de compania ta în timp ce ei pierd ocazia, nu-i aşa?

Carrion şi-a ridicat mâna.

— Eu prefer să nu fiu aici, de fapt.

— Stai *dracului* jos, am şoptit.

— Bine. Pentru numele zeilor.

Din nou, un loc fusese pregătit pentru mine la capătul îndepărtat al mesei, deşi părea că se făcuse o concesie de data asta, pentru că masa nu mai era la fel de lungă ca înainte. Doar trei metri? Totuşi, nu eram un cetăţean de mâna a doua ca să fiu trimisă la capătul mesei. Am trecut pe lângă locul care fusese aranjat pentru mine, luând din mers doar paharul cu vin, apoi am tras scaunul din dreapta lui Fisher şi m-am lăsat să cad

Scanat cu CamScanner

greu pe el.

Renfis era cât pe ce să soarbă din pahar, dar, în momentul în care şi-a dat seama că m-am aşezat în faţa lui, lângă Fisher, alcoolul i-a ţâşnit din gură într-un arc care a traversat aproape întreaga lăţime a mesei. Din fericire, nu se pusese încă mâncare pe masă.

— Sfinţii cerului.

S-a bătut în piept, icnind.

— Ce naiba?

— A, da. Nu are niciun simţ al trecerii timpului *şi* are preferinţe neconvenţionale în ceea ce priveşte locul la masă, nu-i aşa, fiinţă umana?

— în schimb, pot să stau eu acolo? s-a oferit Carrion.

— Nici vorbă, i-a tăiat-o Kingfisher. încearcă şi eşti mort.

— Oho! Bine. Doar încercam să menţin pacea. Dacă aveţi nevoie de un intermediar...

— Nu avem, a ripostat Fisher. Şi chiar dacă am avea, aş cere asta cuiva mult mai agreabil decât tine. Nu!

A ridicat un deget, îndreptându-l spre Carrion.

— Nu-mi spune cât de simpatizat eşti în Zilvaren. Nu vreau să aud.

Carrion i-a aruncat un zâmbet dulceag în timp ce se aşeza pe scaunul următor.

— Vino şi stai pe partea asta, i-a spus Ren, luându-şi paharul şi dân- du-şi scaunul înapoi. Nu mă deranjează să mă mut.

— Care-i diferenţa între o parte şi cealaltă? am întrebat. Oricum, tot trebuie să mă uit la figura lui arogantă.

— Are dreptate, a spus Fisher. A ales deja. Lasă-o să stea unde vrea.

Ren i-a aruncat o privire ciudată.

— Serios?

— Serios.

Nu-l cunoşteam prea bine pe general, dar îl cunoşteam destul încât să-mi dau seama că era dezorientat de declaraţia lui Fisher. S-a rezemat de spătarul scaunului, cercetând cu privirea trăsăturile prietenului său în timp ce am întins mâna şi am luat sticla de vin din faţa lui Fisher, turnân- du-mi un pahar mare. Aş fi

Scanat cu CamScanner

pus sticla jos imediat, dar Carrion mi-a luat-o din mână înainte să apuc. Fisher l-a urmărit pe Carrion aplecându-se peste mine, cu nările fremătându-i.

— Ai fost la antrenament cu gărzile, a spus.

Carrion a dat din cap.

— Modul în care luptă Fae este uimitor. Atât de natural şi preventiv. E ca şi cum ai privi un balet.

— Oamenii nu sunt măcelăriţi la balet în Yvelia, a spus Fisher sec.

— Serios? Nu m-ar mira deloc să fie aşa. Voi sunteţi aproape la fel de sângeroşi ca luptătorii care se bat în gropi pentru raţii de apă în Sectorul Trei.

— Noi am evoluat. Nu am lupta pentru ceva atât de mărunt ca o raţie de apă.

Carrion a pufnit pe nas, râzând.

— Ba aţi lupta dacă aţi muri de sete. Crede-mă. Am văzut-o şi p-asta. Am auzit cuvintele care nu au fost rostite. *Am fost în situaţia asta.* Nu le-a spus. Nu a fost nevoie. Fuseseră momente când se lupta să supravieţuiască în Oraşul de Argint. Ştiam asta, pentru că toată lumea se lupta

să supravieţuiască. Era inevitabil. Venea un moment pentru fiecare locuitor ai sectorului nostru, când se confrunta cu o situaţie imposibilă şi trebuia să decidă. Fie lupţi pentru apă, fie o furi. Carrion probabil făcuse ambele lucruri de mai multe ori decât putea ţine minte.

Fisher şi-a mutat privirea de la Carrion la mine, de parcă s-ar fi întrebat dacă se întâmplase vreodată să fiu la fundul unei gropi cu un pumnal în mână, luptând pentru o cană de apă.

Mă întrebam cum ar fi reacţionat dacă ar fi ştiut că eu chiar făcusem asta.

Diplomat, Ren şi-a dres glasul, redirecţionând conversaţia.

— Eşti binevenit să vii să te antrenezi cu garnizoana acum că s-a întors. Mâine dimineaţă vom face exerciţii.

Vorbise cu Carrion, dar eu i-am răspuns prima.

— La ce oră? Mi-ar plăcea să mă antrenez.

— Sunt surprins, a spus Fisher, luând o gură din whiskyul din

Scanat cu CamScanner

faţa sa. Credeam că eşti grăbită să ajungi acasă.

— Sunt. Ştii că sunt.

El nu s-a uitat la mine.

— Dar ai prefera să-ţi pierzi vremea în zăpadă, cu o sabie în mână, în loc să lucrezi la treaba care te va elibera?

Archer şi echipa sa de spiriduşi intraseră în sala de mese. S-au strecurat în sus şi în jos pe lângă masă, punând tăvi cu mâncare fierbinte şi abu- rindă, evitând să ne privească. Toţi, cu excepţia lui Archer, care m-a fixat cu ochii mari, pe când punea o lingură de supă lângă castronul din faţa mea. I-am zâmbit, iar el a scos un ţipăt, privirile îndreptându-i-se spre podea. Faţa lui aspră era incapabilă să roşească, dar am simţit că era jenat că fusese surprins uitându-se la mine,

— Nu ajung nicăieri cu relicvele, i-am spus lui Fisher. Modul în care mă faci să lucrez acum este lipsit de sens. Aş putea să tot fac experimente până la sfârşitul lumii. Tot nu voi descoperi procesul de transmutaţie. Şi, trebuie să spun, nu pare să-ţi pese. De parcă nu te-ar deranja dacă ar trebui să rămân aici pentru totdeauna.

Archer a scos un râs nervos, a sughiţat şi apoi s-a strecurat spre uşă.

Kingfisher nu părea să observe comportamentul ciudat al micului spiriduş.

— Desigur că vreau să rămâi. Eşti singurul Alchimist pe care îl avem, a spus. Te-aş ţine să lucrezi în forja aia până ai îmbătrâni, dacă ar depinde de mine. Dar inţelegerea-i înţelegere.

Iată şi dovada clară că reuşeam să mă stăpânesc: chiar dacă ajunsesem la capătul puterilor, nu m-am răstit la el în timp ce îl priveam cum soarbe din pahar.

— E şocant cât de puţină încredere ai în tine, a continuat el. O să descoperi. Te rog, mănâncă ceva, a spus, făcând un gest către ospăţul adus de spiriduşi.

Carrion nu aşteptase nicio invitaţie, deja îşi umplea farfuria cu plăcinte mici, legume prăjite şi cinci feluri diferite de chifle. Ren luase şi el o bucată de pâine, deşi nu părea prea atent la ea. O tot rupea şi o băga în gură, mestecând încet în timp ce privirea lui se

Scanat cu CamScanner

muta subtil de la mine la Kingfisher şi înapoi.

— Nu mi-e foame, am spus.

— Ba-ţi este, a spus Fisher. Toţi putem auzi cum îţi ghiorăie stomacul. Bagă ceva în el, ca să nu mai trebuiască să-i ascultăm jalea timp de o oră.

Supa din vasul cel mai apropiat mirosea incredibil. Era groasă şi cre- moasă. Pui, poate? Cu ciuperci şi porumb dulce. Dacă nu m-aş fi simţit atât de iritată din cauză că fusesem forţată să vin aici, mi-aş fi umplut castronul până la refuz. Dar pentru că *eram* furioasă, am ignorat mâncarea şi sunetele stomacului şi i-am aruncat lui Fisher cea mai ucigătoare privire. Aceeaşi despre care Carrion spusese că ar putea despica un om.

— Ai zis că pleci în tabără pentru o săptămână. Ai lipsit două.

— Ţi-a fost dor de mine?

— Nu mi-a plăcut să fiu ţintuită în patul tău timp de cinci zile, dacă înţelegi ce vreau să zic.

— Serios?

A luat o bucată de brânză.

— Majoritatea doamnelor *adoră* să petreacă timp în patul meu.

— Cât stai înainte să te întorci în tabără? l-a întrebat Carrion pe Ren cu gura plină.

Ren şi-a ridicat o sprânceană, cu greu desprinzându-şi privirea de la mine, ca să se uite la Carrion.

— Aăă... o săptămână, poate?

Scanat cu
CamScanner

— Nu vreau nici măcar să mă gândesc la lucrurile depravate pe care le-ai făcut în camera aia, am şoptit.

Râsul lui Fisher a inundat sala de mese.

— Ai dreptate. Nu vrei.

— !h!

— Voi fi în curte în fiecare dimineaţă, înainte de răsărit, a spus Carrion.

— Sigur. Mâine vom exersa dezarmarea…

Ren a rupt o altă bucată de pâine şi a băgat-o în gură, aruncându-mi o privire piezişă.

— Ai putea avea nevoie de ceva antrenament la capitolul ăsta, Saeris.

— Minunat! Voi fi acolo. *Mulţumesc.*

Am încercat să folosesc un ton mai relaxat, dar am eşuat. Ren a râs în tăcere, uitându-se în farfurie. Se părea că el considera bătălia mea cu Fisher drăguţă şi nu s-a simţit jignit de tonul meu tăios, dar eu nu eram supărată pe el. Nu merita mânia mea.

— Scuză-mă, am spus, trăgând aer adânc în piept. N-am vrut să reacţionez aşa. Nu faţă de *tine,* oricum.

Generalul a dat din cap, înăbuşindu-şi un zâmbet. A luat o plăcintă şi şi-a pus-o în farfurie.

— Nu-ţi face probleme, şi pe mine mă scoate din pepeni.

Kingfisher nu şi-a luat privirea de la mine în tot schimbul ăsta de replici.

— Asigură-te că foloseşte o sabie de antrenament, a spus sec. Una cu tăişul foarte tocit.

— Nw am nevoie să folosesc o sabie de antrenament!

— Da? Ai experienţă în mânuirea unei lame, atunci? O sabie adevărată, întreagă, şi nu vreun pumnal prost făcut într-o fundătură?

Aveam să-i înfig în gât cuţitul meu tocit *de unt.* Şi-atunci avea să vadă cât sunt de pricepută la mânuirea unei lame. Puteam s-o fac, de altfel. Nu mai purta colanul în seara asta. Gâtul îi era dezgolit, de parcă implora să fie spintecat, şi eram în dispoziţia potrivită să-i înfig oţelul în carne. Am realizat că îmi fixasem privirea pe gâtul lui abia când Fisher şi-a ridicat bărbia puţin, poziţionându-şi capul astfel încât tendoanele să-i iasă în evidenţă. La naiba cu zâmbetul

Scanat cu CamScanner

ăla. Voiam atât de tare să i-l şterg de pe mutra arogantă!

— Da, am declarat.

El nu ştia absolut nimic despre antrenamentul pe care-l făcusem pe vremea când trăia mama. Habar n-avea de ce eram eu în stare. Am destulă experienţă cu săbiile adevărate. Sunt ca pumnalele, doar că mai mari. Foloseşti tăişul...

— Eşti pe punctul de a te face de râs, a şoptit Fisher. Mai bine taci înainte să-l bagi pe Renfis în mormânt înainte de vreme.

— O, mai du-te dracului, Fisher!

El şi-a muşcat buza de jos, cu ochii strălucitori, clipind în nuanţe de verde aprins şi argintiu. îi cunoşteam deja expresia amuzată şi nu-mi plăcea deloc.

— Spune-i, Ren, a zis.

— Nu mă bag în chestia asta, a spus Ren, făcând un gest spre noi doi. Voi fi bucuros să demonstrez diferenţele dintre lupta corp la corp cu pumnalul şi mânuirea unei săbii mâine dimineaţă, Saeris. între timp, am de gând să-mi savurez cina. Carrion, ce sistem de luptă folosesc gardienii în Oraşul de Argint?

Carrion părea că abia aşteaptă să-l întrebe asta; a intrat imediat în- tr-o discuţie animată şi detaliată cu generalul, povestindu-i lui Ren toate tehnicile şi formaţiile de luptă pe care le văzuse la gărzile Madrei, acasă. Eram sigură că inventase jumătate dintre ele. Nu am participat la conversaţie; eram angajată într-un război tăcut cu Fisher în colţul nostru de masă şi nu intenţionam să pierd.

Fisher a făcut un semn din cap spre farfurie.

— Mănâncă, micuţă Osha.

Buzele i s-au mişcat, dar a vorbit încet, proiectându-şi vocea.

— O, zei, vrei *să încetezi* să mai faci asta? am şoptit ca pentru mine.

— De ce? Am văzut cum ţi se face pielea de găină atunci când îţi vorbesc aşa.

— Mă face să mă simt *inconfortabil,* am şoptit, menţinând vocea joasă, deşi n-ar fi trebuit.

Era nepoliticos să purtăm o conversaţie şoptită la cină, dar Ren şi Carrion erau absorbiţi în discuţia lor, şi se dovedea că aveam destule să-i spun lui Fisher.

— M-ai obligat din nou prin jurământ, am spus printre dinţi.

— Da, a recunoscut el.

Scanat cu CamScanner

— N-ar fi trebuit.

Scanat cu
CamScanner

— De cc nu?

— Nici nu-mi vine să cred că trebuie să spun asta cu voce tare, am şoptit furioasă. N ar trebui s-o faci pentru că *e greşit,* Nu poţi merge prin lume obligând oamenii să facă lucruri pe care nu vor să le facă.

în fine, Fisher a mâncat brânza pe care o ţinuse în mână tot timpul

— Ba poţi, dacă se leagă cu un jurământ de sânge care îi lasă la mila ta

Expresia lui Ren s-a întunecat Ia asta, dar a continuat sâ vorbească cu Carrion.

— Nu ai niciun fel de conştiinţă? Eşti pur şi simplu diabolic? Asta e<

Colţul gurii lui Fisher s-a ridicat. Aplecându-se, mi-a luat farfuria şi a început s-o umple cu diverse bunătăţi de pe tăvile aduse de spiriduşi. S-a oprit lângă o tavă cu carne arsă, încercând să decidă dacă să-mi pună sau nu, apoi a renunţat. Când a fost mulţumit de ce pregătise pentru mine, mi-a pus mâncarea în faţă şi s-a lăsat înapoi în scaun. Tatuajele de pe gât i s-au mişcat când a înghiţit. Desenele complexe de pe dosul palmelor, care îi înconjurau încheieturile şi se pierdeau sub mâneci, se mişcau ca un fum.

— Mănâncă ceva din farfuria asta şi-ţi voi răspunde la întrebare, i-a răsunat vocea în urechea mea.

Un zâmbet amar mi-a strâmbat faţa.

— Mă mituieşti?

El şi-a întins mâinile în lături.

— Fac orice te-ar putea convinge.

M-am încruntat.

— Vrei să te hrănesc?

Părea că chiar ar fi făcut-o.

— Bine. Gata.

Am luat furculiţa şi am înfipt-o în cartofii zdrobiţi, băgându-i în gură. Explozia de unt, smântână şi ceapă verde mi-a făcut gura să tresalte în timp ce înghiţeam, încercând să nu par topită de savoarea lor.

— Gata. Mulţumit acum?

Fisher s-a aplecat spre mine, rezemându-şi coatele de masă, cu

Scanat cu CamScanner

ochii strălucitori.

— Nu sunt diabolic deloc.

— Aproape că te cred.

— Dacă aş fi fost diabolic, aş fi folosit jurământul tău în avantajul meu până acum.

286

— Ai făcut-o, am izbucnit.

— Am făcut-o? m-a întrebat, privindu-mă curios.

— Da!

— Te-am obligat de trei ori. Şi cred că putem cădea de acord de fiecare dată a fost pentru binele tău.

— Asta e o scuză oribilă! Tu…

— Dacă aş fi diabolic şi ţi-aş folosi jurământul în interes propriu, ţi-aş porunci să te pui în genunchi pentru mine, a tăiat el vorba. Ţi-aş porunci să-ţi desfaci picioarele pentru mine. Ţi-aş porunci să mi-o sugi şi ţi-aş trage-o până când ai leşina de epuizare. *Asta* vrei, micuţă Osha?

Căldura mi-a explodat în piept. Un infern care îmi mistuia corpul, arzându-mi tot oxigenul din plămâni. Mâna îmi tremura, obrajii îmi deveniseră stacojii în timp ce foloseam marginea furculiţei să tai bucata de plăcintă cu carne pe care mi-o pusese în farfurie.

— Desigur că nu. De ce aş vrea asta? am şoptit răguşit.

El a dat din cap spre bucata de plăcintă din furculiţă.

— *Mănâncă.*

Furia mă mistuia, dar mi-am dus furculiţa la gură şi am mâncat.

— Dacă te-aş obliga să o faci, ai fi nevinovată. N-ai mai fi responsabilă de propriile tale acţiuni. N-ar mai trebui să recunoşti faptul că *mă vrei.*

— Mai taci, Fisher!

— Şi aş demonstra ce monstru mârşav sunt, nu-i aşa? Cât de satisfăcătoare ar fi răzbunarea pentru tine. Să primeşti exact ceea ce corpul tău imploră, în timp ce îmi dovedeşti că ai dreptate.

— Eşti nebun de legat, am şoptit.

— Mi s-a mai spus. Dar nu ştiu. în afară de zgomotul constant din cap, personal, cred că lucrurile merg strună pentru mine.

— Nu te vreau, Fisher.

— Te gândeşti la mâinile mele alunecându-ţi între coapse, a

Scanat cu CamScanner

spus el. La degetele mele strecurându-se în zonele tale umede. Care îţi apasă clitorisul excitat, mângâindu-l până când o să gâfâi şi o să gemi, implorându-mă să-mi înfig scula…

Pentru a doua oară de când ne-am aşezat la masă, Renfis aproape s-a înecat cu băutura. S-a răsucit în scaun, aruncându-i lui Fisher o privire scandalizată care părea să spună „Serios? Stau chiar aici!”, dar Fisher nici nu s-a uitat la el.

287

Pe de altă parte, eu eram pe punctul să intru în pământ. Pentru că, dacă simţurile superioare de Fae ale lui Ren îi permiteau să audă ce-mi şoptea Fisher, atunci putea şi să simtă cum mă afectau vorbele lui, şi… *o, zei, nu mi-aş mai fi putut ridica niciodată privirea de ruşine.*

Nu mi-aş fi recunoscut asta nici măcar mie însămi, niciodată nu aş fi lăsat gândul să prindă formă, dar corpul meu nu era la fel de priceput la minciuni ca mintea. îl *doream* pe Fisher. Mă uram pentru asta. Uram faptul că el ştia. Şi acum ştia şi Ren. Era pur şi simplu umilitor.

— Taci. Te rog… taci naibii!

O privire flămândă i-a rămas în ochii brăzdaţi de argint, în timp ce se lăsa pe spătarul scaunului.

— Mănâncă-ţi cina, Osha. O să ai nevoie de putere. Nu vom rămâne aici o săptămână, de fapt. Ne întoarcem în tabăra militară mâine dimineaţă… şi, de data asta, vii cu noi.

Scanat cu CamScanner

20.

AMMONTRAÎETH

Tabăra militară era ca o cicatrice la poalele munţilor, de cealaltă parte a lanţului Omnamerrin. Se afla între Cahlish şi graniţa Sanasrothului – douăzeci de mii de corturi înghesuite printre bolovani şi tufişuri joase, acoperite cu zăpadă. Când am ieşit din poarta de umbre, cu stomacul ri- dicându-mi-se în gât, am văzut câte corturi erau acolo, pale şi cenu- şiu-murdare, întinzându-se în depărtare, şi mi s-a tăiat respiraţia.

Asta era o tabără militară.

Era evident că exista acolo de atât de mult timp, încât apăruseră şi structuri permanente – clădiri din lemn cu două etaje, răspândite prin toată tabăra. Pe viaţa mea, cea mai apropiată clădire de piaţa noroioasă unde ne lăsase poarta de umbre deschisă de Fisher părea a fi chiar *o cârciumă.*

Peste tot, războinici Fae, atât masculi, cât şi femele, se grăbeau încolo şi încoace, înarmaţi până-n dinţi şi purtând tot felul de armuri. în depărtare, o panglică lată de apă îngheţată îşi croise drumul prin pământ, separând tabăra de...de...

Zei fără har.

Pământul de dincolo de râu era ars şi carbonizat. Nicio fâşie de zăpadă nu mai acoperea solul. Vălătuci de fum se ridicau să întâlnească un cer posomorât, îmbrăcat într-o mantie de nori de un cenuşiu oţelit. Nu existau copaci. Nici urmă de verdeaţă. Doar pământ negru, fum, şi, în depărtare, conturul colţuros al unei

Scanat cu
CamScanner

fortăreţe negre şi înfricoşătoare, situată în vârful unui deal ameninţător.

— Pe toate cele cinci iaduri, ce s-a întâmplat *acolo?*

Cari ion şi-a lăsat geanta la picioare, privind cu gura căscată scena din faţa noastră. Şocul lui era evident, o reflecţie a propriul meu şoc. M-am uitat în jos la picioare, căutandu-l pe Onyx ca să-l iau în braţe, dar evident că nu era acolo. Era o mică consolare faptul că era în siguranţă la Cahlish. Fisher refuzase să mă lase să-l iau. Insistase că vulpea nu ar rezista mai mult de cinci minute în tabără, că războinicii lui ar prinde-o înainte să apucăm să clipim, şi că dacă voiam să continui fantezia că era un animal de companie potrivit, trebuia să-l las în grija lui Archer.

O neliniştite m-a înjunghiat în spatele cutiei toracice când mi-am mijit ochii, încercând să văd mai bine fortăreaţa de pe deal.

— Ce-i cu locul ăsta?

— Acesta este Ammontraieth, a spus Ren, ieşind din poarta de umbre şi trăgând calul după el. Reşedinţa inamicului.

— Ammontraieth?

Chiar şi numele mi s-a părut o blasfemie în momentul în care l-am rostit.

— „Dinţii iadului".

Vocea venea din spate, rece şi tăioasă. Kingfisher a ieşit din poarta de umbre, ţinând hăţurile lui Bill în mână. Armăsarul negru şi masiv pufnea şi sufla. Flancurile îi străluceau de transpiraţie, deşi călătorise doar de la grajduri la tabără, prin poartă. Era evident că nici el nu era entuziasmat să fie aici, cum nu eram nici eu. De îndată ce crupa calului a trecut prin peretele vălurit de fum negru, poarta s-a răsucit şi s-a dezintegrat în şerpuiri de umbră care au dispărut în toate direcţiile.

— Zidurile sale sunt drepte, făcute din obsidian, netede ca sticla, a spus Kingfisher. Construite din oasele demonilor. Vârfurile şi turnurile sunt la fel de ascuţite ca tăişul unui brici.

Dinţii iadului, într-adevăr. Mi-am vârât bărbia în gulerul mantiei de călărie pe care mi-o dăduse Fisher când am plecat de la Palatul de Iarnă, luptându-mă din răsputeri să nu-mi arăt disconfortul. Locul avea un aer bolnăvicios, chiar şi de la atâţia kilometri depărtare.

Scanat cu CamScanner

Am tresărit când o creatură înaltă şi slăbănoagă, cu vene încolăcite în jurul braţelor şi picioarelor subţiri, a apărut de după cârciumă şi a păşit cu hotărâre spre noi. Pielea sa era noduroasă şi aspră ca scoarţa unui copac. Ochii îi erau de un căprui intens, întunecat ca pământul fertil. în loc de păr, un talmeş-balmeş de viţe şi frunze ţâşnea din vârful capului său dreptunghiular şi îi atârna în jos pe spate. Eram destul de sigură că era un mascul datorită pantalonilor şi cămăşii pc care le purta, deşi, până la urmă, asta nu era o bază solidă pentru a face vreo presupunere, având în vedere că eu însămi purtam o ţinută foarte asemănătoare.

— Bună dimineaţa, stăpâne, a spus creatura.

Vocea, evident masculină, suna ca nişte buşteni uscaţi frecaţi unul de altul.

— Bucuros să vă văd înapoi atât de curând. Cazarea pe care aţi cerut-o a fost deja pregătită. Un mic-dejun vă aşteaptă în cort. Mai mulţi războinici s-au întors din misiunile lor de cercetare. Foarte puţini dintre călăreţii dumneavoastră v-au văzut, astfel că doar câţiva sunt dispuşi să creadă zvonurile care circulă prin tabără că v-aţi întors. Momentan se întâlnesc în cortul cu hărţi şi discută...

— E în regulă, Holgoth. Renfis va vorbi cu ei, a spus Fisher, predându-i hăţurile.

Holgoth i-a aruncat lui Ren o privire nesigură, apoi s-a întors la Fisher.

— Domnule, ar fi... mai bine dacă războinicii v-ar vedea. A trecut atât de mult timp de când...

— *Ren* va vorbi cu ei, a repetat Fisher, zâmbind blând. A cârmuit războiul remarcabil cât timp am lipsit. Nu văd niciun motiv pentru o schimbare de conducere. Sunt războinicii lui, nu ai mei.

Ren şi-a privit cizmele. Nu era mulţumit. Nici Holgoth, care nu părea să ştie ce să facă. A ezitat, trecând hăţurile lui Bill dintr-o mână noduroasă în alta, apoi a suspinat şi a întins mâna şi după hăţurile calului lui Ren.

— Cum doriţi, domnule...

— Fisher. Fisher e în regulă.

Holgoth a dat trist din cap.

— Nu, domnule. îmi cer scuze, dar... nu.

Scanat cu
CamScanner

Kingfisher şi-a tras gluga şi s-a scuzat, pierzându-se în tabăra militară. Holgoth a luat caii şi a insistat să ne ia şi bagajele, asigurându-ne că le va păstra în siguranţă şi că ne vom găsi lucrurile în corturi mai târziu. După plecarea sa, Ren a înjurat într-o limbă pe care n-o înţelegeam şi a plecat valvârtej spre răsărit.

— Voi doi nu veniţi? a strigat peste umăr.

— Unde te duci? a strigat Carrion la el.

— Unde crezi? La arsenalul ăla blestemat!

Râul Darn izvora de la răsărit, din Munţii Mici, unde domneau Fa#* din Gilarian şi din Curtea Toamnei. Everlayne îmi pomenise despre ei în bibliotecă, atunci când ea şi Rusarius încercaseră să mă educe în privinţa bazinelor de quicksilver existente în celelalte curţi. Desigur, eu nu-i ascultasem. Mintea îmi fusese fixată exclusiv asupra modului în care urma să-i fur pandantivul lui Fisher, astfel că reţinusem foarte puţine din informaţiile lor.

L-am ascultat totuşi mai atent pe Ren vorbind despre râu.

— La început, e doar un iaz. Pe măsură ce coboară prin munţi, prinde viteză şi adună mai multă apă. Există nişte câmpii la câteva sute de kilometri depărtare, unde Darnul are peste cinci kilometri lăţime.

Generalul şi-a ridicat sabia deasupra capului şi a atacat, cu caninii dezgoliţi.

Era un miracol că Carrion nu a făcut pe el de frică. Eu nu mai văzusem niciodată ceva la fel de înfricoşător ca un războinic sângeros Fae atacând cu toată viteza, şi eram convinsă că nici Carrion. Spre meritul lui, a reuşit să-şi ridice sabia exact la timp ca să blocheze lovitura lui Ren, dar atât. Ren i-a aruncat sabia din mână lui Carrion şi l-a trântit în zăpadă înainte să apuce să clipească a doua oară. Mi-am înăbuşit râsul când masculul i-a întins mâna, ajutându-l să se ridice.

— O să vedem noi cine râde la urmă, foarte curând, a spus Carrion. A folosit o mână să-şi şteargă zăpada de pe pantaloni şi cu cealaltă

mi-a arătat degetul mijlociu.

— în curând, urmezi tu. Fundul meu nu mai suportă mult.

— Pariez că e prima dată când spui cuvintele *astea,* am

Scanat cu
CamScanner

strigat.

El şi-a scos limba ca un copil supărat.

— De fapt, îmi place mai mult să dăruiesc decât să primesc.

Ren a lovit sabia lui Carrion cu a lui.

— Concentrează-te! Scapi sabia din mână de îndată ce intră ceva în contact cu ea. Dacă faci asta într-o luptă adevărată, o să fii mort în trei secunde.

Carrion a scuipat, respirând cu greu. Era foarte frig. Fulgi proaspeţi de zăpadă pluteau în aer, căzând în spirală, dar Carrion îşi aruncase mantaua cu jumătate de oră în urmă, iar cămaşa îi era pătată de transpiraţie. Altădată, vintrele mele s-ar fi dat peste cap văzându-i pieptul musculos prin materialul umed. Dar asta fusese înainte.

înainte de *Fisher.*

— Cred că pot să spun sigur că oricum n-aş rezista mai mult de trei secunde, indiferent unde mi-aş pune sabia, a zis el gâfâind. Eşti un demon cu lama asta. Plus că eşti de două ori mai mare decât mine!

— O, te rog. E de *trei* ori mai mare decât tine, am spus, dar mi-a făcut semne porcoase din nou.

— Mărimea ta ar putea fi cel mai mare avantaj, l-a sfătuit Ren. Eşti mai mic decât mine, deci ai putea fi mai rapid...

— Ha! Te rog să nu-mi mai spui minciuni. Tu ai viteză de Fae. Sunt destul de sprinten, dar *tu...* Carrion a clătinat din cap în semn că se predă.

Carrion era într-adevăr sprinten. în ciuda îndoielilor mele, era bine antrenat în lupta cu sabia şi ştia cum să mânuiască arma, dar Ren îl făcea să pară un bebeluş care încerca să meargă pentru prima dată. Niciodată nu ar fi fost o luptă echitabilă între ei.

Ren a ignorat văicărelile lui Carrion.

— Am luptat alături de oameni care au răcnit în faţa morţii, şi-au apărat onoarea în luptă şi au ieşit victorioşi. Şi-au făcut poporul mândru. O să te predai atât de uşor?

A lovit uşor sabia lui Carrion cu a lui, provocându-l în joacă. Sunetul loviturilor metalice a răsunat de-a lungul râului îngheţat.

— Şi să le faci de ruşine amintirea? Hm?

— Ei bine, dracu să mă ia. Când o spui aşa...

Scanat cu
CamScanner

Carrion a atacat. Putea fi numit atac doar pentru că Carrion a fost cel care a făcut prima mişcare. Ren a făcut câţiva paşi înapoi, sprinten şi relaxat, în timp ce Carrion înainta, cedând puţin teren, dar respingând cu uşurinţă loviturile, intuind fiecare mişcare înainte ca aceasta să se întâmple şi făcându-l pe Carrion să pară un prost fără să se străduiască măcar.

— La Loyanbal, în centrul câmpiilor, temperatura scade, iar Darnul devine o panglică de argint solid. Acolo e locul unde apa îngheaţă prima dată, a spus Ren, respingând sabia lui Carrion de parcă ar fi dat laoparte o muscă enervantă. La începutul sezonului, gheaţa are peste douăzeci de centimetri grosime. E tare. E sigură. De-ajuns de solidă ca să susţină un cal cu călăreţ cu tot şi să le permită să traverseze.

L-am privit pe Ren cu atenţie. Poziţia relaxată a umerilor. Modul în care se răsucea din şolduri, nu din umeri. Partea care susţinea mişcările cu adevărat era cea inferioară, spre pământ. Era impresionant cum se

Scanat cu CamScanner

mişca, făcând paşi şi transferându-şi greutatea, graţios ca o pisică, fără să-şi încrucişeze niciodată picioarele. Stăpânea perfect controlul asupra propriului corp. Făcea lupta să pară la fel de uşoară ca respiratul.

Clang!

Clang!

-i/y?

Carrion şi-a încrucişat picioarele – era evident că nu urmărise tehnica lui Ren – şi apoi a încercat să se retragă când Ren s-a avântat să dea lovitura finală, iar hoţul a căzut la pământ. S-a prăbuşit cu atâta putere, încât i-am auzit dinţii clănţănindu-i de Ia trei metri distanţă.

— în inima iernii, Darnul devine singura modalitate de traversare între munţi şi mare, a spus Ren, dând târcoale prăzii. Trecătorile se sufocă de zăpadă şi sunt blocate. Negustori, pelerini şi piraţi merg pe Darnul care le scârţâie sub tălpi ca să-şi câştige existenţa.

Carrion şi-a ridicat mâinile.

— Mă predau! Sunt... epuizat, la dracu.

S-a străduit să înghită.

— Tortureaz-o pe ea acum. Am nevoie să... să-mi recapăt suflul.

Ren şi-a îndreptat atenţia spre mine, iar şira spinării mi s-a încordat puţin. Nu de frică, nu tocmai. Mai degrabă... de anticipaţie. Ştiam mai mult decât elementele de bază ale luptei cu sabia. Ţinusem destule săbii în mână. Făcusem destule în secret în timp ce eram ucenică la Elroy în atelier. Cunoşteam cum să le apreciez greutatea. Cum se înclină în mână atunci când le mânuieşti. Ştiam cum se simte apăsarea unui mâner rece de oţel pe vârful unei palme închise. Dar aceste săbii de Fae erau diferite. Lamele lor erau mai înguste. Mai lungi. Apărătoarea era inexistentă, de parcă un războinic Fae nu ar fi făcut niciodată o greşeală atât de prostească încât să-şi lase mâinile să alunece în jos pe o margine ascuţită.

Ren a făcut exact asta însă. A luat de lamă arma cu care Carrion se antrenase şi a traversat malul râului, întinzându-mi-o, cu mânerul înainte.

Scanat cu CamScanner

— Ce zici, Saeris? Vrei să-ţi încerci mâna Ia înţepat şi tăiat?

Nu. Urma să spun *nu.* Cu siguranţă. Sută la sută. Eram încă convinsă că aveam să refuz, chiar şi în momentul în care mâna mi s-a strâns în jurul mânerului îmbrăcat în piele. Futu-i. Chiar n-aveam de gând să mă dau în lături de la o provocare...

Ren a zâmbit larg.

Scanat cu
CamScanner

— Bravo, fată!

S-a întors şi s-a dus înapoi în poiana unde „se luptase” cu Carrion, ţinând lama propriei săbii pe umăr.

— La apus, în Voriel, în portul Western Dow, Darnul se varsă în m...

S-a întors şi a parat. S-a întâmplat atât de repede. într-o secundă, avea spatele întors. în următoarea, coborâse cu umărul la nivelul pieptului meu, şi sabia îi era ridicată defensiv deasupra capului, iar cele două tăişuri s-au întâlnit.

Nu *intenţionasem* să-l lovesc cu adevărat. întorsesem lama astfel încât doar partea lată să-i atingă umărul. Mi se păruse un mod amuzant de-a începe lecţia. Elroy mă păcălise cu clasicul *Nu-ţi lăsa niciodată garda jos, nu întoarce niciodată spatele inamicului* de mai multe ori decât puteam număra. Degeaba însă. S-a dovedit că garda lui Renfis nu era niciodată jos. Sau generalul avea ochi la ceafă. Nici măcar nu clipise.

— într-o zi cu cer senin, poţi vedea până la insula Tarran Ross de pe stâncile din Western Dow.

A venit spre mine.

Am văzut o fulgerare de argint când sabia i s-a mişcat.

Apoi am văzut cerul care se pregătea să cearnă zăpada.

Şi apoi am văzut pământul.

Apoi am văzut stele verzi.

Totul s-a terminat într-o clipită.

Strigătul răsunător al lui Carrion s-a auzit de-a lungul malului râului.

— Chiar a fost amuzant! Acum înţeleg de ce ai râs atât de tare, îmi venea să-l înjur, pentru că era un nemernic, dar avea dreptate. Râsesem de el destul. Era echitabil. Şi oricum nu puteam să respir.

Ren a apărut în peticul de cer de deasupra capului meu. S-a uitat în jos, încruntându-se.

— Eşti bine?

— Ăăă... da?

A râs.

— Vrei să mai încerci o dată?

-Da.

Odată ce ţi-a fugit preşul de sub picioare, nu mai contează alte

Scanat cu CamScanner

zece sau unsprezece trânte în zăpada îngheţată. Chiar în timp ce-l lăsam să mă ridice, am hotărât că nu mai aveam să cad.

îl urmărisem pe Renfis. Studiasem modul în care *se* mişca, aşa că mi-am adaptat propria poziţie de luptă şi am învăţat repede. Când a atacat din nou, am fost pregătită. A plouat cu lovituri asupra mea, oţelul din mâinile sale fulgerând, dar am întâmpinat fiecare înaintare cu un blocaj potrivit. Când şi-a schimbat prinderea şi a început să mânuiască sabia ca pe un baros, mi-am adaptat iar poziţia şi m-am asigurat că am respins fiecare atac.

La început doar m-am apărat. A trecut o oră, norii întunecându-se tot mai mult, iar complimentele lui Ren au căpătat o notă provocatoare.

— Ce-i cu tine, Saeris? Nu vei câştiga niciodată o luptă dacă ţi-e frică să-ţi murdăreşti oţelul cu sânge. Hai! *Luptă-te cu mine!*

Oh, deci voia luptă?

Dacă voia luptă, aveam să-i fac hatârul.

Mă simţeam bine să mă pot mişca în felul ăsta. Să am o armă adevărată în mâini. De când Harron îmi legase mâinile la spate şi îşi trecuse sabia prin mine, mă simţisem vulnerabilă. Slabă. Neputincioasă. Dar acum... eram din nou eu însămi. Fata care doborâse trei gardieni ai Madrei. Fata pe care mulţi vagabonzi din Zilvaren o subestimaseră, asumându-şi riscul. Frica şi furia care mă sugrumaseră de la Sala Oglinzilor încoace au crescut în mine, le-am simţit în piept.

M-am aruncat spre Renfis, cu sabia ridicată, şi *am ţipat.*

Generalul înfruntase duşmani mai răi decât mine. Nu puteam să-mi imaginez creaturile groaznice cu care se luptase în timpul acestui război. Dar pielea din jurul ochilor i s-a strâns puţin în timp ce a deviat prima serie de lovituri. *Trebuia* să se concentreze, doar puţin. Nu eram proastă. Ştiam că putea să termine cu mine într-o clipă, dacă ar fi vrut. Dar mândria mi-a crescut când am reuşit să-l fac pe Ren să dea un pas înapoi. Un adevărat pas înapoi, câştigat, nu oferit. Carrion nu reuşise asta. Eu...

— Te arunci în vârful săbiei de parcă *ai vrea* să mori.

Mă pregăteam pentru o altă lovitură răsucită, dar

Scanat cu CamScanner

apropierea vocii, chiar lângă ureche, m-a dezechilibrat. Vârful săbiei lui Ren a dat ocol vârfului săbiei mele, smulgându-mi arma din mână, iar sabia a zburat prin aer. A descris un arc frumos, înfigându-se în zăpadă la picioarele lui Kingfisher.

Nemernicul *a aplaudat.*

— Văd că ţi-ai perfecţionat arta de a fi dezarmată.

Scanat cu CamScanner

Purta încă mantaua lui groasă, neagră, deşi gluga nu-i mai acoperea capul acum. Eram destul de departe de perimetrul taberei ca să nu-l vadă nimeni aici. Colanul în formă de cap de lup licărea argintiu la gât.

— Ştiu că e aproape imposibil, dar ai putea măcar să încerci să fii drăguţ? a întrebat Ren, mijindu-şi ochii la Fisher printre fulgii mari de zăpadă care au început să cadă ca un potop.

Fisher i-a cântărit cererea. A ridicat din umeri.

— Aş putea *încerca.*

Fireşte că trebuia să apară chiar atunci când eram gata să-i dau lovitura finală lui Ren. Fireşte că trebuia să-mi distragă atenţia. Pur şi simplu, aşa era norocul meu. Dar nu aveam să-i dau satisfacţia să mă vadă enervată. De data asta, nu.

— Să ghicesc. Ai venit să-mi demonstrezi personal cât sunt de nefolositoare cu o sabie? Hai, atunci. Mi-am întins mâna, făcându-i semn să înainteze. Fă-ţi mendrele!

Chiar dacă nu m-aş fi descurcat prea mult timp în faţa lui, aveam să mă asigur că-i voi da măcar o lovitură înainte să mă zdrobească.

Kingfisher a afişat un rânjet nimicitor.

— Nu eşti pregătită pentru *mine,* fiinţă umană. Cu mine nu ai opţiunea de antrenament.

— S-au adunat căpitanii? l-a întrebat Ren pe Fisher, îndreptându-se spre el. E momentul să discutăm cu ei?

Fisher a aprobat din cap.

— Mai aştept doar câţiva rătăciţi.

— Atunci va trebui să mă duc la cortul meu să mă schimb. Ne întâlnim acolo.

Fisher l-a prins de braţ pe Ren în timp ce trecea pe lângă el.

— Nu cred că o să fie nevoie de mine.

Pentru prima dată de la întâlnirea lor, l-am văzut pe Renfis fremătând de furie.

— Nu doar că e nevoie de tine. *E obligatoriu să fii acolo.* Am terminat cu asta, Frate. Dacă mă respecţi sau mă iubeşti cu adevărat, vei veni la întâlnire.

Expresia lui Fisher se îndrepta iniţial spre un *refuz* sfidător, dar apoi s-a uitat în ochii lui Ren, a pufnit plictisit şi l-a lăsat în pace.

Scanat cu
CamScanner

Scanat cu
CamScanner

Bine. în icguki. Voi fi acolo, Dar ia-l pe băiat cu tine deocamdată, bine? Am nevoie să vorbesc cu Alchimista.

Să fie „Alchimista” o avansare în grad faţă de „Osha"? Nu prea părea. Mai ales când era rostit cu acelaşi dispreţ. Am mers cu pas grăbit după Fisher, care se mişca cu o viteză frustrant de mare prin tabără, cu capul plecat, pentru a evita privirile curioase ale războinicilor Fae, care îl urmăreau cu interes trecând pe lângă focurile pentru gătit. După un timp, mi-am dat seama că, de fapt, nu de el erau interesaţi, ci de mine.

— Fiinţă umană?

— O fiinţă umană.

— *Este o fiinţă umană...*

Uitam mereu că eram o ciudăţenie pe aici. Vestea că ajunsese o fiinţă umană pe acest tărâm se răspândise rapid în Palatul de Iarnă, după ce oamenii lipsiseră de pe tărâmurile Fae mult timp. Noutatea trecuse destul de uşor acolo. Membrii curţii din Yvelia mă uitaseră repede. Aici, eram ceva ce nu mai fusese văzut de secole. Unii războinici păreau că nu mai văzuseră o femeie din rasa umană în viaţa lor. Presiunea privirilor lor mă făcea să-mi doresc să găsesc o văgăună în care să mă ascund, dar nu aveam acest lux aici, aşa că am alergat după Fisher.

— Unde naiba mă duci?

— La cartierul meu general, a spus el tăios.

Baraca lui? Aveam să-i fac viaţa un iad dacă încerca să mă lege acolo din nou.

— O, zei, ai putea să mergi mai încet? Picioarele mele sunt mult mai scurte decât ale tale.

Fisher a bolborosit ceva, dar a încetinit puţin. M-am aşteptat să mă conducă într-una dintre structurile din lemn din centrul taberei. Am trecut pe lângă un magazin şi ceea ce părea a fi un depozit de alimente, precum şi alte clădiri misterioase, apoi nu au mai apărut structuri trainice. Doar o mare de corturi.

Un cort mare. Asta trebuia să fie. Fisher avea nevoie de un spaţiu considerabil pentru a-şi adăposti egoul, oricum. Dar nu existau corturi cu baldachine grandioase sau intrări decorate cu ţesături sclipitoare. Toate aveau aceeaşi dimensiune, fiind la fel

Scanat cu
CamScanner

de murdare şi decolorate de vreme.

Scanat cu CamScanner

în cele din urmă, Kingfisher şi-a încheiat goana prin noroiul bătătorit – din cauza sutelor de cizme care călcau pe alei, zăpada nu rămânea prea mult timp aici – şi a tras deoparte uşa cortului, făcând un pas în lateral.

— Intră. Te rog.

A strâmbat din nas când a spus „te rog”. Pentru Fisher, bunele maniere păreau dureroase.

Am intrat în cort de bunăvoie datorită acelui cuvânt. înăuntru, un mic foc ardea într-un şemineu care nu avea nicio ieşire pentru fum. Nici nu era fum. Avea să-mi ia mult timp să mă obişnuiesc cu utilizarea de zi cu zi a magiei. Era destul de impresionant, la fel ca şi dimensiunea adăpostului. într-un fel, avusesem dreptate. Fisher avea un cort confortabil. Doar că n-ai fi zis asta din exterior. Avea mult spaţiu, de cel puţin zece ori mai mult decât ar fi trebuit, luând în considerare dimensiunile cortului. Un pat imens stătea în capătul cortului, nu la fel de grandios ca patul lui de la Cahlish, dar tot mai impresionant decât micul pat de campanie pe care presupuneam că îl voi găsi undeva în această gaură noroioasă. Lângă foc era o bibliotecă înaltă, plină cu o grămadă dezordonată de cărţi. De fapt, cărţi erau peste tot, stivuite pe covor – da, pe *covor* – la picioarele patului, pe jos, lângă canapeaua tapiţată. Una era chiar deschisă la o pagină, pusă pe măsuţa de toaletă de lângă intrarea în cort.

— Faci nişte cercetări?

Nu puteam să-mi imaginez că el ar fi genul să se aşeze liniştit cu o carte de ficţiune.

Fisher a privit colecţia de tomuri care acoperea fiecare suprafaţă disponibilă şi a mormăit.

— Ai putea să spui şi aşa.

— Ceva important?

— Foarte important pentru mine, mi-a tăiat-o el scurt.

Din duritatea vocii lui, răsuna clar faptul că nu avea să mai spună nimic în plus despre asta.

Am lăsat-o baltă.

în centrul cortului era o masă de lemn suficient de mare cât să încapă patru persoane, pe care stătea un coş cu chifle şi două boluri cu supă fierbinte.

Scanat cu CamScanner

M-am uitat la masă – la supă şi la cele *două* tacâmuri – şi am întrebat pe un ton lipsit de inflexiuni:

— Ce-i asta?

Fisher a scos un oftat obosit, desfăcându-şi mantaua. A aruncat-o p* pat şi s-a lăsat greu pe unul dintre scaune, la masă, masându-şi tâmpla

— E doar o masă, a spus. Hai să mâncăm şi să încercăm să nu vărsăm sânge de data asta, bine? Tc rog.

Din nou, cuvintele alea.

Nu ştiam decât cum să mă lupt cu el. Dar arăta atât de obosit, cu adevărat mâhnit, încât nu am mai avut inimă să fac scandal. M-am aşezat lângă el şi am început să mănânc în tăcere.

Fisher a încetat să-şi mai maseze tâmpla. Mă privea, urmărindu-mi fiecare mişcare. Quicksilver-ul din ochiul său drept se rotea în Jurul pupilei ca şi cum ar fi fost prins într-un uragan. Când mâncasem mai mult de Jumătate din supă, a luat şi el lingura şi a început să mănânce.

— Te-am urmărit puţin acolo. Lupţi bine, a murmurat.

Un compliment? Din partea lui Fisher? în loc să mă umple de mândrie, sub pielea mea fierbea iritarea.

— Şi pariez că eşti şocat. O femeie din rasa umană, ţinându-se pe picioare împotriva unui războinic Fae. Asta trebuie să te fi enervat cumplit

Mi-a aruncat o privire răutăcioasă.

— Nu. N-am fost şocat. Poţi spune după modul în care se mişcă cineva dacă are antrenament. Am ştiut din primul moment în care te-am văzut în picioare că poţi lupta. Dar nu te avânta prea tare, Osha. Ren te-a luat uşor.

— Crezi că nu l-aş fi putut doborî?

Chiar şi eu ştiam că nu aş fi putut. Desigur că ştiam. Dar tot era distractiv să-l provoc pe Fisher să creadă că vorbesc serios.

Dar Fisher nu a intrat în *Joc.*

— Nu ar fi generalul acestei armate dacă ai fi putut să-l

Scanat cu CamScanner

dobori. A dat din cap către mine în timp ce înghiţeam o gură de supă.

— Deci *poţi să fii* şi rezonabilă uneori, a spus încet.

M-am oprit, cu încă o lingură de supă la Jumătatea drumului dintre gură şi bol.

— Uimitor, nu-i aşa? Oamenii preferă să fie de acord cu o cerere, în loc să fie forţaţi să urmeze un ordin. Cine ar fi crezut?

A băgat lingura în gură, cu o privire rapidă şi tăioasă, muşchii gâtului mişcându-i-se în timp ce înghiţea. Acum puteam distinge foarte bine

tatuajele de pe dosul palmelor sale. Amândouă erau rune Fae. Liniile lor complicate şi înlănţuite se mişcau şi se mişcau pe suprafaţa pielii lui, modelele schimbându-se chiar în timp ce mă uitam. Am întors privirea.

— De ce vrei tu să fiu rezonabilă? am întrebat. Să intimidezi oamenii, să ai putere asupra lor... asta vrei? Ca Belikon? Asta *te motivează?*

A împietrit când l-am pomenit pe tatăl lui vitreg. Şi-a revenit repede, dar maxilarul i s-a încordat când a luat o chiflă din coş.

— Puterea nu a fost niciodată ceva după care să tânjesc, micuţă Osha, a spus el încet. Şi nu sunt deloc ca regele.

— Nici n-am crezut că ai fi. Dar atunci de ce eşti atât de hotărât să controlezi tot ceea ce fac? Sunt oamenii doar... nişte *sclavi* aici? Asta-i ideea?

A râs fără veselie, dând din cap.

— Oamenii nu au fost niciodată sclavi aici. Cel puţin nu pentru cei din Yvelia. Când am fost loviţi de blestemul nostru de sânge, acum mii de ani, cu siguranţă eraţi *hrana noastră.* Dar niciodată sclavi.

Blestemul de sânge. Cel despre care vorbise deja, când ne aflam în sălile Palatului de Iarnă. îmi povestise cum caninii ascuţiţi pe care Fae încă îi mai păstrează sunt o rămăşiţă a acelui blestem. Dar oare copiii lor se năşteau cu ei? Sau Fisher fusese în viaţă atunci? Suferise sub blestem şi apoi fusese eliberat? Toţi Fae pe care îi văzusem aveau dinţi alungiţi, deci mă îndoiam că era vorba de asta. Cel mai probabil era ca ei să facă parte din arsenalul lor

Scanat cu CamScanner

genetic acum.

Fisher s-a uitat direct în ochii mei.

— Vreau să mă asculţi pentru că *eu* am fost cel care te-a adus aici. Asta mă face responsabil pentru viaţa ta. Şi am nevoie să rămâi în viaţă ca să lucrezi la inelele astea pentru noi. Fără ele, vom rămâne blocaţi în acest impas cu Sanasrothul pentru totdeauna, şi niciuna dintre tabere nu va putea câştiga sau pierde. Nu voi putea recupera niciodată pământurile familiei mele. Deci, da. *Te voi forţa* să mă asculţi, dacă va fi nevoie. Şi nu mă voi simţi deloc vinovat pentru asta. Miza e prea mare.

— Nu te-ai gândit că poate chiar *mi-aş dori* să rămân în viaţă? Că aş face orice mi-ai cere dacă mi-ai explica de ce e important pentru mine?

M-a privit, cu părul cârlionţat căzându-i pe faţă, acoperindu-i ochii pe jumătate. O undă de ceva fierbinte, şi nu în întregime neplăcut, m-a străpuns chiar în piept. Nu era doar modul în care arăta. Mai era ceva acolo. Ceva care îmi făcea trupul să prindă viaţă. Mirosul lui, şi felul în

Scanat cu
CamScanner

care ştiam că a intrat într-o cameră înainte să-l văd, şi acea melancolie pe care o simţeam în străfundurile sufletului de fiecare dată când lipsea.,.

Fisher şi-a luat privirea de la mine, uitându-se în jos spre castron.

Metoda mea e mult mai rapidă, a şoptit. Nu putem risca să te pierdem. Nu putem risca să pierdem acele inele. Totul depinde de asta.

Am trântit lingura.

— Eşti pur şi simplu *incorigibili*

— Nu ştiu ce înseamnă asta.

— Ba da, sigur că ştii, *fir-ai tu să fiii*

— Bine. Ştiu. Ce vrei să zici?

— Vreau să te ajut, Fisher! Aş face-o cu plăcere. Poate că nu-ţi înţeleg poporul sau nu cred că toată lumea din acest tărâm merită salvată, dar nu-i treaba mea să judec, nu-i aşa? Din nu ştiu ce motiv, am această abilitate ciudată care ar putea ajuta la protejarea Yveliei, ca să nu fie sfâşiată de un val de monştri oribili şi însetaţi de sânge. Am văzut de ce sunt în stare. Ştiu cât de înfricoşători sunt şi nu aş dori asta nimănui! Nu poţi *să ai încredere* că eu...

Umbre negre s-au revărsat de Ia degetele Iui Fisher. Fumul s-a ridicat pe picioarele mesei şi s-a întins peste masă ca ceaţa dimineţii care se rostogoleşte peste un câmp. A înghiţit mâncarea, coşul de răchită, totul. Cu un zgomot, masa s-a răsturnat, prăbuşindu-se, şi apoi Fisher s-a ridicat în picioare, m-a tras de pe scaun, apoi de la pământ... apoi a traversat cortul. Spatele mi-a fost izbit de ceva solid şi dur – o bibliotecă? – dar nu şocul durerii mi-a smuls aerul din plămâni. Ci gura lui Fisher.

Buzele lui s-au lipit de ale mele. Pentru un scurt moment, nu am reacţionat. Intrasem în transă. Asta era o fantezie. Nu era... nu era real.

Dar în clipa în care limba lui a trecut de buzele mele, de dinţi, şi l-am gustat, şi i-am simţit suflarea fierbinte pe faţă, mi-am dat seama. *Era* real. Uimitor de real... şi îl doream mai mult decât îmi doream să respir. Revenindu-mi din şoc, mi-am

Scanat cu
CamScanner

încolăcit picioarele în jurul taliei lui, încru- cişându-mi gleznele. Mi-am strecurat degetele în părul lui şi l-am sărutat înapoi de parcă viaţa mea ar fi depins de asta. El m-a ţinut locului, fixân- du-mă de mobila care era în spatele meu, ceea ce i-a eliberat mâinile, ca să-mi prindă talia. Nu au rămas acolo mult. Am scos un geamăt ascuţit când mâinile lui Fisher au ajuns la sânii mei. A început să mi-i frământe, ciupindu-mi un sfârc prin cămaşă, şi un val de dorinţă mi-a crescut între

Scanat cu
CamScanner

picioare. Am devenit conştientă de ce făcea. De toate punctele în care trupurile noastre se atingeau. îl atingeam. îl atingeam peste tot. Era tot numai muşchi compacţi şi respiraţie fierbinte şi greoaie, iar mirosul proaspăt de vânt rece de munte şi mentă, şi noapte în pădure, şi...

— O, zei! *Fisher!*

Gura lui era pe gâtul meu. Pielea mi s-a acoperit de furnicături când m-a sărutat şi şi-a trecut limba peste zona sensibilă; căldura umedă şi arzătoare îmi urca uşor pe gât, surprinzându-mă atât de tare, încât am gemut scurt.

— *Futu-i.*

A mormăit înjurătura guturală în curbura gâtului meu, în acelaşi timp împingându-şi şoldurile în sus astfel încât am simţit... o, *zei.* Penisul lui era strâns între trupurile noastre şi era *atât de* tare. Cu picioarele încolăcite în jurul taliei lui, eram poziţionată perfect. Presiunea pe care a aplicat-o când şi-a mişcat şoldurile mi-a trimis creierul într-o mie de direcţii.

O...

Fir-ar...

Aveam nevoie...

I-am strigat numele.

— Fisher!

A scos un mârâit animalic, fără să zică ceva anume, care mi-a trimis un val de anticipare de-a lungul şirei spinării. Valuri de căldură s-au prăbuşit peste mine, năvălindu-mi în stomac. M-am lăsat dusă de fluxul fierbinte. Nici măcar nu mai ştiam când începusem să mă frec de el. Doar că el se încorda de fiecare dată când făceam asta, degetele lui înfigându-mi-se în piele, gura lui devenind tot mai preocupată cu gâtul meu.

— Futu-i! Fisher, vreau... te vreau... am gâfâit.

Şi, de parcă l-aş fi stropit cu o găleată de apă rece, Fisher şi-a smuls gura de pe pielea mea şi s-a dat înapoi. O fracţiune de secundă mai târziu, picioarele mele erau înapoi pe pământ, iar Fisher era de cealaltă parte a cortului, trecându-şi mâinile prin păr. I-am simţit absenţa ca pe o lovitură fizică.

Oh, *futu-i!*

O mie de gânduri m-au lovit deodată.

Fusese o idee groaznică.

Scanat cu
CamScanner

Nu ar fi trebuit să-l las să facă asta.

Nu ar fi trebuit să-l sărut şi eu.

Nu ar fi trebuit să mă frec de el aşa.

Nu ar fi trebuit să gem.

Cu siguranţă, *nu* ar fi trebuit să-i spun că îl vreau.

Pe toţi zeii din toate cerurile, de ce *spusesem* asta?

Aveam să vomit.

Fisher şi-a apăsat palmele pe ochi, gemând. S-a uitat în sus, s-a uitat la *mine,* şi am simţit un bolovan în stomac.

— Fisher...

A traversat cortul atât de repede. Prinzându-mi faţa în mâini, m-a sărutat din nou. Tare. Rapid. Buzele lui erau iar lipite de ale mele, deşi nu s-au deschis. A durat doar o secundă, dar a provocat un haos total în capul meu.

— Fisher...

A scuturat energic din cap, ochii lui *implorându-mă* să nu vorbesc. Rapid, mi-a luat mâna şi mi-a pus-o pe pieptul lui, chiar în centru.

Bum, bum, bum, bum, bum, bum...

Inima lui bătea rapid, spaţiul dintre bătăi era aproape imperceptibil. Nimic asemănător cu bătăile lente şi constante pe care mi le arătase în forjă, la palat. Am încercat să-mi trag mâna, speriată de ritmul pe care îl simţeam, dar Fisher m-a ţinut strâns.

Nu a spus niciun cuvânt. Mi-a susţinut privirea, fără să clipească, şi, de data asta, quicksilver-ul care îi marca ochiul era nemişcat. Nu era nicio urmă de aroganţă în trăsăturile lui. Nicio bravadă. Niciun rânjet atotştiutor. Privirea pe care mi-o arunca era de o seriozitate nimicitoare. Ca şi cum însemna ceva. A înghiţit cu greutate, pieptul ridicându-i-se şi coborând prea repede, apoi a dat din cap.

— Nu pot să am încredere *în nimic,* a şoptit fără suflare.

Şi *atunci* mi-a dat drumul. Tocmai când aveam nevoie să nu o facă. Chiar atunci când aveam nevoie să rămână şi să-mi explice ce însemnaseră ultimele o sută douăzeci de secunde. Şi-a strâns mantaua, şi-a aruncat-o pe umeri şi a ieşit în lumina care se stingea.

Scanat cu
CamScanner

Fisher nu-mi ceruse să rămân în cort. Nici nu mă obligase să aştept acolo, şi atunci am făcut ceea ce ar face orice femeie cu mintea întreagă: am fugit, Lumina devenea din ce în ce mai palidă, în timp ce alergam

prin tabăra militară Peste tot pe unde mă uitam, războinici Fae îm- brâcali în armură se îndreptau către centrul taberei. Toţi erau înarmaţi. Doar jumătate dintre ei s-au deranjat să-mi arunce o a doua privire. O energic frenetică şi agitată umplea aerul. Mirosul de fum şi carne gătită mi-a copleşit simţurile, dar nimic nu putea înlocui mirosul de mentă şi pădure pe timp de noapte care îmi rămăsese în nas.

Mă sărutase.

Dc fapt, făcuse mult mai mult de atât. încă ii simţeam mâinile pe talie. Sfârcul meu mai zvâcnea de durerea pe care o pusese acolo. Pulsul mi-a devenit un tatuai frenetic, în timp ce alunecam prin mulţime, încercând să găsesc...

O, zei, unde mă duceam de fapt? Habar n-aveam. Trebuia doar să fug din cortul lui Fisher. Fără să vreau, m-am lăsat purtată de valul de războinici. între timp încetase să mai ningă, iar cerul era acum ca o vânătaie purpurie, cu norii furioşi şi ameninţători, în timp ce alergam. în cele din urmă, n am mai avut unde să alerg. Munţii se ridicau ca nişte suliţe în faţă, sfâ- siind cerul, iar spre sud, Darnul înconjura tabăra, prinzându-mă între graniţele ei. Am fost nevoită să urmez războinicii către cortul mare din poiană, unde un foc imens ţâşnea să întâlnească ultimele rămăşiţe de lumină.

A fost o întâmplare fericită că l-am găsit pe Ren. Mulţimea de războinici s-a dat laoparte pentru el, în timp ce înainta, îndreptându-se spre cort, şi, ca prin minune, am rămas în calea generalului. Ochii lui întunecoşi erau furtunoşi, dar privirea i s-a înmuiat când m-a văzut.

— Saeris? Unde-i Fisher? m-a întrebat, punând o mână pe umărul meu şi îndemnându-mă să merg odată cu el.

— Nu sunt sigură.

Era adevărul.

Pe faţa lui s-a ivit o expresie tensionată şi cunoscătoare când m-a măsurat cu privirea, inspirând adânc, mirosind... Ah, *la naiba.*

Scanat cu CamScanner

— Eşti bine? a întrebat cu grijă.

— Da! Da, desigur. EI nu a...

Obrajii mi-au luat foc.

— N-a făcut nimic deplasat.

— Desigur că nu. îl cunosc. Fisher niciodată nu ar...

S-a eschivat de la ceea ce voia să spună, conducându-mă înăuntrul cortului. Cu grijă, a spus:

Scanat cu
CamScanner

— Te pot mirosi şi eu la fel de bine cum o face el, Saeris. Nu eram în grijorat că te-ar fi rănit. Te întrebam dacă eşti bine. E o diferenţă.

Am respins al doilea val de jenă, refuzând s-o las să mă copleşească. Asta era ce mă aştepta? Fiecare Fae să-mi arunce priviri piezişe de fie- care dată când eram puţin excitată? îh!

— Sunt bine, am spus, vorbind cu mai multă încredere de data asta. Iţi promit, nu am nicio problemă. Pur şi simplu nu ştiam unde e toată lumea.

O căldură sufocantă ne-a întâmpinat înăuntrul cortului de război. Sau *sălii* de război, ar trebui să spun. Magia nu mărise spaţiul înăuntru. îl transformase într-o încăpere adevărată, cu pereţi de piatră decoraţi cu tapiserii şi tablouri cu bătălii, cu şemineu adevărat şi podea de piatră. Tavanele aveau şapte metri înălţime. Bibliotecile, măsuţele şi orice altă suprafaţă disponibilă erau acoperite de lumânări, ale căror flăcări dansau pe pereţi. Cd puţin douăzeci de războinici îl aşteptau aici pe Ren. Toţi s-au întors şi şi-au plecat capetele în semn de respect când l-au văzut că a sosit.

Carrion era şi el aici, întins pe un scaun lângă foc. Un mic platou îi stătea pe burtă; nemernicul mânca o felie groasă de tort, total nepăsător în faţa tensiunii apăsătoare din aer.

— Du-te şi stai cu Swift, mi-a şoptit Ren. Cât de aproape de foc poţi suporta. Căldura va arde...

S-a strâmbat.

— Ei bine, înţelegi tu.

O, înţelegeam perfect. Căldura urma să ardă toţi feromonii cu care eram acoperită, pentru că fusesem *la un pas* să mi-o trag cu Kingfisher. O, zei.

Când am ajuns la foc, am lovit cu piciorul cizmele lui Carrion, mor- măind la el să se mişte. Felul sugestiv în care îmi zâmbea m-a făcut să cred că şi el mă putea mirosi, dar nu era posibil. Nasurile noastre nu erau atât de sensibile.

— Nu pot să cred că mănânci tort, am mormăit, târând un taburet periculos de aproape de foc.

— Nu e tort. E quiche, a spus Carrion cu gura plină.

— Ce e quiche?

Scanat cu
CamScanner

— Nu ştiu. E făcută din ouă şi alte chestii. E delicioasă. Poftim. Mi-a întins o bucată.
— Vrei şi tu?

Scanat cu CamScanner

Nu mi-era foame. Mă simţeam destul de rău, de fapt, dar aveam nevoie să fac ceva cu mâinile. Am luat quicheul, am muşcat din el, fără să-l gust cu adevărat, şi apoi i l-am dat înapoi.

— Urmează să se întâmple ceva serios aici, a remarcat Carrion, muşcând încă o dată.

Deci simţise şi el energia ciudată de aici.

— Să mori tu.

— Aia a fost gata să verse sânge.

A făcut un gest deloc subtil către o războinică Fae care stătea lângă masa mare din mijlocul încăperii, vorbind animat cu trei masculi. Părul ei era blond deschis, aproape alb, ochii – o nuanţă vibrantă de lila. Era frumoasă, dar într-un mod care o făcea greu de privit.

— Nu pot să descifrez ce spun, dar toţi au vorbit cu ea. Unii chiar s-au certat cu ea. *L-a lovit* pe ăla, a spus Carrion, dând din cap către un mascul cu împletituri lungi, negre de război, şi un sigiliu cu un cap de lup urlând, imprimat pe protecţia sa de piele pentru piept.

— Am impresia că totul e din cauza lui Fisher, totuşi. Ă, Saeris?

Masculul cu împletiturile de război negre m-a observat uitându-mă la el. în loc să mă privească urât, şi-a înclinat capul şi mi-a zâmbit prietenos.

Carrion mi-a ciupit vârful urechii.

— Au! Ce naiba? Ce-i *în neregulă* cu tine? M-a durut!

Mi-am apăsat degetele pe pavilionul urechii.

— De ce îţi curge sânge pe gât? a spus rar, articulând fiecare cuvânt. -Ce?

întinzându-se, şi-a trecut mâna peste pielea mea. M-am ferit, dar era prea târziu; când mi-a arătat vârfurile degetelor, acestea erau pătate cu roşu.

— Doar o zgârietură.

Carrion a ridicat din umeri.

— Trebuie să te fi lovit undeva. Poftim.

Mi-a dat înapoi quicheul.

Am acceptat şi am luat o înghiţitură, cu mintea dezlănţuindu-se.

De ce naiba aveam sânge pe gât?

Ca şi cum ar fi fost chemat de gândurile mele febrile, o siluetă

Scanat cu CamScanner

într-o manta neagră a intrat în cort, gluga trasă să-i ascundă trăsăturile. Prezenţa lui mi-a făcut inima să bată cu putere. Ochii lui Fisher m-au găsit imediat. M-a privit cum ii dau înapoi quicheul lui Carrion, cu o expresie

de ncdcscifrat. Un şir dc ţipete s-a ridicat de cealaltă parte a sălii de răz boi, pe măsură ce Fae au văzut, unul câte unul, cine a sosit.

— Deci e adevărat, a anunţat războinica blondă. Chiar *trăieşti.*

— Desigur că trăieşte, Danya, a spus Ren pe un ton obosit. N-am crezut niciodată că e *mort.* Hai, să pornim totul cu dreptul. Fisher, scapă de manta. Nu păcăleşti pe nimeni.

Capul lui Fisher a rămas plecat, în timp ce-şi dădea jos mantaua. Părul îi era ud. Ud leoarcă. La fel şi hainele. Şiroaie de apă i se scurgeau pe obraji. O mică baltă începea să se formeze la picioarele lui. S-a rezemat de perete, cu bărbia ridicată, încrucişându-şi braţele la piept.

— Ce-i cu asta, Fish? Ai ieşit să înoţi pe seară?

în vocea Danyei era o notă jucăuşă, dar nu eram singura care a sesizat veninul de acolo. Carrion şi-a ridicat sprâncenele către mine, ca unul dintre bătrânii bârfitori care obişnuiesc să-şi petreacă după-amiezile la ieşirea din Casa lui Kala. A rupt o bucată din quiche şi mi-a dat-o.

De cealaltă parte a camerei, Kingfisher l-a urmărit, muşchii maxilarului mişcându-i-se. Şi-a lăsat capul în jos, din nou, pufnind.

— Ceva de genul ăsta, a spus încet.

— Hai, atunci.

Danya şi-a deschis braţele larg.

— Suntem toţi aici, Fisher. Să auzim. Să auzim minunata explicaţie pentru faptul că ne-ai lăsat baltă în ultimul secol. Şi de ce ai decis să te furişezi înapoi acum, cu coada între picioare, hm?

— Nu mă furişez nicăieri.

Vocea lui Fisher suna plictisit.

— Prostii, a scuipat Danya vorbele. Ai fost în tabără toată

Scanat cu CamScanner

săptămâna trecută! Şi în cea de dinainte!

— Danya...

— Nu! *Nu,* Fisher. Ai fost aici şi nu ne-ai spus absolut nimic. De câte ori am stat toţi în această cameră şi am sângerat alături de tine? Ar fi trebuit să fim o familie, şi tu, pur şi simplu, ne-ai abandonat.

Fisher nu a spus nimic. Ren a fost cel care a sărit în apărarea lui.

— Lucrurile nu s-au întâmplat aşa, şi tu ştii asta.

— Ha! Te rog! Tot ce ştiu e că am stat la zidurile de la Gillethrye, privind cum o mulţime de familii din Yvelia sufereau în timp ce hoarda lui Malcolm jefuia oraşul, şi *el* a dispărut brusc în văzduh!

Scanat cu CamScanner

— Habar n-ai despre ce vorbeşti.

Faţa lui Ren era schimonosită de furie. Nu mi-aş fi imaginat că e capabil de atâta mânie.

— Ai dreptate! Nu ştiu! Cineva ar trebui să mă lămurească, înainte să-mi bag sabia în gâtul acestui nemernic trădător!

— Ai grijă, Danya.

De data asta, nu a fost Ren. Masculul cu împletiturile de război, care zâmbise mai devreme către mine, s-a mişcat în jurul mesei ca să se aşeze lângă Fisher.

— Pot să te las să mă loveşti de dragul distracţiei, dar eşti complet nebună dacă ai impresia că te voi lăsa să-i tai gâtul comandantului.

— E în regulă, Lorreth, a spus Fisher încet.

— El *nu* mai e comandantul nostru! a ţipat Danya, arătând furioasă spre Fisher. Şi-a sacrificat titlul atunci când ne-a abandonat!

— Opreşte-te, Danya, a mârâit Ren, descoperindu-şi caninii.

O, zei, asta urma să se termine cu vărsare de sânge. Am rupt o bucată din coaja quicheului şi am băgat-o în gură. în orice altă zi, mâncarea probabil că mi s-ar fi topit în gură, dar acum avea gust de cenuşă.

Ochii lui Kingfisher au alunecat spre mine. A tresărit.

Ren s-a întors către Fisher:

— Pentru numele zeilor, spune-le ce s-a întâmplat. Vor înţelege imediat ce...

— Nu.

Cuvântul a răsunat în sala de război. Kingfisher s-a desprins de perete, ridicându-se în picioare. A privit feţele războinicilor cu nişte ochi plini de regret.

— îmi pare rău, chiar îmi pare rău. Nu am vrut să vă părăsesc pe ni- ciunul la Gillethrye. Aş vrea să vă spun de ce a trebuit să plec, dar nu pot. Tot ce pot spune e că nu am avut de ales.

O lacrimă i-a alunecat pe obraz Danyei. Vocea i s-a frânt în timp ce făcea un pas înainte şi a spus:

— A fost Belikon, nu-i aşa? Te-a forţat să pleci. înţeleg de ce a trebuit să ardem oraşul, dar...

— *Nu pot să vă spun,* a zis Fisher.

Scanat cu CamScanner

Expresia lipsită de emoţii i s-a risipit, iar în ochi i s-au adunat toate chinurile îndurate.

Scanat cu CamScanner

— As vrea să pot, dar nu pot. M-am întors de îndată ce am putut. *Credeţi-mă.*

Ea l-a privit, cu frumoşii ochi lila plini de lacrimi. Chiar voia să-l creadă, m-am gândit. Voia ca vorbele lui să fie de ajuns. Dar nu erau. Şi-a smuls sabia din teaca de la şold şi şi-a dezvelit caninii.

— Trădătorule! a ţipat.

S-a mişcat precum o dungă strălucitoare de aur, trupul ei înceţoşându-se în timp ce zbura spre el.

Am urmărit totul: durerea de pe faţa ei, vârful săbiei ţintind gâtul lui Fisher şi modul în care umerii i-au căzut, de parcă ar fi fost împăcat cu tot ce urma să vină şi era pregătit pentru orice. Nu aveam nicio intenţie să mă ridic. Mâna mi s-a ridicat de la sine. Strigătul de panică mi-a ieşit din gură fără vreun efort din partea mea.

- OPREŞTE-TE!

Trupul Danyei s-a clătinat în lateral. S-a izbit de masă şi s-a lovit la şold. Dar nu căzătura Danyei a atras douăzeci de perechi de ochi uimiţi către mine. Ci sabia ei, care s-a spart într-o mie de cioburi, aşchiile de oţel tremurând şi zburând prin aer, lovind zidul de deasupra capului lui Ren atât de tare, încât au rămas înfipte în piatra tocită.

Carrion s-a rostogolit, sprijinindu-se de marginea vetrei, cu gura căscată.

— O, *la dracu,* a icnit el.

Toţi ceilalţi i-au oglindit surprinderea. Doar Fisher a rămas calm. M-a privit foarte serios, cu o mică încreţitură adunându-i sprâncenele întunecate.

Danya s-a îndreptat, întorcându-se încet către mine – prima dată când mi-a acordat cu adevărat atenţie de când intrasem cu Renfis. Părea că era pe punctul să-i explodeze capul.

— Avem o afurisită de *Alchimista?*

— *Ea mea,* a spus Fisher.

înainte ca cineva să poată reacţiona la asta, un *BUM!* a zguduit pământul de sub picioarele noastre.

- SPĂRGĂTORII DE GHEAŢĂ! SPĂRGĂTORII DE GHEAŢĂ! SPĂRGĂTORII DE GHEAŢĂ!

Scanat cu
CamScanner

Strigătul venea din afară.

— Ce se întâmplă? am şoptit.

310

S-a dezlănţuit iadul. Sala de război a izbucnit într-o avalanşă de activităţi, în timp ce toţi războinicii Fac, inclusiv Ren, au ţâşnit spre ieşire, cu armele scoase în grabă. Fisher a rămas nemişcat cu o fracţiune de secundă mai mult decât ceilalţi, cu ochii fixaţi în continuare asupra mea, cu acea ciudată încreţitură care i se adâncise pe frunte, dar apoi s-a mişcat şi el. A dispărut într-un tremur de nisip negru, sclipitor.

Bărbatul cu părul negru, numit Lorreth, a fost ultimul care a părăsit cortul.

— Staţi aici, a ordonat. Să nu plecaţi de aici! Vorbesc serios.

— Dar ce naiba se întâmplă? a întrebat Carrion.

— Sanasroth. Inamicul e la malul râului. Gheaţa trebuie spartă ca morţii să nu poată trece.

Scanat cu
CamScanner

21.

SPĂRGĂTORUL DE GHEAŢĂ

Cât am stat noi înăuntru, s-a înnoptat. Cerul era negru ca smoala şi se pornise un vânt violent, care ridica un vârtej de jăratic de la focurile de tabără şi îl făcea să se rotească peste tot. Un cărbune încins a căzut pe mantaua mea, pârlind-o, dar asta era cea mai mică problemă. Fiecare războinic din tabără se grăbea spre malul Damului, purtând baroase uriaşe şi topoare cumplite în mâini.

— Ar trebui să stăm deoparte, am repetat pentru a cincisprezecea mia oară.

Carrion nu mă ascultase prima dată când îi spusesem asta şi nici acum nu mă asculta.

— Nu mă ascund în cort când pare că suntem toţi în mare pericol, a spus el.

— Ai uitat de câte ori te-a doborât Ren în dimineaţa asta? Chestia asta ne depăşeşte.

O expresie hotărâtă se aşternuse pe faţa lui Carrion.

— Poate că nu mă bat la fel de bine ca ăştia, dar cu siguranţă pot să sparg gheaţa. Şi oricum, se pare că fosta mea iubită poate face şrapnel din săbii, aşa că eu zic că o să fim bine.

— Nu sunt fosta ta iubită. Şi *nu* ştiam că pot face asta! Nu cred că pot s-o mai fac vreodată!

— Să sperăm că nu va trebui să aflăm.

Carrion a plecat într-o viteză nebună. Pentru o secundă, m-am gândit să mă întorc în sala de război, dar avea dreptate. Nu

Scanat cu
CamScanner

puteam să mă

ascund acolo, în timp ce afară se sfârşea lumea. Mi-au trebuit douăzeci de secunde să-l ajung din urmă. încă un minut ca să găsim drumul spre malul râului.

Amândoi am stat acolo, reduşi la tăcere, uimiţi, luând în primire haosul.

Războinici uriaşi, de două ori mai înalţi şi mai lăţi în umeri decât Fisher, stăteau la marginea râului. în ritmul unei tobe care răsuna mai în jos pe râu, ridicau ciocane uriaşe deasupra capetelor şi le trânteau cu o forţă înfricoşătoare pe gheaţa groasă.

BUM!

BUM!

BUM!

Gheaţa se crăpa şi se spărgeau aşchii din ea, scoţând sunete metalice, dar suprafaţa rezista. De cealaltă parte a malului, o masă întunecată fierbea şi mârâia frenetic.

— Ce... e asta? a şoptit Carrion.

Un luptător a trecut valvârtej pe lângă noi, respirând neregulat. Nu era Fae. Era Holgoth, spiriduşul de pământ care ne salutase la sosirea în tabără.

— *Asta...* a gâfâit. E cea mai mare parte a hoardei Sanasroth. Cincizeci de mii de luptători. N-am avut... nicio avertizare. Dacă trec râul, ne vor... copleşi!

— Ce înseamnă hoardă? a urlat Carrion după el, în timp ce alerga spre râu.

Holgoth a strigat un singur cuvânt în răspuns.

— *Vampiri!*

Bum! Bum! Bum!

Baroasele atacau cu putere gheaţa.

Mi-am mijit ochii în întuneric, căutând vreun semn de la Fisher, dar nu era nicăieri. Nici Ren. Pretutindeni, siluete necunoscute, cu nervii întinşi la maximum, alergau să lovească gheaţa cu baroasele. O scânteie albastră a luminat temporar văzduhul, scoţând la iveală cealaltă parte a malului, şi ceea ce am zărit acolo mi-a îngheţat sufletul.

Erau mii.

Scanat cu CamScanner

Care se zvârcoleau. Fierbeau. Mârâiau. Scrâşneau din dinţi.

Cincizeci de mii de mâncători însetaţi de sânge, urlând la malul râului. Chiar şi atunci când a apărut sursa luminii albastre – o sferă albă, strălucitoare care s-a înălţat în aer şi a căzut în mijlocul râului – primii

' anipiri erau deja la jumătatea râului. Sfera a explodat, lăsând o gaură mică la suprafaţă. Apa a ţâşnit la cincisprezece metri în aer, dar vampirii nu păreau să observe. în valuri, au început să înainteze.

— Fute-m-aş, a mormăit Carrion. Fute-m-aş pe toate părţile!

Nu puteam să-mi exprim acordul cu voce tare. Dar exact asta simţeam şi eu.

Alte sfere alb-albastre au fost aruncate în aer, proiectând umbre nebuneşti peste masa care înaintase şi peste războinicii de pe malul nostru. Una după alta, au explodat sfârtecând noaptea, creând găuri tot mai man în gheaţă. Acum, când această secţiune a râului devenise instabilă, baroasele care loveau suprafaţa la marginea râului erau mai eficiente. Încet-încet, gheaţa a început să se crape precum pânza de păianjen.

— O să meargă? a şoptit Carrion.

— Nu ştiu. Hai. Trebuie să ajutăm.

Ce lucru ridicol! Doar unul dintre acei luptători uriaşi cu baroase ar fi putut dărâma jumătate din clădirile din Sectorul Trei, şi totuşi gheaţa era atât de groasă, încât avansau atât de încet. Eram atât de slabi prin comparaţie. Atât de umani. Şi totuşi, amândoi am luat baroasele grele pe care le-am găsit aşteptând pe mal şi le-am trântit în Dam cu toată puterea noastră.

Rafale de foc au traversat râul odată ce primul val de vampiri a intrat în zona malului nostru. S-au aprins ca nişte surcele, dar flăcările nu i-au oprit. Veneau tot mai aproape. Din ce în ce mai aproape.

Braţele mă ardeau, spatele îmi era o învălmăşeală de dureri, dar am lovit gheaţa, pielea palmelor sfâşiindu-mi-se în timp ce trânteam barosul cât de tare puteam.

Gheaţa a tremurat şi a *scos* un mormăit nefiresc, şi, deodată, totul s-a spart.

Imediat ce s-a întâmplat, un covor de fum negru a traversat râul, măturând totul rapid, Vampirii care se târâseră pe gheaţă au căzut în apă, şi, fără ezitare, fumul părea să se solidifice şi să-i împingă în

Scanat cu CamScanner

adâncuri. S-a luptat cu ei, inecându-i, înfăşurându-se în jurul lor şi târându-i în mormintele lor acvatice.

— Ce se întâmplă?

Carrion a măsurat din priviri malul în sus şi-n jos, cu ochii mari.

— I isher, am răspuns sumbru, Asta-i *opera* lui Fisher.

314

Vampirii au încetat să mai vină. Uriaşii Spărgători de Gheaţă ai Fae continuau să lovească şi să zdrobească gheaţa atât la stânga, cât şi la dreapta, dar turma turbată de pe malul Sanasrothului nu s-a mai deranjat să mai încerce. Mârâiau şi gemeau, dar şi-au menţinut poziţia.

— Bună seara, Kingfisher! a strigat o voce din întuneric. Mă bucur că ai decis să ieşi şi să te joci cu noi! Nu vrei să dai bună seara?

O luptătoare care ni se alăturase pe acea porţiune de mal, cu părul roşu aprins, a pălit la auzul acelei voci. La fel şi alţi câţiva războinici.

— E *Malcolm?* a zis ea, de parcă nu-i venea să creadă. Nu se poate...

— El este, a spus un bărbat cu o cicatrice zimţată de-a lungul mandibulei, privind alarmat în întuneric. A ieşit din fortăreaţa lui ca să-l provoace pe comandant.

— Dar...

— Hai, Kingfisher! Nu vrei să te arăţi? Eu o voi face, dacă asta aştepţi!

Mulţimea de monştri de pe celălalt mal s-a dat laoparte, şi iată-1. Un mascul înalt, subţire, rezervat, îmbrăcat în negru. Părul său era drept ca o săgeată şi alb ca zăpada, atârnând dincolo de umeri. Trăsăturile îi erau fine. Frumoase, aproape. Ochii roşii, sângerii, au cercetat malul nostru, de parcă nu ar fi avut nicio problemă să vadă prin valurile de fum negru care încă se rostogoleau pe suprafaţa râului.

— Hai, Kingfisher, La chemat diavolul pe un ton melodios. Ştiu că eşti acolo. Abia au trecut câteva săptămâni de când am vorbit ultima dată, dar ce pot să spun? Mi-e dor de tine.

Un murmur s-a ridicat printre Fae la auzul acestor vorbe. Lui Malcolm *îi era dor* de Fisher? Trecuseră doar câteva săptămâni de când vorbiseră? Implicaţia era clară. Acest Malcolm, regele

Scanat cu CamScanner

vampirilor, voia ca toţi Fae să afle că preţiosul lor lider, întors în cele din urmă, avea cumva legătură cu el. Război de gherilă la cel mai înalt nivel. Cea mai uşoară modalitate de a câştiga orice război era să creezi dezbinare în rândurile inamicului, astfel încât aceştia să-şi piardă timpul şi energia luptându-se între ei, în loc să lupte împotriva ta. Era o mişcare inteligentă, dar evidentă. Totuşi, după expresiile de pe feţele războinicilor din jurul nostru, Fisher avea de dat nişte explicaţii.

— Bine! Fă-ţi jocul, dragul meu! a strigat Malcolm.

Un zâmbet crud i s-a întins pe faţă, dezvelind un rând de dinţi ascuţiţi.

— Ascunde-te în spatele micuţilor tăi prieteni. Ne vedem foarte curând!

Scanat cu
CamScanner

22.

CAPRICIUL

M-a găsit jumătate de oră mai târziu.

Stăteam în faţa unui foc în afara sălii de război, bând cidrul fierbinte pe care mi-l dăduse Ren. Ochii lui Fisher erau sălbatici, părul şi mai sălbatic. A venit direct spre mine, dar i-a strigat lui Ren o întrebare.

— L-ai luat pe ăla enervant?

— L-am luat, a răspuns Ren obosit.

— Á, sper că nu vorbeşti despre mine, a spus Carrion, dar Fisher nici nu s-a sinchisit să-i răspundă.

Mi-a întins mâna şi a spus:

— Dă-mi mâna sau te car eu.

I-am dat mâna.

— Ne vom întoarce dimineaţă, i-a spus lui Ren.

Apoi a pătruns în vârtejul negru care a apărut în spatele lui şi m-a tras în poarta de umbre.

Onyx a mârâit, arătându-şi colţii, când am pătruns în dormitorul Iu» Fisher. Era exact la fel cum fusese în timpul prizonieratului meu de după atacul mâncătorului. Irascibil, Plin de umbre şi cotloane întunecate. Cu alte cuvinte, *Fisher* însuşi. M-am încordat când am inspirat, capul um- plându-m» se de mirosul de mentă sălbatică şi ace de pin, dar de data asta nu era camera. Era el, stând atât de aproape de mine, încât căldură trupului său îmi încălzea spatele. Mâinile lui tatuate s-au încolăcit în jurul trupului meu şi au desfăcut îndemânatic legăturile mantiei, astfel încât s-o facă să-mi alunece de pe umeri.

Scanat cu
CamScanner

— N ai purtat niciodată rochiile pe care ţi le-am pregătit, a murmurat în părul meu.

— Nu vreau să vorbim despre rochii, am şoptit.

— Bine. Atunci să vorbim despre mâncare.

— *Mâncare?*

A dat din cap.

— Să nu mai împărţi mâncare cu nemernicul ăla, micuţă Osha! - Ce?

— Swift. Mai devreme. în sala de război. Aţi tot schimbat tort între voi.

— Nu era tort.

— Nu mă interesează ce era. încetează să mai împărţi mâncare cu el!

Era o notă periculoasă în vocea lui. Una care mă provoca să contest ordinul.

Dacă încă nu învăţase că nu sunt genul care să asculte ordine, poate că ar fi trebuit să-i reamintesc.

— De ce nu?

— Pentru că am spus eu, la dracu!

— E vreun obicei ciudat de Fae pe care nu-l ştiu?

— Nu, a răspuns el încăpăţânat. Nu înseamnă nimic. Poţi să împărţi toate castroanele de tocană cu Lorreth sau Ren. Doar cu nemernicul ăla să nu mai împărţi mâncarea. E destul de rău că insişti să-l mai şi ţii prin preajmă. Aş prefera să nu mai mănâncaţi de pe aceeaşi afurisită de farfurie.

— Ce ai cu Carrion?

— Nu vreau să vorbesc despre Carrion, a mârâit el.

Am fost gata să râd. *Aproape.*

— Bine. Gata.

Ceafa mi-a fost cuprinsă de furnicături. Ceva din mine se risipea. Simţeam cum se întâmplă în etape, şi era înfricoşător. Zidul dintre noi – bariera care mă proteja – cădea, dărâmându-se cărămidă cu cărămidă. Puteam să opresc demolarea zidului. Să-l ridic iar dacă aş fi vrut. Dar... nu puteam nici să respir în preajma lui, şi acum ştiam cum se simţeau mâinile sale pe trupul meu. Cu adevărat. îl doream în continuare, chiar dacă ştiam că putea fi egoist şi crud, şi chiar dacă conştientizam că dorinţa asta avea, cel mai probabil, să mă ruineze.

— Atunci *voi alege* eu despre ce să vorbim. Să avem o

Scanat cu CamScanner

conversaţie despre ce s-a întâmplat...

— în cort?

El nu şi-a mai proiectat vocea. Nu mai era nevoie de magic. Stătea atât de aproape, încât gura lui mi-ar fi atins lobul urechii dacă m-aş fi dat doar *un* centimetru înapoi.

— Pe malul râului.

— Te-am adus aici ca să uităm de malul râului.

Să uit? Cum şi-ar fi imaginat că aş putea vreodată să uit asta?

— Dacă mâncătorii ăia ar fi ajuns de partea noastră a râului...

— I-aş fi retezat şi aş fi făcut un morman din oasele lor.

Era atât de sigur pe el. Nici urmă de îndoială în privinţa abilităţilor sale.

— Ar fi existat răniţi.

Râsul sec al lui Fisher mi-a mişcat părul.

— Suntem în război. Aşa e războiul. Soldaţii sunt răniţi. Mor. Uneori se ridică şi se hrănesc din cei vii. E un ciclu.

Inima îmi bătea prin tot corpul. îmi pulsa în palme, în tâmple şi în curbura gâtului. M-am întors să-l privesc, aveam nevoie să-i văd ochii. Maxilarul lui puternic era la doar câţiva centimetri, acoperit de barba crescută puţin. Colanul îi licărea la gât, cu lupul la nivelul ochilor mei. Cămaşa îi era murdară, deschisă doar un pic – suficient cât să dezvăluie o dungă de cerneală neagră care se mişca. Era inexpresiv în timp ce se uita în jos la mine, aşteptând să vorbesc.

— Asta nu-i o glumă! Eu... eu eram...

Ştiam ce vreau să spun. Dar nu puteam s-o fac. Exista un punct dincolo de care nu mai era cale de întoarcere, şi nu eram pregătită să-l trec.

— Erai îngrijorată pentru mine, a spus Fisher aspru.

-Nu/Eu...

— Am văzut expresia de pe faţa ta. în camera cu hărţi, când Danya a vrut să-mi taie capul. Ţi-era frică. Pentru mine.

— Mi-era frică să nu mori, că nu voi mai putea ajunge acasă. Ai făcut un jurământ să mă trimiţi înapoi când termin inelele. Ceilalţi ar putea să nu-mi ofere acelaşi târg şi...

Zâmbetul ironic şi trist al lui Fisher nu m-a lăsat să mă amăgesc că ar fi crezut măcar un cuvânt din ce spuneam. Cu toate acestea, nu s-a ciondănitcu mine.

— O să te facă bucăţi când te întorci mâine dimineaţă, am

Scanat cu CamScanner

şoptit.
— O să fiu bine, a replicat el.

Scanat cu
CamScanner

— Nu eşti măcar puţin îngrijorat că... că aşa-zişii tăi *prieteni* or să creadă că l-ai ajutat pe... pe tipul ăla Malcolm... şi...

Fisher şi-a prins buza de jos cu dinţii, cu ochii mai blânzi ca niciodată. Cu grijă, a adunat şuviţele rebele care îmi scăpaseră din împletitură şi mi le-a prins cu grijă după ureche.

— *Respiră,* micuţă Osha.

— Nu poţi să-mi spui pur şi simplu să respir când aproape că au traversat nenorocitul de râu, bine?

— N-au traversat râul. Au ajuns până la jumătate. Până acolo ajung întotdeauna. Malcolm îşi trimite armata din când în când, doar ca să ne reamintească că e acolo. Noi spargem gheaţa. El pierde un val de pedestraşi. Totul revine la normal pentru o vreme.

— Tocmai ai înecat sute de vampiri!

— Nu poţi să îneci ceva care e deja mort.

De ce nu era măcar puţin îngrijorat de toate astea? Mi se părea că era într-o situaţie foarte gravă şi nu încerca să iasă din ea.

— Danya...

— Danya o să treacă peste. Toţi vor trece. Totul se va calma şi va fi de mult uitat până dimineaţă. Fae trăiesc vieţi lungi. Am învăţat acum mult timp că ranchiuna e o modalitate sigură de a-ţi strica o decadă sau două. Ne certăm repede şi apoi încheiem subiectul.

Bătea câmpii.

— Am fost în camera cu hărţi. N-ai rezolvat nimic cu căpitanii ăia, Fisher.

— De ce nu te îngrijorezi mai puţin de prietenii mei şi mai mult de...

— Vreau răspunsuri! am strigat. De ce era Malcolm diferit? Nu era deloc ca mâncătorii. Părea...

— Normal?

-Da!

— Malcolm e un vampir Fae de rang înalt. Primul. Am fost blestemaţi acum mii de ani, iar Fae s-au transformat în ceva foarte asemănător lui Malcolm. Când s-a găsit un leac, străbunicul meu şi majoritatea celorlalţi Fae din Yvelia l-au luat. Erau îngroziţi de monştrii care deveniseră şi voiau să se întoarcă la vechile lor vieţi. Dar au fost unii cărora le-a plăcut magia întunecată pe care le-o oferea blestemul. Le-a plăcut puterea şi promisiunea nemuririi.

Scanat cu
CamScanner

— Nu sunt Fae deja nemuritori?

Fisher a chicotit.

— Nu, micuţă Osha. Nu suntem. Durata noastră de viaţă e subiectul multor cercetări şi speculaţii. Trăim mult mai mult decât cei ca tine. Dar îmbătrânim. în cele din urmă, murim. Au fost unii ca Malcolm care nu au vrut să îmbătrânească. Nu s-au mulţumit să profite la maximum de miile de ani care le fuseseră deja acordate. Aşa că au luat ceea ce trebuia să fie o pedeapsă şi au primit-o cu braţele deschise. Malcolm e cel mai puternic dintre ei. Regele lor. Dintre toţi Fae care au ales să rămână vampiri, doar el e suficient de puternic să transforme pe cineva complet şi să se asigure că îşi păstrează esenţa. Ceea ce îi face să fie cine sunt. Personalitatea şi trăsăturile lor de caracter. Când prinţii lui muşcă şi transformă pe cineva, victimele lor mor şi se întorc fără suflet, nimic mai mult decât nişte trupuri iară minte, flămânde. îşi ascultă stăpânii şi se hrănesc.

în cuvintele lui Fisher se ascundea un abis de orori. Nici măcar nu-mi puteam imagina teroarea de a fi complet golit de sânge de unul dintre prinţii lui Malcolm şi de a şti că erai condamnat să te întorci sub forma uneia dintre acele *creaturi.*

— Asta li se întâmplă şi oamenilor? am întrebat, deja temându-mă de răspuns.

— Unde crezi că au dispărut majoritatea celor de felul tău? O bună parte din hoarda lui Malcolm a fost cândva umană. Fae care au ales să se vindece de blestem au încercat să-i protejeze pe Fae inferiori şi pe oamenii care locuiau în acest tărâm, dar ei erau ţinte mai uşoare. Mai vulnerabile. Nu aveau magie să se protejeze, aşa că...

— Deci...

îmi venea să vomit. Voiam să ştiu, dar acum că am aflat, nu puteam suporta să mă gândesc la asta.

— Ai fost cu el, nu-i aşa? în toţi acei ani cât ai fost dispărut.

O tensiune i-a apărut pe faţa lui Fisher.

— Nu pot să-ţi spun asta, a zis el.

Nu *pot să-ţi spun asta.*

Văzând cum se accentuează încordarea din jurul ochilor lui, o parte din mine a recunoscut-o şi a înţeles ce simţea. Ca şi cum ar fi încercat să reziste sau să treacă peste ceva. Ca şi cum nu ar avut controlul asupra...

Scanat cu CamScanner

Şi atunci am înţeles.

Scanat cu
CamScanner

Nu avea controlul.

— *Eşti legat prin jurământ,* nu-i aşa? am spus cu stupoare. Pur şi simplu *nu poţi* să-mi spui...

— Oprcştc-tc, a poruncit el.

Mă aşteptam să văd uşurare pe chipul lui. Sau măcar un fel de recunoaştere a faptului că, în sfârşit, cineva înţelegea de ce nu voia să împărtăşească unde fusese sau ce făcuse. Dar reacţia lui Fisher a fost una de îngrijorare. Chiar de enervare.

— Te-ai gândit că poate nu vreau să-ţi spun pentru că nu e treaba ta? a întrebat cl tăios.

— Este treaba mea.

Am adoptat o poziţie fermă, înfigându-mi picioarele în covorul lui.

— Nu, nu este.

— Tot ce ţi se întâmplă mă afectează şi pe mine. Şi nu sunt proastă. Ai fost mai puţin ticălos în ultimele cincisprezece minute decât ai fost de când m-ai cărat de pe podeaua din Sala Oglinzilor şi m-ai salvat. Ai început să te răsteşti din nou doar când ai vrut să mă îndepărtezi. Săgeţile reci şi porcăriile oribile care-ţi ies pe gură sunt o modalitate de a-i ţine pe cei din jur la distanţă, nu-i aşa?

— *Habar n-ai cine sunt,* a mârâit el.

Şi poate avea dreptate în privinţa asta. Dar începeam să înţeleg, începeam să-l descifrez. Şi de câte ori spusese Ren asta? „îl cunosc. Nu asta e firea lui. Nu e el însuşi acum.” Totul era de faţadă. Ca un văl care se ridica încet, începeam să văd dincolo de ea.

— Nu mă urăşti atât de mult pe cât te prefaci, am spus.

S-a îndreptat spre mine, impozant, prădător, periculos.

-Nu?

— Nu, nu mă urăşti.

— E o teorie interesantă.

— Nu cred că mă urăşti deloc.

A râs, dar a mai făcut un pas înainte.

— Ai o părere foarte bună despre tine, nu-i aşa?

— Ştiu că mă doreşti.

Nu m-am dat înapoi, deşi tot corpul îmi striga că ar trebui.

— Pot să vreau să fac sex cu tine şi totuşi să te urăsc, micuţă

Osha. Am dat din cap, încercând să ignor focul din privirea lui.

Scanat cu
CamScanner

— Nu. Nu e asta.

încă un pas, iar trupurile noastre s-ar fi lipit din nou.

— Ce e atunci?

— E ceva... *între* noi. Ştii că e.

Sigur nu-ţi imaginezi? Multe femei cad pradă propriilor fantezii disperate în ceea ce mă priveşte.

—- Doar... opreşte-te, bine? Ajunge! în momentul în care vom face sex, lucrurile se vor schimba între noi.

— Sigur. îmi voi fi satisfăcut un capriciu îndărătnic. Voi putea să-mi văd de viaţă.

Buzele i s-au deschis, iar vederea caninilor Iui ascuţiţi mi-a trimis un val de căldură direct între picioare.

— Vrei să mă muşti, am şoptit.

-Ha!

Şi-a dat capul pe spate şi a izbucnit într-un râs aspru.

— Oho, *habar n-ai* pe ce muchie de cuţit calci acum, nu-i aşa?

— Aproape ai făcut-o. Atunci, în cortul tău. M-ai zgâriat cu dinţii. Mi-a dat sângele.

Micul spaţiu dintre noi a dispărut într-o clipă. Mâna lui Fisher s-a strâns în jurul gâtului meu, furia fiind sculptată în liniile chipului său frumos.

— *Ai grijă,* a mârâit el. E periculos să vorbeşti cu atâta uşurinţă despre lucruri pe care *nu* le înţelegi.

— Atunci explică-mi. Arată-mi, am spus gâfâind.

Furia lui a şovăit.

-Ce?

— Arată-mi. *Fă-mă* să înţeleg. Dovedeşte-mi că greşesc.

— Fiinţă umană proastă, idioată...

N-ar fi trebuit să mai spun nimic. Era periculos să provoci un mascul ca Fisher. Totul putea merge prost, foarte uşor. Dar oricum întreaga poveste avea să se termine în lacrimi, şi, după ce văzusem ce ne aştepta pe toţi de cealaltă parte a râului, nu plănuiam să mor fără să-mi testez măcar această teorie.

— îţi spun să faci *sex* cu mine, Fisher. Te rog să...

Buzele lui s-au năpustit asupra mea. Mi-a furat cuvintele, revendi- cându-mi gura cu un mârâit răguşit. Sărutul a fost incendiar. în

Scanat cu CamScanner

momentul în care l-am gustat şi i-am simţit limba trecând de dinţii mei, am gemut încet, apucând marginea cămăşii lui.

Nu mai erau săgeţi aruncate între noi.

Nu mai erau aluzii voalate.

Nu mai erau ameninţări.

Se întâmpla pentru că voiam să se întâmple.

I-am tras cămaşa în sus şi a trebuit să-mi ridic braţele deasupra capului ca să reuşesc măcar să i-o scot pe jumătate. A întrerupt sărutul pentru o fracţiune de secundă, trăgându-şi ţesătura fumurie peste cap. în secunda în care dat-o jos, s-a aruncat din nou peste mine, gura lui învăluind-o pe a mea atât de complet, încât nu mai ştiam unde începe şi unde termină totul. Mişcările lui nu erau stângace ca ale mele. Mâinile îi erau sigure şi ferme când a apucat gulerul cămăşii mele şi mi-a smuls-o de pe corp. Fără corsetele şi şireturile rochiilor pe care mă pusese Everlayne să le port în Palatul de Iarnă, începusem să-mi strâng sânii cu material, aşa cum făceam acasă. Fisher a scos un sunet nemulţumit când a văzut pânza înfăşurată în jurul coastelor mele. Mi-am ridicat braţele, aşteptând să-l desfacă în fugă, dar nu. Şi-a trecut degetul arătător pe partea din faţă a materialului, între sânii mei, iar acesta a crăpat, dezintegrându-se la atingerea lui.

Sânii mi s-au eliberat, sfârcurile mi-au ieşit la iveală, iar Fisher a gemut, luându-le greutatea în palme. A frământat carnea, blestemând, cu ochii aţintiţi asupra pieptului meu. Se gândise la mine aşa? Goală şi la mila lui? îşi imaginase cum ar fi să mă atingă, să mă guste şi să mă aibă la dispoziţia lui?

Eram vinovată că-mi lăsasem imaginaţia s-o ia razna. Mă prefăcu- sem că nu mâinile lui erau cele pe care le doream pe trupul meu atunci când mă atingeam. Mă păcălisem că nu rânjetul lui complice era cel care îmi bântuia visele. însă era. Şi acum, stătea în faţa mea, fără cămaşă, cu muşchii pieptului sclipind de sudoare, cu tatuaje peste tot, spiralate în jurul toracelui, şi nu-mi venea să cred că am ajuns în sfârşit aici.

Cărţile erau pe masă de ceva vreme. Urma fie să ne omorâm reciproc, fie să ne-o tragem, şi mă bucuram că amândoi optasem pentru a doua variantă.

Privirea lui s-a aprins când m-a tras brusc spre el, apucându-mă de betelia pantalonilor.

Tu ai vrut asta. Când vei fi copleşită de senzaţii şi nu-ţi

Scanat cu
CamScanner

vei mai aminti nici măcar cum te cheamă, ţine minte *asta,* micuţă Osha.

M-a privit în ochi în timp ce mi-a desfăcut pantalonii şi mi i-a tras în jos, pe coapse. Privirea lui era grea ca tăişul unei săbii, sprijinită de gâtul meu, suficient de ascuţită încât să taie. M-a apucat de gât cu mâna stângă, iar pe cealaltă mi-a băgat-o între picioare, luându-mă prin surprindere.

Mi-a venit să icnesc atunci când mi-a rupt chiloţii şi şi-a înfipt degetele în căldura umedă dintre picioarele mele, dar mi-a prins gâtlejul cu mâna şi n-am mai putut să respir. Ca un înger căzut, cu păr negru şi ameninţător, Kingfisher a murmurat în timp ce îşi băga degetele şi mai adânc în mine.

— Măi, măi, eşti deja excitată? Udă lac. Oare ce gust ai? 0 să ţipi ca o fată bună ce eşti când o să te pun să mă călăreşti?

— D...da...

Degeaba. Nu puteam vorbi. Mi se învârtea capul şi din cauza lipsei de sânge, şi din cauza dorinţei care mă zguduia pe dinăuntru. îl voiam. Dar voiam şi să înţeleg acest sentiment dinăuntrul meu. La fiecare pas, Fisher se dovedise a fi un nesuferit insuportabil. Puteam număra pe degetele de la o mână cuvintele civilizate pe care mi le spusese nemernicul ăsta. Dar era ceva care mă lega de ei. Mă atrăgea ca şi cum aş fi fost prinsă în capcană. O parte din mine ştia că Fisher însuşi era capcana, şi eram cu adevărat prinsă în mreje...

Lumea s-a întunecat până când n-am mai rămas decât eu şi el. Eu şi acei ochi sclipitori verzi-argintii. Fisher şi-a plecat capul, lăsându-se spre mine, cu gura foarte aproape de a mea.

— Când o să fiu cu totul vârât în tine, aminteşte-ţi să respiri.

Mi-a eliberat gâtul, şi capul mi s-a învârtit când am tras adânc aer în piept.

N-am avut timp să mă pregătesc. Ar fi fost înţelept să-mi scot cizmele şi apoi pantalonii, dar asta nu era posibil când aveai de-a face cu cel mai nerăbdător mascul din toată Yvelia. La început, fumul părea să vină din mâinile lui Fisher. Apoi a părut că-i vine din spate. Dracu ştie de unde venea. Tot ce ştiam era că venea din el – acelaşi fum care împinsese o hoardă de vampiri sub marea de gheaţă – şi acum se învârtea în jurul corpului meu, ca...

S-a evaporat chiar când începeam să mă încordez. Şi, odată cu el, mi-a dispărut fiecare fir de îmbrăcăminte. Fisher s-a dat un pas

Scanat cu
CamScanner

înapoi, mspcctându-şi opera, ochii lui plini de dorinţă trasând o cărare în su- sul şi-n josul corpului meu de trei ori, ca şi cum o dată n-ar fi fost nici pe departe suficient.

— Abia aştept să te aud când te voi pătrunde pentru prima dată, a murmurat el. O sa te fac să gemi pentru mine, micuţă Osha. Şi când o să terminăm, o să închid ochii şi o să redau în capul meu sunetul gemetelor tale de fiecare dată când mă voi masturba.

O, zei. Doar gândul la el *atingându-se...*

Imaginea păcătoasă care începea să prindă formă în mintea mea s-a risipit când Fisher s-a mişcat. M-a apucat, mâinile lui găsindu-mi spatele coapselor goale, şi, dintr-odată, picioarele mele nu mai atingeau pământul. O senzaţie de plutire şi cădere mi-a strâns stomacul în timp ce pluteam prin aer. Salteaua moale m-a prins o secundă mai târziu şi am simţit cearşafurile reci de mătase alunecându-mi pe piele. Un strop de panică mi-a cuprins pieptul când ochii mei l-au găsit din nou pe Fisher. Am văzut un războinic Fae cu păr întunecat, acoperit de cenuşă şi funingine, stând la capătul patului, dându-şi încet pantalonii jos, cu o privire flămândă, carnală pe faţă, şi instinctele mele de autoconservare îmi spuneau să fug dacă voiam să-mi salvez viaţa.

Nu te mişca. Nu te mişca, Saeris. Pentru numele tuturor zeilor...

în Zilvaren, prădătorii nu aveau întunericul în care să se ascundă. Foloseau camuflajul şi viclenia pentru a se furişa spre prada lor, lucru care, la rândul lui, ne învăţase pe toţi să reacţionăm rapid când ne confruntam cu cel care ne vâna. Fiecare parte din mine voia să mă facă să sar din pat şi să fug spre uşă, dar ştiam că ar fi fost o nebunie. Ca o felină, Fisher ar fi pornit în urmărirea mea. M-am agăţat de cearşafuri, forţându-mă să stau nemişcată, urmărind fiecare mişcare pe care o făcea.

— Pune tălpile pe pat.

Nu era o comandă dată prin jurământ. Doar o simplă poruncă. Ar fi putut la fel de bine să fie o constrângere, totuşi, având în vedere că eram neajutorată în faţa ordinului său. Mi-am îndoit genunchii, punându-mi tălpile pe pat... şi puterea pură părea să distorsioneze aerul în jurul umerilor puternici ai lui Fisher. Cu mişcări măsurate, ispititoare, şi-a coborât pantalonii murdăriţi în luptă, şi...

Scanat cu
CamScanner

Zei fără har şi sfinţi martiri. Nu purta lenjerie. Asta nu m-a surprins. Dar *dimensiunea* sculei lui erecte când s-a dezbrăcat m-a lăsat cu gura căscată.

Toţi masculii Fac erau atât de bine înzestraţi? Era un lucru specific Yveliei? Sau era specific lui Fisher? Acum că hainele îi dispăruseră, Fisher stătea nemişcat, lăsându-mă să-l sorb din priviri, un zâmbet amuzat cerând să fie eliberat în colţurile gurii sale. Era absolut incredibil, lua-l-ar dracii, numai linii dure, muşchi încordaţi şi cerneală în mişcare. Scula lui era perfectă – fier rigid învelit în mătase şi catifea. O venă groasă cobora pe partea de jos, ieşind în evidenţă. Palmele mă furnicau doar când *mă gândeam* să-l ating.

Fisher şi-a apucat penisul ca şi cum ar fi ştiut la ce mă gândisem, tre- cându-şi mâna în sus şi-n jos pe toată lungimea lui.

— Lasă-ţi genunchii să cadă în lături, mi-a cerut.

— Eu...

— Fără alte discuţii, Osha. Am înnebunit pe jumătate întrebându-mă cum arăţi. Trebuie să văd. Scapă-mă de chinuri.

Nu fusesem niciodată timidă în dormitor înainte. De data asta eram însă mult, mult depăşită de situaţie. M-am luptat cu un val de emoţii în timp ce mi-am lăsat genunchii să cadă în lături, iar Fisher a scos un mârâit încordat.

— Perfectă. Eşti absolut perfectă. Dacă Danya îmi smulge capul mâine, măcar o să mor fericit.

Privirea ameţită de pe faţa lui era periculoasă. Orice fată ar fi putut deveni cu uşurinţă dependentă de acea privire, şi atunci ce s-ar fi ales de mine? Aş fi fost pierdută pentru totdeauna. Condamnată pe veci. Am savurat atenţia lui, conştientă că păşeam pe un teren minat. Dar dacă Fisher avea dreptate în privinţa asta, ce s-ar fi întâmplat? Doar o noapte. O dată, şi apoi ar termina cu mine. Nu aveam să mai trăiesc asta din nou, aşa că puteam măcar să mă bucur de moment...

— O floare atât de frumoasă, care se deschide doar pentru mine, a şoptit el, urcându-se la capătul patului.

Mâinile lui s-au închis în jurul gleznelor mele, şi am încetat să mai respir. Avea să...

Am ţipat când m-a tras m jos pe pat spre el. Un alt mic strigăt

Scanat cu
CamScanner

mi-a scăpat când a căzut între picioarele mele. Gura lui a găsit mai întâi cuta

Scanat cu
CamScanner

interioară a coapsei mele. Am tremurat, aproape ieşindu-mi din corp când m-am uitat în jos şi i-am întâlnit privirea. Şi-a plimbat vârful nasului în sus, în sus, în sus, inspirând adânc în timp ce înainta. Când şi-a ridicat puţin capul să vorbească, caninii lui nu doar că erau la vedere. Frâu mai lungi decât îi văzusem vreodată. Mai ascuţiţi. Caninul stâng ii străpunsese buza de jos şi îi dăduse sângele.

— Miroşi atât de bine, a spus cu voce răguşită. în forja de la palat, am prins un strop din asta. Am ştiut atunci că trebuie să te gust. Mirosul ăsta mi-a bântuit visele. N-am putut să mai gândesc limpede amintindu-mi aroma dorinţei tale.

— Probabil că aş putea să fac un du...

— Nici *să nu îndrăzneşti* să termini propoziţia aia, a mârâit el. Nu vreau gust de săpun şi parfum. Vreau să te gust *pe tine.*

Cu asta, şi-a pus gura direct în centrul fiinţei mele, ca şi cum ar fi muşcat dintr-o bucată de fruct copt, delicios, şi întreaga mea lume a luat foc.

Limba lui. O, pe toţi dracii, limba lui era incredibilă. Felul în care mă săruta şi mă explora şi îmi sugea clitorisul îmi provoca spasme, căldura gurii lui combinându-se cu propria mea căldură într-un mod care promitea să mă înnebunească.

— Fisher! Oh, la...la naiba! Fisher! Zeilor!

Am crezut că-l simt râzând fix lângă clitorisul meu, dar nu puteam fi sigură. Urechile îmi ţiuiau. Tot... corpul meu... reacţiona atât de... ciudat. Cerul gurii mă furnica nebuneşte. Nu-mi mai simţeam picioarele.

— Asta... o, zei... eu... eu...

— Nu încă, a murmurat el. Nu ai voie până nu-ţi spun eu.

— Te rog! Eu... o zei, sunt atât de aproape!

De data asta cu siguranţă a râs. Am întins mâna spre el, disperată după eliberarea care se afla în vârful limbii lui. Mi-am înfăşurat degetele în părul său, cerând mai mult, mai mult, mai mult. I-am simţit mârâitul vibrând prin mine, dar nu s-a retras. A grăbit mişcările circulare pe care le făcea cu limba, apăsând mai mult, apoi şi-a băgat degetele în mine, explorându-mi intrarea cu vârfurile degetelor arătător şi mijlociu, iar spinarea mi s-a arcuit şi s-a desprins de pat.

Mai mult.

Voiam *mai mult.*

Scanat cu
CamScanner

Nu doar degetele lui. îl voiam pe ei în mine mai mult decât mi-ar fi permis mândria să recunosc.

— Fisher, te rog, am gâfâit. Vreau... vreau...

— Nu-ţi face griji. Ştiu ce vrei.

Şi a împins degetele adânc în mine, şi am pătruns în altă lume. Când am deschis ochii, tot ce vedeam era un vânt negru strălucitor. Lumânările din camera lui Fisher dispăruseră, toată lumina se stinsese, dar puterea copleşitoare care se revărsa din Fisher părea să poarte propria ei lumină Era greu de înţeles – eram cu siguranţă încă în camera lui Fisher. îi simţeam patul sub noi. Dar ne răsuceam şi într-o mare de negru, plutind într-un vid al neantului. Ne scufundam, cădeam, ne ridicam şi ne înecam în acelaşi timp.

Fire de fum iridescent mi se târau pe braţe, înconjurându-mi încheieturile, mângâindu-mi pielea, atât de moi şi de seducătoare, încât tremuram. Era el. O extensie a lui, şi era pretutindeni. Gura lui şi-a continuat mişcările, iar degetele m-au condus către un abis care avea să-mi cucerească trupul şi sufletul deopotrivă.

Nu avea de gând să mă oprească de data asta. M-a condus spre punctul culminant cu determinare, un mârâit satisfăcut de victorie rupându-se din gâtul lui când m-a împins spre orgasm.

Nu era doar un orgasm. Era o revelaţie. Legănată de puterea lui Fisher, i-am simţit mâinile strângându-se pe coapsele mele în timp ce mă zbăteam, dar i-am simţit şi umbrele legându-se strâns de mine. Alunecau peste mine, adunându-se în scobitura gâtului şi revărsându-se peste abdomen, şoptind peste sânii mei grei – un nivel de extaz pe care nu-l mai simţisem niciodată. Era ca şi cum îl inspiram, luând o parte din elin mine...

— Futu-i!

Ochii mi s-au deschis brusc. Fisher era în genunchi între pic mele, cu capul penisului aproape de vaginul meu. Mâna ui reap gâsit şoldul. Când mâna lui stângă mi-a găsit din nou g tu , un umbre i-a curs pe braţ, prelingându-se în sus pe gâtul meu intr gâiere caldă şi ameţitoare.

Ochii au început să mi se dea peste cap. Dar apoi...

- A, nu, micuţă Osha. O să le uiţi *direct* la mine pentru

Scanat cu CamScanner

asta, a spus Fisher. *Priveşte.*

A aşteptai până când am făcut din nou contact vizual cu el, apoi mima lui s-a mutat pe maxilarul meu. M-a ţinut aproape tandru când a întrebat:

— Mai vrei?

Pieptul lui, braţele, abdomenul definit; şanţul adânc care cobora peste şoldurile lui: întregul lui corp era o operă de artă. Mi-a tăiat răsuflarea. Cerneala care îi acoperea pielea fremătă, în timp ce el aştepta răspunsul pe care deja îl ştia.

— Da. Vreau. Te vreau pe *tine.*

Zâmbetul lui radia o satisfacţie pură, masculină, puternică.

— Ţine-te bine atunci. Sper că nu ţi-e frică de întuneric.

S-a împins înainte, şi *am ţipat.* Nu de durere. Nu era nicio durere. Doar o întindere, şi o senzaţie de împlinire, şi un val extraordinar de energie care mi-a urcat pe şira spinării într-o serie de izbucniri care păreau mici explozii. Era atât de mult, totul deodată, încât *a trebuit* să ţip.

Ca şi cum ar fi experimentat ceva foarte similar, Fisher şi-a dat capul pe spate, muşchii gâtului încordându-se, maxilarul strâns, răcnind printre dinţi.

— *Futu-i!*

O singură mişcare. Mă pătrunsese *o dată,* şi eram pierdută.

Eram o minge de senzaţii, vibrând de energie. în întuneric, Fisher şi-a coborât încet capul, cu buzele întredeschise, cu părul răvăşit, iar privirea ameţită de surpriză de pe faţa lui mi-a trecut un val de adrenalină prin corp.

Zei şi martiri. Nu aveam să uit niciodată cum arăta acum. Dacă reuşeam să mă întorc acasă, imaginea lui astfel, cu penisul vârât adânc în mine, cu pielea lucioasă de transpiraţie, cu pieptul tresăltând, avea să-mi fie de ajuns până în clipa morţii.

Fisher.

Kingfisher.

Stăpânul din Cahlish.

îl uram, chiar îl uram. Dar nu poţi să urăşti ceva fără să-ţi

Scanat cu CamScanner

pese măcar puţin de el.

— *Vrăjitoarea,* m-a acuzat el. Ba *ai* magie.

Era atât de *mare,* membrul lui tare tresălta în mine, şi corpul meu răspundea la fel, strângându-se în jurul lui. Degetele lui mi s-au înfipt

Scanat cu
CamScanner

în piele, apăsându-mi şoldurile mai mult. Cu o mantie de fum negru învârt induce în jurul lui ca un vânt întunecat, s-a mişcat. încet, la început. Venele gâtului sau ieşeau în relief în timp ce se retrăgea doar un centimetru din mine. Cea mai mică mişcare îl aducea înapoi acasă. Din nou, s-a mişcat, rotindu-şi şoldurile, pătrunzându-mă puţin mai adânc de fiecare dată. Ritmul pe care îl stabilise era chinuitor. învăţasem acum să-l primesc, iar frecarea delicioasă care se construia între noi se transforma rapid într-o dorinţă disperată.

— Te rog...

Am întins mâna spre el, ca şi cum ar fi fost dreptul meu. Pieptul lui era cald, puternic şi perfect. Sub palmele mele, tatuajul cu lup care îi acoperea pieptul a prins viaţă. Cerneala curgea sub pielea lui, trecând de Ia el la... la... o, pe toţi păcătoşii, cerneala curgea acum de-a lungul degetelor mele, răspândindu-mi-se pe piele, curgând întocmai ca fumul Iui peste dosul palmelor mele. O pasăre delicată, mică, a apărut pe interiorul antebraţului meu drept. Şi-a întins aripile şi a zburat, trupul ei minuscul fluturând peste abdomenul meu, în timp ce aripile bateau de o mie de ori pe minut.

— *Rahat,* a suflat Fisher.

Mi-am tras mâinile înapoi, temându-mă că mai multă cerneală ar putea să se răspândească pe mine, dar Fisher doar a clătinat din cap, apucându-mi una dintre mâini şi punând-o înapoi pe pielea lui. N-a mai spus nimic altceva. Nu m-a avertizat dacă mai multă cerneală ar putea să se aventureze pe corpul meu. Doar s-a împins mai adânc, mai repede, renunţând tot mai mult la control cu fiecare mişcare.

— Magnific, a spus răguşit Fisher.

A gemut în timp ce-mi cuprindea sânii cu palmele. Pupilele i se dilataseră atât de mult, încât negrul înghiţise verdele *şi* argintiul. Eram hipnotizată, incapabilă să-mi întorc privirea, în timp ce mâinile lui îmi explorau corpul.

Când îl văzusem prima dată, îl numisem *Moartea.* Asemănarea era şi mai pronunţată acum. Acest mascul avea puterea să distrugă civilizaţii întregi dacă ar fi vrut. Puteam să simt asta – o fântână adâncă şi liniştită în interiorul lui, suprafaţa ei vălurindu-se, în timp ce el devenea tot mai tare şi mai tare înăuntrul meu. M-aş fi înecat în acea fântână. M-aş fi scufundat în adâncimile ei întunecate, fără să mai ies vreodată la suprafaţă. Şi aş fi fost fericită.

M am dezintegrai intr-un milion de bucăţi, eram desfăcută şi

Scanat cu CamScanner

cu mintea ţăndări, în timp ce atingeam extazul din nou. Singurele lucruri care mă ancorau în coconul cald pe care Fisher îl crease în jurul nostru erau mâinile lui puternice pe talia mea şi nuanţa aspră a vocii lui încordate.

— Zei şi martiri blestemaţi. *La naiba.* Aşa. Haide. Arată-mi cât de inimoasă eşti când te destrami.

Mi-am strâns ochii, strigând fără cuvinte. Chiar când am atins apogeul celui de-al doilea orgasm, stelele pictate pe tavanul dormitorului lui Fisher s-au aprins, strălucind atât de puternic, încât lumina lor mi-a ars ochii chiar şi prin pleoape.

Fisher a terminat şi el, izbindu-se în mine. A urlat odată cu eliberarea, şi ne-am spulberat împreună.

Un vuiet mi-a umplut urechile.

Sângele îmi pulsa chiar sub piele.

Dum-dum, dum-dum, dum-dum.

Fisher s-a lăsat pe pieptul meu cu greutatea lui ciudat de reconfortantă, în ciuda faptului că mă strivea puţin. A rămas în mine, încă la fel de tare, degetele lui trasând cercuri mici pe pielea mea, şi realitatea a ceea ce tocmai se întâmplase a început încet să-şi arate faţa urâtă.

Tocmai făcusem sex cu Fisher.

Tocmai îl lăsasem să mi-o tragă cu atâta intensitate, şi acum eram goi, cu corpurile îmbrăţişate. în cele din urmă, fâşia de umbre din jurul nostru s-a estompat, şi lumina lumânărilor s-a întors, împreună cu restul camerei. Una câte una, stelele pictate pe tavan s-au stins.

Mişcându-se încet, ca şi cum nu s-ar fi grăbit deloc, Fisher s-a ridicat pe coate şi s-a retras din mine. Cerneala lui se liniştise din nou, pupilele ii erau acum înguste ca nişte puncte. S-a îmbrăcat tăcut.

M-am acoperit cu un cearşaf, brusc foarte conştientă că nu purtam niciun fir de aţă, dar l-am privit, refuzând să-mi întorc privirea. Nu după ceea ce tocmai se petrecuse.

Odată ce a fost complet îmbrăcat, Fisher şi-a legat cizmele şi s-a uitat la mine în sfârşit.

— Vreau să stai aici în noaptea asta.

Fără nicio introducere. Fără să menţioneze ce se întâmplase.

— De ce?

Scanat cu
CamScanner

— Pentru că încă va fi haos în tabără. Am multe lucruri de rezolvat şi vreau să ştiu exact unde eşti.

— Am şi eu un cuvânt de spus în această privinţă? am întrebat.

S-a uitat la cizmele lui. Când şi-a întors ochii spre mine, privirea îi era distantă.

— Nu prea. Mă voi întoarce după tine dimineaţă. îţi vei petrece ziua lucrând la relicve, la forja taberei. între timp, Archer îţi va fi la dispozi ţie, în caz că ai nevoie de ceva.

O bubuitură puternică a inundat dormitorul, mai multe lumânări pâlpâind, în timp ce o poartă de umbre şerpuitoare a explodat în spatele lui Fisher.

— încearcă să dormi puţin, a mormăit el.

Şi apoi a păşit în hăul negru şi a dispărut.

Să încerc *să dorm* puţin? Ce naiba era în neregulă cu el? Nu aveam cum *să dorm.* Mintea mea o lua razna. M-am prăbuşit înapoi pe perne, frustrarea luptându-se cu confuzia, şi... stai puţin. Am deschis ochii.

N-a făcut aşa ceva.

N-ar fi făcut aşa ceva.

Am sărit în picioare, luând cearşaful cu mine, alergând spre uşă. S-a deschis când am răsucit mânerul, şi când am încercat să păşesc în hol...

Tălpile mele goale au întâlnit piatra rece fără nicio problemă. Nu era nicio barieră invizibilă care să mă ţină captivă în camera lui Fisher. Mulţumesc zeilor pentru asta!

— Bună seara, domnişoară.

M-am agăţat de tocul uşii ca să nu cad.

— O, zei, Archer, m-ai speriat de moarte!

Micuţul spiriduş de foc era singur pe holul slab luminat. Ei bine, singur, cu excepţia lui Onyx, care stătea pe spate cu picioarele în aer. Se părea că Archer tocmai îl scărpina pe burtă când am ieşit eu valvârtej din dormitor, înfăşurată într-un cearşaf ca o nebună.

— îmi cer scuze, doamna mea. Am venit pentru că am auzit agitaţie în camerele Stăpânului Fisher. Când am ajuns aici, l-am găsit pe Onyx scâncind la uşă, şi am decis să aştept până când... ei bine, până când aţi terminat, să văd dacă aveţi nevoie de ceva. Relaţiile intime pot fi foarte epuizante.

Scanat cu CamScanner

— O, zei, Archer, nu, e în regulă, noi nu…

M-am înroşit. Situaţia ar fi putut fi mai rea doar dacă ar fi fost Elroy cel care m ar fi prins în flagrant. Şi cum naiba ajunsese Onyx să fie închis afară?

— Pa?

Archer părea confuz.

— în acest caz, aveţi nevoie de un tămăduitor? Sunteţi rănită? Părea că…

— Nu, nu, sunt bine. Sincer, sunt bine. Eu… Noi…

M-am uitat peste umăr înapoi în dormitor, apoi am închis uşa pe jumătate în spatele meu.

— Poar mutam nişte mobilă, asta-i tot. Dar apoi Fisher a decis că îi plăcea mai mult cum era înainte, aşa că… aşa că am mutat-o pe toată cum era înainte.

M-am scărpinat pe cap, tresărind când am simţit încâlceala enormă de păr pe care o căpătasem în timp ce – mutam mobila.

Archer nu părea convins. A fost însă suficient de elegant să nu-mi arate că nu crede minciunile.

— înţeleg. Ei bine, oricum, v-am adus un ulcior cu suc de mere şi nişte prăjitură ca să vă refaceţi. Poftim…

S-a întors şi a ridicat o tavă mică de argint, oferindu-mi-o.

Am luat-o cu o mână, zâmbind forţat.

— Mulţumesc, Archer. A fost foarte drăguţ din partea ta.

Noapte bună.

Onyx a ţâşnit în dormitor imediat ce am împins uşor uşa să o deschid din nou. Micul spiriduş de foc a făcut o plecăciune adâncă. încă mai era aplecat când m-am strecurat înapoi în cameră şi am închis uşa.

Scanat cu CamScanner

23.

CEASUL CARE TICĂIE

în dimineaţa următoare, eram trează, proaspăt spălată, îmbrăcată şi pregătită de ceartă, când poarta de umbre a apărut în dormitor. Numai că dintre umbrele şerpuitoare n-a apărut şi Fisher. Am aşteptat un minut, apoi încă unul, observând cu o urmă de iritare că nu avea de gând să treacă prin ea ca să mă ia, ci se aştepta să trec de una singură.

Nenorocitul.

în ciuda tuturor aşteptărilor, reuşisem să adorm cu o seară înainte. Mă trezisem cu o dispoziţie destul de bună, dar asta se schimbase în clipa în care-mi văzusem corpul gol în oglinda mare de lângă cada din cupru. Fisher avea acum câteva explicaţii de dat.

Nici măcar nu mi-a fost greaţă când am păşit prin poartă şi am ieşit în dimineaţa răcoroasă şi însorită de iarnă, în tabăra militară. Războinicii Fae îşi vedeau de treburi, adunaţi în faţa prăvăliei, grăbindu-se să traverseze piaţa noroioasă. Fisher stătea la zece paşi de poarta de umbre, sprijinit de un stâlp de lemn, cu mâinile în buzunare şi cu capul plecat, în momentul în care am apărut, s-a desprins de stâlp şi a început să meargă repede.

Am pornit cu paşi repezi, urmărindu-I.

— Hei! Hei, nemernicule! Ce naiba? Treci aici!

Nu s-a oprit. Nici măcar n-a încetinit. Am trecut la alergare

Scanat cu CamScanner

uşoară, scoţând un nor de aburi pe gură când am ajuns lângă el.

— Ai vrea să-mi explici ce naiba e asta? am izbucnit, trăgându-mi în jos gulerul cămăşii.

O scânteie de iritare a strălucit în ochii lui Fisher, dar nu s-a uitat la mine.

— Nu ţi face griji. O să dispară. Probabil, a spus el pe un ton neutru.

\ha, deci ştia pentru ce eram furioasă? O, zei, era ceva aparte.

— Nu am cerut un *tatuaj,* Fisher, am şuierat. Şi, cu siguranţă, n-am ierul o pasăre tatuată permanent fix deasupra *sânului.* Trebuie să-l ici înapoi!

Privirea Iui a rămas fixată drept înainte.

— Nu aşa funcţionează.

— Pe naiba. A venit din cerneala de pe corpul tău. M-ai atins. A alunecat de pe pielea ta pe a mea. Aşa că, nu ştiu, dă mâna cu mine sau ceva şi ia-l înapoi!

— *Nu dau mâna* cu tine, a spus el nepăsător.

— Atunci ce naiba ar trebui să fac cu el?

Fisher părea că se străduia să nu-şi dea ochii peste cap.

— E un tatuaj, Osha. N-o să te omoare. Uită de el.

— Nu vreau! Am planuri pentru propriile mele tatuaje, ştii? Unele pe care să mi le fac voluntar. Şi ăsta e fix în mijlocul pieptului!

— Nu ştiu ce să-ţi spun, a mormăit el. Pune pe cineva să-l acopere dacă te deranjează atât de tare.

M-am oprit în noroi, privindu-l cum se îndepărtează.

— Pot să fac asta?

— Nu m-ar der...

Şi-a dres glasul.

— Desigur că poţi. Sunt o mulţime de războinici plictisiţi cu un ac şi nişte cerneală prin tabără.

— Bine. în regulă, atunci. O să-l *acopăr.* Uite, poţi... poţi să te opreşti pentru o secundă, te rog! Unde mă duci?

— La tămăduitorul taberei, a spus el printre dinţi. Trebuie să iei ceva.

— Cum adică „trebuie să iau ceva”?

Scanat cu
CamScanner

— Din cauza nopţii trecute, pentru că, deşi copiii sunt extraordinar de rari între Fae şi oameni, tot se poate întâmpla, şi…

Am izbucnit în râs.

Fisher s-a oprit brusc, cu ochii mari.

— Nu pretind că te înţeleg nici în cele mai bune zile ale mele, dar de ce ţi se pare aşa amuzant? a întrebat el.

— Nu pot avea copii, Fisher. Am fost purificată când aveam paisprezece ani.

Mă aşteptam să văd uşurare pe faţa lui. Dar în schimb, a pălit.

— Ce naiba ai spus?

Am încetat să râd.

— Am fost purificată. Când aveam paisprezece ani. Se face la aproximativ 70% dintre fetele din sectorul meu.

A venit foarte aproape de mine, cu capul aplecat peste al meu, cu nările dilatate.

— Ce vrei sa spui cu… *purificată*[7].

— Vreau să spun… că ne sterilizează, am şoptit.

Credeam că ştia deja. Altfel, m-aş fi aşteptat să menţioneze măcar contracepţia. Dar, judecând după privirea şocată, habar n-avusese.

— Sectorul Trei e cel mai sărac, i-am spus. Consilierii de sănătate ai Madrei au decis că nu ar trebui să ni se permită să procreăm, altfel n-am putea să ne întreţinem. Politica e în vigoare de peste o sută de ani. Şapte din zece bebeluşi de sex feminin sunt marcaţi când sunt înregistraţi la oficialii sectorului.

I-am arătat mica cruce neagră tatuată în spatele urechii stângi. Semnul care însemna că nu mi se permitea să procreez.

Expresia lui Fisher s-a topit. Ochii i s-au golit.

— Ce-i? Credeam că vei considera asta o veste bună.

S-a întors cu spatele, cu maxilarul încleştat, cu ochii spre orizont. Auzise ceva? Vreun semn de pericol pe care auzul meu uman nu-l detectase?

— Fisher! Hei! Ce s-a întâmplat?

Când s-a întors din nou spre mine, ochii îi erau aproape complet negri, pupilele dilatate la maximum.

— Nimic. Absolut nimic. Găseşte forja şi apucă-te de treabă. Totul te aşteaptă deja acolo. Aştept un raport la

Scanat cu
CamScanner

prânz.

A plecat furtunos fără să se uite înapoi.

Găseşte forja. Ha! Uşor de zis, greu de făcut. Mi-a luat treizeci de minute să-mi localizez noul spaţiu de lucru şi, până să reuşesc, am transpirat şi mi s-a tăiat respiraţia. Eram gata să împart pumni. Forja – Fisher uitase să menţioneze – era amplasată la jumătatea urcuşului din spatele taberei militare, iar cărarea care ducea spre ea era atât de abruptă, încât a trebuit să-mi folosesc mâinile pentru a mă căţăra pe stâncă în unele locuri.

Focul deja trosnea şi scuipa scântei în vatră când am ajuns, slavă zeilor, şi tot echipamentul meu de la Cahlish era aranjat pe un banc de lucru din lemn. Spaţiul nu era mai mare decât un hambar, dar eram recunoscătoare pentru el. De aici, de sus, puteam vedea toată tabăra militară. Şi era linişte. Eram singură. Pacea şi singurătatea îmi lăsau timp să gândesc. M-am apucat de treabă.

Din nou, Kingfisher ascunsese fărâma de quicksilver cu care trebuia să lucrez. Am scotocit pe lângă forjă, căutând prin cutii putrezite de lemn, pline cu monede de aramă, prin dulapuri şi pe rafturi, însă nu era de găsit. După ce am verificat locul de două ori, m-am dus la banc, încercând să-mi calmez furia care se amplifica, şi am ascultat. Vocea era doar o şoaptă. Liniştită şi distantă. Aproape că am confundat-o cu briza. Dar nu. Mi-am înclinat capul şi am închis ochii, concentrându-mă asupra ei, înţelegând, în sfârşit, în ce direcţie era: spre răsărit. Afară. Mai sus, pe munte.

— Lua-l-ar dracii, am mormăit, târându-mă pe panta abruptă.

Cu fiecare pas pe care-l făceam, alunecam trei. Tălpile cizmelor mele erau aproape lucioase, şi căzuse atât de multă zăpadă proaspătă în timpul nopţii, încât terenul era înşelător. Am căzut în genunchi şi am alunecat înapoi pe deal de două ori înainte să ajung la micul platou stâncos, la vreo treizeci de metri mai sus de forjă.

Carrion era acolo, aşteptându-mă. Stătea la gura unei peşteri, îngrijind mulţumit un foc în timp ce citea o carte.

— Ştiai că Fae din Yvelia sunt cele mai tinere dintre neamurile Fae? Cu o mie de ani. A fost o dispută între doi fraţi şi s-au desprins pentru a-şi face propria curte.

Mi-am încrucişat braţele la piept, stând de cealaltă parte a

Scanat cu CamScanner

focului din faţa lui.

— Nu te supăra, îmi blochezi lumina, a mormăit el.

— Cum naiba de eşti aşa de împăcat cu toate astea? l-am întrebat eu răstit. De când ai ajuns aici, ai acceptat totul, pur şi simplu. Nu ştiai că există Fae. Brusc, suntem înconjuraţi peste tot de luptători masivi, cu urechi ascuţite şi dinţi ascuţiţi, şi tu te-ai resemnat: „bun, da, sigur, fireşte că există Fae”. Bineînţeles că există alte tărâmuri.

Scanat cu
CamScanner

Bineînţeles că există magie, şi vampiri, şi tot felul de lucruri îngrozitoare, teribile, care vor să ne omoare. Toate astea sunt *perfect logicei* Carrion şi-a lăsat cartea, pufnind.

— Şi cine a zis că nu ştiam despre Fae?

— Ce?

— Ştiam despre Fae, Saeris. Mi-a spus bunica.

— Hai, fii serios! E una să ţi se spună poveşti când eşti copil. Dar ni- ciunul dintre noi nu a *crezut* vreodată poveştile alea.

— Eu le-am crezut, a spus Carrion ca şi cum ar fi fost de la sine înţeles.

S-a cufundat înapoi în cartea lui.

— Ai cunoscut-o pe bunica mea. Ţi se pare genul de femeie care şi-ar petrece timpul liber răspândind poveşti fantastice şi închipuiri?

Acum că mă gândeam la asta, avea dreptate. Gracia Swift era una dintre cele mai directe şi pragmatice persoane pe care le întâlnisem vreodată. Chiar mai directă decât Elroy. Era ingineră, însărcinată să se asigure că noile clădiri din Sectorul Trei erau construite pe fundaţii stabile. Dacă era să-i fi citit vreodată cărţi lui Carrion când era mic, aş fi pariat că erau tomuri de matematică despre calculele pentru stabilitatea pan-telor, nu poveşti fanteziste despre creaturi imaginare.

— Are şi ea cartea asta.

A ridicat-o pe cea din mâna lui ca şi cum ar fi fost cartea în discuţie.

— Are tot felul de poze. Ilustraţii. Scrisul e şters pe alocuri, dar ea ştie afurisitul ăla de text din scoarţă în scoarţă, aşa că n-a contat niciodată. îndrăznesc să spun că îl ştiu şi eu pe de rost acum. *Creaturile Fae din munţii Gilarian,* aşa se numeşte. E o notă scrisă pe prima pagină. Spune: „Nu uita... Monştrii o duc cel mai bine pe întuneric. Ţine bine minte tot ce ai citit aici. Pregăteşte-te de război!!”

Carrion şi-a ridicat degetul mijlociu şi arătătorul.

— *Două* semne de exclamare. Familia Swift a fost întotdeauna foarte serioasă. Gracia a luat punctuaţia excesivă drept un semn că, dacă aceste creaturi Fae din Gilarian şi-ar arăta vreodată feţele, situaţia ar fi intr-adevăr foarte gravă. Nu

Scanat cu CamScanner

mi se permitea să mănânc desert până nu recitam cel puţin şapte trăsături ale spiriduşului Gryphon, sau nu explicam în detaliu cum să ucizi un nenorocit de războinic Fae care poartă o armură completă.

Ei bine, asta era o surpriză. De unde naiba apăruse o carte despre Faef Madra arsese orice text care menţiona Fae sau magia cu mult timp

în urmă. Era un lucru ciudat să aflu că Carrion fusese, într-un fel, crescut să creadă că i se va întâmpla asta la un moment dat. Nu aveam timp să meditez la asta acum, totuşi.

— Fishcr te-a trimis aici sus să mă aştepţi? am întrebat.

— Ai putea spune şi aşa, a zis Carrion. Dormeam dus în cortul meu. Apoi, uite-l, un nor negru cu o atitudine de rahat, mârâind la mine să mă ridic. Nici măcar nu răsărise soarele, şi se tot plângea că sunt leneş. M-a numit o risipă de carbon. Ce naiba *înseamnă* asta?

L-am ignorat, întinzând mâna.

— Am nevoie de el. De chestia pe care ţi-a dat-o să o păzeşti.

Carrion s-a strâmbat, băgând mâna în buzunar. A scos cutia mică de lemn în care Kingfisher ascunsese *quicksilver-u*| data trecută şi mi-a aruncat-o.

— Răpitorul nostru binevoitor m-a sfătuit cu insistenţă să nu deschid cutia. Aş fi încălcat regula din principiu, imediat ce a plecat, dar mâna mi s-a umplut de furnicături când am ţinut-o, şi m-am gândit că poate ar fi bine să-l ascult măcar de data asta.

Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi deschis Carrion cutia? Quicksilver-ul era în starea sa inertă, solid şi adormit, dar ar fi putut să-l trezească accidental. De ce nu? Dacă eu puteam face asta, atunci exista posibilitatea ca şi el să poată. Nu aveam nici cea mai vagă idee de ce mă născusem cu abilitatea de a lucra cu quicksilver-ul. Poate era un dar latent care nu se manifestase încă la Carrion. Mâna îl furnicase atunci când ţinuse cutia. Poate că asta însemna ceva.

— Ce faci acum? l-am întrebat.

— în afară de a scormoni jarul cu un băţ şi de a citi asta? a întrebat el, ridicând din nou cartea. Nu mare lucru. De ce mă

Scanat cu CamScanner

întrebi?

— Vrei să vii cu mine şi să dăm foc la lucruri ceva mai interesante?

Şi-a trântit cartea cu un gest teatral.

— Absolut, da.

- Pudră de magneziu, sare fin măcinată, apă distilată.
- Bismut, cupru, antimoniu.
- Piatră vânătă, cretă, plumb.

Rezultat: Nicio reacţie.

339

Mtc i» i t iperimcnte şi alte trei eşecuri. Mai mult decât atât, nici măcar nu auzisem vreodată de antimoniu, cu atât mai puţin să lucrez cu el, şi s-a dovedit că praful alb fin era un iritant groaznic pentru piele. A luat foc imediat ce a atins quicksilver-ul, iar fumul pe care l-a degajat ne-a provocat greaţă, făcându-ne să fugim şi să vărsăm în zăpadă.

Spre mijlocul după-amiezii, ne-am revenit şi am fost suficient de cu rajoşi să riscăm un prânz târziu. Carrion a coborât în tabără, în timp ce eu am început procesul de rafinare, şi s-a întors tocmai când a început să ningă, cu o grămadă de gustări şi un ulcior plin cu apă.

Am stat afară şi am mâncat. Felii reci de carne. Bucăţi de brânză. Un mic recipient cu nuci. Pâine şi câţiva peştişori mici şi săraţi care erau delicioşi.

— Munceşti din greu?

Eram gata să mă înec când Kingfisher a apărut din interiorul forjei, strecurându-se prin spatele nostru. Din momentul în care l-am văzut, mintea mea trădătoare m-a dus cu gândul la noaptea trecută, la mâinile şi gura lui pe trupul meu şi la miile de lucruri păcătoase pe care le făcuse cu limba. S-a uitat la mine şi a mijit ochii, concentrându-se asupra taberei, ca şi cum şi-ar fi amintit de mine în nişte poziţii compromiţătoare. Apoi am văzut buzele lui însângerate, umbra unei vânătăi pe maxilar şi faptul că avea cămaşa stropită cu sânge roşu, nu negru, iar gândurile mi-au

Scanat cu CamScanner

zburat în altă parte.

— Ce ţi s-a întâmplat? De ce sângerezi?

— Antrenament, a răspuns el rigid. Nu schimba subiectul. De ce nu lucrezi?

Deodată, nu m-a mai interesat că era rănit. De fapt, parcă mi-ar fi plăcut să-l rănesc eu însămi.

— Din moment ce nu suntem *sclavi,* facem o pauză să mâncăm. Uite, din două farfurii.

I-am arătat că mănânc propria mea mâncare, nu pe cea a lui Carrion. Nici măcar asta nu părea să-l facă mai fericit.

— Oricum, am spus, am făcut tot ce am putut pentru astăzi.

— Şi experimentele?

Am ridicat o sprânceană.

— Ce crezi?

LI n-a răspuns nimic.

Scanat cu
CamScanner

— Am o întrebare, i-am spus. La Cahlish, ai ascuns quicksilver-ul de mine în cutia aia mică de pe raft. Astăzi i l-ai dat lui Carrion şi l-ai făcut să mă aştepte la jumătatea muntelui. De ce insişti să mi-l ascunzi? De ce nu poţi pur şi simplu să-l laşi la vedere? Poate, dacă nu mi-aş pierde atâta vreme să-l găsesc înainte de experimente, aş avea timp să fac *mai multe.*

Fisher avea umbre sub ochi. Părea obosit.

— lartă-mă că am făcut ziua puţin mai interesantă pentru tine. E bine să te perfecţionezi în găsirea quicksilver-ului. Niciodată nu ştii când ar putea fi nevoie să detectezi cantităţi mici pe distanţe mari.

— E enervant.

— Ei bine, acum ai quicksilver-ul. Mai ai vreun alt experiment planificat pentru după-amiază?

Am răspuns morocănoasă:

— Nu. Trebuie să rafinez argintul.

Fisher i-a aruncat lui Carrion o privire sceptică.

— Ştii ceva despre rafinarea argintului?

— Nici măcar un singur lucru, a răspuns el. Eu sunt mai degrabă specializat în logistică.

— Ce înseamnă asta?

— Sunt foarte bun la mutatul lucrurilor dintr-un loc în altul.

— Mai avem şi alţi proşti pentru asta. Du-te şi găseşte-ţi ceva util de făcut, i-a spus pe un ton tăios.

— Păi m-a şi ajutat!

M-am ridicat, ştergându-mi o mână de pantaloni, în timp ce-i dădeam lui Carrion micul bol cu nuci. L-a luat, apoi şi-a aruncat o nucă în gură, zâmbindu-i lui Fisher provocator. Fisher n-a reacţionat. O undă de fum negru a trecut peste focul pe care-l aprinseserăm ca să ne ţină de cald în timp ce mâneam, lovindu-l pe Carrion drept în piept. N-a fost o lovitură puternică. Era echivalentul unei adieri viguroase, dar a făcut bolul cu nuci să cadă din mâinile lui Carrion, răspândind conţinutul pe jos.

Ce copil.

— Du-te şi găseşte-l pe Ren! Cere-i ceva de făcut, altfel îţi găsesc eu, i-a spus Fisher. Presupun că nu ţi se pare prea atractiv să cureţi latrine, de vreme ce nu ai nicio urmă de magie şi ar

Scanat cu CamScanner

trebui s-o faci manual?

Zâmbetul Iui Carrion s-a stins.

Scanat cu CamScanner

— Eşti extraordinar de morocănos astăzi. Ar trebui să faci sex. Ţi-ar îmbunătăţi dispoziţia. Spune-i, rază de soare.

M-am înecat. Carrion n-ar fi putut face o sugestie mai nepotrivită nici dacă şi-ar fi dat silinţa. M-am lovit cu pumnul în piept, încercând să respir, iar tot timpul Fisher n-a făcut decât să mă privească. Fără să afişeze vreo emoţie. Fără nicio expresie. Quicksilver-ul care i se rotea în iris era singurul lucru care sugera că nu era la fel de calm pe cât părea. Ochii lui păreau să soarbă lumina când, în cele din urmă, şi-a întors privirea dispreţuitoare către Carrion.

— Nu-i mai spune *rază de soare,* a poruncit.

— De ce nu?

Dacă planul lui Carrion era să provoace ursul, atunci, cu siguranţă, ştia cum s-o facă. Dar Kingfisher nu a răspuns Ia nota provocatoare din întrebarea lui. Şi-a înclinat puţin capul, cu nările fluturându-i, şi a murmurat pe un ton scăzut.

— Pentru că ea e o rază a lunii, ceaţa care îmbracă munţii, scânteia electrică din aer înainte de furtună, fumul care se rostogoleşte peste un câmp de luptă înainte de a începe măcelul. Nici măcar n-ai idee cine e ea. Cine ar putea fi. Ar trebui să-i spui *Majestate.*

Căldura mi s-a răspândit pe tot chipul. M-a ars în mijlocul pieptului, transformându-mi vintrele în cenuşă. Mă aşteptasem la o remarcă de la el în legătură cu sugestia lui Carrion de a face sex, nu la... asta. Ce fusese asta? Carrion s-a retras când a văzut furia liniştită care mocnea în ochii lui Kingfisher, zâmbetul lui prost ascuns stingându-i-se pe chip.

Am mai fost prinsă în situaţii stânjenitoare, dar asta era de departe cea mai incomodă pe care o trăisem vreodată. Mi-am dres glasul, amintindu-le amândurora că sunt încă prezentă.

— Aveai vreo treabă pe aici, Fisher? Sau putem să ne întoarcem la ale noastre? am întrebat.

Expresia lui a rămas la fel de neutră atunci când şi-a îndreptat atenţia către mine.

— Ai terminat pentru astăzi. Voi trimite pe altcineva să rafineze argintul. Sunt destui alţi meşteri în tabără care pot face acest gen de muncă. Din păcate, am nevoie de altceva de la tine, Osha.

Scanat cu
CamScanner

24.

LUPO PROELIA

Aşchiile erau încă îngropate în piatră. Străluceau în lumina focului, ascuţite ca nişte ace. M-am uitat mai atent la ele şi m-am încruntat.

— Sunt cinci sute şaizeci şi trei, a spus Renfis. Unul dintre metalurgiş- tii noştri a încercat să le scoată cu forcepsul, dar sunt atât de fine, încât nu le-a putut prinde cum trebuie. Două dintre ele s-au rupt. Capetele sunt încă îngropate în piatră, ceea ce... Cum să zic, nu e bine.

Deasupra pometţilor lui Ren se afla o vânătaie; în timp ce vorbea, aceasta căpăta o nuanţă vie, bolnăvicioasă de violet.

— Ce naiba s-a întâmplat azi la antrenament? am întrebat în şoaptă.

Ochii lui Ren au rămas fixaţi la mine, refuzând să se uite la Fisher, care stătea de cealaltă parte a sălii de război.

— Nimic. De ce întrebi?

— Pentru că amândoi sângeraţi şi mergeţi de parcă v-aţi fi tăbăcit fundurile!

— Fisher e într-o dispoziţie proastă din cauza a ceea ce s-a întâmplat la antrenament, a spus Lorreth, războinicul brunet cu părul prins în împletituri de război.

Stătea pe un taburet lângă foc, ochii lui albăstrui urmărind încet mişcările tuturor celor din sala de război. îl privea pe Kingfisher, care era prins într-o ceartă foarte aprinsă cu Danya, dar, evident, se concentra cu adevărat asupra mea şi a lui Ren.

_Fisher e bine, a spus Ren pe un ton neutru. Amândoi suntem bine. O să trecem mai târziu pe la Te Lâna. între timp, putem să ne concentrăm

Scanat cu CamScanner

un moment asupra sarcinii pe care o avem în faţă? Are vreunul dintre voi vreo sugestie despre cum am putea scoate aşchiile din piatra asta?

Ascundea ceva, dar era clar că nu voia să vorbească despre asta. L-am lăsat să-şi păstreze secretul.

— De ce nu tăiem pur şi simplu toate bucăţile, apoi şlefuim capetele la acelaşi nivel cu piatra? i-am sugerat. I-am putea face Danyei o sabie noua.

Ren a râs gâtuit.

— Nu-i atât de simplu. Sabia Danyei a fost specială. Cândva a fost ca Nimerelle, impregnată cu o magie veche şi puternică. Este...

A tresărit văzând ţepuşele de metal care ieşeau din peretele de piatră.

— A fost o moştenire preţioasă pentru Fae. Moştenirea Danyei. O sabie divină, făurită de vechii maeştri Alchimerani. Astfel de săbii sunt icoane religioase pentru Fae. Reprezenta rangul Danyei şi o definea drept membru original al Lupo Proelia. Ca majoritatea...

— Scuze, Lupo ce?

— Lupo Proelia. Lupii lui Kingfisher, a spus el, oftând. Suntem opt, de obicei. Deşi numărul nostru s-a redus în ultima vreme. Luptăm ca o echipă, colaborăm, aşa cum fac lupii. Sunt sigur că ai observat lupul de pe unele dintre armurile noastre.

îl observasem, într-adevăr. Sigiliul era pe colanul pe care îl purta Fisher la gât. Era imprimat şi pe protecţia de pe piept. Şi îi observasem tatuajul de mai multe ori. Noaptea trecută, de exemplu, când căpetenia Lupo Proelia arsese ca pe un câmp uscat.

— După cum ştiţi deja, Nimerelle încă poartă o fărâmă de magie în lama ei. Toate celelalte săbii Alchimerane au devenit latente cu secole în urmă, dar lama Danyei era încă foarte importantă pentru ea. Pentru întregul nostru popor. Nu putem doar să şlefuim aşchiile şi să aruncăm restul. Ar fi un sacrilegiu.

— Uimitor. Deci vrei să spui că am fost în tabără mai puţin de cinci minute şi am distrus o armă antică, care are o

Scanat cu
CamScanner

importanţă culturală profundă pentru tot neamul Fae, am spus, recapitulând.

— Vezi? Nici măcar nu-i pasă! a strigat Danya, arătând spre mine, înţelege cât de gravă e fapta ei şi nu-i pasă!

— Ba îi pasă.

Fisher a scos un oftat în timp ce traversa camera cu hărţi, apropiindu-se de ceea ce mai rămăsese din sabie.

Scanat cu CamScanner

— Doar <* arc un simţ teribil al ironiei.

Nu nu a plăcut privirea plină de ură pe care mi-a aruncat-o Danya şi nki nu m am simţit prea generoasă sau blândă în legătură cu felul în care îşi tot flutura degetul către mine.

— Scueâ-mă, eşti permanent în pragul unei crize de nervi, sau am apărut intr-un moment nepotrivit pentru tine? am ţipat.

A rămas cu gura căscată.

— Incredibil. Chiar ai de gând să o laşi să vorbească aşa cu o Fae de rang înalt? a spus ea, cu ochii la Fisher.

— Ce vrei să fac în legătură cu asta? a răspuns el. Are minte şi gură. Eu nu sunt paznicul niciuneia dintre ele.

A luat unul dintre filamentele fine care ieşeau din piatră şi l-a privit încruntat.

— Ai permite vreunuia dintre bărbaţi să vorbească cu un superior cu aceeaşi lipsă de respect?

— Nu, a recunoscut el.

— Atunci de ce nu vrei să...

— Dar ea nu e membră a acestei armate, iar tu nu eşti superioara ei, a spus Fisher. Bun. Vrei să o laşi un moment să vadă dacă poate repara sabia cu care ai încercat să mă omori sau vrei doar să te învârţi pe aici şi să ţipi în continuare?

Danya n-a mai ştiut cum să răspundă. S-a holbat la Fisher, apoi la Ren, apoi la Lorreth, ocolindu-mă cu totul.

— Lorreth, a început ea.

Masculul care stătea lângă foc şi-a ridicat mâinile, clătinând din cap.

— A, nu. în niciun caz. încă am o vânătaie de la locul unde m-ai lovit aseară. Ai întrecut măsura când te-ai luat de Fisher. Tu eşti singura vinovată că sabia ta e în bucăţi. într-un zid, a adăugat el. Cred că e impresionant ce a făcut fiinţa umană. De altfel, ai meritat-o.

— Eşti un dobitoc! a scuipat ea vorbele. Ar fi trebuit să te lovesc mai tare.

— N-ai fi putut nici dacă ai fi încercat, a ripostat Lorreth rânjind.

Nu eram atentă la cearta lor. Danya se înşela; cu siguranţă îmi păsa că am distrus ceva atât de preţios. Mă holbam la perete, gândindu-mă la aşchii, încercând să găsesc o strategie pentru a le

Scanat cu CamScanner

smulge din piatră, când am simţit cea mai uşoară bătaie, undeva în depărtare. Şoapta pe care

o simţisem în quicksilver, la forjă, era un urlet în comparaţie cu asta, dar... puteam să jur că am auzit ceva.

M-am întors şi l-am privit pe Fisher.

— Sabia asta nu era doar din oţel călit. Avea quicksilver în lamă.

El a dat din cap, afişând cea mai slabă urmă de satisfacţie posibilă.

— Era. Nu prea mult. O cantitate infimă. Dar da, de aceea ţi-a răspuns când i-ai ordonat să se oprească.

— Deci... în Zilvaren... Nu fierul, sau cuprul, sau aurul au reacţionat la mine? A fost...

Kingfisher a dat din cap.

— A fost quicksilver-ul. A fost amestecat în multe aliaje şi metale diferite înainte, pe vremea când existau mulţi Alchimişti, iar căile dintre lumile noastre erau încă deschise. Făcea armele mai puternice. Le transforma în conductori care puteau canaliza cantităţi uriaşe de magie.

Mi se învârtea capul.

— De aceea era atât de greu de găsit metalul, atunci. Madra l-a luat pe tot. Voia să ţină quicksilver-ul departe de oameni. Ştia că ar putea exista oameni ca mine în oraş, capabili să-l controleze.

Când Kingfisher n-a mai spus nimic, Ren a inspirat şi a preluat ideea.

— Arhivele noastre arată că majoritatea Alchimiştilor putea controla metalul doar dacă obiectul în cauză era compus din cel puţin cinci procente de quicksilver. Şi chiar şi atunci, era un lucru obişnuit ca ei să poată doar transmuta quicksilver-ul din starea sa solidă în cea lichidă astfel încât să poată fi forjat. Nu există nicio înregistrare a unor obiecte fragmentate în acest fel, a continuat el şi a făcut un gest către ceea ce rămăsese din sabia Danyei.

— Bine. Deci asta mă face... o *anomaliei*

M-am uitat la Kingfisher. Voiam părerea lui despre asta.

Scanat cu CamScanner

Indiferent de jocul de-a şoarecele şi pisica pe care îl jucam unul cu sentimentele celuilalt, dacă Fisher chiar *avea* aşa ceva, tot voiam să ştiu ce părere avea despre revelaţia lui Ren. Totuşi, a refuzat să mă privească în ochi. S-a lăsat pe masa cu hărţi, sprijinindu-şi greutatea de marginea acesteia, iar maxilarul i se strângea şi i se desfăcea în timp ce privea în pământ.

— Asta te face cea mai puternică Alchimistă din toate timpurile, a adăugat Lorreth. Capabilă să schimbe modul în care am purtat acest război în feluri pe care nici măcar *noi* nu ni le putem imagina. Majoritatea

Scanat cu
CamScanner

dintre noi eram copii când căile dintre tărâmuri s-au închis şi au dispărut Alchimiştii. Unii dintre noi nici nu se născuseră încă. Habar nu avem cum arătau câmpurile de luptă, dar cu o Alchimistă în tabără, gata să făurească arme noi care să atragă magia...

— Hopa, stai aşa! Nu ştiu cum să forjez arme care pot *atrage magial* Nici măcar nu-mi pot da seama cum să refac o relicvă!

M-a trecut o transpiraţie rece.

— Nu am făcut niciun progres cu asta. Nici la Palatul de Iarnă. Nici la Cahlish. încercările pe care le-am făcut aici, în dimineaţa asta, au fost şi ele o pierdere totală de timp. Dacă îţi faci iluzii că eu voi juca cumva un rol esenţial în câştigarea acestui război, atunci *te rog* să-ţi regândeşti strategia.

— Exact. Dacă nu-i în stare nici să-şi dea seama cum să se şteargă la c...

— Danya, jur pe cei şapte zei, dacă nu taci din gură, o să te arunc chiar eu afară de aici, a mormăit Ren.

Danya s-a dat în spate ca şi cum ar fi fost pălmuită. Buzele îi tremurau, ochii umplându-i-se de lacrimi.

— Nu vorbeşti serios, a şoptit ea. *Tu?* Ai de gând să accepţi orbeşte la toate astea? Noi suntem cei care au rămas. Cei care au luptat în noroi şi au văzut cum ne mor prietenii unul după altul. Când s-a născut această fiinţă umană, *noi* eram deja angajaţi în această luptă de secole!

— Ai dreptate, a răbufnit Ren. Am fost blocaţi aici, în mijlocul pustietăţii, într-un colţ uitat al pământului nostru, apărând o graniţă de care nemernicilor de rang înalt din nord nu le pasă. De secole. Dacă această linie cade, ia întregul tărâm după ea. Nu vom mai purta războiul ăsta încă o sută de ani de acum încolo.

— O vom face dacă va trebui să... a început Danya.

— Nu, n-o vom face. Pentru că noi ne împuţinăm pe zi ce trece, iar hoarda lui Malcolm se măreşte. Nu mai avem ce vâna aici. Belikon nu mai trimite provizii pe front. Nu mai avem lemne de foc. N-avem mâncare pentru trupe. Nici haine să le ţină de cald. Nu avem arme ca să le înarmăm. Aşa că da, voi susţine un plan în care o fiinţă umană apare ca prin minune şi ne ajută să întoarcem cursul acestui război, pentru că, fără ea, ne vom duce în curând cu toţii la fund. Şi nu într-o sută de ani, nici în cincizeci, nici în zece.

Scanat cu
CamScanner

Avem un an, Danya. Douăsprezece luni. Dacă nu rezolvăm treaba asta, anul viitor pe vremea asta, Malcolm va fi câştigat.

Scanat cu CamScanner

- Pune-ţi capul între genunchi. Poate că asta o să te ajute.

Lorreth a tăiat o felie din mărul pe care îl mânca şi a băgat-o în gură, folosindu-se de marginea pumnalului. în spatele lui, cerul părea că sc înclină, legănându-sc, marginile taberei militare înceţoşându-se din ce în ce mai mult. Mi-am sprijinit mâinile de coapse şi m-am aplecat, strâ- duindu-mă să respir, atât de tare mă strângea pieptul.

Cuvintele lui Ren îmi răsunau în urechi. Am vrut să nu le mai aud, dar se repetau la nesfârşit, provocându-mi câte un nou val de panică la fiecare repetare. Un an. Doar un an. Făcuseră tot ce putuseră pentru a înclina balanţa în favoarea lor şi nimic nu funcţionase. Acum era doar o chestiune de aşteptare. Timpul se va scurge, nu vor mai putea ţine frontul aici, iar o sută de mii de vampiri însetaţi de sânge vor străbate Yvelia într-un val aducător de moarte.

Doar dacă nu-mi dădeam seama cum să prelucrez un metal blestemat.

Zei, păcătoşi, martiri şi fantome!

Eram cu toţii într-o încurcătură *ridicol* de mare.

— Te obişnuieşti cu gândul, să ştii, a spus Lorreth pe un ton relaxat. Acel sentiment copleşitor de condamnare iminentă. în cele din urmă, devine un zgomot de fond. Nici nu-l mai observi.

— Unde e... Fisher? am oftat.

Ieşisem din sala de război după ce Ren plecase să vorbească cu nişte cercetaşi care se întorseseră. Danya ieşise din cort şi se îndreptase spre râu, mârâind pentru sine. Lorreth ieşise zece minute mai târziu şi se aşezase pe un ciot de copac, la trei metri distanţă, la fel de imperturbabil ca întotdeauna. Dar Fisher *nu* ieşise din cort.

— S-a întors la Cahlish.

Lorreth şi-a înfipt dinţii în altă felie de măr.

- Ce?

— A spus că se duce să o vadă pe Te Léna.

Te Léna? Tămăduitoarea cea blândă avusese o grijă nemaipomenită de mine după atacul vampirilor, dar, de atunci, nu mă mai gândisem prea mult la ea. Numai că asta era a doua oară, în ultima vreme, când Fisher se ducea la ea, şi nici de data

Scanat cu CamScanner

asta nu fusese rănit.

Dumnezeule, ce naiba era în neregulă cu mine? Tărâmul ăsta era la un pas de distrugerea completă, iar eu eram furioasă şi destul de speriată de ceea ce ar putea însemna asta pentru mine şi pentru toţi ceilalţi din

Yvelia... dar eram *şi geloasă.* Şi asta? Asta mă făcea să mă simt jalnic. Am înghiţit întrebările pe care voiam să i le pun lui Lorreth *(Sunt împreună, Te Léna şi Fisher? O place? Au un trecut împreună?),* ruşinată că mă gândisem măcar la ele. în schimb, am pus o întrebare mult mai potrivită.

— De unde naiba... pot să iau... ceva *de băut?*

Clădirea din lemn din centrul taberei era o tavernă şi avea *cele mai bune* băuturi. Până acum, băusem cinci pahare zdravene dintr-un sortiment de whisky foarte tare şi începusem să mă simt confuză. Anxietatea mea dispăruse de mult, iar acum începeam să văd ridicolul situaţiei.

— Până la urmă, e simplu, am spus.

Lorreth s-a uitat în fundul paharului, ca şi cum ar mai fi rămas, cu siguranţă, un strop whisky pe acolo, dar avea probleme în a-l găsi.

— Cum aşa? a întrebat el.

— E un mincinos nenorocit. M-a minţit în tot acest timp.

Lorreth s-a încruntat.

— Cine, *Fisher?*

— Da, Fisher. Cine altcineva?

A scuturat din cap.

— Imposibil. Este un mascul Fae legat prin jurământ.

— Si?

— Şi noi *nu putem* minţi.

Cu un ochi închis şi celălalt mijit, l-am studiat neîncrezătoare.

— Ásta e un rahat care miroase a *convenabil,* dacă mă întrebi pe mine, întinzându-şi mâinile, Lorreth a ridicat din umeri.

— Când împlinim douăzeci şi unu de ani, îngenunchem în faţa Pietrei Firinn şi luăm o decizie. Fiecare dintre noi. Avem de ales. Sângerăm pe piatră şi ne facem jurământul. Să fim întotdeauna

Scanat cu CamScanner

sinceri. Să ne ţinem întotdeauna de cuvânt, indiferent de cât ne costă.

— Sau?

— Sau alegem calea Fără-de-legii. Fae Fără-de-lege pot minţi. Pot înşela. Pot fura. Instrumente utile în multe situaţii, recunosc. Dar vin cu un preţ pe care Kingfisher – şi noi ceilalţi, aş putea adăuga – nu a fost dispus să îl plătească.

Am ridicat o sprânceană către el.

— Şi care ar fi acest preţ?

349

FI a ridicat din umeri cu nonş.tlanţă, ca şi cum răspunsul ar fi foM evident.

— Onoarea noastră.

Am pufnit când l-am auzit.

— Deci, vezi tu, oricât de mult am vrea uneori, suntem fizic incapabili să ne încălcăm cuvântul dat sau să spunem o minciună.

— Hm. Da, bine, am recunoscut. Kingfisher a spus asta în forja de la Palatul de Iarnă. Dar i-am dat papucii.

— Pe ce bază?

— Pe baza faptului că un mincinos care nu vrea să fie prins spunând o minciună ar minţi mai mult ca sigur despre faptul că este incapabil să spună minciuni. O, zei, asta... m-a băgat în ceaţă.

— Despre ce credeai că ar fi minţit?

Mi-am reamintit imediat. întrebarea mea deloc voalată, „cât de mare e scula ta?”. Şi zâmbetul lent şi arogant al lui Fisher.

Destul de mare să te facă să ţipi şi încă ceva pe desupra...

Se pare că spunea adevărul despre asta, mi-am dat seama destul de enervată. La naiba.

— Asta nu e important, am spus. Ce e important e că a ştiut că aveţi nevoie de mine să vă fac arme, altfel veţi pierde în faţa lui Malcolm. Dar mi-a făcut un jurământ că trebuie doar să transform acele inele în relicve pentru voi toţi, iar apoi mă va lăsa să plec acasă.

în ciuda faptului că era cu aproximativ zece procente mai beat decât mine, pleoapele lui Lorreth s-au închis când a auzit

Scanat cu CamScanner

ce am zis.

— A făcut înţelegerea asta cu tine?

Am dat din cap, apoi mi-am golit paharul.

— Ei bine, dacă a făcut acel jurământ, atunci nu trebuie să te îndoieşti de el. Chiar dacă n-ar fi legat de propria magie pentru a onora un jurământ, deşi este, Fisher l-ar onora din principiu. Aşa e firea lui.

Vocea războinicului era uşor tensionată. Detaliile înţelegerii mele cu Fisher păreau să-l fi luat prin surprindere, deşi ascundea asta destul de bine.

Oricum, voiam să schimb subiectul.

— Spune-mi...

M-am aplecat în faţă peste masă, arătând spre gura lui Lorreth.

— *Dinţii* ăia. Fisher a spus că sunt o rămăşiţă a blestemului sângelui. Dar... încă funcţionează, nu? îi mai poţi folosi ca să bei sânge?

350

Lorreth s-a trezit instantaneu din beţie. Pupilele i s-au redus la două puncte negre. Privind în jur, a evaluat mesele de o parte şi de alta a noastră, ca şi cum s-ar fi asigurat că nimeni altcineva nu auzise ce tocmai am spus.

— Ăăă, chiar nu e genul de subiect despre care vorbim în taverne, a răspuns el cu o voce joasă.

— De ce nu?

— La naiba. Am nevoie de *mult mai mult* alcool pentru conversaţia asta. Aşteaptă puţin.

l-a făcut semn barmanului să mai umple paharul, iar creatura cu faţa colţuroasă, despre care Lorreth mă informase că este un trol de munte, a venit şi ne-a mai turnat un rând amândurora. Când a plecat, Lorreth a suspinat. Şi-a apropiat paharul de al meu.

— Sarrush.

Mi-am ciocnit paharul de al lui.

— Sarrush.

Lorreth a inspirat adânc.

— în regulă. Bine. Deci. Nimeni altcineva nu ţi-a spus nimic?

Scanat cu CamScanner

Despre... nimic din toate *astea*[7], a întrebat el cu speranţă.

-Nu.

— Ei bine...

Lorreth nici măcar nu tresărise în timpul conflictului din camera de război, nici când Danya încercase să-i taie gâtul lui Fisher, nici când Ren dăduse vestea uluitoare că erau pe punctul de a pierde războiul. Dar acum părea foarte stânjenit.

— Da, caninii noştri funcţionează foarte bine. La fel ca aceia ai unui vampir. Dar consumul de sânge este cel mai mare tabu. Nu, e mai rău decât tabu. E scandalos.

— Dar încă o faceţi uneori?

O nuanţă de roz s-a răspândit pe obrajii lui.

-Da.

— Dar voi nu aveţi *nevoie* de sânge pentru a supravieţui?

— Nu, nu avem nevoie.

— Atunci de ce aţi face-o?

— Pentru că...

El a aruncat o altă privire precaută în jur, fâţâ idu-se stânjenit pe scaun.

— E legat de sex. Dacă un bărbat bea de la cineva, scula Iui va fi mai tare decât a fost vreodată în viaţa lui. Te face euforic. Pe amândoi vă face, în timp ce faceţi sex.

— Aha.

— Da. Aha, a spus el. Dar e o pantă alunecoasă. Dacă muşcăm pe cineva, încă ne mai putem pierde minţile făcând asta. E nevoie de o voinţă de fier pentru a te opri din băut. Nu e... ceva despre care se vorbeşte în societate.

Creierul meu era atât de înceţoşat de whisky, încât nu ştiam ce să cred despre asta. Presupun că asta explica reacţia lui Fisher când i-am spus să mă muşte. Dar, dincolo de asta... nu ştiam ce să cred.

— Dacă ai mai multe întrebări despre asta, poate ar trebui lămurite altă dată. în particular. De preferinţă între tine şi oricine a sugerat că ar vrea, ăăă, să *bea* de la tine, a mormăit Lorreth, ascunzându-şi faţa în spatele paharului.

Mi s-au încins obrajii.

— Da, desigur.

Scanat cu CamScanner

Nu spusesem nimănui nimic despre ce se întâmplase între mine şi Fisher. Mă frecasem la duş în speranţa că voi putea masca mirosul lui de pe mine, dar Fae puteau detecta astfel de lucruri sub mirosul de săpun, se pare. Asta însemna că Lorreth ştia că am făcut sex noaptea trecută? Şi în special cu Fisher? Nu prea conta dacă ştia. Dacă-mi făceam griji pentru asta, nu schimbam nimic. Şi nici măcar nu ştiam mare lucru despre Lorreth, aşa că cui îi păsa ce credea el? Era un străin. Dar îmi plăcea de el. Nu voiam să *rămână* un străin.

— Cum ai ajuns aici, oricum? I-am întrebat.

— în Yvelia? M-am născut aici, a spus el.

— Nu. în mijlocul acestui război.

-Ah.

A fluturat o mână de parcă nu i-ar fi păsat.

— A, păi, să vedem. Eram menestrel, dacă îţi vine să crezi.

Avea o voce destul de plăcută, dar nu mi-l puteam imagina pe acest războinic uriaş, cu un aspect periculos şi letal, ca pe un menestrel, dacă e să fiu sinceră.

— Unul bun? I-am întrebat.

- Unul *mediocru.* S-a dovedit că mă pricepeam mai bine la ucis decât IA cântat. Oricum, l-am întâlnit pe Fishcr într-o noapte, pe drum. Se ducea să ajute nişte prieteni. Zăceam într-un şanţ când m-a găsit.

Mi-am înăbuşit un zâmbet.

- Beat?

— Nu. Mort, de fapt. Sau foarte aproape, oricum.

A făcut cu ochiul, deşi, dintr-odată, părea un pic decolorat în lumina stinsă a tavernei.

— Mă atacaseră doi vampiri. Vagabonzi. Nu făceau parte din hoardă, Dar erau înfometaţi. S-au uitat la mine – un puşti sfrijit cu o lăută legată la spate, singur – şi au decis că aş fi o masă decentă. Aproape că m-au secat.

— Rahat. Asta sună îngrozitor.

— Ei bine, n-a fost prea distractiv, asta e sigur. Dar a fost cu mult timp în urmă. Am suferit şi lucruri mai rele de atunci.

Scanat cu CamScanner

Oricum, eram la kilometri depărtare de orice. Nu aş fi rezistat până la venirea ajutoarelor. Dacă aş fi murit şi m-aş fi întors din morţi în timp ce eram cu ei, era posibil să fi ucis câţiva dintre membrii grupului, iar unii dintre ei nu voiau să rişte asta. I-au spus lui Fisher că ar fi mai bine să-şi treacă sabia prin mine şi să termine cu asta, dar el a refuzat. I-a pus să-şi instaleze tabăra pentru a înnopta şi m-a transportat la Cahlish. M-a cărat pe braţe, pentru numele zeilor. Eram *mult* mai mic atunci, a subliniat Lorreth. M-a pus într-un pat şi a chemat tămăduitorii să vină să se ocupe de mine şi a aşteptat să le audă părerea. Nu erau optimişti în privinţa şanselor mele. Aveam mai mult venin decât sânge în vene; nici cel mai priceput tămăduitor nu poate face nimic în aceste condiţii. I-au spus să se întoarcă la lupi, iar când voi muri, mă vor îngropa sub o tisă, pe unul dintre câmpurile care înconjurau proprietatea. Dar Fisher nu a făcut asta.

— Ce... a făcut?

Lorreth şi-a lăsat capul pe spate şi a râs.

— Ceva pentru care sunt sigur că i-am dat nenumărate motive să regrete de atunci. M-a făcut fratele lui. De sânge. Mi-a dat o parte din sufletul lui.

— O parte din...?

Nu-l auzisem bine. Urechile-mi jucau feste din pricina alcoolului. Dacă sufletele existau, şi nu eram pe deplin convinsă că era aşa, atunci nu puteai pur şi simplu să dai altcuiva bucăţi din al tău.

Scanat cu CamScanner

— E un ritual străvechi, a spus Lorreth. Unul pe care foarte puţini mai ştiu cum să-l îndeplinească. Dar tatăl lui Fisher era să moară odată, iar prietenul lui l-a folosit ca să-l salveze. Aşa că s-a asigurat că şi Fisher îl ştie, în caz că, într-o zi, îl va putea folosi pentru a salva viaţa cuiva care era important pentru el.

— Dar tu erai un străin...

Ochii albaştri inteligenţi ai lui Lorreth străluceau ca diamantele. A luat o înghiţitură din whiskyul său şi a lăsat paharul jos, privindu-1.

— Da. Un străin. Şi Fisher a făcut-o oricum. A legat o mică parte din el însuşi de fărâma de viaţă care se agăţa de mine şi asta a fost tot. Am suferit în continuare ca un câine, însă moartea şi-a slăbit strân- soarea asupra mea. Ştiam că voi trăi, şi la fel ştia şi Kingfisher. Mi-a spus că pleacă să-i găsească pe ceilalţi lupi şi că se va întoarce în trei luni. Mi-a spus că pot pleca imediat ce mă simt mai bine, dacă asta vreau să fac, dar că există un loc pentru mine şi aici, dacă prefer ideea asta în schimb.

— Şi ai ales să rămâi aici. Şi să lupţi.

încet, Lorreth a dat din cap.

— Nu aveam familie. Nu exista nimeni care să aibă nevoie de mine în altă parte. Aşa că mi-am zis: *la naiba.* Oricum am o viaţă doar datorită lui. Pot să muncesc din greu şi să fac suficient bine în timpul care mi-a rămas, pentru a fi demn de darul pe care mi l-a oferit. Am rămas la Cahlish. Din momentul în care m-am putut ţine pe picioare, am început să mă antrenez. Până în acel moment, nu ţinusem niciodată o sabie în mână, dar am dat tot ce aveam mai bun. Şi am *mâncat.* Am mâncat atât de multă mâncare, încât bucătarul începea să urle când mă vedea că intru în bucătărie. Când Fisher s-a întors trei luni mai târziu, nu m-a găsit la Cahlish. îl aşteptam în tabăra de război, cu două palme mai înalt şi de două ori mai solid decât atunci când plecase. Dar, lucrul cel mai important, eram pregătit să ucid vampiri.

— Stai. Ai traversat Omnamerrin? *Pe jos?* am întrebat, nevenindu-mi să cred.

Fisher spusese că doar Fae care aveau de gând să se

Scanat cu
CamScanner

sinucidă încercau să traverseze munţii care vegheau între Irrin şi Cahlish.

— Da. Mi-a luat nouă zile şi aproape am fost îngropat de o avalanşă, dar am ajuns aici până la urmă.

Scanat cu
CamScanner

— Ai noroc că n-ai murit. Stai, ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi murit? Ce s ar fi întâmplat cu bucata din sufletul lui Fisher pe care ţi-a dat-o?

— O întrebare bună. Dacă mor eu primul, bucata din sufletul lui Fisher se întoarce la el. Devine din nou întreg. Toată lumea face o petrecere mare. Sfârşit. Dar dacă *el* moare primul, e condamnat să aştepte aici până când mor eu, înainte de a putea merge mai departe. Ar fi prins aici, într-o stare acorporală, incapabil să atingă ceva sau pe cineva. Incapabil să fie auzit. Ăsta e sacrificiul pe care l-a făcut când a decis să-mi ofere darul vieţii. S-a mai întâmplat înainte. Masculul sau femela Fae care şi-a rupt o bucată din suflet moare primul, de cauze naturale sau nenaturale, şi apoi celălalt trăieşte perfect sănătos încă două mii de ani.

— Să o luăm pe Saoirse, Regina Fae din Lissieni, de exemplu. Mama sa, care a fost regină înaintea ei, i-a salvat viaţa când era copil. O sută optzeci de ani mai târziu, mama ei este ucisă de entităţi necunoscute, iar Saoirse ajunge la putere. E tânără şi frumoasă. îi place să fie regină. Se înconjoară cu bărbaţi îndrăgostiţi care sunt dispuşi să moară pentru a o proteja şi astfel anunţă că planifică să trăiască pentru totdeauna. Ia tonice şi elixiruri şi se zvoneşte că bea sânge de vampir pentru a-şi prelungi viaţa. Au trecut aproape trei mii de ani de când mama ei a murit, iar lui Saoirse nu-i dai o zi peste treizeci de ani. între timp, spiritul mamei a fost legat de Saoirse, forţat să fie martor la lumea celor vii, fără a putea interacţiona cu ea. Fără a-şi putea găsi odihna eternă...

Lorreth părea că-i venea să vomite. Trebuie să recunosc, simţeam şi eu o uşoară greaţă. Ideea că cineva şi-ar putea condamna propria mamă la o existenţă atât de singuratică şi groaznică, precum şi la nebunia inevitabilă care, cu siguranţă, se va instala, era de neînţeles pentru mine.

— Fisher spune că nu e îngrijorat de ce i se întâmplă dacă moare primul, a spus Lorreth. Şi nici eu nu sunt. Adevărul e că oricum plănuiesc să i-o iau înainte. Dar dacă destinul ne ghidează vieţile într-o direcţie diferită şi îngerii noştri îl revendică pe el primul, nu voi lăsa nicio respiraţie să intre în corpul meu dincolo

Scanat cu CamScanner

de ultima suflare a lui Kingfisher. Prin propria mea mână, mă voi asigura că bucata de suflet pe care mi-a împrumutat-o îşi va găsi drumul înapoi la el. Şi dacă destinul consideră că e o faptă dreaptă, şi am făcut suficient pentru a câştiga un loc alături de el, voi merge liniştit şi fericit cu fratele meu spre orice se află dincolo.

Scanat cu
CamScanner

25.

BALLARD

Kingfisher abia dacă a scos un cuvânt pe drumul de întoarcere spre conac, în acea noapte. M-am împiedicat şi, cu siguranţă, mi s-a împleticit limba atunci când i-am spus că vreau să rămân în tabără, dar el a refuzat să mă asculte. A afişat o mască neutră atunci când m-a găsit în cârciumă, bând cu Lorreth. Nu i se citea nimic pe chip când m-a transportat în siguranţă în dormitorul lui, cu atât mai puţin când mi-a urat scurt noapte bună şi a plecat.

Dimineaţa următoare, m-am trezit cu o durere care îmi bubuia în cap şi cu o vulpiţă care mă lingea pe faţă. Soarele era sus pe cer, iar Fisher nu venise după mine. Nu a venit deloc în acea zi. După ce am mâncat un mic-dejun plin de grăsimi, care m-a făcut să mă simt mult mai bine, mi-am petrecut după-amiaza explorând Cahlish, rătăcind prin camere, simţindu-mă străină şi inutilă. Nu aparţineam acestui loc. Şi, deşi conacul era frumos, primitor şi părea că fusese iubit cândva, nu puteam vedea cum se potrivea Kingfisher aici. Spaţiul fusese construit pentru o familie. Ar fi trebuit să fie copii alergând pe holuri şi râsete în aer, dar casa grandioasă răsuna de o tăcere dureroasă care mă umplea de tristeţe.

Mi-am imaginat-o pe mama lui Fisher primind scrisoarea de la rege, informând-o că trebuie să se prezinte la Palatul de Iarnă cu toate bunurile ei, unde urma să fie măritată cu el şi unde se aştepta de la ea să înceapă o viaţă cu totul nouă. Mi-am imaginat-o uitându-se la fiul ei cu părul negru şi întrebându-se ce fel de viaţă va duce într-o curte plină de vipere, dincolo de zidurile acestui sanctuar.

Scanat cu
CamScanner

Am luat cina în dormitorul lui Fisher, stând la birou, iar când s-a lăsat întunericul, m-am ghemuit în patul lui şi m-am cuibărit cu Onyx până am căzut într-un somn agitat.

M-am îngrijorat când Fisher nu a venit după mine nici a doua zi dimineaţă. Ratasem ocazia de a face trei experimente ieri şi nu voiam să mai ratez alte trei. Pe la jumătatea dimineţii, măsurăm camera în sus şi-n jos, agitată, astfel că spiriduşii focului au încetat să mai treacă pe la mine ca să vadă dacă am nevoie de ceva, şi chiar şi Onyx mormăia nemulţumită şi a ieşit afară să vâneze veveriţe în zăpadă.

La ora trei după-amiaza, şi-a făcut în sfârşit apariţia. Fără vreun zgomot brusc al vreunei porţi de umbre care să apară în dormitor. A fost doar o bătaie formală în uşă. Fiind dormitorul lui, n-a aşteptat să fie invitat înăuntru. A deschis uşa şi a stat acolo, uitându-se la mine.

— Porţi cămaşa mea, a spus în cele din urmă.

— Păi, nu mai era nimic altceva de îmbrăcat, am răspuns. Toate hainele din camera pe care o împărţeam cu Carrion au dispărut. Archer m-a condus într-o altă cameră pe hol, dar era plină de rochii, şi cred că amândoi ştiam ce părere am despre ele.

Fisher a mustăcit.

— Ţi-e mare, a zis.

— Am observat.

Astăzi nu mai purta negru. Sau nu tocmai negru, oricum. Mantaua lui avea cea mai întunecată nuanţă de verde, la fel şi cămaşa. Cearcănele de sub ochii lui aveau culoarea unor vânătăi violet, iar el părea şi mai palid decât de obicei. Era evident că nu dormise bine. Şi avea o tăietură pe obraz. Părea proaspătă, dar nu chiar *atât* de proaspătă. O căpătase cu o zi în urmă, probabil…

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, ridicându-mă din pat.

— Nimic. Un grup de mâncători se mişca de-a lungul graniţei, la vreo oră spre nord. Ren a fost de părere că ar trebui să verificăm înainte să ne ia ei prin surprindere sau să încerce să treacă mai departe peste râu, dar n-a fost mare lucru. Ne-am ciocnit scurt. Mâncătorii s-au întors şi au fugit.

N-am ştiut cum să reacţionez. El plecase să lupte, iar eu

Scanat cu
CamScanner

umblasem prin casa lui veche, mâncând prăjituri şi bând ceai. Şi avea o tăietură pe faţă. Nu am ştiut ce fel de emoţie îmi provoca asta, dar nu prea îmi plăcea.

Scanat cu
CamScanner

— Merg s-o văd pe Te Léna, a spus, iar anunţul a răsucit ceva adânc în mine.

Eram o fată care ardea, care se îneca, şi nici măcar nu ştiam ce sa fac ca să mă salvez.

Am zâmbit timid.

— Ah. Transmite-i salutări.

Te Léna locuia undeva pe aici, asta ştiam. Dar nu încercasem s-o găsesc de când Fisher mă părăsise data trecută. Nu voiam companie. Sau, deşi era nedrept, nu voiam compania *ei,* ceea ce era ridicol, ştiam asta.

— O să stau cu ea câteva ore. Când termin, mă întorc după tine, a spus,

— Rămân în tabără în seara asta?

A scuturat din cap.

— Nu. Vom sta în altă parte în seara asta. Vreau să-ţi arăt ceva.

„Vreau să-ţi arăt ceva” suna de-a dreptul ameninţător. Şi statul în altă parte? Era, de asemenea, puţin îngrijorător. Mi-am croit drum la capătul patului lui Fisher, apoi m-am dus lângă fereastră, privind spre gazonul care se întuneca, ronţăindu-mi unghiile. Am fost agitată până s-a întors Fisher. Am ţipat, speriată, când s-a strecurat liniştit în cameră.

Zgârietura de pe obraz dispăruse. Vânătăile violet de sub ochi nu mai erau la fel de vii ca atunci când sosise. Părea mai odihnit. Părea că i s-a ridicat o piatră de pe umeri, ceea ce nu mă făcea să mă simt mai bine. Orice persoană raţională ar fi fost fericită că Stăpânul din Cahlish nu mai era atât de morocănos ca de obicei, dar, dintr-un motiv sau altul, pe mine mă irita la culme.

— Cred că vei găsi tot ce ai nevoie aici, a spus, întinzându-mi o mică geantă de pânză.

— Unde mergem?

— Cred că mai bine îţi arăt.

— Mă voi mai întoarce?

întrebarea a ieşit ca un ţipăt înăbuşit, fără sens, dar el era atât de misterios, iar eu nu aveam nicio idee despre ceea ce se

Scanat cu CamScanner

întâmpla, şi avusesem destul timp să-mi fac griji.

— Desigur că te vei întoarce. Ia vulpea cu tine, dacă te face să te simţi mai bine,

Scanat cu
CamScanner

Dc când îi păsa lui Fisher de ceea ce simţeam eu? Şi mă lăsa să-l iau pc Onyx?

— încetează să te uiţi la mine aşa, a spus.

— De ce? am întrebat bănuitoare.

— Zei şi păcătoşi nenorociţi, nu mai contează. Să mergem.

Am păşit prin poarta de umbre într-o poiană întunecată, înconjurată de copaci înalţi. La capătul îndepărtat al poienii, mici corturi de paradă fuseseră ridicate sub un copac gigantic, atât de mare, încât ramurile lui uriaşe îi făceau pe ceilalţi să pară mici prin comparaţie. 0 mulţime de lumini strălucitoare clipea peste tot pe unde mă uitam, licărind şi pâlpâind în copaci şi în iarba înaltă care se întindea înaintea noastră ca un covor. Aerul serii care se lăsa vibra de muzică plăcută şi veselă, de miros de carne friptă, de zahăr şi de zumzet de voci.

Onyx se zvârcolea în braţele mele, scheuna entuziasmat, cerând să fie lăsat jos. I-am dat voie şi am privit, uimită, cum aleargă, o pată albă prin iarba înaltă, grăbindu-se spre corturi. Era destul de rece aici încât să ardă focuri lângă tarabe. Abia puteam să-l zăresc sărind în jurul unuia, cerşind mâncare de la un Fae care gătea deasupra flăcărilor.

— E în siguranţă? am întrebat.

Fisher a făcut o mutră.

— Probabil. Vulpile de iarnă se pricep să simtă pericolul. Dacă ar fi crezut că vreunul dintre aceşti oameni intenţionează să-i facă rău, deja s-ar fi ascuns undeva.

Ei bine, măcar vestea asta era liniştitoare. Dar încă eram descumpănită de ceea ce vedeam.

— Ce-i cu locul ăsta? Ce se întâmplă aici?

— Ăsta e Ballard, a spus el, ducându-şi mâna la ceafă. E... am mai venit de câteva ori aici când eram copil. E doar un sat mic. Astă-seară e una dintre festivităţile lor. Sărbătoresc cea mai lungă noapte a anului.

— Şi de ce *suntem* aici?

O, zei. Venise să distrugă acest sat minunat şi mă adusese să fiu martoră la lucrurile dificile pe care trebuia să le facă uneori? *Fisher mi-a citit întrebările pe chip,* mi-am zis, pentru că şi-a dat capul pe spate, părând puţin deranjat.

Scanat cu
CamScanner

Scanat cu
CamScanner

— Au ceva cc avem nevoie, atât. Odată ce îl vom lua, îi vom lăsa în pace. Nimeni nu e în pericol. Cel puţin, nu din partea mea. Tu ai de gând sa ataci pe cineva?

-Nu!

— Mă bucur să aud asta. Hai să mergem. Simt miros de biscuiţi Bettell. N-am mai mâncat din ăştia de cel puţin o sută douăzeci de ani.

Locuitorii din Ballard erau un amestec de Fae de toate rangurile, o imagine a poporului Fae pe care nu o cunoscusem încă: zâne mici, iuţi ca fulgerul, care ne-au presărat părul cu petale de flori în timp ce zburau prin cele mai joase ramuri ale copacilor cu aripile lor irizate. Driade sfioase, cu membre lungi şi păr argintiu până la brâu şi rochii verzi flu- turânde, care ieşeau din umbrele pădurii minute în şir, apoi dispăreau iar. Spiriduşi. Satiri. Erau chiar şi trei nimfe, chicotind şi stropindu-se în râul care tăia latura de sud a dealului. Nicio fiinţă nu părea surprinsă să ne vadă, deşi am fost priviţi cu ochi curioşi în timp ce ne-am făcut drum spre centrul adunării.

Erau standuri cu mâncare, tarabe explodând cu mii de varietăţi de flori colorate şi chioşcuri cu jocuri. în inima poienii, muzicienii s-au adunat în cerc în jurul unui foc mare, cântând o melodie veselă, în timp ce o femelă satir cânta o baladă deocheată despre un bătrân tâmplar care nu-şi putea păstra lemnul tare.

Fisher a încercat să ne cumpere ceva de băut de la o femeie care ducea o tavă cu bere prin târg, dar ea şi-a clătinat zulufii blonzi, zâmbind, şi i-a spus că în seara asta nu se foloseau bani.

Casele, risipite printre copaci, erau simple şi rustice, dar aveau un farmec primitor de necontestat. Peste tot erau grădini de legume, ceea ce mă uimea. Ştiam cum se cultiva hrană. Vorbisem cu fermierii care veneau să facă troc cu noi în Zilvaren înainte ca Madra să pună Sectorul Trei sub carantină. Ascultasem cu mare atenţie în timp ce explicau cum au grijă de culturi şi cum le recoltează, dar să văd morcovi, varză, praz şi fasole crescând direct din pământ era fascinant.

Ballard era plin de viaţă care ţâşnea din pământ, plutea printre copaci şi atârna în aer ca o muzică dulce. Copiii alergau

Scanat cu CamScanner

în toate părţile, râzând şi jucându-se, în timp ce părinţii lor mâncau şi beau împreună, ca intre prieteni, iar bătrânii stăteau lângă foc şi bârfeau. O durere necunoscută mi-a vibrat în piept în timp ce Fisher m-a îndrumat spre o mica

Scanat cu
CamScanner

pantă plină de iarbă, de lângă un foc, şi mi-a indicat să mă aşez. Asta însemna *acasă.* Locuitorii din Ballard nu erau oprimaţi. Nu-i urmărea, ameninţându-i cu moartea dacă nu se supuneau. Hrana şi apa de care aveau nevoie pentru a supravieţui nu erau raţionalizate astfel încât să nu ştie dacă vor vedea ziua de mâine. Şi nu era niciun război aici. Nici vampiri. Nici Malcolm. Nici Belikon.

— Asta mi-am dorit întotdeauna pentru Hayden când era mic, am mărturisit fără să mă gândesc. Un loc paşnic şi sigur, unde să prospere.

Fisher şi-a încrucişat braţele pe genunchii îndoiţi, uitându-se în jos la berea lui, purtat de gânduri.

— Păi poate să prospere, a spus încet. Se pare că Swift i-a găsit un loc de muncă bun şi o locuinţă.

— Oh, de-ar fi asta de-ajuns să-l cuminţească pe Hayden, am spus cu regret. Fratele meu a crescut fără reguli. E practic un animal sălbatic. Mai are şi o dependenţă de jocuri de noroc, care l-a pricopsit deja cu patru oase rupte. Dacă mai ajung vreodată acasă, va fi o minune dacă îl găsesc în viaţă.

Fisher nu m-a privit, dar a spus:

— Vei ajunge. Acasă, vreau să zic. Nu pot garanta că fratele tău va fi în viaţă, dar...

— Mulţumesc pentru încurajare, dar să mă ierţi dacă nu mă ajută prea mult. Ai putea să-ţi aminteşti că încă trebuie să descifrez procesul de transmutaţie şi să transform mii de inele în relicve. Şi asta începe să sune a muncă pe viaţă, am spus obosită.

Fisher a oftat, înfigând tocul cizmei în iarbă.

— O să te ajut cu asta, a spus.

— Iartă-mă, ai zis că mă vei ajuta cu munca mea? Am auzit corect? S-a strâmbat.

— Dacă te ajut la forjă, am putea avea într-adevăr o şansă să terminăm cu asta. Şi nu va mai trebui să suport ameninţările constante ale Danyei.

— Crezi că nu va veni să te ameninţe la forjă?

— Nu mă poate ameninţa dacă nu mă găseşte, a spus el.

Nu ştiam să câştig cu graţie. „Ţi-am zis eu” era una dintre expresiile mele favorite, dar m-am abţinut să o rostesc.

— E amuzant. E aproape ca şi cum ai fi *greşit* cu totul atunci

Scanat cu CamScanner

când ai spus că scandalul cu prietenii tăi se va stinge până dimineaţa, am zis. Nu cred că Danya o să te ierte vreodată pentru că ai dispărut.

361

Mă aşteptam la un răspuns caustic, dar Fisher doar a zâmbit trist. A luat o gură de băutură, strălucirea portocalie a focului turnându-i trăsăturile în bronz şi transformându-i pletele negre ca smoala într-un cafeniu blând, întunecat.

— Nu înţeleg ce vrei să spui. Danya deja şi-a recăpătat personalitatea drăguţă şi veselă.

Glumea. N-avea cum să nu glumească. Nu era nicio şansă ca cineva s-o fi păstrat atât de mult timp în grup dacă ar fi fost cu adevărat atât de necioplită.

Am tăcut o vreme. Ne-am băut berea şi am privit muzicienii cântând, în timp ce Ballard sărbătorea în jurul nostru. N-a trecut mult şi un grup de adolescente Fae superioare a început să înconjoare focul, chicotind cu mâna la gură şi aruncând priviri furişe spre Fisher. Păreau să aibă vreo doisprezece sau treisprezece ani, după criteriile oamenilor, acea vârstă jenantă între copilărie şi haosul pubertăţii – deşi nu aveam nicio idee ce vârstă aveau în lumea Fae.

Fisher nu mai aruncase nicio săgeată ascuţită către mine, aşa că am decis să risc o întrebare.

— Cum îmbătrâniţi voi? Copiii voştri? Trăiţi toţi atât de mult, dar... vă naşteţi şi apoi rămâneţi copii timp de o sută de ani, sau...?

El a clătinat din cap.

— Un copil e vulnerabil. Mai fragil decât un adult. Prea uşor de vânat de prădători. La noi, copiii cresc de fapt de două ori mai repede decât cei umani. Suntem complet maturi la douăzeci şi unu sau douăzeci şi doi de ani. Atunci procesul de îmbătrânire încetineşte dramatic.

— Prădători?

— Multe lucruri întunecate şi flămânde se ascund în colţurile uitate ale acestui tărâm, mică Osha. Cel puţin patru tipuri diferite de Banshee se hrănesc cu sufletele celor foarte tineri.

Scanat cu CamScanner

Energia lor strălucitoare e prea tentantă ca să-i reziste. Apoi mai sunt strigoii, sirenele cu dinţi fierăstrău şi o întreagă pleiadă de creaturi care locuiesc în bârloguri şi care aşteaptă să iasă din pământ şi să înghită cu fulgi cu tot orice le intră în gură. I rebuie să ai mare grijă pe unde calci pe aici.

Zeilor, ce viaţă! Ştiam că Yvelia era plină de pericole, dar nu realizasem cât de precară este siguranţa cuiva prin părţile astea.

— Mai sunt şi plantele. Spini otrăvitori şi muguri de flori carnivore. Dacă nu te omoară, cu siguranţă îţi vor lăsa urme. Şi apoi, desigur, e Makóim, a remarcat Fisher cu privirea întunecată.

Nu a spus *vampirii.* A spus *Malcolm,* de parcă figura palidă cu păr argintiu pe care o văzusem de cealaltă parte a râului era singura responsabilă pentru moartea şi dezastrul lăsate în urmă de haita sa.

— Ura lui ar fi de ajuns de una singură să radă orice urmă de viaţă din lume, dacă ar fi lăsată în voie.

Un vânt rece a început să sufle, trimiţându-mi degete de gheaţă pe spatele cămăşii şi făcându-mă să tremur. Am crezut că a fost o rafală de vânt, dar aerul a părut ciudat de liniştit deodată, ca şi cum lumea şi-ar fi ţinut respiraţia.

Schimbă subiectul, Saeris. De dragul zeilor, schimbă subiectul.

— Provoci o agitaţie destul de mare, am spus în halba mea de bere în timp ce beam.

-Hm?

M-am uitat la grupul de fete care termina al patrulea tur în jurul focului, aruncând în continuare priviri pline de speranţă către Fisher.

— Cred că grupul ăsta mic se întreabă dacă Stăpânul din Cahlish e în căutarea unei *Doamne,* am spus pe un ton şăgalnic.

Nu credeam că Fisher avea să aprecieze comentariul, dar eram sigură că măcar şi-ar fi dat seama că glumeam. Mâna lui s-a strâns în jurul halbei, umerii ridicându-i-se jenaţi.

— Să nu-mi mai spui aşa. Nu sunt Stăpânul din Cahlish, a spus el apăsat.

— Dar… ăsta este titlul tău. Nu ai fost singurul fiu al tatălui tău?

Scanat cu CamScanner

— Nu contează. Eu nu...

A schimbat strategia.

— Un stăpân are datoria să vegheze asupra oamenilor lui. îi protejează, îi apără. Creează un loc sigur pentru ei. Ştii unde sunt acum? Oamenii care obişnuiau să trăiască pe pământurile mele?

O furie îngrozitoare îi ardea în ochi în timp ce se uita la mine. Nu avea să-mi placă ceea ce urma să-mi spună, dar am răspuns oricum.

-Nu.

— De cealaltă parte a Damului, urlând după sângele propriilor copii, a spus el amar. Sau şi-au abandonat casele şi s-au mutat în altă parte, unde să nu mai existe o hoardă Sanasrothiană care să le dărâme uşile în

Scanat cu
CamScanner

toiul nopţii. O sută zece ani. I-am părăsit timp de *o sută zece ani.* Ren şi ceilalţi au făcut tot cc au putut să oprească valul. Nu e vina lor. Eu ar fi trebuit să fiu aici să-i protejez. I-am dezamăgit. Aşa că nu merit să fiu numit Stăpân al Cahlish-ului. Nu-s stăpânul nimănui.

Aroganţa pe care o purtase ca pe o armură grea dispăruse. Toată prefăcătoria. Zidurile care-l separau de lumea din jur. Se evaporaseră. Argintiul din ochiul lui pulsa, reflectând lumina focului, la fel de nemilos ca întotdeauna, fără să-i dea pace. Mă durea să-l văd aşa, sfâşiat de o jale care, acum vedeam clar, sălăşluia chiar sub acea mască nepăsă- toare pe care o afişa în faţa tuturor.

începuse să mă usture gâtul. Am vrut să întind mâna şi să i-o iau într-a mea, dar graniţele erau atât de neclare acum. Ar fi acceptat acel mic gest de alinare sau mi-ar fi râs în faţă, dispreţuitor? Aveam şi eu zidurile mele. La fel de înalte şi la fel de groase ca ale lui. Nu ştiam dacă aş fi supravieţuit acelui tip de respingere, dacă s-ar fi întors să mă batjocorească pentru că mi-am imaginat că aş putea fi un sprijin pentru el.

Curaj, mi-am spus. Şi, de asemenea, *să-l ia naiba.* Dacă arăta cruzime în faţa bunăvoinţei, atunci merita să fie singur şi nefericit. Am tras adânc aer în piept, fiind pe punctul de a-l atinge, când...

— De ce n-ai spus nimic? a zis el, întorcându-se brusc spre mine.

— Eram pe cale s-o fac! Doar că... *îmi puneam ordine în gânduri.*

— Nu despre asta, a continuat el şi a pufnit pe nas. Despre ce s-a întâmplat noaptea trecută. între noi.

Ah. Nu mai era nevoie de explicaţii suplimentare. I-am căutat privirea, inima bubuindu-mi în piept.

— Mi-ai spus foarte clar că, din punctul tău de vedere, a fost vorba de o singură dată, am spus încet. Mi-ai spus foarte clar că poţi să mă urăşti şi să mă doreşti în acelaşi timp. Iar eu nu sunt genul de persoană care continuă să se arunce în faţa lucrurilor care o rănesc. Aşa că nu. N-am adus vorba. Ce rost ar fi avut? Crezi că mi-ai fi făcut un ceai şi ai fi stat să mă asculţi, în timp

Scanat cu
CamScanner

ce încercam să te conving cât de bine ne-ar fi putut fi împreună?

A pufnit dispreţuitor.

— Exact.

— Eu nu...

Scanat cu CamScanner

Era de-a dreptul uimitor să-l văd pe Fisher încercând să găsească cuvintele potrivite.

— *Nu* te urăsc, a rostit el repede, apoi a oftat, de parcă această mărturisire îl costase scump.

— Dar sunt lucruri pe care nu le înţelegi. Lucruri care *mă împiedică* să...

— Să mă ia dracu', am avut dreptate! a exclamat o voce răguşită.

Niciunul dintre noi nu observase silueta care se apropia de dincolo de foc. în faţa noastră stătea o femeie cu faţa brăzdată de riduri adânci. Era greu de spus unde începea unul şi unde se termina altul. Era scundă pentru cineva din neamul Fae şi înaltă pentru un om, deşi nu-mi puteam da seama exact ce era. Semăna mai mult cu un om, dar apoi a zâmbit larg, dezvăluind o pereche de colţi lungi, tociţi, şi astfel întrebarea despre originea ei s-a rezolvat de la sine.

— îmi place să ţin mereu un ochi aţintit spre cer, a spus ea răguşită. Nu se văd prea des pescăraşi albaştri[1] pe aici, dar ştiam că, dacă o să caut în continuare, într-o zi o să am noroc.

Fisher a schiţat un zâmbet convingător, dar ochii lui nu au răspuns la fel. A mormăit şi s-a ridicat în picioare de parcă n-ar fi fost, poate, cel mai temut războinic al Yveliei, ci un bătrânel obosit. Spre surprinderea mea, şi-a înfăşurat braţele în jurul femeii şi a strâns-o tare într-o îmbrăţişare.

— Seara bună, Wendy, a spus el.

Ea l-a strâns puternic, apoi l-a împins teatral.

— Seara bună, Wendy? Nu mă lua pe mine cu „Seara bună, Wendy". îţi fac biscuiţii ăia blestemaţi în fiecare an şi niciodată nu te-ai obosit să-ţi faci apariţia ca să-i mănânci. Nimeni altcineva nu se înghesuie după ei, nesimţitule. Ce risipă de ingrediente!

Fisher a privit-o foarte serios, dar, în cele din urmă, zâmbetul său s-a lărgit şi a căpătat o sclipire autentică, iar ochii îi jucau de bucurie.

— îmi pare rău, Wen. Am fost extrem de nepoliticos. îţi datorez scuze.

Ea l-a pălmuit peste braţ – cea mai înaltă parte a corpului

Scanat cu CamScanner

său la care putea ajunge.

— îmi datorezi *banii* a strigat. Ştii cât de scump e zahărul zilele astea? Fisher a râs. Un râs adevărat. Sunetul era bogat, profund, şi ceva din

mine s-a trezit la viaţă. Când am ridicat pentru prima oară un ulcior la

[1] în limba engleză, *Kingfisher* înseamnă „pescăruş albastru" (n. trad.).

Scanat cu CamScanner

Palatul de Iarnă şi mi-am turnat un pahar de apă, am crezut că sunetul acela, al apei curgând *liber,* va *fi* preferatul meu până în ziua morţii. M-am înşelat. Râsul adevărat al lui Fisher era mai rar decât fuse'e apa vreodată în Zilvaren. Aproape că mi-au dat lacrimile.

— Să văd ce pot face ca să deschid câteva dintre liniile de comerţ, a promis Fisher.

Wendy a mormăit şi a făcut o grimasă atât de bosumflată, încât aproape că am râs şi eu.

— Nu te obosi. Negustorii vin cu prea multe veşti rele odată cu marfa lor. Mai bine ne descurcăm fără.

L-a prins pe Fisher de talie, pipăindu-l de parcă era un fruct din piaţă.

— Oriunde ai fost, nu te-au hrănit cum trebuie. Haide. Am două locuri rezervate la masa mea şi două boluri mari de tocană de vită care vă aşteaptă.

— Mulţumesc, Wendy.

Ea l-a privit tăios.

— Nu cred că o să-ţi uiţi manierele şi o să mă laşi să mă prezint singură frumoasei tale însoţitoare, Kingfisher de la Poarta Ajun.

Fisher a pălit, deschizând gura fără să scoată un sunet. Dar eu deja mă ridicasem şi îi întindeam mâna lui Wendy.

— Sunt Saeris Fane. Eu sunt...

— Ah, o fată din Zilvaren! Pe toţi zeii!

Wendy m-a prins de umeri, uitându-se la mine din cap până-n picioare.

— Am simţit! Am ştiut din clipa în care porţile s-au deschis din nou. Am simţit când ai trecut. Aerul *zumzăia* în ziua aceea.

— îmi pare bine să te cunosc, am răspuns.

Mă simţise trecând prin poartă? Era posibil? Yvelia era un tărâm al magiei neaşteptate şi al fiinţelor unice. M-a privit şi a ştiut imediat că sunt din Zilvaren, Era un lucru impresionant. Wendy a mijit ochii, pri- vindu-mă prin fantele pleoapelor lăsate. Gura i s-a întredeschis încet în timp ce m-a analizat.

— Hmm.

Scanat cu
CamScanner

A tras aer pe nas, de parcă încerca să mă miroasă.

— Mai mult decât o simplă tovarăşă, aşa-i? a zis ea şi l-a privit pe Fisher cu coada ochiului ei tulbure.

— E o prietenă, a spus Fisher fără niciun pic de emoţie în glas. Una temporară. în curând o să se întoarcă în Zilvaren, unde o să-şi reia viaţa şi o să uite de tot ce s-a întâmplat aici.

Wendy a dat din cap, dar *nu* părea deloc convinsă.

— Aşa spui tu?

— N-ai zis ceva de tocană?

Nu s-a auzit acel ton iritat pe care îl folosea adesea cu mine, dar ceva din el se încorda vizibil. Lui Wendy i s-a făcut milă de el şi a decis să lase baltă subiectul.

— Da, tocană! Şi turte de porumb, şi cartofi, şi morcovi glazuraţi cu miere! Voi doi nu plecaţi din Ballard până n-o să vă crape burţile şi n-o să mai puteţi înghiţi nici măcar un vârf de ac. Haideţi!

Wendy nu glumise. Ne-a umplut farfuriile din nou şi din nou, trecând de la felurile sărate la cele dulci, pe măsură ce-şi amintea câte un preparat pe care voia neapărat să-l gustăm.

Am băut mai mult decât ar fi trebuit, mai ales după cât whisky băusem cu Lorreth cu două nopţi în urmă, dar berea nu era tare şi îmi lăsase doar o senzaţie caldă şi plăcută în piept. Fisher nici măcar n-a încercat să refuze când halba i-a fost umplută din nou, ceea ce m-a surprins.

A ridicat o sprânceană spre mine atunci când m-a prins că mă uitam la el cum dădea pe gât a şasea halbă.

— Ce? a întrebat.

— A, nimic. Doar că mă aşteptam să te opreşti după două halbe sau ceva de genul. Credeam că o să rosteşti vreun discurs despre cum...

Mi-am dres vocea şi l-am imitat pe un ton grav: *Un războinic adevărat nu-şi slăbeşte simţurile cu băutură. Trebuie să fiu mereu pregătit de luptă.*

Fisher s-a lăsat pe spate în scaun.

— Ăsta se presupune că aş fi eu?

— Ăsta *eşti* tu, i-am spus.

— Prostii. Nu vorbesc atât de pretenţios.

Scanat cu
CamScanner

— Nu. Vorbeşti şi mai şi. *Hei!*

O mică zână cu aripi roz transparente se căţărase pe marginea farfuriei mele, încercând să rostogolească un biscuit Bettell. Era aproape cât ea de mare şi, dacă s-ar fi răsturnat, ar fi strivit-o.

A scos un ţipăt ascuţit şi furios când i-am luat biscuitul.

Scanat cu CamScanner

— O să te răneşti, am certat-o. Cum te-ai gândit că vei putea zbura şi căra asta în acelaşi timp?

Era greu de înţeles ce spunea, dar sunt sigură că am prins cuvintele „nu e" şi „treaba ta", plus altele mai colorate. M-am prefăcut adânc jignită, dar tot i-am rupt biscuitul în bucăţi mai mici şi i le-am pus pe o farfurie alături.

— Poftim. Aşa e mai uşor de cărat. Cu plăcere.

Mi-a făcut un gest obscen cu mânuţa ei minusculă, dar şi-a luat o bucăţică şi a zburat în noapte. Când m-am întors spre Fisher, el stătea tolănit pe scaun, privindu-mă foarte atent. I-am văzut colţurile buzelor ridicându-se uşor şi am profitat imediat de ocazie.

— Stai puţin, *chiar* eşti pe cale să zâmbeşti, Kingfisher de la Poarta Ajun?

— Şi ce dacă? a întrebat el pe un ton neutru.

— Pot să număr pe degetele de la o mână de câte ori te-am văzut zâmbind. Nimeni n-o să mă creadă când ne întoarcem în tabără.

A zâmbit atunci, lent şi melancolic, întorcându-şi privirea în timp ce se juca cu furculiţa.

— Te vor crede, micuţă Osha. Toţi m-au văzut zâmbind de multe ort

— Doar că nu recent, am şoptit eu.

— Nu. Nu recent. A fost greu, a spus el, cu mărul lui Adam ieşindu-i în evidenţă când a înghiţit. Dar devine mai uşor.

Părea relaxat, dar tensiunea din umerii lui era vizibilă. Argintiul din ochiul său părea să fi luat-o razna. Mi-am apăsat limba pe interiorul dinţilor, ca să mă abţin să stric momentul cu întrebări nepotrivite, dar ştiam că suferea. Suferea mereu.

Annorath mor!

Annorath mor!

Annorath mor!

Vocile au izbucnit dintr-odată, pline de teroare.

Annorath mor!

Annorath mor!

Annorath mor!

Mai tare. Mai rapid. Mai tare. Şi mai rapid.

M-am apucat de marginea mesei, incapabilă să-mi trag răsuflarea din cauza vuietului...

Scanat cu CamScanner

Saeris? Draga mea, mă auzi? Eşti bine?

Ballard a revenit brusc în raza mea vizuală. Farfuria mea era pe jos, sparta în bucăţi la picioarele mele, iar iarba era presărată cu firimituri de biscuiţi Rettell. Fisher mă privea uluit. Wendy fusese cea care vorbise. cu vocea plină de îngrijorare. Stăteam ţeapănă, iar ea îmi atingea fruntea cu dosul palmei.

— Nu ai febră... Eşti sigură că eşti bine, Saeris? Te-ai comportat destul de ciudat.

— Pa. Sunt bine. Eu...

Am înghiţit cu greu.

— Doar m-a luat un pic ameţeala, atât.

O, nu. Nu doar Fisher şi Wendy observaseră. Un grup de lângă foc se oprise din vorbit şi se uita spre noi. Două femele Fae, rezemate de trunchiul unui stejar uriaş, la câţiva paşi distanţă, murmurau între ele, privindu-mă cu îngrijorare. Mi-am înghiţit panica şi am încercat să zâmbesc cât mai convingător.

— Chiar sunt bine, promit.

El ştie. Ştie că ai auzit ceva.

Vocea din mintea mea avea dreptate. Fisher era alb ca varul, iar privirea Iui îmi spunea că nu credea niciun cuvânt din ce spusesem.

S-a ridicat încet şi mi-a ridicat farfuria.

— A fost o zi lungă, a spus el, punând-o la loc pe masă. Am mâncat şi am băut prea mult. Ne-a ajuns oboseala.

Wendy a dat din cap.

— Da, desigur. Ei bine, ştiţi unde mergeţi, nu-i aşa? Deşi a trecut mult timp... îţi mai aminteşti drumul?

Fisher a râs uşor, îmbrăţişând-o cu un singur braţ.

— Poate că restul corpului meu nu mai e perfect, dar cu memoria încă stau bine. Noapte bună, Wendy.

Am îmbrăţişat-o şi eu, simţind o căldură neaşteptată în piept. încă ne striga urări de noapte bună în timp ce Onyx o zbughea pe potecă înaintea noastră, cu un biscuit în gură.

Ne întorceam la Cahlish. Nu exista nicio şansă ca Fisher să aleagă să rămână aici după episodul meu ciudat. Dar nu a deschis o poartă de umbre şi nu m-a tras înapoi prin ea, cum mă aşteptasem. A rămas tăcut în

Scanat cu
CamScanner

Scanat cu
CamScanner

timp ce mă conducea pe lângă şirul de copaci şi casele pitoreşti care mărgineau aleea. Şi a mişcat mâinile de câteva ori pe lângă corp înainte să şi le vâre în buzunare Părea că nu ştia ce să facă cu ele.

Aleile prin pădure erau late cât să încapă un car mic. Erau pustii, toată lumea rămânând încă în poiană, bucurându-se de sărbătoare,

Fisher s-a oprit brusc în mijlocul potecii, astfel că am fost cât pe ce să-l izbesc în spate.

— Cuvintele acelea pe care le-ai spus acolo. De ce le-ai spus? a întrebat el.

Le spusesem cu voce tare? La dracu.

— Nu ştiu. Chiar nu ştiu. Au venit de nicăieri. Stăteam acolo, te ascultam vorbind ceva despre zâmbit, şi apoi bum! N-am mai auzit nimic altceva. *Annorath mor, Annorath mor, Annorath m...*

— Opreşte-te!

Fisher şi-a ridicat mâna ca şi cum ar fi fost un scut.

— Nu... spune asta. Te rog, nu spune asta.

Fusese supărat, furios, iritat, aprins, şi alte milioane de lucruri în faţa mea, dar niciodată nu mai fusese speriat.

— Quicksilver-ul mi-a împins aceste cuvinte în minte când m-ai forţat să-l opresc la Palatul de Iarnă. Ce *înseamnă*[7], am întrebat, făcând un pas către el.

EI a făcut un pas înapoi în acelaşi timp, dând din cap.

— E mai bine să nu întrebi. Oricum nu pot să-ţi spun, deci... nu.

— Fisher...

S-a repezit la mine, apucându-mă de mână.

— Hai, Să mergem.

Ballard, satul din pădure, trecea rapid pe lângă noi, ca o şoaptă. în timp ce Fisher mă trăgea după el. Copacii erau plini de lumini strălucitoare. lazuri frumoase şi zone cu iarbă şi bănci mărgineau potecile. Muzica mai plutea în aer, acum îndepărtată, în timp ce mă conducea tot mai adânc în pădure.

în cele din urmă, am ajuns într-o piaţă pavată, cu o fântână circulară în centru. Statuia de la fântână – o femeie cu păr lung şi frumos, cu o faţă rotundă şi un zâmbet blând – ţinea o urnă

Scanat cu
CamScanner

de piatră, din care un firicel de apă curgea continuu în bazinul de la picioarele ei. Sunetul apei care picura ar fi fost liniştitor dacă Fisher nu ar fi fost atât de agitat. A traversat

Scanat cu CamScanner

rapid piaţa, întorcându-şi privirea de la statuie, îndreptându-se direct spre o uşă roşie ncinlcrcsantă, aflată între două magazine mici: o brutărie şi o croitorie, după cum păreau.

— Fisher, mai încet...

Aproape că m-am împiedicat de propriile picioare trecând pe lângă fântână, ochii mei alunecând pe mica placă de alamă de la baza picioarelor femeii, şi un gând dureros mi s-a înfiripat în minte. Am realizat de ce statuia mi se părea atât de familiară. Semăna destul de mult cu Everlayne. Şi avea pometii proeminenţi ai lui Kingfisher. Sau mai degrabă, el îi moştenise pe ai ei.

Edina celor Şapte Turnuri. Doamna Cahlish-ului.

Mama lui Kingfisher.

Spusese că ea îl adusese aici când era copil. Era importantă pentru locuitorii din Ballard. Şi Fisher la fel. Realizasem asta chiar înainte ca Wendy să vină să-l mustre pentru că o neglijase pentru atât de mult timp. Toată lumea fusese foarte discretă, dar locuitorii satului fuseseră con- ştienţi de prezenţa lui. Nu era un străin aici, nu fusese niciodată, din câte înţelegeam, şi acum deschidea o uşă către o clădire din piaţă pentru că avea, pur şi simplu, o cheie?

— Hai, a făcut el semn către uşa deschisă. Să intrăm. Se face frig.

Temperatura era doar o scuză. La Cahlish era mult mai rece decât la Ballard, şi el umbla acolo doar în cămaşă şi pantaloni, fără să schiţeze niciun gest. înţelegeam de ce voia totuşi să intre, şi nu aveam de gând să-l opresc.

Uşa s-a deschis către o scară îngustă. Un singur nivel. Lumânările din sfeşnicele de pe pereţi au prins viaţă când Kingfisher mi-a făcut semn să trec înaintea lui. Am început să urc. Onyx a alunecat printre picioarele mele, mereu curios, dorind să fie primul. Ghearele lui se auzeau pe scândurile de lemn în timp ce sărea pe fiecare treaptă. Aerul mirosea a praf şi a uitare. Când am ajuns în capul scărilor, m-am trezit înconjurată de fantome, dar, înainte să intru în panică, flăcările au înflorit la capetele altor lumânări de cealaltă parte a camerei, şi am văzut că formele albe stranii erau departe de a fi stafii. Doar nişte piese mari de mobilier acoperite cu cearşafuri.

Scanat cu CamScanner

Chiar şi tablourile de pe pereţi fuseseră acoperite. Trei ferestre mari dădeau spre curtea interioară şi fântână, dar Fisher era deja pus pe treabă,

traversând modesta cameră de zi şi trăgând perdelele groase de catifea grena la ferestre, ca să blocheze orice vedere asupra femeii cu înfăţişare blândă care turna apă dintr-o urnă.

Asta nu era doar o casă pe care Fisher o închinase pentru o noapte. Locul acesta îi aparţinea. îi aparţinuse cândva mamei lui, poate, şi acum era al lui.

Am umblat prin cameră, lăsându-mi mâna să alunece peste cearşafuri. Nasul lui Onyx era lipit de podea în timp ce se plimba, amuşinând. A strănutat brusc, apoi s-a întors imediat la înghiţit tot praful. Eram gata să dau jos cearşaful de pe marele tablou de deasupra şemineului, dar mâna lui Fisher mi-a prins încheietura.

— Nu, a spus.

Apoi, puţin mai blând, a adăugat:

— Nu în seara asta.

De ce eram aici? Părea că îşi tot smulge coaja de pe o rană nevindecată, dar el fusese cel care mă adusese la Ballard.

— Baia e acolo, a spus, arătând o uşă din stânga noastră. Sunt două dormitoare. îl iau eu pe cel mai mic. Oricum, acela a fost al meu cândva.

Două dormitoare. El urma să doarmă în camera lui. Eu urma să dorm în cealaltă. Nu eram surprinsă de asta. Fisher putea să vrea să facă sex cu mine, dar nu-mi făceam vreo iluzie că şi-ar fi dorit să doarmă în aceeaşi cameră cu mine.

— Mulţumesc. O, rahat, am spus eu, strâmbând din nas. Mi-am uitat geanta în poiană. N-am fost atentă. Va trebui să mă întorc s-o iau.

Dar Kingfisher şi-a întins mâna, iar palma lui a devenit un vălătuc de fum negru, din care a apărut o bucată de pânză, care s-a dovedit a fi geanta uitată.

— Poftim, a spus încet. Noapte bună, micuţă Osha.

26.

Scanat cu CamScanner

CENUŞĂ ŞI SCÂNTEI

M-am trezit din cauza ţipetelor. Sunetul era plin de groază, genul de urlet pe care îl scoate o persoană care e pe cale să fie ucisă. Am sărit din pat şi m-am izbit cu degetul mare de la picior de mobilă.

— *Futu-i! Futu-i!*

Nu cunoşteam camera asta. Era întuneric complet când am intrat aici. Abia dacă am reuşit să găsesc patul pipăind prin întuneric. Doar zeii ştiau ce obstacole se aflau între mine şi uşă. Doar zeii ştiau unde era uşa. Ţipetele s-au intensificat. în cele din urmă, am găsit clanţa şi aproape că m-am împiedicat de Onyx, care gâfâia şi se învârtea valvârtej pe lângă mine. I-am urmat silueta albă de-a lungul coridorului.

— Stai! Nu! Am spus *nu*| STAI! a strigat Fisher.

Fără să stau pe gânduri, am izbit uşa şi am năvălit înăuntru. Perdelele nu erau trase, iar lumina lunii inunda camera, zugrăvind totul într-un argintiu luminos. Purtând doar nişte pantaloni, Fisher zăcea în mijlocul unui pat mult prea mic pentru trupul lui, deasupra cearşafurilor, tremurând, cu pielea acoperită de transpiraţie. La început am crezut că are un coşmar, dar apoi am văzut că ochii îi sunt deschişi şi aţintiţi în tavan. A clipit, iar o lacrimă i-a alunecat din colţul ochiului, lăsându-i-se spre tâmplă şi pierzându-se în păr.

— Fisher?

A tresărit la auzul vocii mele. Mâinile i s-au strâns pe lângă corp, apucând cearşafurile.

— Du-te, a spus Fisher cu vocea spartă.

S-a uitat la mine pe furiş, cu coada ochiului, deşi capul nu i s-a mişcat pe pernă.

— Ce-i cu tine? Eşti...

— Du-te!

— Nu pot să plec pur şi simplu. Ceva nu e în regulă cu tine.

— O să fiu bine. Eu...

Scanat cu CamScanner

Un val de durere i-a trecut peste faţă, şi-a dat ochii peste cap. Spatele i s-a arcuit pe pat în timp ce strângea din dinţi, strigând un blestem violent în limba veche Fae.

— La dracul Stai! Stai, stai, stai, striga el. Te rog. Opreşte...

Atacul, convulsia sau ce naiba îi provoca atâta suferinţă s-a domolit, şi l-am privit, cu inima bătându-mi nebuneşte, în timp ce trupul i s-a lăsat înapoi pe saltea. Imediat ce spatele i-a atins patul, a început să tremure din nou.

M-am hotărât şi am spus:

— O să caut pe cineva. Nu e normal ce se întâmplă.

— Nu! Nu. Fisher a încercat să înghită, dar părea prea dureros, aşa că şi-a dres glasul în schimb.

— Se va termina repede, a zis el.

— *Cât de* repede?

— într-o... oră. Poate două. O să... fiu bine.

— Fisher, nu. Ai nevoie de ajutor. Trebuie să fie un tămăduitor pe aici.

— Doar... te rog. Adu-mi puţină apă. Asta o să mă ajute. Apoi... du-te la culcare. Odihneşte-te.

Da. Sigur. La culcare. Cu el suferind în camera alăturată, urlând din toţi rărunchii. N-avea cum să se întâmple aşa ceva. Era incredibil de încăpăţânat.

— Mă întorc imediat, i-am spus.

Toate lumânările se stinseseră de mult, iar eu nu aveam puteri magice care să aprindă flăcări atunci când aveam nevoie, aşa că am început să caut. în camera de zi, am tras una dintre perdele, mulţumindu-le zeilor când razele lunii au luminat mobila şi celelalte obstacole care stăteau între mine şi bucătărie.

Am găsit un pahar prăfuit într-unul dintre dulapuri, l-am umplut dintr-un ulcior de pe bufet şi m-am întors la Fisher cât mai repede cu putinţă. în absenţa mea, Onyx sărise pe pat şi se cuibărise lângă el,

Scanat cu CamScanner

cu capul pe abdomenul lui. A scâncit când am intrat în cameră, privirea lui trecând de Ia mine la Fisher, de parcă ar fi încercat să-mi comunice ceva.

— Poţi să-ţi ridici capul? am întrebat.

— Nu. Nu pot mişca... nimic.

Fisher şi-a strâns ochii.

— Bine. Atunci o să te ajut eu.

— Doar... pune-l pe noptieră. îl voi... bea mai târziu.

Fiecare cuvânt îl chinuia. Trupul îi era atât de încordat, încât părea că tendoanele de la gât şi braţe sunt gata să se rupă.

— Nu te las aşa, idiotule.

M-am suit pe pat şi i-am ridicat capul. A fost nevoie de un efort considerabil să-mi bag mâinile sub umerii lui şi să-i ridic şi mai mult torsul, ca să mă pot strecura prin spate. M-am rezemat de tăblia patului, lăsân- du-l să se sprijine de mine astfel încât capul să-i fie pe abdomenul meu, cu picioarele de-o parte şi de alta a lui. Nu a protestat când i-am dus paharul la buze şi i-am turnat apă cu grijă. A durat mult timp să bea, dar, până la urmă, a golit paharul.

— Acum poţi pleca. Cred că... trece.

O minciună sfruntată. Dacă judecam după tremuratul lui, episodul abia începea.

— Nu plec nicăieri.

Părul îi era lipit de faţă în valuri umede şi întunecate. Privirea lui a căutat-o pe a mea, şi inima mi s-a oprit pentru câteva clipe când i-am văzut quicksilver-ul din ochiul drept; pulsa, acoperind aproape tot irisul, lăsând doar o mică semilună verde să strălucească.

— Te voi obliga să pleci dacă... va trebui, a spus el printre dinţi.

Mă va *obliga?* A, mă va *obliga* el pe mine? Nesimţitul. încercam să-l ajut, iar el era hotărât să mă respingă. Cum putea fi atât de enervant, chiar şi atunci când era imobilizat şi incoerent din cauza durerii? Am vorbit clar, ca să nu existe nicio neînţelegere.

— Dacă foloseşti jurământul ăla cu care m-ai păcălit ca să mă forţezi să ies din cameră chiar acum, n-o să te iert niciodată. Voi găsi o modalitate să-ţi fac viaţa absolut mizerabilă. De fapt, cât stăm şi avem această conversaţie plăcută, să nu mai îndrăzneşti să mă constrângi vreodată împotriva voinţei mele. Mă auzi?

Scanat cu
CamScanner

înţelegi?

— Eu nu am nevoie...

— Nu mă joc, Fisher. Dacă ai vreun pic de respect faţă de mine, dacă ai dat vreodată măcar doi bani pe mine, să nu mă mai constrângi *niciodată*[1]. Ai înţeles?

Şi-a umezit buzele, cu privirea arzând. Deşi nu eram în câmpul lui vizual, trebuie să-mi fi văzut furia de pe chip, pentru că pleoapele i s-au lăsat în jos şi a făcut un mic semn din cap.

— Am înţeles...

— Perfect. Acum încetează să-mi mai spui să plec. Rămân.

Un alt semn de cap.

— Bine.

Următoarele patru ore (nu una, nu două, ci *patru)* au fost grele. Onyx şi-a ascuns faţa în cearşafuri de fiecare dată când un nou val de delir l-a cuprins pe Fisher. L-am ţinut cât am putut de bine când s-a arcuit pe pat, dar asta nu părea să-l ajute, aşa că l-am lăsat să se contorsioneze şi să tremure. Lanţul de la gât i s-a lipit de piele, pandantivul cu pumnale încrucişate, înfăşurate în viţe, îi atârna în scobitura gâtului, ud de transpiraţie, şi m-am uitat urât la lucrul ăla blestemat, întrebându-mă de ce naiba nu-şi face treaba. Asta era din cauza quicksilver-ului. Nu aveam nicio îndoială în privinţa asta. Chiar şi fără să fi văzut cât de mult se răspândise în ochiul lui, aş fi ştiut după şoapta pe care o auzeam tot timpul în adâncul minţii.

Annorath mor!

Annorath mor!

Annorath mor!

Ca un tunet în urechile mele. Un semn sumbru.

În timpul celor mai întunecate ore ale nopţii, când norii trebuie să fi acoperit luna şi camera era plină de umbre, Fisher s-a liniştit pentru o vreme.

— Povesteşte-mi ceva. Distrage-mi atenţia. Uneori mi-e mai uşor dacă... mintea mi se duce în altă parte.

I-am trecut mâinile peste umeri, masându-i muşchii încordaţi cu degetele, cum făcusem în ultima oră. Nu m-a surprins când cerneala de sub pielea lui s-a apropiat de locurile unde îl atingeam. M-am uitat cum se urca pe degetele mele, luând tot

Scanat cu
CamScanner

felul de forme, transformate apoi în rune şi desene delicate, în timp ce înainta pe corpul meu. Era foarte posibil să o mai găsesc încă acolo dimineaţa, dar acum nu-mi păsa nici cât negru sub unghie.

Scanat cu
CamScanner

— Ce să-ţi povestesc? am întrebat.

— Orice. Povesteşte-mi despre viaţa ta... de dinainte.

Am rămas pe gânduri o clipă. Nu ştiam de unde să încep. Erau multe lucruri despre care nu voiam să vorbesc. Multe lucruri pe care voiam să le uit. Unghere periculoase ale minţii mele în care nu aveam nici cea mai mică dorinţă să mă întorc.

Capul Iui Fisher s-a mişcat pe abdomenul meu.

— De ce te încrunţi aşa? a întrebat el.

M-am uitat în jos şi am văzut că el era cel care se încrunta la *mine.* Fruntea nu-i mai era acoperită de transpiraţie. Tremuratul părea să se fi domolit puţin. Ce uşurare!

— Nu ştiu. Am foarte puţine amintiri luminoase şi fericite de împărtăşit din Zilvaren.

îl atinsesem destul pe Fisher în ultimele câteva ore, aşa că nici nu m-am gândit la asta, i-am trecut degetul peste frunte, în jos pe tâmplă, dându-i laoparte părul umed de pe faţă. A închis ochii, cu genele fine şi delicate ca nişte urme de peniţă trase cu cerneală neagră pe pielea lui palidă.

— Nu vreau amintiri luminoase şi fericite, a şoptit el aspru. Vreau amintiri *reale.*

Iată nişte cuvinte care m-au apăsat greu. Venite şi de la bărbatul care refuza să-mi dea răspunsuri reale la întrebările pe care le aveam despre el, erau suficiente să mă facă să ţip. Dar suspiciunile mele în această privinţă – faptul că Fisher era legat într-un fel şi *nu putea* răspunde – deveniseră clare, la un moment dat, în mintea mea. Şi uite unde eram. Stătea în braţele mele, imobil şi vulnerabil în toate sensurile. Expus complet. Puteam fi şi eu puţin vulnerabilă.

— Tatăl meu a murit când aveam doi ani. Nici măcar nu mi-l amintesc. Mama era însărcinată în patru luni cu Hayden când s-a întâmplat. O dună s-a prăbuşit peste un avanpost comercial de pe câmpiile de sticlă. Fie a fost strivit, fie a murit sufocat, una din două. Şi când n-am mai avut salariul lui, mama a început să se prostitueze, am spus direct.

Asta nu era un secret în Zilvaren. Toată lumea o ştia pe Iris Fane, fie pentru că plătiseră pentru timpul ei, fie pentru că celelalte mame din cartierul nostru se plângeau şi bodogăneau cât

Scanat cu
CamScanner

era ziua de lungă despre faptul că o femeie de moravuri uşoare trăia printre ele.

377

— îşi vindea trupul mai ales pentru mâncare şi apă, dar făcea şi bani. Lista ei de clienţi era formată în principal din gardieni. Oamenii Madrei. Cinci zile pe săptămână, lucra într-un loc de lângă piaţă. Casa lui Kala. Kala angaja pază, aşa că femeile care lucrau acolo erau în siguranţă în mare parte. Un strigăt dintr-un dormitor şi cinci namile uriaşe spărgeau uşa şi bateau măr pe oricine făcea probleme. Dar uneori lucra şi de acasă. Ca să ne ajungem cu banii. Obişnuiam să mă uit prin crăpătura uşii dormitorului ei când veneau gardienii, strălucitori şi mândri, aroganţi în armurile lor aurii.

— Bărbatul căruia i-am fost ucenică, Elroy, o iubea. Era frumoasă şi plină de un... foc lăuntric. El venea la noi acasă şi repara lucruri din când în când. Nu a încercat niciodată nimic cu ea, totuşi. Nu era genul. De câte ori n-a avut grijă de ea când unul dintre gardienii palatului o bătea până o învineţea la noi acasă...

Am clătinat din cap, răsucind absent o şuviţă din părul umed al lui Fisher pe deget.

— Nu voia să calc pe urmele ei, aşa că l-a făcut să promită că mă va lua la forjă de-ndată ce voi fi destul de mare. Aveam zece ani când am păşit prima dată în atelierul lui. Iar mama? Deja începuse să introducă pe ascuns arme în cartier. A început cu bucăţi de metal uzat. Lucruri care puteau fi transformate în arme. La început, Elroy le facea cu drag. Doar pumnale. Cuţite mici. Mama le-a dat mai întâi prietenelor ei de la Kala, să se apere când lucrau acasă. Dar apoi a început să aducă săbii şi scuturi. Genul de obiecte pentru care ar fi fost ucisă dacă ar fi fost prinsă făcând comerţ cu ele.

Uram să-mi amintesc bătăile în uşă în miez de noapte, în timp ce mama lucra la Kala. Bărbaţii mascaţi care-mi împingeau saci grei de iută în mâini şi apoi o luau la fugă, fără să spună un cuvânt. Dar m-am forţat să continui.

— La scurt timp, a început să mă pună să duc obiecte de la casa noastră ia forjă în fiecare zi. Gardienii nu dădeau prea

Scanat cu CamScanner

multă atenţie unui copil slab care se ducea spre muncă. Au trecut anii şi a început să-mi prezinte tot felul de bărbaţi...

Respiraţia lui Fisher s-a oprit brusc. Se relaxase treptat, dar acum s-a încordat din nou, nările dilatându-i-se. N-a spus niciun cuvânt, dar ştiam la ce se gândea.

Scanat cu
CamScanner

— Nu aed gen de bărbaţi. Nu m au atins niciodată. Mi-au arătat unde sunt intrările diferitelor tuneluri. ('ele care duceau la rezervele subterane unde Madra ţinea rezervoarele de apă. Destulă să aprovizioneze tot oraşul şi chiar mai mult. Mi-au arătat cum.să găuresc cisternele şi să scot câte puţin de ici-colo. Mi-au arătat cum să sparg încuietori şi cum să mă caţăr. Am învăţat să lupt cu pumnalele şi să le arunc. Câte un rebel stătea în casa noastră, ascuns în pod, o săptămână sau o lună. Uneori poate două. Apoi se schimbau, şi apărea altcineva. Hayden nu ştia nimic despre asta. Era prea tânăr să înţeleagă majoritatea lucrurilor care se întâmplau, şi nu ştia să-şi ţină gura. Aşa că am învăţat să lupt, şi să fur, şi să am grijă de el, pentru că mama nu mai era niciodată acasă. Şi aşa a fost mult timp. îmi petreceam zilele la forjă. După, aveam grijă de Hayden. Găteam pentru el. Ţineam casa curată. Şi apoi, de îndată ce adormea, ieşeam să fur orice aveam nevoie pentru a trăi.

— Când dormeai?

Fisher nu se mai lupta cu durerea acum. Părea că se luptă să rămână treaz.

— Nu prea dormeam. Trăgeam câte un pui de somn când puteam, şi... nu ştiu. Pur şi simplu mergeam înainte.

— Sună ca o situaţie de rahat.

— Aşa şi era. Şi s-a înrăutăţit. Mama a început să se înfurie. Era sătulă să fie tratată ca un gunoi şi batjocorită de bărbaţii care credeau că sunt mult mai buni decât ea. A refuzat să mai accepte gardieni. Unora dintre clienţii ei obişnuiţi, cei care veneau acasă, nu le-a plăcut asta. într-o dimineaţă, acum şase ani, a plecat de acasă şi s-a îndreptat spre Kala’s, dar şi-a uitat raţia de apă. O lăsase pe masa din bucătărie, sticla ei plină. Nu luase nici măcar o gură din ea. Ştiam că dacă n-o avea cu ea, n-ar fi primit apă toată ziua, aşa că am luat-o şi am fugit după ea. Am găsit-o în piaţă, deja în genunchi. Gardianul pe care-l refuzase acasă în noaptea de dinainte stătea acolo, mulţumit de sine, în timp ce subalternii lui îi scotoceau geanta. I-au găsit două cuţite. Nişte obiecte minuscule, fără importanţă. Lamele aveau abia vreo opt centimetri lungime, dar asta nu conta.

— Pentru că pedeapsa pentru deţinerea de arme în Sectorul

Scanat cu
CamScanner

Trei e moartea, a şoptit Fisher.

— M-am uitat cum i-au tăiat gâtul, am spus. Fără arest. Fără proces. Le place să-şi execute sentinţele pe loc. Economisesc timp şi energie,

Scanat cu CamScanner

bănuiesc. A murit cu faţa în nisip, în căldura arzătoare, cu cinci bărbaţi pişându-se pe părul şi spatele ei. Şi apoi au lăsat-o acolo. Am alergat la ea imediat ce au plecat. Am întors-o. Am zgâlţâit-o, am spus ridicând din umeri. Dar era deja moartă. N-o puteam căra singură, aşa că a trebuit să fug să-l aduc pe Elroy. Când ne-am întors în piaţă, vecinii noştri erau acolo, stând deasupra ei, scuipând-o în faţă. Elroy l-a făcut una cu pământul pe un bărbat care încerca să-i smulgă hainele de pe corp.

Care-i problema? Era o curvă murdară, plină de boli. Nu-ipăsa că lumea îi vedea ţâţele. Ia uite, ce-arfi să-iplătesc eu? Aruncase un galben zgâriat pe burta mamei şi apoi o lovise cu piciorul în coaste. Atunci Elroy i-a spart faţa. Nu i-am spus lui Fisher partea asta, totuşi. Existau amintiri care puteau fi puse în cuvinte, chiar dacă părea că te omoară să le scoţi la lumină. Şi apoi erau cele care nu puteau fi exprimate. Nu aveam să repet niciodată cuvintele pe care le spusese acel bărbat despre mama mea.

— Am ars-o în dimineaţa următoare în dune, la un kilometru de câmpiile de sticlă. Aerul era atât de fierbinte, încât mi-a pârlit nările. Hayden a leşinat, şi Elroy a trebuit să-l ducă acasă, dar eu am rămas şi m-am uitat la rugul mamei mele până când a devenit cenuşă şi scântei în bătaia vântului. Când, în sfârşit, m-am târât înapoi acasă, am găsit-o toată acoperită cu scânduri, uşa şi ferestrele blocate cu bucăţi de lemn. Era un X mare, negru, pictat pe zidărie. A noastră a fost prima casă pe care au pus-o în carantină. Au urmat şi altele totuşi. O săptămână mai târziu, Madra pusese tot sectorul în izolare. Nimeni nu mai intra şi nu mai ieşea. Au spus că sectorul era lovit de ciumă.

Acele zile erau coşmaruri îndepărtate, ceţoase, care mă bântuiau atât în orele de veghe, cât şi în somn. Durerea lui Hayden se transformase în furie foarte repede. O învinuia pe mama pentru pierderea casei noastre. Prietenii lui îi spuseseră, în sfârşit, că nu fusese chelneriţă la Kala s. Unii i-au spus că proprii lor taţi se culcaseră cu Iris Fane pentru preţul unei căni ieftine de bere. Se revoltase în aproape orice fel la care se putuse gândi, şi, când terminase cu asta, începuse cu jocurile de noroc.

Scanat cu
CamScanner

— Ai rămas cu Elroy? a întrebat Fisher.

S-a frecat pe frunte, masându-şi punctul dintre sprâncene, şi mi-am dat seama că se putea mişca acum. Dar nu se mişcase din poziţia lui, sprijinit de mine. Când şi-a lăsat mâna să cadă din nou, a lăsat-o să se odihnească pe piciorul meu. Confortabil. Familiar.

— Nu. Dacă nc-ar fi luat la cl, gardienii ar fi pus totul cap la cap şi şi-ar fi dat scama că cl făcuse pumnalele pe care le purta mama în ziua aceea. Nu voiam să-l pun în pericol, aşa că, în esenţă, eu şi Hayden am dispărut. Ne-am găsit poduri în care să dormim. Deasupra tavernelor mai ales, unde puţin zgomot noaptea n-ar fi fost observabil. Mă strecu- ram înăuntru şi afară din forjă, aşa că nimeni nu ştia că lucram acolo. Abilităţile pe care le-am învăţat de la prietenii rebeli ai mamei au ajuns să ne ţină în viaţă. Ne-am descurcat.

Atât de multe lucruri omise. Nopţi dureroase, pline de certuri. Nopţi petrecute dormind pe podele tari, în căldura sufocantă, fără nimic care să blocheze Gemenele de la ferestre. Foame nesfârşită şi o sete care nu putea fi niciodată potolită. *Ne-am descurcat* era un mod foarte generos de a descrie viaţa noastră după ce nemernicul ăla îi tăiase gâtul mamei.

Fisher s-a răsucit în sfârşit şi şi-a pus capul înapoi pe pernă.

— Vino aici, a spus el.

— Ce?

— Nu mă face să te trag.

Era o notă obosită, dar jucăuşă în vocea lui.

Voia să mă întind lângă el. La naiba. Trebuia să procesez asta dimineaţă, pentru că un val de epuizare cum n-am mai simţit m-a cuprins în timp ce m-am lăsat în jos în pat şi, după multe ore, mi-am întins picioarele amorţite, pentru prima dată. M-am asigurat că mă aşez astfel încât nicio parte a corpului meu să nu atingă corpul lui Fisher, dar el a scos un sunet enervat şi şi-a încolăcit braţul în jurul meu. Punându-mi mâna pe abdomen, m-a tras aproape, astfel încât spatele meu era lipit de pieptul lui. Căldura corpului său era divină. îi puteam simţi inima în spatele meu – bătăi lente şi egale, în ritm cu mişcările blânde ale respiraţiei lui. Undeva spre

Scanat cu CamScanner

marginea patului mic, Onyx a oftat confortabil şi s-a cuibărit mai adânc în pături.

Asta era... ceva nou. Diferit.

Fisher şi-a prins degetele sub tivul cămăşii mele şi şi-a odihnit mâna pe pielea mea. Gestul nu era sexual. Era un simplu contact între două persoane. O ancorare în timp. Intim. O conexiune.

— Şi mama mea a fost ucisă, a şoptit el cu vocea îngroşată. Avem asta în comun, micuţă Osha.

Am vrut să-l întreb ce voia să spună cu asta, dar deja adormise.

Scanat cu
CamScanner

27.

MARCATĂ PE VIAŢĂ

Era încă întuneric când m-am trezit. Mi-a luat un moment să-mi amintesc unde eram şi cine mă ţinea atât de strâns în braţe. Apoi am rămas acolo, nemişcată, aproape fără să respir, extrem de conştientă de faptul că erecţia lui Fisher mă apăsa pe coapsă şi că era aproape sigur treaz, împărţisem patul cu suficienţi oameni pentru a şti, după respiraţie, dacă erau conştienţi sau nu, iar Fisher nu respira ca şi cum ar fi dormit adânc. Era profundă şi mult prea măsurată, şi îl simţeam încordat în spatele meu.

O să se ridice şi o să plece din dormitor.

O să se întoarcă şi o să-ţi spună că nu te vrea aici.

O să-ţi spună nişte mizerii, ca să te facă pe tine să pleci.

Mi-am imaginat o întreagă serie de posibilităţi îngrozitoare, nervii punând stăpânire pe mine... dar nimic din toate acestea nu s-a întâmplat. Mâna lui Fisher era încă sub cămaşa mea, dar se închisese pe jumătate, relaxându-se în somn. Fâşia de material pe care o folosisem să-mi strâng pieptul se slăbise şi se ridicase în timpul nopţii, iar degetele lui îmi atingeau o parte a sânului stâng.

Cu o intenţie evidentă – însă foarte lent –, Fisher şi-a deschis din nou mâna pe pielea mea, apăsându-mi palma pe coşul pieptului. Mi-am prins buza între dinţi, brusc panicată, inima începând să-mi bată mai repede în timp ce-şi trecea uşor vârfurile degetelor peste piele, abia atingându-mă...

Era o întrebare.

Vrei?

Puteam alege cum să răspund. Ştiam că dacă aş fi ridicat din umeri şi în-aş li îndepărtat de el, şi-ar fi tras mâna şi m-ar fi lăsat să plec. Ne am 11 ridicat amândoi şi ne-am fi văzut de ziua noastră, şi asta ar fi fost tot. 0 uşă între noi s-ar fi închis.

Sau...

Scanat cu
CamScanner

Sau.

Fir-ar să fie!

Nu voiam ca uşa să se închidă.

lăsând să-mi scape o respiraţie tremurată, m-am arcuit spre el, frecându-mi fundul de scula lui Fisher. Zei şi păcătoşi, era *atât* de excitat. A scos un geamăt aspru, iar respiraţia lui a plutit peste gâtul meu, făcându-mi pielea ca de găină. Degetele lui mi-au apăsat tare pe coaste şi mi-am lăsat ochii să se închidă, savurând valul de anticipare a ceea ce urma să se întâmple.

Ca şi cum ar fi existat o înţelegere nescrisă între noi, niciunul nu a rupt tăcerea. Se mişca încet totuşi, ca şi cum mi-ar fi dat timp să mă răzgândesc. Şi-a legănat şoldurile înainte, ca să-mi arate cât de tare îi era penisul şi cam ce avea de gând să facă cu el. Deja ştiam cum se simţea când era în mine, dar ce se întâmpla acum n-avea nimic de-a face cu sexul din ziua precedentă. Promitea mult mai mult. Tensiunea care se acumula între noi era infuzată cu o energie diferită. O simţeam traver- sându-mi suprafaţa pielii milimetru cu milimetru, peste tot în acelaşi timp, arzându-mă acolo unde mâinile lui îmi atingeau abdomenul.

Mi-am arcuit şira spinării ca să-l ating, şi un val de căldură mi-a cuprins sufletul când Fisher şi-a lăsat fruntea pe ceafa mea şi a scos un geamăt.

II voiam. Mai mult decât voiam să merg acasă. Zei şi martiri, ce fel de soră mai eram? Hayden avea nevoie de mine. Elroy la fel. Dar, în momentul acela, cu mirosul lui înecând toată lumea afurisită şi jefuindu-mă de orice urmă de bun-simţ, nu eram capabilă să mă simt prost din pricina asta. Avea să fie timp din belşug pentru vinovăţie mai târziu, dar, pentru moment...

Nasul lui Fisher mi-a atins uşor urechea şi mi-a scăpat un oftat. Cum să explici senzaţia pe care o ai atunci când unul ca Kingfisher respiră greu în urechea ta? Nu era uşor de făcut. Mai întâi, era fiorul. începea pe gât şi se răspândea în exterior, furnicându-mă pe ceafă, trasând o cărare fierbinte şi rece în acelaşi timp în jos, pe şira spinării, lovind fiecare vertebră

Scanat cu
CamScanner

în timp ce cobora, ca o piatră aruncată în apă. Se transforma în altceva odată ce ajungea spre noadă. Devenea greu. O bilă de durere, formându-se în stomac, construindu-se, coborând mai jos, vibrându-mi până la intersecţia coapselor, astfel încât mă făcea să le strâng ca să o reţin.

Fiorul. Durerea.

Apoi, dorinţa.

Ardea atât de rău. Crea un vârtej de energie, poftă şi nevoie care se învârtea în mine atât de repede, încât simţeam că trebuie să sar din pat şi să ţip sau să lovesc ceva.

Acum, acum, acum...

Dorinţa pulsa în sângele meu. Ca şi cum Fisher ar fi putut-o auzi che- mându-l, m-a strâns în braţe, mişcându-se în sfârşit repede, renunţând în cele din urmă să pretindă că exista o şansă ca asta să nu se întâmple. Mi-a rotit sfârcul între degete şi şi-a tras şoldurile în sus cu atâta putere, încât i-am simţit capul erecţiei în scobitura spatelui. Un junghi de durere mi-a pornit dintre sâni, ca o săgeată, spre locul dintre picioare, şi mi s-a părut că îmi mângâia clitorisul în acelaşi timp în care îmi strângea sfârcul sensibil.

— *Ahh!*

îmi venea să-l implor să mă pătrundă, dar nu voiam să vorbesc. Existau alte cuvinte care ar fi trebuit spuse mai întâi, dacă am fi rupt tăcerea acum. Ce se întâmplase noaptea trecută fusese îngrozitor, şi pentru el, şi pentru mine. Schimbase irevocabil dinamica dintre noi, şi nu credeam că vreunul dintre noi era pregătit să înfrunte asta încă. Aşa că mi-am pecetluit buzele şi m-am lăsat pe spate pe braţul lui, în timp ce şi-l strecura pe celălalt pe sub mine, cuprinzându-mă cu ambele braţe. Mi-a frământat cu o mână sânul, iar cu cealaltă a desfăcut nasturele de la betelia pantalonilor mei şi mi-a strecurat mâna între picioare.

Când m-a desfăcut cu degetele şi apoi şi le-a vârât între faldurile umede, a descoperit cât de udă eram şi a gemut adânc. Sunetul era atât de masculin, ca al unui prădător, încât aproape că mi-am pierdut minţile.

Trage-mi-o. Te rog, trage-mi-o acum.

Scanat cu CamScanner

ia-mă.

Cucereşie-mă.

Kingfisher mi-a muşcat uşor lobul urechii şi a început să frece micul nod de nervi dintre picioarele mele, iar mintea mi s-a făcut fărâme

intr-o clipă. Gura lui. Mâinile lui. Penisul lui. Erau singurele lucruri care contau. Ştia cum să mă atingă. Cum să mă aducă la apogeu. Felul în ca- rc-nii mângâia clitorisul, găsind presiunea şi mişcarea perfecte, vorbea despre multe ore petrecute familiarizându-se cu corpul feminin. Timp petrecut cu folos, din punctul meu de vedere. Culegeam cu prisosinţă beneficiile acelei experienţe acum.

Fără ruşine, am început să mă frec de el, obţinând ceea ce voiam, lă- sându-mă purtată de senzaţii.

Trage-mi-o cu degetele.

Sugrumă-mă.

Ţinc-mă şi călăreşte-mă până ajung să ţip.

Fisher a scos un sunet animalic, disperat, în curbura gâtului meu, de parcă mi-ar fi putut citi gândurile şi ar fi aflat toate lucrurile murdare pe care voiam să mi le facă. De parcă şi el ar fi vrut să mi le facă. A mârâit în timp ce-şi smulgea braţul de sub cămaşa mea şi-şi închidea mâna în jurul gâtului meu.

O să te fac să strigi după ajutor, micuţă Osha.

O să-ţi intru în toate găurile.

O să ţi-o trag aşa de tare, că n-o să mai vrei vreun alt bărbat în viaţa ta. îmi imaginasem cuvintele. Le întrupasem din aer şi cumva le făcusem să răsune în mintea mea cu vocea lui. Corpul lui Fisher îmi promitea deschis aceste lucruri, totuşi, şi nu voiam să mai aştept.

M-a tras şi mai aproape, strânsoarea întărindu-se în jurul gâtului meu, degetul lui mare apăsându-mă pe maxilar, şi mi-am lăsat capul să cadă pe spate. Şi-a îngropat faţa în curbura gâtului meu, gemând, şi gândul mi-a venit nechemat în minte. Periculos.

Muşcă-mă.

Fisher şi-a băgat mai adânc degetele în mine, eliberând o respiraţie încordată. Mâna strângându-se în jurul gâtului meu, m-a scuturat puţin, aproape o mustrare. Eram atât de zguduită de

Scanat cu CamScanner

senzaţiile pe care mi le dădeau degetele lui care se mişcau în căldura mea umedă, încât, pentru o secundă orbitoare, nu m-am putut gândi la nimic altceva decât la valul de plăcere.

O, zei, încă eram îmbrăcaţi. Fisher era fără cămaşă, dar purta pantaloni, iar eu aveam toate hainele pe mine. Brusc, aveam nevoie să fim goi. Voiam să-i simt corpul pe al meu. Voiam să-l simt peste tot.

Mi-am apucat cămaşa, pregătită să încerc cumva să o dau jos fără ca Kingfisher să trebuiască să se oprească din ce făcea, dar apoi am simţit o răbufnire de-a lungul corpului meu, şi aşa, dintr-odată, hainele mele erau bucăţi, căzându-mi de pe piept, de pe braţe şi de pe picioare. Pantalonii lui Fisher pur şi simplu *dispăruseră.*

Primisem ce-mi dorisem cu atâta ardoare. Corpurile noastre se lipeau peste tot. Picioarele ni se împleteau, pielea ne era umedă de căldură. Fisher şi-a îndreptat din nou atenţia către mine, degetele lui mişcându-se ritmat înăuntrul şi înafara vaginului meu. în acelaşi timp, îmi mângâia clitorisul cu podul palmei, făcându-mă să-mi pierd minţile de plăcere.

Abia puteam să mai respir. Capul mi se învârtea în timp ce şi-a îngropat din nou faţa în părul meu, eliberând un alt geamăt încordat.

Trage-mi-o acum!

O, *zei, te rog.*

Vreau...

Am nevoie...

Strigătul agitat al lui Fisher a răsunat puternic în dormitorul mic. S-a mişcat rapid, retrăgându-şi degetele din mine exact la timp pentru a face loc penisului său tare. Spre deosebire de ultima dată când fuseserăm împreună, nu s-a grăbit. De data asta, i-am simţit presiunea capului lipit de vaginul meu, apoi momentul copleşitor, zguduitor când a intrat şi a început să apese.

Oh.

Zei.

Blestemaţi.

Scanat cu CamScanner

El...

Mă pătrunsese atât de adânc. Eu...

Fiecare războinic din Innir îmi va simţi mirosul pe tine, a răsunat vocea lui Fisher în mintea mea. *Te voi marca în toate felurile posibile, astfel încât toată lumea să ştie că eşti a mea.*

La dracu!

El...

Era asta...

Nu puteam...

A stabilit un ritm nemilos, cuprinzându-mă complet, intrând în mine pe deplin, cu adevărat. Mâna lui era încă între picioarele mele,

masându-mi clitorisul, în timp ce mi-o trăgea. Eram prizonieră în îmbrăţişarea lui, complet învăluită, tremurând de fiecare dată când penisul lui mă pătrundea din nou... însă tot mai era ceva...

Muşcd-md, *Fisher.*

A venit ca un gând ce mi-a tăiat suflarea.

Nu *pot!*

Muşcă-mă. Fă-o. Vreau asta!

Nu pot!

MUŞCĂ-MĂ!

înţepătura strălucitoare, ascuţită a caninilor lui înfigându-se în pielea mea m-a făcut să şuier zgomotos. Ochii mi s-au deschis brusc, şocul făcându-mi inima să se poticnească pentru o clipă, dar apoi...

O fericire cum n-am mai simţit mi-a copleşit simţurile, un fulger mi-a trecut prin vene. Fisher a rămas nemişcat, îngheţat ca o statuie, gâfâind din greu şi repede pe nas. M-a muşcat în partea de jos a gâtului, chiar deasupra claviculei, dar nu mi-a supt sângele. Aştepta, deşi nu ştiam ce anume.

A încetat să mă mai sugrume şi şi-a dus mâna liberă înapoi spre sânul meu, a început să facă încet cercuri cu degetele în jurul sfârcurilor mele, încercuindu-mi uşor, timid, areola. Extremităţile mele nervoase au explodat, euforia îmbibându-mi sistemul până când am început să mă simt de parcă eram drogată. Abia când mintea mi s-a întors pe dos, şi-a tras şoldurile înapoi foarte încet şi apoi m-a pătruns până la capăt, în acelaşi

Scanat cu CamScanner

timp, am simţit prima furnicătură pe gât – prima lui picătură din sângele meu.

— FUTU-I!

Am ţipat tare, ochii mi s-au dat peste cap. Plăcerea crescândă a năvălit ca o alunecare de teren. M-a zdrobit pur şi simplu. M-a frânt şi mi-a făcut sufletul să cânte. A fost mai ameţitoare decât orice drog pe care-l încercasem până atunci.

Uşor. Fă linişte. Nu... te mişca, la dracu.

Cuvintele erau răguşite. Disperate. Erau în capul meu, iar eu... nu aveam nici cea mai mică speranţă de a le asculta. în momentul în care Fisher a alunecat din nou în mine, bând un pic mai mult, mi-am pierdut **orice** simţ al mândriei pe care îl aveam şi m-am întins înapoi, apucându-i **capul** şi împingându-l spre gâtul meu cât de tare am putut.

387

Distruge-niă!

A fost tot ce avea nevoie să audă. Braţele lui Fisher s-au strâns în jurul corpului meu ca o menghină şi mi-a tras-o cu forţa tuturor acelor baroase care se prăbuşeau pe suprafaţa îngheţată a Damului, M-am frânt mult mai uşor decât o făcuse râul. Au rămas doar bucăţi din mine, iar Fisher a fost singurul care ar fi putut să mă ţină întreagă. Cu fiecare sorbitură ameţitoare, simţeam cum mă umplu de lumină, până când am ajuns să strălucesc ca un soare.

Nu te opri. Nu te opri...

I-am simţit nevoia bubuind în el. Şi el se îneca cu ea. Mi-a tras-o şi mai tare, înfingându-şi colţii mai adânc, braţele lui strânse ca nişte benzi de oţel în jurul meu.

Şi apoi, lumea s-a sfârşit. Existenţa s-a stins într-un vid alb.

Stelele au căzut din ceruri, iar iadul s-a ridicat în

întâmpinarea lor.

Totul şi nimic, venit şi dispărut într-o clipită.

A fost fiecare moment extatic pe care l-am trăit vreodată, condensat şi multiplicat de un milion de ori. Corpul meu a devenit o torţă aprinsă, iar Fisher era acolo, arzând chiar lângă mine.

S-a izbit de mine fără să vrea, mormăind, apoi şi-a desprins

Scanat cu
CamScanner

gura de pielea mea şi a răcnit ca şi cum ar fi fost pe moarte.

Nu. Nu ca şi cum ar fi fost pe moarte. Ca şi cum ar fi *renăscut.*

Lumea a început să prindă din nou contur, puţin câte puţin, ca fulgii de zăpadă plutind din tavan. Mi-a luat mult timp până când corpul meu s-a oprit din tremurat. La fel ca atunci când mă trezisem, Fisher zăcea în spatele meu, nemişcat ca un mort, fără să respire. Numai că, de data asta, se ţinea de mine de parcă însăşi viaţa lui ar fi depins de asta. Nu mi-a dat drumul.

Pâine proaspătă, caldă. Cu unt. Delicioasă.

Stomacul mi-a chiorăit, iar pleoapele mi s-au deschis încet. M-am trezit cuibărită lângă o vulpe care sforăia. Onyx şi-a deschis ochii pe jumătate, şi jur pe toţi zeii, părea că îmi zâmbeşte.

— Miroşi urât, i-am spus, mângâind-o pe cap. Ai nevoie de o baie. Nu stai nici măcar o secundă în pat, de acum înainte.

Şi-a dezvelit colţii, şi-a tras urechile înapoi şi a sărit din pat, dispărând pe uşa deschisă a camerei. Părea că nu-i place ideea de baie.

Scanat cu CamScanner

Oftând şi plăcut obosită, m-am lăsat pe spate pe cearşafurile mototolite şi m-am uitat în tavan, urmărind firele de praf cum se rotesc prin lumina aurie a dimineţii. Unde dracu' era Fisher? Mi-am pus întrebarea cu resemnare. Dacă îl cunoşteam bine, probabil era deja înapoi la Innir, speriat şi furios. Aveam să fiu aruncată aici vreo trei zile din cauza incapacităţii lui de a-şi gestiona sentimentele.

Mi-am întors capul, iar inima mi-a încetinit la vederea picăturii mici de sânge uscat care păta cearşaful de lângă mine.

Sângele meu.

Fisher mă muşcase.

Mintea mi s-a golit. Am lăsat informaţia asta să-mi plutească în gând. N-am încercat să o procesez. Ajunsesem deja la epuizare în ceea ce privea încercarea de a analiza tot ce se întâmplase de la Sala Oglinzilor încoace. Ăsta era doar încă un lucru care stătea într-un echilibru fragil în vârful unei liste lungi şi încurcate, pe care trebuia să o lămuresc cândva. Deocamdată, tot ce ştiam era că eu am vrut-o. Eu am cerut-o, şi, apropo, Fisher şi cu mine eram cumva capabili să vorbim unul în mintea celuilalt.

Iată din nou mirosul de plăcintă proaspătă, fragedă şi unt bogat, de data asta îmbinat cu cel mai subtil strop de zahăr. Şi *cafea.* Ideea de cafea a fost cea care m-a făcut să cobor din pat. Rigidă şi puţin ameţită, am înfăşurat un cearşaf în jurul meu şi am pornit să găsesc sursa mirosului.

Lumina inundase camera de zi a apartamentului. Cearşafurile fuseseră îndepărtate de pe mobile şi de pe tablouri, dezvăluind un spaţiu confortabil plin de mici comori, cărţi şi mărunţişuri care dădeau locului o senzaţie plăcută de acasă. Pe poliţa de deasupra şemineului, stăteau zeci de borcane de sticlă, pline cu resturi de cărbune şi pensule.

Fisher stătea la o masă rotundă lângă ferestre, cu picioarele lungi întinse în faţa lui, iar lumina care i se prindea în păr îi transforma culoarea neagră într-un şaten-închis. Lumina aurită îi decupa o parte a feţei, îmblânzind marginea severă a maxilarului şi linia mândră a nasului. Se uita pe fereastră, urmărind cum crengile copacului de cealaltă parte a sticlei se legănau uşor în bătaia vântului. Părea pierdut în gânduri. Liniştit, chiar. Pe de-o parte, nu voiam să-mi fac simţită prezenţa. După toate

Scanat cu
CamScanner

frământările lui recente, voiam să-şi savureze momentul de pace.

Scanat cu CamScanner

Şi eram, se pare, o laşă. Mai rămâneau lucruri de spus, şi mă temeam de acea conversaţie. Nu putea să se termine decât prost şi...

Fisher a închis ochii şi a lăsat petele de lumină să îi joace pe faţă.

— N-am ştiut cum îţi bei cafeaua, a spus el încet.

Futu-i.

— De cât timp ştiai că sunt aici?

El a zâmbit trist.

— Ştiu *întotdeauna* unde eşti, micuţă Osha.

Deschizând ochii, s-a întors şi s-a uitat la mine. Zâmbetul a căpătat o nuanţă periculoasă când m-a privit.

— M-aş fi îmbrăcat, am explicat, dar nu erau haine în geanta aia pe care mi-ai pregătit-o. Apreciez intenţia, dar patru pumnale diferite, o trusă de prim ajutor şi o sticlă de whisky sunt prea de tot. Nişte lenjerie curată şi o periuţă de dinţi ar fi fost mai de folos.

Asta i-a smuls un hohot de râs.

— Bine punctat. Şi reţinut. Data viitoare, doar două pumnale şi o ploscă. Plus lenjerie şi periuţă de dinţi.

Am râs uşor.

— Eram gata să port hainele de ieri, dar apoi le-am găsit în pat, sfâşiate, şi acea idee a zburat şi ea pe fereastră.

— Nu-ţi face griji. îmi voi lua revanşa cu plăcere pentru lipsa mea de bună-cuviinţă.

Cu o mişcare rapidă a încheieturii, Fisher a făcut să apară un val de fum strălucitor. Răspândindu-se pe covor către mine, acesta mi s-a rotit în jurul gleznelor ca o pisică prietenoasă care căuta să fie mângâiată. Mi s-a ridicat pe picioare, făcându-mi pielea să zvâcnească de căldură, lăsând în urmă mătase neagră, scumpă. Pantalonii erau largi. Cămaşa era frumoasă, suficient de lungă ca să-mi acopere burta – deşi doar puţin – şi decorată cu dantelă fină de-a lungul decolteului. Magia lui Fisher nu mă ajutase şi cu lenjerie intimă, se părea; sfârcurile mele erau foarte vizibile prin materialul subţire.

Am ridicat o sprânceană către el, apoi m-am uitat în jos, la piept.

Scanat cu CamScanner

— Cam aşa sunt îmbrăcată în gândurile tale?

— Când mă gândesc la tine, micuţă Osha, eşti *foarte* rar îmbrăcată.

A, uau. Bine. Roşeaţa mi-a urcat în obraji, o căldură plăcută îmi încălzea faţa. Mi-am plecat capul, uitându-mă în jos la picioarele goale,

ofcrindu-mi un moment să mă obişnuiesc cu ideea că Fisher nu avea să fie un nesimţit în dimineaţa asta. Era deja o surpriză că mai era aici, dar

felul în care se comporta era o lovitură pentru care nu fusesem pregătită.

— Vino şi stai jos. Mănâncă, a spus el.

Asta o puteam face, cu siguranţă. Muream de foame. M-am aşezat la masă în dreapta lui, astfel încât să pot privi pe fereastră cum se trezea satul Ballard. Fisher a zâmbit discret în timp ce m-am întins peste masă şi am dat năvală asupra micilor prăjituri, plăcintelor umplute cu cremă şi fructelor tăiate.

-Ce?

— Nimic. Absolut nimic, a spus Fisher pe un ton amuzat.

— Ar trebui să merg şi să... O, zei! *Fisher!* Ce-i asta...?

Am simţit că sângele mi se scurge din cap. Ce *mama dracu* era pe mâinile mele? Am lăsat jos micuţa plăcintă pe care o ţineam, iar Onyx a sărit, prinzând-o din aer înainte să atingă pământul. Mi-am întins mâinile, înspăimântată. Tatuajele despre care nu-mi păsase prea mult noaptea trecută mai erau încă pe degetele şi pe dosul palmelor mele. Doar că acum erau mai multe. Mult mai multe. O mulţime de rune mici urcau pe fiecare deget. Un scris delicat se încolăcea în jurul încheieturilor şi urca pe antebraţe. Nu aveam habar ce însemnau. Iar pe dosul palmelor? Am început să mă simt foarte ameţită... Desenul de pe mâna stângă era simplu. Oarecum. Liniile erau fine şi se încolăceau frumos, formând ceva care semăna aproape cu o floare, dacă te uitai destul de mult timp. Cel de pe dreapta însă...

Era mai mare şi acoperea toată mâna. Liniile erau mai groase. Se răsuceau una în alta, formând o varietate de noduri pe care cu greu le puteam descâlci cu ochii. Nu era doar o singură rună. Erau mai multe, încurcate, ţesute una peste alta, din nou şi din nou.

Scanat cu CamScanner

Una dintre rune nu era nici măcar neagră, ci de un albastru-verzui irizat, care sclipea metalic atunci când prindea lumina.

Chiar şi Fisher a înghiţit greu când a văzut cerneala pe care o căpătasem în cursul nopţii. Am întins mâinile acuzator spre el.

— Mama cu siguranţă *nu* ar fi fost de acord cu asta!

Spre meritul lui, nu a râs. Şi-a luat cafeaua, menţinând o expresie serioasă, şi a luat o gură. Odată ce a pus cana jos, s-a întins şi mi-a luat mâna stângă. Expresia lui era neutră în timp ce-mi studia runele de pe degete.

Scanat cu
CamScanner

Sprâncenele i s-au ridicat uşor în timp ce mi-a întors braţul într-o parte şi în alta, citind scrisul care-mi înlănţuia încheietura. Dar atunci când a trecut un deget peste runa asemănătoare cu o floare de pe dosul palmei, trăsăturile lui au devenit de-a dreptul de nepătruns,

A stat mult mai mult timp evaluând cerneala de pe mâna dreaptă. Am stat nerăbdătoare, gândurile îmi zburau în toate direcţiile, mcapa- bilă să mă liniştesc.

Spune ceva. Nu sta acolo, încruntat aşa. Vorbeşte!

Fisher a inspirat uşor.

— Mă gândesc, a spus. Lasă-mă un moment.

— O, la naiba. Deci a fost real? Poţi să-mi citeşti gândurile? am întrebat cu o notă de isterie în voce.

— Nu, nu pot să-ţi citesc gândurile, a spus el, aruncându-mi o privire scurtă. Pot să te aud doar atunci când îmi vorbeşti direct. Atât.

— Atât? Doar atât!

— *Respiră,* micuţă Osha, m-a mustrat Fisher. Inima îţi bate prea repede.

— Sunt bine, am minţit.

Fisher a adoptat o expresie foarte intensă. Părea nelămurit de ceva, îndreptându-mi mâna către el, şi-a înclinat capul pentru a surprinde runele suprapuse şi încâlcite dintr-un alt unghi.

— Ce... ce înseamnă toate astea? am întrebat nervoasă.

Fisher a inspirat brusc, ridicându-şi privirea de la mâna mea.

— Nu prea multe, serios.

A luat una dintre plăcintele cu cremă, mi-a întors mâna, mi-a pus-o în palmă şi m-a eliberat.

— Ţine. Mănâncă. Ai glicemia mică.

— Glicemia mică? Ce... Fisher, *ce înseamnă tatuajele astea*[7]*.*

A oftat, lăsându-se pe spate în scaun. Acum că era din nou rezemat, lumina caldă care intra pe fereastră îl îmbrăca iar în aur. Priveliştea îţi tăia răsuflarea.

— Cel de pe stânga înseamnă „binecuvântată”, a spus pe un ton blând. Degetele... înseamnă tot felul de lucruri, a spus ridicând din umeri, uitându-se în tavan cu prea multă lejeritate...

— Ai putea să fii şi mai vag?

— Păi, probabil că da...

Scanat cu
CamScanner

— *Fisher!*

— Bine, în regulă. Multe sunt conectate. Lumină, întuneric, argint, oţel, pământ, aer, foc, apă, chestii din astea. Chestii de alchimişti.

Chestii de alchimişti? Din felul în care o spusese părea că era o explicaţie suficient de bună şi că ar trebui să fiu mulţumită, dar mai aveam multe întrebări. Mult mai multe, una mai importantă decât alta. Mi-am ridicat mâna dreaptă şi am arătat către runa principală care sclipea acolo pe piele.

— Ce dracu înseamnă asta?

Fisher mi-a întâlnit privirea.

— Aia e complicată. Nu-ţi pot da un răspuns definitiv. Nu încă.

— E magie în ea, nu-i aşa?

— E magie în toate, a spus el nepăsător, înfulecând micul-dejun. Dacă nu vrei să le păstrezi...

— Cum să ştiu dacă vreau să le păstrez, când nu ştiu ce *înseamnă?*

— îmi pare rău. Ai dreptate. Uite.

Mi-a făcut semn să-i dau mâna, ceea ce am şi făcut. O clipă mai târziu, o răceală ciudată mi-a alunecat pe piele. Una câte una, runele au dispărut, până şi cea complexă, cu mai multe straturi.

M-am uitat la el, surprinsă.

— Dar...

— Nu sunt dispărute pentru totdeauna, a spus el printre dinţi. Eu... poţi să-ţi schimbi părerea despre ele mai târziu, dacă vrei. Ai vreo lună la dispoziţie. Dacă în următoarele săptămâni decizi că le vrei înapoi, ţi le voi da înapoi.

— Dar dacă vreau nişte tatuaje şmechere pe mână după ce trece luna? Pot să aleg din diferite desene de fiecare dată când ne culcăm împreună sau ceva de genul?

Fisher a râs sec, dând din cap.

— Nu. Semnele sunt alese pentru tine. Nu vor mai fi acolo după o lună. Dacă decizi să nu le accepţi, vor dispărea pentru totdeauna.

Am lăsat informaţia să plutească între noi pentru o vreme, ştiind că îmi ascundea ceva. Multe lucruri. Dar nu mai aveam energie să insist. Am muşcat din plăcintă, observând cerneala

Scanat cu CamScanner

care încă îi marca pielea. După un timp, am spus:

— Ale tale ce înseamnă?

— Ale mele?

— Tatuajele tale. *Ale tale* n-au plecat nicăieri.

A privit în jos spre propriul corp.

— Ah. Păi, runele noastre sunt complicate. Dar da, au nişte explicaţii. Asta înseamnă „răzbunare", a spus, ridicând mâna stângă.

A ridicat cealaltă mână.

— Asta înseamnă „dreptate".

— Dar ăla ce înseamnă? am întrebat arătând către secţiunea mare, ondulată de cerneală, de pe antebraţul lui.

— „Sacrificiu", a spus el, cu vocea tremurându-i.

— De ce e atât de mare faţă de celelalte?

Fisher a privit runa, apoi şi-a tras încet mâneca peste ea.

— Cred că poţi ghici de ce, a spus el încet.

Puteam. Regretasem întrebarea în momentul în care o pusesem. Cel mai mare tatuaj de pe braţul lui Fisher însemna *sacrificiu,* pentru că el avusese, sau urma să aibă, de sacrificat atât de mult...

Erau un soi de profeţii. îi spuneau povestea. Şi nu era neapărat una despre care să vorbească cu uşurinţă. Cu timpul, poate. Dar deocamdată...

Am arătat către micuţul tatuaj cu pasărea de sub clavicula mea, schimbând subiectul.

— Mi-ai spus că *pe ăsta* nu-l poţi şterge.

Toată veselia a dispărut de pe faţa lui Fisher. Lumina soarelui s-a stins de nicăieri, camera întunecându-se cu umbre care s-au revărsat pe pereţi din toate cele patru colţuri. Am ştiut imediat că ceva se schimbase. Micul nostru dejun se terminase. Fisher s-a ridicat de la masă, aranjând cu grijă scaunul la loc.

— Nu, *pe ăsta* nu-l pot şterge, a spus rigid. Şi îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ţi pară rău. Sunt destul de ataşată de el acum. Doar m-am gândit, de vreme ce le-ai şters pe astea...

O, zei, vorbeam vrute şi nevrute.

— Nu sunt şterse. Doar ascunse. Deocamdată, a zâmbit el

Scanat cu CamScanner

încurcat. Trebuie să plecăm curând. Vei găsi nişte haine noi pentru tine pe pat. E şi o baie deja pregătită acolo. Mă duc să-mi iau rămas-bun de la Wendy. Când mă întorc, plecăm.

L-am lăsat pe Fisher să plece, ştiind că nu puteam spune nimic care să fi readus atmosfera la cea de dinainte. în dormitor – cel în care ar fi

trebuit să dorm – mi-am spălat trupul îndurerat şi m-am lăsat furată de gânduri. în momentul în care am rămas goală, cu apa picurând pe covor în faţa oglinzii elegante, mi-am dat seama ce provocase schimbarea de dispoziţie din bucătărie. Chiar acolo, doar cu câţiva centimetri deasupra tatuajului cu pasăre, erau două mici urme roşii. Erau deja aproape vindecate. Nici măcar nu mă dureau.

Nu, pe ăsta nu-l pot şterge. Şi îmi pare rău pentru asta.

El nu vorbise despre tatuajul cu pasăre.

Vorbise despre urma de muşcătură de pe gât.

Scanat cu CamScanner

28.

CERE ŞI ŢI SE VA DA

- Bismut. Cadmiu. Chinovar.
- Plombagină. Var. Calcit.
- Sare de staniu. Răşină de cupru. Marcasit.

Rezultat: Nicio Reacţie.

Când Carrion a dat buzna în atelier în acea după-amiază, mă aflam în spate, lângă bazinele cu apă, aruncând cu pahare de sticlă în munte. Am afişat o expresie deloc binevoitoare, încercând să-i transmit cât de nemulţumită eram de prezenţa lui acolo printr-o strâmbătură în loc de cuvinte. Cunoscându-l pe Carrion, a înţeles perfect sensul grimasei, dar nu i-a păsat câtuşi de puţin că nu eram încântată să-l văd. A scos o cutie din buzunarul unei haine foarte groase şi şi-a aprins o ţigară de foi. Mi-a oferit şi mie una, dar am scuturat din cap şi am aruncat un alt pahar spre stâncă.

Un miros bogat de ierburi a umplut aerul rece.

— Ce facem? a întrebat,

— Ce ţi se pare că facem?

Paharul pe care l-am aruncat de data asta nu s-a înălţat la fel de sus spre marginea stâncii, dar tot a explodat într-o ploaie impresionantă de cioburi.

— Pot şi eu?

Mi-am dat ochii peste cap.

Scanat cu CamScanner

— Grozav.

Ţinând ţigara între dinţi, Carrion a ales o sticlă groasă, cu fund rotund, din lada pe care o târâsem afară. A aruncat-o din toate puterile şi a zburat destul de frumos înainte să izbească stâncile. Bufnitura care a urmat a fost una dintre cele mai grozave de până atunci.

— Fi bine, mi-a plăcut, a spus, suflând un nor gros de fum. Vrei să-mi spui de ce facem asta?

— Distrugere, am răspuns.

Carrion a clătinat din cap, mişcându-l într-o parte şi în alta.

— Un motiv la fel de bun ca oricare altul. îmi place.

Am luat două sticle mici şi rotunde dintr-un alambic şi l-am împuns cu una pe Carrion în piept.

— Taci şi aruncă!

A râs, dar m-a ascultat, făcând sticla să zboare prin aer. Am aruncat şi eu în acelaşi timp, iar cele două sticle au explodat în stâncă cu o bubuitură.

— Presupun că n-ai avut noroc cu experimentele tale astăzi? a întrebat Carrion.

O, zei, omul ăsta oare nu putea înţelege din prima? N-aveam chef să discutăm despre eşecurile mele. Iar faptul că mă arsesem la braţ mai devreme nu ajuta deloc lucrurile.

— Evident că nu. Şi *nenorocitul* ăla de quicksilver...

— Nu reuşeşti să-l faci lichidul ăla care se rostogoleşte?

— Nu. Pot să-i schimb starea foarte uşor acum. Aproape că nici nu trebuie să mă gândesc. Pur şi simplu îi spun să fie lichid şi devine lichid. Problema e că mă ia în râs.

Carrion a pufnit.

— *Te ia în râs?*

— Da! Râde de fiecare dată când încerc să-l combin cu ceva nou. Primeşte argintul pur, dar în momentul în care torn altceva, îl arde înainte să atingă metalele. Şi *râde, lua-l-ar draciiX*

— Nu poate fi conştient, a spus el neîncrezător.

— Oho-ho, ba este. N-ai mai spune asta dacă ai putea auzi ce aud eu. Carrion a dat din cap, trăgând din ţigară, vârful strălucitor pâlpâind.

— Te ai gândit vreodată că poate nu eşti întreagă la cap?

— Da, chiar m-am gândit, am răspuns tăios. Dar cărţile lui Fisher de la Cahlish spun că era un lucru obişnuit pentru Alchimişti

Scanat cu
CamScanner

să raporteze că pot auzi quicksilver-ul.

— Atunci poate că *toţi* Alchimiştii sunt nebuni. Poate că să n-ai toate ţiglele pe casă e condiţia ca să poţi lucra cu chestia asta.

Am smuls altă sticlă din cutie şi am aruncat-o, mormăind,

— Uite ce e, dacă nu te faci util, sunt destul de ocupată.

— O, sigur, absolut. Se vede de la o poştă.

M-am întors rapid, cu o sticlă nouă ridicată deasupra capului, gata s-o arunc către el, dar şi-a ridicat mâinile în semn că se predă.

— Bine, bine. Scuză-mă. Recunosc, n-am venit aici cu scopul de a fi util, dar... spui că nu mai ai probleme să schimbi quicksilver-ul dintr-o stare în alta? Pentru că îi ceri să se schimbe. Corect?

— Corect.

— Atunci, te-ai gândit să-l rogi pur şi simplu să se combine cu argintul pur?

— Pfff! Nu... nu fi ridicol. Evident că nu!

— De ce nu?

— Ar fi prea simplu, Carrion. Nu pot să-l *rog* să devină o relicvă.

— Mie mi se pare că dacă poţi să-l rogi să fie lichid sau solid, l-ai putea ruga să facă tot felul de lucruri, a spus el, ridicându-şi gulerul hainei.

M-am uitat urât la el, nivelul meu de iritare crescând rapid. Nu putea să fie Carrion Swift. Nu avea cum să fie el motivul pentru care am descoperit cum să finalizez această misiune. N-ar fi încetat niciodată să mă tachineze. Era incredibil de enervant că nu mă gândisem la asta singură.

— O să încerci? a întrebat el, îndreptându-se puţin. Pot să mă uit?

O, zei, asta avea să fie groaznic.

— Nu pot încerca din nou să fac o relicvă. N-am rafinat argintul încă. Făceam o pauză, ca să mă ocup de astea – să *fiu bosumflată,* adică dar... există o modalitate să testez jumătate din teorie, am spus. Şi da, poţi să te uiţi. Dar numai dacă promiţi că taci şi nu mă deranjezi.

Scanat cu CamScanner

Lui Carrion îi era fizic imposibil să tacă şi să nu mă deranjeze. Deja ştiam asta atunci când am fost de acord să mă urmeze în cortul cu hărţi, aşa că nu m-am mirat prea mult când a vorbit tot drumul în jos pe munte şi prin toată tabăra. Sporovăia despre un oarecare contrabandist amărât din Zilvaren pe nume Davey, care îi datora bani, când am ajuns în camera cu hărţi.

Din fericire, locul era pustiu. Mă gândisem că aş fi putut da peste Danya aici, pentru că era singurul loc în care o întâlnisem în tabără până acum, dar se părea că soarta îmi zâmbea astăzi, pentru că nici Ren nu se vedea nicăieri. Nu voiam martori. Carrion nu conta cu adevărat, şi oricum deja ştia ce urma să fac, el fiind cel care făcuse sugestia. Aş fi arătat destul de stupid dacă aş fi încercat şi aş fi dat greş, şi preferasem ca nici măcar un Fae să nu fie martor la asta.

— E întuneric ca dracu aici, a mormăit Carrion.

Focul pâlpâia în şemineu, dar niciuna dintre torţele de pe pereţi nu era aprinsă. A luat-o pe prima pe care a văzut-o şi i-a vârât capătul în foc, apoi a mers prin cameră, aprinzându-le şi pe celelalte. N-am dat atenţie sporovăielii lui în timp ce-şi făcea treaba. Eram concentrată asupra aşchiilor metalice care ţâşneau din peretele de piatră.

Asta n-o să meargă. De ce ar merge? Cu siguranţă a mai încercat cineva...

Mă lovea îndoială după îndoială, dar le-am dat laoparte pe toate. N-aveam nimic de pierdut. Şi nu mă costa nimic să întreb. Dacă nu se întâmpla nimic, sau dacă quicksilver-ul râdea doar de mine, atunci nu era nimic grav. M-aş fi întors la atelier să rafinez argint, şi, a doua zi dimineaţă, aş fi reluat încercările. Dar dacă mergea...

Vine.

Vine.

Se apropie.

Quicksilver-ul nu-mi vorbise data trecută când mai fusesem aici. Nu aşa. Stătusem mult timp lângă aşchiile înfipte, concentrându-mă intens asupra lor înainte să detectez măcar o şoaptă slabă venind din metal. Acum, vocile erau o conversaţie grăbită, difuză, da, dar destul de tare încât să Ie pol auzi pe măsură ce mă apropiam de perete.

Scanat cu
CamScanner

Ea vine.

Ea vede.

Ea aude.

Am întins mâna şi mi-am lipit vârful degetului arătător de una dintre aşchiile de sabie.

Da, am venit. Te vad. Te aud, am spus în gând.

Vocile au explodat în capul meu. Zeci de voci, vorbind, ţipând, implorând, cerând, râzând, strigând. Am scos un suspin, smulgându-mi mâna.

Scanat cu CamScanner

— Pare dureros, a spus Carrion, ca şi când doar ar fi făcut conversaţie.

Stătea chiar lângă mine ţinând torţa, părul lui roşcat căpătând o nuanţă arămie datorită flăcărilor.

— Poţi să te dai puţin înapoi? am întrebat. Ar fi mai uşor dacă nu mi-ai sufla direct în ceafă.

— îmi amintesc că ţi-a plăcut când ţi-am suflat în ceafă...

— Dacă îndrăzneşti să termini propoziţia, poţi ieşi afară, i-am tăiat-o scurt.

— Corect. Carrion s-a dat un pas înapoi, înclinându-se politicos. Deşi, dacă pare că mintea ţi se scurge din corp, sau ai dureri cumplite şi nu poţi să te dezlipeşti de ţepuşele astea ucigaşe de quicksilver, am voie să te dobor la pământ?

Părea într-adevăr un plan prudent.

— Ai voie.

— Excelent.

M-am pregătit pentru vuietul vocilor, atingând cu grijă una dintre aşchii, dar de data asta nu s-a mai auzit nimic. Oare îmi imaginasem ţipetele şi implorările? Nu părea plauzibil. M-am întors la aşchia pe care o atinsesem prima, pregătită să aud din nou avalanşa de zgomote, dar tăcerea era răsunătoare.

Hei? am spus în gând. *Eşti aici?*

Răspunsul a fost instantaneu.

Unde este aici...

Aici...

Aici...

Aici...

Aici...

Vocile veneau din stânga şi din dreapta, din spate şi din faţă.

Putem fi oriunde, au murmurat ele în cor.

îmi răspunseseră la întrebare. îmi răspunsese? Nu puteam pricepe dacă vocile din quicksilver aparţineau unei singure entităţi sau mai multora, dar nu venisem să dezleg misterul ăsta.

Puteţi ieşi din piatră? am întrebat.

Afară?

Afară?

Scanat cu CamScanner

De cccce?

Vocile zumzăiau ca muştele.

Pentru că războinica a cărei sabie aţi fost e supărată pe mine. Şi vreau să vu *aduc din nou laolaltă.*

Asta era ciudat. Nu mai avusesem niciodată o conversaţie cu quicksilver-ul. Nici măcar nu mă gândisem să încerc, ceea ce era prostesc, poate, de vreme ce de obicei nu înceta să vorbească.

A *cărei am fost?*

A cărei am fost?

Noi nu suntem ai nimănui.

Clar ca lumina zilei, am auzit mânia din vocile stratificate. Ar fi trebuit sâ realizez că un limbaj posesiv n-ar fi fost primit cu bucurie, dar deja rostisem vorbele. Singura cale de urmat era să controlez pagubele.

— Faci o faţă ciudată, a şoptit Carrion. Vorbeşti cu el?

— Da, vorbesc cu el. Ce crezi că fac?

— Nu ştiu. Arăţi de parcă ai fi constipată.

- ŞŞŞ«

Mi-am închis ochii ca să-l pot face să dispară. *Războinica aceea v-a purtat, nu aţi fost ai ei,* am gândit. *Ea doreşte să vă poarte din nou. Dacă nu puteţi fi reconstituiţi, ea nu poate face asta.*

Dorinţele pe care le au Fae şi oamenii nune privesc pe noi...

Pe noi...

Pe noi...

La naiba. Sincer, nici mie nu mi-ar fi plăcut prea mult ideea de a fi purtată de Danya, dar nu mă gândisem că va trebui să recurg la tactici de negociere. Dacă quicksilver-ul era conştient, era imposibil să nu-şi dorească ceva. Orice era capabil de sentimente şi de gânduri dorea întotdeauna ceva.

Dar ce vă priveşte? am întrebat.

Quicksilver-ul nu a răspuns imediat. Părea că se gândeşte la întrebare. După o pauză lungă, a spus: *Muzică. Dă-ne muzică, şi ne vom supune.*

Muzică? Zei şi păcătoşi, la ce mama naibii îi trebuia muzică?

Ce ziceţi de asta? Permiteţi-mi să vă bag în forjă din nou, şi voi chema pe cineva să cânte un cântec numai pentru voi.

Nu exista nicio şansă să meargă asta. Niciuna.

Scanat cu CamScanner

Un cântec? De la început până la sfârşit? Şi să-l păstrăm?

Să-l păstrăm?

Să-l păstrăm?

N-aveam habar dacă exista vreo modalitate de a păstra un cântec, dar eram dispusă să accept aproape orice în acest punct.

Da, promit. Un cântec întreg pe care să-l păstraţi.

Şi ne vei face înapoi o lamă puternică, fără asemănare?

Da. Dacă-mi veţi permite.

Vom accepta...

Accepta...

Accepta...

Nu voiam să-mi risc norocul, dar mai era ceva ce voiam să ştiu.

Şi îi veţi dărui lamei pe care o voi forja puteri pe care purtătorul să le poată folosi?

Un dar revocat! a strigat quicksilver-ul. *Ceri ceea ce nu poate fi dat...*

— Saeris...

— Taci, Carrion, am şuierat. îţi spun ce se întâmplă când termin.

Ar fi trebuit să-l las în atelier. Acum că l-am făcut să tacă, am încercat o altă metodă cu quicksilver-ul.

Nu e în puterea voastră să-l daţi?

Totul este în puterea noastră. Părea că ideea că nu era capabil de ceva ar fi fost un afront. *Dar nu este meritat. Am decis asta demult.*

De unde ştiţi? Cum puteţi aprecia dacă un războinic merită sau nu darul? Aţi evaluat vreodată vrednicia fiecărui războinic care doreşte să mânuiască o sabie?

Mergeam pe sârmă. Dacă nu eram atentă, quicksilver-ul urma să se oprească complet şi să refuze chiar şi să se desprindă din piatră. Chiar şi acum, puteam simţi că era iritat de insistenţa mea. Dar puteam simţi Şi că era interesat de discuţie.

Toţi războinicii sunt la fel, a concluzionat după o pauză lungă. *Tot ce vor e să ucidă.*

Asta nu-i adevărat. Cei mai mulţi războinici luptă pentru că trebuie. Ca să protejeze şi să apere.

Puţin probabil.

Cum v-am putea arăta că nu aveţi dreptate?

Scanat cu CamScanner

Scanat cu
CamScanner

A urmat cea mai lungă tăcere de până acum. Treizeci de secunde au trecut, apoi un minut. Alte trei minute trecuseră când quicksilver-ul a vorbit din nou. *Vom fi martori ai sângelui.*

Ce... înseamnă asta?

Vom intra în forjă. Când vei fi respectat partea ta din înţelegere, vom şusta sângele celui care ne va purta. Dacă are onoare, vom lua în considerare să lăsăm vechea magie să curgă din nou prin noi.

Mulţumesc! Mulţumesc!

Nu mulţumi prea repede. Zarurile nu sunt încă aruncate, Saeris Fane. Mai întâi, trebuie să ne restaurezi şi să ne aduci un cântec vrednic de glorie.

Oh, o să le fac pe amândouă. Să nu vă îndoiţi.

M-am speriat când aşchia de metal pe care o atingeam mi-a tremurat sub vârful degetului. Am deschis rapid ochii şi am privit, uimită, cum bucata de metal subţire şi ascuţită a ieşit încet din piatră. A plutit în aer, tremurând, apoi mi-a căzut în palmă.

— Lua-m-ar dracii, am pufnit.

Una câte una, celelalte bucăţi ale săbiei Danyei au început să vibreze, dezlipindu-se de perete. M-am uitat în cele din urmă la Carrion, care era rezemat de masa cu hărţi, jucându-se cu o mică piatră neagră.

— Vezi asta, Swift? am întrebat.

— Hm? O, ai rezolvat. Tare. I-ai ţinut o predică?

S-a dezlipit de masă şi a venit să privească în timp ce peste cinci sute de bucăţi de sabie au început să cadă pe podea.

— Nu, i-am promis ceva ce îşi dorea.

— Aha, l-ai mituit. Ar fi trebuit să mă gândesc şi eu la asta.

S-a aplecat şi m-a ajutat să adun bucăţile de metal. Adunaserăm câteva când o altă voce a vorbit în spatele nostru, şi am fost cât pe ce să cad în fund din cauza şocului.

— Dacă mă lăsaţi, cred că pot să grăbesc procesul.

— O, zei!

M-am întors, cu inima cât pe ce să-mi sară din piept, şi l-am văzut stând într-un fotoliu lângă foc.

— Puteai să mă anunţi că nu mai suntem singuri, am şuierat către Carrion.

— Nu-ţi vărsa nervii pe mine. Am încercat să-ţi spun şi mi-ai

Scanat cu
CamScanner

cerut să tac. Ai fost foarte nepoliticoasă.

Scanat cu CamScanner

— N-am vrut să te sperii, a spus Lorreth, ridicându-se în picioare. Scuze. Atenţie!

Eu şi Carrion ne-am ferit în timp ce sute de bucăţi strălucitoare de metal s-au ridicat din nou în aer, de data asta graţie lui Lorreth, care şi-a folosit magia să le adune pe toate într-un mănunchi care plutea, înainte de a le face să cadă într-o oală de ceramică de pe şemineu. A luat oala şi mi-a înmânat-o cu un rânjet mulţumit.

— Gata. Floare la ureche.

Multe lucruri sunt mai simple când ai magie. Am strâns oala la piept, primele zvâcnete de entuziasm furnicându-mi prin vene. Dacă puteam să conving quicksilver-ul să intre într-o astfel de înţelegere, inelele ar fi trebuit să fie uşor de făcut. Şi mai aveam şi ocazia să fac o sabie. Nu vreun pumnal amărât, abia capabil să zgârie puţin, ci o sabie adevărată.

Cu un rânjet de lup, m-am uitat în sus la războinicul cu părul negru.

— Lorreth. Ce coincidenţă! Tocmai mă pregăteam să te caut.

Scanat cu CamScanner

29.

BALADA PORŢII AJUN

Forja era mai fierbinte decât al cincilea iad. Sudoarea îmi curgea pe spate, îmbibându-mi cămaşa. Pantalonii mi se lipiseră de picioare, dar hainele umede erau un preţ mic de plătit pentru progres, şi – o, zei – faceam progrese.

Sabia Danyei s-a topit perfect. Quicksilver-ul n-a mai râs deloc în timp ce am lucrat. Nu s-a mai despărţit de oţel şi n-a refuzat să se recombine. De data asta, era tăcut *şi* cooperant. Dar atenţia lui era precum o mână lăsată pe umărul meu. Era curios. Voia să vadă ce fel de armă voi crea şi dacă sunt capabilă să-mi respect partea din înţelegere.

Visasem să creez ceva de genul ăsta de ani de zile. Aveam atâtea caiete de schiţe în Zilvaren, pline cu desene pe care nu le puteam forja din lipsă de materiale. Dacă quicksilver-ul voia să fie transformat în- tr-o armă care să atragă atenţia oamenilor, atunci nu aveam de gând să-l dezamăgesc. Erau însă procese ale turnării metalului la care aveam nevoie de ajutor. Procese în care nu aveam prea multă experienţă.

Soarele apunea când am ieşit din forjă în zăpadă, căutându-l pe Lorreth. Stătea pe o piatră lângă foc, aruncând un pumnal într-un trunchi de copac uscat, ciuruit şi plin de urme de lame. Carrion gătea ceva intr-o oală deasupra focului, cu buzele strânse. M-a văzut şi a arătat spre Lorreth, strâmbându-se.

— Toţi ăştia sunt nişte şarlatani.

Lorreth a râs copios, întinzându-şi mâna. Cuţitul pe care tocmai îl înfipsese în trunchi s-a desprins şi s-a întors, aterizând în palma lui cu mânerul înainte.

— Şi *tu* nu ştii să pierzi, a spus el.

— Tocmai m-a păcălit pentru unsprezece galbeni. Asta înseamnă jumătate din banii mei, a spus Carrion.

— Nu poţi să-i cheltuieşti aici, i-am reamintit.

Scanat cu CamScanner

— Nu-i vorba de asta. E vorba că-i un trişor dat dracului. Aveam un pariu, ca între domni. Să încercăm să lovim ţinta de câte ori puteam, la rând. Câştiga cel care reuşea cea mai lungă serie.

Am încercat să nu zâmbesc.

— Şi? Cum te-a păcălit?

— Am vrut să fiu om de onoare şi l-am lăsat să înceapă, a spus Carrion. -Si?

>

— Şi n-a ratat deloc! L-am întrebat dacă a mai jucat jocul ăsta înainte, *şi a spus că nu,* a mormăit Carrion pe un ton acuzator.

— N-am mai jucat înainte, a spus Lorreth.

A făcut o mişcare scurtă din încheietură, iar pumnalul i-a zburat din palmă, propulsat prin aer cu o viteză furioasă. Mânerul s-a legănat când lama s-a înfipt în trunchi.

— Când arunc chestia asta, nu-i un joc. De obicei o arunc în capul unui vampir. E de preferat să nu ratez în *astfel de condiţii.*

Obrajii lui Carrion s-au înroşit de iritare.

— Cum dracu să-l bat când e un fel de maşină de ucis?

Am pufnit.

— De câte ori a lovit copacul?

Era o cruzime din partea mea să întreb, dar rareori se întâmpla să-l văd pe Carrion atât de supărat, şi, la naiba, aveam să profit la maximum.

— Nu ştiu, mi-a tăiat-o el scurt. De peste cincizeci de ori.

— Două sute şaptesprezece, a spus Lorreth.

Cuţitul s-a smuls din trunchi, s-a întors rapid în mâna lui şi l-a aruncat din nou, totul într-o singură mişcare.

— Două sute optsprezece.

Din nou, a repetat procesul, de data asta fără ca măcar să privească copacul.

— Două sute nouăsprezece.

Scanat cu CamScanner

— Bine, bine, poţi să te opreşti acum. Oricum pregătesc deja blestemata aia de mâncare.

— Pe asta ai pariat? l-am întrebat pe Lorreth. Că el va trebui să gătească?

Războinicul a ridicat din umeri. Vârfurile colţilor i s-au ivit în semiîntunericul apusului când a zâmbit.

— Mi-era foame.

— Un trişor, a mai mormăit Carrion, amestecând conţinutul oalei care fierbea deasupra focului.

— Păi n-a trişat, i-am spus. Te-a bătut cu propriile tale arme. Câte pariuri măsluite şi imposibil de câştigat ai pus cu Hayden?

— Nu-i vina mea că fratele tău e prea încrezut când vine vorba de jocurile de cărţi, Saeris.

— Şi ce părere ai tu despre cât de încrezut eşti când te-ai măsurat cu un războinic Fae înalt de doi metri, cu sute de ani de experienţă în a ucide, şi ai crezut că-l vei întrece la aruncat pumnale?

— Aaa, să vă ia dracu’ pe amândoi, a bodogănit Carrion, strâmbându-se. Dacă aş fi început eu, n-am mai fi avut această conversaţie. Eu aş fi fost cel care tot lovea copacul.

De data asta, când mânerul pumnalului a ajuns în mâna lui Lorreth, l-a răsucit şi l-a ţinut de lamă, oferindu-i-l lui Carrion cu o sclipire vicleană în ochi.

— Desigur, fiinţă umană. încearcă.

Carrion s-a înroşit şi mai tare.

— Ei bine, acum e prea târziu. Deja am pierdut, nu-i aşa? N-are rost.

Lorreth a clătinat din cap.

— Nu ştii să pierzi.

— Absolut deloc, am aprobat.

— *îh*| Ce-aţi zice să mâncăm ce am gătit, şi să vă ţineţi gura amândoi?

— N-am timp să mănânc. Am ieşit doar ca să te întreb ceva, Lorreth. Războinicul s-a întors pe piatra lui, oferindu-mi toată atenţia.

— întreabă.

— Ai experienţă cu crestatul? Adică, sculptatul în lemn?

— întâmplător, am.

— întreabă mai clar, rază de soare. Probabil că sculptează şi în

Scanat cu
CamScanner

somn. Probabil că câştigă chiar *competiţii* de sculptat.

Am dat ochii peste cap.

Scanat cu CamScanner

— Nu încerc să-l bat la pariuri. Chiar vreau să se priceapă.

Râsul puternic al lui Lorreth a izbucnit în noaptea care se apropia.

— în cazul ăsta, da. Nu doar că mă pricep. Sunt de-a dreptul excelent la asta.

Orele au trecut fără să-mi dau seama. După ce am turnat bucata nouă de metal, am încins-o, i-am dat formă şi am nivelat-o. Şi exact când sabia lua formă, am luat un ciocan şi am început să bat. Am încălzit-o mai mult. De-ndată ce oţelul a strălucit incandescent, l-am îndoit. L-am bătut. L-am modelat. Iar şi iar. Nu doar o dată. De o mie de ori. Mai mult.

Seara a devenit noapte. Norii s-au risipit şi au apărut stelele, însă nu m-am oprit. Braţele îmi erau grele ca plumbul, muşchii spatelui mă ardeau de fiecare dată când ridicam ciocanul, dar cumva ştiam că nu era gata încă. Chiar şi atunci când am crezut că am terminat şi oţelul fusese călit suficient, ceva în interiorul meu a spus: *Încă o dată, Saeris Fane.*

Lorreth a adus capul de lup pe care l-a sculptat dintr-o bucată de lemn de tisă, pe la ora unu. Era o piesă impresionantă, foarte detaliată, cu proporţii perfecte. Exact cum speram, fiara care urla semăna izbitor cu tatuajul lui Fisher, precum şi cu animalul gravat pe armura purtată de membrii Lupo Proelia.

L-am sfătuit cum să construiască o formă de turnare, iar el a urmat paşii fără să comenteze, chiar şi atunci când a trebuit să sape o groapă în pământul îngheţat până a găsit lut şi apoi să combine acel lut cu o grămadă de balegă de cal, folosindu-se de mâinile goale. I-a făcut plăcere să preseze capul de lup pe care îl sculptase în lut şi a stat nerăbdător lângă cuptoarele de ardere în timp ce micul foc pe care îl făcuse usca încet forma, ca să nu crape de la prea multă căldură.

Pe la patru dimineaţa, când devenisem ameţită de căldură şi epuizare, Carrion a anunţat că pleacă Ia culcare. în loc să coboare în tabără să-şi caute cortul, s-a întins pe podea de cealaltă parte a forjei, lângă uşă, unde era puţin mai răcoare, şi-a făcut haina sul, a vârât-o sub cap şi a adormit imediat.

A sosit momentul să te odihneşti şi tu, Osha.

Vocea aia. O, zei. M-a făcut să tresar când am auzit-o în minte,

Scanat cu CamScanner

deşi o tot aşteptasem.

Nu *până nu termin,* am răspuns. *Sunt aproape gata.*

408

Fisher era aproape. într-un mod inexplicabil, îi puteam simţi prezenţa. Aruncând o privire rapidă către uşa forjei, mi s-a părut că-i pot zări forma, contopindu-se cu umbrele care dansau şi săreau în jurul focului.

De cât timp eşti afară? am întrebat.

Doar de câteva ore, a venit răspunsul.

De ce n-ai intrat?

A urmat o pauză lungă. Şi apoi a spus: *N-am fost sigur că ai vrea să intru.*

Intră şi adăposteşte-te de frig, Kingfisher.

Voi intra. Curând. Mai stau puţin aici, cred.

N-am reacţionat când a intrat pe furiş mai târziu. S-a aşezat pe un scaun lângă fereastră, cu lumina lunii strecurându-i-se prin păr, cu umbrele jucându-se peste mâinile şi faţa lui în timp ce mă privea lucrând. El şi Lorreth vorbeau în şoaptă, iar eu băteam. Amândoi au fost acolo, aju- tându-mă când am turnat oţelul pentru mânerul cu cap de lup. Fisher a fluierat când am spart forma şi a văzut ce sculptase Lorreth. S-au schimbat foarte puţine cuvinte între noi. Pe măsură ce am legat lama lată şi teşită de mâner şi garda în formă de cruce, şi am înfăşurat mânerul cu o coardă strălucitoare negru cu auriu, o tensiune fără suflare plutea în aer.

Apoi, în cele din urmă, a fost gata.

Am fost cât pe ce să cad lată.

Sabia era o adevărată frumuseţe. Indiscutabil. Pe lângă impresionantul vârf cu cap de lup, în jurul mânerului şi al gărzii se încolăceau liane, pe care reuşisem să le fac singură, fără ajutorul lui Lorreth. Peste lama însăşi trecea un val ondulat care ajungea de la un capăt la altul, mulţumită numărului de îndoituri la care fusese supusă. Petrecusem ultima oră gravând cuvinte chiar în centrul lamei. Cuvinte care, speram, aveau să fie de bun augur atât pentru armă, cât şi pentru războinicul care o va purta, şi de rău augur pentru cei care aveau să se trezească la capătul ei ascuţit.

De mâini drepte, moartea celor nedrepţi.

— Incredibil, a spus Fisher cu sufletul la gură.

Scanat cu CamScanner

M-a ţintuit cu privirea, iar ochii lui străluceau de uimire.

— Pot să o ţin? a întrebat Lorreth cu speranţă.

— Desigur.

A ridicat-o, cu ochii aprinşi de veneraţie. Inexplicabil, gâtul mi s-a uscat când l-am văzut ţinând arma. Şi-a trecut degetul de-a lungul

tăişului, abia atingând oţelul cu vârfurile degetelor, apoi a şuierat retrăgându-şi mâna.

— O zei, taie şi când te uiţi Ia ea.

Şi-a vârât degetul arătător în gură, sugându-1.

Pentru prima dată de când am părăsit camera cu hărţi, quicksilver-ul a vorbit, şi vocea lui nu mai era fragmentată. Era o voce unică, puternică şi clară.

A sosit momentul. Dă-ne cântecul cuvenit.

Afară, cerul era luminat de o explozie de lumină verde şi roz.

Priveliştea mi-a tăiat respiraţia.

— Ce-i asta?

— Aurora. O binecuvântare, a răspuns Fisher încet.

Lorreth a căzut în genunchi în zăpadă, privind în sus spre cer, cu gura căscată.

— Fir-ar să fie! E... frumoasă. Aurora n-a mai fost văzută de... de...

— De peste o mie de ani, a spus Fisher. A fost aici toată noaptea. Am vrut să vă spun şi vouă să veniţi să priviţi, dar am avut o presimţire că va mai fi şi când terminaţi.

Ochii lui Lorreth străluceau intens în timp ce privea luminile verzi care dansau, schimbându-şi culoarea în roşu şi roz, unduindu-se în valuri late la orizont. Războinicul era pe punctul de a plânge, şi, trebuie să recunosc, nici eu nu eram departe. Eram secătuită. Stoarsă, chiar. Dar tot mai aveam energie să stau în picioare şi să privesc cerul, ştiind că e un moment rar şi remarcabil.

Sabia zăcea peste genunchii lui Lorreth. A lăsat o mână pe mâner în timp ce, încă uimit în faţa frumuseţii care lumina cerurile, a început să cânte.

Tuturor celor ce vor asculta sau n-au aflat,
De ziua când ultimul dragon s-a trezit şi s-a ridicat.

Scanat cu CamScanner

Despre tânărul ce-n umbre şi sânge s-a învelit, Să-
nfrângă fiara cea hidoasă şi pe cine-a putut, a mântuit.

Despre Regele Fisher, cel înţelept şi tăcut,
Şi lupii ce-n spate-i, în noapte-au făcut
Un urlet puternic, ca o chemare,
Sub cerul de gheaţă, în clipa cea mare.

Scanat cu
CamScanner

Brunul pc zori ti liisat o scânteie, RtVboinicti sorţii şi au seris epopee. Şi astfel începe, sub cerul bătrân, Balaâa Porţii Ajun.

Lângă mine. Fisher s-a încordat. Muşchii maxilarului i s-au încleştat. Şi-a plecat capul, ochii îndreptându-i-se de la aurora la pământul îngheţat de sub picioare, în timp ce vocea puternică a lui Lorreth curgea din vers m vers.

Când ne-am întâlnit la cârciumă, Lorreth mi-a spus că fusese un menestrel mediocru. Dar ce ne cânta nu era deloc mediocru. Vocea lui era plină de fum şi de durere. însuşi aerul părea să plângă pe măsură ce el se scufunda în jale. Cântecul se lăsa şi se înălţa, istorisind o poveste tragică despre şanse imposibile şi sacrificiu eroic, aproape fiecare vers adu- cându-i un omagiu lui Kingfisher. Masculul de lângă mine nu şi-a mişcat niciun muşchi, dar se vedea că ura ce auzea. Nările i se dilatau, mâinile ii tremurau pe lângă corp, însă cântecul continua implacabil.

Bătrânul balaur s-a mişcat,
Omnamshacry, cumplit blestemat,
Prin ochi de cerneală, nebun, a privit,
Şi lumea, tremurând, a amuţit.

Băutorii nopţii i-au dat jurământ,
Că sânge va curge pe-al vremii pământ.
C-al duşmanilor hoit îl va sfârteca,
Şi-n trupuri zdrobite el se ospăta.

Doar să se-nalţe, doar să pornească,
Fae şi-al lor tărâm să nimicească.
Cu solzi de aur şi rubin,
Balaurul a prins glas hain.

Turnurile Fae stăteau neclintite,
Mândre şi drepte, de veacuri păzite.
De-ndată frica s-a răspândit,
Când umbre pe soare balaurul-a ţesut.

Scanat cu
CamScanner

Şi nebunul de ’Shacry, râzând ca un hoit, Văzu cum fugarii strigau în descânt. Lupii urcau, cu lame lucind, Şi fiara ştia că-n curând vor lovi.

Şi-acolo s-au ciocnit cum se ştia,
Foc şi oţel, în luptă grea.
Şi Vechiul Nebun a aprins muntele, Făcând din stâncă doar fum şi tăcere.

Râuri de foc, curgând din abis,
Nimic n-a rămas, nimic neatins. Dar lupii-au rămas, cu dinţii scrâşnind, Hotărâţi să-l doboare pe cel neînvins.

Şi iată, din umbră, un cântec răsună, Un strigăt de luptă ce cerul adună. Regele Fisher, purtând Nimerelle, S-a ridicat printre fulgere grele.

Balaurul furios, cu flăcări în glas,
Răcni ca un demon din alt veac rămas. Dar regele, drept, nu s-a clintit,
Şi sabia-n gât balaurului-a ţintit.

Şi fiara, zvârcolind în chin,
A scos un urlet aspru, străin.
Fum negru-i curgea pe colţii zdrobiţi,
Când moartea-l strângea în pumnul ei trist.

Omnamshacry căzu în sfârşit, Sub muntele ars şi cerul zdrobit.
Ajun a rămas, iar lupii-au zâmbit, Ştiind că balada lor n-a murit.

Scanat cu CamScanner

astfel se-ncheie povestea cea mare,
Cu cei opt lupi şi regele, sub stele căzătoare.

Când cântecul s-a terminat într-un final, cu o durere sfâşietoare şi o amărăciune dulce, Lorreth gâfâia, privind spre cer cu ochii în care se reflectau stelele pe care dansa aurora.

— E *strigător la cer* că mai şi cântă, a spus Carrion.

Se trezise şi stătea în dreapta mea, cu braţele încrucişate pe piept, privindu-l pe Lorreth cu ură.

— A fost chiar frumos, totuşi. Ciudat, dar frumos.

Fisher s-a lăsat de pe un picior pe altul, s-a îndreptat de spate şi a ridicat privirea.

— Crezi că va fi de ajuns?

— Nu ştiu. Presupun că ar trebui să o chemăm pe Danya.

Am luat o decizie.

Coloana vertebrală a lui Fisher s-a întins. La fel şi cea a lui Lorreth. Oare *amândoi* auziseră quicksilver-ul vorbind?

— De ce arătaţi de parcă aţi fi făcut toţi în izmene? a întrebat Carrion răstit.

Acceptăm cântecul drept tribut. Promisiunea e îndeplinită. Un acord este stabilit.

— Dar... aţi spus că o să luaţi în considerare sângele celui care vă va purta!

Inima mi s-a strâns.

— Danya...

L-am luat în considerare, a rostit quicksilver-ul, pe *primul care a sângerat pe lama noastră.*

— Dar...

Lorreth a sărit în picioare. A ţinut sabia ca şi cum ar fi fost un şarpe gata să-l muşte.

— O, rahat! Sunt un idiot! îmi cer scuze! Ţine! a strigat, întinzând sabia către Fisher, dar în ochii celuilalt lucea o scânteie de bucurie.

— Nici vorbă. N-o ating pe asta. Are numele tău scris pe ea.

— Ar putea să-mi spună cineva ce naiba se întâmplă?

Tonul ultrapoliticos al lui Carrion promitea violenţă dacă nu îi explica cineva repede ce se întâmplă.

Scanat cu
CamScanner

— *Taie şi când te uiţi la ea,* am şoptit.

Cuvintele pe care le-a spus Lorreth, imediat după ce şi-a trecut degetele peste lama săbiei şi s-a tăiat. *El* a fost primul care a sângerat pe arma nou forjată. Sabia a judecat sângele lui.

Faţa lui Lorreth s-a făcut albă ca varul.

— N-a fost cu intenţie, a spus el. Sunt mulţumit cu pumnalele mele, jur. *Nu* am vrut să revendic sabia Danyei.

Nu sabia Danyei, a şuierat quicksilver-ul. *Am renăscut. Suntem noi în acest loc. Tu nu ne revendici, Lorreth de la Turnurile Sfărâmate. Noi te revendicăm pe tine.*

— O să fie amuzant, a spus Fisher.

Dar nu râdea.

Nici Lorreth.

— Danya o să-şi iasă din minţi.

— Va trebui să treacă peste. N-are de ales. Ai fost membru al Lupo Proelia fără o sabie divină timp de patru sute de ani. 0 să fie rândul ei, pentru o vreme.

îndoiala s-a răspândit pe chipul lui Lorreth, dar mâna lui s-a strâns posesiv în jurul mânerului săbiei în acelaşi timp. Părea *potrivită* în mâna lui. Din punctul meu de vedere, *era* sabia lui.

— O meriţi, Lorreth. Tu ai sculptat lupul pentru mâner. Tu ai ajutat la turnare. Şi cântecul tău a fost cel care a pecetluit înţelegerea cu quicksilver-ul.

O licărire de confuzie a trecut pe faţa lui Lorreth. Kingfisher şi Carrion păreau la fel de nedumeriţi de ceea ce spusesem.

— *Cântecul* meu? a spus Lorreth. Ce vrei să spui cu cântecul meu?

— Cântecul pe care tocmai l-ai cântat. Despre Poarta Ajun? Despre dragonul Omnamshacry? Cum Fisher a înjunghiat dragonul în gât? Nu... îţi aminteşti?

Fisher, Lorreth şi Carrion s-au uitat la mine de parcă eram nebună.

— întotdeauna am intenţionat să scriu un cântec despre Poarta Ajun, dar nu am apucat niciodată, a spus Lorreth.

— Să nu îndrăzneşti, a mârâit Fisher. A trecut, gata. Las-o acolo în trecut, unde îi e locul.

Al nostru acum, a şoptit quicksilver-ul. *Cântecul nostru. Un cântec pe care să-l păstrăm.*

Scanat cu CamScanner

Ceilalţi nu auziseră quicksilver-ul vorbind de data asta, după câte mi-am dat scama. *La asta v-aţi referit? Că o să l luaţi şi-o să dispară? Că nimeni n-o să-şi mai amintească de el?*

Al nostru acum, a repetat quicksilver-ul.

Al nostru.

Al nostru.

Al nostru.

Era păcat că frumosul cântec al lui Lorreth fusese smuls din lume, întreaga sa amintire ştearsă. Mă mişcase intr-un fel. Explicase atât de multe. *De ce eu pot să-mi amintesc tot?* am întrebat.

Noi *ţinem minte, deci Alchimistul ţine minte.*

Hm. Nu ştiam cum să mă simt în privinţa asta. Să fiu singura persoană în viaţă care să-şi amintească balada pe care Lorreth o scrisese despre Fisher părea o blasfemie. Câte alte lucruri va trebui să-mi amintesc, pe care toată lumea trebuia să le uite, pentru a face acele relicve? Ştiam că mai sunt înţelegeri la orizont. Mii. Mici înţelegeri de încheiat. Cum dracu aveam să navighez printre toate fără să intru în bucluc? Doar gândul făcea să mă treacă sudori reci. Am alungat aceste preocupări, aveam să mă frământ pentru ele mai târziu.

Deci? Vei permite ca această sabie să canalizeze magia? am întrebat.

Am aşteptat răspunsul quicksilver-ului. Din punct de vedere tehnic, nu conta dacă sabia nu putea canaliza magia. Făcusem chestia asta, ceea ce era impresionant chiar şi pentru mine, şi existau şanse mari să conving quick- silver-ul să se alăture inelelor pentru a deveni relicve. Dacă reuşeam asta, îndeplinisem tot ce promisesem să fac pentru Fisher. Dar mai era şi chestiunea mândriei mele. Voiam să ştiu de ce sunt capabilă în lucrul cu un material atât de fascinant şi de încăpăţânat. Nu puteam trăi fără să aflu...

Ţine-mă cu amândouă mâinile şi numeşte-mă, Lorreth de la Turnurile Sfărâmate, a spus quicksilver-ul.

Lorreth părea puţin dezorientat.

— Eu? a spus cu voce tare.

Eprivilegiul tău.

Războinicul m-a privit, în el dându-se o luptă. Se părea că, în Yvelia, la fel ca în Zilvaren, era dreptul fierarului care a creat lama

Scanat cu CamScanner

să îi dea un nume. Lorreth părea cuprins de vinovăţie. Eu însă nu aveam nicio reţinere. Lama nu ar fi fost completă, nu aş fi putut s-o termin fără Lorreth.

— Haide, i am spus. Ai auzit. Dă-i un nume.

Războinicul s-a hotărât. Ezitarea încă i se vedea pe chip, dar şi-a pus amândouă mâinile pc mâner şi a ridicat lama, vorbind tare şi clar.

— Te numesc Avisiâth. Cântecul Ncrostit. Zorii Răscumpărării.

în momentul în care a terminat de vorbit, o flacără albastră a alunecat pe lama săbiei, lăsând rune în urma sa, lângă textul pe care îl gravasem. Apoi, o lumină albă strălucitoare a izbucnit din Avisi6th. Orbitoare şi puternică, s-a ridicat drept în aer – un stâlp de energie care a transformat noaptea în zi. Pământul de sub picioarele noastre s-a cutremurat.

Fisher a scos un strigăt surprins, bucuria strălucind pe faţa lui în timp ce urmărea coloana de energie spre cer.

— Suflarea îngerilor, Frate! a strigat el. *Adevărata suflare a îngerilor, fir-ar să fie!*

Scanat cu CamScanner

30.

JURĂ

Când Fisher m-a condus înapoi la cortul lui, în tabără era haos. Aproape toată lumea văzuse coloana de suflare a îngerilor luminând cerul de dinainte de răsărit. Cei care n-o văzuseră le puneau întrebări celor care o văzuseră, şi toţi erau cuprinşi de entuziasm. Fisher îl sfătuise pe Lorreth să meargă la culcare până când avea să vină să-l ia, mai pe seară. Acesta plecase încă năucit în direcţia cortului său, ţinând-o pe Avisieth la fel cum ar fi ţinut un nou-născut în braţe. Carrion decisese că nu mai avea chef să meargă înapoi pe deal şi anunţase că va dormi la forjă.

între timp, nu aveam nicio idee ce însemna suflarea îngerilor sau cum ar fi fost utilă pe câmpul de luptă. Mă dureau toate şi nu puteam gândi clar şi, sincer, nici nu-mi mai aminteam cum mă cheamă. M-am prăbuşit într-un scaun imediat ce Fisher m-a adus în cort, dar el a dat din cap, trăgându-mă din nou de încheieturi.

— Nici vorbă, micuţă Osha. Hai. Uite. O să dormi în pat.

— Cu tine?

Era o provocare. Eram gata să n-o mai iau pe ocolite. Fisher s-a încruntat pentru o secundă. Părea frustrat, dar a dat din cap.

— Trebuie să vorbesc întâi cu Ren. Dar da. Voi dormi aici.

Scanat cu CamScanner

Cu tine.

— Bine atunci.

— Dar mai întâi ai nevoie de o baie, a spus strâmbându-se.

Nu puteam să mă supăr pe el. Petrecusem cincisprezece ore trudind într-o forjă încinsă şi dovada era transpiraţia şi jumătate din ţărâna din Innir sub unghii. Părul îmi era rigid de la transpiraţie – degetele ini se

Scanat cu CamScanner

încurcau când încercam să-l dau pe spate. Nu-mi doream nimic mai mult decât să fiu curată, dar când am încercat să mă conving să traversez cortul spre cada frumoasă din cupru pe care Fisher a creat-o din fum, mi-am dat seama că picioarele nu mă ascultau. Nu mai aveam energie nici măcar să vorbesc.

Fisher m-a privit şi m-a ridicat în braţe. Altădată ar fi rostit vreo remarcă tăioasă. „Iată, micuţă Osha. Exact ca fluturele după care te-am numit. Atât de slabă. Atât de vulnerabilă.” Dar, de data asta, n-a spus nimic în timp ce m-a dus spre cadă şi m-a aşezat cu grijă. I-am simţit privirea arzătoare pe piele în timp ce mă ajuta să-mi scot hainele. Am scos un şuierat, neputând să-mi ridic braţele deasupra capului, şi el a renunţat complet, făcând mici particule de nisip, ce arătau ca stelele nopţii, să alerge peste corpul meu şi să mă ajute să scap de haine.

Nici măcar după o lungă zi de muncă la forja lui Elroy nu mă simţisem vreodată atât de murdară. Kingfisher s-a uitat la mine de parcă aş fi fost cea mai uimitoare fiinţă pe care o văzuse vreodată. De parcă nu vedea murdăria şi epuizarea lipindu-se de mine ca o a doua piele. Părul lui negru ca miezul nopţii. Ochii lui verzi ca jadul. Maxilarul acela puternic. Buzele pline care îmblânzeau liniile masculine ale celorlalte trăsături. Runele de la gâtul lui pulsau ca o bătaie de inimă în timp ce m-a ridicat din nou şi m-a coborât uşor în cadă.

Am suspinat uşurată. Apa avea temperatura perfectă; căldura mi-a pătruns în corp, relaxând tensiunea din articulaţii şi masându-mi muşchii încleştaţi. Era pur şi simplu divin.

Fisher a îngenuncheat pe podea, sprijinindu-şi antebraţele de marginea căzii de cupru. M-a privit cu un foc în ochi care m-a dezgolit şi mai mult decât eram deja.

Cu un efort ridicol, mi-am ridicat mâna din apă suficient de mult cât să o ating pe a lui. Nu s-a dat înapoi. Ridicându-şi degetele, şi-a schimbat poziţia. Era o mişcare aproape imperceptibilă. Subtilă, dar cu semnificaţie profundă: vârfurile degetelor lui au rămas peste degetele mele.

Ne sărutaserăm, ne linseserăm, ne-o trăseserăm până la epuizare, îşi golise esenţa în mine, urlând când îşi dăduse drumul, dar acest mic contact era cel mai intim moment pe care

Scanat cu
CamScanner

îl avuseserăm. M-am minunat privind degetele noastre atingându-se, o serie de emoţii luptându-se să-mi capteze atenţia.

Scanat cu
CamScanner

Fisher şi-a sprijinit bărbia de antebraţe şi a suspinat.

— Ce e? am şoptit.

A reflectat pentru o clipă, părând să decidă dacă să răspundă la întrebare. Apoi a spus:

— Am greşit, să ştii. Eşti o hoaţă bună.

— Ce am furat?

Dar el a zâmbit uşor şi trist, dând încet din cap.

— Odihneşte-te puţin. Apa va rămâne caldă. Mă întorc imediat ce vorbesc cu Ren.

M-am trezit simţind nişte mâini create pentru violenţă care îmi săpuneau blând scalpul. Nimeni nu-mi mai spălase vreodată părul înainte. Era o experienţă pe care doream s-o simt la nesfârşit. Dar numai cu el, cu Fisher.

A doua oară când m-am trezit, mă ridica din cadă. Magia lui zumzăia peste corpul meu gol, lăsându-mă uscată în braţele lui. Nu-mi doream haine. Voiam să fiu goală, şi voiam ca şi el să fie gol, dar pantalonii scurţi albăstrui şi bluza pe care le-a creat din nimic erau moi ca untul şi foarte drăguţe, lăsându-mi pielea aproape descoperită. Sunetele taberei militare de afară s-au estompat, lăsând cortul într-o tăcere binecuvântată, în timp ce Fisher m-a aşezat în pat şi s-a strecurat imediat în spatele meu.

A treia oară când m-am trezit era întuneric, şi stomacul meu chiorăia suficient de tare încât să trezească şi morţii. Braţul lui Fisher era aruncat peste mijlocul meu, unul dintre picioarele lui împletit cu ale mele, greutatea şi căldura corpului înconjurându-mă într-un mod liniştitor. Am stat nemişcată cât am putut, savurând întunericul liniştit şi sunetul uşor al respiraţiei lui Kingfisher. A trecut o jumătate de oră. Trebuia să mă ridic şi să merg la toaletă în curând, dar, deocamdată, voiam să rămân aici şi să absorb acest moment.

Războiul ne bătea la uşă. Ziua de mâine era incertă. De fapt, şi ziua de azi era incertă, dar acest mic moment era real. Era aici, cu adevărat, şi nu voiam să-l las să plece. Am încercat să mă relaxez şi să-l savurez, dar un gând mi-a pătruns în minte în timp ce stăteam întinsă. Un gând care nu putea fi ignorat.

Scanat cu
CamScanner

Făurisem o sabie Alchimerană. Eu, o hoaţă de buzunare din Zilvaren. învăţasem să négociez cu quicksilver-ul şi făcusem o înţelegere cu el, iar acum Lorreth avea o armă care canaliza cantităţi uriaşe de energie.

Cu câteva luni în urmă, nu mi-aş fi putut imagina că asta era cu putinţă, însă acum, multe lucruri păreau posibile. Trebuia să merite încercarea, nu?

Cu grijă, mi-am extins gândurile, căutând zumzetul quicksilver-ului. L-am găsit uşor şi, o, zei, era tare zgomotos. Atât de zgomotos. Prea zgomotos ca să mai pot gândi în preajma lui. Asta era ce suporta Fisher? în fiecare oră de veghe?

Annorath mor!

Annorath mor!

Am tras adânc aer în piept şi am ridicat o rugăciune tăcută către zei. *Salutare?*

Incantaţia a încetat.

Kingfisher s-a mişcat în somn, scoţând un suspin tulburat, dar nu s-a trezit. Mi-am muşcat buza de jos, îmbărbătându-mă. Dacă eram rapidă, totul putea lua câteva momente. Ezitând, mi-am extins iar gândurile, şi am încercat să ating limitele până când am simţit greutatea neliniştită a quicksilver-ului. Ar fi trebuit să mă pregătesc pentru asta. Să mă gândesc ce vreau să spun. Dar nu mă pregătisem, şi câte ocazii aveam să mai am?

— *Sunt Saeris. Sunt o Alchimistă. Eu...*

— *Noi ştim cine este ea,* a şuierat quicksilver-ul. *Ea e răsăritul. Ea e luna. Ea e cerul. Ea e oxigenul din plămânii noştri.*

-Eu...

Nu am ştiut cum să răspund. De ce ar spune asta? Eu eram răsăritul, cerul, oxigenul? Am dat din cap, nu era timp de ghicitori.

— *Vreau să-l părăsiţi pe Fisher,* am izbucnit.

— *Să-l părăsim?* a întrebat quicksilver-ul cu voce mirată.

— *Da. Să-l părăsiţi. Trupul lui. Vreau să ieşiţi din el. Voi*

Scanat cu CamScanner

face o înţelegere cu voi...

— *Nu putem să-l părăsim. Noi suntem el.*

O mulţime de voci suprapuse – un cor de ecouri, livrând o veste pe care nu voiam să o aud.

— *ElesteFae. Voi sunteţi... voi sunteţi...* Nu aveam habar ce era. Nu cu adevărat. Ce dracu ar fi trebuit să spun? Trebuia să menţin o conversaţie simplă.

— *Voi sunteţi quicksilver. Nu ar trebui să* vd *legaţi de fiinţe vii.*

— *Noi ne legăm de tot felul de arme.*

— *Fisher nu este o armă! El este... el este o fiinţă vie, care respiră...*

420

— Armă, a spus quicksilver-ul. *Cea mai bună. Noi suntem el. El este* wi. No *putem pleca. Am muri.*

— Voi *veţi muri? Sau Kingfisher?*

— *Toţi,* a accentuat quicksilver-ul. *Suntem toţi un singur lucru. O singura armă.*

Fra fie ridicol, fie încăpăţânat, una din două. Şi nu aveam chef de asta.

— V-df *putea ghida* sd *ieşiţi afară. Pot să vă simt în el. V-aş putea pune înapoi cu quicksilver-ul de la Cahlish? Sau v-aş putea făuri în cea mai impresionantă lamă care a existat vreodată...*

— *Am fost uniţi acum sute de ani. Nu putem fi desfăcuţi.*

— *li faceţi rău.* Chiar şi în gând, vocea mea părea să se frângă de emoţie. *Suferă din cauza voastră.*

Quicksilver-ul a tăcut. Puteam să-l simt gândind.

Dar nu pentru mult timp.

— *Noi suntem el. El este noi. Toţi suferim, Alchimisto. Nu-i nimic de făcut.*

— *Deci veţi continua să-l forţaţi să continue până când se va prăbuşi? Până când va muri? Dacă îl omorâţi, ce se întâmplă atunci?*

— *Atunci facem ceea ce fac toate lucrurile muritoare. Ne întoarcem în pământ, în mare şi în cer. Dormim. Evoluăm. Ne schimbăm. Transcedem.*

— *îi furaţi viaţa,* m-am răstit. *N-aveţi niciun drept...*

Scanat cu CamScanner

— Noi i-am dat viaţa. Un băiat. Doar un băiat. Era tânăr când a intrat în bazinul nostru. Nu ar fi trebuit să supravieţuiască. Dar era puternic, şi sălile măreţe ale universului răsunau de hotărârea lui. I-am permis să trăiască pentru ca el să-şi îndeplinească scopul. Ne-am legat de el ca să supravieţuiască.

— Şi... nu există altă cale? Ca el să trăiască fără...

— Zarurile astea au fost aruncate cu secole în urmă. Ne-am acceptat soarta, Alchimisto. Cu toţii.

Am priceput subînţelesul din cuvintele quicksilver-ului. Voia să înţeleg că Fisher se resemnase. Că îi permisese quicksilver-ului să se lege de el şi că el înţelegea ce însemna asta. Dar eu nu puteam să accept. De ce ar fi făcut o înţelegere care, în final, avea să-l coste propria minte?

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Nu puteam accepta. Nu voiam. Trebuia să existe o cale să conving pe quicksilver-ul să plece de bunăvoie din trupul lui Fisher. Dacă putusem să-l conving pe cel din sabia Danyei

Scanat cu
CamScanner

să se lase refaurit şi să canalizeze magia din nou, cu siguranţă puteam găsi vreo înţelegere care să-l determine să plece din trupul bărbatului care dormea lângă mine.

M-am speriat când ceva mi-a atins obrazul. Ochii mi s-au deschis şi.., of. Fisher nu dormea, de fapt. Grozav. Exact ce-mi trebuia. Dacă voiam să négociez cu quicksilver-ul, nu voiam ca el să afle. Era învăluit într-o tristeţe adâncă atunci când a îndepărtat lacrima care îmi aluneca peste nas.

— Bănuiesc că n-a mers cum te aşteptai, a şoptit.

Am suspinat.

— Ai auzit totul?

A dat uşor din cap.

— Doar fragmente din ce ţi-a spus. Dar a fost destul de uşor să ghicesc despre ce vorbeai, bazându-mă pe răspunsurile lui.

La naiba. Ar fi trebuit să-mi ţin gândurile pentru mine. Acum ştia că am tot scormonit. Nu era cel mai plăcut sentiment. Ar fi trebuit să-mi văd de treaba mea.

De parcă ar fi ştiut la ce mă gândesc, a spus:

— Aşteptam să văd dacă vei încerca să-l smulgi din mine.

— Nu eşti supărat?

Gura i s-a curbat într-un zâmbet trist. A închis ochii, suspinând.

— Desigur că nu. Cum aş putea fi supărat? Voiai să mă ajuţi. Dar acum ştii. Nu e doar infiltrat în mine. E parte din mine. Fără el, oricum voi muri. Deci, e...

Renfis a dat buzna în cort, îmbrăcat în armură completă. Expresia de pe chipul lui era sălbatică, faţa murdară de pământ. M-am ridicat, apucând cearşafurile şi strângându-le la piept, alertă şi pregătită. Conversaţia era deja uitată. Quicksilver-ul era deja uitat. Faptul că nu purtam mare lucru sub cearşafuri era, de asemenea, uitat. Ren a înjurat printre dinţi în vechea limbă Fae, uitându-se în altă parte când m-a văzut.

— O, zei. Scuze. Credeam că eşti la Cahlish, Saeris. îmi cer scuze, serios, dar am nevoie de el.

Fisher era deja în picioare, o umbră înceţoşată care a traversat cortul într-o secundă. Când s-a oprit lângă bibliotecă, era deja îmbrăcat în armura de piele neagră, cu colanul la gât şi ochii fioroşi.

Scanat cu
CamScanner

— Ce este? a întrebat el răstit.

— Hoarda. Sunt iar la maluri, a rostit Ren sec. S-a dezlănţuit iadul acolo.

— Futu-i!

Brusc, peretele de tăcere care căzuse peste cort când mă dusese la culcare s-a spart, iar sunetul haosului s-a prăbuşit asupra noastră. Ţipete şi strigăte. Bubuiturile a sute de picioare alergând prin noroiul lipicios. Comenzi strigate dintr-o parte în alta a taberei. Şi, sub toate, ritmul constant şi loviturile de baros care loveau gheaţa groasă.

BUM!

BUM!

BUM!

— Futu-i! a repetat Fisher.

O umbră lungă, neagră şi ondulată a apărut în mâna sa, devenind Nimerelle.

— Iartă...

— Nu. Nu-i nevoie de scuze. Nimeni n-a fost rănit. E doar o demonstraţie. Abia vreo mie dintre ei. Totuşi, ar trebui să vii, a continuat Ren în grabă.

— Ne vedem la râu. Saeris, ar fi mai bine să rămâi aici...

— Nu. Vin şi eu. Punct. Gata.

Mă săturasem să mi se tot spună să aştept, să stau, să mă ascund unde e sigur. Nu aveam de gând să stau aici, plimbându-mă prin cort în timp ce Fisher, prietenii mei şi întreaga tabără militară le ţineau piept monştrilor Iui Malcolm. Nici vorbă. M-am dat jos din pat, fără să-mi pese că port doar nişte pantaloni scurţi şi o bluză. Fisher s-a ocupat oricum de asta. Până să ating covorul cu picioarele goale, eram îmbrăcată în haine negre de luptă şi o cămaşă neagră cu mânecă lungă, care se potrivea cu ele.

Ren l-a privit pe prietenul său, aşteptând un răspuns.

— Fisher?

Fisher m-a privit fix. Aroganţa sa dură de acum două săptămâni dispăruse, înlocuită de precauţie.

— Singura situaţie în care rămân în cort este dacă mă forţezi, am spus cu vocea tremurândă.

Scanat cu
CamScanner

Şi iată-1. Momentul în care avea să mă câştige sau să mă piardă definitiv. Dacă îmi ordona să rămân şi îmi răpea voinţa, nu conta cât de mult se schimbaseră lucrurile între noi. Nu conta cât de multă nevoie aveam de el. Nu i-aş mai fi vorbit niciodată. Nu l-aş mai fi privit niciodată. 'Iotul s-ar fi terminat înainte să înceapă. Asta m-ar fi durut, dar nu la fel de mult precum trădarea lui. Am aşteptat, rugându-mă la zeii pe care abia ii cunoscusem să ia decizia potrivită.

Fisher a înghiţit greu.

— Nu te duci la Cahlish? a întrebat încet.

— Nu. Categoric.

Să fiu exilată la Cahlish ar fi fost şi mai rău. Atât de departe încât un întreg lanţ muntos m-ar fi despărţit de luptă? Nu l-aş fi iertat niciodată. N-aş fi putut, chiar dacă aş fi încercat.

Nu face asta, Fisher. Te rog. Să nu mă trimiţi nicăieri.

Şi-a încleştat maxilarul. Luase o decizie. M-am pregătit, aşteptând ca o poartă de umbre să se materializeze, dar…

— Dacă vii, promiţi că o să stai lângă mine? a întrebat.

Genunchii mei erau cât pe ce să cedeze. Am răspuns repede, înainte să se răzgândească:

— Da. Absolut da.

— Şi dacă îţi spun să stai undeva până trece pericolul?

— O să stau.

— Şi dacă îţi spun să fugi?

— O să fug.

Şi-a mijit ochii frumoşi.

— Jură.

— O promisiune nu mă leagă în felul în care te leagă pe tine.

— Ştiu. Dar oamenii tot fac promisiuni între ei, chiar dacă pot fi încălcate, nu-i aşa? Pentru că au încredere că celălalt îşi va respecta cuvântul.

-Da.

— Atunci jură, micuţă Osha, iar eu o să am încredere în tine.

Un val de emoţie fierbinte m-a lovit în piept. Ăsta era genul de bărbat cu care voiam să fiu.

— Jur.

Kingfisher a dat din cap, acceptându-mi promisiunea.

Scanat cu
CamScanner

— Bine atunci. Fie.

Repede, s-a dus la cufărul de la picioarele patului şi a deschis capacul, scoţând o bucată lungă de material. L-am recunoscut imediat. Era pachetul pe care Fisher îl prinsese de şaua Aidei când fugiserăm de la Palatul de Iarnă. Ren a făcut ochii mari când Fisher l-a întins pe pat şi a desfăcut straturile de material, descoperind sabia din interior.

Scanat cu CamScanner

Nu era doar o sabie. Era sabia care declanşase totul. Cea pe care o smulsesem din bazinul de quicksilver încremenit din palatul Madrei. Mânerul lui Solace sclipea în lumina focului, argintiu strălucitor acum, tarâ urmele de uzură care îi tociseră tăişul. Era o armă superbă. Genul despre care se cântau balade. Mânerul era decorat cu o semilună, coarnele ei atât de apropiate, încât aproape se atingeau pentru a forma un cerc întreg. Un text curgea în jurul mânerului, coborând peste garda cruciformă şi revărsându-se de-a lungul tăişului, scris în vechea limbă Fae.

Fisher s-a întors şi mi-a întins sabia.

— Oasele tatălui meu se odihnesc undeva în Zilvaren. Sabia lui a stat acolo în ultimul mileniu, ceea ce...

A făcut o pauză, cumpănind sabia.

— Ceea ce o face acum mai degrabă din Zilvaren decât din Yvelia, cred. Aerul era în flăcări, prea fierbinte ca să mai respir. Fisher a desprins o teacă de piele de pe peretele cortului şi a coborât-o, băgând-o pe Solace înăuntru. Fără cuvinte, mi-am ridicat braţele în timp ce el îmi înfăşură centura tecii în jurul taliei. Mâinile lui lucrau abil, reglând centura pe talia mea mult mai îngustă, şi tot ce puteam face era să nu izbucnesc în plâns.

Sabia tatălui său?

Ren stătea în picioare, cu braţele încrucişate pe piept, privind. Privirile noastre s-au întâlnit, iar îngrijorarea mi-a umplut pieptul. Oare avea să mă judece? Avea să fie furios pentru că o moştenire Fae preţioasă era predată în mâinile unei fiinţe umane? Desigur că nu. Expresia lui Ren era una de satisfacţie profundă. Părea să spună: „Bine. în sfârşit. Asta a fost menirea ta dintotdeauna, Saeris Fane.”

Fisher s-a îndreptat şi m-a măsurat din priviri.

— Bine. Eşti gata?

-Da.

Inima îmi bubuia în piept, şi totuşi mă simţeam echilibrată, cu greutatea săbiei la şold.

— Fii hotărâtă şi nemiloasă în faţa morţilor răi, a spus Fisher.

Ren mi-a pus o mână pe umăr.

Scanat cu CamScanner

— Şi dacă o să-ţi vezi sufletul despărţit de trup, comandă o băutură în prima cârciumă pe care o întâlneşti În lumea de dincolo. Achităm noi nota când ajungem acolo.

31.

RÂUL DARN

Fulgerele îşi treceau ghearele prin cerul nopţii. Ploaia torenţială ne biciuia, îngheţându-ne, în timp ce alergam de-a lungul marginii vestice a taberei militare. Ren şi Fisher erau nişte fantome întunecate, înceţoşate prin haos, strecurându-se direct prin focurile de tabără deja răsturnate şi înconjurând grupuri de războinici care încercau să rostogolească bolovani uriaşi spre marginea îngheţată a râului.

Fisher rămânea în spate ca să mă aştepte, dar eu eram oricum pe urmele lor, alergând cât mă ţineau picioarele.

De cealaltă parte a Damului, am văzut o linie de vampiri flămânzi care trosneau şi mârâiau la marginea gheţii. Puteam să le disting dinţii sfărâmaţi şi limbile distruse chiar şi prin perdeaua de ploaie care lovea. Noaptea era puţin mai caldă decât fusese în ultimele zile în Irrin, iar mirosul care plutea peste râu – de carne putrezită şi de sânge, aspru şi metalic – m-a făcut să vomit. Am început să respir pe gură, abia reuşind să-mi stăpânesc stomacul.

Fisher şi Ren s-au oprit brusc într-o curbă a râului, unde malurile înzăpezite erau cele mai apropiate şi formau o strâmtoare. Doar cincizeci de paşi despărţeau Irrinul de Sanasroth aici. Nu le-ar fi luat mult mâncătorilor să traverseze.

Panica trăia şi respira în venele mele, umflându-se în fiecare secundă, dar am strâns-o cu un pumn de fier, refuzând să mă predau.

— De ce nu sunt la fel de mulţi aici? am gâfâit.

Erau vampiri pe malurile opuse, da, dar nici pe departe atât de

Scanat cu CamScanner

mulţi ca mai jos, unde râul era mai lat.

— Apa curge încă pe sub gheaţă. Curentul e mai puternic aici, unde apa trece prin acest canal. Asta înseamnă că gheaţa e mai subţire, a spus Fisher.

— Şi ei ştiu asta? am întrebat neîncrezătoare.

— Nu pentru c-ar fi deştepţi, a completat Ren. Vampirii nu pot trece peste ape curgătoare. Simt curentul aici şi le e frică. Dar, inevitabil, unul dintre ei va îndrăzni să păşească pe gheaţă. Apoi, ceilalţi îl vor urma.

— Când o vor face, suntem aici să ne asigurăm că nu trec dincolo, a spus Fisher.

Privea cu ură haita de vampiri care se îmbrânceau pe malul opus. Avea o privire distantă şi părea tulburat.

— N-a venit nici de data asta, a murmurat.

N-aveam nevoie să întreb cine. Eu şi Ren deja ştiam că se referea la Malcolm. Regele vampirilor, cel cu păr argintiu, nu era pe nicăieri. în seara asta îşi trimisese servitorii să-i facă treburile murdare şi nu binevoise să apară el însuşi. Nu-mi părea rău. Vederea lui Malcolm, stând de cealaltă parte a râului, trezise în mine o frică viscerală care îmi tot zguduia oasele. Nu era mai înalt decât un mascul Fae obişnuit. De fapt, era mai slab decât cei mai mulţi războinici din tabără. Dar senzaţia de putere pe care o răspândea era copleşitoare; simţisem cum mă împinge şi mă trage, cău- tându-mi punctele slabe, de parcă ar fi vrut să mă facă să îngenunchez supusă. Dacă aş mai fi trăit o mie de ani şi nu i-aş mai fi văzut faţa de mort, tot n-ar fi fost de ajuns.

BUM! BUM!

BUM! BUM!

Ca ritmul bătăilor unei inimi, sunetul baroaselor care izbeau gheaţa groasă îmi răsuna în urechi.

Fiţi gata! a spus Fisher.

Fumul i-a ieşit în valuri din mâini, formând o baltă întunecată la picioarele lui. S-a furişat spre marginea râului, dar s-a oprit acolo, fără să meargă mai departe.

Dinspre est s-au auzit urlete – strigăte furioase de război. Am privit masa de trupuri care se zvârcoleau de pe ambele maluri ale Damului,

Scanat cu CamScanner

teroarea şi uşurarea ţinându-se de mână în pieptul meu când am văzut primul val de vampiri alergând pe gheaţă, dar şi faptul că uriaşii spărgători de gheaţă reuşiseră să sfărâme suprafaţa râului îngheţat.

— Au trecut, a observat Ren. S-a terminat acum. Câteva lovituri zdravene în plus...

De parcă mulţimea de vampiri cea mai apropiată de noi ar fi ştiut că aceasta era ultima lor şansă, un bătrân zdrenţăros, cu jumătate de maxilar atârnând liber, a păşit îndrăzneţ pe gheaţă. Cămaşa lui era sfâşiată, lipindu-i-se de trupul slăbănog. Pantalonii îi erau rupţi şi murdari, atârnând de şoldurile proeminente. Maxilarul i se mişca din când în când, iar din crăpătura largă a buzelor se scurgea un fel de sânge negru.

A traversat râul târşindu-se pe picioare putrede. Vreo treizeci de metri mai încolo, spre tabără, Darnul s-a spart, iar gheaţa a gemut şi a cedat sub presiunea baroaselor şi securilor. Vampirii au căzut prin fisurile care se lărgeau, scufundându-se în apele care curgeau dedesubt.

Morţii nu înotau. Nici nu pluteau. Câţiva dintre mâncătorii însetaţi de sânge s-au agăţat de bucăţi de gheaţă, folosindu-le ca să plutească deasupra apei, dar degeaba. Cei mai hotărâţi dintre ei s-au ţinut vreo zece secunde înainte ca mâinile lor lipsite de viaţă să-şi piardă aderenţa, şi corpurile să se scufunde în râul agitat.

Bătrânul care traversa către noi trebuie să fi avut oasele goale ca o pasăre. Gheaţa rezista sub picioarele lui pe măsură ce se apropia, ceea ce Ie-a dat tovarăşilor săi curaj. O femeie l-a urmat. Faţa ei era distrusă, ochii îi lipseau, obrajii îi erau sfâşiaţi. Rănile păreau proaspete, încă roz pe alocuri. Cu o zi sau două în urmă, era încă în viaţă.

Purta un şorţ cu pete maronii de sânge. Arăta ca şorţurile bucătăre- selor de la Palatul de Iarnă. Lucrase oare la vreo proprietate elegantă, pe undeva? Ieşise pentru o clipă să scape de căldura bucătăriei, să vadă vreo stea de pe cerul nopţii? Un coşmar groaznic sărise din umbre şi îi sfâ- şiase faţa în timp ce se hrănea cu ea?

Scanat cu CamScanner

Apoi, un băiat gol şi slăbănog.

O femeie cu mâinile înnegrite şi bucle întunecate, târând în urma ei o păpuşă fără viaţă. Stomacul mi s-a răsucit când mi-am dat seama că nu era o păpuşă. Era un bebeluş, găurit de sute de urme de dinţi, ca şi cum ar fi fost o pernă cu ace.

428

— Zei şi păcătoşi, am şoptit. Ce-i asta?

— Iadul pe pământ, a răspuns Renfis posomorât.

— Vine fără încetare peste noi.

Curând, cel puţin douăzeci de vampiri ajunseseră pe gheaţă. Ceilalţi rămăseseră la mal, refuzând să înainteze, fie prea copleşiţi de senzaţia apei care curgea aproape, fie opriţi de vreo comandă tăcută. Dar cei douăzeci de pe gheaţă erau destui cât să dea de gândit.

— Sunt aproape la jumătatea drumului, a mormăit Ren.

— în momentul în care trec, le iau capetele, a mârâit Fisher.

Ploaia a devenit şi mai puternică, lovind corturile şi stingând focurile abandonate din tabără. Ne biciuia pielea, udându-ne hainele şi li- pindu-ne părul de scalp. Am urmărit apropierea lentă, dar hotărâtă, a vampirilor şi a trebuit să întreb:

— De ce aşteptaţi? De ce nu acum?

— Suntem legaţi de regulile războiului, a spus Fisher. Nu putem folosi magia pentru a ataca sau afecta un inamic până când acel inamic nu ne-a încălcat graniţa. Oricum, magia noastră nu funcţionează pe pământul care ţine de Sanasroth. Magia Fae are nevoie de lumină şi de viaţă ca să supravieţuiască. Şi de cealaltă parte a râului nu e nimic în afară de moarte, întuneric şi putregai. Graniţa dintre ţările noastre se află pe linia de mijloc a Damului. Dar în momentul în care ticăloşii ăştia trec...

S-a întâmplat chiar în momentul în care a spus-o. Bătrânul cu maxilarul sfărâmat s-a împleticit dincolo de mijlocul râului. Ren şi Fisher au acţionat la unison, îndreptându-şi puterile asupra lor. Aerul pârâia de energie. Dinţii îmi vibrau. Amândoi războinicii s-au mişcat cu precizie letală. Ren şi-a tras mâna înapoi şi a aruncat o minge de lumină alb-al- băstrie înspre cerul de oţel cenuşiu. în aceiaşi timp, o rafală de vânt negru ca cerneala a ţâşnit din mâinile întinse ale lui Fisher. Vântul l-a lovit pe vampir în piept, urlând în

Scanat cu
CamScanner

jurul lui şi arzându-i resturile de haine, pielea descuamată, oasele galbene şi goale ale cutiei toracice. Vampirul s-a smucit, înfuriat de atac, dar a continuat să înainteze.

Un pas. Doi,

Vântul i-a smuls ce mai rămăsese din maxilar... şi apoi, sfera strălucitoare a lui Ren s-a prăbuşit pe râu. A explodat într-o cupolă de lumină şi căldură, care a sfărâmat gheaţa fragilă de la un mal la altul. Ceilalţi

vampiri care mai stăteau pe malul Sanasrothului ţipau şi urlau pe măsură ce cădeau în adâncurile repezi şi dispăreau.

De-a lungul şi de-a latul râului, gheaţa era sfărâmată, drumul impracticabil. Cu alte cuvinte, totul era în siguranţă.

Un strigăt de bucurie s-a ridicat printre Fae din Yvelia, obraznic şi plin de dispreţ. De câte ori nu stătuseră pe acest mal şi nu trimiseseră fiarele lui Malcolm înapoi la Ammontraieth, cu cozile lor putrede intre picioare?

Innir era un uroborus – un şarpe care se mânca pe sine. Scopul său nu avea să fie niciodată îndeplinit. Avea să mai fie mereu o altă noapte, râul avea să mai îngheţe, şi avea să mai fie nevoie de un batalion de războinici pentru a ţine hoarda la distanţă şi a fi pregătiţi în cazul în care, într-o zi, avea să treacă. Gândul era epuizant. Unii dintre aceşti războinici erau aici de zeci de ani, îndeplinind aceeaşi sarcină în fiecare noapte. Atât de mult, încât *botezaseră* locul. îşi construiseră case aici. Aveau familii, naiba s-o ia de treabă! Pentru că, fără fiinţe dragi aproape şi o oarecare iluzie a normalităţii, ce fel de viaţă era asta? Fără niciun ajutor de la Belikon...

— Malul! Priviţi malul!

Strigătul era plin de groază. Mi-a oprit gândurile imediat. Kingfisher s-a întors, privind către tabără cu faţa palidă ca zăpada. Quicksilver-ul din ochi forma tipare schimbătoare în timp ce scotocea malul râului, căutând cauza alarmei.

A găsit-o înaintea mea. Renfis, de asemenea. Amândoi s-au încordat, un suspin de groază strecurându-se de pe buzele lui Ren.

— Ce? Nu... *nu* se poate. Asta nu-i... posibil.

Scanat cu CamScanner

Dar acum puteam s-o văd. Printre stâncile îngheţate şi noroiul răscolit, ceva ieşea din râu. Şi avea dinţi la fel de ascuţiţi ca lamele de ras.

— *Breşă! Breşă! Breşă!*

Avertismentul s-a răspândit ca focul.

— Du-te! Rămân eu cu ea, i-a spus Ren lui Fisher.

— Ţine ţi promisiunea şi rămâi aici, Osha, mi-a spus Fisher.

Devenise sălbatic într-o fracţiune de secundă. Pielea lui răspândea o strălucire palidă stranie, pletele lui întunecate bătute de un vânt invizibil. Nu mi se păruse niciodată foarte uman, dar acum, în echilibru fragil pe marginea primejdiei, era extrem de Fae.

Scanat cu CamScanner

- Rămân. Promit.

Un tunet răsunător mi-a înăbuşit cuvintele, dar Fisher a dat din cap, ochii lui zăbovind asupra mea o jumătate de secundă, şi apoi a dispărut.

— Mai sunt! Trec mai mulţi! a strigat o războinică.

Intr-adevăr, vampirii care rămăseseră pe mal alunecau acum pe zăpada murdară şi cădeau în râu. I-am privit cum erau purtaţi de curent câte doi-trei, zgâriindu-se orbeşte între ei, încercând să ajungă de cealaltă parte. Dar unii dispăreau şi nu mai reveneau. Am privit îngrozită cum tot mai mulţi vampiri începeau să iasă din apă.

— Pregăteşte-te, a spus Ren încordat. Să le urăm nenorociţilor bun-venit cu nişte oţel.

Şi noi... a şoptit o voce entuziastă. *Şi noi! Şi noi!*

Solace. Lama cu mânerul în formă de semilună era o sabie divină, la urma urmei. Evident că avea quicksilver. Şi era trează. Vie. Ascultând. Vorbind. Vorbind cu *mine.*

N-am avut la dispoziţie nicio clipă ca să mă minunez de ce mi se întâmpla. Trei vampiri se târau pe malul nostru şi nu fuseseră încetiniţi deloc de înotul prin apa îngheţată. Primul s-a scuturat ca un câine, şi-a descoperit colţii, ne-a văzut şi s-a mişcat. Cu mişcări nefireşti şi sacadate, copilul gol a galopat pe mal în patru labe, ghearele sale ascuţite lăsând găuri în zăpadă. Ren i-a întâmpinat atacul cu o lovitură de sabie, abia mişcându-se când şi-a rotit lama şi i-a desprins capul de pe umeri.

Bătrânul a venit următorul, deşi nu la fel de repede. Era afectat de magia lui Fisher şi abia a reuşit s-o ia la fugă când a venit spre noi. Ren s-a rotit, lovind cu lama în sus, şi i-a retezat mâna ce avea ghearele scoase, cu care bătrânul încercase să-l lovească. Cât timp era dezechilibrat, Ren şi-a adus lama cântând prin aer şi i-a luat şi capul.

Mai multe trupuri au ieşit din Dam. Mult mai multe decât cele douăzeci care intraseră când s-a spart gheaţa. Nu avea niciun sens. Ren îi tăia pe măsură ce ieşeau din apă, dar curând erau prea mulţi pentru ca el să-i oprească singur. A trimis sfere în aer care au lovit cu o forţă înspăimântătoare, detonându-se imediat ce atingeau carnea. Mâncătorii au

Scanat cu
CamScanner

izbucnit în flăcări de un albastru pal, împlelicindu-se unii în alţii, ţipând, dar continuând să vină spre noi.

Scanat cu
CamScanner

— *Saeris!* Caută-l pe Lorreth! întoarce-te la forjă! a urlat Renfis. -Nu/

Am scos-o pe Solace, iar o undă de căldură mi-a încărcat braţul. Senzaţia m-a luat prin surprindere. Două secunde mai târziu, stăteam umăr la umăr cu Ren, în faţa a şaizeci de vampiri cu colţii rânjiţi.

Ren s-a uitat la mine de parcă aş fi fost nebună de legat.

— I-ai *promisl* a strigat.

Dând din cap, mi-am ridicat sabia.

— I-am promis că rămân aici. Dacă mă duc singură în întuneric, cu siguranţă voi muri. Ştia că am mai multe şanse dacă sunt cu tine.

Nu putea face nimic. Strângând din dinţi, Ren s-a răsucit, înfigându-şi sabia prin craniul unui vampir atât de desfigurat, încât nu puteam nici măcar să stabilesc dacă fusese mascul sau femelă.

— Fată încăpăţânată, a mormăit. Să nu îndrăzneşti să mori sub paza mea, Saeris Fane! Fisher nu m-ar ierta niciodată dacă singurul lui motiv de a trăi ar fi sfâşiat în bucăţi în prima lui bătălie!

Stai puţin. Ce-a vrut să... Oh, la dracu'! Am ridicat-o pe Solace exact la timp. Vampirul care era gata să se repeadă la gâtul meu a prins tăişul armei direct în gură. Am împins, continuând mişcarea, şi i-am retezat vârful capului.

A căzut la pământ, dar nu terminase cu mine. Din capul lui mai rămăseseră o grămadă de carne sfâşiată şi un fragment din mandibulă, dar părea că era de-ajuns. M-a apucat de picioare, ghearele zgâriindu-mi pielea, picioarele goale lovind zăpada. Un lichid negru, gros ca smoala, a ţâşnit peste cizmele mele.

— Tot capul! Trebuie să iei tot capul! a strigat Ren.

Tot capul. Bine. Puteam face asta. Am tras adânc aer în piept şi mi-am liniştit mintea. Antrenamentul a preluat controlul. Toate orele interminabile petrecute în pod cu prietenii rebeli ai mamei, învăţând cum să folosesc obiectele ascuţite. Cum să-mi mişc corpul. Cum să folosesc mişcările adversarului împotriva lui. Cum să lovesc şi să mă retrag, să lovesc şi să mă retrag, să lovesc şi să mă retrag. Cum să mă

Scanat cu CamScanner

opresc şi să mă concentrez asupra pericolului imediat.

Mandibula şi ceea ce mai rămăsese din trunchiul cerebral al vampirului au zburat în noroi, tăiate brusc. Monstrul a căzut moale la pământ, de data asta pentru totdeauna. Şi am intrat în luptă.

432

A fost o clipă în care vampirii au ieşit mai lent din apă. Ren i-a doborât în valuri, pe măsură ce urcau pe mal, dar m-am dus la marginea apei şi am început să-i tai în bucăţi, înainte să-şi revină.

Solace îmi zbârnâia în mâini, trimiţându-mi valuri de energie în umeri la fiecare lovitură pe care o dădeam. M-am lăsat jos, stabilizându-mi greutatea pe vârfurile picioarelor şi pe şolduri şi m-am lăsat dusă de valul uciderii.

— înapoi, Saeris! Vino înapoi!

Ren avea dreptate. Prea mulţi vampiri ieşeau deodată la mal acum. M-am dat înapoi, sprintenă şi concentrată, şi m-am poziţionat lângă el.

— Eu îi rănesc. Tu îi omori, a mârâit.

O pătură de fum negru a măturat râul, respingând mulţi vampiri care încercau să urce pe maluri. Dacă era fum negru însemna că Fisher era undeva pe-aproape. Uşurarea mi-a inundat sângele ca fulgerul. Am înfipt vârful săbiei prin obrazul unui vampir, ţintuindu-l la pământ, apoi am smuls sabia şi i-am retezat capul cu o a doua lovitură, când Ren mi-a trimis grămadă alt mâncător.

Timpul a încetinit şi s-a întâmplat cel mai ciudat lucru. Ritmul inimii mi-a scăzut. O senzaţie de pace m-a cuprins. Acceptare şi înţelegere. Vampirul din stânga l-a ocolit pe Ren şi a venit direct spre mine. Ştiam că se mişca repede şi, totuşi, părea că aleargă pe nisip afânat. Urma să se aplece şi să încerce să mă doboare – puteam vedea deja planul de atac lipsit de raţiune, care îl făcea să îndoaie genunchii şi să încovoaie umerii. Ghearele de la capetele degetelor, ascuţite ca sticla spartă, s-au curbat, intinzându-se spre mine, în căutarea cărnii.

Răspunsul era simplu. M-am lăsat în genunchi şi am rotit lama în jurul feţei, peste cap, înclinând-o în *sus...* şi totul s-a terminat.

Scanat cu
CamScanner

Capul vampirului s-a rostogolit înapoi pe mal şi a ricoşat când a lovit groapa de trupuri care începuse să se formeze acolo, căzând în râu cu un pleoscăit.

Ren s-a oprit, privindu-mă uimit, cu ochii holbaţi.

— Ce-a fost *asta?* a pufnit.

— Nu ştiu. Doar ...

Restul propoziţiei a fost întrerupt când o pală de fum negru m-a ridicat de la pământ şi, dintr-odată, m-am trezit în braţele lui Fisher.

Faţa lui era pătată de sânge negru, ochii plini de panică.

Scanat cu
CamScanner

— Eşti bine? Ce s-a întâmplat? Eşti rănită?

— Sunt bine. Sunt bine, jur.

îndoiala de pe faţa lui arăta că nu mă credea, dar a dispărut când l-a strigat Ren.

— Le-a dat lecţii, frate. O mânuieşte pe Solace aproape la fel de bine ca tatăl tău.

Ei bine, asta era puţin exagerat. Dar era mai bine decât să-i spună că sunt o povară şi, cu siguranţă, mă mulţumeam cu asta. Fisher m-a privit cu ceva ce semăna foarte mult a mândrie.

— Chiar aşa?

— Povestim mai târziu! a strigat Ren. Suntem destul de ocupaţi acum!

Fisher a intrat iar în modul de luptă. M-a lăsat jos şi s-a dus lângă Ren, magia lui izbucnind într-o perdea de întuneric. De îndată ce a scos-o pe Nimerelle, am ştiut că lupta s-a terminat. Ren se mişca fluid, ţinând la distanţă cu uşurinţă ultimii vampiri, dar a-l privi pe Fisher era cu totul altceva. El nu lovea cu sabia. Nu o mânuia. Lama neagră şi războinicul erau unul şi acelaşi lucru. Mişcările *curgeau.* Oriunde tăia Nimerelle prin aer, lăsând în urmă tentacule de fum, vampirii cădeau ca spicele secerate.

Era deopotrivă frumos şi înspăimântător de privit. Kingfisher transformase uciderea într-o formă de artă.

încă îi admiram mişcările, când o lumină albă strălucitoare a lovit aerul ca un bici pe malul de jos. Pentru o clipă, noaptea a devenit zi. Fire brute şi nefiltrate de putere au scormonit marginea Damului, căutând mai multe ţinte deodată, şi strigăte surprinse s-au ridicat de-a lungul malului, în timp ce războinicii angajaţi în luptă şi-au văzut inamicii izbucnind în flăcări ca nişte torţe.

Era Lorreth – Lorreth şi suflarea îngerească pe care i-o dăduse Avisieth –, iar vederea lui mi-a aprins sufletul.

Fisher a mai lovit o dată cu Nimerelle, tăind gâtul victimei sale atât de repede, încât a durat câteva momente până s-o vadă cum cade. Porţiunea noastră de râu era, în sfârşit, curăţată de vampiri. A zâmbit ca un nebun, cu ochii aprinşi, reflectând filamente de lumină albă în timp ce se uita la pânza

Scanat cu
CamScanner

de putere sărind de colo-colo, distrugând totul şi transformând armata lui Malcolm în stâlpi de cenuşă.

Scanat cu CamScanner

Fisher şi-a aruncat capul pe spate şi a urlat. Ren i s-a alăturat şi, încet, prin toată tabăra udată de ploaie, tot mai multe voci au răspuns. Lupi, toţi cântându-şi victoria.

Strigătele de triumf continuau când Fisher a înfipt-o pe Nimerelle în zăpada murdară, şi-a adus mâinile căuş la gură şi a urlat atât de tare, încât părea că făcea cerul să tremure.

— *Lorreth de la Turnurile Sfărâmate! Lorreth de la Dam!*

— *Lorreth! Lorreth!*

— *Lorreth de la Dam!*

Numele a răsunat din nou şi din nou; vuietul fiecărui războinic Fae din tabără, scandând numele lui Lorreth, era atât de puternic, încât mi-a strâns inima. Pentru prima dată în o mie de ani, o sabie divină găsise un yvelian vrednic şi îi dăduse magia ca să-şi apere poporul. Nu aparţineam acestui loc, dar chiar şi eu am fost copleşită de emoţia pură care umplea aerul. Nu existau cuvinte...

— KINGFISHERRRR!

Strigătul strident s-a ridicat deasupra uralelor. Nici măcar bubuitura furioasă a tunetului nu l-a înghiţit. Era strigătul unei/ewe/e.

Toţi trei ne-am întors privirile de la sărbătoare, căutând vocea. N-a durat mult să o găsim. De cealaltă parte a râului, era o femeie într-o rochie roşie rubinie, cu părul blond strălucitor fluturând în urma ei ca o panglică de aur peste vântul năprasnic.

Era Everlayne.

Şi era înconjurată de cel puţin o sută de vampiri.

Scanat cu
CamScanner

32.

TALADAIUS

Ren şi Fisher au înjurat amândoi când au văzut-o. Gura lui Everlayne era deschisă, o panică tăcută încastrată în chipul ei frumos. Din acest punct de observaţie, unde Yvelia şi Sanasroth erau cele mai apropiate, râul cel mai îngust, era uşor să-i distingi trăsăturile delicate. Uşor de văzut că era speriată. O gaură neagră s-a căscat în spatele lui Fisher. Era la o fracţiune de secundă să treacă prin ea, dar Ren l-a prins de curelele armurii.

— Nu fi prost! Poarta nu se va deschide de cealaltă parte a râului. Numai zeii ştiu unde te-ar arunca!

— Bine, bine.

Fisher i-a dat mâna laoparte.

— O să înot.

Ren l-a apucat de data asta cu amândouă mâinile, scuturându-

1.

— Asta e ce vor. Din momentul în care eşti de cealaltă parte a râului, eşti pierdut. Nu mai ai magie, şi atunci ce o să faci?

— Atunci o să le smulg gâturile şi o să le fac cadavrele putrede grămadă, a mârâit Fisher.

— Ea ar fi moartă înainte să apuci să tai zece dintre ei. Poţi trăi cu asta?

— Desigur că nu!

— Atunci *gândeşte-te.* De ce naiba o ţin pe Layne acolo? De ce nu e *deja* moartă?

Scanat cu CamScanner

O întrebare bună. Stomacul mi s-a răsucit când unul dintre vampirii care stăteau lângă Everlayne şi-a trecut o limbă sfâşiată de-a lungul umerilor ei goi, scâncind în timp ce bălea peste pielea ei. Voia s-o muşte.

Tare. Dar se abţinea. Puteau să o sfâşie într-o secundă, dar ceva îi ţinea la distanţă. Un alt vampir şi-a lipit nasul de braţul lui Everlayne, cutremurându-se, în timp ce lupta împotriva instinctului de a se hrăni.

Ren a ţipat – un sunet sugrumat – şi părea că avea să-şi ignore propriile cuvinte şi să năvălească orbeşte în râu. L-a oprit doar mâna întinsă a lui Layne.

— Nu! Staţi unde sunteţi! a strigat ea.

— Eşti rănită? a strigat Fisher.

Sora lui vitregă a zâmbit trist.

— Puţin. Voi fi bine, Fisher. Nu-ţi face griji.

Părea ciudat. Pielea ei palidă era iluminată din interior, răspândind o strălucire diafană. Părul se rotea în jurul ei, ca şi cum ar fi fost sub apă, şi totuşi nu era udă. Părul, pielea, hainele, totul era uscat. Ploaia cădea mai tare ca niciodată, dar nici un strop nu o atingea pe Everlayne.

— Fugi spre râu! a strigat Ren. înoată! De îndată ce ajungi la jumătatea drumului, te luăm noi!

Ea a răspuns cu o uşoară clătinare a capului, plină de regret.

— N-aş ajunge niciodată, Renfis. Şi oricum... nu pot.

— Ce vrei să spui, cum adică nu poţi?

întrebarea răsuna de panică. Dulcea Everlayne. Fusese foarte drăguţă cu mine la Palatul de Iarnă. Eram prea copleşită de împrejurimile în care mă trezisem ca să apreciez cu adevărat ce făcea, dar fusese prietena mea. Avusese grijă de mine. Şi acum era în pericol de moarte, şi nu puteam face nimic să o ajut. Niciunul dintre noi nu putea.

Maxilarul lui Fisher se mişca mereu, iar pe chipul lui plutea o expresie de devastare. EI ştia de ce nu putea să vină.

— Gâtul ei, a şoptit. Uitaţi-vă la gâtul ei.

La baza gâtului subţire al lui Layne strălucea o bandă subţire de aur. Era o piesă frumoasă. Părea gravată cu un fel de modei,

Scanat cu CamScanner

deşi nu puteam distinge detaliile din cauza distanţei. Ataşat de banda de metal era un lanţ subţire de aur. Când l-am observat atârnându-i pe piept, s-a întins brusc» iar Everlayne s-a clătinat spre stânga, aproape pierzându-şi echilibrul.

Fisher a şuierat când mulţimea de vampiri s-a dat laoparte, iar un bărbat înalt şi chipeş, cu pielea strălucitoare şi păr scurt blond, a înaintat lângă ea. îmbrăcat în pantaloni negri şi o cămaşă albă croită pe corp, nu era echipat pentru război; ţinuta sugera că această mică ieşire în ploaie

îi întrerupscsc cumva o cină. Era mai tânăr decât Malcolm, puţin mai înalt, puţin mai lat în umeri şi la fel de periculos. îi simţeam puterea o răceală care se scufunda, pătrunzătoare, revărsându-se peste râu, infiltrându-mi-se în oase.

— Bine te-am găsit, Fisher! a strigat vampirul peste râu. Vad că ai reuşit să restaurezi una dintre preţioasele tale săbii. Felicitări! Sunt sigur că eşti tare mândru!

De parcă Lorreth ar fi luat sarcasmul ca pe un afront personal, un licăr de suflare a îngerilor a trosnit prin aer. Mai strălucitoare decât fulgerul care brăzda norii, mi-a ars ochii când s-a izbit de o barieră invizibilă în mijlocul râului şi a fost imediat deturnată, ţâşnind inofensiv în aer.

Vampirul nici măcar nu a clipit. După cum zâmbea, găsea spectacolul foarte amuzant.

— De ce nu vii să saluţi un vechi prieten, Fisher? Eu şi sora ta avem o sticlă din vinul ăla roşu pe care îţi place să-l bei la cină. De ce nu ni te alături pentru un pahar?

— Să te ia dracu, Taladaius, a scuipat Fisher. Dacă i-ai făcut ceva...

— Of, te rog. Mă cunoşti. Nu-mi stă în fire să le fac rău fiinţelor pe care le preţuieşti. Tatăl meu, pe de altă parte...

A lăsat fraza în suspensie, privind gânditor lanţul din mână.

— El chiar se bucură să mai adauge la colecţie. Şi, pentru că recent şi-a pierdut cel mai de preţ trofeu, are sens să vrea să-l înlocuiască. Pe bune, trebuie să te fi aşteptat la ceva de genul ăsta din partea lui.

Ura fierbea în ochii lui Fisher. însă era şi durere acolo. De

Scanat cu CamScanner

data asta a vorbit încet, adresându-i-se lui Everlayne. Puteam să-l aud, dar cu greu.

— Malcolm te-a muşcat? a întrebat, păstrându-şi vocea netulburată.

Am văzut buzele lui Everlayne mişcându-se, dar nu eram binecuvântată cu darurile lui Fisher. Nu puteam să-mi proiectez vocea, iar auzul meu nu era nici pe departe Ia fel de ascuţit ca al lui. Ea a rostit patru-cinci cuvinte, iar mica speranţă din ochii lui Fisher s-a stins. Ren i-a văzut reacţia şi s-a prăbuşit pe malul înzăpezit, lăsându-se greu în genunchi, picioarele refuzând să-l mai susţină.

— Deci a muşcat-o. Nu e moartă!

M-am apropiat de Fisher, punându-i o mână pe umăr.

Scanat cu
CamScanner

—Va fi bine. Dacă are venin în vene, Te Léna poate s-o vindece cum m-a vindecat pe mine.

Ren a clătinat din cap. Se uita fix la Layne, iar ea se uita direct la el. Umerii i se scuturau, pieptul ridicându-se şi coborând neuniform. Am considerat o mică binecuvântare că nu-i puteam auzi plânsul din cauza vuietului ploii care lovea râul.

—Nu mai poate veni acasă acum, a şoptit Ren cu o voce sfâşiată. E a lui.

M-am uitat când la unul, când la celălalt dintre cei doi bărbaţi, inima bătându-mi neregulat.

— Ce înseamnă că e a *lui?*

— înseamnă că e fermecată de el, a spus Fisher.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Fermecată? Ce... ce înseamnă asta?

— Mai târziu, micuţă Osha. îţi explic totul mai târziu, a spus Fisher, abia putând să scoată cuvintele din cauza durerii.

Ren s-a forţat să se ridice. Strigând peste râu, mâinile i se clătinau pe lângă corp.

— Ce vrei, Taladaius? De ce ai adus-o aici?

Vampirul blond l-a privit dispreţuitor pe Ren.

— Ai grijă, Renfis. Tu să mi te adresezi cu *Lordul Nopţii.* Nu vreau să fiu abordat atât de familiar de cineva atât de josnic...

— E de un milion de ori mai bărbat decât vei fi tu vreodată, a şuierat Fisher. Acum răspunde la întrebare şi spune-ne de ce este aici!

— De ce *crezi*[7]*,* a răspuns Taladaius sec. El mi-a poruncit s-o aduc. Este o capcană. Vrea să-ţi frângă voinţa, aşa că a luat ceva preţios pentru tine şi l-a distrus. Eşti şocat?

N-a aşteptat răspunsul lui Fisher.

— Vei veni fie să încerci să o salvezi, deşi asta ar fi inutil, fie pentru răzbunare. Oricum, el ştie că vei veni. Nu-i pasă de ce. Doar vrea ca tu să vii.

Răzbunare? Nu-mi plăcea cum suna asta. Cum naiba ajunsese Everlayne în mâinile lui Malcolm? Aveam atât de multe întrebări, însă nu era momentul să le pun. Am aşteptat răspunsul lui Fisher, dar el şi a lăsat bărbia în jos, quicksilver-ul din ochi rotindu-se atât de repede, încât a format un inel strălucitor solid în jurul irisului, şi n-a spus

Scanat cu
CamScanner

nimic.

Scanat cu
CamScanner

Părea că aşteaptă. O clipă mai târziu, am priceput de ce. Răsuflând din greu, Lorreth a alergat în jos pe pantă, alăturându-ni-se. La fel ca toţi ceilalţi, era acoperit de sânge şi murdărie. Expresia lui promitea să distrugă lumi. Când l-a văzut pe Taladaius stând de cealaltă parte a râului, ţinând lanţul lui Everlayne ca şi cum ar fi fost un fel de animal, figura i s-a întunecat.

— *Nenorocitule!*

— Bună seara, Lorreth, a zâmbit Taladaius ameninţător către războinic.

— Futu-i. E...Este...

A pălit.

— Este Everlayne?

Fisher era încremenit, privind peste râu către sora lui. Ren a fost cel care a răspuns.

— Da. Ea e. Malcolm a marcat-o deja.

— Da... a aruncat o privire sălbatică în jur. Dar asta înseamnă...

— Unde este? a mârâit Fisher în cele din urmă.

Cuvintele sale erau liniştite, proiectate către Taladaius. Vampirul a ales să strige înapoi râzând, astfel încât toţi să audă.

— Te aşteaptă, prietenei

— Unde?

— în locul unde aţi negociat ultima voastră înţelegere. Sincer, cred că speră să repete experienţa.

— Nu vor mai exista alte înţelegeri, a mârâit Fisher.

— Vom vedea, aşa-i?

Taladaius şi-a privit degetele.

— Scumpa ta Everlayne a fost muşcată acum douăsprezece ore. Poţi face socoteala. în timp ce noi stăm şi pălăvrăgim, tatăl meu merge spre nord cu cea mai mare parte a hoardei sale. Dacă nu eşti acolo să-l întâmpini atunci când ajunge la destinaţie, se va asigura că ea trece prin schimbare, urmând să-şi petreacă restul eternităţii cu picioarele în sus, călărită de cei mai depravaţi rezidenţi din Ammontraieth, unul după altul, unul după altul. Sau îi dai ceea ce vrea. E simplu.

— Şi ce dracu’ vrea? a cerut Lorreth.

Fisher a tresărit, de parcă şi-ar fi dorit ca războinicul nici să nu fi întrebat.

Scanat cu CamScanner

— Mă vrea pe mine, a şoptit.

440

Râsul lui Taladaius a fost la fel de aspru ca gheaţa care se sparge.

— Da, este adevărat că eşti pe lista lui de dorinţe. Mereu, prietene. Dar, de data asta, nu te vrea doar pe tine. Poate că ai fost un jucător valoros înainte, dar multe s-au schimbat recent. Sunt piese cu mult mai interesante pe tablă.

— Nu primeşte pe nimeni altcineva.

— Tu, mai mult decât oricine, ştii că Malcolm obţine ceea ce vrea, i-a reproşat Taladaius. Vrea premiul şi îl va avea, iar tu ştii asta.

— EI BINE, N-O POATE AVEA!

Declaraţia lui Fisher a bubuit peste Darn, probabil că putuse fi auzită în măruntaiele Ammontraiethului. Teroarea lui m-a lovit ca o palmă peste faţă. Am simţit-o adânc în oase. Şi... am simţit şi altceva. Pe Taladaius. Atenţia lui s-a mutat asupra mea, deşi ochii lui întunecaţi, plini de veselie, au rămas fixaţi pe Fisher.

— Poţi să trânteşti şi să strigi cât vrei, a spus el. Dar o vrea pe Alchimistă, Fisher. Dacă trebuie să ardă toată Yvelia ca să pună mâna pe ea, ştii prea bine c-o va face.

Scanat cu CamScanner

33.

SÂNGE ÎN SEMN DE MULŢUMIRE

— Nu pot să cred că l-am lăsat să o târască aşa, pur şi simplu.

Lorreth umbla în sus şi în jos în faţa mesei cu hărţi, strângând pumnii. De fiecare dată când se întorcea, lovea ceva cu teaca lui Avisieth, evident neobişnuit să poarte arma.

— Ar fi trebuit să facem ceva!

— Mai exact, ce?

Nu-l mai văzusem niciodată pe Ren atât de înfrânt. Stătea în capul mesei şi îşi rodea unghia degetului mare. De când ne întorseserăm aici, îngheţaţi şi uzi până la piele, generalul schiţase începuturile mai multor planuri, vorbind cu voce tare pentru sine, doar pentru a da de câte o piedică şi a lua totul de la capăt. Acum părea să fi renunţat definitiv.

Fisher nu spusese niciun cuvânt de când intrase şi se lăsase pe scaunul din faţa mea. Pur şi simplu mă privea fix, o mare de verde şi argintiu privindu-mă în ochi, iar muşchii gâtului i se mişcau continuu. Să fiu subiectul unei astfel de concentrări intense fusese descumpănitor la început, dar mă obişnuisem în ultima oră şi ajunsesem să-i întorc privirea, ademenindu-l în mintea mea, încercând să-l conving să spună ceva.

Hai, vorbeşte-mi. Spune-mi ceva. Orice, am spus în gând. *Nu poţi să te izolezi aşa.* Tot niciun cuvânt. Era clar că el vedea intrarea într-o stare catatonică ca pe un mecanism perfect acceptabil de a face faţă situaţiei.

— Trebuie să existe o cale, a spus Lorreth, lovind furios grămada de lemne tăiate de lângă foc.

Scanat cu CamScanner

Una dintre bucăţi s-a spart şi s-a descompus. Nici n-a observat mizeria pe care a făcut-o când s-a întors, lovind gamba lui Ren cu teaca lui Avisiclh, îndreptându-se spre ieşire. Chiar înainte de a da buzna afară din cort, s-a întors şi a pornit cu paşi apăsaţi înapoi.

— Fisher, sunt mii de texte în bibliotecă la Cahlish. Trebuie să fie ceva într-unele dintre ele despre asta. Tatăl tău a studiat blestemul sângelui timp de zeci de ani. Pariez că a făcut nişte note despre asta. Cum să cureţi sângele unui rob. Cum... cum să arzi legătura fermecată dintre stăpân şi sclav înainte de conversie.

Sprâncenele lui Fisher s-au strâns. S-a uitat şi mai intens la mine.

— Fisher? a insistat Lorreth.

— Nu te aude, a spus Ren obosit.

Şi-a ciupit nasul, lăsându-se pe spate în scaun.

— Dă-i puţin timp. Se gândeşte.

Ar putea fi informaţii la Cahlish despre asta? l-am întrebat. Dar Fisher n-a dat niciun semn că m-ar fi auzit. Ei bine, la naiba. Dacă el nu avea să-mi dea răspunsuri, atunci ceilalţi doi aveau să fie nevoiţi să mă lămurească, pentru că mintea era cât pe ce să mi se destrame.

— De ce muşcătura lui Malcolm este atât de diferită de a celorlalţi vampiri? am întrebat răstit, aruncând o privire furioasă către Ren şi pro- vocându-l să încerce să ocolească întrebarea.

Din fericire, a răspuns.

— Malcolm a fost primul afectat de blestemul sângelui. Primul, primul. Când Rurik Daianthus, ultimul rege yvelian, a descoperit leacul, Malcolm a fost unul dintre puţinii care au ales să rămână vampiri. De-a lungul secolelor, ceilalţi care acceptaseră blestemul au fost ucişi sistematic, până când a mai rămas doar Malcolm. Existau zvonuri că Malcolm le-a înghiţit cumva puterea. El are mii de ani, e nemuritor, nu îmbătrâneşte niciodată. Cu fiecare an care trece, creşte în putere şi în abilităţi. Veninul lui e mai puternic decât ne-am putea imagina. Când unul dintre lorzii lui muşcă o victimă, ei pot bea şi îşi pot potoli setea fără a ucide. Dacă muşcă acelaşi om de mai multe ori, în cele din urmă acesta devine fermecat...

— Stai aşa. Acel cuvânt. La ce se referă?

— Victima devine legată de vampirul care a muşcat-o, a intervenit Lorreth. Devotată nevoilor lui, fără să fie conştientă. Victimele îşi vor

Scanat cu
CamScanner

Scanat cu
CamScanner

hrăni şi îşi vor satisface sexual stăpânii fără să stea pe gânduri. Inevitabil, stăpânii lor se plictisesc şi le secătuiesc, apoi victimele mor. Trei zile mai târziu, se ridică de oriunde au fost aruncaţi şi devin mâncătorii pe care i-ai văzut pe râu.

— Dar Everlayne...

Nu am putut spune nimic altceva. Gândul că nenorocitul ăla îşi înfigea colţii în gâtul ei m-a făcut să vreau să vărs.

— Malcolm trebuie să muşte doar o dată pentru a crea un sclav. Everlayne este acum complet sub controlul lui. Chiar dacă am intra cu forţa în Ammontraieth şi am reuşi să o eliberăm, ea nu ar veni. Ar lupta ca să rămână şi să-şi satisfacă stăpânul. Şi în mai puţin de cincizeci şi şase de ore, o să moară.

— Nu spune asta! Nu putem şti asta cu siguranţă. El ar putea decide să n-o secătuiască. Ar putea doar să o folosească pentru negociere cu...

— Veninul lui Malcolm este letal, Saeris. Nu-i nevoie decât de o picătură. Nu trebuie să o secătuiască pentru a o ucide acum. Treaba e făcută. Doar două căi posibile se află în faţa lui Everlayne. Dacă Malcolm îi permite să bea de la el, şi ea chiar o face, atunci se va întoarce şi va deveni ceva asemănător lorzilor lui Malcolm. Dacă refuză să bea de la Malcolm, sau el refuză să-i dea din sângele lui, atunci ea o să moară şi o să devină o mâncătoare.

Fisher a auzit cumva asta. în adâncul sufletului, a înregistrat informaţia, şi aceasta a sfărâmat zidul în spatele căruia încerca să se ascundă. S-a ridicat de la masă, inspirând brusc şi trecându-şi mâinile prin păr.

— Bine ai revenit, a şoptit Ren.

Fisher era gata să spună ceva, dar uşa cortului s-a dat în lături şi a intrat Danya, încă îmbrăcată în armura de la încăierare. Ochii îi ardeau de furie. A mârâit, cu buzele răsfrânte, arătându-şi colţii, şi a năvălit prin cort, direct spre Lorreth.

— Danya... a avertizat-o Ren.

Dar era prea târziu. Războinica ridicase pumnul şi-l lansase în faţa lui Lorreth. El o văzuse venind. îşi ajustase poziţia şi-şi încrucişase braţele pe piept, dar nu făcuse nimic să o oprească din a-l Iovi. Când l-a nimerit, sângele a început să-i curgă şiroaie din nas.

— Nemernicule! Dă-mi-o! Dă-mi sabia!

Scanat cu
CamScanner

— Nu mai e sabia ta, Danya, a spus Fisher.

- Nici vorbă! Ani purtat-o timp de trei sute treisprezece ani! Am câştigat-o!

— Ai primit-o de la tatăl tău, a corectat-o Fisher sec. Sabia pe care o purtai cândva a fost frântă şi refăurită. Această lamă este nouă. Şi l-a ales pe Lorreth.

— Ea mea, a şuierat Danya.

Cu toţii am văzut-o năvălind după Avisieth. N-aş fi putut s-o opresc să ia o asemenea decizie nesăbuită, dar Fisher, Ren şi Lorreth ar fi putut. Niciunul nu a făcut-o. Unele lecţii trebuie învăţate din experienţă.

Sabia pe care obişnuia să o poarte era deja tăcută atunci când a primit-o. Nici măcar o umbră de magie nu mai rămăsese în ea. Probabil auzise poveşti despre ce li se întâmpla celor care atingeau o sabie divină care nu le aparţinea, dar mândria ei era atât de mare, încât *chiar* credea că arma atârnată de şoldul lui Lorreth i se cuvenea. El a lăsat-o să o ia. Din momentul în care mâna i s-a strâns în jurul mânerului, Danya a scos un ţipăt care ne-a îngheţat sângele, iar mâna i s-a transformat într-un nor de ceaţă roz. Un val şocant de lumină albă orbitoare a ţâşnit din mânerul Iui Avisieth, iar Danya a fost aruncată de-a lungul camerei cu hărţi. A izbit un scaun, transformându-l instantaneu în surcele.

— Pe toţi zeii, a rostit Ren. l-a făcut mâna ţăndări.

— Poate că acum va înceta să-i lovească pe alţii în faţă.

Nu exista nicio urmă de milă în vocea lui Fisher. S-a dus şi s-a aplecat deasupra Danyei, cu ochii strălucitori şi reci ca gheaţa.

între timp, Danya s-a trezit din leşin şi şi-a dat seama ce se întâmplase cu mâna ei. Cea cu care mânuia sabia. M-am pregătit pentru un alt ţipăt, dar ea a scos un hohot de plâns în schimb.

— O, zei! Nu. Nu, nu, nu!

— Există şansa să-ţi crească la loc. Dacă te duc înapoi la Cahlish şi te vede un tămăduitor, o să încetezi cu tâmpeniile astea şi o să te linişteşti? s-a răstit Fisher.

Danya nu merita să i se refacă mâna. Juca un teatru de prost gust şi ajunsese la un punct în care merita să trăiască cu consecinţele temperamentului ei de rahat. Nu era un gând prea milos din partea mea, dar mă săturasem până peste cap de atitudinea ei. Se purtase ca o ticăloasă de când apăruse Fisher

Scanat cu
CamScanner

în tabără. Aveam lucruri mai importante de care să ne facem griji decât o războinică cu capsa pusă, care făcea crize de nervi de fiecare dată când apărea în afurisitul de cort. Din fericire pentru ea, Fisher a fost mai iertător decât mine.

— Da, a gemut Danya.

Şi-a strâns fâşia însângerată de la încheietură, cu lacrimile şiroindu-i pe obraz.

— Aşa o să fac. Jur.

— Deci, asta e? Vă întoarceţi la Cahlish? a întrebat Ren.

— Ne întoarcem cu toţii. Pe trei dintre noi trebuie să ne vadă Te Léna. Şi apoi vom întoarce biblioteca cu susul în jos până găsim o modalitate să o ajutăm pe Everlayne. Avem timp. Nu mult, dar avem. Trebuie să-l folosim cu înţelepciune.

Renfis era alb ca hârtia. Dacă nu mă înşelam, mâinile îi tremurau de uşurare, nu de anxietate. Fisher preluase controlul, ceea ce însemna că el nu mai era responsabil să găsească o soluţie pentru această situaţie dezastruoasă. A deschis gura, gata să vorbească, dar Fisher a fost mai rapid.

— înainte să putem ieşi din acest cort, trebuie să facem ceva. S-a uitat înapoi la mine, hotărât. Alchimista noastră a înfruntat duşmanul în seara asta şi şi-a apărat poziţia cu mult curaj. Avem printre noi un nou războinic care a simţit gustul sângelui.

Oh, nu.

Zei.

Nu.

Nu voiam să se uite niciunul dintre ei la mine în felul ăla. Mândria liniştită a lui Fisher. Aprobarea caldă a lui Ren. Rânjetul de lup al lui Lorreth. în circumstanţe normale, ar fi fost plăcut să fiu apreciată pentru mâncătorii pe care îi doborâsem, dar, cu perspectivele sumbre ale lui Everlayne, nu puteam suporta asta.

— Nu vreau tămbălău, am spus.

— Nu vrei tămbălău? a râs Lorreth. Asta nu ţine de *tine,* Saeris. E despre a recunoaşte meritele uneia dintre noi şi a-i acorda respectul cuvenit. Nu ai niciun cuvânt de spus.

M-am uitat la Ren cerând ajutor, dar el a dat din umeri şi şi-a cerut scuze cu un zâmbet.

— îmi pare rău. Are dreptate.

Scanat cu
CamScanner

- Uitaţi, orice ar fi chestia *asta* poate să aştepte. Suntem în mijlocul unei crize. Va fi timp mai târziu pentru... nici măcar nu ştiu ce plănuiţi să faceţi, dar poate să aştepte!

Fisher nu s-a lăsat convins de argumentul meu. Nici măcar puţin. S a rezemat de masa, încrucişându-şi braţele pe piept.

— Noi nu lăsăm lucruri de genul ăsta să aştepte. Suntem în război. Nu avem nicio garanţie că vreunul dintre noi mai prinde ziua de mâine. Ne sărbătorim victoriile pe măsură ce vin. Şi ne asigurăm că războinicii noştri ştiu cât valorează.

Lorreth a fost primul care a păşit înainte. A scos-o pe Avisieth şi s-a lăsat în genunchi, trecându-şi palma de-a lungul lamei. Un şuvoi de sânge roşu a curs în urma ei. Mi-a apăsat mâna pe piept, chiar între sâni. Contactul nu era sexual, dar Kingfisher tot a pufnit puţin.

— Sângele meu în semn de mulţumire, soră, a spus Lorreth încet.

S-a ridicat, rânjindu-mi prosteşte în continuare, şi s-a dat laoparte ca să-i ia locul Renfis. Generalul s-a lăsat în genunchi, apoi a dat din cap în timp ce-şi tăia mâna cu un pumnal şi o punea peste urma însângerată pe care o lăsase Lorreth.

— A fost onoarea mea să lupt alături de tine, a spus. Sângele meu în semn de mulţumire, soră.

Obrajii îmi ardeau, la o mie de grade şi mai sus, când Fisher s-a apropiat încet şi s-a lăsat în genunchi la picioarele mele. Haloul lui de păr întunecat era vraişte, pielea palidă în lumina tremurătoare a torţei. Ochii lui însă rămâneau fixaţi pe ai mei. M-au străpuns în timp ce a scos N.merelle şi şi-a strâns pumnul în jurul lamei. Când şi-a pus mâna pe pieptul meu, şi-a atins degetul inelar şi cel mijlociu de stern, în ritmul inimii mele care bătea cu putere. Cu un zâmbet foarte obosit şi foarte trist, a spus:

— îţi dau sângele meu în semn de mulţumire, Saeris Fane.

Scanat cu CamScanner

34.

UN SECRET

„Fiinţă umană”, mai întâi. Pe urmă „Oshellith”, sau „Osha”, rostit cu o mare doză de dispreţ. Apoi *„micuţă* Osha”, care, Ia început, fusese batjocoritor, dar apoi se transformase într-un alint.

Dar Fisher îmi rostise numele. *în sfârşit.* Şi era... ciudat.

Lorreth şi-a frecat încheieturile degetelor în sus şi în jos pe stern, în- cruntându-se. Ren a râs pe sub mustăţi, plecându-şi capul. Danya a spus ceva în limba veche Fae şi a scuipat pe pământ, ţinând în continuare în braţe ciotul fumegând de la capătul braţului ei drept. Dar s-o ia dracu pe Danya. Era cea mai rea. Iar eu? Am stat pur şi simplu acolo, ca o proastă, fără să ştiu ce să fac sau să spun, în timp ce şocul mi se scurgea prin oase.

Fisher a trecut imediat la treabă, deschizând o poartă de umbre. Am trecut prima şi m-am trezit transportată în sufrageria unde îi întâlnisem prima dată pe mâncători. M-am aşezat la masă, bătând nerăbdătoare darabana în timp ce aşteptam să sosească ceilalţi. Danya a venit imediat. S-a încruntat când m-a văzut. împletitura ei de război era stropită cu sânge.

— Ei bine, uită-te la tine. Mica Alchimistă arogantă, stând mândră la masa familiei. Mai bine te muţi înainte să sosească ceilalţi, altfel o să te trezeşti *foarte* jenată.

Stăteam exact unde mă aşezam de obicei, în dreapta scaunului lui Fisher. Dar dispreţul cu care mă privea Danya mă făcea să cred că tăcusem o gravă greşeală de societate. Nu era pentru prima dată când cineva reacţiona astfel când vedea locul pe care am ales să-l ocup. Mai întâi fuseseră spiriduşii de foc. Archer aproape că se aprinsese când mă văzuse

Scanat cu
CamScanner

stând pe scaunul ăsta. Apoi fusese Ren, care se înecase cu mâncarea. M-am uitat în tavan, rezemându-mă de spătarul scaunului.

— Ce marc lucru? E doar un scaun, am spus cât se poate de degajată.

Dacă ar fi ştiut că sunt cu adevărat interesată de răspuns, probabil că nu mi l-ar fi dat doar ca să-mi facă viaţa grea.

Danya a dat un şut în picioarele scaunului din faţa mea, împingându-l înapoi ca să se poată aşeza.

— Scaunul ăsta e rezervat stăpânei casei, proasto. Eticheta spune că doar soţia lui Fisher are voie să stea aici. E o poziţie de mare onoare, menită unei femele Fae născute într-una din vechile case, şi tu te lăfăi acolo de parcă ai fi stăpâna locului. E jignitor şi că îţi permite să stai la aceeaşi *masă* cu el. Dar asta...

Ea a făcut un semn către mine cu mâna rămasă.

— Asta e prea mult. Aşa cum am spus. Ar trebui să te *muţi.*

în timp ce Danya vorbea, Ren a trecut prin poarta care şerpuia, cărând o grămadă de cărţi, genţi din piele şi şase sau şapte suluri lungi de pergament sub braţ. Danya a zâmbit cu subînţeles, de parcă acum urma s-o iau pe coajă şi abia aştepta să vadă cum sunt pusă la punct. Dar Ren a evaluat scena, mi-a făcut un semn complice cu ochiul şi a spus:

— Nu-ţi face griji, Saeris. Eşti aşezată exact unde trebuie.

Danya a căscat gura.

— Ce dracu? O trataţi toţi ca pe un emisar străin important. E doar o fiinţă umană. Ce alte reguli îi veţi mai permite să încalce?

Nu-l auzisem pe Fisher trecând prin poartă. îi simţeam însă prezenţa – o căldură plăcută în adâncul minţii. Mirosul pădurii m-a înconjurat pe măsură ce mâinile lui puternice, tatuate, s-au odihnit pe umerii mei.

— N-a fost încălcată nicio regulă, Danya. Şi chiar dacă ar ti fost, nu te priveşte pe tine.

Danya a rămas înmărmurită, privindu-l cum stătea în spatele meu, în timp ce mă atingea pe trup.

— Nu poţi vorbi serios, Fisher. Toţi ştim că ţi-ai tras-o cu ea. Toată tabăra vă miroase. Dar e o *fiinţă umană.*

-Şi?

Ren a trântit la pământ cu un mârâit tot ce căra.

Scanat cu CamScanner

_E onorabilă şi curajoasă, fără să mai vorbim ca e cea mai puternică Alchimistă documentată vreodată, 'le-a dezarmat în jumătate de secundă,

dacă îţi aminteşti. Cine naiba eşti tu să spui că ea şi Fisher nu ar trebui să fie împreună?

Hopa. *Să fim* împreună? în spatele meu, l-am simţit pe Fisher în- cordându-se. în orice moment, urma să scoată vreun comentariu tăios, spunându-le să nu mai fie atât de proşti. Aş fi râs de înţepătura dispreţului său faţă de sugestia lui Ren şi toţi ne-am fi întors la ceea ce conta cu adevărat: Everlayne.

Dar Fisher a spus, pe un ton foarte calm:

— Viaţa mea personală nu e subiect de discuţie publică.

— O, zei, de ce e atât de *frig* aici?

Carrion căra o sabie, şi sub braţ, o plantă într-un ghiveci, purtând în continuare haina groasă cu blană aspră la guler.

— L-am găsit sus la forjă, a spus Lorreth, trecând prin poartă în spatele lui. încă dormea.

— Hei, nu vorbi aşa!

Swift i-a aruncat o privire rănită.

— Am avut o noapte foarte lungă, ştiţi.

— Ai dormit în timpul unei bătălii, a spus Lorreth.

— Am un somn foarte adânc!

— Ce-i cu planta? a întrebat Ren.

Carrion a ridicat din umeri.

— Nu ştiu, mi-a plăcut cum arată. Era singurul lucru verde pe o rază de doi kilometri în tot albul ăla. M-am gândit că merită o viaţă uşoară, dacă a reuşit să crească dintr-un morman de zăpadă. în plus, cortul meu era atât de gol. Avea nevoie de ceva să-l mai înveselească.

— O, zei, e ridicol, a spus Danya. Nu pot petrece încă un minut aici cu nişte oameni fără minte. Doar pentru că sunt... frumoşi...

Ea s-a clătinat, ochii i s-au înceţoşat. Lăsându-şi bărbia în jos, a întins mâna către marginea mesei, dar degetele ei n-au găsit decât aer.

— Lorreth? a spus Fisher încet.

— La dracu', chiar trebuie?

Scanat cu CamScanner

— Te rog.

Lorreth a mormăit în timp ce a traversat sufrageria în patru paşi lungi şi a prins-o pe Danya chiar în momentul în care leşina. Nu părea deloc mulţumit să o ţină în braţe, şi nu puteam să-l învinovăţesc.

— A pierdut mult sânge, a oftat Fisher. Hai. O s-o ducem la tămăduitor.

450

— Par noi cc facem? am întrebat. Nu putem sta aşa, pur şi simplu. Am nevoie să fac ceva.

Fisher s-a întins spre mine. Mi-am ridicat mâna, doar cât să-mi poată prinde vârful degetului cu degetul lui pentru o secundă.

— Du-te la forjă. Lucrează la relicve. Fă câte poţi, Saeris. Am un presentiment că o să avem nevoie de ele.

Ren a plecat cu ceilalţi, spunând că trebuie să verifice curtea şi să anunţe garda că am sosit. De îndată ce am rămas singuri, Carrion şi-a dat jos haina şi a indicat uşa cu un gest hotărât, după femela Fae care tocmai ieşise.

— Ai auzit? a spus.

-Ce?

— Blonda aia atrăgătoare a spus că sunt frumos.

— 0, zei, Carrion. Să nu-mi spui că-ţi place de Danya. E îngrozitoare.

— Păi...

Mi-a aruncat un zâmbet obraznic.

— îmi plac fetele cu limbă ascuţită şi atitudine provocatoare. Cam atât îmi trebuie ca să mi se scoale.

Ploaia se oprise, slavă zeilor.

Onyx a intrat în forjă, cu nasul lipit de pământ, urmărind o pistă. A ţipat când m-a văzut, tot corpul lui zvârcolindu-se de entuziasm. Am stat vreo jumătate de oră mângâindu-l şi dându-i bunătăţi de pe farfuria pe care un spiriduş timid mi-o adusese, şi apoi a plecat fericit în curte să stea în întuneric, cu căpşorul pufos ridicat spre stele. Era cu mult trecut de miezul nopţii. într-o zi normală, ar fi trebuit să ne pregătim de culcare, dar dormiserăm din zori până la asfinţit, când Ren venise să ne spună că haita era la râu. Şi după luptă, anihilarea atâtor mâncători şi vestea groaznică a capturării lui Everlayne, eram

Scanat cu CamScanner

perfect trează.

Noroc cu muntele de muncă care mă ţinea ocupată.

Mica sferă de quicksilver se rotea pe fundul creuzetului în sens invers acelor de ceasornic. Negocierea s-a dovedit mai complicată decât atunci când făurisem Avisi6th. Susţinea că nu vrea nimic, că nu are ni- ciun interes să devină o relicvă. Era plictisit de cercetările mele şi nu mai voia să fie deranjat.

— Pierdem timp. Şi sunt confuz. TU ai capacitatea să-l determini să facă ce vrei. De ce nu-l forţezi pur şi simplu să se supună? a întrebat Carrion.

— Nu-l forţez să facă nimic. E conştient, Carrion. Are propria minte. Gândeşte. Vorbeşte – deşi mi-aş dori să n-o facă – şi nu o să-I oblig să acţioneze împotriva voinţei lui.

Carrion cunoştea înţelegerea pe care Fisher mă păcălise să o fac. Ştia ce simţeam în legătură cu faptul de a-mi fi răpit voinţa. Era surprinzător că măcar sugera aşa ceva. A luat unul dintre inelele Fae din cufărul de lemn de lângă vatră şi l-a aruncat în aer. O flacără argintie a ţâşnit în arc în timp ce se rotea. Absent, a spus:

— Presupun că l-ai iertat pe răpitorul nostru binevoitor pentru fărădelegile lui. Voi doi păreţi foarte apropiaţi.

— Nu discut cu *tine* despre Fisher.

— De ce nu? Cum tu însăţi mi-ai reamintit recent, nu suntem foşti iubiţi. Ne-am culcat doar o dată împreună. Te asigur că nu-mi vei răni sentimentele.

S-a rezemat de bancă, aşteptând.

— Nu vreau să vorbesc cu tine despre el, pentru că o să foloseşti orice spun ca să mă necăjeşti. Vino şi suflă în foaie!

S-a uitat jignit.

— Adică sunt sclavul tău acum?

— Dacă insişti să stai aici şi să mă enervezi, atunci măcar să fa-te util. Astea sunt regulile.

A făcut o grimasă, dar tot a venit, a apucat mânerele foalelor şi a început să le mişte.

— Hai. O să stăm aici ore întregi. Mai bine îmi spui. N-o să te necăjesc, promit.

Am pufnit. Promisiunile lui Carrion nu valorau nici cât hârtia

Scanat cu CamScanner

pe care ar fi fost scrise. Era cunoscut pentru că jura în stânga şi în dreapta şi apoi nu-şi ţinea cuvântul. Ar fi fost o mare prostie să mă aştept ca el să-şi ţină promisiunea... dar tot am început să vorbesc.

■— L-am iertat, bănuiesc. Da. Nu m-a obligat să fac nimic care să mă rănească sau să rănească pe altcineva. M-a constrâns pentru că a crezut că aşa o să fiu în siguranţă. Şi ştie ce se va întâmpla dacă mai face asta vreodată.

De data asta ar fi trebuit să urmeze un răspuns caustic din partea lui Carrion, Dar nu. Toate cele cinci infernuri trebuie să fi îngheţat. El doar a dat din cap.

452

- Ştii, mi s-a părut ciudat când m-a mituit cu nişte cizme să fac baie. L-am întrebat pe unul dintre spiriduşi care m-au îmbăiat. Adică pe una dintre spiriduşele de apă cu...

A făcut un gest sugestiv care indica mărimea sânilor spiriduşei.

— Am întrebat-o de ce încercau să-mi jupoaie trei straturi de piele cu un anumit muşchi, iar ea mi-a spus că e special. Au spus că Fae care zboară din pat în pat îl adoră pentru că şterge urmele celorlalţi parteneri. Nu-mi puteam imagina de ce l-ar interesa pe Fisher dacă miros a cele trei ţipe care tocmai au început să lucreze la Kala.

— O, zei, eşti insuportabil.

Şi-a mişcat sprâncenele sugestiv.

— Dar apoi mi-am dat seama că erai tu. Nu voia să mai miros a tine.

M-am abţinut să comentez. Bănuisem şi eu de ce l-a determinat Fisher pe Canion să facă baie, dar nu o spusesem niciodată cu voce tare. Nici măcar ca să-l mai necăjesc. Nu ştiam ce să simt atunci. Şi eram prea laşă să admit ce simţeam acum.

M-am dus şi am luat creuzetul cu o pereche de cleşti. Pe drum spre vatră, Carrion a mai aruncat o dată inelul cu care se tot juca, şi Lam smuls în zbor înainte ca el să-l apuce, lăsându-l să cadă în oala de fier cu quicksilver.

— Ce? N-ai nimic de spus? a întrebat.

— Nu prea. Cine ştie de ce a facut-o. Poate doar a crezut că miroşi urât.

— Hei!

Scanat cu CamScanner

— Ascultă, Fisher are secretele lui. Eu nu-mi bag nasul unde...

Un secret...

M-am oprit din vorbit, înclinând capul într-o parte. Chiar am auzit asta, nu? Quicksilver-ul vorbise?

— Ce? am întrebat cu voce tare.

— Am zis... a început Carrion, dar i-am pus degetul la buze, uitan- du-mă urât la el, apoi am arătat spre creuzet.

A priceput imediat şi a tăcut.

Un secret, a şoptit quicksilver-ul. *Ne plac secretele. Ne vom schimba pentru tine dacă ne spui unul.*

Interesant. Deci asta voia. Un secret? Cu asta mă descurcam. învăţasem lecţia după ce-i dădusem cântecul quicksilver-ukii din Avisiâth, iar cântecul încetase să mai existe. De dala asta aveam să fiu mai deşteaptă.

453

— Dacă îţi spun un secret, o să-mi mai amintesc de el după aceea? am întrebat cu voce tare.

Desigur, a răspuns vocea.

— Şi va rămâne un secret?

Vei şti şi tu, voi şti şi eu. Dar nu-l voi spune nimănui, jur.

Bun. Deci nu-mi va şterge nicio informaţie din minte şi nici n-o va răspândi, astfel încât toată lumea să afle. Atunci nu mai era nimic de care să-mi fie teamă, am socotit eu. De data asta, nu am mai vorbit cu voce tare. Am vorbit doar pentru quicksilver.

Nu mai vreau să mă întorc în Zilvaren. Cel puţin, nu pentru tot-deauna. Vreau să ajung acasă, să-i iau pe Hayden şi pe Elroy, şi să-i aduc înapoi aici, în Yvelia.

Ăsta nu era cel mai incitant, cel mai grozav şi cel mai interesant zvon imaginabil. Dar însemna enorm faptul că recunoşteam asta faţă de mine însămi. Petrecusem fiecare clipă în acest loc luptând să ajung acasă ca să-mi salvez fratele şi prietenul. Dar apoi aflasem că nu aveau nevoie de salvare. Nu în felul în care mă gândisem eu. Şi îmi făcusem prieteni aici. Prieteni la care ţineam, pe care îi puteam ajuta să câştige un război care le distrusese vieţile timp de sute de ani.

Şi mai era şi Fisher.

Lucrurile erau nesigure în această privinţă. Poate mă păcăleam singură şi el avea să mă arunce cât colo după ce s-ar fi terminat distracţia. Dar oricum... nu voiam să-l părăsesc.

Scanat cu CamScanner

Quicksilver-ul s-a vălurit în creuzet, formând şi reformând modele geometrice pe suprafaţa lui. Era frumos de privit, dar ciudat, nu-l mai văzusem vreodată comportându-se astfel.

Da, un secret bun. Foarte bun. Vrei să rămâi. Vrei să-l salvezi.

Trebuie. Trebuie.

M-am încruntat, urmărind cu atenţie quicksilver-ul în timp ce vibra lângă inel, în vasul creuzetului. *Să-l salvez?* m-am gândit. *Pe Hayden? Da, vreau să-l aduc aici.*

Nu fratele. Pe Kingggfisherrr, a bâzâit quicksilver-ul. *Salvează-l! Salvează porţile! Salvează Yvelia!*

— Pur şi simplu *ador* momentele când dispari în conversaţii tensionate cu un metal ciudat, a comentat acid Carrion, urcându-se pe banc. E fascinant să te privesc făcând gimnastică facială.

Scanat cu
CamScanner

— Un moment, Carrion, am şoptit.

Apoi am spus către quicksilver: *Cum adică să-l salvez pe Kingfisher? El c aici. E bine.*

Am urmărit quicksilver-ul rostogolind inelul, învelindu-i suprafaţa, acoperind-o, scufundându-se în interior. A spus: *Suntem simbol. Cheie. Relicvă. Scut.* Cuvintele se suprapuneau ca nişte straturi de ţesătură, unul peste altul, dar tot le auzeam perfect. *Sigilează-ne cu sânge, Akhimisto,* a cerut relicva.

Sânge. întotdeauna se reducea la sânge, în cele din urmă. Oftând, am scos pumnalul pe care mi-l dăduse Fisher la Palatul de Iarnă şi l-am folosit să-mi înţep vârful degetului arătător. O bobiţă de sânge roşu lucios a apărut acolo.

— îh, cred că mi-e rău, a gemut Carrion, uitându-se în tavan. Nu suport sângele.

Mi-am dat ochii peste cap, strângând degetul şi ţinându-l deasupra creuzetului. Bobiţa de sânge s-a prelungit ca o lacrimă, s-a legănat şi apoi a căzut, atingând inelul. O nebunie. Sângele meu nu s-a scurs de pe inel. A fost absorbit *în* el, la fel cum se întâmplase cu quicksilver-ul.

Compleţi. Suntem compleţi.

Luând inelul, l-am ridicat la lumină şi am simţit că e într-adevăr complet. Atât cheia, cât şi încuietoarea. întreg. Nu puteam explica cum ştiam că procesul funcţionase, dar eram sigură. Inelul de argint era frumos, purtând în continuare gravurile originale; persoana căreia îi aparţinuse inelul avea să fie mulţumită că mai purta stema familiei. *Dar ce voiai să spui despre salvarea lui Fisher?* am insistat. *E în siguranţă aici. De ce are nevoie să fie salvat?*

Inelul nu a spus nimic. Absolut nimic.

Frustrarea a crescut în mine fără să ştiu de ce, dar am fost impulsionată să acţionez. Nici măcar nu eram conştientă de ce făceam, când mi-am strecurat relicva proaspăt făurită pe degetul mijlociu.

Forja s-a întunecat.

Un vânt rece mi-a străpuns sufletul. Şi sunetul. O, zei, sunetul. Un milion de voci diferite care scandau cu o putere surzitoare.

ANNORATH MOR! ANNORATH MOR! ANNORATH MOR! ANNORATH MOR! ANNORATH MOR! ANNORATH MOR!

— Saeris?

Vuietul s-a oprit brusc. Lumânările din forjă s-au intensificat, flăcările ridicându-se pe spatele vetrei, acaparând zidăria înnegrită. Şi

Scanat cu
CamScanner

apoi, exact ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic cu câteva momente în urma, totul a revenit Ia normal.

Am smuls inelul de pe deget, gâfâind. Inima îmi bătea cu putere, un sentiment groaznic de deznădejde solidificându-mi-se în stomac. Nu aveam să mai fac asta vreodată.

Te Lena era în uşa deschisă, stând, teoretic, *în* Cahlish. Magia lui Ren alătura încă intrarea unuia dintre dormitoarele de oaspeţi din conac cu intrarea în forjă, din afară, situată lângă grajd, asigurându-se că reşedinţa era sigură în cazul în care aş fi făcut să explodeze ceva. Tămăduitoarea şi-a frământat mâinile, privind uşa cu o suspiciune surprinzătoare. Ca întotdeauna, părul ei negru ca smoala era legat în nişte cozi lungi care îi ajungeau până la mijloc. Vârfurile urechilor ascuţite ieşeau printre ele. într-un contrast plăcut cu pielea ei de un bronz perfect uniform, purta o rochie din material albastru irizat, care se unduia în jurul ei în timp ce se mişca de pe un picior pe altul.

— Am vrut doar să văd cum eşti. Am auzit că ai luptat mai devreme, a spus ea. Ai cumva tăieturi sau zgârieturi care au nevoie de îngrijire?

N-am apucat să răspund. Carrion, ca un câine ce era, mi-a luat-o înainte, fără să apuc să scot vreun cuvânt. A sărit de pe banc, a traversat forja şi s-a rezemat de peretele de lângă uşă, în acel mod exersat, dezinteresat al lui.

— Arăţi superb în seara asta, Te Léna. Eşti, literalmente, singurul lucru bun de la întoarcerea noastră aici.

Ea a râs.

— în afară de apa caldă care curge, vrei să spui? Şi paturile din pene moi? Şi hrana caldă şi delicioasă din belşug?

— Nu. Urăsc fiecare dintre lucrurile astea, a spus el teatral. Aici, tu rămâi singura stea strălucitoare într-o mare de întuneric. Spune-mi că ţi-ai schimbat părerea despre cină.

Ea a aruncat o privire aspră, ridicându-şi ambele mâini şi arătându-i dosul acestora.

— Regret să te informez că sunt încă măritată şi fericită, Carrion Swift. Iar soţul meu nu e genul care să împartă.

— E frumos?

Scanat cu
CamScanner

Carrion şi-a ridicat sugestiv sprânceana.

— îmi plac soţii şi soţiile. Poate mă lasă să vin şi eu dacă el...

Un ţiuit ascuţit mi-a umplut urechile. A blocat încercările de seducţie ale lui Carrion şi respingerea politicoasă a tămăduitoarei Fae. Ea coborâse mâinile, dar eu mă uitam fix la ele. Erau marcate cu rune. Unele degete aveau una sau două rune. Altele n-aveau nici măcar una. Pe spatele mâinii drepte era un desen elegant, dar cealaltă era goală. Tot mai tare, ţiuitul din urechi s-a intensificat. Nici măcar nu realizasem că traversam forja până când nu m-am trezit în faţa ei, arătând spre mâinile ei.

— Ai... îmi cer scuze, eu... adică... N-am mai văzut niciodată nişte tatuaje atât de frumoase. Ai vrea să mi le arăţi?

— Vorbeşti ciudat, a spus Carrion. Şi eu încercam s-o fac să uite de tatuaje, nu să le transform în subiectul principal. O, zei, chiar ştii cum să strici şansele unui om de a face sex.

Te Léna a mai râs o dată.

— Carrion, dă-mi voie să-ţi spun pe şleau. Atât timp cât soarele răsare şi apune în fiecare noapte, nu o să mă culc niciodată cu tine.

Către mine, a spus:

— Desigur. Mulţumesc, Saeris. Şi eu cred că sunt frumoase. Eu şi soţul meu le-am conceput împreună.

Avea mâini frumoase. Elegante şi subţiri, cu degete lungi. Trei din cele cinci degete de la mâna stângă purtau rune. Două pe degetul arătător, două pe degetul mijlociu şi doar una pe degetul mic. Pe mâna dreaptă era o singură rună pe degetul arătător, şi alta pe degetul inelar, atât.

Şi-a trecut degetele peste cerneala de pe dosul palmei drepte, zâmbind larg în timp ce o întindea pentru mine ca s-o văd bine.

— E o tradiţie Fae să ne marcăm pielea la cea de-a cincea aniversare a căsătoriei. Ne tatuăm pe mâini binecuvântările pentru care ne rugăm, sperând că se vor materializa. Eu şi Yaz am ales un semn de armonie, unul de longevitate şi două pentru copii. Lăcomie, ştiu, să-ţi doreşti doi copii. Unul ar fi fost de ajuns, dar...

A ridicat din umeri.

— N-are rost să te reţii când vine vorba de astfel de lucruri, nu-i aşa?

— îmi cer scuze, eu...

La dracu', de ce mi-era atât de greu să *respiri*

Scanat cu CamScanner

— Nu sunt sigură că înţeleg. Deci voi proiectaţi *singuri* aceste tatuaje? Şi cineva vi le tatuează pe piele?

Te Léna a aprobat cu o mişcare a capului.

— Da. Aşteptăm până la cea de-a cincca aniversare, pentru că unele căsătorii se destramă în primii ani. Se *poate* întâmpla. Ni se recomandă să fim precauţi şi să aşteptăm până suntem siguri unul de celălalt, înainte să ne legăm pielea. Yaz şi cu mine am vrut să ne punem mărcile după doar doi ani, dar bătrânii ne-au spus să aşteptăm.

Mintea îmi fugea într-o mie de direcţii.

— Deci nu apar singure? Semnele? Adică... din senin? Peste noapte? Sau... în timp ce... ştii tu... faci sex cu cineva?

Te Léna a râs veselă.

— Desigur că nu. Nu fi prostuţă.

Junghiul de panică ce creştea în mine s-a mai domolit puţin. Dar apoi Te Léna a vorbit din nou.

— Cândva, lucrurile stăteau altfel. Pe vremea când existau legături *adevărate.* Uniunile între partenerii adevăraţi erau binecuvântate cu semne de către Parce. De acolo vine şi tradiţia de a ne tatua mâinile. Dar

> >

nu mai există parteneri adevăraţi. Când zeii au părăsit Yvelia, anumite elemente ale magiei noastre fie au murit, fie s-au estompat în timp. Săbiile divine, de exemplu. Au fost treptat separate de sursa magiei pe care o canalizau. Capacitatea noastră de a forma relaţii s-a diminuat şi ea de-a lungul miilor de ani, până când a dispărut cu totul.

— Corect...

O, zei, aveam nevoie să stau jos.

— Deci acum e doar o tradiţie. Oamenii se acoperă cu rune... pentru noroc.

— Nu aş spune că ne acoperim, a răspuns Te Léna. Am cunoscut un cuplu care a decis să aibă şapte rune odată. Şapte e un număr prielnic, se ştie. Dar au fost şi unii care au considerat că era prea mult.

Din tonul vocii ei, se înţelegea că Te Léna însăşi era printre aceştia. Şapte? Şapte rune.

Mintea mea s-a zbătut să-şi amintească câte rune îmi marcaseră degetele. Câte rune se înlănţuiseră pe dosul palmei

Scanat cu CamScanner

mele drepte. Habar n-aveam, dar fuseseră multe. Foarte, *foarte* multe.

— Şi scrisul ăsta... adică... scrierea?

Nu-mi ieşeau decât câteva vorbe odată.

— E făcută de voi uneori? Ceva care se încolăceşte... în jurul încheieturilor?

— A, nu. Sigur că nu. Astfel de lucruri se văd doar în cărţile de poveşti, a râs Te Léna cu dispreţ. O numeau Legătură Divină. O binecuvântare de la zei. Evident, nu era adevărat. Se spunea că cele mai importante cupluri din istoria Yveliei le-au avut, dar erau doar nişte baliverne romantice. Doar ceva ce povestitorii înfrumuseţau ca să-şi facă poveştile mai tragice. Plus că arătau impresionant în manuscrisele iluminate.

I-am întâlnit privirea, dar mă uitam prin ea.

— Tragice?

— lubiţii din acele poveşti sufereau groaznic. întotdeauna unul dintre ei murea. Erau poveşti frumoase, dar se terminau cu inimi frânte.

— Sună... groaznic.

Am încercat să râd, dar nu mai aveam suflare.

în cele din urmă, pe faţa lui Te Léna a apărut o umbră de îngrijorare.

— Eşti bine? Eşti cam palidă.

— Da. Da, sunt bine. Eu... întâmplător, ştii unde e Fisher?

— Mi-a spus să-ţi transmit că te aşteaptă în camera lui.

— O, perfect. Mulţumesc. Cred că o să merg să-l caut. Am ceva de discutat cu el.

Scanat cu CamScanner

35.

ORACOLUL

Onyx m-a urmat afară din forjă şi a mers cu pas grăbit alături de mine prin sălile din Cahlish. S-a strecurat în dormitor de-ndată ce am deschis uşa, sărind pe pat, unde Fisher stătea rezemat de perne, fără cămaşă, cercetând paginile unei cărţi.

A zâmbit când vulpea i-a sărit în poală şi a început să-i lingă bărbia. Chiar a zâmbit. Dar zâmbetul i s-a stins când şi-a îndreptat atenţia spre mine şi a văzut în ce stare eram.

— La naiba, micuţă Osha. Ai fost atacată pe drumul de întoarcere? Transpiri toată.

Am trântit uşa în urma mea.

— De ce nu mi-ai rostit numele? înainte? am gâfâit.

-Ce?

— Sunt aici de săptămâni bune, şi, până astăzi, ai refuzat să-mi spui numele. De ce?

A pus cartea jos pe pat, îndepărtându-l uşor pe Onyx din poala sa.

— Eu... Eu doar...

— Tocmai am avut o conversaţie foarte interesantă cu Te Léna. Mi-era prea rău ca să observ înainte – când a venit să-mi facă tratamente după întâlnirea pe care am avut-o cu acel mâncător –, dar are nişte tatuaje incredibile pe mâini.

Le-am ridicat şi eu pe ale mele pentru demonstraţie.

Scanat cu CamScanner

— îmi povestea de unde provin şi de ce. Şi apoi! *Apoi*| Ha! Ha! Imaginează-ţi surpriza mea când mi-a povestit despre *Legăturile* Divine, Fisher!

Scanat cu
CamScanner

— Futu-i, a şoptit el.

— Foarte amuzant. Exact asta am spus şi eu!

— Ascultă…

— Spune-mi de ce nu mi-ai rostit numele, am mârâit.

Inima îmi alerga în piept. Dacă nu mă aşezam curând, aveam să cad, dar voiam să-l aud spunând asta mai întâi. Voiam să-i aud blestemata de mărturisire.

— Ştiu că nu poţi să minţi, aşa că hai! Spune-mi de ce!

A rămas acolo nemişcat, cu pieptul gol tatuat, cu pletele negre căzându-i pe faţă, atât de perfect, atât de chipeş, şi acel lucru nenorocit care sălăşluia adânc în sufletul meu mi-a trimis un junghi şi a spus: *al meu.*

Ştii de ce, mi-a spus în minte.

— Nu, Fisher. Cu voce tare.

— Bine, fie. Cum vrei tu. La început, nu l-am rostit pentru că te uram, a zis el. Uram ceea ce reprezentai.

Sângele îmi era rece ca gheaţa în vene, dar trebuia să aud asta.

— Şi ce anume reprezentam?

— Slăbiciune. Vulnerabilitate.

— Nu sunt slabă, Fisher! Nu sunt ca acei fluturi jalnici, care se nasc şi mor în frig…

— Nu tu! Eu!

S-a lovit în piept, furios.

— *Slăbiciunea mea! Vulnerabilitatea mea!* Am ştiut de secole că vei veni. Că aveai să apari într-o zi şi să schimbi totul. Eşti fisura din armura mea, Saeris. Punctul slab, pe unde pătrunde cuţitul. Eşti persoana căreia Malcolm îi va face rău ca să mă rănească pe mine, şi nu puteam… nu puteam suporta asta!

Mi-am muşcat vârful limbii până am simţit gustul sângelui.

— Şi, da. Ţi-am spus odată despre Oshellith. Da, ţi-am spus că se nasc şi mor într-o zi. Dar am fost crud, Saeris. Nu ţi-am povestit despre ei cum trebuia.

Nimic din interiorul dormitorului nu s-a schimbat. Nimic nu s-a mişcat, dar aerul părea să se liniştească. Figurile din tablourile de pe pereţi, cu feţele lor sfâşiate, păreau să-şi ţină toate respiraţia.

Scanat cu CamScanner

__Ce vrei să spui? am şoptit.

Scanat cu
CamScanner

— Oshellith se nasc o singură dată în majoritatea vieţilor Fae. Sus, în nord, în ţinuturile pustii, mult dincolo de Cerul Ajun, unde obişnuiau să trăiască dragonii. E atât de frig acolo, încât îţi îngheaţă acrul în plămâni dacă îl inspiri fără mască. Nimic nu rezistă prea mult timp. însă, o dată la o mie de ani, vânturile înverşunate se opresc, semnalând venirea Oshellith. Vestea se răspândeşte repede. Atunci cei mai curajoşi dintre ai noştri pornesc la drum. Merg pe jos acolo unde nici măcar un cal nu poate înainta. Când ajung în valea unde apar Oshellith, găsesc coconii fluturilor şi îi protejează cu corpurile lor. Le oferă câtă căldură pot, cât de mult timp pot. Poate dura până la douăsprezece ore pentru ca ei să iasă din acei coconi. Dar când o fac...

Kingfisher a înghiţit, clătinând din cap.

— E cel mai frumos lucru pe care îl poţi trăi în această viaţă. Strălucesc albastru, şi roz, şi argintiu, cu o lumină eterică. E muzică în jurul lor, deşi nimeni nu ştie cum. Un cântec dulce, blând, capabil să vindece. Oshellith se împerechează şi îşi depun ouăle, dar odată ce termină cu asta, umplu aerul şi dansează. Protejarea lor în timp ce trăiesc e considerată un ritual sacru pentru care mulţi îşi dau viaţa încercând să-l îndeplinească. Asta înseamnă Oshellith în limba veche Fae, Saeris. *Cel Mai Sacru.*

Şi-a închis ochii pentru un moment, cu o expresie îndureratã. Respiraţia îi era întretăiată şi neuniformă.

— *Toate* numele au o anumită putere în acest loc. Fiecare nume înseamnă ceva. Avem nume adevărate pe care nu le împărtăşim cu nimeni. Nici cu prietenii noştri. Nici cu familiile noastre. Mamele noastre sunt adesea singurele persoane care le ştiu cu adevărat. Şi chiar şi o mamă ar putea folosi numele copilului ei în propriul avantaj, în căutarea puterii. Locul acesta... e futut, în regulă? Apoi apari tu, şi ai un singur nume blestemat, pe care toată lumea îl ştie. Şi *nu-lputeam* spune, pentru că mi-era frică. De ce mi s-ar întâmpla când aş face-o. Ar fi ca şi cum aş recunoaşte că ai ajuns aici după tot acest timp. Aşa că te-am numit Osha, în schimb. Dar însemna mai mult, Saeris. Pentru mine, *însemna mai mult.*

Nu vorbea serios. Nu se putea.

— Tot acest timp... am şoptit. Dar... m-ai numit aşa de la

Scanat cu
CamScanner

bun început. Kingfisher a dat din cap încet, cu ochii strălucitori.
— *Cel mai sacru,* a repetat el, şoptind cuvintele.

Scanat cu CamScanner

Mi-am acoperii faţa şi am cedat. Am izbucnit în plâns. Numele pe care mi l-a dat, numele pe care îl *uram,* era o declaraţie a ceea ce însemnam pentru el chiar şi atunci. Pentru mult, mult timp, tot ce am putut face a fost să plâng în faţa acestei revelaţii monumentale. în cele din urmă, totuşi, un fel de linişte s-a aşternut în mine.

— Cum ai ştiut? Că urma să vin? Ai spus că ai ştiut.

Fisher şi-a încleştat maxilarul.

— Mi s-a spus. Cu mult timp în urmă. De către mama mea. Era oracol. N-am crezut-o, dar apoi, când am fost luat... a înghiţit greu, cu ochii înlăcrimaţi.

Brusc, s-a mutat pe marginea patului, punându-şi tălpile goale pe podea. Nu putea să respire.

Nu putea să respire!

Am făcut un pas înainte, dar mâna lui a ţâşnit, gesticulând către mine să rămân unde eram. Strângându-şi pleoapele, s-a aplecat şi s-a apucat de marginea patului până când încheieturile lui tatuate au devenit albe. După mult prea mult timp, a inspirat cu greu.

Era bine. Respira.

M-am clătinat înapoi, scoţând un suspin când am lovit comoda din spatele meu şi am alunecat încet pe podea.

— Trebuie... să fiu atent, a gâfâit el. Nu pot...

Oprindu-se, mi-a aruncat o privire piezişă care mă implora să înţeleg ce îmi spunea. Că existau lucruri pe care nu le putea spune fără a suferi consecinţe grave. Că trebuia să umplu eu golurile.

— A scris despre tine, a şoptit el. Mama mea. Pagini după pagini. Ştia că va muri curând, aşa că mi-a scris o carte. Mi-a spus: „O mamă este mereu acolo pentru fiul ei. Nu contează că el creşte şi devine puternic. Chiar şi inima celui mai puternic războinic se poate frânge. Sufletul său **poate fi** încă zdrobit. Deoarece nu voi putea să te consolez când provocă**rile din** faţa ta vor părea prea mari, ia această carte şi păstreaz-o ca **ghid. Mai** presus de toate, să ştii asta. Vor fi momente când lumea va căuta să **te** distrugă, Kingfisher. Dar eşti mai puternic decât ai să ştii vreodată. **Nu vei** şovăi. Şi nu vei înfrunta totul singur."

Furia mea nu era uşor de potolit, dar, în faţa acestei revelaţii, a şovăit. Nu ştiam cum să mă simt. Era mult de asimilat.

Scanat cu CamScanner

Fisher şi-a plecat capul, cu un zâmbet amar pe buze.

Scanat cu
CamScanner

— Mi-a spus că, atunci când voi avea cea mai mare nevoie de tine, vei veni în viaţa mea arzând ca un meteorit, călărind pe un val de haos care îmi va întoarce întreaga lume cu susul în jos. Că vei străluci atât de tare, încât vei lumina iadul însuşi şi mă vei ghida afară din întuneric Nu avea idee care va fi numele tău. Doar că vei avea parul întunecat >i un zâmbet frumos. Şi că te voi iubi feroce, în ciuda a tot cc sunt.

Inima mi s-a strâns, gâtul mi-a ars de emoţie. Cu secole în urmă, o mamă privise în viitorul fiului ei, căutând alinare, pentru a se asigura că el va avea o viaţă bună. Şi văzuse durerea şi suferinţa pe care destinul le pregătise pentru băiatul ei, şi apoi mă văzuse *pe mine* şi ştiuse că va L bine. Greutatea acestui lucru...

La naiba, nu puteam respira.

— A spus că simţea că te cunoaşte. Că tu şi ea eraţi prietene, chiar dacă vă despărţeau o mie de ani. Ea... te-a *desenat.*

Vocea lui Fisher a devenit mai încordată în timp ce se lupta să vorbească. Abia reuşind să-şi stăpânească lacrimile, s-a forţat să râdă în loc să plângă.

— Şi te-a surprins aproape perfect, să ştii.

Nu eram la fel de puternică ca Fisher. Mi-am lăsat lacrimile să curgă.

— Aproape? am şoptit.

Fisher a înghiţit, privind în jos către propriile mâini. Părea pe jumătate distrus când mi-a întâlnit din nou privirea.

— Se înşela uneori. în privinţa lucrurilor mici. Detalii mici cu consecinţe mari.

A arătat spre urechea lui.

— în toate desenele pe care le avea cu tine, aveai urechile ca ale mele. Erai Fae. Şi când am văzut...

A tras adânc aer în piept. S-a îndreptat puţin.

—• Când am simţit Solace chemându-mă şi am păşit în acel bazin, am văzut că erai o fiinţă umană, şi am ştiut într-o clipă cât de uşor te-ar distruge acest loc. Aşa că am luat decizia de a te lăsa acolo. Dar nu te-am putut lăsa, nu-i aşa? a continuat el. Abdomenul tău era sfâşiat. Erai pe moarte. N-am avut de ales decât să te duc înapoi. Aşa că am decis să fiu îngrozitor cu tine, ca

Scanat cu
CamScanner

să mă urăşti al naibii şi să nu vrei să ai nimic de-a face cu mine,

— Un plan grozav, am şoptit. *Chiar a* dat roade.

Scanat cu CamScanner

Zâmbetul său strâmb aproape că mi-a frânt inima.

— Fii sinceră. Cred că a funcţionat un pic.

Cu părere de rău, am clătinat din cap.

— Ar fi apărut acele semne pe mâinile mele dacă ar fi funcţionat?

— Nu, a recunoscut el. Nu cred că ar fi apărut.

— Ce *reprezintă,* Fisher? Pentru noi?

— Nu ţi-a spus Te Léna? a întrebat el.

— Vreau să-mi spui tu.

Camera era complet tăcută. Fisher se uita în jos la covor, ronţăin- du-şi unghia degetului mare.

— Mama n-a pomenit niciodată nimic despre o legătură de partene- riat. N-au mai existat de atât de mult timp. Gândul nici măcar nu mi-a trecut prin minte. Dar când te-am găsit zăcând în acea baltă de sânge, am simţit-o, ca o bandă care se fixează la locul ei. Am mirosit-o şi pe tine. Şi eu... eram atât de al naibii de furios.

Şi-a încleştat maxilarul.

— Furios că destinul ne pecetluise astfel, când nimeni altcineva din ultimele milenii nu fusese afectat de vreo legătură. Furios că se întâmplase înainte să avem măcar şansa de a ne cunoaşte. N-aveam idee că semnele vor apărea aşa. Fără nicio blestemată de avertizare. Fără ca noi să fim căsătoriţi, sau măcar... măcar... să decidem noi înşine că vrem să fim împreună. Le-am văzut apărând în timp ce dormeai noaptea trecută. Le-am privit devenind mai întunecate, unul după altul, mai multe semne decât crezusem vreodată că e posibil, şi m-am speriat al naibii de tare, Saeris.

A dat din cap trist, pentru sine.

— Istoria ne spune că Semnele ca acestea vin cu un preţ. Sunt genul de Semne despre care oamenii vor dori să scrie poveşti. Şi nu unele cu final fericit.

Deci, era adevărat. Te Léna avea dreptate. *Tragic,* spusese ea. Cuvântul a răsunat prin coridoarele goale ale minţii mele, devenind mai puternic cu fiecare repetare.

— Nu mă simt bine, a şoptit Fisher. Nu pot dorini. Sunt hăituit constant. Văd lucruri. Aud lucruri. Şi se înrăutăţeşte.

Şi-a înfăşurat pandantivul în jurul degetului, închizându-şi pumnul în jurul lui.

Scanat cu CamScanner

— Asta nu va mai ajuta pentru mult timp.

— îţi pot face o altă relicvă. Tocmai am făcut una.

— Asta nu e doar o relicvă, Saeris. E protejat şi cu vrăji. Mama mea s-a dus la vrăjitoare şi l-a făcut pentru mine, împreună cu o serie de alte obiecte, înainte să moară. Lucruri de care ştia că voi avea nevoie. Dar acest lucru din mine devine mai puternic. Nu există o vrajă suficient de puternică să-l ţină la distanţă pentru totdeauna. în curând, pandantivul nu va mai funcţiona deloc, şi voi fi pierdut. Dar nu trebuie să-ţi faci griji. Refuz să te leg de mine cu asta ivindu-se la orizont. Nu voi accepta. Nu te voi ţine legată de mine când lucrurile vor deveni cu adevărat rele.

— Ai... respins legătura noastră?

Gâtul îmi pulsa când am vorbit. Cuvintele tăiau ca nişte lame. Mergeam pe o sârmă emoţională, cu sufletul sfâşiat de ceea ce auzeam.

Fisher a oftat.

— Nu sunt sigur cum funcţionează. Am scotocit biblioteca din Cahlish. Timp de două săptămâni am citit tot ce am putut despre legătura de parteneriat. Voiam să găsesc o cale de a preveni formarea ei în primul rând, deşi ştiam că era deja prea târziu pentru asta.

A ridicat din umeri.

— Am citit totuşi că, dacă apăreau semne, putea fi iniţiată o perioadă de aşteptare. în care oricare dintre părţi putea alege să accepte sau să respingă o legătură. Am iniţiat perioada de aşteptare pentru noi în Ballard.

Piesele începeau să se pună la locul lor acum.

— Deci pentru asta erau toate acele cărţi? în cortul tău din Innir? Gândul mă făcea să vreau să mă fac ghem şi să încetez să respir.

— Asta ai făcut tot timpul cât ai fost plecat? După ce am fost atacată de mâncător? Căutai o cale de a te elibera.

Ochii lui Fisher erau goi. încet, a clătinat din cap.

— Căutam o cale de a *te salva.*

— Deci ai invocat perioada de aşteptare. Pentru mine. Pentru binele meu. Pentru că aşa era corect, am izbucnit.

Fisher a râs amar.

Scanat cu
CamScanner

— Respingerea completă a legăturii ar fi fost cel mai corect lucru.

— Atunci de ce n-ai făcut-o?

— Mi-am pus această întrebare de multe ori. Decisesem că asta aveam de gând să fac când am privit semnele întunecându-se pe pielea ta.

Scanat cu CamScanner

Mai ales când am văzul apărând legăturile divine. Dar apoi, când a venit momentul, n-am putut s-o fac. Nu ştiu de ce. Eu... pur şi simplu n-am putut. Dar nu-ţi face griji. Luna va trece, şi nimic nu se va schimba. Mai întâi, o vom aduce înapoi pe Everlayne. Apoi vei termina de făcut relicvele. Odată ce toate astea se vor termina, te vei întoarce în Zilvaren, la fratele tău.

Mă înecam cu fiecare secundă care trecea, trasă mai adânc în suferinţă, tot mai departe de speranţă şi fericire.

— 0, grozav. Le-ai rezolvat pe toate atunci. Felicitări. Sunt atât de fericită pentru tine.

Fisher părea rănit de tonul meu. Bine. Aşa şi trebuia să fie, la naiba. — Saeris...

— Nu. Nu, serios. Sunt încântată că ai avut atât de mult timp să te gândeşti la toate astea. Că ai ştiut de sute de ani că aveam să apar în viaţa ta. Că ai ştiut ce însemnau acele tatuaje şi ai decis că aveai să mă respingi pentru binele meu şi să mă trimiţi înapoi în Zilvaren. Sunt în culmea fericirii că ai luat toate aceste decizii îngrozitoare şi dificile în numele meu, Kingfisher.

— Oh, hai! Fii *realistăl*

Fisher s-a ridicat, trecându-şi mâinile prin păr. Se înălţa deasupra mea, un zid de muşchi, cerneală şi disperare.

— Se schimbă ceva? Acum că ştii toate astea? Avem brusc mai multe opţiuni disponibile? Unele care nu sunt complet de rahat?

— Nu ştiu dacă schimbă ceva! Tu eşti cel care are toate răspunsurile. Ce spune cartea mamei tale că se va întâmpla?

Maxilarul lui Fisher s-a încordat.

— Nu spune nimic. Erai la sfârşitul cărţii. A scris doar că te voi găsi, şi destinele ne vor ghida calea de acolo.

Ei bine, nu era minunat? Mi-am lăsat capul să cadă înapoi pe comodă şi mi-am închis ochii.

— La naiba cu destinul. Nu are dreptul să decidă nimic pentru mine. Eu decid cum va fi viitorul meu.

— Trebuie să te întorci acasă, Saeris. Te poţi întoarce şi poţi lupta pentru a-ţi elibera poporul. Poţi fi încă fericită. Eu o să mor, şi...

Ochii mei s-au deschis brusc.

_Cum adică o să mori? Nu *mori.* Eşti doar,,, eşti...

Scanat cu CamScanner

Scanat cu
CamScanner

A scos cel mai greu oftat pe care l-am auzit vreodată. A venit şi s-a lăsat în genunchi în faţa mea. Când a întins mâna după a mea, mi-am tras-o înapoi, lovindu-mi cotul de comodă. A ţâţâit dezaprobator, întinzându-se după mâna mea a doua oară. De data asta, l-am lăsat s-o ia. Şi-a împletit degetele cu ale mele şi s-a uitat la mâinile noastre unite pentru foarte mult timp.

—• Ai dreptate, a spus în cele din urmă, uitându-se la mine. Să-mi pierd minţile din cauza durerii şi halucinaţiilor nu mă va ucide, nu. Dar asta nu-i o *viaţă.* Cel puţin, nu una pe care vreau s-o trăiesc. Şi nu voi fi în siguranţă. Voi ajunge să-i rănesc pe cei la care ţin. în cel mai rău caz, voi fi o povară, şi nu te voi împovăra pe tine sau pe altcineva cu grija faţă de mine. Asta pur şi simplu nu se va întâmpla.

— Deci o să te sinucizi pur şi simplu?

Era încordat, ca o coardă de arc gata să se rupă.

— Renfis o să ajut...

L-am împins cât de tare am putut, îndepărtându-1. S-a răsturnat pe spate, căzând în fund, căci mişcarea îl luase prin surprindere. Am sărit în picioare şi am păşit peste el, punând distanţă între noi.

— Nu îndrăzni să termini acea frază blestemată, am şuierat. Eşti atât de... atât de *egoist!*

Argintiul din ochiul lui drept a înghiţit verdele. S-a ridicat în şezut, înconjurându-şi genunchii cu braţele. Şi, o, zei, expresia de pe faţa lui. Era distrus.

— *Ştiu,* a şoptit răguşit. Nu vreau asta. Vreau...

Dar orice ar fi spus după acele cuvinte ar fi fost prea dureros. Şi-a legănat picioarele, lăsând să-i scape o respiraţie tremurătoare.

Dintr-odată, am înţeles.

— Nu poţi renunţa pur şi simplu. Dacă mori tu, moare şi

Lorreth. -Ce?

— L-ai salvat. I-ai dat o parte din sufletul tău. Dacă mori, vei fi prins, aşteptând ca sufletul tău să fie întreg din nou, înainte să poţi merge mai departe.

Fisher şi-a arcuit o sprânceană, nemulţumit.

— Asta era ceva privat. Presupun că acum merge şi spune cui

Scanat cu
CamScanner

apucă. Ascultă, m-am împăcat cu orice mi se va întâmpla după. Dacă sunt blocat, plutind prin eter pentru o mie de ani, atunci aşa să fie. Asta va fi infinit mai bine decât alternativa.

Scanat cu CamScanner

— Lorreth a spus că ar muri el însuşi înainte să lase asta să se întâmple. Chiar vrei să-i scurtezi şi lui viaţa?

— Lorreth nici măcar nu va şti că am plecat, a mârâit eL

— Bineînţeles că va şti! Chiar crezi că nu va observa că ai dispărut? 0 sa-i spui că te muţi în alt tărâm pentru a trăi o viaţă mai bună sau ceva de genul?

— Ceva de genul, a murmurat el.

— Eşti un idiot atât de mare, Fisher. Sunt prietenii tăi. Te iubesc. Chiar o să-i ceri lui Ren să te ajute să te omori? Apoi să păstreze secretul faţă de toţi ceilalţi care ţin la tine? Chiar ai pune asta pe umerii lui? Şi Lorreth e inteligent. Nu va accepta că părăseşti Yvelia şi nu te mai întorci.

— Va trebui să accepte, nu-i aşa?

— Nici gând.

M-am îndreptat spre uşă.

— Unde te duci, Saeris? a strigat după mine.

— Să mă culc. Şi dimineaţă o să mă duc la bibliotecă şi o să cercetez cum să vă salvez pe Everlayne şi pe tine. Pentru că eu nu sunt genul care-şi pune mâinile în şolduri şi se resemnează când lucrurile devin grele. Sincer sunt şocată să aflu că asta faci *tul*

Scanat cu CamScanner

36.

ISEABAIL

Am încercat să mă culc în camera în care am dormit când am ajuns prima dată la Cahlish, dar Carrion sforăia atât de tare, încât am târât o plapumă într-una dintre camerele elegante de zi şi am căzut lată pe una dintre canapelele tapiţate.

M-am trezit dintr-un somn agitat, cândva după răsărit, şi l-am găsit pe Fisher în fotoliul cu spătar înalt de lângă mine, privind pe fereastră spre vârful zimţat al Omnamerrinului. Mirosul plăcut de mentă sălbatică m-a făcut să vreau să izbucnesc în lacrimi, dar am reuşit să rămân calmă în timp ce am împăturit plapuma şi am scuturat amprenta corpului meu de pe pernele canapelei. Nu-mi doream nimic mai mult decât să plec fără să interacţionez deloc cu Fisher, dar mi-a prins mâna când am trecut pe lângă el, şi nu am avut energia sau voinţa să mă retrag. Şi-a sprijinit fruntea de braţul meu, închizând ochii, şi o mică parte din mine s-a rupt în două. Mi-am trecut uşor mâna liberă prin părul lui, ţipând în sinea mea, atât de furioasă pe el, şi pe mine, şi pe zei, şi pe întregul univers blestemat pentru că ne făcuse asta.

Nu era corect. Nimic din toate astea nu era corect.

Nu s-a luptat cu mine când i-am dat drumul la mână şi am plecat. M-am oprit în prag, aruncându-i o privire peste umăr, dar am regretat imediat că am făcut o. Se întorsese să privească pe fereastră, dar îşi acoperise gura cu o mână, cu degetele înfipte în obraz. Cearcănele pronunţate de sub ochi vorbeau despre nenumărate

Scanat cu CamScanner

nopţi nedormite. Chiar şi poziţia învinsă a umerilor arăta cât de epuizat era. Nu

Scanat cu
CamScanner

puteam să plec de lângă el când arăta aşa. Pur şi simplu nu puteam, la naiba.

Am lăsat plapuma acolo, în prag. Fisher a închis ochii când şi-a dat seama că mă întorceam la el. Tot ce obişnuiam să simt când îl atingeam, toţi nervii şi toată teama, dispăruseră. S-a aplecat spre mine, sprijinin- du-şi capul de abdomenul meu, înfăşurându-şi braţele în jurul picioarelor mele, punându-şi mâinile uşor pe spatele coapselor mele, şi l-am ţinut aşa. Au trecut secunde. Minute întregi. L-am masat între omoplaţi în cercuri, cu suferinţă, şi cu durere, şi cu dorinţă.

în cele din urmă, s-a ridicat şi s-a lăsat înapoi în fotoliu, îmbujorat. A refuzat să se uite la mine, dar a dat din cap, ca şi cum ar fi spus: „E în regulă. Sunt bine.” Şi astfel am plecat.

— Ultimele vrăjitoare au părăsit Yvelia acum o sută de ani, a spus Lorreth. Nimeni n-a mai văzut un membru al Clanului Balquhidder de încă pe-atât timp. Nici măcar nu ştim unde s-au dus! Avem mai puţin de treizeci şi şase de ore înainte să trebuiască să fim în Gillethrye, şi nu putem petrece acele ore căutând sub pietre şi strigând în găuri din pământ, în căutarea unui grup de babe cu flatulenţe care nu vor să fie găsite.

Danya a pufnit.

Nimeni altcineva din bibliotecă n-a râs.

Nici măcar Carrion. Dar asta probabil pentru că nu-şi dădea seama că flatulenţele erau gaze.

De după muntele uriaş de cărţi stivuite pe masa din faţa mea, l-am privit pe Ren masându-şi tâmplele, cu faţa trasă.

— Dacă n-avem o vrăjitoare, suntem pierduţi, a spus el. Ele sunt singurele cu magie de sânge suficient de puternică pentru a rupe un farmec. Sunt de asemenea singurele suficient de puternice pentru a ţine la distanţă veninul lui Malcolm, în timp ce Te Léna il scoate din sistemul lui Layne.

— Va dura săptămâni să-l eliminăm din ea, şi asta dacă avem noroc, a spus Te Léna, stând lângă fereastra.

S-a cuprins cu braţele, apoi s-a întors şi ne-a privit pe toţi.

— E mai probabil să dureze luni. Pot chema alţi tămăduitori să ajute, dar veninul lui Malcolm e ca acidul. Mănâncă tot ce

Scanat cu CamScanner

atinge. Rănile din corpul lui Everlayne vor fi catastrofale până când ajungem la ea. E într-adevăr o vrăjitoare formidabilă cea care poate ţine un corp

în stază suficient de mult timp pentru ca noi să-l vindecăm după astfel de distrugeri.

— Fantastic. Deci nu avem nevoie doar de o vrăjitoare. Avem nevoie de cea mai puternică vrăjitoare din toate timpurile, a spus Ren cu o voce distantă.

Nu păruse deloc el însuşi de când apăruse Everlayne lângă râu. în mod normal, era gata să găsească o cale de ieşire dintr-o încurcătură oricât de mare, dar această situaţie îl dăduse peste cap. în ultima oră, îl găsisem uitându-se fix la masă de patru ori, fără să clipească, de parcă era în stare de şoc.

Fisher apăruse la scurt timp după ce fusese servit micul-dejun. Ciugulise din mâncare, dar, la un moment dat, se adunase şi începuse să scoată cărţi de pe rafturile bibliotecii ca un nebun. Cu mâinile pătate de cerneală, a răsucit pana cu care făcuse note furioase, apoi a pus-o jos, bătând în locul de pe masă unde se uita Ren pentru a-i atrage atenţia prietenului său.

— Mai sunt câteva semi-vrăjitoare la Faulton’s Gap. Cam până acolo pot călători prin poarta de umbre fără ca Belikon să simtă magia şi să-şi facă apariţia. Tu şi cu mine vom merge acolo şi vom vedea dacă vreuna dintre ele e suficient de puternică şi dispusă să ne ajute după-amiază.

Ren s-a înviorat puţin. Am văzut speranţa aprinzându-i-se în ochi, şi a trebuit să-mi întorc privirea.

— Un plan bun, a spus el. Mă duc să mă pregătesc.

— Presupun că nu m-aţi lăsa să vin şi eu? a întrebat Carrion. întotdeauna am vrut să văd o vrăjitoare în viaţa reală.

— Nu, a spus Fisher sec. Nu te-aş lăsa. Vei încerca doar să te culci cu una dintre ele, şi noi încercăm să le cerem ajutorul, nu să declanşăm un război cu ele pentru că nu-ţi poţi ţine scula în pantaloni.

Lorreth s-a prefăcut că înghite voma.

-îh.N -ar încerca să şi-o tragă cu o vrăjitoare.

Scanat cu CamScanner

— Nu, are dreptate, a spus Carrion cu un oftat. Aş face-o. Ştiţi. Doar ca să spun că am făcut-o.

— *Vin* eu cu voi, a declarat Danya.

Nu spusese multe de când apăruse în bibliotecă. în mare parte, stătuse şi-şi flexase noua mână, inspectând-o îndeaproape, de parcă ar fi căutat imperfecţiuni. Te Léna făcuse o treabă remarcabilă lucrând cu o

Scanat cu
CamScanner

magic destul de puternică pentru a o înlocui – mai mult decât merita Danya – şi totuşi n-o auzisem pe războinică să-i mulţumească tămăduitoarei nici măcar o dată.

— Nu stau aici să răsfoiesc cărţi prăfuite cu aceşti idioţi, când aş putea de fapt să fac ceva util, a zis Danya.

Cercetarea cărţilor pentru a găsi modalităţi de a o ajuta pe Layne era utilă. Putea fi ceva aici care să ne rezolve problemele într-o clipă, dar Danyei nu-i păsa. Ea credea că problemele puteau fi rezolvate doar lovind ceva foarte tare sau înjunghiind pe cineva în mod repetat până când era mort, şi nu avea niciun interes să fie contrazisă.

— Şi noi votăm ca ea să meargă cu voi, a spus Carrion, ridicându-şi mâna. Nu vrem un nor întunecat plutind peste bibliotecă în timp ce încercăm să lucrăm.

Danya şi-a dezvelit dinţii, caninii ei alungindu-se, ceea ce a provocat un rânjet intrigat din partea lui Carrion, dar Fisher a intervenit înainte ca Danya să poată spune ceva cu adevărat josnic.

— Bine, poţi veni cu noi. Restul veţi continua să căutaţi prin texte, în caz că apare ceva, da?

Lorreth, Carrion, Te Lena şi cu mine am dat toţi din cap. Tămăduitoarea a pus o mână pe braţul lui Fisher când a început să închidă cărţile prin care căutase.

— Asigură-te că vii să mă vezi înainte să pleci. Şi când te întorci.

N-aş fi vrut să recunosc, dar fusesem geloasă pe Te Léna. Fusesem atât de sigură că se întâmpla ceva între ea şi Fisher, dar acum ştiam mai bine. După ce am ascultat-o vorbind despre soţul ei şi văzând cât de fericită era când mi-a arătat semnele pe care le avea, nu aveam nici măcar o îndoială că nu era interesată de el. Asta lăsa o singură opţiune: îl ajuta cumva cu quicksilver-ul din capul lui. Şi dacă trebuia să meargă s-o vadă înainte să plece şi când se întorcea, atunci situaţia chiar trebuia să se fi înrăutăţit.

Ore mai târziu, lumea de dincolo de ferestrele bibliotecii căpătase o nuanţă ciudată de albastru-gri, şi ningea puternic. în Cahlish era cald ca întotdeauna, dar peisajul de iarnă de afară mă făcea să tremur incon- trolabil. Tot nu găsisem nimic pentru a-i ajuta fie pe Layne, fie pe Kingfisher, şi începeam să devin frustrată. Intr-un tărâm plin de ameninţări magice sau supranaturale, cum se face că nu existau cărţi despre cum să

Scanat cu
CamScanner

faci faţă problemelor, când apăreau în mod inevitabil? Nu avea niciun sens. Eram familiarizată cu toate cărţile pe care le avea Fisher despre quick- silver, şi deja ştiam că nu conţineau nicio informaţie despre ce să faci dacă metalul ajungea *în* cineva.

Nu făcusem absolut niciun progres până când uşile bibliotecii s-au deschis brusc şi Ren a intrat furtunos, înjurând în şoaptă. Părul lui nisi- piu era ciufulit de vânt, armura de piele dispărută. Era acoperit de noroi şi arăta de parcă era gata să-şi înfigă pumnul în ceva.

— Ce naiba ţi s-a întâmplat? a întrebat Lorreth.

— Nenorocita de *Danya,* a scuipat el. Le-am găsit. Le-am explicat ce s-a întâmplat cu Everlayne şi de ce am venit. Nu erau prea bucuroase în privinţa asta, dar erau gata să ajute. Şi apoi, Danya a făcut un comentariu de rahat, cum că măcar atât puteau şi ele să facă, din moment ce vrăjitoarele i-au lăsat pe Fae să le cureţe mizeria, şi cum întorseseră spatele Yveliei, şi asta a fost tot. S-a dezlănţuit iadul.

— Danya e dusă cu capul, a mârâit Lorreth. Data viitoare când încearcă să mă lovească, o să-i trag o mamă de bătaie. Şi nu într-un mod amuzant. Fisher n-o aduce înapoi aici, nu-i aşa?

-Nu.

Ren s-a aruncat într-un scaun, ridicându-se imediat înapoi, muş-cându-şi buza.

— O duce înapoi în Irrin şi apoi se întoarce singur la Faulton s Gap pentru a încerca să calmeze lucrurile cu vrăjitoarele.

— Era cineva acolo suficient de puternic pentru a o ajuta pe Everlayne? am întrebat.

— O vrăjitoare, da.

Ren a pufnit frustrat.

— Şi era probabil cea mai enervantă creatură, cu o gură spurcată cum n-am mai văzut. Abia dacă era suficient de mare să înjure, dar a avut vorbe pe alese de spus despre noi. A spus că suntem eretici însetaţi de război. A folosit o vrajă energetică ca să mă trântească pe spate, şi am ajuns să mă zbat într-o baltă de noroi ca un porc.

Lorreth era pe punctul de a zâmbi ironic. Am clătinat din cap frenetic, cu ochii larg deschişi, şi s-a oprit. Dregându-şi vocea, a

Scanat cu
CamScanner

spus:

— Dar Fisher crede că o poate convinge?

Scanat cu CamScanner

— Da. Va fi un miracol al dracului de mare dacă reuşeşte, având în vedere starea de spirit din tabăra lor când am plecat.

Fisher s-a întors trei ore mai târziu cu o femelă după el. Părea aproximativ de vârsta mea, dar asta nu însemna nimic în Yvelia. Probabil avea nouă sute de ani. Părul ei era roşu aprins şi ondulat, ochii ei de un albastru viu, strălucitor. Pistruii îi acopereau faţa, răspândiţi chiar şi pe frunte. Hainele ei erau practice: o cămaşă largă, de culoare crem, cu mâneci bufante, o vestă de catifea verde închis, cu nasturi aurii în faţă, şi pantaloni negri, mulaţi.

— Lume, aceasta este Iseabail.

Fisher i-a pronunţat numele *I-şa-bal,* sunetele curgând frumos de pe limba lui, de parcă ar fi cunoscut douăzeci de alte femele cu acelaşi nume.

— Este nepoata înaltei Vrăjitoare Balquhidder, Mălină. A fost de acord să ne ajute să rupem vraja lui Layne, odată ce o aducem înapoi aici, mâine seară.

Moştenitoarea Clanului Balquhidder ne-a examinat pe toţi cei adunaţi în jurul mesei, cercetându-ne cărţile, şi a strâmbat din nasul ei uşor cârn.

— Asta-t tot? a spus ea pe un ton melodios. Plănuiţi să-l înfruntaţi pe Malcolm şi să-i răpiţi cea mai nouă sclavă cu doar trei masculi Fae şi două fiinţe umane?

Fisher s-a mişcat în jurul ei şi a venit să stea lângă şemineu, întinzându-şi mâinile pentru a le încălzi la flăcări.

— Nu, desigur că nu. Fiinţele umane rămân aici, a spus el.

îşi întorsese intenţionat spatele la mine ca să nu-mi vadă reacţia? Eram sigură că da. Probabil credea că nu mă voi certa cu el în faţa tuturor dacă nu făcea contact vizual cu mine, dar se înşela.

— Desigur că venim, am spus. Everlayne e prietena noastră.

— De fapt, eu n-am întâlnit-o niciodată pe Everlayne, a intervenit Carrion. Dar tot vin. Din solidaritate şi toate cele.

Fisher şi-a întors spatele la foc, cu resemnarea deja sculptată în fiecare linie a feţei sale.

— Eşti sigură că eşti pregătita?

— M-am luptat perfect la râu, nu-i aşa?

— Da. Dar aceia erau mâncători. Fără minte şi proşti. Nu vom n- frunta mâncători la Gillethrye, Saeris. îi vom înfrunta pe

Scanat cu CamScanner

Malcolm şi pe lorzii lui. Monştri, cu toţii. Niciunul dintre ei nu cunoaşte sensul milei.

475

Te vor umple de venin şi te vor privi cum ţipi până mori, doar ca să se distreze. Dacă vii, eşti pregătită să înfrunţi această posibilitate?

încerca să mă sperie cu adevărul. Un fior de teamă mi-a coborât pe şira spinării, dar acum mă cunoştea suficient de bine încât să nu creadă că aş fi lăsat frica să mă oprească din a-mi salva prietena.

— Da, sunt pregătită, i-am spus.

Faţa lui Fisher era indescifrabilă.

— Şi tu? i-a spus lui Carrion. Eşti pregătit pentru asta?

— Sigur. De ce nu. Sunt oricum prea frumos ca să mor de bătrâneţe.

Fisher şi-a plecat capul, încrucişându-şi braţele peste piept, astfel încât cămaşa i s-a întins, evidenţiind aproape fiecare muşchi al corpului său. Când a privit din nou în sus, a ridicat din umeri şi a spus:

— Bine. în regulă. Cine sunt eu să vă opresc?

Scanat cu CamScanner

37.

MULT MAI ASCUŢIŢI

Ochii îmi erau al dracului de obosiţi când m-am pregătit din nou să dorm pe canapea în acea noapte. Crengile goale ale copacilor bă- teau şi zgâriau geamul de afară şi ningea mai tare ca niciodată. Părea că zăpada voia să îngroape Cahlish sub mantia ei, întemniţându-ne pe cei dinăuntru între zidurile casei, pentru ca nimic să nu ne poată răni. Din păcate pentru noi, nu mai puteam rămâne mult în sanctuarul nostru cald şi confortabil, feriţi de lucrurile înfricoşătoare care pândeau în întuneric. în noaptea următoare, aveam să ne aventurăm în lume şi să le înfruntăm.

încă mă pregăteam să încerc să adorm când Fisher a venit după mine. A păşit desculţ şi fără cămaşă în camera de zi, cerneala încolăcindu-i-se pe piele în timp ce traversa încăperea.

— Chiar crezi că o să te las să dormi aici din nou? a întrebat el.

— Nu ştiam dacă m-ai vrea în patul tău, i-am spus.

— Dacă ar fi după mine, nu am mai petrece o noapte despărţiţi.

Blând, a întins mâna după capătul cozii mele împletite şi mi a tras o peste umăr, spre el. A despletit-o încet, descurcându-mi părul cu degetele. Ochii lui erau precauţi când i-au căutat pe ai mei.

— Eşti speriată? a murmurat cl.

— Nu, Eu...

Zei, Mâinile lui îmi dădeau o senzaţie minunată. Era un gest atât de intim să-şi treacă degetele prin părul meu în felul ăsta.

Scanat cu CamScanner

— Nu mă sperie, am şoptit. Îmi place.

Ar fi fost atât de uşor să-mi las gândurile să iasă la iveală. Atâtea cuvinte pline de mânie, dureroase şi încărcate de frică îmi veneau în minte, gata să fie aruncate, dar o făcusem suficient aseară, şi ultima mea dorinţă era să trăiesc acel moment din nou.

De parcă ar fi simţit acelaşi tumult, mi-a cuprins faţa între palme şi mi-a spus cu voce blândă:

— Hai să avem noaptea asta doar pentru noi. Mâine noapte o vom aduce acasă pe Everlayne. Iar după ce Iseabail şi Te Léna o vor vindeca şi o vor face bine din nou, atunci putem să vedem ce facem şi cu mine, în regulă?

M-a lovit un val aproape sfâşietor de uşurare. Nu mai vorbea despre cât de imposibil părea să găsim o cale pentru toate astea. îmi spunea să ne concentrăm pe ceea ce avem în faţă acum şi să vedem ce ne aşteaptă după. Era o schimbare binevenită faţă de încrâncenarea de aseară.

L-am privit şi am simţit cum ceva îmi strângea coastele.

— Da. Hai să facem asta, te rog.

Fisher a zâmbit, expresia lui devenind jucăuşă, în timp ce o poartă de umbre s-a deschis în spatele lui. M-a ridicat rapid, ca fulgerul, şi a păşit înapoi, în fumul şerpuit.

Dar când am ieşit prin poartă, nu eram în camera lui. Eram în apartamentul din Ballard, stând în camera de zi de deasupra brutăriei, înconjuraţi de lumânări. Se găseau din belşug pe şemineu şi pe rafturile cu cărţi. Acopereau măsuţa unde luasem micul-dejun şi umpleau pervazurile ferestrelor mari cu o lumină pâlpâitoare. Oriunde priveam, erau lumânări. Fisher zâmbea, colţul gurii ridicându-i-se uşor într-o parte, o gropiţă evidenţiindu-i obrazul, în timp ce mă privea admirând decorul.

Am privit în jur, ţinându-mi mâinile peste gură.

— Ce frumos!

A venit în spatele meu, cuprinzându-mă în braţele sale.

— încă nu e gata.

Respiraţia lui mi-a mişcat părul şi încă ceva, adânc în mine. I-am simţit puterea răspândindu-se peste abdomenul meu, în timp ce fumul negru a ţâşnit din mâinile lui, umplând încăperea. în scurt timp, a fost pretutindeni, acoperind totul, Totul, în afară de

Scanat cu CamScanner

lumânările ale căror flăcări pâlpâiau. Ele luminau întunericul, o mie de puncte de lumină arzând la fel de strălucitor ca stelele.

Scanat cu
CamScanner

Ai făcut asta pentru mine?

Mi se părea greşit să vorbesc cu voce tare. Nu voiam ca vocea mea să strice iluzia pe care o crease pentru noi, aşa că l-am întrebat în gând.

Da. a răspuns el simplu. *Şi pentru mine, de asemenea. Sunt egoist, Saeris. Am vrut ceva liniştit, simplu şi special pentru amândoi. Ceva ce am putea păstra.*

El şi-a îngropat faţa în curbura gâtului meu şi m-a sărutat acolo. Căldura gurii lui mi-a ars pielea, şi n-am putut să nu tremur. închizând ochii, m-am lăsat pe spate în braţele lui şi mi-am lăsat greutatea să se sprijine pe corpul lui solid, simţindu-mă în siguranţă şi atât de disperată, cu inima sfâşiată de tristeţe. Durerea din sufletul meu nu mă putea stăpâni în această noapte. Fisher avea dreptate. Ar fi fost o prostie să petrecem noaptea de dinaintea coborârii în cele mai groaznice coşmaruri ale noastre certându-ne sau plângând. Mi-am înăbuşit arsura din gât şi m-am întors, înfăşurându-mi braţele în jurul gâtului său.

Fă-mă să uit că am suferit vreodată, am poruncit. *Şifă-mă să uit că voi suferi din nou.*

El s-a năpustit asupra mea ca un val uriaş. Gura lui a găsit-o pe a mea în întuneric, şi sărutul a şters lumea din jurul nostru. Fierbinţi şi insistente, buzele lui au alunecat peste ale mele, îndemnându-le să se deschidă, şi apoi a început să mă guste, explorându-mi gura, limba lui punând stăpânire pe mine. Am gemut când vârfurile caninilor săi mi-au străpuns buza inferioară. Aroma intensă de cupru a sângelui mi-a inundat gura, şi Fisher a răsuflat greu, lăsând să-i scape un geamăt. Sângele ne-a acoperit limbile în timp ce mă săruta mai apăsat, mâinile lui făcându-şi drum prin părul meu, respiraţia lui devenind sacadată. L-am simţit excitat, lipit de osul şoldului meu, scula lui deja tare ca piatra. Stomacul mi s-a strâns.

O, zei, îl doream. îl voiam cu totul.

Sufletul meu era în flăcări şi nu-mi păsa dacă aveam să ard pentru tot restul vieţii. Atât timp cât ardeam cu el, eram mulţumită

Dinţii lui s-au oprit din nou pe buza mea. Pe vârful limbii melt. Gustul sângelui s-a intensificat, însă nu m-am tras înapoi. Mâinile lui Fisher mi-au alunecat pe trup, atingându-mi posteriorul, cu degetele înfipte în fesele mele. Respira chiar mai repede, fiecare expiraţie fiind punctată de un geamăt răguşit. Trăgându mă mai

Scanat cu
CamScanner

aproape, m-a sărutat şi mai tare, frecându-şi penisul de abdomenul meu, astfel încât să-i simt nevoia disperată.

Când o siî te scot din hainele astea, o să ai probleme, a răcnit el în capul meu. *O să ţi-o trag atât de tare, încât n-o să mai poţi sta jos o săptămână.*

Fisher! M-am agăţat de el, gâfâind, anticipând deja valul de căldură pe care aveam să-l simt în momentul în care m-ar fi pătruns. îl doream, îl doream atât de mult, încât îmi venea să ţip.

Legătură divină.

Eram legaţi de zei.

Parteneri.

îl simţeam acum, un fir luminos de energie care ne unea, în timp ce el se înfăşură în jurul meu. Dacă o voiam, tot ce trebuia să fac era să întind mâna şi să o revendic.

Fisher a mârâit când un nou val de sânge ne-a inundat gurile, iar el şi-a pierdut răbdarea. Cu o mişcare bruscă a mâinilor, mi-a desfăcut pantalonii şi şi-a băgat mâna între picioarele mele, degetele lui făcându-şi loc cu îndemânare între faldurile mele.

La dracu. Atât de. Al naibii. ..de... udă. Mârâitul lui satisfăcut şi înfometat a provocat un fior care m-a străbătut; acesta s-a transformat într-o tresărire a întregului corp când el nu a pierdut timpul, vârându-şi degetele în mine. Am înţepenit în braţele lui, scoţând un strigăt strangulat care a făcut ca flăcările lumânărilor să se stingă şi să se aprindă ca răspuns.

O, zei. Oh... zei.

Aerul vibra de energie. Umbrele lui Fisher se unduiau pe pielea mea, ca apa. L-am inspirat, l-am primit în mine, simţindu-l cum devenea o parte din mine. El era deja parte din mine. Am simţit asta în oase. Dacă aş fi vrut, el ar fi fost axa în jurul căreia m-aş fi învârtit. Eu aş fi fost a lui. Două contragreutăţi, independente una de cealaltă. Deja întregi, dar împreună mai puternici decât am fi putut fi vreodată separat. Era alegerea mea. Dosul mâinilor mi-a furnicat când mi-am trecut palmele peste pieptul său netei.! şi puternic şi am ştiut că cerneala s-a întors. Simţeam pe fiecare deget înţepăturile date de puterea rimelor care apăreau pe ele. Dosul palmei stângi îmi bâzâia de căldură, dar mâna dreaptă pulsa de energie, pe măsură ce simţeam cum rune după rune se îngrămădesc pe pielea mea. Legăturile divine au fost ultimele care au sosit. Fire fine de foc mi s-au legat în jurul încheieturii, urcând

Scanat cu
CamScanner

pe braţe. A urmat mai multă cerneală. Mi-a alunecat

Scanat cu
CamScanner

pe abdomen şi mi-a mângâiat coapsele. Coloane de cerneală mi s-au ridicat pe spate, înftşurându-mi coloana vertebrală. Am simţit-o peste tot.

De aceea ne aruncase în întuneric? Ascundea dovada legăturii noastre, ca să nu fiu intimidată de forţa ei manifestată pe corpul meu? Răspunsul era, probabil, *da.* Nu voia să se ocupe de asta până când Everlayne nu era în siguranţă, înapoi la Cahlish, şi am înţeles. Am lăsat semnele să se mişte pe mine, concentrându-mă pe căldura mâinilor şi a gurii lui Fisher pentru moment. încă mai aveam timp.

Mirosul tău mă înnebuneşte, a izbucnit Fisher. *Eşti ca un afurisit de drog. Mă aprinzi.*

Ştiam exact la ce se referea. Fusese acolo chiar şi la Palatul de Iarnă. De fiecare dată când simţeam mirosul lui în aer, inima mi-o lua la goană. Camerele goale erau locuri periculoase. La Cahlish, intram în sufragerie sau în forjă, mă trezeam mergând pe un hol, şi era ca şi cum fantoma Iui era şi ea acolo, mergând alături de mine. Mirosul de pin de iarnă şi de aer rece de munte îmi făcea inima să bată cu putere.

Degetele lui lucrau înăuntrul meu, presiunea mâinii încleştându-mi sexul şi aprinzând începutul nebuniei în mine. Avea să-mi fie sfârşitul acest bărbat. El avea să-mi revendice zilele cele mai bune şi să mă susţină în timpul celor mai rele. Avea să-mi arate ce însemna extazul, iar eu aveam să mă înec în el până aş fi murit.

Te rog, Fisher. O, *zei, te vreau.*

Chicoteala lui joasă, răguşită, care plutea prin mintea mea era ispită pură.

Al tău sunt, micuţă Osha. Şi tu eşti a mea.

Degetele lui s-au retras din mine şi s-au întors pentru a-mi găsi clitorisul. Dedicându-şi întreaga atenţie mănunchiului umflat de nervi de la intersecţia coapselor mele, şi-a frecat vârfurile degetelor în cercuri mici şi strânse, menite să mă împingă rapid spre orgasm.

Am suspinat când gura lui s-a îndepărtat de a mea, de-a lungul maxilarului, zăbovindu-mi peste ureche. Mi s-a făcut pielea de găină instantaneu pe partea din spate a braţelor şi picioarelor, părul de la ceată mi s-a ridicat când respiraţia lui fierbinte a înflorit pe pielea mea.

— Nimeni nu ţi-o va trage *vreodată* aşa cum o să ţi-o trag eu, Saeris Fane. Sunt pe cale să le prezint tuturor celor şapte zei. Când ii vei întâlni, nu uita să le spui că eu sunt cel în faţa căruia

Scanat cu
CamScanner

îngenunchezi.

în gura mare.

A fost al naibii de irezistibil când mi-a spus în minte ce avea de gând să-mi facă. Dar să-i aud vocea, răguşită şi plină de dorinţă? Nu mai puteam face nimic altceva. Mi-am pierdut minţile. Cămaşa mi-a dispărut prima. Nici măcar nu i-am dat ocazia lui Fisher să o îndepărteze prin magie. A urmat fâşia de pânză care îmi strângea sânii. Cizmele. Pantalonii. Fisher m-a ajutat să mi-i dau jos, scoţând un sunet nerăbdător în timp ce îi smulgea de pe fiecare picior. Ardeam de nerăbdare când i-am apucat şnururile pantalonilor, desfăcându-i repede, dar el a preluat controlul, accelerând procesul, aruncându-i de pe el.

Vrei să te venerez? Te voi venera, m-am gândit.

Poate că Fisher avea planuri mari pentru mine, dar şi eu le aveam pe ale mele. Căzând în genunchi, l-am apucat, înfăşurându-mi mâna în jurul mădularului său solid şi tare. Nu-mi dăduse şansa să fac asta până acum. Totul fusese despre mine. Fisher petrecuse o grămadă de timp între coapsele mele, aducându-mă la punctul culminant cu gura lui, dar acum era rândul meu.

Plină de adrenalină, am scos limba şi am lins încet, provocator, capul umflat al membrului lui Fisher. O, zei. Era plin de lichid – gustul uşor sărat mi-a acoperit limba, în timp ce o învârteam în jurul penisului său rigid.

Energia s-a năpustit asupra mea, iar umbrele lui Fisher s-au retras, întunericul s-a îndepărtat. Camera era încă slab luminată, dar îl puteam vedea acum: muşchii puternici ai coapselor, forma aceea superbă de V care îi evidenţia zona inghinală, abdomenul său impresionant, bine definit, şi peretele solid al pieptului său, acoperit cu cerneală schimbătoare. Şi faţa lui, care îţi tăia respiraţia. Buzele îi erau întredeschise, ochii mari şi plini de dorinţă. Pulsul mi s-a accelerat, funcţionând de două ori mai repede, când am văzut firul subţire de sânge care i se prelingea pe bărbie.

Sângele meu.

Acum că-l puteam vedea, puteam să îmi observ şi mâinile. Era aşa cum bănuisem – semnele se întorseseră, mai îndrăzneţe şi mai strălucitoare decât înainte, umplându-mi

Scanat cu CamScanner

degetele, dosul palmelor şi antebraţele. Am ridicat o sprânceană spre Fisher, plimbându-mi vârful limbii foarte încet în jurul capului erecţiei sale.

— Credeam că le ascunzi de mine, am spus.

— Poate că da. Dar blestemat să fiu dacă îţi foloseşti gura aia dulce pe mine, iar eu nu mă uit.

A privit cerneala care îmi păta pielea, luând totul în considerare. Când ochii lui s-au întâlnit din nou cu ai mei, erau plini de foc.

— Şi, oricum. Nu *mi-e* frică de ele, micuţă Osha. *Ţie* îţi este?

Iată. 0 întrebare pe care mi-o pusesem iar şi iar. încă nu înţelegeam implicaţiile acestor semne. Eram foarte îngrijorată de ceea ce însemnau pentru viitorul pe care l-aş fi putut avea cu Fisher, dacă alegeam asta. însă erau frumoase. O reprezentare a ceea ce el începea să însemne pentru mine. I-am supt capul mădularului, foarte mulţumită când a reacţionat cu un tremur. Buzele mele l-au eliberat din nou cu un pocnet umed.

— Nu m-am hotărât încă, am spus cu grijă. Nu mi-e frică de ele în seara asta. Şi asta e tot ce contează acum.

M-am aruncat din nou asupra lui, gata cu tachinările, închizându-mi gura, iar ochii lui Fisher s-au dat peste cap.

— La... naiba... a gemut el.

Când şi-a revenit suficient cât să se uite din nou la mine, un mic val de panică mi s-a ridicat în gât. Avea de gând să mă mănânce de vie. Aveam de gând să-l las. Dar asta nu a împiedicat senzaţia de fiori să-mi urce pe şira spinării când m-am gândit la tot ce ar fi implicat asta. Mi-am mişcat capul în sus şi în jos, cu penisul lui în gură, lăsându-mi limba să lucreze, savurând textura catifelată a pielii lui, în timp ce buzele mele se mişcau peste ea. El a tresărit, încordându-se, iar eu l-am dus mai adânc.

— Pe toţi zeii, eşti atât de drăguţă cu gura ta cuprinzându-mă aşa.

Fisher mi-a urmărit linia obrazului, maxilarul, apoi mi-a mângâiat buzele cu degetul mare. Şi-a supt buza de jos, muşcând-o în timp ce mâ- raia posesiv.

— Buzele tale sunt ca să te sărut. Gura ta e ca să ţi-o *trag.*

Caninii i-au străpuns buza, picături identice şi lucioase din propriul sânge pătându-i gura şi, ca şi cum ar fi lăsat orice precauţie în urmă, s-a dat mai în faţă, împingându-se mai adânc

Scanat cu CamScanner

în gura mea.

Am scâncit, vârful membrului său ajungându-mi până în g it, iar Fisher a tresărit imediat şi s-a tras înapoi cu un şuierat sălbatic.

— La dracul

A căzut peste mineîntr-un val de umbre negre şi fum. Nu am avut timp sâ ajungem în pat. Canapeaua era atât de aproape, dar el în-a trântit acolo

m

unde eram, direct pe podea. Am strigat când m a pătruns. A fost tot ce am putut face pentru a mă abţine să nu termin pe loc. M-a umplut atât de delicios, greutatea lui deasupra mea era atât dc satisfăcătoare.

A rămas nemişcat. Amândoi am oftat, holbându-ne unul la celălalt.

— Spune-mi să ţi-o trag, Saeris, a rostit el. Spune-mi că mă vrei.

M-am agăţat de spatele lui, disperată ca el să se mişte, să mă umple din nou, şi din nou, şi din nou.

— Eu... Te rog! O, zei, te rog, trage-mi-o! Te vreau! Vreau...

— Asta e tot ce aveam nevoie să aud.

Fisher s-a aruncat cu putere în mine, cu maxilarul strâns. Energia pâlpâia între noi ca nişte mici filamente de lumină, dansând pe toată pielea noastră, conectându-ne în timp ce el se împingea înăuntru.

Respiram sacadat, luptându-mă să-mi păstrez calmul, în timp ce o furtună a început să mi se adune în piept. M-ar fi distrus când ar fi izbucnit, iar eu nu eram pregătită. Avea să-l prindă în vâltoarea ei şi pe Fisher. Se ţinea de mine atât de strâns în timp ce mi-o trăgea, ca şi cum i-ar fi fost teamă că voi dispărea dacă slăbeşte strânsoarea.

Orgasmul meu a venit primul, anulându-mi capacitatea de a gândi. Ca una dintre avalanşele pe care le văzusem alergând pe Omnamerrin, s-a izbit de mine şi m-a măturat. Spatele meu s-a ridicat de pe covor, iar corpul mi s-a contorsionat când plăcerea pură, firească, m-a zguduit până în adâncul sufletului.

Fisher a atins şi el apogeul, după mine. Când s-a întâmplat, sunetul strigătului său furios, gâfâit, a făcut să tremure geamurile din ramele ferestrelor. L-am privit, neputându-mi lua ochii de la

Scanat cu CamScanner

el, şi o serie de tatuaje noi a înflorit pe pielea lui. Au urcat pe partea laterală a gâtului său. Rune proaspete îi înlănţuiau clavicula, împletite şi îndrăzneţe. Desenul de pe gâtul lui părea, la început, o pană, şi... da, erau pene. Aripile întinse ale unei păsări maiestuoase, de un albastru şi un verde metalic strălucitor, îi fluturau de-o parte şi de alta a gâtului, unice şi uimitoare.

A răcnit, intrând adânc în mine pentru ultima dată, şi s-a lăsat deasupra mea, acoperindu-mă cu trupul său.

Pentru o vreme, n-am putut decât să existăm în urma a ceea ce s-a întâmplat.

— O, zei. Asta...

Am înghiţit în sec, încercând să-mi recapăt respiraţia.

484

— Asta a fost...

Fisher s-a sprijinit în cot, iar inima mi-a tresărit când l-am văzut. Firul ii era dezordonat, iar pletele erau pe punctul de a se ondula pentru prima dată. Obrajii lui erau roşii, umbrele de sub ochii nu i se vedeau nicăieri. Pentru prima dată, părea în largul lui. Mulţumit. Şi... răutăcios? Un zâmbet lent i s-a răspândit pe faţă.

— Ăsta a fost doar începutul, Saeris.

Mi-a atins nasul cu vârful nasului său.

— Nu credeai că voi termina cu tine atât de uşor, nu-i aşa?

în următoarele trei ore, Fisher a continuat să mi-o tragă în fiecare cameră a apartamentului. Tocmai când părea să-şi atingă, în sfârşit, limita, era din nou tare şi mârâia la gâtul meu, gata pentru runda a treia. Şi apoi a patra. Şi apoi a cincea. Mi-a pregătit de mâncare când, în sfârşit, eram epuizaţi şi am stat pe podea, în mijlocul sufrageriei, înveliţi în cearşafuri, în timp ce mâneam.

Fisher şi-a frecat degetele pe gât, încruntându-se jucăuş la mine, odată ce am terminat masa.

— Mi se pare mie, sau am simţit ceva nou apărând aici mai devreme? a întrebat el.

Am pus un strugure în gură, ridicându-mi sprâncenele spre el.

— Chiar ai simţit.

Zâmbetul lui a devenit puţin trist. Şi-a lăsat mâna de pe gât şi a întrebat:

— Ce este?

— Aripi. Aripi foarte frumoase. Au aceeaşi strălucire metalică precum asta, am spus, indicând runa complicată, stratificată de pe mâna

Scanat cu CamScanner

mea dreaptă.

Fisher a dat încet din cap, aplecându-şi fruntea, astfel încât linia ten- doanelor gâtului său, de sub noul tatuaj, să iasă în evidenţă. Era fascinant ca o pictură, aşa, cu părul acoperindu-i faţa, mâinile puternice şi îndemânatice odihnindu-i-se în poală. Aş fi vrut să-l pot schiţa, ca să pot păstra imaginea lui pentru totdeauna. Spre deosebire de mama lui, eu nu eram o artistă. Şi, uneori, lucrurile trebuiau să fie aşa. Existau momente care erau daruri, menite să fie preţuite doar atât cât ţi le puteai aminti.

Din fericire pentru mine, aveam o memorie excelentă.

— Ce înseamnă? am întrebat încet, gesticulând spre gâtul lui. De ce ai primit tu tatuaje noi de data asta?

485

Petrecusem mult timp între rundele trei şi patru investigându-mi corpul şi mă convinsesem că eu nu eram gazda niciunci lucrări artistice noi.

Fisher a ridicat din umeri nehotărât, intinzându-se pe covor, A întins o mână spre mine, chemându-mă la el. Am pus deoparte farfuriile şi am făcut cum mi-a cerut, cuibărindu-mă lângă el şi sprijinindu-mi capul pe pieptul lui. Dar nu l-am lăsat să scape atât de uşor.

— Nu poţi doar să ridici din umeri la o întrebare când nu vrei să răspunzi, am spus, înghiontindu-l uşor în coaste. Spune-mi de ce au apărut în seara asta şi nu în celelalte seri.

Mi-am întors capul şi am închis un ochi, privind piezişe la el. Gâtul lui îmi umplea câmpul vizual, jumătate din noul său tatuaj cu aripi fiind tot ce puteam vedea.

— Când noi, Fae, suntem mici – a spus el încet –, părinţii noştri ne învaţă arta distragerii atenţiei ca să putem proteja lucrurile pe care nu vrem să le mărturisim. Vei uita că ai pus întrebarea asta dacă găsesc energia să te fac să-mi strigi numele din nou?

— în niciun caz.

I-am strâns sfârcul cu dinţii în semn de mustrare, iar Fisher a ţipat, înjurând în limba veche Fae.

— Ai grijă, Osha, m-a dojenit el. Dinţii mei sunt *mult* mai ascuţiţi decât ai tăi.

Nu mă muşcase deloc în seara asta. în afară de micile zgârieturi pe buze şi pe vârful limbii, când ne sărutasem atât de sălbatic, nu-mi scăpase faptul că dinţii lui stătuseră departe de mine în timpul sexului. Nu

Scanat cu CamScanner

contase. Noaptea fusese incredibilă. Mai mult decât incredibilă. N -aş fî schimbat nimic din ea.

— Ştiu deja cât de ascuţiţi sunt dinţii tăi. Ce nu ştiu e de ce ai un nou tatuaj, am insistat.

Trăgându-mă mai aproape, şi-a sprijinit bărbia pe capul meu şi a oftat adânc.

— Bine, în regulă. O să-ţi spun. în trecut, un partener primea întotdeauna primul semnele legăturii. Când celălalt partener accepta legătura, uneori apăreau semne şi pe corpurile lor. Nu se întâmpla mereu. Dar uneori...

486

i

Vocea i s-a stins într-o şoaptă. M-am îndepărtat de el, ridicându-mă prea repede. Capul mi se învârtea ca un titirez, dar am ignorat camera care se rotea, mijind ochii spre el.

— Tu ai făcut... ce?

— Am acceptat legătura. Mai devreme. Când eram în tine. Când sufletul meu era înfăşurat în jurul tău.

Era atât de calm. Nici măcar o urmă de nesiguranţă sau nervozitate. Intre timp, eu simţeam că leşin.

— Ai *acceptat-o,* am spus.

-Da.

— Cum?

— E uşor. Iei decizia. Revendici legătura. Legătura te revendică.

— Nu! Cum ai putut s-o *accepţi?* Eu sunt...

Am clătinat din cap, încercând să-mi pun gândurile în ordine.

— Sunt o fiinţă umană. Pe lângă toate lucrurile pe care trebuie să le rezolvăm odată ce Everlayne e în siguranţă, tu eşti aproape nemuritor, iar durata mea de viaţă e... e...

— Un inconvenient, a spus Fisher. Ai dreptate. Partea asta e nasoală. Dar...

S-a încruntat, încolăcindu-şi braţul în jurul taliei mele, şi m-a tras înapoi să mă întind pe pieptul lui. Odată ce m-am aşezat, şi-a trecut încet degetele prin părul meu şi a vorbit din nou.

— Voi fi recunoscător pentru fiecare secundă în care pot spune că îţi aparţin, Saeris Fane. Optzeci de ani sau optsprezece ore. Nu contează

Scanat cu CamScanner

pentru mine. Tot va fi cea mai mare onoare din viaţa mea. Dar nu... Eşti pe cale să faci un atac de cord? Pulsul tău a *luat-o razna.*

Nemernicul a râs, şi aproape că am izbucnit în lacrimi.

— Nu intra în panică. Uite. Priveşte.

Mi-a luat mâna şi a ridicat-o, arătându-mi-o. Am privit cum runele tatuate s-au estompat treptat, până când mâinile şi antebraţele mele au rămas nemarcate din nou.

— Doar pentru că eu am acceptat-o nu înseamnă că trebuie s o taci şi tu. Mai ai săptămâni să decizi, Şi dacă respingi legătura, atunci nu va conta. Noile mele aripi vor dispărea, şi asta va fi lot.

Mă acceptase ca parteneră a lui,

4H7

în ciuda tuturor obstacolelor care stăteau în calea noastră şi a tuturor motivelor foarte bune pentru care n-ar fi trebuit să fim parteneri... o făcuse.

— Sunt îndrăgostit de tine, Saeris Fane, a şoptit încet în părul meu. Şi oricum sunt deja pe jumătate nebun. Ce mai contează încă un impediment?

-Eu...

— Te rog, pentru numele zeilor, nu spune nimic. Nu-mi lua fantezia. Doar pentru noaptea asta.

Urma să fac un atac de cord. Sau inima mea urma să se rupă în două. Oricum, inima mea era în pericol, şi nu mai exista nicio protecţie acum. Mâna lui Fisher mă mângâia de-a lungul corpului, şi, încet, camera s-a întunecat până când, din nou, a părut că plutim într-o mare de stele.

Nu voia să răspund la declaraţia lui. înţelegeam asta, şi puteam să-i ofer liniştea pentru noaptea asta. Din clipă în clipă, soarele avea să răsară din nou, şi nu vom putea evita conversaţia. între timp, somnul îmi îngreuna oasele, făcându-mi pleoapele să se închidă. Mâine, urma să o salvăm pe Everlayne.

Când era cât pe ce să cad de epuizare, ceva mi-a venit brusc în minte.

— Când am fost aici data trecută, ai spus că oamenii din Ballard aveau ceva de care aveai nevoie. Dar nu l-ai obţinut niciodată, am şoptit.

Fisher m-a sărutat blând pe frunte, şi, în jurul nostru, flăcările lumânărilor ce pâlpâiau au început să se stingă.

Scanat cu CamScanner

— Ba da, l-am obţinut, a spus el.

Abia i-am auzit ultimele cuvinte în timp ce mi se închideau ochii.

— Am venit pentru puţină speranţă.

Scanat cu
CamScanner

38.

MARTIRI DREPT PRIETENI

M-am trezit pe o saltea moale, cu mirosul de zahăr şi cu lumina caldă a soarelui, de culoarea mierii, revărsându-se în dormitor. Afară, păsări mici zburau din creangă în creangă pe copacul de dincolo de fereastră. Am zâmbit şi mi-am întins braţele deasupra capului, încântată de felul în care corpul mă durea după aventurile de aseară. Şi apoi, zâmbetul mi-a dispărut încet...

La un moment dat, Fisher mă dusese în pat. Nu în camera mică unde dormise când era copil. Mă pusese în patul mamei lui. Şi acum nu era întins lângă mine, sub plapumă. Uşa dormitorului era deschisă şi, prin ea, puteam vedea forma neagră şi ameninţătoare a unei porţi de umbre în spirală.

— Nu. Nu, nu, nu, nu, nu!

Am sărit din pat, şuierând când am călcat pe cizme. Inima mi s-a strâns la vederea grămezii de haine curate, aranjate pentru mine pe scaunul de lângă fereastră. Ignorându-le, am alergat în camera de zi, mergând din cameră în cameră, goală, încercând să-mi potolesc panica crescândă.

— Fisher? Fisher!

Nu era în bucătărie. Nu era nici în celălalt dormitor. Apartamentul era gol. Râuri de ceară de lumânare acopereau mobila şi curgeau pe rafturi. Rămăşiţele cinei noastre încă stăteau pe tejghea, lângă chiuveta din bucătărie. Şi, în centrul camerei de zi, unde ne petrecuserăm cea mai mare parte a nopţii îmbrăţişaţi,

Scanat cu
CamScanner

era blestemata de poartă de umbre.

M-am holbat la ca, ochii mi s-au umplut de lacrimi. 0 vedeam tulbure acum, dar rămânea acolo, plutind la un centimetru deasupra covorului, scoţând un zgomot surd. Mi-am acoperit gura cu mâinile, dar ele nu au oprit suspinul puternic pe care l-am lăsat să răsune tare în apartament.

Ce ai făcut, Fisher? Ce ai făcut?

Am găsit biletul sub hainele pe care mi le lăsase.

Poate. părea dramatic acum, dar ua căpăta señó, Saeris.

Jreci prin poartă. 2e *ua duce înapoi ta Cahlish.*

Aşteaptă acolo cu ceilalţi. O voi trimite pe Jiagne înapoi cât de curând pot Spune-i tui dseabal să o sedeze în secunda în care trece prin poa rtă. Ua fi aproape de transformare. Nu ua auea prea mult timp. Ua urea ¿>ă *se întoarcă prin poartă înainte să o închid, aşa că ua trebui să fiţi pregătiţi pentru asta, trebuie s~o opriţi, lotul ua fi în zadar dacă se întoarce.*

Spune-i tui <£orreui să-şi trăiască uiaţa. Spune-i să nu~şi Iacă griji pentru mine. Am o răbdare infinită şi niciun interes să am martir', drept prieteni.

ópune-i tui Renfis că îmi pare rău. Că el a fost standardul la care m~am raporta mereu şi Ijuelia ar fi fost un toc mai bun dacă aş fi fost pe jumătate ta fel de bun ca el

Jar p>e tine, Osha, te eliberez de jurământul tău.

De-acum ştii cum să faci relicvele. 0 parte egoista din mine urea să te implore să faci cât mai multe posibil pentru ca prietenii mei şi famihiie tor să poată scăpa din Ijvelia înainte ca acest tărâm să cadă. Dar înţeleg dacă trebuie să pleci. Qăseşte-i pe Jtagdcn şi Eirog. Ajută-ţi prietenii. Apoi du~te să explorezi. Există nenumărate tărâmuri dincolo, aşteptând să fie descoperite. dFă~ţi casă în unul dud re ele.

N am aout tuciodala încredere în zei, da r aleg să cred că toate lucrurile uin din acelaşi loc în care începe uiaţa. Ani *speranţa că se întorc în aceiaşi tor atunci când se termină.*

Je aştept acolo, Saeris Fane.

Scanat cu CamScanner

M-am prăbuşit în genunchi şi am izbucnit în plâns. Ultima dată când plânsesem aşa, mama mea fusese spulberată de vântul judecăţii. Jurasem că nu-mi va mai păsa niciodată de cineva suficient de mult încât să simt acest tip de durere din nou. Dar iată-mă aici, frântă în bucăţi.

M-am simţit cu adevărat distrusă când am văzut ce se afla pe poliţa şemineului, deasupra focului.

Nimerelle.

Sabia înnegrită stătea în mijlocul bălţilor de ceară topită şi al borcanelor pline cu pensule, lumina soarelui strălucind ca o explozie stelară în vârful ei. Nu o luase cu el.

Ştiam de ce. Dacă Malcolm l-ar fi ucis pe Fisher şi ar fi pus mâna pe o sabie divină, ar fi existat riscul să găsească o cale de a o convinge să canalizeze magia pentru el. Dacă s-ar fi întâmplat asta, distrugerea pe care ar fi putut s-o provoace nu ar fi avut limite. Şi ar fi putut potoli quick- silver-ul. Nu ar fi existat scăpare pentru mine sau pentru vreunul dintre prietenii lui Fisher.

Aşa că Kingfisher plecase la Gillethrye pentru a o salva pe Everlayne şi pe toţi ceilalţi la care ţinea.

Şi plecase acolo singur şi neînarmat.

Carrion a scos un ţipăt şi a scăpat cartea din mâini. A fost cât pe ce să cadă de pe scaun când am năvălit prin poarta de umbre în dormitorul lui Fisher.

— Pe toţi zeii!

A început să gâfâie, ţinându-se de piept.

— Nu puteai să mă *avertizezi!*

— Unde sunt ceilalţi? am întrebat.

— Nu ştiu. în bibliotecă? Toată lumea se uită cruciş, încercând să găsească o cale de a se asigura că vor rupe chestia aia cu farmecul. Ce taci cu sabia lui Fisher?

Am aruncat-o pe Nimerelle pe pal, împreună cu cămaşa veche pe care o găsisem pentru a Înfăşură mânerul, ca să o pot ridica.

— Lasă sabia. De ce nu eşti cu toţi ceilalţi? am izbucnit.

A ridicat din umeri fără ruşine.

__Am venjt să îl caut pe Onyx. Nu-I găseam nicăieri, aşa că am bănuit că dormea aici. Ce nebunie de dormitor. Ai văzut operele de artă?

Scanat cu CamScanner

Scanat cu
CamScanner

A arătat spre tablourile tăiate care încă atârnau pe pereţi, cu pânzele sfâşiate. A continuat, nelăsându-mi Ioc să vorbesc.

— Era să plec, dar *apoi* m-am gândit că poate Fisher ţinea un jurnal. Şi ghici ce? Nu are. Dar are ceva şi mai bun.

Am traversat camera.

— Cât e ceasul?

— Stai. Nu vrei să ştii ce citesc?

— Lasă-ină să ghicesc. E o carte de profeţii, şi sunt o grămadă de desene cu mine cu urechi ascuţite.

Dezamăgirea i-a furat zâmbetul lui Carrion.

— De unde ai ştiut?

— Carrion, n-am timp de asta acum. Cât e *ceasul?*

— Aproape 14:00, presupun. Am luat prânzul acum ceva timp. Nu mă aşteptam ca cineva să treacă prin chestia aia până mult mai târziu. Ren a spus că Fisher i-a lăsat un bilet, spunând că te vei întoarce înainte de apus.

— O, da, am zis nervoasă. Lui Fisher îi place la nebunie să lase bilete.

Lângă pat, poarta de umbre pe care Fisher o lăsase deschisă pentru mine s-a închis brusc, cumva conştientă că îşi îndeplinise scopul. Am privit-o dispărând, interiorul meu fiind incandescent de furie.

— Simt puţină tensiune în aer, a glumit Carrion. V-aţi certat deja?

— Dacă prin certat vrei să spui că am de gând să-l omor, atunci răspunsul este da.

Lorreth, Ren, Te Léna şi Iseabail erau în bibliotecă. Dintre cei patru, doar Iseabail nu avea capul îngropat într-o carte. Stătea lângă fereastră, privind zăpada care cădea, arătând plictisită. Surpriza şi-a făcut loc peste faţa lui Ren când m-a văzut intrând.

— Saeris. E totul...

S-a corectat la mijlocul întrebării.

— Ce-i în neregulă? Ce s-a întâmplat?

Eram gata să urlu. Aruncând scrisoarea pe care Fisher mi-o scrisese pe masa din faţa generalului, m-am sprijinit de spatele scaunului în care stătuse nemernicul ieri, fiind de acord cu toate planurile noastre, în timp ce el şi le făcea în secret pe ale lui, şi am

Scanat cu CamScanner

aşteptat ca Ren să citească scrisul înclinat de pe hârtie.

Scanat cu CamScanner

A rămas cu gura căscată când a lăsat scrisoarea jos. Lorreth nici măcar n-a cerut s-o citească, s-a aplecat peste masă şi a luat-o, expresia lui intunccându-se în timp ce ochii îi alunecau peste text.

— Idiot nenorocit, a şuierat.

Uitându-se la mine, a întrebat pe un ton neîncrezător:

— Ce *naiba* crede că face?

De parcă aş fi avut un răspuns la întrebarea asta. O mie de înjurături îmi pluteau pe vârful limbii, dar le-am ţinut în spatele dinţilor. Doar o întrebare conta acum, şi totul depindea de răspunsul ei.

— Există un bazin de quicksilver la Gillethrye?

Ren nu spusese niciun cuvânt. Era vizibil încă şocat de conţinutul scrisorii. A clipit când şi-a dat seama că toată lumea se uita la el.

— Nu. Nu că aş avea de unde să ştiu, a spus el cu o voce crăpată. A fost unul cu mult timp în urmă, dar Belikon l-a luat când a venit la putere. L-a unit cu bazinul de la Palatul de Iarnă pentru ca acesta să fie suficient de mare pentru a transporta o armată.

Asta era! Aveam răspunsul. Nu exista niciun bazin la Gillethrye.

Fiecare fărâmă de speranţă de care mă agăţasem s-a dematerializat într-un nor de fum.

Existase o şansă. Cea mai mică şansă, dar totuşi o şansă. Fisher spusese că era mai mult quicksilver aici, la Cahlish. Un bazin, cel mai probabil. Spusese că voi putea avea acces la el odată ce voi fi descoperit cum să creez relicvele, ceea ce însemna că era probabil pe undeva pe aproape. Dacă Laş fi găsit, aş fi putut face mai multe relicve, şi apoi am fi putut merge să-i tragem un şut în fund lui Fisher pentru că a fost un idiot. Dar fără un bazin la celălalt capăt, în Gillethrye...

Era fără speranţă. Eram pierduţi. Mi-am lăsat capul sa atârne, amorţeala răspândindu-se prin mine ca gheaţa.

— *Nenorocitule.*

Mă aşteptam cumva să-mi răspundă, dar mintea mea a rămas încăpăţânat de tăcută.

Cum putea să ne facă asta? Prietenilor lui? Mic? Nu era singur pe lume, dar decisese să-şi asume această povară de unul singur. Nu era un gest eroic sau curajos. Era o tâmpenie,

Lorreth şi-a trecut o mână peste gură, barba aspră hârşAindui în palmă.

Scanat cu
CamScanner

— Cred că o să vomit, a spus el pe un ton neutru.

Ren şi-a împins scaunul departe de masă, dar a rămas acolo cu mâinile pe genunchi. Nu credeam că avea puterea să se ridice.

— Şi eu, Frate. Şi eu, a murmurat el.

Canion a fost cel care a rupt următorul tăcerea.

— Saeris?

Am ridicat privirea şi am văzut că avea acum scrisoarea lui Fisher. A ridicat bucata de pergament, cu o privire întrebătoare pe faţă.

— Cât timp a fost deschisă poarta de umbre adineauri? Cea din dormitorul lui Fisher?

— Nu ştiu. Ore, probabil. N-am idee când a deschis-o. Era acolo când m-am trezit.

— Nu, nu.

Carrion a clătinat din cap nerăbdător.

— Cât timp a rămas deschisă *după* ce ai trecut prin ea? Nu eram atent, dar am vorbit înainte să se închidă, nu-i aşa?

— Da. Presupun că... a durat poate zece secunde? Douăsprezece?

— Durează întotdeauna atât de mult?

— Ăăă...

Nu fusesem foarte atentă în celelalte dăţi când călătorisem printr-o poartă cu Fisher. Fusesem întotdeauna preocupată de altceva.

Lorreth a intervenit cu un răspuns.

— Da. Nu ştiu dacă e mereu atât de mult, dar întotdeauna e o întârziere. Fisher a mai comentat despre asta.

— Grozav. Şi aici, spune în scrisoare că vrea să fiţi pregătiţi pentru Everlayne când o va trimite printr-o poartă înapoi la Cahlish. Că va încerca să o folosească pentru a se întoarce la Malcolm. Ceea ce înseamnă că poarta nu e unidirecţională. Dacă Everlayne o poate folosi pentru a veni aici...

— Atunci o putem folosi şi noi pentru a merge acolo!

Aproape că m-am prăbuşit pe podea.

Uşurarea... la naiba, nu cunoscusem niciodată ceva asemănător. Corpul meu a început să tremure.

Ren s-a ridicat în picioare, lăsând să-i scape o răsuflare lungă.

— Aş putea să te sărut, Carrion Swift.

Carrion părea luat prin surprindere. Şi apoi, oarecum interesat.

Scanat cu
CamScanner

După ce s-a gândit o secundă, a spus:

Scanat cu
CamScanner

N-aş avea nimic împotrivă. Dar poate mai târziu. Mai întâi, Saeris arc de lucru, şi plănuiesc să-i dau o mână de ajutor.

— Ce lucru?

1 ra un miracol că am reuşit să pun întrebarea. Eram atât de plină de adrenalină acum, încât biblioteca se învârtea cu mine. Cu siguranţă urma sâ vomit.

Carrion a zâmbit ştrengăreşte, cu toţi dinţii.

— Vin cu tine prin acel portal. O să te ajut să-ţi salvezi iubitul nemernic. Dar mai întâi, vreau una dintre acele săbii şic.

— Ai auzit de incendiul de la circ?

Am făcut o pauză pentru efect dramatic.

— A fost spectaculos. Te-ai prins? *Spectaculos.*

Carrion s-a strâmbat.

— Jalnic.

— Taci. A cerut o glumă. N-a specificat că trebuie să fie una bună. Am meşterit metal şi am furat în Zilvaren, nu am spus glume.

— Eu am făcut contrabandă şi tot am glume mult mai bune decât asta.

— Spune-i *tu* o glumă, atuncil

Am întins creuzetul cu quicksilver-ul, iar Carrion a pufnit, privind ia metalul lichid care clocotea.

— Bine. în regulă. Un soţ se întoarce într-o zi către soţia sa şi spune: „Ştii, pariez că nu poţi să-mi spui ceva care să mă facă şi fericit, şi trist în acelaşi timp.” Soţia nici măcar nu stă pe gânduri. Se întoarce către soţul ei şi spune: „Scula ta e mult mai mare decât a fratelui tău.”

Quicksilver-ul, care nu scosese niciun sunet la gluma mea, a început sâ chicotească.

— Ce face? a întrebat Carrion. Râde, nu-i aşa?

Mi-am dat ochii peste cap şi am trecut quicksilver-ul de-a lungul mar-**ginii** lamei încălzite pe care o fixasem deasupra focului, în vatra forjei. N'u avuseserăm timp să facem o sabie nouă de la zero, dar Ren găsise o sabie cu două tăişuri care arăta foarte bine în armurăria modestă din Cahlish, despre care Carrion fusese de acord că avea să meargă. Quicksilver-ul, pe care Ren îl adusese tot din armurărie – aparent, fusese acolo tot timpul – crezuse, de asemenea, că lama era suficient de bună

Scanat cu
CamScanner

pentru a se lega de ea şi consimţise să fie făurit în sabie, cu condiţia să-i spun o glumă.

Chiar dacă nu-i plăcuse gluma mea, o acceptase clar pe a lui Carrion ca plată, pentru că a fost absorbit de lamă de-ndată ce a făcut contact, aruncând o strălucire irizată de-a lungul tăişului.

Cerul s-a întunecat în timp ce ascuţeam acea margine pe o roată, iar Carrion a mai spus o serie de glume care au devenit tot mai deocheate pe măsură ce înainta.

— Zei şi martiri, te rog, opreşte-te, l-am implorat.

— încerc doar să înviorez atmosfera. Arăţi de parcă cineva ar fi făcut pipi în raţia ta de apă.

Mai multe glume. Dă-ne mai multe glume...

M-am încruntat la sabie, incapabilă să-i înţeleg gustul prost la glume. Dacă exista vreodată o armă atât de potrivită pentru proprietarul ei, asta era. Carrion se delecta spunându-i cele mai murdare glume imaginabile. Şi, când am terminat, iar Carrion şi-a pus degetul pe vârful săbiei, dându-i o urmă din sângele lui, lama a răspuns imediat.

Da, da. Prietenul nostru. Al nostru. El ne va numi.

Lui Carrion i-au ieşit ochii din cap.

— Am auzit asta!

— Bine.

Am întors sabia şi i-am dat-o.

— Atunci dă-i un nume şi hai să mergem.

Se înserase, iar ceilalţi ne aşteptau.

Carrion a luat sabia, întorcând-o pe toate părţile. După ce a cercetat-o, a spus:

— Arată ca un Simon.

— *Simon?*

— Da. Simon. Nu da vina pe mine. Aşa arată...

S-a oprit din vorbit şi a ascultat.

— *Vezi!* îi place. *Vrea* să fie Simon.

-Fie!

Sabia terminase de vorbit cu mine, aparent, aşa că am întrebat:

— A decis dacă vrea să-ţi dăruiască magie, în ciuda sângelui tău de fiinţă umană fragilă?

Carrion a zâmbit ironic.

Scanat cu CamScanner

— Spune că asta o să ştiu numai eu.

— Sper că asta înseamnă da, am mormăit.

În bibliotecă, Ren se plimba nervos, muşcându-şi obrajii. Lorreth se uita fix în foc.

— Unde sunt Te Léna şi Iseabail? am întrebat.

— Pregătesc un spaţiu pentru a o trata pe Layne, a spus Ren. Iseabail a adus tot ce crede că îi va trebui pentru ca vraja ei de sedare să funcţioneze. Te Léna e încrezătoare că poate suprima veninul din sângele lui Layne suficient de mult timp pentru a începe să-i vindece corpul, dar...

— Dar?

— Nu s-a mai făcut aşa ceva niciodată înainte. Din câte ştim noi, oricum. Leacul pentru blestemul sângelui a fost pierdut acum peste o mie de ani, şi acela ajuta doar Fae care fuseseră blestemaţi, nu transformaţi. Vampirii transformaţi trebuie să moară înainte să facă tranziţia, iar magia vrăjitoarelor nu poate afecta morţii. Există riscul ca veninul lui Malcolm să o ucidă pe Layne înainte să poată fi vindecată, chiar dacă e vrăjită de magia lui Iseabail.

Lorreth se foia pe scaun.

— Nu am încredere în ea. în vrăjitoare, a clarificat el înainte să pot întreba la cine se referea. Iubitoare de dragoni. în primul rând, ele sunt motivul pentru care suntem în această încurcătură. Dacă n-ar fi fost ele, nici măcar n-ar exista vampiri.

— Ei, haide. Nu-mi spune că încă mai crezi asta, a întrebat o voce blândă, melodioasă de la uşă.

Era Iseabail, desigur. Părul ei des, roşcat era lăsat pe spate, secţiunea **de** sus prinsă într-o agrafă. Ochii ei albaştri-verzui îl străpungeau pe **Lorreth,** ascuţiţi ca pumnalele.

— Poporul meu a fost persecutat de când mă ştiu din cauza acestor zvonuri răutăcioase. Am dovedit acum secole că n-am avut nimic de-a **face** cu blestemul care v-a afectat neamul. Clanul Balquhidder a fost una dintre cele cinci familii însărcinate de regele vostru mort, Daianthus, să găsească un leac pentru blestemul Fae. Am avut un rol esenţial în rupe-**rea lui. Am** venit aici de bunăvoie să vă ajut să vindecaţi fiica unui tiran **care** are o recompensă pusă pe capetele familiei mele. Ai putea fi mai recunoscător, Războinicule.

Scanat cu
CamScanner

S-a uitat chiorâş la el.

Scanat cu
CamScanner

— Cum te cheamă, că nu mai ştiu?

— Ştii foarte bine cum mă cheamă, a mormăit Lorreth. Ne-am mai întâlnit, Vrăjitoare.

— A, da?

Iseabail i-a aruncat lui Lorreth un zâmbet felin.

— Serios? Trebuie să fi uitat.

Ren şi-a trântit pumnul pe masă, făcându-ne pe toţi să tresărim.

— Destul. Suntem deja agitaţi şi stresaţi. Nu avem nevoie să ne certăm şi între noi. Lorreth, Iseabail are dreptate. A venit aici să ne ajute, şi n-a fost obligată.

Ochii lui Lorreth ardeau de o ură surprinzătoare, dar şi-a plecat capul şi a făcut ce trebuia; a sunat doar uşor nesincer când şi-a cerut scuze.

— îmi pare rău. Suntem cu toţii foarte recunoscători că ai venit.

Roşcata părea că se bucura privindu-l pe războinic cum se chinuia. Ai fi putut tăia tensiunea crescândă din cameră cu cuţitul. Nu aveam chef să repet niciuna dintre glumele oribile pe care le spusese Carrion în forjă, aşa că trebuia să detensionez atmosfera în alt mod. Am făcut un pas spre masă, aruncând o privire înapoi, peste umăr, către Carrion.

— Hai. De ce nu le spui tuturor cum ţi-ai numit noua sa...

S-a deschis o gaură în aer, neagră şi furioasă.

O dâră albastru-închis a ţâşnit din ea şi s-a prăbuşit pe masă. Cărţile au zburat peste tot.

Lemnul s-a sfărâmat.

— LA NAIBA!

Era Ren. A ajuns înaintea tuturor din bibliotecă, grăbindu-se s-o ajute pe Everlayne. *Căzuse din tavan, fir-ar să fie.* Poarta de umbre nu era o uşă verticală de data asta. Era orizontală şi la trei metri în aer... şi Everlayne tocmai sfărâmase cu corpul ei singurul nostru mijloc de a trece prin ea.

— La naiba! a strigat Carrion.

— Repede!

Lorreth a alergat în jurul mesei zdrobite şi m-a apucat brutal de braţ. Nu era timp de politeţuri. Am văzut ce avea de gând să facă, era scris pe faţa lui, şi eram de acord. Dar...

— Stai! Sabia mea!

Scanat cu CamScanner

Idioatâ. Eram o idioată blestemată! Solacc nu era prinsă la talia mea. înv a era lumină afară. Taladaius spusese că Malcolm se va întâlni cu Hsher la apus, dar încă era destulă lumină afară. Nu eram pregătită!

— Carrion primul! am urlat.

Sabia era pe suportul de citit de lângă fereastra din spate. Am alergat <pre ea. Am apucat-o. M-am întors.

Lorreth şi Ren îl ridicau pe Carrion prin poartă. Trunchiul lui deja drspăruse. Ca şi cum s-ar ridicat singur pe partea cealaltă, picioarele lui s-au ridicat şi a dispărut.

— Saeris! a spus Everlayne răguşită.

Nu era moartă. Chiar în timp ce zburam prin bibliotecă spre braţele întinse ale lui Lorreth, am avut suficient timp să mulţumesc zeilor că era în viaţă. Totuşi, nu puteam să mă opresc s-o consolez.

— Mă întorc curând, Layne!

Mâinile lui Lorreth s-au strâns în jurul taliei mele. Renfis mi-a apucat picioarele.

Strigătul disperat al lui Everlayne m-a străpuns, în timp ce luptătorii de dedesubt m-au aruncat în sus, prin poarta de umbre.

— Saeris! Stai! *Apa!*

Dar era prea târziu să intru în panică. Nu era timp să o întreb ce voia să spună. Poarta m-a apucat, un vânt îngheţat sfâşiindu-mi hainele şi trupul. Am întins orbeşte mâna după punctul de sprijin pe care îl folosise Carrion să se ridice, dar nu am găsit nimic asemănător. A fost o schimbare bruscă, dezorientantă a gravitaţiei, şi, dintr-odată, eram cu capul în jos.

Dintr-odată, am început sa

Scanat cu
CamScanner

39.

ANNORATH MOR!

Vântul mi-a adus lacrimi în ochi. M-am luptat să-i deschid, apoi am regretat că am făcut-o. Douăzeci şi cinci de metri de aer se întindeau în faţa mea. Dedesubt: o întindere vastă şi strălucitoare de mătase neagră.

Nu. Nu de mătase.

De apă.

Un lac.

Am deschis gura să strig... şi am lovit suprafaţa precum un meteorit care loveşte pământul.

Durere.

Peste tot.

Nu puteam...

DURERE.

O, zei.

Nu puteam *respira.*

Coastele mele ardeau. Agonia mi se răspândea în sus şi în jos pe şira spinării. Capul îmi bubuia.

Rece ca gheaţa, apa îmi umplea urechile şi îmi înţepa ochii. Era atât de întunecată, încât nu-mi puteam da seama în ce direcţie trebuia să înot spre suprafaţă.

Corpul meu a reacţionat, picioarele lovind şi zbătându-se, panica imediată. Absolută.

Mâinile mi s-au încleştat, disperate să găsească ceva de care să se agaţe, dar nu era nimic. Doar apă. Peste tot, nenorocită de

Scanat cu CamScanner

apă blestemată.

Scanat cu
CamScanner

Plămânii mei ardeau, disperaţi după oxigen. Trebuia să respir. Trebuia. Tiebuia să ajung la suprafaţă. Trebuia să respir. Trebuia să...

Corpul meu a fost lovit de o mişcare în apă. Am fost împinsă în la- <crd. Pintr-odată, am simţit mâini pe mine. Cineva mă găsise în întuneric. Tot nu puteam vedea nimic, dar m-am răsucit, lovind cu picioarele, intinzându-mă, cu degetele amorţite de frig. M-am agăţat de ceva – material – şi m-am ţinut strâns. Inima îmi bubuia în urechi, în timp ce eram trasă în sus prin apă.

Capul mi-a ieşit la suprafaţă şi am inspirat adânc, îngrozită, cu şocul transmiţându-mi-se prin tot sistemul nervos. Nu eram în siguranţă. Nu aveam pământ sub picioare. Urma să mor.

— Şşşt, Saeris. E în regulă. E în regulă. Respiră şi atât. Două secunde $i vom fi pe mal.

Lorreth. Lorreth mă ţinea. Cu faţa departe de el, tremuram violent în braţele lui, dinţii clănţănindu-mi, în timp ce el înota de parcă o haită de pisici din iad era pe urmele noastre. A durat mai mult de două secunde să ajungem pe pământ, dar nu cu mult.

Am suspinat când am încercat să mă ridic în valurile blânde care se loveau de malul lacului; corpul meu părea rupt. Câteva dintre coastele mele erau sigur fracturate. Când am încercat să inspir, m-am simţit de parcă aş fi fost străpunsă în coastă cu un pumnal.

— Unde e... Carrion? am horcăit.

Din fericire, Lorreth nu părea să fie rănit deloc. Ud până la piele, cu părul lipit de spate, războinicul stătea la marginea apei, ochii lui scrutând întunericul. Nu puteam vedea nimic, dar asta probabil pentru că-mi plesnea capul.

— E acolo. îl văd, a gâfâit Lorreth. Aşteaptă aici. Mă întorc după el.

Ha! Unde *naiba* credea că mă puteam duce? Am căzut înapoi pe mal, pietre mici şi ascuţite înţepându-mi pielea. Cerul era acoperit de nori atât de groşi, încât aruncau lumea în întuneric. La început, nu puteam distinge mare lucru. Şi apoi, pe măsură ce durerea din piept mi s-a mai atenuat, şi ochii mi s-au adaptat la noile împrejurimi, am zărit faţa abruptă a stâncii care se înălţa spre cer în spatele meu.

Stânca era din obsidian negru, netedă ca sticla. Şi avea cel puţin treizeci de metri înălţime.

— La naiba, am gâfâit. Fir-ar a naibii de treabă!

Scanat cu
CamScanner

Se întâmplaseră multe în ultimele trei minute. Stătusem în bibliotecă, şi, din senin, prietena mea se prăbuşise pe o masă. Apoi fusesem arun cată într-o poartă de umbre, căzusem douăzeci şi cinci de metri intr-o apa rece ca gheaţa şi aproape că mă înecasem. Nimic din toate astea nu fusese distractiv.

Mă ridicam încet în şezut când Lorreth a reapărut din lac, trăgându-i pe Carrion după el. Hoţul nu stătea pe propriile picioare, ceea ce nu era un semn bun. îngrijorarea mea a sporit când Lorreth l-a aruncat pe pietre, şi mi-am dat seama că avea ochii închişi, iar buzele îi erau albastre.

Uitând de durere, m-am împins în genunchi ca să mă ridic.

— De ce nu se trezeşte?

— A înghiţit multă apă, a spus Lorreth tensionat.

Războinicul s-a lăsat şi el în genunchi lângă Carrion. Am tresărit când l-a lovit pe Carrion în centrul pieptului. Lovitura ar fi scos aerul şi din cel mai mare luptător, dar nu a stârnit nicio reacţie de la Carrion.

— Hai, a mormăit Lorreth.

L-a lovit din nou. Tot nimic.

Eram prea speriată să clipesc.

— Carrion Swift, dacă nu te trezeşti chiar acum, o să le spun tuturor prietenilor tăi nemernici din Sectorul Trei că ai fost un amant de rahat.

Lorreth i-a dat o altă lovitură în plexul solar.

— Vorbesc serios! am strigat.

Carrion a tresărit de parcă ar fi fost lovit de fulger. S-a rostogolit spre Lorreth şi a vomitat o grămadă de apă din lac, tuşind şi gâfâind. O, mulţumesc zeilor! Am căzut pe spate, aterizând greu în fund, schimbând o privire uşurată cu Lorreth. Când a terminat de vomitat, Carrion s-a trântit pe spate şi m-a fixat cu ochii mijiţi.

— N-ai... îndrăzni... la naiba.

Eram doar noi trei. Renfis nu reuşise să ajungă.

Generalul îl ridicase pe Lorreth înspre poarta de umbre şi îi strigase să plece.

— Am simţit cum mă trage înăuntru în timp ce se închidea, a spus el când ne adunam. Dacă aş fi sărit o secundă mai târziu, cred că blestemata aia m-ar fi tăiat în două.

Scanat cu
CamScanner

Avusese o fracţiune de secundă mai mult decât mine să proceseze n^rtismenlul iui Layne despre apă. Când începuse să cadă, îşi dăduse c pede seama ce se întâmpla şi îşi strânsese braţele şi picioarele pe lângă corp ca să se pregătească de impact. Carrion nu avusese parte de nicio avertizare. Ne-a spus – din ce credea – că a lovit apa mai întâi cu pieptul ceea ce şi eu credeam că mi se întâmplase. Ar fi fost o explicaţie pentru faptul că niciunul dintre noi nu putea respira fără să şuiere!

Lorreth a scotocit prin buzunarele lui ude şi a scos o pungă mică de rele. strânsă cu un şnur. în timp ce eu şi Carrion ne chinuiam să ne ridicăm în picioare, el a scotocit în pungă şi a scos un mănunchi de frunze, pe care le-a scuturat cât de bine a putut, pentru a le usca, şi apoi ne-a oferit fiecăruia câte două.

— Mestecaţi-le puţin şi apoi puneţi-le sub limbă, ne-a sfătuit. Orice aţi tace, nu le înghiţiţi. Veţi face pe voi în cinci minute.

— Ce e? a întrebat Carrion.

— Omag otrăvitor. Vă va amorţi durerea pentru câteva ore. Complet, să ştiţi. Le purtăm cu noi tot timpul în caz că avem nevoie de ele în luptă.

— De unde numele ăsta vesel?

Am făcut o grimasă când am muşcat din frunze. Erau amare ca naiba.

— Pentru că dau dependenţă şi te fac să simţi că poţi înfrunta o armată de mâncători. Mulţi războinici le iau o dată pentru a amorţi durerea unei răni. Dar apoi continuă să le ia. Şi apoi mor.

— Aha. Bine de ştiut.

Am fost foarte atentă să nu înghit odată ce am mestecat frunzele. Când am pus pasta pe care am făcut-o din ele sub limbă, am început deja să simt proprietăţile plantei.

Mintea mea a început să se limpezească puţin. Şi apoi a început să devină mai ascuţită. Unde naiba eram?

M-am uitat în jur şi nu mi-a plăcut ce am văzut. Eram pe un fel de plaja, într-un mic golf. în spatele nostru, se înălţau stânci ca o linie de dinţi zimţaţi. Ele sprijineau plaja, închizând-o astfel încât nu exista vreo cale în jurul lor, pe nicio parte. Existau două modalităţi de a ieşi de pe plajă. Prima – reintrarea în lac şi înotul în jurul stâncilor – era evident imposibilă, din moment ce nici Carrion, şi nici eu nu ştiam să înotăm. Ceea ce ne lăsa doar o altă opţiune: în sus. Ne-am uitat în sus la zidul de obsidian, şi am pălit fiecare în

Scanat cu
CamScanner

parte.

Scanat cu
CamScanner

Fusese destul de rău să cădem dintr-o poartă de umbre şi să ne izbim de luciul apei. Dar să cădem de pe faţa unei stânci şi să ne tragem în ţeapă în- tr-un morman de pietre ascuţite? Asta suna ca o modalitate grozavă de a-ţi lua un bilet doar dus către viaţa de apoi, iar eu nu eram gata să plec încă.

Din fericire, eu şi Carrion aveam un lucru în comun: amândoi eram foarte buni la căţărat. Ne petrecuserăm cea mai mare parte a vieţilor noastre escaladând zidurile din Sectorul Trei. Ziduri care erau, de ne-crezut, chiar mai înalte decât acest versant de stâncă şi mult mai peri-culoase. Iar omagul otrăvitor avea efecte miraculoase.

— O facem, deci? a întrebat Carrion, întinzându-şi gâtul pentru a privi în sus spre vârfurile stâncilor.

Fisher era acolo sus.

Ştiam că este. Puteam să-l *simt.*

Am clipit în sus spre stânci şi am fost luată prin surprindere când am văzut că începuse să ningă. Aerul era plin de fulgi mari de zăpadă, plu-tind şi învârtindu-se încet în jos, din cer, în cercuri leneşe. Unul dintre ei mi-a aterizat pe obraz. Doar când l-am dat laoparte, şi pe vârfurile de-getelor mele a rămas o pudră fină gri, mi-am dat seama că nu era zăpadă.

Din cerul de deasupra Gillethrye ploua cu cenuşă.

Când am pus prima oară mâna pe faţa stâncii, o explozie a bubuit în noapte. A fost atât de puternică, atât de multe voci nebune urlând şi ţi-pând deodată, încât a făcut pietrişul de sub picioarele noastre să zornăie şi să tremure.

Annorath mor!

Annorath mor!

Annorath mor!

— Urcaţi, am strigat. *Urcaţi!*

Am reuşit în câteva minute.

Cumva, prin graţia zeilor, am ajuns întregi.

Mâinile noastre erau pline de tăieturi adânci şi alunecoase de sânge, dar nu conta. Când ne-am târât peste marginea stâncii, scena care se în-tindea în faţa noastră era ceva desprins dintr-un coşmar.

Un amfiteatru uriaş, deschis spre lac, se ridica în jurul nostru. Rânduri şi rânduri de locuri se întindeau la infinit, structura atât de co-pleşitor de masivă, încât mintea mea nu-i putea cuprinde adevăratele

Scanat cu
CamScanner

Scanat cu
CamScanner

dimensiuni. Clădirea, dacă putea fi numită aşa, era un fel de mcgastruc- tură. Sute de mii de oameni stăteau în tribune, urlând din toţi rărunchii.

Annorath mor! Annorath mor! Annorath mor!

Scandarea teribilă m-a zguduit până în măduva oaselor. Acestea erau pi iinele cuvinte pe care quicksilver-ul mi le şuierase în forja de la Palatul de Iarnă. Cuvintele care îl afectaseră pe Fisher într-un mod în care nu mă aşteptasem. Păruse speriat. Şi acum ştiam de ce. Acesta nu era doar un amfiteatru. Era un abator. Şi noi stăteam pe podeaua de sacrificiu.

— Ce strigă? a spus Carrion gâfâind.

Lorreth a răspuns pe un ton îngrozit.

— Eliberaţi-ne.

Eliberaţi-ne! Eliberaţi-ne! Eliberaţi-ne!

Acum auzeam, ca şi cum cuvintele fuseseră traduse în mintea mea. **Sute de** mii **de** oameni, implorând să fie eliberaţi. Nu puteam suporta să **mă uit la ei.**

M-am concentrat în schimb asupra gropii adânci care fusese săpată **în pământ, în** faţa noastră. Asupra labirintului enorm din interiorul ei. De cealaltă parte a labirintului, de-abia puteam distinge o platformă ridicată. Erau oameni deasupra ei. Şi, la baza platformei, în capătul unui **rând de trepte** de piatră care coborau în labirint, era Fisher. Era doar o pată neagră, minusculă în comparaţie cu structura colosală care ne înconjura, **dar** ştiam că e el. O, da, era el, fără îndoială.

— La ce mama dracului mă uit? a şoptit Lorreth.

Vocea care a venit din spatele nostru mi-a îngheţat sângele în vene. **Ultima dată când** o auzisem, implora milă în Sala Oglinzilor din pala**tul Madrei. Acum a spus:**

— De fapt, acesta este doar primul cerc al iadului, Lorreth de la Turnurile Sfărâmate. Dar aş fi foarte fericit să ţi le prezint pe toate cinci.

Căpitanul gărzii Madrei, Harron, stătea la câţiva centimetri în spa**tele lui Lorreth.** Ochii lui erau sfere de metal zgâriat, quicksilver-ul pur, strălucind în orbitele craniului său slăbit. Buzele lui erau subţiri şi se co**jeau, pielea** ridată şi translucidă. Gura i s-a lăţit într-un zâmbet larg, dând la iveală dinţi sparţi, când am observat pumnalul pe care îl apăsa **pe gâtul lui Lorreth.**

— Ţi-aş tăia gâtul chiar aici şi acum doar ca să ajung la fată, a şuie**rat el în urechea** lui **Lorreth,** acei globi oculari eludaţi jucându-i în

Scanat cu CamScanner

cap. îmi dădeam seama că se uita la mine doar după felul în care faţa lui era îndreptată spre mine. Zâmbetul lui a luat o turnură sinistră.

— Ai provocat tot felul de probleme în ultima vreme, Saeris. Trebuia să mori când te-am lovit, ca un animăluţ cuminte. Dar nu contează, nu contează. Poate că asta va fi mai bine.

Harron.

Cum putea fi *Harron'?* Aici, în Yvelia? Prezenţa lui pur şi simplu... nu avea sens.

Lorreth l-ar fi putut doborî cu uşurinţă. Era un războinic Fae pur-sânge, iar căpitanul era o fiinţă umană. O fiinţă umană foarte bolnavă după cum arăta, totuşi. Ar fi fost o nimica toată pentru războinic să se întoarcă şi să-l dezarmeze. Eram sigură că exact asta ar fi făcut... dacă n-ar fi fost sutele de mâncători care se căţărau pe marginea stâncii în spatele lui.

Se târau spre noi în patru labe, fire groase de salivă contaminată cu venin atârnându-le din guri. Aceşti mâncători păreau abia transformaţi, ceea ce-i făcea cu atât mai înfricoşători. Hainele lor se murdăriseră puţin, dar erau, în mare parte, intacte. Viaţa rozalie încă li se agăţa de piele. Avea să dispară curând, dar, deocamdată, încă arătau a Fae. Şi voiau să ne *mănânce.* Se târau în faţă într-un val ameninţător, dar o mişcare a mâinii lui Harron îi ţinea la distanţă. Ce putere avea *Harron* asupra acestor monştri?

Căpitanul şi-a întins mâna liberă – tremura de efort în timp ce aerul de lângă Carrion părea să se întărească, ca mai apoi să se fractureze ca sticla. Fracturile s-au transformat în fisuri, iar aerul s-a sfărâmat şi s-a prăbuşit, creând un vortex rotitor. Un sunet a ieşit din el, straturi peste straturi de ţipete în agonie.

— Mersul ar dura prea mult, a spus Harron. Şi nu vrem să rataţi în-ceputul jocurilor, nu-i aşa?

A făcut un semn brusc cu capul spre vortex.

— înăuntru. Acum. Dacă vă grăbiţi, s-ar putea să mai fie timp să vă luaţi rămas-bun de la prietenul vostru.

Asta nu era deloc ca poarta de umbre a lui Fisher. Era ceva în neregulă cu vortexul lui Harron. Părea o depravare a naturii, şi instinctul meu îmi spunea ferm şi fără echivoc că nu ar trebui să păşesc înăuntru. Dar ce opţiune aveam? Cel puţin trei sute de mâncători se înghesuiau acum pe marginea stâncii. Ochii lor erau găuri goale, fără vreo urmă a creaturilor care

Scanat cu CamScanner

fuseseră cândva. Doar foame. Doar moarte. Mai degrabă aş fi sărit înapoi în mijlocul acelui lac decât să intru în tulburarea strălucitoare din aer... dar am întâlnit privirea lui Lorreth, iar prietenul meu a dat din cap.

— E în regulă, Saeris. Du-te. Vom fi chiar în spatele tău.

Am sperat, în numele zeilor, să nu meargă totul îngrozitor de prost. M-am uitat înapoi peste umăr, la platformă şi la acea mică pată neagră care stătea în vârful scărilor, iar stomacul mi s-a răsucit de nervi. *Suntem aici, Fisher. Dacă mai contează la ceva, venim.*

Nu mă aşteptam la un răspuns, dar, când am intrat prin poarta lui Harron, l-am primit.

Saeris? Vocea lui Fisher era plină de panică în mintea mea. *Saeris, nu veni aici!*

Dar era deja prea târziu. Vortexul lui Harron mă sfâşia în bucăţi.

Scanat cu
CamScanner

40.

PREZENTĂRI

El a fost primul lucru pe care l-am văzut.

Ca întotdeauna.

Inima şi sufletul meu ştiau exact unde să-l găsească.

în genunchi, acoperit de sânge, Fisher era aplecat la baza unui mic şir de trepte care duceau spre podium. Era acoperit de tăieturi şi zgârieturi, cu părul plin de sudoare. Colanul în formă de cap de lup încă strălucea la gâtul lui, dar era stropit cu sânge, atât roşu, cât şi negru, iar armura lui de piele era distrusă. Tăieturi uriaşe îi brăzdau platoşa. Apărătoarele de la încheieturi erau acoperite de sânge închegat. Arăta epuizat, respira greu, pe gură. Nu şi-a întors capul, dar s-a uitat la mine cu coada ochiului, şi am văzut frica şi devastarea de acolo.

Nu ar trebui să fii aici, micuţă Osha, mi-a spus în minte. Cuvintele lui răsunau a înfrângere. Umerii i s-au lăsat, iar ochii i s-au închis când Lorreth şi Carrion au ieşit din poarta de lângă mine, cu Harron aproape în spatele nostru. *Am vrut să te salvez de asta. N-am vrut să suferi alături de mine.*

Ca şi cum o lovitură de energie l-ar fi străpuns brusc, Fisher şi-a aruncat capul pe spate, cu dinţii dezveliţi, muşchii gâtului încordându-se.

-NU!

Am încercat să alerg spre el, dar picioarele mele nu se mişcau. Eram încremenită.

— Salutări, prieteni. Bine aţi venit! Nu am fost prezentaţi oficial.

Rece ca gheaţa, vocea a tăiat aerul ca o coasă.

Scanat cu CamScanner

— O, zei, a şuierat Lorreth.

Nu voiam să-mi iau ochii de la Fisher, dar a trebuit. Trebuia să ştiu cine...

Să fiu a naibii...

Omagul otrăvitor mă făcea să halucinez. Nu exista altă explicaţie pentru ceea ce vedeam.

Acolo, şezând în centrul podiumului, era Malcolm. Trăsăturile lui fine şi părul lung, argintiu îl făceau uşor de recunoscut imediat. El vorbise. Doar el putea fi, pentru că *îi* întâlnisem pe ceilalţi care stăteau de o parte şi de alta a lui. *Ei* ştiau perfect cine eram.

La dreapta podiumului stătea Belikon. La stânga... Madra.

Ambii erau îmbrăcaţi în haine regale, regele yvelian, în catifea verde-închis, regina din Zilvaren, împodobită într-o rochie aurie, strălucitoare, cu guler înalt.

Am încercat să clipesc pentru a-i face să dispară, dar au rămas acolo, sfidând imposibilul, aşezaţi lângă regele vampir.

Carrion pălise, aroganţa lui obişnuită dispăruse. I-a evaluat pe cei trei de pe podium cu ochii plini de ură amară.

— Presupun, din moment ce nimeni nu pare dispus să facă prezentările, că tu eşti Saeris. Şi după statura pe care o ai şi lupul gravat pe pieptul tău, eşti unul dintre membrii Lupo Proelia ai lui Kingfisher. Nu generalul care mi-a cauzat atâtea probleme, totuşi. Nu, l-am întâlnit pe Renfis. Deci tu trebuie să fii Lorreth. Lorreth, care a sfărâmat turnurile **de** la Barillieth şi a ucis mii dintre copiii mei, a spus Malcolm.

Ochii lui reci şi cenuşii străluceau de furie. Mânia lui a scăzut puţin **când** privirea i-a căzut asupra lui Carrion.

— Pe tine nu te cunosc.

Carrion a făcut o plecăciune până la pământ, dar gestul nu era unul de deferenţă. Era menit să batjocorească.

— Carrion Sw...

Malcolm a dat din cap către Harron, iar gardianul l-a lovit cu mânerul pumnalului său pe Carrion direct în ceafă. Lovitura l-a întrerupt **din** vorbit şi l-a pus în genunchi.

Fisher a mârâit, încă luptându-se cu durerea care îi chinuia în mod evident trupul. Eu şi Lorreth am întins mâna după săbii, dar Belikon a

Scanat cu CamScanner

izbucnit intr-un râs tunător, ridicându-şi mâna.

— Vă avertizez pe toţi să nu faceţi prostii. Săbiile voastre nu vă vor fi de niciun folos aici. Nu puteţi simţi în aer?

A zâmbit, gesticulând spre cer şi spre fulgii de cenuşă care încă pluteau.

— Acest loc este un cimitir. Aerul însuşi e plin dc moarte. Pământul de sub noi e format din oase şi cenuşă. Magia voastră nu poate ajunge până aici.

Madra, cu părul ei blond legat într-o frumoasă împletitură sub coroana strălucitoare, a scos un sunet de nemulţumire.

— Ar fi trebuit măcar să-i laşi să încerce, Frate. Abia aşteptam să văd expresia de pe feţele lor când şi-ar fi dat seama în ce încurcătură sunt.

Frate?

Dar... cum putea Belikon să fie *fratele* ei?

Fiinţă umană. Fae. Vampir. Cei trei regenţi au adoptat expresii similare de când ne-au observat confuzia.

N-am putut să tac.

— Chiar crezi că e aliata ta? Te înşeli. Ea e cea care a oprit quick- silver-ul şi a închis porţile între toate tărâmurile.

Belikon a pufnit.

— Desigur că ea a fost. Am ştiut întotdeauna că a fost Madra. Şi da, am fost furioşi la început. Dar e uimitor cât de neimportante par aceste mici certuri la secole distanţă.

— într-adevăr, a aprobat Madra. Şi, până la urmă, am închis poarta doar pentru că ai trimis acea bestie să mă asasineze. Deci au fost multe de iertat şi din partea mea.

Belikon şi-a înclinat capul, acceptând această acuzaţie învăluită în catifea.

— E adevărat. Ai perfectă dreptate, Soră. S-au făcut greşeli din toate părţile. Norocul nostru este că avem ocazia să le îndreptăm. Şi acum că Triumviratul nostru s-a reunit, toţi trei suntem mai puternici decât am fost vreodată.

Belikon ştiuse? Toţi aceşti ani, ştiuse că Madra era cea care închisese porţile, şi îl învinovăţise pe tatăl lui Fisher. îl trimisese pe Finran în Zilvaren, să moară acolo, şi apoi îl învinovăţise pentru

Scanat cu CamScanner

închiderea portalurilor între tărâmuri. îl numise trădător şi aruncase ruşinea asupra

Scanat cu
CamScanner

i ei Cahlish din cauza asta. Pentru asta plătise Edina. Plătise Fisher, de nenumărate ori.

O furie imposibil de descris se agita în stomacul meu în timp ce mă mtam fix la rege.

St parca că Lorrcth îmi împărtăşea mânia.

— F.şti o ruşine nenorocită, a spus el printre dinţi, clocotind de supărare. Cum poţi sta acolo sus, lângă el? Poporul nostru e în război cu Malcolm de... de...

— Război?

Belikon a rânjit dispreţuitor.

— N-am fost niciodată în război, prostule. Pur şi simplu i-am hrănit armata fratelui meu.

Din nou acel cuvânt. Frate. încă nu înţelegeam pe deplin, dar unele piese ale acestui puzzle începeau să se potrivească. Belikon refuzase să trimită provizii şi mâncare în Irrin. Pusese embargo pe argint – singurul lucru capabil să ucidă permanent neamul lui Malcolm – şi refuzase să-l trimită spre sud. Şi de ce *ar fi irosit* provizii pe războinici pe care nu intenţiona să-i lase să supravieţuiască? De ce *ar fi înarmat* războinici cu arme mortale, dacă nu voia, de fapt, ca ei să-şi ucidă duşmanul?

— N-ar fi mai bine să-i dai o pauză jucăriei tale, Malcolm? a murmurat Madra, care îl privea pe Fisher cu interes. Ar fi păcat să moară înainte să poată juca micul tău joc. Mi-ar plăcea să văd dacă te învinge din nou. Am ratat asta prima dată.

Malcolm a tresărit, chicotind încet.

— O! Desigur! Ţi-am promis puţină distracţie, nu-i aşa? Scuzele mele, soră.

Nu a făcut niciun gest pentru a-l elibera pe Fisher de orice tortură jfjvizioilâ îi aplica. Fisher s-a prăbuşit pur şi simplu în palme şi genunchi, gâfâind după aer, fiind eliberat în mod surprinzător. Malcolm a ridicat un pahar de cristal tăiat la gură, iar lichidul gros, vâscos dinăuntru i-a peiat buzele palide cu roşu. Zâmbetul lui plin de sânge era vesel când a spus.

Ştii, imi *aduce* atâta bucurie să fim reuniţi, noi trei. Ai ratat multe, Madra. Ne am distrat de minune. Mai ales în ultima vreme. Căderea Gdlcthryeului a fost o privelişte de neuitat, nu-i aşa, Frate?

— Spectaculoasă, a încuviinţat Belikon. Ai fost acolo, nu-i aşa,

Scanat cu
CamScanner

Câine? Ai avut ocazia să asişti la lot, de la început până la sfârşit. Ai avut un loc în primul rând!

— Du-te... dracului... a răguşit Fisher. O să vă... distrug, lua-v-ar dracii!

Inima mi-a bubuit în piept, sângele alergându-mi prin vene. Tatăl lui Everlayne s-a ridicat în picioare. Faţa i s-a contorsionat de ură în timp ce cobora treptele spre Fisher.

— Exact ca Finran. Cu gura spurcată şi arogant. Atât de superior. Atât de plin de sine. Dar eşti mai prejos decât praful de sub picioarele mele, *Kingfisher.*

I-a scuipat numele de parcă era un blestem.

— De ce nu le spui preţioşilor tăi prieteni ce ai făcut aici, hm?

L-a apucat pe Fisher de păr şi i-a smucit capul pe spate.

— Ce s-a întâmplat, băiete? Ţi-a mâncat pisica limba? O, stai. Aşa e. Nu le *poţi* spune ce ai făcut aici, nu-i aşa?

Belikon s-a mişcat mai repede decât era normal. Genunchiul lui a ţâşnit în faţă, spre maxilarul lui Fisher. Lovitura a fost una puternică, lipindu-I pe Fisher de piatră. în tribune, mulţimea era în delir.

— Nu!

Am făcut un pas înainte, dar am fost prinsă de braţe. Gărzi. De la Palatul de Iarnă. Erau Fae *normali* aici? Mintea mea se învârtea. Am întâlnit ochii bărbatului care mă ţinea strâns de braţul drept şi i-am văzut ruşinea. Ştia că făcea ceva greşit, şi totuşi era încă aici, ascultând ordinele unui psihopat.

— Dă-mi drumul!

Belikon şi-a deschis larg braţele, rotindu-se, mereu ieşind în evidenţă. A râs, iar vocea i-a bubuit peste podium.

— Ce crezi, Malcolm? Ar trebui să le spun ce a făcut? Sau ar trebui să-l eliberez de jurământul său şi să-l fac să le spună singur?

Malcolm a mai luat o înghiţitură de sânge din pocalul său de sticlă şi a ridicat din umeri, observând miile de fiinţe care stăteau în tribune.

— Cred că ar trebui să-i întrebăm pe ei, a spus el pe un ton lejer. La urma urmei, *ei* sunt cei pe care i-a ucis.

— *Mincinosule.*

Scanat cu
CamScanner

Lorreth arăta de parcă era gata să se arunce pe podium şi să smulgă capul lui Malcolm de pe umeri.

— N-a fost vina lui!

Cei pe care i-a ucis? Despre ce vorbea Malcolm? M-am uitat în sus Ia tribune, în sfârşit forţându-mă să privesc fiinţele de acolo. Rând după rând, locurile erau pline cu Fae, hainele lor negre, pielea lor...

Stai.

Pielea lor... era *arsă.* Hainele lor nu erau doar negre. Fumegau. Gurile lor scoţeau doar ţipete teribile. Şi ochii lor. O, zei, ochii lor. Fie lipseau, fie erau topiţi ca gelatina şi le curgeau din orbite. Femele. Copii. Masculi. Toţi morţi. Toţi arşi de vii, şi totuşi, cumva încă animaţi, prinşi în nenorocirea lor.

Carrion se lupta cu gărzile Fae care îl ţineau, realizând coşmarul care ne înconjura.

— Lua-m-ar dracii, a şoptit el.

Belikon a bătut din palme, bucurându-se pe deplin de oroarea noastră.

— Ai dreptate. Ar *trebui* să-i întrebăm, a spus el.

Când şi-a strigat întrebarea, vocea lui a ajuns în fiecare colţ al amfiteatrului, supranatural de tare.

— Ce ziceţi, Fae din Gillethrye? Ar trebui să-i scot câinelui căluşul? Ar trebui să-şi mărturisească, în sfârşit, crimele?

Crescendoul de strigăte care a urmat era feroce. Nu puteam distinge dacă erau în favoarea sau împotriva eliberării lui Fisher de jurământul care îl împiedicase să vorbească despre asta pentru atât de mult timp. Era doar zgomot. Belikon părea încântat de răspuns.

— Minunat. Minunat. Fae din Gillethrye au vorbit.

S-a întors înapoi spre Fisher. Trântindu-şi mâinile pe umerii lui, regele l-a scuturat dur.

— Te eliberez de jurământul tău faţă de noi, Kingfisher» Blestemul din Gillethrye. Acum, hai! Spune-le prietenilor tăi totul despre înţelegerea pe care ai făcut-o cu noi acum mulţi ani.

41.

Scanat cu CamScanner

Fisher şi-a şters sângele de la gură, chinuindu-se să se ridice în picioare. Părea că efortul îl storcea de ultimele puteri, dar, încet, a reuşit. Inima mea aproape s-a sfărâmat când s-a îndreptat spre noi cu paşi clătinaţi şi am conştientizat adevărata amploare a rănilor sale.

Abia poţi merge.

Era atâta durere în ochii lui. Nu era cauzată de rănile care îi brăzdau corpul. Era din cauza acestui loc.

O să fiu bine, Osha. în capul meu, vocea lui era o şoaptă.

Lorreth a întins mâna spre Fisher pentru a-l ajuta să rămână în picioare, dar Harron a mârâit, împingându-l înapoi.

— Ce ţi-au făcut? l-a întrebat războinicul.

Fisher a zâmbit, cu dinţii pătaţi de sânge.

— Cred că-i zice... răzbunare? Nu-i aşa, Harron?

— Mai puţin decât meriţi pentru ce mi-ai făcut, a scuipat garda. Te-aş fi ucis eu însumi dacă...

— Ţine-ţi gura, fiinţă umană! s-a răstit Belikon. Kingfisher are o poveste de împărtăşit. Spune-le cum ai crezut că *mă* poţi păcăli, Câine.

Obosit, Fisher a vorbit în sfârşit.

— Hoarda se adunase la porţile din Gillethrye. Zeci de mii de vampiri. Armatele noastre din sud fuseseră atrase într-o bătălie cu o forţă mult mai mică, dar fusese o diversiune. Am aflat prea târziu că cea mai mare parte a mâncătorilor lui Malcolm mărşăluiseră spre Gillethrye. Nu puteam muta suficienţi războinici prin poarta mea de umbre, aşa că

Scanat cu
CamScanner

i-am adus pe Ren şi pe câţiva dintre ceilalţi lupi pentru a încerca să salvăm cât de mulţi puteam.

— *Aroganţa* asta, a şuierat Belikon. Şapte războinici împotriva a douăzeci de mii. Chiar credea că îi poate ţine în frâu!

Fisher a continuat, ignorându-l pe rege.

— N-am ajuns la timp. Hoarda era deja în interiorul oraşului când am sosit. Toţi Fae fuseseră pe străzi, sărbătorind Festivalul Primului Cântec, ceea ce doar le-a uşurat treaba hoardelor. Au măturat oraşul ca nişte lăcuste, hrănindu-se cu orice întâlneau în cale, fie secătuindu-şi victimele, fie condamnându-le la o moarte agonizantă.

Cu privirea în pământ, Lorreth a dat din cap de parcă ştia toate acestea, iar repovestirea lor îi rănea sufletul. Dar ochii i s-au ridicat brusc când Fisher a spus:

— I-am lăsat pe Ren şi pe ceilalţi şi m-am dus să-l găsesc pe Malcolm. Hotărâsem că aveam să încerc să-l ucid singur. Dar nu pe Malcolm l-am găsit. Cel puţin nu la început. L-am găsit pe nemernicul care mi-a ucis mama.

Belikon şi-a trecut limba peste dinţi.

— Crezi că mă poţi ruşina dându-mi în vileag păcatele? Gândeşte-te din nou. Căţeaua aia de maică-ta trebuia să fie cel mai mare oracol al timpului nostru, dar era inutilă, a chicotit el. O recunosc. De îndată ce a terminat de împins afară plodu' pe care am forţat-o să-l poarte, i-am tăiat gâtul târfei. Mă săturasem de minciunile ei blestemate.

— Ea nu te-a minţit niciodată, a spus Fisher pe un ton neutru. Viaţa ei ar fi putut depinde de asta, şi tot n-ar fi putut să-ţi spună decât adevărul.

Belikon a fluturat din mână auzind cuvintele lui Fisher.

— Termină odată! Spune-le despre înţelegerea pe care am făcut-o.

— Malcolm a sosit în fruntea oştii sale, şi atunci am aflat că el şi Belikon nu erau deloc adversari. Erau aliaţi şi colaboraseră încă dinainte de blestemul sângelui. Până astăzi, n-am ştiut că Madra era şi ea în alianţă cu ei. Voiam să negociez pentru puţinii cetăţeni din Gillethrye care mai erau în viaţă, şi Belikon a propus o înţelegere. A găsit o monedă. Una folosită doar în Gillethrye. Cea mai mică monedă pe care o aveau Fae aici. A spus că dacă moneda lovea pământul şi cădea cu frunza în sus, Malcolm îşi va rechema hoarda şi va părăsi oraşul fără să mai rănească vreo fiinţă. Dar dacă moneda lovea pământul şi cădea cu peştele în sus,

va lua oraşul şi îl va distruge, iar eu va trebui să-i las pe cei încă în

Scanat cu
CamScanner

viaţă pradă morţii şi să mă întâlnesc cu el pe câmpul de luptă la o dată ulterioară.

— Ai uitat să pomeneşti cele mai bune părţi, a intervenit Belikon. De asemenea, nu avea voie să atingă moneda sau să influenţeze modul în care cădea. în timp ce se arunca moneda, nu avea voie să ne rănească pe mine sau pe fratele meu. Nici un fir de păr de pe capetele noastre frumoase. Şi, până să se decidă rezultatul aruncării monedei, nu avea voie să vorbească despre înţelegere sau despre faptul că Malcolm şi cu mine eram fraţi. Şi a fost de acord. Era atât de disperat să salveze o mână de ţărani, încât a făcut jurământul de sânge cu mine.

Malcolm a strigat de pe podium.

— Fiţi atenţi acum! Asta e partea mea preferată!

Belikon s-a oprit în faţa lui Fisher. Stătea cu vârful nasului la un centimetru de obrazul lui, vrând să-l intimideze cu prezenţa, am crezut eu, dar Fisher se uita fix la mine. Nu dădea doi bani pe rahatul ăla cu ochi.

— Am aruncat moneda... a spus el.

— Şi eu am prins-o!

Malcolm şi-a ridicat paharul, închinând pentru sine.

— *Moneda n-a lovit niciodată pământul,* am şoptit.

— Moneda n-a lovit niciodată pământul! a spus Belikon batjocoritor.

O tristeţe fără sfârşit a licărit în ochii frumoşi ai lui Fisher. Quicksilver-ul era fin ca dantela, filigranat prin tot irisul lui drept, complet nemişcat.

— Copiii lui Malcolm s-au ospătat, nu-i aşa, Câine? a rânjit Belikon, împingându-şi faţa mai aproape de cea a lui Fisher, astfel încât fruntea lui se lovea de partea laterală a craniului său.

Tot nu a obţinut nicio reacţie de la el. Era uimitor cât de bine se controla. Ochii mei înotau în lacrimi, în timp ce mă concentram pe aripile care se întindeau de sub colanul de argint de la gâtul lui.

— Am incendiat oraşul, apoi, a spus Fisher, fără să încerce să înfrumuseţeze sau să acopere lucrurile. L-am baricadat şi i-am prins pe toţi înăuntru. Hoarda lui Malcolm fie muşcase, fie ucisese pe toată lumea. Se transformau chiar sub ochii noştri. Gillethrye era casa a aproape două sute de mii de Fae superiori şi Fae inferiori. Dacă li s-ar fi permis să se alăture hoardei lui Malcolm, ar fi înghiţit întregul tărâm. Aşa că am dat ordinul. Am făcut ce trebuia făcut.

— O mişcare dată dracului, a spus Malcolm, ţuguindu-şi buzele

Scanat cu
CamScanner

cochet.

Scanat cu
CamScanner

Coborâse de pe podium şi era pe cale să o ajute pe Madra să coboare treptele de piatră. Firele fine de păr de pe braţe mi s-au zbârlit în timp ce se apropiau cei doi.

— îmi place să schimb regulile în favoarea mea. Nu-mi place atât de mult când schimbarea vine împotriva mea. Aşa că am decis să-l chinui puţin mai mult pe bietul Kingfisher. Trebuie să recunosc, a fost puţin crud, dar...

— întotdeauna ai avut o afinitate pentru a transforma cruzimea în artă, Frate, l-a linguşit Madra.

A dat drumul mâinii lui Malcolm şi l-a înconjurat încet pe Fisher, cu ochii aprinşi de interes.

— Este *insuportabil* de chipeş, nu-i aşa? înţeleg de ce ai vrut să-l păstrezi ca animal de companie. Abia aştept să aud ce s-a întâmplat mai departe.

— Ei bine, am creat cel mai diabolic şi mortal labirint pe care mi l-am putut imagina, dragă soră, a spus Malcolm de parcă ar fi trebuit să fie evident. Am ascuns moneda lui Belikon în mijlocul lui, şi apoi am creat acest colosseum în jurul ei, şi am umplut tribunele cu corpurile arse ale tuturor creaturilor pe care sufleţelul ăsta milos, aici de faţă, a vrut să le salveze. Tot ce trebuia să facă pentru a le pune capăt suferinţei era să găsească moneda şi să o facă să cadă la pământ. Evident, ar fi fost prea târziu pentru a salva Fae de la moarte, dar cel puţin le-ar fi pus capăt suferinţei. Şi *apoi* – a adăugat cu un gest dramatic – ar fi fost liber să-şi caute răzbunarea chemându-mă pe câmpul de luptă.

Madra şi-a trecut degetele de-a lungul maxilarului lui Fisher, umezindu-şi buza de jos.

— Nu-l atinge!

M-am zbătut, încercând să mă eliberez de gărzi, dar strânsoarea lor a devenit mai puternică. Regina a zâmbit ironic, apropiindu-se şi mai mult de el.

Fisher a mârâit încet şi plin de furie. S-a întors cu ochii plini de uiă spre regina din Zilvaren.

— îndepărtează-te de mine, sau n-o să-ţi placă ce o să urmeze!

— Ei, hai, te rog.

Madra i-a respins ameninţarea cu un gest.

— Urăsc să-ţi spun asta, dar pot să-ţi lac orice vreau. Malcolm m a lăsat întotdeauna să mă joc cu jucăriile lui.

Scanat cu CamScanner

Scanat cu
CamScanner

— Şi cu ştiu să ripostez, a scuipat Fisher. S-ar putea să nu fie astăzi, dar oho, o să vin să *te* caut, Madra. Teme-te de umbre! Sunt făcut din ele. într o noapte, curând, o să mă întrupez dintr-una şi o să-ţi tai gâtul.

— Ce fată norocoasă sunt!

Madra s-a prefăcut indiferentă, dar puteam vedea, chiar şi de aici, clar ca ziua. Veninul din vocea lui Fisher o zguduise puţin.

— Şi ce, mă rog, am făcut să merit o astfel de atenţie specială din partea ta?

—• Mi-ai sterilizat partenera când era copilă, a clocotit el. Doar pentru asta, îţi voi face existenţa nemuritoare o agonie nesfârşită. O eternitate de suferinţă pe care nici măcar mintea ta diabolică n-o poate înţelege. N-ai să cunoşti pacea din partea mea. îţi distrug imperiul şi îţi şterg numele din analele timpului. Când o să termin cu moştenirea ta, Madra cea Nemuritoare nu va fi existat niciodată. Şi o să trăieşti mai departe la porunca mea, suferind pentru eternitate. Şi nimeni nu va şti. Şi nimănui nu-i va păsa.

Cuvintele lui m-au zguduit. Ura pură, neascunsă din ele. Nu aveam idee că îl afectase atât de mult. Când îi spusesem despre ce mi se făcuse, reacţionase ciudat, da, dar... să provoace o astfel de reacţie?

Kingfisher de la Poarta Ajun era în genunchi în ţărână. Era frânt şi plin de sânge, dar promisiunea lui de răzbunare era încă suficient de înfricoşătoare pentru a face o regină să tremure. Madra s-a clătinat înapoi pe picioare, zâmbetul alunecându-i de pe faţă.

— înţeleg ce vrei să spui, Frate, a spus ea tremurând, uitându-se la Belikon. E destul de rău din fire, nu-i aşa?

— Dar vă rog, îmi stricaţi povestea, a pufnit Malcolm.

Madra a încercat să se adune, dar nu se mai putea uita la Fisher.

— Ai dreptate, dragă. îmi cer scuze. Şi ce a făcut apoi eroul nostru rătăcit?

— A intrat în labirintul meu şi ne-a distrat pe toţi pentru atât de mult timp!

Malcolm l-a bătut pe Fisher pe spate.

— I-am trimis pe unii dintre ceilalţi prieteni ai mei să se joace cu el uneori. Din când în când, îl vizitam eu însumi. Aveam întotdeauna *conversaţii strălucitoare.* Şi apoi, într-o zi, a ajuns în centrul labirintului.

Scanat cu CamScanner

Trebuie să recunosc, am fost şocat. Credeam că îi va lua mult mai mult timp. Cât a fost, Fisher? 0 sută de ani?

— 0 sută doi.

Ochii lui erau din nou fixaţi asupra mea, de parcă aş fi fost o ancoră intr-o furtună, singurul lucru capabil să-l ţină legat de realitate.

— Aşa e. O suta doi. A petrecut următorii opt ani încercând să găsească moneda, odată ce a ajuns în centru, nu-i aşa, dragostea mea?

Pentru prima dată de când cei trei regenţi începuseră să se joace cu el, Fisher a tresărit.

La fel am făcut şi eu.

Dragostea mea. Dintre toate modurile în care ar fi putut să-l numească Malcolm...

Fisher...

Mi-a făcut un mic semn din cap. Nu. Nu *le da nimic. Doar îi va în- răi şi mai mult.*

Malcolm a chicotit.

— Apoi, într-o zi, Taladaius l-a verificat pe Kingfisher al nostru şi a spus că pământul s-a cutremurat atât de violent, încât piatra s-a crăpat sub picioarele lui, şi a apărut o gaură. Şi iată: un secret.

— Lasă-mă să ghicesc, a spus Madra. Era un bazin de quicksilver sub frumosul tău labirint. Şi fusese trezit.

— Exact! Foarte perspicace.

Belikon şi-a îngustat ochii apoşi acuzator spre mine.

— Aceleaşi vibraţii mi-au zguduit şi mie palatul.

Malcolm a ţâţâit.

— Atâta haos! Atâta dezordine! Kingfisher s-a uitat o dată la bazinul de quicksilver, şi Taladaius a spus că a coborât în gaură şi a intrat în el fără să se gândească de două ori. A dispărut şi nu s-a mai întors. Am fost surprins, Fisher. Ţi-am dat ocazia să părăseşti labirintul meu de atâtea ori, dar nu ai acceptat niciodată, Şi apoi ai plecat pur şi simplu, pe neaşteptate? Cu toate aceste biete creaturi aşteptând ca tu să le pui capăt suferinţei? Părea foarte atipic pentru tine. Spune-mi. Mor de curiozitate. După o sută zece ani în acel labirint, ce te-a făcut în sfârşit să pleci? a întrebat Malcolm, rotindu-se pe vârfurile picioarelor.

— L-ai plictisit până la lacrimi şi nu mai putea suporta, a comentat Carrion.

Scanat cu CamScanner

Până acum, îşi ţinuse gura, dar era un miracol că rezistase atât de mult. Carrion nu era genul care să lase să-i scape o oportunitate de a ofensa pe cineva, indiferent cât de gravă era situaţia. Malcolm s a apropiat şi şi-a strâns mâna în jurul gâtului lui Carrion. Regele vampir şi-a dezvelit colţii în timp ce se apleca aproape de gâtul său.

— Nu-mi placi, fiinţă umană. Ceva la tine miroase... ciudat.

— Probabil c ciudatul... muşchi... pe care aceste spiriduşe de apă .. l-au frecat... peste tot pe mine... a croncănit Carrion. Avea un miros... ciudat.

Pe toţi zeii, nu ştia când să se oprească.

— Eşti gură mare, a rânjit Malcolm. O să-mi facă plăcere să te golesc de sânge odată ce toate astea se vor termina.

— Vrei să ştii de ce am intrat în acel quicksilver? a întrebat Fisher.

încerca să-i distragă atenţia de la Carrion. Dacă aveam să ieşim vreodată vii din asta, aveam să-i sucesc gâtul contrabandistului pentru prostia lui, şi mi se părea că şi Fisher voia acelaşi lucru. Totuşi, şiretlicul lui Fisher a funcţionat. Malcolm i-a dat drumul lui Carrion, dezgustul jucându-i pe chip în timp ce se întorcea spre Fisher.

— A plecat pentru că nebunia din venele lui l-a înfrânt în sfârşit, a exclamat Belikon. Toţi ştiam că se va întâmpla în cele din urmă. Era afectat de ea cu mult înainte să apară la porţile din Gillethrye.

— E adevărat, dragostea mea? a întrebat Malcolm. Quicksilver-ul din capul tău te-a împins în sfârşit dincolo de limitele raţiunii?

Fisher şi-a frecat fruntea.

— M-am simţit mai bine de atât. Dar nu. Nu acesta e motivul pentru care am plecat. Şi-a îndreptat umerii puţin, mutându-şi greutatea pe vârfurile picioarelor. îl urmăream atât de atent, încât am văzut când s-a întâmplat. îl văzusem luptând de suficiente ori pentru a şti că Fisher nu-şi muta greutatea fără motiv.

M-am încordat, cu ochii din ce în ce mai mari. *Ce faci, Fisher?*

Sprâncenele lui au tresărit. Abia observabil. *Doar nu te mişca.*

A spus către Malcolm:

— Am intrat în acel quicksilver pentru că am simţit sabia tatălui meu chemându-mă. Şi ştiam că voi avea nevoie de ea pentru asta.

S-a transformat în fum. Era rănit şi obosit, dar nu-l văzusem nicio-

Scanat cu CamScanner

dată mişcându-se atât de repede. A venit spre *mine. O* mână s-a lipit

de-o parte a şoldului meu. Cealaltă de altă parte, să ia sabia de acolo, aşezată în teaca ei. A tras-o pe Solace, lama devenind o izbucnire de lumină strălucitoare în aerul înecat de cenuşă, şi apoi Fisher a început să se rotească. Să se mişte fluid. Ca fulgerul. Ca *răzbunarea.*

Aplecându-se, s-a rotit, inversând arma astfel încât vârful lamei să se îndrepte în jos. Lăsându-se într-un genunchi, a prins mânerul cu ambele mâini şi a împins sabia într-un arc, înapoi şi în sus...

.. .în stomacul lui Belikon.

S-a întâmplat repede. Foarte repede. Abia am putut urmări mişcarea.

Belikon nu se aşteptase la asta, cu siguranţă. Un gâlgâit umed a ieşit din gura regelui yvelian când Fisher a smuls sabia tatălui său, s-a rotit din nou şi i-a împins vârful direct în gât. Şi-a încleştat dinţii când şi-a lăsat greutatea pe armă, iar lama strălucitoare a ieşit complet prin ceafa lui Belikon.

— N-am nevoie de magie ca să te distrug, *nenorocitule,* a mârâit el. Asta e pentru mine. Dar mai ales, e pentru părinţii mei.

Madra, Regina Nemuritoare a strălucitorului Oraş de Argint, Stindardul Nordului, a scos un ţipăt înfiorător. Şi s-a dezlănţuit iadul.

Scanat cu CamScanner

42.

ASTA O SĂ TE COSTE

Un şuvoi de sânge s-a revărsat pe bărbia lui Belikon. Curgea din rana deschisă a stomacului său, gros şi aburind fierbinte în aerul rece al nopţii. Ochii lui Malcolm s-au îngustat, ca două fante verticale, iar vene negre au început să-i urce pe obraji.

— Asta a fost o nechibzuintă.

>

Vampirul s-a năpustit spre Fisher, dar argintul ascuţit a tăiat prin aer, oprindu-l brusc. Avisieth i-a zgâriat gâtul, doar vârful săbiei lui Lorreth atingând uşor pielea vampirului, dar a fost suficient pentru a-l face pe nemernic să ţipe. Un fum negru a ieşit şuierând din mica rană.

— FUGIŢI! a răcnit Fisher.

Haosul a explodat pe podeaua amfiteatrului.

Harron s-a repezit spre mine. Gărzile care mă ţineau, idioţi cum erau, mi-au dat drumul când monstrul cu ochi de argint a zburat în direcţia noastră. Cu mâinile libere, am apucat pumnalele prinse de coapse şi m-am *mişcat.*

întâlnirea lui Harron cu quicksilver-ul îşi lăsase clar amprenta. Căpitanul se mişca încă cu o hotărâre letală, dar nu era nici pe departe la fel de rapid ca înainte. Iar mâinile mele nu erau legate la spate de data asta. Adoptând o poziţie ofensivă, am sărit în garda lui, surprinzându-1. Probabil că a crezut că nu voi face nimic altceva decât să mă apăr, dar pumnalul pe care l-am înfipt în stomacul lui

Scanat cu
CamScanner

fără prea multă politeţe l-a făcut să-şi schimbe părerea.

— Târfă! a răcnit el.

Scanat cu CamScanner

Retrăgându-se, s-a uitat în jos la pumnalul care ieşea din corpul lui, apoi l-a smuls. Metalul a zăngănit pe piatră.

La nici doi metri distanţă, Carrion o mânuia pe Simon de parcă s-ar fi antrenat cu arma de ani de zile. A tăiat trei mâncători, retezându-le rapid capetele de pe umeri.

— MIŞCAŢI-VĂ! a urlat Fisher. SPRE LABIRINT!

— Atât de nerăbdător să fugi înapoi în cuşca ta, animăluţule? i-a strigat Malcolm.

Cu capul plecat şi umerii ridicaţi spre urechi, arăta ca o viperă de nisip, încolăcindu-se înapoi, pregătindu-se să lovească. A dat laoparte gărzile Madrei în armurile lor aurii strălucitoare, în timp ce se îndrepta nu spre Fisher, ci spre Lorreth.

Războinicul s-a lăsat jos, Avisieth ridicată din nou, gata să înfrunte vampirul, dar vocea lui Fisher a pătruns tăioasă prin învălmăşeală.

— Lorreth, nu! Nu te angaja în luptă! Vorbesc serios! Intră în labirint!

— Asta o să te coste, a spus Harron, lovindu-mă cu mânerul pumnalului în nas.

îmi pierdusem concentrarea, şi m-a costat. Sângele mi-a ţâşnit din nas, stropind faţa descărnată a lui Harron, dar... durerea la care mă aşteptam nu a venit.

Omagul otrăvitor. Mulţumesc pentru omagul otrăvitor, fir-ar să fie.

Belikon era în genunchi, clătinându-se de parcă era pe punctul de a se prăbuşi, dar nu era mort. Am auzit scrâşnetul făcut de Solace când Fisher a tras-o afară – metal pe os – dar nu am făcut aceeaşi greşeală de două ori. Mi-am smuls privirea de la Fisher şi i-am acordat toată atenţia lui Harron.

— Eşti băgată în ceva ce nu înţelegi, Şobolanule, a şuierat căpitanul. Piesele acestui joc sunt în mişcare de milenii. Nici nu ştii de unde s-o apuci...

Am avansat, cu pumnalul care îmi rămăsese cu lejeritate prins în mână. Intrând din nou în garda lui Harron, i-am tăiat umărul şi l-am făcut să sângereze. Se înşela. Da, jucătorii din acest joc făceau mişcări de secole. Dar asta nu schimba natura jocului. Era vorba despre a ucide sau a fi ucis, şi ştiam ce trebuia să fac ca să câştig.

— Pentru numele lui Dumnezeu, termin-o! a poruncit Madra.

Regina nu intrase în luptă. Privea de pe margine, nebună de furie,

Scanat cu CamScanner

cu partea din faţă a frumoasei ei rochii stropită cu sânge.

523

— Dc câte secole te foloseşte ea să-i cureţi mizeria, I larron? am şuierat. Săltând înapoi, departe dc pumnalul lui, m-am mişcat în afara razei

sale de acţiune.

— N-ar fi trebuit să fii în pământ de mult timp?

— Madra mi-a dăruit eternitatea...

— Ca să o poţi servi. Ca să poţi fi sclavul ei blestemat. Sentinţele majorităţii prizonierilor se termină. Sunt eliberaţi, sau – am evitat o lovitură ascendentă a pumnalului său – trec prin uşa neagră despre care vorbeai. Dar tu continui pur şi simplu să suferi, nu-i aşa?

— Moartea m-a uitat, târfă. Numele meu nu e nicăieri în registrul ei.

Am simţit un zâmbet îngheţat care mi se lăţea pe faţă. Fusesem bântuită de ideea acestui moment. Harron mă învinsese ultima dată când ne-am confruntat. Ar fi trebuit să mor de mâna lui, şi gândul ăsta mă făcuse să mă tem să-l înfrunt din nou. Dar acum că momentul venise... mi-am dat seama că eram mai bună decât el.

M-am oprit, făcând ca întârzierea să pară ezitare, iar căpitanul a căzut în capcană. A atacat, pumnalul îndreptându-i-se direct spre gâtul meu, dar m-am lăsat la pământ şi i-am împins picioarele. De acolo a fost simplu. M-am răsucit şi am căzut peste el. Mi-am înfăşurat picioarele în jurul gâtului său şi am strâns.

— *Ridică-te! Nu te mai juca cu ea*|

Strigătul impacientat al Madrei se auzea din depărtare. Urechile îmi erau astupate de respiraţia grea a lui Harron. A încercat să mă înjunghie înapoi şi să-şi înfigă pumnalul în coapsa mea, dar i-am izbit braţul într-o parte şi i-am răsucit încheietura într-un unghi nefiresc. Harron a scăpat pumnalul.

Prefăcându-mă şocată, am spus:

— Stai puţin. Cred că Moartea tocmai şi-a amintit numele tău, Harron. Şi apoi i-am frânt gâtul.

— SAERIS! ACUM!

Strigătul a venit de la Lorreth. Malcolm era pe spate în vârful scărilor care coborau în labirint. Nu văzusem cum ajunsese acolo,

Scanat cu CamScanner

dar părea că se trezea şi era la câteva secunde să se ridice.

în stânga mea, Fisher l-a împins pe Carrion cu o mână, ţinându-le piept mâncătorilor cu cealaltă. Carrion s-a împiedicat şi a căzut pe scări. Fisher l-a străpuns pe unul dintre mâncători prin stomac, apoi i-a dat

Scanat cu
CamScanner

o lovitură atât de puternică în gât cu latul lamei lui Solace, încât i-a smuls capul monstrului în loc să i-l taie. Cu ochii sălbatici, şi-a rotit privirea peste platformă până m-a găsit.

Du-te! Acum! a ordonat. *Sunt chiar în spatele tău.*

— Harron!

Madra tremura de durere. A pornit în fugă, îndreptându-se direct spre mine. N-am aşteptat să aflu ce avea să facă odată ajunsă la mine. Am înşfăcat pumnalul pe care Harron şi-l scosese din stomac şi am alergat spre scări. Picioarele mele abia atingeau pământul în timp ce am coborât în fugă şi i-am ajuns din urmă pe Lorreth şi Carrion. Amândoi aveau săbiile în mână, gata de luptă.

Uşurarea m-a lovit drept în plexul solar când am simţit mâna lui Fisher pe spatele meu. Nu pierduse timp să ne ajungă din urmă.

— Mişcaţi-vă, mişcaţi-vă, mişcaţi-vă! a strigat.

Am fugit toţi patru.

Deschiderea labirintului se profila înainte, ameninţătoare şi întunecată. Când am păşit în grabă prin intrarea enormă, mi-am dat seama că pereţii lui negri şi lucioşi erau facuţi din obsidian. Şi erau ascuţiţi ca lamele.

— Fugiţi cât vreţi! a strigat Malcolm după noi. Labirintul e domeniul meu. O să vă mănânce de vii!

Fisher m-a apucat de mână în timp ce fugeam. Şi nu mi-a mai dat drumul.

— Unde naiba mergem? a gâfâit Lorreth.

Fisher m-a tras la stânga, pe un coridor de obsidian care părea o fundătură. Dar nu era. O deschidere îngustă s-a ivit în dreapta, abia suficient de largă cât să treacă cineva pe acolo, şi ne-a grăbit s-o luăm prin ea.

— Primele zece mişcări în labirint sunt întotdeauna la fel. Acolo înfrunţi primul obstacol. Apoi ruta spre mijloc se schimbă.

— Ce vrei să spui cu *ruta se schimbă?* a întrebat Carrion.

— Vreau să spun că se schimbă, la naiba. Pereţii se mişcă. Meigeţi!

Carrion a pălit, dar a luat-o la fugă. Nu eram atât de îngrijorată de faptul că pereţii se mişcau. Eram mai preocupată de cuvântul „obstacol". Şi de faptul că fisher fusese blocat aici peste o sulă de ani. Şi totuşi, nu ne-ar fi spus să intrăm aici dacă nu ar fi crezut că e

Scanat cu CamScanner

opţiunea noastră cea mai sigură.

Ne-a ghidat la dreapta din nou. Lorreth a alunecat în timp ce se grăbea să cotească, picioarele fugindu-i de sub el. S-a izbit de peretele din faţă, dar s-a ridicat repede şi a continuat să fugă. Grozav. Nu doar pereţii erau din obsidian alunecos, şi podeaua era la fel.

— Stânga! Mergeţi la stânga! a strigat Fisher.

Spune-mi că ai un plan. Era mult mai uşor să vorbeşti în mintea cuiva când alergai ca să-ţi salvezi viaţa.

Fisher a răspuns: *Da, am.*

Grozav. Care e?

A răspuns imediat: *Tu.*

Cum adică, „eu”?

Glumea, desigur. în cazul ăsta, avea un simţ al umorului aproape la fel de tâmpit ca al lui Carrion.

într-un minut, a spus el.

Eram pe punctul de a spune, *Nu, acum,* dar apoi am ieşit într-o deschidere, şi stomacul mi s-a strâns. Acolo, în centrul deschiderii, era genul de monstru pe care l-aş fi văzut doar în coşmaruri. Zilvarenul avea mulţi păianjeni. Păianjeni-capcană de mărimea unor farfurii, care îţi amorţeau pielea cu saliva lor în timp ce dormeai şi îţi mâncau degetele. Dar ăsta... ăsta era...

— Fir-ar a naibii de treabă!

Carrion a derapat şi a căzut în fund, aproape ciocnindu-se cu creatura. Avea de trei ori înălţimea unui bărbat matur, cu mai multe picioare decât puteam număra. Spatele îi era un bulb cărnos, împestriţat cu roşu şi negru şi acoperit cu păr lung, aspru. Dar apoi... măruntaiele mi s-au răsucit când am văzut restul. Jumătatea din faţă era parţial Fae. Un tors masculin cu un stomac umflat, balonat. Braţe subţiri, atrofiate. Şuviţe de păr negru, unsuros, lipite de capul chel. Nu avea urechi. Nici ochi sau nas. Faţa sa era compusă doar dintr-o gură circulară masivă, cu rânduri peste rânduri concentrice de dinţi zimţaţi.

A scos un sunet ascuţit, capul întorcându-se brusc spre Carrion, şi Fisher a scuipat un blestem.

— Nu te mişca, Swift!

Scanat cu
CamScanner

— Despre ce naiba vorbeşti? a strigat Carrion înapoi. Normal că o să mă mişc.

Scanat cu CamScanner

— Stai dracului unde eşti, a mârâit Fisher. Nu te poate vedea sau auzi. Urmăreşte mişcarea.

— Dar...

— Dacă te mişti, mori, s-a răstit Fisher.

— Biiiiine.

Lorreth şi-a lipit spatele de perete, strângând-o pe Avisieth la piept.

— Urăsc blestemăţii de păianjeni, a spus el.

— Ăsta nu e un păianjen. E Morthil. E un demon. Te va paraliza cu acul lui şi te va mânca de viu dacă te prinde. încet. Pe parcursul mai multor zile...

— Te rog, opreşte-te din vorbit şi spune-mi cum să fac să nu fiu mâncat, a scâncit Carrion.

Fisher şi-a agăţat degetul mic de al meu şi a suflat tremurător.

— Avem o singură şansă, a spus el. Sunt trei ieşiri din această incintă. Două dintre ele duc spre alte incinte, şi nu vrem să ajungem acolo. Crede-mă.

Lorreth nu clipise de când văzuse demonul.

Dar ai spus că pereţii se mişcă. Cum naiba să-l alegem pe cel corect?

Fisher şi-a mişcat capul puţin câte puţin, foarte încet, şi s-a uitat la mine cu coada ochiului.

— E un bazin de quicksilver în centrul acestui labirint, Saeris. Trebuie să-l găseşti.

— Ce?

Demonul-păianjen şi-a întors brusc capul în direcţia mea, aplecându-se în faţă. A făcut un pas, picioarele lui lungi şi subţiri mişcându-se împreună, şi Carrion a gemut. Piciorul drept din faţă era ridicat, plutind în aer, chiar deasupra lui. Dacă l-ar fi coborât, i-ar fi aterizat direct pe cap.

— Să nu cumva să te grăbeşti, Fane, dar poate adulmeci quicksilver-ul ăla mai repede, aş aprecia mult, a spus el, cu vocea cu trei octave mai sus decât de obicei.

Surpriza mea iniţială legată de ce voia Fisher să fac s-a risipit imediat. Acum aveam o sarcină de îndeplinit. Una pe care mă simţeam destul de încrezătoare că o pot realiza,

— Un întreg bazin? am întrebat.

Fisher mi-a strâns mâna.

— Unul mare.

Scanat cu CamScanner

Ani închis ochii şi m-am concentrat. Nu a durat mult să simt quick- silver-ul. Era acolo, scandând împreună cu sufletele torturate din

Gillethryc.

Annorath mor!

Annorath mor!

Am deschis ochii şi m-am uitat în direcţia în care trebuia să mergem.

— Acolo, am spus. în direcţia aia.

— Care direcţie? a strigat Carrion nervos.

— Ultima din stânga, a strigat Fisher.

— *Cea chiar în spatele demonului blestemat?*

— Stai nemişcat şi aşteaptă până-ţi spun să te mişti, a spus Fisher.

Lorreth a prins-o pe Avisidth mai bine, măsurând cu privirea toate cele patru colţuri ale incintei.

— Cum facem asta?

— *Hrănesc. Eu hrănesc.*

Demonul nu şi-a mişcat gura ţepoasă. Cuvintele răguşite au venit cumva din gâtul lui. Şi-a întins picioarele din faţă, sondând aerul, cău- tându-şi prada.

Lorreth a făcut o faţă îngrozită.

— îh! Nu te hrăneşti cu noi, nu!

Dacă aveam să scăpăm vreodată din asta, aveam să fiu traumatizată pentru restul vieţii. Fisher întâlnise această creatură de mai multe ori. O înfruntase fără să ştie ce cale să aleagă. îl prinsese? îi...

Nu. Nu te gândi la asta. Nu acum.

Am răsuflat şi mi-am venit în fire.

— Aruncă o piatră şi distrage-l sau ceva, a spus Carrion.

— Nu va funcţiona. E mai inteligent decât pare. Poate evalua mărimea obiectelor în mişcare. Nu poate diferenţia între obiecte mari care sunt apropiate, totuşi. Dacă ne lipim de perete şi ne mişcăm încet, putem ocoli perimetrul incintei şi apoi să fugim.

— Şi eu unde o să fiu? a întrebat Carrion.

— Tu vei aluneca foarte încet pe podea, a spus Fisher. încearcă să nu-ţi ridici braţele sau picioarele prea departe de pământ. Acum,

Scanat cu CamScanner

mişcă-te!

Lorreth a mers primul, târându-se de-a lungul peretelui, gâtul zvâc- nindu-i o dată la câteva secunde. Demonul şi-a înclinat capul în mişcări sacadate, căutând încoace şi încolo, încercând să ne detecteze, dar Fisher

avea dreptate, nu părea să ne poată diferenţia de pereţii labirintului. Carrion şi-a întins braţele în lateral, apăsându-şi palmele de pământ, şi a reuşit să se împingă în faţă. Nu înainta prea mult cu fiecare împingere, dar era mai bine decât nimic.

Lorreth a ajuns primul la ieşirea din spatele demonului. Din poziţia mea, lipită de perete, l-am văzut prăbuşindu-se în spatele zidului, cu umerii relaxaţi.

— Haide. A făcut semn cu mâinile. Să ieşim naibii de aici.

Am ajuns următoarea la el.

Fisher era la doar doi paşi de noi, când peretele de care ne sprijineam Lorreth şi cu mine a gemut, s-a cutremurat şi a început să se mişte.

— *Rahat.*

Fisher a schimbat o privire cu mine şi apoi s-a întors să se uite la Morthil. Demonul-păianjen şi-a întors încet capul spre noi, un clic si- nistru venind din gura sa hidoasă. Iar Fisher a şoptit:

— *Mişcaţi-vă!*

Demonul a pornit iute în acţiune. Picioarele i s-au răsfirat, alune- când pe obsidian în timp ce se năpustea peste incintă. Fisher s-a arun- cat spre Carrion şi l-a apucat de încheietură, trăgându-l spre ieşire. Lorreth a fost acolo într-o clipă. A înşfăcat partea din faţă a cămăşii lui Carrion şi l-a ridicat. Dar Morthil era deja peste noi.

Fisher a ridicat-o pe Solace şi a deviat unul dintre picioarele demonului. Lama l-a tăiat perfect şi l-a trimis zburând prin aer. Morthil a urlat, durerea şi furia amestecându-se într-un strigăt asurzitor.

Carrion a ridicat-o pe Simon şi a parat, înjunghiind demonul în burta umflată, ceea ce n-a făcut decât să-l înfurie şi mai tare. S-a ridi- cat şi s-a căţărat pe peretele de lângă noi, împungând frenetic cu acul lui curbat, căutând să-l înfigă în carne. A găsit în schimb obsidian lustruit. Acul i s-a izbit de perete cu forţă, perforând găuri uriaşe în

Scanat cu CamScanner

piatră.

— Mergeţi! a strigat Fisher. *Mergeţi!*

Am fugit.

Am reuşit toţi patru să ieşim, dar Morthil a venit după noi, cățărându-se pe pereţi, alergând în spatele nostru până ne-a ajuns din urmă.

— N-ar trebui să părăsească incinta! a strigat Fisher.

Demonul s-a cățărat, folosind pereţii de pe ambele părţi, şi a sărit în faţă, astfel încât corpul său a ajuns chiar deasupra noastră.

529

- EU HRĂNESC! a răcnit.

Abdomenul i s-a llcxal şi monstrul s-a împins în jos, în spaţiul dintre pereţi, acul pfltrunzându-i în gol. Am reacţionat instinctiv, mai întâi retrăgându-mă spre perete şi apoi rotindu-mi pumnalul şi înfigându-i în abdomenul demonului. Ţintisem acul, dar lovitura pe care am dat-o a fost, totuşi, bună. Fisher a profitat de urletul de durere al demonului şi i-a retezat un alt picior.

Pierzându-şi aderenţa pe peretele din dreapta, Morthil a căzut înapoi în pasajul îngust şi a lovit pământul cu o bufnitură, aproape strivind-l pe Lorreth sub el. Războinicul a sărit înapoi, a ridicat Avisieth şi a împins sabia în gura grotescă a bestiei. A mormăit, împingându-şi greutatea în mânerul armei, iar vârful lamei a ieşit prin spatele craniului demonului.

— Da! a strigat Carrion. E mort?

— Temporar. O să se regenereze curând. Va reveni mai mic, dar şi mai rapid, a spus Fisher.

— Atunci hai să ieşim naibii de aici înainte să se întâmple asta.

Mâna lui Fisher în a mea mă liniştea, dar el nu mai era în frunte. Eu eram. Puteam simţi quicksilver-ul apropiindu-se pe măsură ce alergam, însă aveam o problemă.

— De ce ne-am oprit? a ţipat Carrion.

— Pereţii continuă să se schimbe, am răspuns agitată. Ceea ce înseamnă că şi calea se schimbă continuu. Trebuie să mă asigur că mergem în direcţia corectă, dar dacă vrei să preiei conducerea, poftim.

Şi-a ridicat mâinile.

— Ai dreptate. îţi cer scuze. Sunt doar puţin nervos acum. Nu

Scanat cu CamScanner

sunt în cea mai bună formă.

L-am ignorat, încercând să iau decizia. Era o alegere simplă: stânga, dreapta sau înainte. Coridoarele păreau să se întindă la infinit în depărtare, şi nervii au pus stăpânire pe mine.

Ce se întâmplă dacă intrăm intr-una dintre acele alte incinte? l-am întrebat pe Fisher în privat.

Lucruri foarte rele, a răspuns el. *Dar nu te gândi prea mult, Saeris. Poţi face asta. Concentrează-te doar să ne duci în centrul labirintului. Dacă întâlnim alte probleme pe drum, le vom rezolva.*

„Lucruri foarte rele” nu era ce voiam să aud, dar am inspirat adânc şi am continuat să merg.

530

— Pe aici.

Am mers la dreapta. Patru secunde mai târziu, pereţii au început să se mişte, obsidianul scrâşnind în timp ce ne tăia calea.

— La naiba.

Am cotit la stânga apoi, urmându-mi simţurile, şi îndată ce am făcut asta, pereţii s-au schimbat din nou, mai repede acum, alunecând peste calea din faţa noastră ca o uşă care se închidea.

— Nu a mai făcut niciodată asta, a spus Fisher. Malcolm încearcă să ne blocheze calea, ceea ce înseamnă că suntem pe drumul cel bun. Continuă, Saeris.

Şi pe măsură ce am accelerat, la fel au făcut şi pereţii în mişcare. Au început să se închidă în faţa noastră, blocându-ne calea, dar era ca şi cum ar fi existat un fir care mă conecta la quicksilver, trăgându-mă spre el, şi de fiecare dată când firul era tăiat, se forma unul nou, arătându-mi o cale diferită. Inima îmi bătea ca un ciocan în coaste. A încetat să mai bată când Fisher m-a prins de gulerul cămăşii, trăgându-mă înapoi chiar la timp pentru a mă împiedica să fiu strivită de o placă uriaşă de obsi- dian, dar nu era timp să ne oprim şi să lăsăm adrenalina să treacă.

— Ne apropiem, a spus Fisher, trăgând o gură de aer. îmi dau seama după tribuna prăbuşită... acolo.

A arătat în sus, spre pereţii amfiteatrului, care erau încă vizibili deasupra pereţilor labirintului. în direcţia pe care o indica una dintre secţiunile tribunelor se prăbuşise, într-adevăr.

— Nu mai e mult... până acolo.

Scanat cu CamScanner

Quicksilver-ul era mai zgomotos în capul meu. De fiecare dată când ne aruncam după un colţ şi fugeam spre următorul, simţeam întărindu-se firul care mă conecta cu el. Nu mai era mult acum. Doar câteva viraje.

— Stânga! Nu, *dreapta!*

Toţi patru am alergat mai repede. Quicksilver-ul nu mai scanda împreună cu mulţimea. Şoptea, cu interesul trezit.

Ea vine. Ea vine. Pe aici, Alchimişti). Vino şi găseşte-ne!

— Dreapta!

Obridianul negru strălucitor ne a blocat calea.

— Dreapta din nou!

Ne-am repezit după un alt colţ, picioarele mi-au derapat pe podeaua alunecoasă, şi apoi...

Scanat cu
CamScanner

-Of!

Am lovit pământul tare. Pământ care nu mai era sticlă neagră, ci ceva argintiu şi rece. Am ţipat a doua oară când o greutate s-a prăbuşit peste mine, şi apoi a aterizat Carrion.

— Scuze, a gemut el.

Coastele mele erau deja rupte, eram sigură de asta. Lovisem apa cu atâta putere, încât era un miracol că impactul nu-mi lichefiase organele interne. Ar fi trebuit să ţip în agonie, dar omagul otrăvitor era încă activ şi circula prin sistemul meu, slavă zeilor.

Runa dreptăţii de pe mâna lui Fisher mi-a apărut sub ochi. Am luat mâna pe care mi-a oferit-o şi l-am lăsat să mă ajute să mă ridic. Nu am observat imediat expresia lui sumbră. Eram prea şocată de muntele de monede care se înălţa în faţa noastră. Pentru că pe asta aterizasem. Monede.

Erau minuscule, de mărimea unghiei mele. Argintii şi strălucitoare, sclipeau ca solzii de peşte. Adunate în dealuri abrupte, care semănau cu nişte dune, umpleau centrul labirintului. Trebuie să fi fost milioane acolo.

Acesta era iadul cu care se confruntase Fisher când ajunsese în sfârşit în mijlocul labirintului. Timp de opt ani, îşi dusese existenţa aici, încercând să găsească acea monedă pe care o aruncase Belikon când făcuse pariul. Nu era de mirare că n-o găsise. Părul său negru flutura în vântul rece în timp ce examina locul, cu o expresie gânditoare pe chip.

— Atâţia ani, prins aici, Frate. Unde ai dormit? a şoptit Lorreth. Ce ai mâncat? Cum ai *supravieţuit?*

Fisher şi-a plecat capul. Acum că putea vorbi despre acest loc şi tot ce se întâmplase aici, nu părea să ştie cum să explice. Şi-a deschis gura şi a inspirat adânc, pentru a se calma.

— Eu...

— Nu a făcut nimic din toate astea, nu-i aşa, dragostea mea?

Vocea a ricoşat în pereţi, venind din toate direcţiile. O porţiune a uneia dintre dunele cele mai apropiate a început să alunece, monedele zăngănind şi prăbuşindu-se în timp ce se rostogoleau la pământ. Capul lui Malcolm a apărut primul peste vârful grămezii, apoi umerii săi, şi apoi restul corpului său a ajuns în vârful stivei.

Scanat cu
CamScanner

Ne-a zâmbit binevoitor de sus, ca un tată mândru de realizările copiilor săi.

— Poate că sunt vampir, dar am fost cândva Fae. Magia cu care m-am născut încă mai cântă un refren întunecat în venele mele. Am folosit-o

Scanat cu
CamScanner

pentru a crea acest loc special pentru dragul nostru Kingfisher, astfel încât să nu fie chinuit de nevoi atât de obositoare precum odihna şi hrana. Atât timp cât a rămas între limitele locului meu de joacă, nu i-a lipsit nimic. Câtă grijă din partea mea, nu?

— Să îndure latrina asta mai mult de un secol, fără ca măcar să aibă un răgaz în somn? Da, foarte multă grijă, a replicat Lorreth.

Malcolm a chicotit.

— O, dar aş fi putut face mult mai rău. N-ai idee, Lorreth de la Turnurile Sfărâmate. Chiar şi acum, aş fi putut face călătoria voastră aici infinit mai îngrozitoare. De fapt, am crezut că Morthil v-a prins micul grup pentru o secundă. Sunt mulţumit că totuşi aţi reuşit. Ne plictiseam puţin.

— Nenorocitule, a şuierat Carrion în şoaptă.

în spatele lui Malcolm, s-a văzut un cap cu părul auriu, şi apoi a apărut Madra, îmbrăcată în versiunea feminină a armurii aurii pe care o purtau gărzile din Zilvaren. Fisher s-a încordat, mâna sa strângându-se puternic în jurul lui Solace când a urmat-o Belikon. Regele yvelian nu mai avea o gaură în stomac. De fapt, arăta sănătos şi viguros, îmbrăcat într-o tunică verde de iarnă şi pantaloni negri. Buza regelui s-a curbat de dezgust. Arătând un deget furios spre Fisher, a mârâit:

— Chiar crezi că mă poţi ucide cu o sabie secătuită de putere? Nu ne poţi ucide pe niciunul dintre noi cu o simplă lamă. Suntem Triumviratul, Câine. Trei coroane împărtăşind o singură sursă. Pentru a ucide pe unul dintre noi, trebuie să ne ucizi pe toţi, şi asta nu-i o sarcină uşoară.

— Sunt dispus să încerc, a ripostat Fisher.

— N-ai ştiut niciodată când să te recunoşti învins, băiete. Asta a fost întotdeauna problema ta.

— Nu voi fi învins până când nu voi fi mort.

- Ei, momentul acela nu poate veni suficient de repede pentru mine. Am vrut să te bag în pământ din momentul în care te-a fătat marcata. Dar vei fi mort curând, şi o să iau sabia tatălui tău să o montez pe perete, chiar lângă craniul tău. Voi avea şi Alchimista pentru a forja toate relicvele de care am nevoie. Noi trei, li vom aduce pe zeii vechi m genunchi Şi vom revendica fiecare tărâm pe care îl dorim. Acum, vrei să mori în gen unchi sau cu faţa în ţărână?

Scanat cu CamScanner

Alegerea e a ta.

1 labar n aveam ce plănuia 1 isher în continuare, dar Belikon, Madra şi Malcolm stăteau toţi intre noi şi quicksilver. Nu puteam vedea

bazinul, dar îl simţeam pulsând de cealaltă parte a muntelui de monede pe care stăteau ei. Nu aveam magie în acest loc.

Duşmanul nostru avea multă magie a morţii de folosit, şi erau într-o poziţie superioară. Dacă ne-am fi întors, am fi înfruntat alte orori care trăiau în labirint, şi nu exista nicio ieşire. Niciun quicksilver care să mă cheme dincolo de zidurile amfiteatrului. Singura cale de ieşire era prin acel bazin, ceea ce însemna că trebuia să trecem de Triumvirat, cum îi numise Belikon.

în mod uimitor, Carrion a fost cel care a păşit înainte primul, cu Simon ridicată.

— Poate că suntem de părere că Fisher e arogant, dar nu o să vă lăsăm pur şi simplu să-l ucideţi.

Tonul său era încrezător şi nepăsător, dar am văzut cum îi tremura mâna în timp ce îndrepta vârful săbiei spre capul lui Belikon.

— Şi mai ales n-o să-l lăsăm să fie ucis de un nemernic care şi-ar preda propria fiică pentru a fi torturată şi subjugată de un vampir nenorocit.

Ce face? a spus Fisher în mintea mea. *O să-l omoare.*

Habar n-am. Dar ar trebui să se oprească.

Belikon şi-a supt dinţii, ochii săi tulburi plini de dispreţ.

— Orice capcană are nevoie de o momeală, a spus el. Şi oricum, Everlayne s-a născut pentru a-mi servi coroana. Dacă consider potrivit ca ea să moară pentru a-mi ajuta cauza, atunci va muri.

— Nu va muri. Veninul lui Malcolm îi este drenat chiar acum. în curând, pângărirea vampirică îi va fi extrasă din sânge, iar el nu va mai avea niciun control asupra ei.

— Carrion, opreşte-te! am şuierat eu.

Lovitura pe care i-o dăduse Harron în ceafă trebuie să fi provocat ceva daune serioase. De unde îl priveam eu, părea că probabil îşi pierduse minţile.

— Da, Carrion. Opreşte-te, a spus Malcolm.

Scanat cu CamScanner

— Nu ştii pe cine insulţi.

Lumina jucăuşă din ochii lui se stinsese. A coborât de pe movila de monede şi a plutit în jos, ca şi cum ar fi fost purtat de un fel de vânt invizibil. Nu mai văzusem niciodată aşa ceva. Eram daţi dracu cu toţii.

Saeris? Ascultă-mă. Aceste monede sunt false, a spus Fisher. *Trebuie să fie. Moneda originală cu care Belikon a făcut înţelegerea noastră era*

din argint. L-a ars pe Malcolm când a prins-o. Nici măcar n-ar putea sta pc atâtea monede de argint fără să fie afectat de ele.

Am urmărit cizmele lui Malcolm atingând covorul de monede. A mers încet spre Carrion, cu un rânjet mulţumit pe faţă; în mod clar, nu suferea nicio durere. De fapt, a părut să tresară doar puţin când s-a apropiat de sabia lui Carrion. *Bine. Deci ce înseamnă asta?*

Moneda originală ar fi avut şi urme de quicksilver în ea. Oamenii din acest oraş credeau că aduce noroc. Credeau că le va aduce noroc şi îi va conecta cu zeii. Conţine vreuna dintre aceste monede quicksilver?

M-am încordat, dându-mi seama încet de ceva. începeam să înţeleg ce îmi spunea. *Nu. Nu conţin,* i-am spus. *Nici măcar nu cred că sunt făcute din metal. Sunt... o iluzie, poate?Magie?*

Bine. Atunci înţelegi ce trebuie să faci?

Malcolm a şuierat ca un şarpe, în timp ce a împins sabia lui Carrion laoparte. S-a aplecat spre hoţ, dezvelindu-şi colţii.

Ce ai de gând să faci pentru a ne opri? Suntem nemuritori. Suntem zei. Tu eşti doar un om cu mâini tremurânde şi un cuţitaş. Ce m-ar opri să-ţi sfâşii gâtul chiar aici, unde stăm?

Saeris! Era o notă urgentă în vocea lui Fisher.

Da, i-am spus. *Ştiu ce trebuie să fac.*

Ochii lui Carrion au zburat spre ai mei pentru o secundă. Conţineau tot felul de cuvinte nespuse. Apoi, a coborât-o pe Simon, i-a acordat lui Malcolm toată atenţia şi a spus:

— Nimic nu te opreşte. Hai, Lipitoare. Muşcă-mă şi vezi unde te duce asta.

Scanat cu CamScanner

— Carrion, *nul*

Am înregistrat şocul ca o palmă peste faţă. Malcolm s-a rotit în jurul lui Carrion, cu faţa hidoasă, flămândă. Buzele i s-au tras înapoi Şi i-au dezvelit colţii înguşti, alungiţi. Nu doar caninii. Toţi dinţii îi erau ascuţiţi şi perfizi. Carrion nici măcar nu şi-a ridicat mâna pentru a-l opri pe Malcolm. Cu capul dat pe spate, s-a uitat sfidător la vampir în timp ce Malcolm şi-a aruncat capul în faţă şi şi-a înfipt dinţii în gâtul lui.

— Pe toţi zeii! Trebuie să... să facem ceva! am ţipat eu.

Mâinile lui Fisher mi-au prins braţele. Şi ale lui Lorreth. Cei doi bărbaţi m-au ţinut strâns, cu expresii dure. Şi în tot timpul ăsta, regele vampirilor îi bea sângele.

Nu era posibil. Carrion era golit de sânge chiar sub ochii noştri şi noi nu făceam nimic. Nimic!

Nu putem face nimic. Vocea lui Fisher era atât de liniştită în comparaţie cu ţiuitul din capul meu. *Vom muri cu toţii dacă încercăm să-l tragem de pe el.*

Dă-mi drumul! Trebuie să încerc!

Malcolm a mârâit, înfigându-şi dinţii mai adânc în gâtul lui Carrion, îşi pierdea controlul. Se pierdea în propria poftă de sânge. Gâtul i se mişca frenetic în timp ce înghiţea sângele lui Carrion cu înghiţituri mari. Cuprins de frenezie, şi-a retras colţii – avea să caute o priză mai bună sau o venă mai bună? – dar apoi o privire uimită i-a trecut pe chip. Malcolm s-a clătinat pe călcâie, cu buzele pătate de sânge roşu, cu bărbia încreţindu-i-se într-un mod ciudat în timp ce se încrunta spre Carrion.

— Tu... a spus el.

Carrion era palid ca moartea, dar i-a zâmbit lui Malcolm ca un nebun de legat.

— Chiar ar fi trebuit să mă laşi să-mi termin prezentarea mai devreme. E nepoliticos să întrerupi lumea.

Malcolm i-a dat drumul, împingându-1. în mod miraculos, Carrion a reuşit să rămână în picioare.

— Numele meu e Carrion Swift. Dar a fost o vreme când eram cunoscut drept Carrion Daianthus. Primul născut al lui Rurik şi

Scanat cu CamScanner

Amelia Daianthus.

Malcolm a început să tremure. O convulsie violentă l-a zguduit, şi un şuvoi gros de sânge a ţâşnit din gura lui.

— M-ai păcălit?

S-a înecat, vomitând un alt jet de sânge.

— *M-ai păcălit să beau sânge de Daianthus?*

— Pe toţi afurisiţii de zei!

Fisher şi Lorreth au murmurat blestemul la unison.

— Ce naiba se întâmplă?

Daianthus? Auzisem numele, dar nu-mi puteam aminti când. Ca şi cum ar fi fost lovit brusc de gravitatea situaţiei, Fisher s-a întors şi m-a apucat de umeri.

— Poţi să-l simţi? a întrebat el. Poţi să simţi unde e?

— Eu... nu ştiu! Eu...

Dar da. Era acolo. O şoaptă. Slabă. Firavă. Dar era acolo.

— L-am găsit, am zis.

Fum gri, murdar a început să iasă din gura lui Malcolm. Pielea lui perfectă de porţelan a fost brusc brăzdată de vene negre care pulsau.

— Ce ai făcut? a răcnit Belikon.

Atât el, cât şi Madra au plutit în jos pe panta monedelor, ridicându-şi mâinile...

Fisher m-a scuturat.

— Saeris. E aici?

— Nu, nu e aici.

— Dar în interiorul labirintului?

Am dat din cap în semn de aprobare.

Fisher a pus-o pe Solace în palma mea şi mi-a închis pumnul în jurul mânerului.

— Atunci du-te! Găseşte-o! Termină cu asta!

Omagul otrăvitor începea să-şi piardă efectul. Coastele mă săgetau de durere în timp ce mă aruncam prin labirint. îmi faceam vânt cu braţele, Solace tăind aerul în timp ce alergam. Pereţii nu se mai mişcau. în mod clar, aveau nevoie de indicaţii de la Malcolm pentru asta, iar vampirul era prea ocupat să se sufoce – să moară? – ca să mai tragă astfel de sfori.

Scanat cu CamScanner

Coridoarele de obsidian fuseseră destul de înfricoşătoare când alergasem prin ele cu prietenii mei, dar acum erau de-a dreptul înspăimântătoare.

Era prea linişte.

Mi-a luat un moment să-mi dau seama de ce.

Şi apoi am realizat: corpurile fumegând© din tribune amuţiseră.

Ce însemna asta? Fisher era mort? Dispăruseră şi I.orreth şi Carrion? Voiam să ţip. Frica şi panica mă cuprindeau bucată cu bucată. Aveam să-mi pierd minţile. Abia mai auzeam şoapta firavă acum. Părea că devenea tot mai slabă, deşi instinctul îmi spunea că mă apropiam.

Saeris... *Saeris..,*

Mă striga pc nume.

Brusc, nu mai eram atât de sigură. Crezusem că merg în direcţia corectă, dar şoapta părea să vină din toate direcţiile.

Unde eşti? am implorat. *Ani nevoie de tine.*

Nu nevoie, a spus şoapta. *Vrei.*

Nu! Am nevoie de tine. Am nevoie să-mi salvez prietenii. Am nevoie să mă ajuţi. Te rog, arată-mi unde eşti!

Am alergat înapoi pe drumul pe care venisem, cu inima urcându-mi în gât.

Era atât de întuneric. Atât de linişte. Am simţit cea mai uşoară mişcare în stomac când am trecut în fugă pe lângă o cotitură şi m-am întors, schimbând direcţia.

Şoapta n-a spus nimic.

Te rog. Ajută-mă!

O înţelegere, atunci, a spus şoapta.

Nu! Nicio înţelegere. Niciun truc. Nicio afacere.

Atunci de ce să te ajutăm?

M-am oprit din alergat. Copleşită de epuizare şi durere, tot ce voiam să fac era să mă strâng ghem şi să pretind că nimic din asta nu se întâmpla. în schimb, am spus:

Pentru că asta egreşit. Ce-au făcut ei aici. E rău, şi tupoţisă-ipui capăt. Răul şi binele sunt două feţe ale aceleiaşi monede, a chicotit şoapta.

— Dacă asta ar fi trebuit să fie amuzant, atunci... atunci...

Scanat cu CamScanner

Mi-am aruncat mâinile în aer, ochii usturându-mă de lacrimi.

Există întotdeauna rău. Există întotdeauna bine, a spus şoapta.

— Da! Dar priveşte cât de mult rău există aici. Atâta durere, şi moarte, şi suferinţă. Nu e timpul pentru puţin bine? Pentru echilibru? Eu...

M-am oprit, neştiind cum să câştig această luptă.

— îl iubesc, am spus. Nu suport să-l văd murind.

Kingfisherrrrr, a bâzâit şoapta.

-Da.

Partenerul tău.

M-am holbat în întuneric, simţindu-mă fără speranţă.

— Da, am spus. Partenerul meu.

Liniştea mi-a sunat în urechi, asurzitor de tare.

Şoapta dispăruse. Firul care mă ghida spre ea dispăruse.

Se terminase. Eram blocată în acest labirint îngrozitor, singură. Aveam să mor aici. Nici măcar n-aveam cum să mă întorc la el, ca să putem muri împreună.

0 favoare mică, atunci, a spus şoapta. *O vom face pentru o favoare. Şi pentru restaurarea echilibrului. Şi pentru dragoste.*

Am izbucnit în lacrimi.

— Ce fel de favoare? am îngăimat.

Cum am spus. Una mică.

0 favoare mică. Era suficient de vag să declanşeze tot felul de alarme, dar era cel mai bun lucru pe care-l puteam obţine. Aveam să mă ocup de consecinţele prostiei ăsteia mai târziu.

— Bine, atunci. Da. îţi voi face o favoare mică.

Pe aici, atunci. Pe aici.

Firul a revenit la viaţă, trăgându-mă înainte. L-am urmat. Am alergat. Chiar mai repede, cât de repede mă puteau duce picioarele, şi am ţipat când am cotit şi m-am trezit faţă în faţă cu Morthil.

Demonul era încă mort, dar asta nu era prea liniştitor. Conform lui Fisher, urma să se regenereze, orice ar fi însemnat asta, şi n-aveam nici cea mai mică dorinţă să fiu prin preajmă când o va face.

— Unde eşti? am şuierat.

Şoapta a răspuns încântată:

Înăuntru! Suntem înăuntru. înăuntru.

Scanat cu CamScanner

— Ce vrei să spui?

Eram la limita isteriei acum. Era prea mult. Pentru că ştiam deja ce voia să spună prin *înăuntru,* puteam să-l simt, atât de aproape, zumzăind, Ş> nu voiam să recunosc ce trebuia să fac.

Înăuntru, a insistat şoapta.

M-am târât înainte, apropiindu-mă de cadavrul aburind al demonu- lui-păianjen, Zăcea grămadă, cu abdomenul sfâşiat larg deschis unde-l injunghiasem cu pumnalul meu. Unul dintre picioarele lui zăcea pe pa mânt, la un metru distanţă.

Gura uriaşă din centrul feţei sale era mutilată de la lovitura pe care i-o dăduse Lorreth cu Avisidth, ceea ce o făcea doar mai hidoasă. Mi-am ţinut respiraţia în timp ce m-am aplecat şi m-am uitat în fălcile căscate ale demonului.

La naiba. Orice speranţa că aş fi putut greşi s-a transformat în fum când am văzut licărirea strălucitoare de argint în gâtlejul bestiei.

Un strigăt sfâşiat, fără cuvinte, a străpuns liniştea groasă care plutea peste labirint. Undeva, Fisher, Lorreth şi Carnon se luptau pentru vieţile lor, iar eu pierdeam timpul.

Trebuia să mă mişc.

Hai, Saeris. Poţi face asta. Aş fi preferat încurajarea de la Fisher, dar eram sigură că avea mâinile ocupate acum, aşa că mi-am ţinut singură un discurs motivaţional în schimb.

Am ridicat mâna, şi... Oh.

Pielea îmi era pătată cu negru de cerneală. Rune peste rune, peste rune. Legăturile divine străluceau albastru metalic în jurul încheieturilor mele, ca şi cum s-ar fi consolidat şi ar fi devenit, cumva, mai reale.

Tot corpul mi s-a umplut de căldură.

O spusesem cu voce tare, nu-i aşa? Recunoscusem că Fisher era partenerul meu.

Era o nebunie prea importantă ca să-i caut înţelesurile acum. Cu grijă, am întins mâna înmuiată în cerneală în gura demonului.

Dinţii lui străluceau, rânduri circulare stivuite unele peste altele, devenind din ce în ce mai mici pe măsură ce coborau în gât. Fiind atât de aproape, puteam vedea zimţii fiecărui dinte. Erau făcuţi

Scanat cu CamScanner

pentru sfâşierea şi măcinarea cărnii.

Mai adânc.

Trebuia să ajung mai adânc. Inima mi s-a oprit între bătăi. Aerul mi-a îngheţat în plămâni.

Mai adânc.

Puţin mai adânc...

Gâtlejul demonului era cald încă, să nu mai vorbim că era şi alunecos. Am făcut o grimasă când am smuls moneda din fundul gâtului său şi am strâns-o în pumn.

Demonul a tresărit şi am intrat în panică. Smulgându-mi braţul din gura lui, am ţipat scurt, clătinându-mă înapoi. Şi o mână mi-a prins încheietura.

— Mai bine îmi dai moneda aia, fată, a spus o voce aspră.

Era Malcolm.

43.

O ALTĂ CALE

Moneda nu cântărea aproape nimic. Mi-am strâns pumnul în jurul ei şi m-am luptat să-mi eliberez mâna. Malcolm era puternic. Mi-a înfipt degetele în încheietură, iar unghiile lui ascuţite mi-au străpuns pielea.

Respiraţia lui Malcolm duhnea a moarte.

— Nu e niciodată recomandat să te amesteci în planurile nemuritorilor, Saeris Fane. Mai ales când au investit atât de mult timp şi efort în acele planuri. Deschide pumnul.

— Nu! E destul. Fisher a suferit destul. Oamenii ăştia au suferit destul, înţelegerea asta pe care ai facut-o s-a terminat!

— încă nu s-a terminat.

Regele vampir m-a răsucit şi mi s-a tăiat respiraţia. Pielea i se topea de pe oase, dezlipindu-se în fâşii umede, fibroase de pe obraji şi gât. Mirosul care venea dinspre el era oribil – duhoarea cărnii putrezite, lăsate prea mult la soare. Chiar şi globii oculari îi erau zbârciţi şi uscaţi în orbite. Orice ar fi fost Carrion, orice ar fi făcut, îi dăduse lui Malcolm o lovitură înfiorătoare. Dar era încă mai puternic

Scanat cu CamScanner

decât mine, şi durerea din coastele mele devenise sfâşietoare. Respiram superficial, fiecare răsuflare mai chinuitoare decât ultima.

— Sunt foarte curios în privinţa ta.

Zâmbetul distrus al lui Malcolm avea să mă bântuie din această viaţă în următoarea.

__O Alchimislă, după atâţia ani. Nu am fost surprins să aflu«, ă Madra a încercat să va omoare pe toţi cu seaole în urmă, la fost întotdeauna

Scanat cu
CamScanner

atât de frică dc cci ca voi. lotuşi, presupun că ar fi fost imposibil să vă urmărească pe toţi. E aproape imposibil să detectezi magia în Fae cu descendenţă mixtă. Probabil a lăsat unul sau doi să-i scape printre degete. Trebuie să se fi ascuns în oraşul ci, să fi întemeiat familii şi să se fi înmulţit. Sângele nostru Fac trebuie să se fi diluat de a lungul secolelor, redus la ceva mai puţin decât o urmă într-o linie genealogică. Dar apoi apari tu. Trebuie să recunosc, sunt impresionat. O revenire genetică cu o putere precum a ta e de neconceput. Ştii, a fost o vreme când am lucrat foarte îndeaproape cu cei de felul tău.

M-a studiat.

— O Alchimistă foarte talentată a descoperit cheia darului meu de sânge. Era remarcabilă în multe feluri. Profund dezamăgitoare în altele. Poate ar trebui să te ţin în viaţă după ce se termină totul. Se pare că am nevoie de un alt miracol, mulţumită nemernicului ăluia de Daianthus.

— Nu te voi ajuta, am scuipat eu vorbele. Nu pot. Pot lucra doar cu quicksilver-ul.

Malcolm a ţâţâit – un sunet umed, dezgustător.

— Fetiţo, ignoranţa ta e şocantă.

M-a aruncat cât colo. A fost atât de uşor pentru el. Doar o mişcare lejeră a încheieturii, şi m-a azvârlit în perete. M-am lovit de obsidianul tare, iar răsuflarea mi-a ieşit din plămâni. O explozie de lumină albă mi-a strălucit în spatele pleoapelor, în timp ce m-am prăbuşit la pământ.

Nu-ţipierde conştiinţa, Saeris. Dacă leşini acum, eşti moartă.

Nu suna a vocea mea. Suna a Fisher. Atât de clar. Atât de tare. Atât de aproape...

Malcolm a înfipt vârful cizmei sub mânerul lui Solace şi a aruncat sabia din mâna mea cu un şut. S-a aplecat lângă mine şi, cu degete reci, mi-a deschis forţat pumnul şi a luat moneda pe care mă luptasem atât de mult să o găsesc. I-a ars pielea, dar doar pentru o secundă. A scăpat-o într-un săculeţ de piele pe care şi l-a prins la centura de la talie, apoi mi-a întors mâna, trecându-şi un deget rece ca gheaţa peste semnele mele. Arătând spre runele de pe degetul arătător şi cel mijlociu, le-a numit una câte una.

— Pământ. Aer. Foc. Apă. Sare. Pucioasă. Argint-viu. întreaga gamă. Mai multă putere decât orice Alchimist pe care l-am întâlnit

Scanat cu
CamScanner

vreodată. Eşti capabilă să-mi restaurezi puterea şi mult mai mult, pe deasupra.

— Omoară-mă odată şi termină. Nu te voi ajuta, am gemut.

— Serios?

Vampirul şi-a înclinat capul într-o parte. A bătut cu degetul în runa complexă, întrepătrunsă, de pe dosul palmei mele. Am încercat să-mi trag mâna, dar el a clătinat din cap, ţâţâind dezaprobator.

— Vorbind de semne impresionante, n-am mai văzut aşa ceva înainte. Ce desene frumoase! Se pare că ţi-ai găsit un partener. Mă întreb cine ar putea fi.

— Du-te dracului, am zis scurt.

— Am petrecut mult timp cu Fisher de-a lungul anilor. E destul de impresionant la vedere, aşa că să mă crezi când îţi spun că i-am observat noile semne imediat. Dar n-am avut nevoie să văd cerneala de pe piele ca să ştiu că eşti a lui, nu-i aşa? Ţi-am simţit mirosul pe el în secunda în care a apărut aici, cerându-mi să-i las sora să plece. Ţi-am simţit mirosul corpului pe el.

S-a forţat să scoată cuvintele de parcă îi lăsau un gust oribil în gură.

— Dar mirosul sângelui tău era mult mai puternic. Nu-mi venea să cred. Că s-a *hrănit* din tine, a zis el batjocoritor. A purtat colanul ăla de argint la gât în fiecare zi cât a fost prins aici în labirint. Un dar de la mama lui, cred. Argint pur, îmbibat cu o magie deosebit de neplăcută. N-aş fi putut să i-l smulg nici dacă aş fi încercat. Edina a fost întotdeauna un spin în coasta mea. I-am promis lui Fisher că-l las să plece dacă-mi dă doar o dată să gust. I-am promis să-i şterg Gillethrye din memorie, ca să uite tot despre locul ăsta şi ce s-a întâmplat aici... dacă se hrănea din mine doar o dată. Voiam să cunosc fericirea care ar fi venit din vârfurile dinţilor lui. Dar m-a refuzat. A ales să rămână şi să sufere. Şi apoi *tu.* O fiinţă umană, jalnică şi slabă? Perechea lui? E jignitor.

— Scuze.

Era înfricoşător cât de tare îmi hârâiau plămânii când vorbeam.

— Pur şi simplu nu-i plac morţii vii.

— N-ai idee cât de mizerabil va fi restul scurtei tale existenţe, fato, a şuierat vampirul. Fisher va fi al meu, într-un fel sau altul. Mă vei ajuta să mă vindec. Mă vei ajuta să construiesc o armată de neoprit, care va mătura toată Yvelia. Şi el se va dărui...

M am repezit. Lama prinsă la coapsă nu era la fel de impresionantă

Scanat cu CamScanner

ca Solace, dar era ascuţită, şi, în final, doar asta conta. Am înfipt pumnalul

în gâtul lui Malcolm, ţipând chiar dacă mă durea tot pieptul. Ochii vampirului s-au mărit, pupilele contractându-i-se în fante verticale.

— Tu... proasto...

Am răsucit pumnalul în timp ce l-am smuls afară, mârâind din cauza efortului. O fâşie din carnea lui Malcolm s-a desprins odată cu lama, şi fum şi sânge au ţâşnit ca un gheizer din rană. Sângele regelui vampir nu era un lichid negru, ca al mâncătorilor lui. Era arterial, cel mai închis roşu, dar tot roşu. Incandescent de furie, Malcolm şi-a dus o mână la gât şi a răcnit. Nu avea nevoie de armă să mă omoare. Mâinile lui erau de ajuns. Cu un mârâit turbat, m-a lovit cu pumnul în stomac şi a împins în sus.

Rezistă, Saeris. Vin!

Era vocea lui Fisher. Limpede ca un cristal, perfectă. Venea după mine.

Avea să fie prea târziu.

Un val de şoc rece mi-a zguduit corpul. Nu era durere. Nu chiar atunci. S-a furişat la marginile conştiinţei mele, ca o brumă de dimineaţă care se furişează pe geam.

Şi apoi m-a sfărâmat.

Muream. Malcolm s-a asigurat de asta. încântarea lui era dezgustătoare în timp ce îşi trăgea mâna îmbibată de sânge din stomacul meu.

— Se spune că rănile abdominale sunt cel mai rău mod de a muri.

Vocea lui era un hârâit umed. îi făcusem nişte daune serioase cu lovitura aia la gât, dar capul îi era încă ataşat, din păcate.

— Cred că te voi lăsa exact aşa. Vei rezista suficient cât să te găsească, îl iubesc cel mai mult pe dragul nostru Kingfisher când i se frânge inima.

Dragul nostru Kingfisher? Al *nostru?* Acest rahat cu ochi nu putea pretinde nici măcar o bucăţică din partenerul meu. Fisher era al *meu.*

— Am să te omor, am gemut. Va fi ultimul lucru pe care-l fac, dar va merita.

Malcolm a râs.

— Te rog, fato. Mori cu demnitate. Nu mă poţi omorî. Sunt nemuritor.

Scanat cu CamScanner

Când şi-a coborât mâna de la gât, am putut vedea că deja se vindeca. Era un progres lent, fibrele muşchiului lui reataşându-se una câte una. Dar avea să se vindece. Nu mai conta. Nu mă amăgisem crezând că-l voi ucide cu pumnalul. Doar voiam să-l distrag puţin.

Zâmbetul lui Malcolm s-a şters când am ridicat săculeţul de piele în care pusese moneda. Chiar cea pe care o desfăcusem de la centura lui în timp ce-mi făcuse o gaură în stomac. Şi-a întins mâna, puţin mirat.

— Dă-mi-o, a poruncit. Dă-mi-o, şi s-ar putea să te salvez. Mai e timp.

Era rândul meu să râd acum. Gura mi s-a umplut de sânge, corpul convulsionându-mi-se de agonia care mă sfâşia, dar merita.

— Chiar contează atât de mult pentru tine? Că el trebuie să stea aici şi să sufere? Că poţi să ţii toţi oamenii ăştia aici, arzând îndureraţi pentru eternitate? Sufletul tău e chiar atât de negru şi de rău?

Malcolm a ridicat din umeri, părând că se scuză.

— N-am suflet, fato.

Şi s-a repezit. Nu puteam să-l opresc să-mi smulgă săculeţul şi s-o ia la fugă, desigur. Nici măcar n-am încercat. Păstram puţina energie care îmi mai rămăsese.

Ochii vampirului au strălucit la gândul victoriei. Acea strălucire s-a estompat când a deschis săculeţul şi n-a găsit nimic înăuntru. Privirea lui a ţâşnit spre mine şi a rămas cu gura căscată.

Mica monedă zumzăia fericită în mâna mea când am ridicat-o să o vadă.

— Care era înţelegerea lui Belikon? Frunze sau peşti?

— Nu! a strigat Malcolm. NU!

Am aruncat moneda. Nu prea sus. Nu voiam să-i dau şansa s-o prindă din aer aşa cum făcuse când o aruncase Belikon. Mica monedă a strălucit în timp ce s-a rotit. Nu mai conta pe ce parte cădea acum. Trebuia doar să cadă. Pământul s-a cutremurat când argintul strălucitor a lovit obsidianul.

A fost un moment de linişte, şi ruinele din Gillethrye şi-au ţinut respiraţia.

— Târfuliţă proastă. Ce-ai făcut? a şoptit Malcolm.

Şi apoi a lovit. Un vânt înfricoşător s-a izbit în labirint. A venit de nicăieri, şuierând prin pasajele care-l ţinuseră captiv pe Fisher decenii la rând. S-a năpustit în sus, în afara labirintului, sfâşiind totul în cale, de-a lungul tribunelor amfiteatrului.

Annorath mor!

Scanat cu CamScanner

Annorath mor!

Annorath mori

A smuls strigătele sufletelor torturate, şi, în timp ce vântul trecea pe lângă ele, s-au transformat în stâlpi de cenuşă şi au fost măturate în urlete,

după ce a trecut. Sute dc mii de Fae superiori şi inferiori, în sfârşit lăsaţi să treacă dincolo, durerea lor ajungând la final.

Malcolm s-a holbat în sus, la tribune, înspăimântat.

— Nu. Asta nu e... copiii mei. Trebuiau să fie armata mea. Tu... tu mi i-ai luat!

S-a întors spre mine, dar nu eram unde mă lăsase. Eram în picioare, aplecată şi pierzând sânge, stând chiar lângă el. Şi o aveam pe Solace în mâini.

— Doar zeii sunt eterni, i-am spus.

Şi i-am tăiat capul lui Malcolm.

Am fost aruncată pe spate.

Nu mă mai puteam ridica.

Capul lui Malcolm a izbucnit în flăcări albastre înainte să lovească măcar pământul. Corpul lui a fost cuprins rapid după aceea. O explozie de lumină a ţâşnit din Solace spre nori, luminându-i. S-a întors câteva secunde mai târziu, prăbuşindu-se înapoi spre pământ, în furci de energie cu nuanţe albastre care au fracturat obsidianul şi au incendiat amfiteatrul. Mai multe filamente de putere au ţâşnit din vârful săbiei, dar eram prea slabă să o ridic pe Solace din nou. Nu mai aveam nevoie. Malcolm era mort. Nu mai exista cale de întoarcere pentru el acum. Energia a explodat din sabia care îi aparţinuse cândva tatălui lui Fisher – energie care nu mai fusese activă de peste o mie de ani – a pârâit şi, în cele din urmă, s-a stins.

Saeris! Saeris!

Fisher mă striga în gând. Cu mintea înceţoşată, am închis ochii, lăsând să-mi scape o respiraţie tremurată.

E bine. Voi fi bine. Madra...

Laşa a dispărut în quicksilver imediat ce a venit vântul.

Şi... Belikon?

Lorreth se ocupă de el. Şi Carrion. Săbiile lor canalizează magia din nou. Unde eşti?

Scanat cu CamScanner

Era o întrebare bună. N-aveam idee cum să-i explic încotro să se îndrepte.

Sunt... lângă demon. Morthil. Informaţia asta nu-i era foarte utilă totuşi. Pereţii se mişcaseră atât de mult după ce părăsisem cadavrul

dcmonului-păianjcn. Nu exista nicio şansă ca Fisher să mă găsească doar din informaţia asta.

Putea simţi cât de slabă eram? Eu simţeam că era rănit la umăr. îi puteam simţi epuizarea. Nu înţelegeam această conexiune dintre noi, dar devenise mai puternică de când îmi acceptasem semnele şi îl recunoscusem drept partenerul meu. Ştiam că alerga. Ştiam, de asemenea, că îi era frică.

Nu-ţi face griji, a spus el. *Vin.*

Probabil că am leşinat. Când mi-am revenit, o siluetă stătea peste mine, şi nu era Fisher. M-am încordat, întinzându-mă după Solace, dar braţele îmi erau amorţite. Picioarele mele... tot corpul îmi era amorţit. Nu mă puteam mişca. Am văzut păr argintiu, şi un val de disperare s-a ridicat în mine. Supravieţuise? Cum? Nu era posibil. Dar părul era prea scurt să fie al lui Malcolm. Era Taladaius, vampirul care o ţinuse *pe* Everlayne pe malul Damului.

— E în regulă, Saeris. O să fii bine.

Fisher a căzut în genunchi lângă el, cu faţa mânjită de funingine, cenuşă şi sânge. Părul lui negru, umed de transpiraţie, i se ondula în jurul urechilor.

Am deschis gura, dar nu puteam vorbi. Din fericire, aveam alte mijloace de a comunica cu el. *Când Te Léna a spus că unul dintre membrii perechilor marcate cu o legătură divină moare întotdeauna, nu credeam că se va întâmpla atât de repede.*

— N-o să mori.

Fisher mi-a dat părul laoparte de pe faţă, cu mâini tremurătoare.

— Mă tem că va muri, a spus Taladaius solemn. Se va întâmpla curând, indiferent ce facem. Rănile de la stomac şi cavitatea toracică sunt Prea grave.

Buzele lui Fisher s-au subţiat într-o linie. Şi-a trecut o mână prin părul murdar, închizând strâns ochii.

- Dacă nu acţionăm, va trece dincolo în următoarele minute, a spus

Scanat cu CamScanner

Taladaius cu o grijă surprinzătoare.

— îi voi da o parte din sufletul meu, a spus Fisher.

— Nu poţi. I-ai dat deja prea mult lui L orreth. O să te distrugi imediat dacă încerci să...

— Nu-mi pasă! Am trăit destul, Tal. Ea abia şi-a început viaţa. I-o dau, la dracu'.

Trăgându şi nasul, s-a aplecat înainte pe genunchi şi şi-a pus palmele pe burta mea mutilată.

.VM, *Fisher.*

lalea i-a strâmbat trăsăturile. Privirea plină de panică din ochii de iad s-a ciocnit cu a mea.

Trebuie, a spus el. *Nu te las* să *mori.*

Nu-ţi încâlci promisiunea faţa de mine, i-am răspuns. *Ai jurat că nu-mi* vei *mai lua niciodată liberul arbitru. Asta vei face dacă mă vindeci şi mori. Nu vreau să-ţi iau sufletul.*

— Pot suporta consecinţele încălcării unei promisiuni dacă asta înseamnă că o să trăieşti, a spus el cu voce tare.

Ai spus în scrisoarea ta că vom avea timp după această viaţă. Că există mai mult timp pentru noi.

— Va exista.

A dat din cap, de parcă credea că mă consola. Că avea să mă aştepte indiferent ce s-ar fi întâmplat. Dar înţelesese greşit.

Nu va exista. Ţi-am spus că n-am să te iert niciodată dacă mă forţezi din nou să fac ceva ce nu vreau să fac. Niciodată înseamnă mult timp, Fisher. Dacă te sacrifici pentru mine, voi respinge legătura noastră în această viaţă şi în următoarea.

Uram să văd cât de pustiit arăta. Dar vorbeam serios. Fisher îşi petrecuse toată viaţa sacrificându-se pentru cei din jurul lui. Mai bine aş fi murit decât să-l las să se sacrifice pentru mine.

— Nu mai avem timp, a spus Taladaius. Există o altă cale, şi o ştii.

— Nu, a pufnit Fisher.

Secundul lui Malcolm a pufnit frustrat.

— Când vei învăţa că încăpăţânarea nu ţi-e niciodată de folos? Lasă-mă să ajut!

Fisher s-a uitat în jos la mine, quicksilver-ul din ochiul lui învârtindu-se frenetic.

-Eu...

Scanat cu CamScanner

Despre ce vorbeşte?

— Fisher, dacă vrei să acţionez, trebuie să fie acum.

Fisher! Ce vrea să spună?

Frumosul meu partener cu păr negru a înghiţit cu greutate.

Tal a fost al doilea cel mai puternic vampir după Malcolm. S-a ascuns dc rege ca să nu-l omoare. Te poate transforma.

Mintea mea era atât de înceţoşată. Nu puteam procesa ce spunea. Taladaius voia să mă transforme?

Nu… *nu pot fi un mâncător, Fisher. Te rog.*

Fisher a clătinat din cap.

— N-aifi. Ai fi ca el.

N-aş muri?

-Nu.

Ar trebui să mă hrănesc?

— Nu ştim.

— Fisher, se stinge. Mai am câteva secunde…

L-am auzit pe Taladaius vorbind, dar suna de parcă ar fi fost sub apă.

O pătură adâncă, întunecată se aşeza peste mine. Era atât de caldă şi confortabilă. îmi făcea durerea din stomac să se topească.

— Spune-mi că e de acord, la dracul a strigat Taladaius.

Lumea s-a estompat. Vocea lui Fisher a fost ultimul lucru pe care l-am auzit.

— E de acord.

Scanat cu CamScanner

44.

AXA

— MIȘCĂ-TE!

îmi venea să vomit. Durerea m-a străpuns ca un cu...

— O, zei. E vie?

Faţa lui Carrion era deasupra mea, palidă şi brăzdată de îngrijorare.

BUM!

Cerul cădea.

Nu cerul. Amfiteatrul.

O secţiune uriaşă de piatră, care se desprindea din tribună, se prăbuşea cu încetinitorul.

BUM!

— Jur pe toţi zeii, dacă nu supravieţuieşte...

Lorreth, înşfăcând cămaşa lui Carrion, trăgându-l înapoi.

Foc, peste tot. Flăcări urlând spre înalt, să întâlnească cerul care se sfărâma. Flăcări ţâşnindu-mi în vene. în gât.

O, zei, gâtul meu...

— Formează o poartă de umbre!

Vocea lui Fisher, plină de panică.

— încerc, futu-i!

Lumea, pe o parte, fărâmându-se.

Tot haosul. Toată durerea. Toată îndoiala. Toată frica. Tot...

Totul s-a oprit.

Zăceam în braţele lui Fisher. Lumea a devenit tăcută» dar puteam vedea faţa perechii mele deasupra, şi durerea îngrozitoare de acolo,

tendoanele din gâtul lui ieşind în evidenţă în timp ce striga ceva către Lorreth. Venise după mine. Chiar şi când lumea se sfârşea în jurul nostru,

Scanat cu CamScanner

avea grijă de mine.

Muntele care rezistă în faţa tuturor furtunilor, a spus o voce foarte clar în mintea mea. Nu aveam control asupra corpului meu. Niciun pic de energie sau de grijă nu-mi mai rămăsese ca să reacţionez la voce. Eram suficient de conştientă să realizez că era diferită acum. Calmă. Concentrată. Directă. Mi-am privit partenerul, plutind între întuneric şi lumină în timp ce vorbea.

El e furtuna. Tu eşti pacea care trebuie să vină după ea. Spune-mi, crezi în destine, Alchimisto?

Am închis ochii, iar lacrimile au început să-mi şiroiască.

Fisher deschidea o poartă. Mă ducea acasă. Aveam să mor la Cahlish, în confortul patului său, poate. Eu...

Nu *pluti prea departe de ţărm, Saeris Fane. întoarce-te acum! întoarce-te!* Am deschis ochii, iar pulsul meu a început să bată departe de mine. Adrenalina mi-a inundat sângele, un curent electric încărcându-mi pieptul, pornind-mi inima.

— La naiba! am gâfâit. O, zei. *La naiba*[1]*.*

— începe, a venit anunţul sumbru al lui Taladaius, de undeva din spatele meu.

Fisher s-a uitat în jos la mine, cu ochii înecaţi în lacrimi.

— O să fie bine. Rezistă, Saeris!

Vocea a venit din nou, clară şi concisă. *Stai în faţa unei uşi. Mâna ta e pregătită să bată. Eşti gata să treci prin ea? Să părăseşti acest loc şi să vezi ce se află dincolo, în următorul?*

Următorul? Să *plec?* Am clipit încet. Nu. Nu *vreau să plec. Nu încă.*

Vocea suna aspră, dar curioasă. O *umbră cade peste Yvelia. Va schimba tot ce atinge. Ai prefera să rămâi aici, ştiind că se profilează suferinţă şi greutăţi la orizont? Că vor trebui făcute sacrificii?*

M-am uitat la Fisher. La aripile late, frumoase care i se întindeau pe laterala gâtului. Lam simţit inima galopând în piept, pulsând în acelaşi ritm cu a mea, în timp ce şi-a întins mâna, încercând să atingă o poartă de umbre. N-aveam nevoie să-mi cântăresc răspunsul. Oricare ar fi fost costul pentru a rămâne cu el, aveam să-l plătesc.

Da, am spus.

Scanat cu
CamScanner

Cum doreşti. Atunci iii cerem favoarea, Saeris Pane. îţi vei onora cuvântul şi ne vei acorda favoarea?

Desigur că era quic ksilver-ul. Şi desigur că şi cerca datoria acum, când eram la un pas de moarte.

Ce *vreţi de la mine?*

Răspunsul a venit imediat: *Solicităm o audienţă cu tine, Saeris Pane.*

Fisher s-a uitat în jos la mine, încruntându-se.

— Saeris?

Ne vei *acorda favoarea?*

O audienţă? Voiau să vorbească cu mine? Era, într-adevăr, o favoare mică. Una pe care cu greu puteam s-o refuz.

Da. V-o acord. Ime...

Imediat ce voi fi suficient de întremată ca să port o conversaţie cu voi. Asta eram pe cale să spun, dar firul care mă ajutase să găsesc bazinul de quicksilver din centrul labirintului s-a întins brusc. Corpul meu s-a smucit, şi Fisher aproape că m-a scăpat din braţe.

— Ce naiba? Saeris?

Fisher m-a strâns tare. Poarta lui de umbre era deschisă, la mai puţin de un metru distanţă. Tot ce trebuia să facă era să se întoarcă şi să ne ducă prin ea. Am apucat cureaua protecţiei lui de piept, clopote de alarmă sunând în capul meu.

— îmi pare rău, am gâfâit. Eu...

Am fost smulsă din braţele lui.

_ *SAERIS!*

O frânghie invizibilă m-a smucit prin aer, trăgându-mă prin labirint. Braţele şi picioarele îmi fluturau în timp ce eram trasă înapoi. Aerul se năpustea pe lângă urechile mele. Lorreth şi Carrion au strigat şi ei. într-o fracţiune de secundă, prietenii mei dispăruseră, partenerul meu dispăruse, şi eu mă năpusteam prin labirint cu o viteză ameţitoare.

— Vă rog! am strigat. *Nul*

Orice făcea quicksilver-ul, trebuia să se oprească.

Stomacul mi s-a golit, o senzaţie de cădere fără greutate care îmi trăgea măruntaiele. Şi apoi n-am mai văzut decât monedele. Mii de monede. Un covor întreg care trecea valvârtej pe sub p. doarele mele.

Panica adevărată m-a cuprins atunci când am înţeles încotro eram trasă.

Scanat cu
CamScanner

Abia am zărit bazinul de quicksilver de dedesubt şi un val de metal lichid s-a ridicat şi mi-a înfăşurat mijlocul. Abia am apucat să strig când s-a strâns rigid în jurul coastelor şi m-a tras în adânc.

— E moartă.

— Nu fi ridicolă. Evident că nu e moartă.

— Cum poţi fi atât de sigură?

— Pentru că tatăl nostru a adus-o aici, proasto. El nu vrea ca ea să fie moartă. Deci nu e.

Vocile astea erau feminine. Tinere şi jucăuşe. Cea care vorbise prima scosese un sunet dispreţuitor şi spusese:

— Ei bine, arată moartă.

Am deschis ochii şi am văzut cerul albastru strălucitor.

O pasăre a trecut prin câmpul meu vizual, zburând şi planând, cântând în gura mare; fără să mă gândesc, mi-am ridicat mâna să-mi umbresc ochii de soare, dorind să o văd mai bine.

Prea târziu, m-am pregătit pentru durere... dar n-am simţit nimic.

— Crezi că ne înţelege?

M-am uitat pieziş, am întors capul, iar firele de iarbă mi-au gâdilat faţa. Stăteam întinsă într-un câmp vast, la poalele unui deal alungit. în vârful dealului se afla un stejar singuratic atât de măreţ, încât mi-a tăiat respiraţia. Crengile lui groase se legănau în briza uşoară, frunzele sclipeau şi străluceau când erau atinse de soare.

M-am ridicat în capul oaselor şi le-am zărit imediat pe cele două tinere de lângă mine. Păreau să aibă vreo optsprezece, poate nouăsprezece ani. Şi erau identice în toate privinţele. îmbrăcate în rochii largi, de un gri întunecat, nu purtau nimic în picioare. Părul lor negru curgea în bucle până la talie. Două perechi de ochi albaştri, isteţi, traversaţi de fire argintii, mă urmăreau cu un interes avid, pe măsură ce mă ridicam.

Fata din dreapta i-a apucat mâna surorii ei, apoi au venit spre mine.

— Spune-ne cum e, a zis ea cu voce clară şi plăcută.

— Eu sunt...

Mi-am dres vocea.

— îmi pare rău. Să vă spun cum e, ce anume?

— Sexul, a spus cealaltă fată, ridicându-şi bărbia. Cu bărbatul acela. Campionul tatălui nostru.

— Cu... Fisher?

Scanat cu CamScanner

în cor, fetele au dat din cap cu nerăbdare.

— Ăăă...

— Am vrut să-l încercăm şi noi, dar tata ne-a interzis, a spus fata geamănă din dreapta.

— El consideră că nicio fiinţă vie din niciun tărâm nu e vrednică să ne atingă. Am aşteptat o veşnicie ca el să ne ofere propriul nostru partener de joacă, dar până acum niciunul dintre ai noştri nu a cutezat să viziteze Corcoran-ul nostru.

Corcoran? La... naiba!

Corcoranii erau...

— Pe care dintre noi o adori mai mult? a întrebat geamăna din partea dreaptă.

— Pe Bal?

A arătat către sine.

— Sau pe Mithin?

Şi a făcut semn către cealaltă.

— Avem tot felul de competiţii ca să aflăm care este cea mai populară.

O furtună de fulgere şi-a făcut apariţia în ochii ei acum. Nici nu apucasem să observ asta şi deja simţeam înţepăturile ascuţite de electricitate în aer. Firele de păr de pe tot corpul mi s-au zbârlit.

Asta... chiar se întâmpla? Erau *zeiţe?* Mi-am potolit fiorii, apoi mi-am plecat capul respectuos, uitându-mă în jos, la picioare.

— Cum ar putea cineva să o iubească pe Bal mai mult decât pe Mithin? Sau să o preţuiască pe Mithin mai mult decât pe Bal? Sunteţi venerate în egală măsură de toţi cei care vă cunosc numele, doamnele mele.

— Doamnele mele! au strigat zeiţele soarelui în acelaşi timp.

Au zâmbit una către alta, bucuroase, ţinându-se încă de mână.

— Vorbeşte cu nişte maniere atât de frumoase.

Cea care mi-a rostit numele şi-a întins mâna către mine.

— Hai. Ar trebui să ne grăbim. Tata te aşteaptă şi nu prea mai are răbdare în ultimul timp. Se va supăra dacă întârziem prea mult.

Nu mi-am întins mâna către ea. Acum îmi atârna pe lângă corp, în secunda următoare, deja îmi era prinsă în strânsoarea ei rece. Am făcut un pas, iar câmpul din jur s-a subţiat, devenind o pată verde.

Când călcâiul mi-a atins pământul, dealul nu mai era în faţa noastră.

Scanat cu CamScanner

Stăteam în vârful lui, sub crengile stejarului impresionant.

Mintea mea se lupta să ţină pasul cu schimbarea zonei, iar gândurile mi s-au încleiat.

Printre rădăcinile stejarului uriaş, o panglică argintie, lată de aproape trei metri, forma un şanţ. Atât de mult quicksilver! Am tresărit când am observat picăturile de metal strălucitor, care curgeau pe trunchiul lat al copacului ca o sevă şi se rostogoleau în şanţ.

Pe o piatră netedă, la peste trei metri distanţă, şedea un bărbat singur, cu spatele spre noi. Roba lui era de aceeaşi culoare gri-întunecată ca hainele zeiţelor soarelui, părul lung, şaten, legat într-o împletitură de război. Râzând, Bal şi Mithin m-au îndemnat să merg către el.

Un ghem de anxietate s-a strâns în centrul cutiei mele toracice. Dacă aceste două fete pline de vervă erau cu adevărat zeiţe, atunci aş fî putut ghici cine le era tatăl doar privindu-l din spate.

Everlayne abia dacă putuse rosti numele lui fără să tremure. Ea mă avertizase fără echivoc că nicio persoană nu ar trebui să-l privească vreodată. Nici măcar o statuie a lui. Şi iată-l – întruparea lui fizică, oricum – stând pe o piatră, aşteptând să stea de vorbă cu mine.

La naiba!

— înaintează, Alchimisto! a poruncit el.

Era vocea care mă întrebase dacă vreau să trec prin uşă sau să rămân în Yvelia cu Fisher; aveam impresia că îi vorbeam de mult timp acestei voci. Am făcut un pas înainte, ţinându-mi respiraţia, şi am înconjurat piatra. Privind zeul drept în faţă, mi-am încordat maxilarul şi i-am întâlnit ochii albaştri, reci. Mă aşteptasem la o înfăţişare îngrozitoare. O faţă hidoasă, strâmbă, cu nebunie în privire, dar nu. Dacă ar fi fost om, l-aş fi considerat undeva pe la mijlocul vieţii. Faţa lui era uşor brăzdată şi afişa o bunătate şi o înţelepciune care m-au luat prin surprindere.

S-a uitat la mine, mâinile odihnindu-i-se pe genunchi, şi a spus:

— Mă cunoşti?

Mi-am plecat puţin capul, uitându-mă din nou în jos, către cizme.

— Zareth. Zeul Haosului.

Zareth a pufnit.

— Şi tu eşti Saeris. Sora lui Ilayden. Fiică a nimănui.

A dat din cap către desenele de pe mâini.

— De asemenea, partenera de viaţă a campionului meu.

M-am uitat în jos la semne, tot puţin surprinsă să le văd acolo, pătându-mi pielea.

Scanat cu CamScanner

— Da, am spus. Asta sunt.

Zareth s-a ridicat de pe piatră, iar picioarele mi-au tremurat. Nu era mai înalt decât Fisher. Nici mai lat în spate sau mai asemănător unui zeu, dar acel val imens de putere care ţâşnea din el pe măsură ce mă lua în seamă mă făcea să vreau să cad în genunchi şi să mă arunc la picioarele lui. Putea sa clipească şi să mă şteargă de pe faţa pământului. Ştiam asta cu certitudine. Dacă ar fi vrut, aş fi dispărut, fără să fi existat vreodată de la bun început.

— Trebuie să rezolvăm asta repede, altfel vei muri înainte de a-mi fi de vreun folos. Voi fi pe cât de concis pot, date fiind circumstanţele. Am petrecut mult timp urmărind firele universului, aşteptând pe cineva ca tine, a spus. Un Alchimist, în sfârşit, pentru a reseta echilibrul şi a pregăti calea pentru ceea ce va veni.

întorcându-se, s-a dus la marginea bazinului de quicksilver care înconjura marele copac, iar eu l-am urmat, atrasă de prezenţa lui.

A păşit chiar la marginea quicksilver-ului şi s-a uitat la mine.

— Aici, stăm la marginea universului. Rădăcinile pe care le vezi, crescând în pământ, în quicksilver, sunt ancorele destinului.

Şi-a dat capul pe spate, ochii ridicându-se către crengile copacului.

— Frunzele argintii de deasupra marchează toate tărâmurile domeniului nostru. Familia mea administrează tot ceea ce vezi aici. Udăm rădăcinile destinului. îndreptăm crengile şi tăiem frunzele pentru a preveni putrezirea şi decăderea. Vezi craca aia? Cea înnegrită?

M-am uitat spre locul pe care îl indica şi am observat o anumită ramură a copacului. Scoarţa ei era mai întunecată decât restul, veştejită, cu mai puţine frunze argintii crescând din ea.

— Da, o văd.

Zareth a dat din cap. Ridicându-şi mâna, şi-a trecut degetele prin aer, şi sub privirile mele, trei frunze ale ramurii s-au desprins şi au căzut. Au plutit în jos, fluturând şi răsucindu-se, şi s-au aşternut pe suprafaţa quicksilver-ului.

— Ceva putred se răspândeşte pe domeniul meu, Saeris, a spus. Tărâmurile infectate de acea putreziciune trebuie distruse imediat

pentru a proteja restul copacului şi pentru a preveni răspândirea acelei puteri. Înţelegi?

Scanat cu CamScanner

Acele frunze fuseseră tărâmuri. Lumi întregi. Zareth tocmai... făcuse un semn cu mâna şi... Ic ştersese. M-am uitat la ele în timp ce se scufundau şi dispăreau în quicksilver. Era posibil? Chiar putea face asta?

— Câte suflete...

Nu am putut termina întrebarea, dar zeul care stătea lângă mine ştia exact ce voiam să-l întreb.

— Miliarde, a răspuns, fără pic de emoţie.

Bun, atunci. Tocmai asistasem la un genocid la o scară pe care n-o puteam înţelege, iar Zareth doar zâmbise.

— Evident, nu eşti singurul Alchimist din univers, a spus. Sunt milioane acolo. Chiar şi în tărâmul tău, chiar şi în oraşul pe care odată l-ai numit acasă, sunt sute de purtători de magie elementară care pot stăpâni quicksilver-ul. Dar atunci când am consultat destinele cu mult în urmă, am fost foarte intrigat când te-am văzut pe tine, Saeris Fane. Nu doar pe tine. Pe Kingfisher, de asemenea. Am văzut o axă în curgerea lucrurilor. Un nod aprins în ţesătura a tot ceea ce urma să fie. Când m-am concentrat şi am văzut puterea legăturii care vă unea pe voi doi, mărturisesc că am încercat să abat destinul.

— Ce înseamnă să abaţi destinul? am şoptit.

Zareth a aruncat o privire în jos pe panta ondulată lin, către câmpul unde fiicele lui se întorseseră şi râdeau zgomotos, ţinându-se de mână, mvârtindu-se una pe alta prin iarba înaltă.

— Ar fi trebuit să te naşti Fae, în acelaşi tărâm cu Kingfisher al tău. Deci te-am separat. Cu sute de ani înainte de a te naşte, am schimbat evenimentele din jurul naşterii tale. Am mutat piesele pe tablă şi te-am plasat departe, într-un tărâm care nu ar fi trebuit să intre în contact cu al Iui. Dar am urmărit cum crengile universului au crescut împotriva naturii lor şi s-au aliniat astfel încât voi tot să va întâlniţi. Am prevăzut atunci că, indiferent cum ar fi fost manipulate crengile şi ramurile acestui copac, voi doi tot v-aţi ciocni. Nu puteam face nimic ca să vă opresc.

Fisher spusese că mama lui greşea uneori, cu privire la lucruri mici care aveau consecinţe mari. Când prezisese că voi apărea în viaţa fiului ei, mă văzuse cu urechi ascuţite şi colţi ca ai lui. Se dovedise că nu

Scanat cu
CamScanner

greşise deloc. Ar fi trebuit să mă nasc Fae. Zeul Haosului pur şi simplu îşi băgase coada.

— De ce? am întrebat. De ce ai vrea să ne ţii departe unul de altul? Ce importanţă are pentru tine dacă ne iubim şi ne trăim vieţile împreună?

Zareth m-a măsurat cu privirea pentru un moment. Inspirând brusc, a trecut în grabă pe lângă mine, în jurul copacului, spre un punct de pe marginea şanţului unde iarba era culcată la pământ... iar crengile copacului erau răsucite în noduri goale, înnegrite. Nu observasem asta din locul unde stătusem adineaori, dar de aici era clar că o mare parte a copacului murea.

— în natură, există o contragreutate pentru tot, copilă. Lumina are întuneric. Viaţa are moarte. Bucuria are tristeţe. Şi binele are rău. Acea lege se aplică, indiferent de tărâm, a spus el cu o mişcare largă a braţului care cuprindea nenumăratele frunze de pe copac. Fire precum voi doi, care sunt atrase şi se intersectează pe o axă, creează un bazin de putere. Energia pe care o aveţi împreună atrage o contragreutate egală şi opusă. Orice viitor posibil în care voi doi sunteţi împreună se termină cu moartea majorităţii acestui copac. Niciunul dintre noi nu poate prevedea altfel.

— Deci... zici că eu şi Fisher suntem responsabili pentru sfârşitul întregului univers?

Zareth a dat din cap.

— Nu voi personal. Dar momentul în care vă întâlniţi, odată cu momentul în care deveniţi parteneri de viaţă, este o scânteie. Flacăra din întuneric care atrage molia. A fost datoria mea să încerc să opresc acea scânteie să se producă, dar, după cum ai aflat deja, destinul însuşi n-a vrut să se lase condus pe acel drum.

Mi-am simţit inima bătând în tot corpul.

— Dar Fisher ştie ceva din toate astea?

Zareth a pufnit.

— Nu. Am orchestrat evenimentele astfel încât să fie adus aici de tânăr. Mama lui tocmai murise, iar temperamentul lui nu era cel mai bun.

Zareth s-a încruntat, ca şi cum amintirea încă l-ar fi deranjat.

— A intrat în conflict cu familia mea. I s-a permis să trăiască doar pentru că eu am cerut-o. Petrecusem mult timp studiind diversele rezultate şi căi ale universului după ce voi doi v-aţi fi întâlnit şi, deşi

Scanat cu
CamScanner

niciodată nu am găsit un echilibru care să însemne triumful binelui, existau drumuri care duceau către... necunoscut.

— Necunoscut?

— Cărări care duc spre drumuri unde atât calea, cât şi destinaţia sunt blocate chiar şi privirii mele. Şi în toate aceste viitoruri ascunse, unde mai există o şansă pentru viaţă, există un factor comun.

Nu voiam să aflu. Nu puteam să ascult. Era prea multă presiune. Zareth ştia asta, eram sigură, dar a continuat.

— Tu şi Kingfisher aţi luptat unul lângă altul şi aţi creat legături divine. A arătat către textul care îmi înconjura încheieturile. Aceste jurăminte vă marchează drept protejaţii mei. Vă protejează atât pe tine, cât şi pe Fisher de atenţia nedorită a fraţilor şi surorii mele.

— Protecţie împotriva lor?

— Ei ar prefera să-l ucidă pe Fisher şi să arunce zarurile pentru ce va urma. Ar prefera să îndure furtuna de la orizont şi să replanteze copacul nostru odată ce totul va fi şters. Eu nu vreau să se întâmple asta. Le-ar frânge inimile fiicelor mele.

S-a oprit, urmărind fetele care dansau pe câmp, imitând iarba legănată de vânt. Râsul lor s-a ridicat către noi ca o muzică dulce.

— Pentru ele, sunt dispus să risc. Dacă îl accepţi cu adevărat pe Fisher drept partenerul tău de viaţă, atunci trebuie să fii de acord ca firul vieţii tale să fie tăiat din ţesătura universului. Odată ce vei face asta, niciunul dintre noi nu va mai putea afecta viitorul vostru. Nu vă vom mai putea vedea deloc, nici fraţii şi sora mea nu vor mai putea interfera cu liniile sau evenimentele care vă privesc. Veţi fi singuri.

Singuri? Despre ce vorbea?

— Această povară nu ar trebui pusă pe umerii unei singure persoane. Cu siguranţă nu ar trebui pusă pe ai mei. Sunt o hoaţă! Doar... o femeie! Nu pot răspunde pentru...

— Nu ai răspunde pentru nimic. Tot ce trebuie să faci este să-ţi trăieşti viaţa.

— Dar...

— Să-ţi explic altfel, copilă, a spus Zareth» întrerupându-mă. Vrei ca partenerul tău să moară?

— Nu, desigur că nu!

— Atunci asta este modalitatea prin care îl salvezi.

— Eu...

Ce era de spus? Dacă făcea asta, Zareth şi ceilalţi zei nu ar mai fi

Scanat cu CamScanner

putut vedea în viitor sau influenţa evenimentele care urmau să se întâmple. Dar ar fi trebuit ei să aibă acest drept? Amestecul lor însemna că mă născusem în Zilvaren, nu în Yvelia. De câte ori schimbaseră cursul destinului şi câţi oameni suferiseră din cauza asta? Ce drept aveau?

Zareth a mijit ochii către mine.

— La naiba cu destinul. N-o să-l las să decidă nimic în locul meu. Eu decid cum va arăta viitorul meu. Nu ai spus asta cu doar câteva zile în urmă?

Spusesem asta, într-adevăr. Şi o şi credeam.

— Da, dar...

— Dacă doreşti cu adevărat să fii stăpâna propriei tale vieţi, atunci asta este calea.

Am avut senzaţia că Zareth era disperat – un Zeu care ar fi spus orice ca să mă facă să-i respect voinţa. Dar nu-l puteam refuza. Era un Zeu. Putea să mă facă să fac orice şi-ar fi dorit, şi totuşi îmi oferea această alegere.

Am întrebat cu grijă:

— Cât de dureroasă va fi tăierea acestui fir?

— Nu mai dureroasă decât transformarea care deja a început în corpul tău, Saeris Fane.

De ce naiba nu suna asta deloc liniştitor?

— Cum vei face asta mai exact?

— Transformându-te în ceva ce nu a mai fost văzut vreodată, a răspuns el enigmatic. Universul nu-şi poate fixa atenţia asupra a ceva ce nu recunoaşte.

— Dar cum?

— Nu sunt doar Zeul Haosului, Alchimisto. Sunt şi Zeul Schimbării. Dacă vreau ceva, se face.

— Eu...

— Timpul se scurge, Saeris. Trebuie să iei decizia.

— Bine. în regulă. Da. O voi face.

Am spus-o înainte să mă pot răzgândi. Dacă alegerea era între a deveni ceva nou şi a muri cu siguranţă împreună cu restul universului, atunci nu prea era o decizie greu de luat.

Legăturile divine de la încheieturile mele au ţâşnit de nicăieri, strângându-mi pielea ca nişte funii arzătoare.

Scanat cu CamScanner

— Mult noroc, Saeris! Transmite-i lui Kingfisher salutările mele.

Şi apoi m-a împins în quicksilver.

Scanat cu
CamScanner

45.

ALEGE ÎNŢELEPT

Pluteam pe o mare de întuneric. Eram surprinzător de calmă în privinţa asta, dată fiind ultima mea întâlnire cu o întindere mare de apă, dar se părea că în lumea de dincolo nu era nevoie să ştii să înoţi.

Deasupra, firmamentul era acoperit de stele, nerăbdător cu promisiunea altor tărâmuri. Eram perfect mulţumită să mă legăn pe nimicul acela, încercând să le număr. Mereu pierdeam şirul, dar nu mă deranja deloc s-o iau de la capăt. Nu aveam de ce să-mi fie frică aici. Am plutit o veşnicie şi am simţit civilizaţii ridicându-se şiprăbuşindu-se. în întuneric, am observat universul, iar universul m-a observat la rândul lui.

M-am născut şi am murit de o sută de ori.

Şi atunci am văzut ceva ce nu ar fi trebuit să existe. O pasăre.

Zbura în jurul meu în vid, aripile ei frumoase scânteind albastru-ver- zui. A cântat o melodie atât de dulce, încât mi-am amintit cum e să ai inimă, chiar dacă numai ca s-o simt că doare. Şi, oh, cât de tare durea!

Mi-am adus aminte multe.

Jad, culoarea ierbii proaspete.

Mentă de iarnă şi promisiunea zăpezii în aerul rece de munte. Un zâmbet strâmb şi plete dese, întunecate.

Mi-am amintit fragmente din el, toate deodată, şi mi-am amintit cum să mă înec.

Aveam nevoie de el ca de aer.

Am întins mâna după el, ca şi cum aş fi ajuns spre suprafaţa lină a

Scanat cu
CamScanner

unui lac. Kingfisher.

Kingfîshcr al meu. Partenerul meu...

-FISHER!

M-am ridicat în capul oaselor, gâfâind, udă leoarcă de transpiraţie. Capul mi se învârtea în cel mai rău mod cu putinţă. O, zei, aveam să... aveam să vărs. Am sărit din... din pat, fusesem într-un pat, şi imediat m-am împiedicat de o găleată plasată strategic lângă noptieră. Stând pe podea, cu picioarele depărtate, am apucat găleata şi am vărsat cât am putut de tare. Odată ce stomacul mi s-a golit, m-am lăsat pe spate, rezemată de marginea patului, gâfâind şi băgând de seamă împrejurimile.

Camera în care mă aflam avea tavanul înalt. Draperii verde-închis atârnau la ferestre. Mobile grele din stejar întunecat decorau spaţiul – un dulap lângă uşă, o comodă, un alt dulap lângă fereastră şi o bibliotecă plină de cărţi. Covoraşul pe care eram întinsă era de culoare gri-porumbel. Pufos. S-a simţit minunat când mi-am înfipt degetele în...

Oh.

Am apucat iar găleata şi am vărsat. Muşchii stomacului îmi zvâcneau incomod când am dat-o laoparte.

— I se spune marea purificare, a zis o voce masculină.

Taladaius deschisese uşa în timp ce vărsăm şi acum stătea rezemat de tocul ei, cu braţele încrucişate la piept, privindu-mă cu un zâmbet amuzat.

Vampirul. Secundul lui Malcolm.

M-am uitat prin cameră după o armă şi am realizat, pentru prima dată, că eram îmbrăcată într-o pereche de pantaloni de mătase neagră, scandalos de scurţi, şi-o cămaşă subţire, făcută din aceeaşi mătase, care nu lăsa prea mult loc imaginaţiei. Gâfâind, am renunţat la căutarea vreunei arme şi m-am uitat după ceva cu care să mă acopăr.

Taladaius a chicotit în timp ce traversa camera şi a adus un halat din spatele paravanului. A avut grijă să privească în altă parte când s-a apropiat de pat şi mi l-a întins.

— Corpul tău a suferit nişte schimbări drastice recent, a spus. Vei putea mânca mâncare normală curând, dar ar putea dura o zi, două. Când am trecut eu prin transformare, mi-au trebuit şase luni înainte să nu mai vărs lot ce încercam să mănânc ca pe nişte ghemotoace de păr.

Scanat cu CamScanner

Smulgându-i halatul din mâini, ini l-am aruncat pe umeri. Mi-am dilatat nai de, urând arsura ciudata şt copleşitoare de la baza nasului.

— Ce vrei să spui prin transformare? am întrebat tăios.

5b3

Taladaius şi-a lăsat capul într-o parte. S-a uitat la mine cu milă.

— Ei bine, ştii exact ce vreau să spun prin acel cuvânt. Nu?

Vampir.

Vampir.

Vampir.

M-am uitat urât la el, refuzând să accept.

— Nu sunt deloc ca tine, am şuierat.

Taladaius a dat din cap, frecându-şi vârful pantofului frumos din piele de marginea covoraşului. Cu mâinile în buzunare, a spus:

— O, ştiu asta, Saeris.

— Ce înseamnă asta? *Tonul* ăla, am zis răstit.

— Uită-te şi o să vezi singură, a spus vampirul cu părul argintiu impecabil şi ochii ciudat de blânzi, făcându-mi semn cu capul către oglinda mare de pe perete.

M-am apropiat cu precauţie de oglindă. înlănţuindu-mi corpul cu braţele, m-am pregătit pentru necunoscut. Nu aveam nici cea mai vagă idee dacă aveam să mă recunosc în persoana care se uita înapoi la mine din oglindă. Dar m-am recunoscut. în afară de umbrele uşoare de sub ochi, eram aceeaşi Saeris. Acelaşi păr negru. Aceiaşi ochi albaştri. Aceeaşi...

M-am oprit. Mi-am întors capul. Urechile.

Vârfurile urechilor mele erau ascuţite. Ieşeau prin părul zburlit, de parcă ar fi fost întotdeauna aşa. Mi-am deschis gura să înjur, am văzut cum arătau dinţii mei şi inima mi-a luat-o la galop. Canini. Aveam nişte canini foarte lungi. Şi păreau ascuţiţi.

— Sunt... *Fae?* l-am întrebat pe Taladaius prin oglindă.

El a zâmbit politicos, dar a dat din cap.

— Din câte ne dăm seama, eşti pe jumătate vampir, pe jumătate Fae. Ceva ce nimeni nu a mai văzut vreodată. Deocamdată, nu suntem siguri ce trăsături ai preluat de la Fae şi ce trăsături ai preluat de la vampiri. Ce e cert, potrivit tuturor tămăduitorilor noştri, e că nu mai eşti fiinţă umană.

Scanat cu CamScanner

Nu mai eram fiinţă umană. Nici vampir pe de-a întregul. Nici Fae pe de-a întregul.

Gâtul aproape mi s-a blocat. M-am desprins cu greu de la oglindă, strângându-mi pleoapele. Nu puteam să mă gândesc la asta acum. Aveam nevoie de partenerul meu.

— Unde e Fisher?

Scanat cu
CamScanner

Taladaius a ridicat din umeri şi a privit decoraţiunile de pe tavan, destul de evaziv.

— Of, nu ştiu. Pe undeva pe-aici, presupun.

— E rănit? E...

— Relaxează-te, Saeris! E bine. Va veni curând.

Nu eram gata să mă bazez pe cuvântul unui vampir. Uitându-mă în jos, am văzut că semnele mele încă erau acolo, declarând pentru toată lumea că sunt partenera de viaţă a lui Fisher.

Mi-am întins mâna, căutându-l cu mintea. Câteva clipe mai târziu, am fost răsplătită cu o senzaţie profundă de concentrare. Nu a mea. A lui Fisher. Era aici. Aproape. Şi se concentra foarte tare la ceva. N-am simţit vreo durere sau alarmă dinspre el, ceea ce m-a făcut să respir puţin mai uşurată. Părea că Taladaius spune adevărul.

— Unde suntem? am întrebat, ocolind patul, încercând să mă asigur că păstram suficient spaţiu între noi.

Unde era Solace? îmi voiam afurisita de sabie.

— Fisher mi-a cerut să-l las pe el să-ţi spună unde suntem, a răspuns Taladaius.

— Ce? Dar... *de ce?*

L-am privit cu ochii îngustaţi, încercând să-l descifrez.

Taladaius părea în egală măsură relaxat şi amuzat, ceea ce nu-mi spunea nimic despre motivul pentru care îmi ascundea unde suntem. O iritare uşoară îmi înţepa pieptul. Am traversat dormitorul, strângând halatul în jurul corpului, şi am dat draperiile laoparte.

Durerea mi-a explodat în fundul ochilor. Nici măcar nu era complet lumină afară, ultimele raze ale soarelui dispărând dincolo de orizont, dar părea că tocmai m-au lovit cu un baros.

— Aaah!

— Cu grijă, stai în umbră!

laladaius mi-a îndepărtat blând mâna de pe draperie şi a tras-o la loc.

— Vei putea tolera asta mai bine decât alţii, foarte curând. Trebuie doar să te obişnuieşti. Dar cu memoria cum stai? Ce-ţi aminteşti despre Gillethrye, Saeris?

Numele locului aceluia ini-a trimis un fior pe şira spinării.

— Eu,.. mă luptam cu ei. Cu Makóim, Belikon şi Madra. Era o monedă. Am aruncat-o...

— Şi apoi...

Scanat cu
CamScanner

M-am uitat la el, cu o ciudată spaimă, trăgându-mi măruntaiele.

— M-a rănit. Eu... l-am ucis. Tu şi Fisher aţi venit. Şi apoi...

— Şi apoi te-am muscat, a spus Taladaius, dând din cap.

S-a uitat repede în altă parte, de parcă ar fi devenit brusc stânjenit.

— Am plasat un zid în jurul amintirii a ceea ce s-a întâmplat apoi. Transformarea e grea. Şi, ei bine, e în puterea unui stăpân să suprime acele amintiri, dacă...

— înlătură-l, am cerut. înlătură zidul!

Taladaius părea că voia să refuze, dar a spus:

— Dacă eşti sigură că vrei să o fac, o voi face, dar poate fi foarte traumatizant...

— înlătură-l, am mârâit.

— Cum doreşti.

N-a fost nevoie să mă atingă. A fost mai simplu de atât. Acum nu aveam nici măcar o amintire a momentului în care colţii lui Taladaius se înfipseseră în vârful umărului meu. Nici măcar o amintire a spectacolului groaznic care a urmat. Şi apoi, în minutul următor, le-am avut.

Muşcătura lui Taladaius.

Fisher, purtându-mă în braţe. Deschizând o poartă de umbre. Eu zburând prin aer către bazinul de quicksilver. Scurta, dar intensa conversaţie cu Zareth care a urmat.

Apoi, Fisher scoţându-mă din quicksilver. El şi Carrion, certându-se de parcă urmau să se omoare unul pe altul.

Lorreth, stând lângă patul meu, cântând la un fel de lăută şi murmurând încet pentru mine în timp ce mă zbăteam şi gemeam.

Trei zile zăcând în acest pat, în această cameră, rugându-l pe Fisher să mă omoare, pentru că nu mai puteam suporta durerea încă o secundă.

Şi eu... muşcând... pe cineva.

Ochii mi-au zburat spre gâtul lui Taladaius. îl muşcasem.

El şi-a dat seama că am înţeles ce se întâmplase şi mi-a zâmbit uşor, întinzându-şi gâtul, mi l-a arătat – pielea lui era netedă, fără nicio urmă.

— Nicio pagubă, a spus. Abia dacă mi-ai zgâriat pielea.

— De ce am făcut asta?

Mi-am pus mâna la gură, prea speriată să-mi depărtez buzele şi să accept un adevăr pe care deja îl ştiam, dar cu care îmi era prea frică să

Scanat cu
CamScanner

nu confrunt.

— Fisher ar trebui să fie aici pentru asta, a spus Taladaius.

A pornit spre uşă.

— Nu! Eu...

Nu am ştiut ce să spun.

— O parte din mine simte că ar trebui să-ţi mulţumească pentru că mi-ai salvat viaţa.

— Şi restul?

— Vrea să te omoare pentru ceea ce ai făcut, am şoptit.

Vampirul a dat din cap, studiindu-şi cizmele.

— Şi eu am avut mult timp aceleaşi sentimente. Au fost secole întregi în care am urât ceea ce devenisem şi voiam să-l distrug pe Malcolm. Doream atât de mult să mor şi să dispar din această lume.

— Ce te-a făcut să decizi să rămâi?

Taladaius mi-a zâmbit uşor şi foarte trist.

— Nu am decis eu. Nu mi s-a dat de ales. Malcolm nu m-a lăsat să plec. Am încercat să mă sinucid cândva, şi mi-a interzis să mai încerc vreodată. Cuvântul lui era lege.

— Dar acum el e mort...

— Şi eu sunt liber, a spus Taladaius, legănându-se pe călcâie. încă încerc să decid ce înseamnă asta pentru mine. Dar lucrurile au devenit destul de interesante recent.

S-a uitat la mine de sus în jos, încruntându-se puţin, de parcă ar fi cântărit ce voia să spună. După o clipă, a zis:

— Sunt două feluri de eternitate, Alchimisto. Unul e raiul. Celălalt iadul. Nu contează ce fac eu. Tu asigură-te că îţi alegi înţelept propria versiune de nemurire.

Am clipit, încercând să forţez această versiune a lui Carrion Swift să capete sens în capul meu.

'Iot acelaşi păr de-un arămiu răvăşit artistic. Aceiaşi ochi albaştri şi acelaşi zâmbet obraznic.

Dar şi urechile ascuţite. Şi colţii tăioşi. Şi era atât de înalt.

L-am lovit în piept.

— Au! Asta pentru ce a fost?

Mi-am înfipt un deget în faţa lui.

I şti un idiot. Te cunosc de când aveam cincisprezece ani!

Scanat cu
CamScanner

FI a dat din cap, mâinile în sus, palmele deschise.

— Şi? 1 u Ic cunosc de când aveam o mie optzeci şi şase Câştig vreun premiu’

— Nu mi-ai spus că eşti moştenitorul unui tron Fae’

— Ei bine, nu i un lucru pe care să-l împărtăşeşti cuiva aşa. pur şi simplu, Fanc. Şi oricum, bunica mea m a obligat să jur că n-o să spun

— Doar că nici ca nu era bunica ta, nu-i aşa?

Carrion a făcut o grimasă.

— Nu, nu tocmai. Era mai degrabă o protectoare. Sau o tovarăşă de joaca, atunci când era mică. Şi apoi prietenă. Şi apoi eu i-am fost protector. Nu ştiu, lucrurile astea întotdeauna deveneau foarte complicate pe măsură ce oamenii îmbătrâneau.

Am dat din cap, încercând în continuare să potrivesc toate piesele.

— Deci, tatăl lui Fisher te-a dus în Zilvaren când erai mic, ca sa te salveze de Belikon. Ţi-a ascuns urechile şi colţii cu o vrajă, ca să nu ieşi în evidenţă. A adus cu el o geantă de cărţi, ca să poţi afla despre moştenirea ta şi să te întorci atunci când va fi momentul potrivit. Şi... te-a salvat cumva o doamnă?

— Numele ei era Orlena, a spus Carrion. Orlena Parry. Era o sclavă din palatul Madrei. Dar, în noaptea aceea, noaptea în care m-a scos din quicksilver, a fugit din palat şi a scăpat. S-a dus în Sector, ştiind că se poate pierde în mulţime. Şi acolo a rămas. A găsit de lucru ca croitoreasă şi un adăpost în care să locuim. M-a crescut de parcă aş fi fost propr.ul ei fiu.

Nu-mi venea să cred. M-am strâmbat la el, această versiune Fae a lui, adevărata lui formă, şi eram gata să izbucnesc în râs.

— Şi ai rămas blocat acolo când Madra a închis porţile. Şi apoi ai petrecut aproape o mie de ani pur şi simplu... trăind în Zilvaren?

— Carn asta e pe scurt, a spus Carrion. Aveam cărţile pe care Fini an mi le adusese, despre Fae şi poporul meu. Orlena s-a măritat când avum nouă ani şi şi-a luat numele Swiit. Nu mult după, a avut o fiu ă. Petra. Peti a a crescut şi a avut şi ea o fiică. Cărţile au fost transmise pe linie feminină, şi eu la fel. M au ţinut departe de necazuri pe cât au putut şi s au asigurat ca voi urmări quicksilver ul, în caz că se va trezi din nou. Credeau că e o

Scanat cu
CamScanner

cruzime că sunt blocat în Oraşul de Argint şi că ar trebui să mă întorc acasă să-mi conduc poporul. Femelele familiei Swift întotdeauna au fost foarte impunătoare şi foarte interesate de viaţa mea amoroasă.

— Deci ai ştiut la ce să te aştepţi când quicksilver-ul s-a mai trezit o dată?

A râs.

— Nici pe departe. Dar am simţit-o în ziua aceea, când ai fost dusă la palat. Ceva care se schimba în aer. Un fel de energie care mi se părea cumva familiară. Am recunoscut-o a doua oară când s-a întâmplat şi, cumva, am ştiut că are de-a face cu tine. M-am dus la The Mirage să văd dacă ai scăpat, şi acolo m-a găsit Fisher. Chiar am spus că sunt Hayden, pentru că am crezut că îl protejez, Saeris. Sper că eşti convinsă de asta.

— E în regulă. Ştiu.

Chiar îl credeam.

O, zei, cât de întortocheate erau toate astea! Tatăl lui Fisher fusese cel care ascunsese adevăratul moştenitor al tronului din Yvelia. O mie de ani mai târziu, fiul lui îl adusese înapoi. însemna ceva. Ce anume, nu puteam spune, dar eram sigură că aveam să aflăm destul de curând.

Şi în tot acest timp, un Fae de sânge regal trăise în Sector, făcând contrabandă cu mărfuri, pornind lupte şi făcând, în general, probleme. Eram gata să-l întreb pe Carrion cum şi-a păstrat mintea întreagă, în timp ce fiinţele pe care le iubea se năşteau, creşteau, trăiau şi mureau de bătrâneţe, dar deja ştiam răspunsul la întrebarea asta şi nu voiam să-l aud spunând ceva necuviincios despre whisky şi femei.

Apropo de asta. L-am privit şi mai urât.

— Te-ai *culcat* cu mine.

El a zâmbit fără pic de ruşine.

— Cu plăcere.

— Carrion!

— Ce? Te culci cu Fisher de nu ştiu când!

— Da, dar am ştiut ce este când am decis să mă culc cu el. Şi era partenerul meu de viaţă.

Carrion a pufnit. încrucişându-şi braţele la piept, a dat ochii peste cap şi a oftat.

Scanat cu CamScanner

Scanat cu
CamScanner

— Bine. îmi cer scuze că nu ţi-am spus când m-am culcat cu tine că sunt un refugiat politic care ştie să folosească magia, deghizat în om. Te simţi mai bine acum?

— Nu.

— Haide, Fane!

M-a lovit cu cotul.

— Sunt Fae acum. Tu eşti Fae acum. Cumva. Toate alea s-au dus. Eşti doar supărată pentru că ţi-ai făcut griji pentru mine. Hai, întreabă-mă cum am supravieţuit veninului lui Malcolm cel atotputernic. Văd că mori de curiozitate să afli.

— De fapt, Lorreth mi-a spus deja. Gata.

Lorreth fusese a doua persoană care mă vizitase după ce Taladaius plecase din cameră. Răsese când îmi văzuse urechile Fae. Răsese cu mai puţin entuziasm când văzuse cât de ascuţiţi îmi erau dinţii. Primul lucru pe care mi-l spusese era că Everlayne trăieşte, şi Ren o supraveghea, deşi căzuse într-un somn adânc şi nu putea fi trezită. Te Léna şi Iseabail erau sigure că avea să se trezească în orice moment. Apoi, rămăsese mai mult de o oră şi îmi explicase multe din ceea ce se întâmplase după ce mă repezisem înapoi în labirint. M-am simţit cuprinsă de vină când mi-a spus cum toţi trei la un loc aproape muriseră de mâinile lui Belikon, încercând să-mi câştige timp pentru a găsi moneda. M-a făcut nebună atunci când m-am scuzat pentru că am întârziat şi mi-a spus că fusese o minune atunci când vântul măturase toată magia morţii şi le permisese săbiilor să mai poată lovi din nou. Madra fugise imediat prin quicksilver. Belikon se luptase ca un nebun, dar de îndată ce suflarea îngerească a lui Lorreth izbucnise din Avisiéth, şi el fugise ca un laş.

— Chiar? a întrebat Carrion curios. Şi cum a povestit Lorreth de la Turnurile Sfărâmate? Hai să ghicesc. A spus că sângele meu era prea putred ca să fie afectat de veninul de vampir.

— Nu, a spus că sângele tatălui tău a fost folosit pentru a crea blestemul de sânge care i-a permis lui Malcolm să devină vampir, şi că un vampir nu poate bea de Ia membrii în viaţă ai liniei genealogice care l-a creat, şi nici nu-i poate fermeca. A spus că ar fi trebuit ca Malcolm să moară imediat după ce ţi-a băut din sânge, dar pentru că trăise atât de mult, era prea puternic.

— Hm, a mormăit Carrion. Destul de precis, de fapt.

Scanat cu CamScanner

— Tot ci a spus că ăsta e motivul pentru care Malcolm l-a determinat pe Belikon să-ţi ucidă părinţii. Că ei erau singura ameninţare reală pentru el.

Din nou, Carrion a mormăit. Nu mai zâmbea.

— De-abia îmi amintesc de ei.

— Eu mi-i amintesc.

Inima mi-a tresărit în piept. Aşteptasem să vină, de parcă trecuse o veşnicie. Fisher stătea chiar lângă uşă, cu o expresie împietrită când i-a făcut un semn din cap lui Carrion. Faţa i s-a îmblânzit pentru mine.

Salutare, mi-a şoptit în minte.

Salutare şi ţie, i-am răspuns.

Era incredibil de liniştitor să ştiu că asta nu se schimbase între noi. încă ne puteam vorbi în minte. După toate câte se schimbaseră dramatic în ultimele zile, legătura dintre noi părea neschimbată.

Colţurile gurii i s-au mişcat puţin – sugestia cea mai slabă a unui zâmbet. L-a păstrat atunci când a intrat propriu-zis în cameră şi mi-a sărutat uşor fruntea.

— O să-mi povestiţi despre părinţii mei sau o să vă dezbrăcaţi unul pe altul? Pentru că pot să plec. Nu trebuie, dar pot, a spus Carrion.

— Te rog pleacă, Carrion, a zis Fisher sec. Voi veni să-ţi povestesc tot ce-mi amintesc despre ei mai târziu, dar acum vreau să fiu singur cu partenera mea.

A spus-o cu atâta mândrie.

Partenera mea.

Carrion a plecat, mormăind pentru sine, şi camera a devenit deodată mult mai mică. Eram singuri.

— Eşti supărat că nu mai poţi să-mi spui micuţă Osha? am întrebat.

O, zei, ce sentiment confuz! Eram încântată că, mulţumită lui Zareth, o parte din mine era acum Fae. Eram mai puţin încântată că o parte din mine era vampir, din cauza lui Taladaius. O teamă creştea în mine, devenind din ce în ce mai greu de suportat în fiecare secundă, dar Fisher şi-a plecat capul intr-un mod foarte copilăresc care mi a strâns inima.

S-a uitat la mine de sub sprâncenele lui întunecate şi a zâmbit strengăreşte.

— Fiinţă umană, Fae sau vampir. Nu contează cât de mult vei trăi, Satris, vei fi *întotdeauna* sfânta pentru mine.

Scanat cu
CamScanner

Zâmbetul i-a dispărut însă.

— Am făcut ce trebuia?

Nu reuşisem să dau singură răspunsul în labirint. El trebuise să ia decizia pentru mine. Şi ce decizie uriaşă fusese! După ce refuzasem să mă vindece cu sufletul lui, nu era de mirare că acum se uita la mine de pană s ar fi temut că nu-i voi mai vorbi vreodată.

Toată situaţia era... imensă.

Nu mai eram eu însămi.

Eram protejata unui zeu, şi nu a oricărui zeu. Prin extensie, Fisher era cumva şi el atins. Mai aveam atât de multe să-i spun. Nu aveam nici cea mai vagă idee cum urma să primească vestea despre scurta discuţie cu Zeul Haosului, dar presimţeam că Fisher urma să aibă nişte întrebări. Un milion de întrebări.

Deocamdată, lumea era mai strălucitoare. Mai plină de viaţă. Vedeam fire de putere strălucitoare în ochii lui Fisher când mă uitam la el. Şi o durere arzătoare în spatele gâtului care devenea din ce în ce mai greu de ignorat.

Stai puţin...

Exista magie în ochii lui Fisher. Dar... mai puţin quicksilver.

Am tras aer în piept, desfăcându-mă din îmbrăţişarea lui, iar Fisher şi-a dres glasul, părând puţin stânjenit.

— Mă întrebam dacă o să observi, a spus.

— Te întrebai dacă o să observ! Ce... Cum? Ce s-a întâmplat?

— Te Léna a găsit o modalitate să atenueze efectele quicksilver-ului. Mă tot văd cu ea de luni de zile, încercând să-l ţin sub control, dar şedinţele ei deveneau din ce în ce mai puţin eficiente. Şi apoi Iseabail a spus că mă poate ajuta. Fac o echipă destul de bună. Te Léna m-a ajutat să domolesc quicksilver-ul, iar Iseabail îl extrage. Va trebui sa fac mii de şedinţe. Va dura mult, dar ar trebui să meargă.

— E incredibil! Asta înseamnă..,

Eram prea emoţionată ca s-o spun cu voce tare. Nu mai avea să-şi piardă minţile.

Mai aveam de rezolvat problema cu Belikon. Şi cu Madra. încă intenţionam să-mi găsesc fratele şi pe Elroy. Mai erau o mie de probleme peste care trebuia să trecem, dar...

Scanat cu
CamScanner

Pas cu pas, a murmurat răguşit Fisher, doar pentru mine. *Să trecem dc ziua de azi. Şi apoi de cea de mâine. Şi apoi de cea dc poimâine. Aia va fi cu adevărat interesantă.*

Dc ce? Ce se întâmplă poimâine?

S-a uitat puţin îngrijorat când m-a luat de mână.

— Ei bine, asta.

M-a dus la perdea şi a tras-o încet. Lumina soarelui, care îmi arsese ochii şi pielea mai devreme, dispăruse acum. Era ca şi cum m-aş fi uitat într-o gaură neagră, privind pe fereastră. Dar apoi am văzut luminile multor, multor focuri de tabără în depărtare. Şi panglica argintie şi palidă a unui râu tăind peisajul negru.

Darnul.

Eram de cealaltă parte a Damului. Eram în Ammontraieth.

— La curtea Fae, coroana se transmite moştenitorului unui regent. Dar dacă regentul e ucis, coroana este revendicată de cel care l-a omorât. Curtea vampirilor a avut întotdeauna un singur rege. Malcolm nu şi-a numit niciun moştenitor. Plănuia să trăiască pentru totdeauna. Nici măcar nu a conceput posibilitatea ca cineva să-l poată ucide...

Capul meu deja se clătina. Am plecat de la fereastră.

— Absolut nu. Fisher, nici măcar nu sunt vampir pe de-a întregul. Sunt pe jumătate Fae! Nu pot!

— Spune-le asta *lor.* Curtea vampirilor consideră că trebuie să fii încoronată. Peste două zile, vei deveni oficial noua regină a Sanasrothului.

Scanat cu
CamScanner